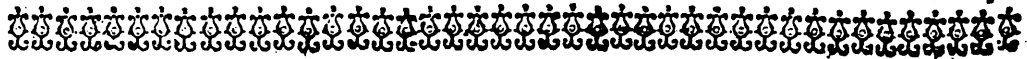

שיר המחבר

מרום חביון :	האל אלי	דיחב לי	ח זו חילי
וכהניון :	בהברעה	יסיר תועה	י יורת דעה
האל עליון :	את אשר הוא	נאיזה הוא	י גיד מי הוא
מציל אביון :	ובן מיה זה	שמו מיה זה	א לי הוא זה
ואר אפיריון :	ואו ירח	בכל אנרח	ח קור וטרח
בניקיון :	ורעיוניו	וגם אזניו	י פקח עניו
ובלי רפיון :	בלי שהות	האלהות	י כיר מרות
בניסיון :	ויעמוד	וגם יכוד	י אז ילמוד
כמו שריון :	עון לאלהים	ונוראים	נ ם נפלאים
חייא חיון :	הוא נחמיה	לדל נהיה	ח זק נא זה
החזיון :	בהראות כל	בכל מכל	ז יפה לכל
בגליון :	שמו ארשים	בית קרשים	ק ורש אשים

הסכמות

הסכמת דגאון הרול אב"ד מקהל הקודש אנקונא יע"א

האי גבא רבא דאתא קדישא גושי ישישים חכם חרשים וכחם לחשים הרב הזוטלמא המקובל האלקי מוה"ר נחזיה חייא חייקין ר"י ורד לכבל ועיוו סגד רפואות רפואות לבשם ומגדל יסועות מגדל יסועות חלמ חלמ של עולם שנים ענין פראות ברע כי אפילות הנ"ל ובתורות לדעלה להכיר לשנים ולשני השנים ולמח שלמלה משני השנים דתק סומכוס ומכנס לכני ולשנים בבית קודש הקדשים ודיבר פנים אל פנים ועוד ירו נטויה לבנות העדה הענינים לשני ירדן עין החיים לכל יכנסו זה לפרון גדר בבית קדש הקדשים ועליהם ככפיר יכיהם וקראו עין לאלהים הוא הראש רישא דדבא הכל חושים לו יודוד והכה . הבה אבא הב לך חשדי יערוך כחמר לקחו וכסף טיפין טיפין לכל עיבר הן שמי יערפו טל של דמחיה נשמתן כל ין דין סחוכא למ סחוכו סחוכו עשורו להכיר ספריו א הדפוס עד אשר יונא ספריו לאורה ונראה כדקתו ומלחא הארץ דעה את ה' ויורגו דרכיו ולו נלכה באורחותיו כי מניין תנא תורה ודבר ה' מירושלים לכן גורתי כנחש ילך בכל מקום אשר יודעו וסכל חקום אשר יש דבוס עם לכל יהיה לשום כר ישראל להדכים חלו השני ספרים בית קדש הקדשים ועוז לאלהים לא שניהם ביחד ולא כל אחד לבדו עד משך עשרה שנים בלתי רשות הרב ומפלא בעל הספר ושמוע לי ישכון כחם ועליו תבא כרכה אלה דברי הכרית אשר כרת תורמות רמות תלמות עזום בקהל קודש אנקונא יום שנתלה בו החלונות כבוד וראו איתו דמי שנת עת"א

יוסף ב"כ ח"א שלמה פיאזיטא ז"ל

הסכמת הרבנים בהשיבה של קהל הקדש וויניציאה יע"א

הנה חלכני אלקים ראינו עולום מן האר"ש ארשת שפתם כבוד מלבו מעלת הרבנים הגאונים מאודי עולום דחתימן לעולם ה"י הם המדברים ומליגי טוב ומספרים בשבחי ספריו הכאים אל הקודש בית קדש הקדשים וענו לאלהים ומי ראה אכלוסף הרבני וינאים ליגרות ה' כנכורים ולא ינא עמהם אשר על כן אהזכו לא נחלל עליהם כדב"ה ויכ"ש בבית שכל יקרה האתה עינינו אחרות טהורות . מפניכים יקרות . ערבות ושיירות . בתלתא הויא חוקה הן הם שלשה ספרים . מפניכים יקרים . שזכר ויעלת החכם השלם הגולל רב ועמוס המקובל האלקי הזוטלמא כמוה"ר נחזיה חייא חייקין נר"ו יאיר כאור השמש כרום חביבן . אשר בו הראנו רבנו הקטן מחמתו הנבלאה . ודעתו הרחבה והמלאה . הפליא ענה פגדיל תושיה . עליו נאחד גדולים חצוי חייא . זה מורה ב' אבנע כי מיום היותו לא פנה אל עסקי העולם ולא בשום חכמה נכרה . כי אם בתורת ה' חכמו וכתורתו יהנה ינום ולילה והיה כען שער על פלגו יום אשר פריו יתן כעס'ו שפיר ענפויה ונפלא ענכיה כל קבל די רוח אלהין קדישין ביה . ראשון לגיון . הוא החוכה תימכה ביה גלי עמיקתא ומסרתא סודות עליונים סתומים ונפונים איונים חכמי אדם טוונים נפת פנח בחקירה יקרה מוניא לאורה דברים מחודשים יפה מפורשים נקרא בשם בית קדש הקדשים . ועשה לו עזר כנגדו הוא החוכה עליו חמד נפונה מחזיק אל בית הקדש ומתקן לכל אשר יקשה על המעיין בבית קדש הקדשים ויקשה את שינוי של כל החקשה עליו לכל יהיו סעיפיו טובים ורורים נקרא בשם ספר עין לאלהים וכו' ויבאר גם כן כמה מאדרי האורה הקדוש תושיה . אשר חלוקים זה מה . וקרב זה אל זה וישב ופירש אותם בשיבוש כגון ופירשו כחזק דבר דבר על אופניו ואחריהם יבא ספר תענוותות כהדורא כתרוא מאשר תנא בעו לאלהים ולא כתרואר היטב ולא סיים דבריו בבית קדש הקדשים ובעו לאלהים הדר מפרש בספר תענוותות כאשר עיני הקורא תחוכה משלים . דברים כרים מאירים כספירים . מלבד ספר רחא דחודל עם כתר עליון אשר כבר נדפסו פה העירה . וכראותנו כי כגון הדבר מעם האלהים וראויין הדברים לתי שארן . וזרח משעיר לנו הפיע מהר פארן . אשר על כן עלתה הסכמתנו להעלותם אל בית הדפוס אשרי עין ראתה כל אלה ואשרי אנוש יעשה זאת לעוורו ולסנייב בסיוע שיש בו מעש אזלי על ידי זה ינא מחשבתו הטובה לפועל ויוכל להדפיס הספרים הנ"ל לזכות בהם את הרבים וכאשר יהא יעזר מן קדש קב"ה ושכינתיה לעשות רגון יראיו וינרץ מחשבתו הטובה למעשה ויתחילו להדפיס הספרים הנ"ל כה שעתא כבודו שנתא

הסכמות

בהוראת דק"ה ושכינתיה ובגורת עיריך ובנוער קדישין אנו גורים בגורת נח"ש ובאיוויא דרבנן דלית ליה אסותא שלא
יוכל ולא יורשה שום בר ישראל להמיע נבולו ולהדפיס הקשרים הבו"ל לא על ידו ולא ע"י אחרים לא אחד לבדו ולא שנים ביחד
בלי רשות ממעלת החכם השלם המוכר הכו' כר"י עד חשך וזמן עשר שנים ושומע לנו ישכון בטח ושזין וכנל שדי יתלונן ושלום
על ישראל ועל רבנן . כ"ד החתומים טה ונביצא יע"א ב"ס ר"ח אנוס שנת התע"א בינייהו :

שלמה בן גמזור ישיעיה-ניצח-ז"ל ח"ה
והד' גמז' שלמה אלסארט ז"ל ח"ה
רשאל בכ"ר שלמה די פילות ז"ל ח"ה

הקרמת הרב המתבר

ב

ועתה נרין להתבונן איזה מן הארבעה הוא דרך ישר ואמתית . הנה כדרך ראשון לאשרינו דר"ה כלית נחתינתן ולחומרן
 כלית . זה לא יתכן לאומרו שאם היתה כוונת ר"ה לאפלוני אמתניתן לא שייך הוא לשוננו דאכל מוסרין לו . שהיה
 לו לומר אין יווסרין לו אלא ר"ס ולו היה משמע שחולק על סברת המשנה : ואם כאמר שכוונת ר"ה היא כפי דרך השני
 שפירשנו במשנה דהיינו שהמשנה סוכרת ר"ס חמיר טפי מדרשה ור"ה כל לחלוק ולומר שאדרבה ייטה חמיר טפי
 ומסירת ר"ס אם כן היה לו לר"ה לומר כלטון זה תני רבי חייא דרשה אין דורשין אבל מוסרין לו ר"ס ולו היה משמע שחולק ר"ה
 אמתניתן משום דסבירא ליה דדרשה חמיר טפי : אם כאמר שכוונת ר"ה כפי דרך השלישי שפירשנו במשנה דהיינו דסיפא
 דותניתן הוא יולתח באפשי כפשא וכא ר"ה לסקח אס"ד דסיפא דתניתן דהוה ס"ד חלפון הימננה שאמר רבא אם כן היה חכם
 ויובין מדעתו הוה אמינא שאסור לדרוש ולא לאסור ר"ס . וכל תו סיבה חכל וכל . אלא אם כן היה חכם יובין הדבר מדעתו
 שילמוד ויבין הדבר זמנמו בלי קבלה וכא ר"ה ואמר לא ס"ד כן . אלא דרשה אין דורשין אבל מוסרין לו ר"ס . גם זה לא
 כוחא דאם כן למה נקט בגמרא ולא במרכבה ביחוד וסתם תלמודו יחזר דסיפא . מלתא באפי כפשא שהיה לו לנקוט אלא א"כ
 חכם ויובין מדעתו תני ר"ה וכו' . מחזר שסיפא דתניתן הוא מלתא בחבי כפשא מדנקט ולא במרכבה ביחוד ולא חזרו בגמרא
 וגו' ש"ל דלא איתא תני ר"ה חלל דנוקח על מה שאמר התנא ולא במרכבה ביחוד : והוא כפי כירג רביעי שאמרנו
 במשנה דהיינו שהתנא חמיר דייחוד סתם אסור לדרוש ויכלל לאו חתה שומעין . לדרוש אסור אבל לומר ר"ס חזר וזוהר
 כוונת ר"ה אבל מוסרין לו ר"ס . כוונת שר"ה איתא להקל יובין כירג הימננה והיינו גם ראינו שאליבא דרבא אכמינה הלכתא
 דהרגלא בפומייהו בכל הפוסקים לומר מוסרין לו ר"ס . והיא חזרה דר"ה כפשא כפי זה דלחכם ויובין מדעתו ויכלין לדרוש
 ולייחוד סתם ויכלין לומר לו ר"ס וכו' כפי הדין של המשל ואם יש איזה נחתינתן על יענין לא כשכיל הכא נחתינתן כוונת דהלכתא
 מדבריו חסידותא לא נחתינתן :

קכ

ועתה עיניך תחונה מיפשי כפלוני זה שחבי מפלגל במשנה כדי לסקוח עיניך ורעיוך הנה אחר התנא אין דורשין בעריות
 כשלא ילא שומעה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחוד אלא אם כן היה חכם ויובין מדעתו : נחתינתן : אחרת
 כרישא ולא במרכבה ביחוד והדר איתת אלא אם כן היה חכם ויובין מדעתו . הכי קאמר אין דורשין בעריות לשלשה ולא במ"ס
 לשנים ולא במרכבה ליחוד אלא אם כן היה חכם ויובין מדעתו וכו' . ויבין : איורת ולא במרכבה ביחוד ויובין דייחוד הוא ולינו
 שורין חבי הרסע כמדעתו הוא יובין נקח אמת ליה . והדר איתת אלא אם כן היה חכם ויובין מדעתו עכ"ל . ויתאם על
 הכי לימוד שליחי הגמרא יין סיפא ולא במרכבה ביחוד לייחוד דכיו קאמר אין דורשין בעריות לשלשה לייבתי להאי פירכא
 איכא פרוקא אנה שאמר התנא ולא במרכבה ביחוד הוא יחיד בתם שלוקח סבר ויובין כוכפי זעוע דעמי ולא משום שלוקח
 הספר בידי יקרא חכם ויובין מדעתו שביה ליקחיס הספר וישעיונינו ונראה להם שידעיס ולינו יודעין דבי ולא ישיבנה מוכר
 התנא ולא במרכבה ביחוד אם הינו יוסקים שהכל חומרים שהיו חכם ויובין מדעתו . ודייקא נמי שנקט רבנא שני דברים חכם
 ויובין מדעתו שחם הוא כדי להבין הדבר לכה לא הי' כל התנא כ"א אלא אם כן חסין יודעתו מדבוכר חכם רבא אנו' הוא שראכו
 כל העם שהוא חכם דהיינו בלי ייקבל למה שזומע ונאמר . שחא חכם או אם יקרא ויובין מדעתו א"כ מה יקשה הגמרא והדר
 חזרת אלא א"כ חכם ויובין מדעתו והלא התנא יוברח לומר שני כפית לאסור ליחוד סתם ולהתיר ליחוד חכם וא"כ אין כאן
 שום לייחוד כדי לומר שאין דורשין בעריות לשלשה כלית . ולפי עניות דעתי לא יתכן ללאוד שכוונת המשנה לומר אין
 דורשין בעריות לשלשה כלית כי אם יימננה בראשית בשנים ויקדים כנין כוונת המשנה שאמר אין דורשין בעריות בשלשה
 היכי דמי אם נאמר ש היה אחד רס דורש לשלשה תלמידיה א"כ הי' כל לשלשה מדאמר בשלשה מוכרח לומר נאמר מוכח בתוך
 השלשה ולכן אמר בשלשה ח"כ מדאמר בעריות בשלשה אין דורשין ויכלל דכשני דורשין בעריות דהיינו שהרס דורש
 לתלמיד אחד וזהו בשנים . והשתא דאמינא הכי מיל למעשה בראשית ולא במ"ס בשנים אם איתא דבעריות כפא דאין דורשין
 בשלשה ר"ל אחד דורש ושנים שומעין אין דורשין אבל אחד דורש ואחד שומע דורשין ח"כ ח"כ שאמר אין דורשין בשנים דהיינו אחד
 דורש ואחד שומע אסור לדרוש וכשכחד שומע אסור לדרוש ח"כ לוי יודוס . אלא בעל כרחך שאין יובין כיון ש בשנים
 הוא לשנים כלומר אחד דורש ושנים שומעין אסור לדרוש אבל אחד דורש ואחד שומע חזר לדרוש ויחזר כיון כיוונתו לומר שאין
 דורשין לשנים כלית הכי נמי רישא דקאמר אין דורשין בעריות בשלשה אינו אלא לשלשה כזה דמכרש טעמיא כגומרא . הכי נמי

ולא

הקרמת הרב המחבר

ולא בנורכבה ביחוד הוא ולא במרכבה לחדוד . עוד מיייתי הנמרא להלן ולא בת"כ בשנים מנא בני מילי דתנו רבנן כי שאל בא
לימים ראשונים יחיד שואל ואין שנים שואלים . יכול ישאל אדם קודם שנכרא העולם ת"ל לכן היום אשר כראו אלהים אדם על
הארץ . יכול לא ישאל אדם מששת ימי בראשית ת"ל לימים ראשונים אשר היו לפניך יכול ישאל אדם מה למעלה ומה למטה
ת"ל למקצה השמים ועד קצה השמים תלמקצה השמים ועד קצה השמים אהיה שואל אתה למעלה מה למטה . כנשא
שער קצה שמים הוא מעשה בראשית ומה שואל למעלה מן השמים הוא מעשה מרכבה . ואחרי עליו הנמרא שואל מה למעלה
מה למטה מה לפניו מה לאחור . וא"כ קשיא טובא תתניתן . דבאתניתן אחרינן בת"מ יכול לדרוש לחכם ומכין מדעתו
וא"כ אמר התנא כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם . מה למעלה מה למטה מה לפניו מה לאחור
ומה דמסתכל הוא שזכין מדעתו מכלתו שילמד לו רבו ואם דרשה מותר לדרוש הסתכלו לא כ"ש מחזר ש"מ הוא מה למעלה .
כפי יושעיות הנמרא וכן מפרש רש"י כלשון הושנה מה למעלה מרקיע שצל ראשי החיות כנשא שזה שאחר השנה מה למעלה
מדבר על מה שואל למעלה מרקיע החיות והלא הן הן מעשה מרכבה וכו' : כראותא . כנמרא דק"ג י"ג ע"א רב יוסף הוה
גמיר מעשה מרכבה סבי דפומבדיתא הוה תנו בת"כ אמרו ליה ליערין לן מ"מ . אמר לנו אנחנו לן מ"מ בתר
דאנחנו ליה ח"ל ליערין מ"מ אמר לנו תנינא בהו דכס וחלב תחת לשונך דברים האתקוין מדכס וחלב יהיו תחת לשונך
רבי אבהו אמר הכא ככשים ללבושך דברים שהן ככשונו של עולם יהיו תחת לשונך אמרו ליה תנינן בהו עד ויאמר אלי בן אדם
אמר לנו בן הן מ"מ . פירש"י הן מ"מ א"כ ע"כ שניתם הרבה שניתם ש"ה דקראות הללו שכן נאמר בעין החשול ונחם כיראה
הקצת ונ"ה הם שהקפידו עליהם כחיים מלדרוש שכן מדברין בעצרת שכינה ומדאבו . א"כ כן כנשא ש"מ הוא הוא מה למעלה .
ואם להסתכל בהם בעין השכל אסור . לדרוש בהם לב"ש ואיך אמר שזרשין לחכם ומכין מדעתו דאם דרשה יכול לדרוש
הסתכלות לב"ש ולמא התנא אמר כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם דחשיב שלא יוכל להסתכל ולהכין
במה למעלה וקשיא רישא אסיפא . ומה גם כמה דמיייתי הנמרא בסיווך מייטיבי עד היכן מ"מ ר' אומר עד וראו כנשא ר' יצחק
אומר עד החשול . עד וראו מנחרינן מלאן ואילך משרינן ר"פ . א"ד עד וראו משרינן ר"פ יוכאן ואילך א"כ הוא חכם ומכין
מדעתו אין חי לא לא . הרי שאלו בא דכ"ש שהסתכלות בת"מ דהיינו מה למעלה מותר ואיך אמר התנא כל המסתכל כמה
למעלה רתוי לו כאלו לא בא לעולם וסותר דבריו ראשונים אלא בעל כרחין שזה שאמר התנא רתוי לו כאלו לא בא לעולם לאו
לנרעון המסתכל קאמר אלא לשבח המסתכל בזה למעלה קאמר . שכן אמר הוורר על איגון דלא יסתכלין ביקרי' דמארי'
אטימו לכא סתימין עיינין דלא ידעין ולא מסתכלין ביקרי' דמריהון . וכן הוא האמת שהם סתימין עיינין ואטימין לכן שדואים
את המענה דאין דורשין וקורין הנמרא ואין מדקדקין בה :

ועתה כנשא לכאר לך כוננת האי סיפא דתניתין כל הווסתכל ב"ד דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם מה למעלה מה
למטה וכו' ופירש"י שרתוי הוא לשון רחמנות ומכאן חכר מחדש תורת כהנים אל אלמוד ולא איתמר ככיו הנותרים
ראוין היה לישק אלא שריתה הכתוב לאהרן . וקודם שנכא לביאור המענה נריך להקדק מאי הכי דקאמר כאלו לא בא לעולם
שה"ל רתוי לו שלא בא לעולם כמה דאמר בסווק וכל שלא חם על כבוד קונו רתוי לו שלא בא לעולם ולמה כוונתכל בארבעה
דברים אמר רתוי לו כאלו לא בא לעולם והארץ כ"כ כלשוננו . שכן תנא כנמרא מדכוס ארשטראדא . וי"ל כמה דמיייתי
הנמרא בעירובין בתחלוקות שחיי והילל בענין כריאות האדם ש"ש אומרים טוב לאדם שלא כנרא משכרא וכו' אומרים טוב
שכנרא משלא כנרא נחמו ונמרו טוב לאדם שלא כנרא ועבשו שכנרא יפשב כויעשו : והנה האומר כעול ומכובל בין
לכ"ש ובין לכ"ה שמאמר שאמר טוב שלא כנרא מה נריך לומר משכנרא דמחילא משעונום לכ"ה מאמר שאמר טוב שכנרא ויה
ז"ל משלא כנרא . והנה כוננת ב"ש היא של עולם מאמר שכנרא לא יתכן שילך מן העולם בלא כלום שבעל כרחין מקיים אהיה
חנות אבל אינו יכול לעלות למקורו החשון שחזקתו חזו א"כ לא יקיים כל תרי"ג מצות בקים עשה . כינא העני הזה טורח כל
ימיו והוא כספא א"כ יעלה ליוקמה הראשון ח"כ יותר טוב היה לו וימר ריחו א"כ לא יבא חשם ויהו שאמר ב"ש טוב לו שלא כנרא
משכנרא כלומר יותר הנאה היה לו כהיותו בחקומו קודם שכנרא מהנא שיהי' לו הטורח שטורח אחר שכנרא לכן כנרא ואמר
טוב שלא כנרא משכנרא . וכו' סוכרים סוף סוף מלאן דאביל דלאו דיליה כהיל לאסתכלי באפיה ח"כ טוב שכנרא ויש לו חשון .
משלא כנרא והיה אכיל מיה שאינו שלו . מהו שגפיל ואמר טוב שכנרא משלא כנרא . אבל סוף סוף דייק שפיר ב"ה וראה
שיתכן

הקדמת הרב המחבר

יריעה ראשונה

אם מותר להכין לחקור ולדרוש במעשה מרכבה

ולרברוי

העו אזיכנס ואל תשיעו בהכלי שוא לאמר אין לנו עסק בנסתרות ולא שייך בהו חקירות שאם יחקור האדם יאבד נפשו ומעל נחמתו ויגדל באשו כי כל האומקים כן טח מראות עיניהם מהשכיל לבותם .

מטח שאמר בעל ספר יצירה בחון בהם וחקור מהם העמד דבר על בוריו והשכ יוצר על מזונו ואם החקירה אסורה בדברי הללו למה כתב וחקור מהם ואל תאמר שישב האדם לחקור בספירות דוקא אבל למעלה מן הספירות בנסתר אי אפשר לחקור . ואומר כי לא הבינו כונת המשנה שלמה המשנה נקט שני דברים בחינה וחקירה ולמה בכחינה אמר בחון בהם כבי"ת וחקירה אמר וחקור מהם אלא שהכונה הוא שבענין ספירות יכול לבחון ולידע הדבר על בוריו והוא מלשון בואת תבחנו שהוא הדבר הנראה לעין לפיכך אמר בחון בהם כלומר בספירות תוכל לבחון ולידע הדבר על בוריו אבל בנסתר שהוא למעלה תוכל לחקור לידע אותו ומפעלותיו שהם הספירות וז"ל וחקור מהם לא אמר בהם שאין חקירה נופלת בדבר הנראה לעין אלא בדבר הנעלם מן העין לחקור ולדרוש מי הוא ואיך הוא וזה לא תוכל להשיגו אלא מן הספירות וז"ל וחקור מהם .

וצע תאמר והרי כתיב במופלא חן אל תחקור ויתכן לומר שהכונה הוא כך ולא קשיא מידי מה שאמר המשנה וחקור מהם הוא שכבר נזקק בספירות בעצמם יוכל להבחין בהם כמו בגולה ומש"ה שייך בהו חקירה לידע מהם הנסתר אבל באופלא לא שייך ביה חקירה לידע מה שלמעלה הימנו לפי שעדיין הוא מופלא ממנו ולא הכרנוהו לא ע"י ספירותיו שחקרנו מהם והכרנו אותו בדרך פלאי שהוא בעין השכל שמורה שמחוייב להיות ככה מחמת ספירותיו אם כן בהיות שאין עצמותו ניכר לנו לבחון בו כמו שאנו בוחנים בספירותיו לפיכך לא שייך לחקור ביה כדי למדע מחנו מה שלמעלה הימנו לפי דלא שייך ביה בחינה כמו שאנו בוחנים בספירות דמאן דשייך ביה בחינה שייך ביה לחקור מאין יצאת בחינה זאת ולמה היתה באופן זה אבל מי שאין בו בחינה לא שייך בו לחקור מאין בא ואיך היה אבל בספירותיו יאה ואלה לחקור להשיגו מסיבתם כמ"ל וחקור מהם והעמד דבר על בוריו והשכ יוצר על מזונו וידוע הוא שהמבין הוא המבין מדעתו ולא בדרך קבלה ומדלמוד הכן בהם ש"ל של בדרך קבלה כי אם שהוא יבין מדעתו ע"י חקירה להעמד דבר על בוריו וכו' יתישב יוצר על מזונו דאי לאו הכי מקנן כנטיעות הוא וגורם שנתתקן שמתא מנופא והסתלקות נשאתא מנופא הוא שאינו מתיישב יוצר הכל במכונו דאיבו כנשמתא לנפא ולה אמרו ז"ל בנתיבי גיהנם מוסרין מעשה מרכבה אל לחכב ומבין מדעתו לחכס היינו שהוא כלי מקבל ומבין מדעתו היינו שאין בהם וחקור מהם שידע הוא להמציא הדברים שלא קבל מרבו וכו' קשה לשכרת האומרים אין לנו לא מה שקבלנו וא"כ אין צריך שיהי' מבין מדעתו ולא היה לו לומר התא' אלא לחכס דוקא מדלמוד לחכס ומבין מדעתו ש"ל שהרשות בידו לחקור ולדרוש עד מקום שידו משגת על ידי אותם ראשי פרקים שמסר בידו רבו שלומדו החכמה ואין שום נזק בחקירה כשנכונתו הוא לשם שמים כדי להעמיד דבר על בוריו כמו שכתב בספר הבהיר המכונה לרבי נחוניא בין הקנה שאלו תלמידיו לרבי רחומאי ונאי דכתיב תפילה לחכוקו הנביא תהלה ונביא ליה אלא כל המפנה לבו מעסקי העולם ועוסק במעשה מרכבה מקובל לפני הקב"ה כאלו מתפלל כל היום שנא' תפילה מאי שגונות כלא' באהבתה תשגה תמיד ומאי ניהו . מעשה מרכבה ועוד הובא בספר הנזכר א"ר רחומאי ונאי דכתיב ודרך תמים תבאחת מוסר מלמד שכל הרגיל במעשה מרכבה ובמעשה בראשית אי אפשר שלא יכשל שנאמר והיכשלה הזאת תחת ידיך דברים שאין אדם יכול לעמוד עליהם אלא"כ יכשל בהם והתורה אומרת תובחנות מוסר אבל באמת וזכה לדרך החיים על"כ הרי ראייה ברורה מן האומר שאע"פ שיעשה כיון שהוא באהבה חשיב ליה הקב"ה כאלו התפלל כל היום ועוד אמר אבל באמת וזכה לדרך החיים ואם איתא שאין לאדם אלא מה שמקבל מרבו א"כ מהיכן יבא לו היכשלה אלא ש"ל שמה שמסר לו רבו רוצה לחקור יותר לפני לפנים וכו' בעל כרחיך שלפעמים יבא לידי מכשול בדכתיב והאכשלה הזאת תחת ידיך ואשילו הכי אמר קרא באהבתה תשגה תמיד הרי מכל מה דאמינא שהרשות בידו לחקור ולדרוש להגיע ליופלא ולמנוסה . ואם אמר יאמר האומר חלילה שיהיה כדברים האלה לא כונת התא' שאמר שאין מוסרין אלא לחכס ומבין מדעתו הוא שייך בדבריו רבו שלא יעשה בהם ולעולם שאינו יכול להכנס לפני לפנים כשום חקירה . אף אני הקהה את שיניו ומורו לו כההיא דמיינת

הקדמת הרב המחבר

והנה רבנו בעשה ברובן יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על התמנון והיה מהלך בדרך והיה רבי אלעזר בן ערך מחזיר אחריו אל רבי שנה לי פרק אחד בבעשה מרכבה אחילו לא כך שגית לכם ולא במרכבה ביחיד אלא אל"כ היה חכם ומיבין בדעתו אל"כ רבי ערשני לומר לפניך דבר שלימדתני אחר לו אמור מיד ירד ריב"ז מעל החמור ונתעטף וישב על האבן תחת היות אל"כ רבי ופניו זה ירדת מעל החמור אחר אפשר אנה דודש בבעשה מרכבה ושכינה עמו ומלאכי השרת מלוין אותו ואלכי ארכב על החמור מיד פתח ר"א בן ערך בבעשה מרכבה ודרש וירד אש עין השמים וסיכבה כל האילנות שבשדה וכו' עמד ריב"ז ונשקו על ראשו ואמר ברך ה' חלקי ישראל שנתן בן לאברהם אבינו שידע להבין ולחקור ולדרוש בבעשה מרכבה ;

הנה האומר הזה תמוה ודברי ריב"ז משיג שבעולם לא לומר לר"א בבעשה מרכבה כלום וכן אחר לו לא כך שגית לכם ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומיבין מדעתו ממשמעות דברי ריב"ז משמע שפעמים רבות שאל מיאנו שיטנה לו ב"מ והשיב להם ולא במרכבה ביחיד אלא אם היה חכם ומיבין מדעתו הרי שלא למידו ויעולם ואיך אמר ר"א תרשני לומר לפניך דבר שלימדתני דמשמע שלימדו . עוד קשה למה הוצרך ר"א לומר לריב"ז שרצה לומר דבר אחד תמוה שלימדו מאחר שריב"ז לא רצה לומר לו לשתוק ר"א ולילול . וע"ק שר"א אחר דרשני לומר לפניך דבר שלימדתני ואח"כ אמר עמד ודרש מה הוצרך לדרוש צדקן לשון דרשה ולא שייך לומר אלא עמד ושבה תלמודו שאף לשון דרש נטל אלא לדבר המלמד מדעתו . ויתכן לומר שכונת האומר כן הוא כשאל ר"א לרבי יוחנן בן זכאי שיטנה לו פרק בבעשה מרכבה השיב לו ריב"ז לא כך שגית לכם ולא במרכבה ביחיד אלא חכם ומיבין מדעתו וכונת ריב"ז לומר כמה פקדן שנית לכם בבעשה מרכבה ואם איתא שחכם ומיבין מדעתך איתא אדלויני מה חקרת ומה דרשת במה שמעית ממני שאם אינך מיבין מדעתך למה אעדת ללמד לך פרק אחר דאיך דורש בבעשה מרכבה אלא למיבין מדעתו לפיכך השיב לו ר"א תרשני ואומר לפניך דבר שלימדתני ובעת שנתרצה ריב"ז לשמוע עמד ודרש תמוה שהבין וחקר הרי שיכול לחקור אדם בבעשה מרכבה שכן כענה מלאך ואמר הן הן בעשה מרכבה ואם איתא תמוה מדד ר"א הוא מה שקבל מרבו ללמד מה נודך עזר המלאך לומר הן הן בעשה מרכבה דכלאו הכי אגיא לפי שקבלו מרבו לא ודאי שהוא כדכרינו שמה שאמר ר"א היה הכל חידוש וכלתי קבלה מרבו אלא מה שבין וחקר ודרש כראש פקדן שומר לו רבו לפניך הוצרך עדות המלאך שיענה ואמר הן הן בעשה מרכבה . הרי לך ראיה ברורה שיכול לחקור ולדרוש בבעשה מרכבה ואף שם פקדון של עון בדבר . וכן תמצא בסוף המאמר שאומר עמד ריב"ז ונשקו על ראשו ואמר ברך ה' אלהי ישראל שנתן בן לאברהם אבינו שידע להבין ולחקור ולדרוש בבעשה מרכבה ואילו לא היה יכול לחקור ולדרוש למה ברך על החקירה והדרשה אלא ודאי שפיקר הברכה היא על שנתן בן לאברהם שיכול לחקור ולדרוש בבעשה מרכבה ולפיכך נשתבת ר"א מפני ריב"ז בפתחתיו דאבות יותר מר"א בן הורקנוס יען שר"א בן הורקנוס היה מקבל כל דברי רבו ואינכם אבל לא להוסיף אבל ר"א בן ערך כמעין המעביר הדי שדרשו על שהיה חוקר ודורש ; ואם אמר יאמר האומר מ"ט כדורות הללו ואפילו בזמן האר"י וצ"ל שהיה מנלה כל כך סודות עילאין לא היה נראה אש ומלאכים כמו בזמן התנאים שהיו באין המלאכים לשמוע אותן החידושים אלא ודאי שכל מה שאמרום במאנים הללו הם הם דברים שאין בהם ניוש ולפיכך לא התראה שום דבר ניי"ל דשלאם כדורות הראשונים היה מחדש ולפיכך היה באים מלאכים לשמוע אבל כדורות אלו שהם כולם נשמות ישנות כפי מה שכתב האר"י זנוק"ל והעצב הכריע לזה שכמה דברים דורשים בני אדם . הן כעגלה הן כנסתר ורוכס יונא כספרים הקדמונים וימי שאמרום לא ראה אותו ספר ומנא ליה אלא אמריקן דלא בר קוליה וכיון לדעתו ויש לו משהש נשמות וכשכל זה יודע לדרוש ולומר דברים שלא ראית עינו יען כי כבר נשמתו אמרתם כנגול אחר כמו כן בבעשה מרכבה מחמתיות התלמוד ואילך נסתם כל חזון וצפרט מחמת הקבלה שלא נגלית אלא חזון קרוב וכל מה שיש בספרי קבלה הם הם הדברים הקדמונים שאלמרו בזמן התנאים והיא סתומים ונסתרים וככל דור ודור נגלים ומתפרשים וא"כ זהו הטעם שבזמנו אינך נראים המלאכים וכאין לשמוע יען כי כבר שמוע אותם בזמן התנאים כשהיו דורשים ומחדשים בבעשה מרכבה ומשם ראיה שמה שדרש ר"א הוא דבר שלא שמוע מרביתו מאחר שבא האש ומלאכים לשמוע . וכבר כבר נחשבה ג"כ שהקדמונים העפר יעירה שאמר בחזון בהם וחקור מהם ואם הוא להבין דברי רבו ללמד די לו שיאמר בחזון בהם מהאומר וחקור מהם ש"מ שיכול לחקור ולדע דבר אחר על ידי הספידות שהוא מה שיספר לנו ספר יצירה והוא אמר לנו שחקור מהם מכאן ראיה שכולל לחקור ולדע את הנסתר ועי"ל שנתן דבר על כדיו מישב מר על יצונו כדכתיב רוכס שדים כעורך שר"ל שינוי רוכס עילית על כלא נשמים דאיהו תפארת לא בעורך ומהו העור שיכול אדם לעזור אותו להבין

הקדמת הרב המחבר

ו

ידיעה אפי' אית ביה עובדין טבין בניאין מפקין ליה. מכל תרשין דההוא עלמא עלאה אתר דאילנא דחיי שרי תמן עכ"ל כרי
 כנדה כל הדבר הרעים הגורם לנפשו ולמי שעושה עיקר מדבריו של זה האיש ולא זו בלבד אלא שיש בו רעה חולה גדולה מע
 האחר שאומר וזורה לאחריים בהלכה למעשה ולא לקרות ושלל ללמד אלא ימיו שיהיה דומה למלאך ה' עבירה גוררת עבירה
 ומחוק לבו כפרעה הרשע לרדוף אחרי אשר בו החכמה האמיתית כנשה רדיפות כדי שלא יצאו פעולותיו לאורה והאקים יבקש
 את טהר אפילו דניק ורדוף רשע חכ"ש אשר שת לבו לזאת שודאי רשע הוא שחטא והחטיא את הרבים ומחמת גאונו אינו דן ק"ו
 בעצמו מהיהא דחיייתו בחגיגה על כונו של חלישע אחר. שבת לפני רבי א"ל בת מי את אמרה לו בתו של אחר אני אחר עדיין
 יש יחדיו בעולם והא כתיב לא בין לו ולא כנד בעמו ואין זכר במגוריו אמרה לו זכור לתורתו ואל תזכור מעשיו מיד יורדה אש
 ומסכה סמלו של רבי ככה רבי ואומר אם ליתונגין בה כך למשחין בה על אחת כמה וכמה והיה לו לרשע זה ללמוד ק"ו מרבי
 ולמד ויהי זה כדרא כרכונו הקדוש על שדבר סרה על חלישע אחר ירדה אש ומסכה סמלו ומה יענה יתוש כנוס גוף כנוף
 מלא חסדוק שדבר סרה על מי שאינו כחלישע אחר ודאי שהאיש הזה ימות ערירי ולא יניחוהו להקביל פני שכניה ואפי' התורה
 אינה יכולה להגיל אותו יען כי פנס הנשמת התורה והפסיד הנפש מן הגוף ואיך יתכן שיהיו גופי תורה מלמדן וכות עליו מאחר
 שהגיד נשמה ניהם על אלו כתיב במד"כר הוא יתמו בעולם הזה ושם ימותו לעולם הבא. וכן תמצא בוודאי פ' וישב דף
 קע"ב ע"כ כל אינון נשמתין דעלמא דאשתדלו למנדע למריהון כדרא דחכמותא עילאה חיהי סלקא ומפקימת כדגרא עילאה על
 כל אינון דלא איתדכו ולא ידעו בנין דכל אינון רתיבין אשתקין מחולזא דנדיקייא דידעי פולחא דמריהון כדקא ימות לספקא
 לכל דגרא ודרגא וכד נשומא דבר גש דהוא יכיל לאתדכא בחכמתא לאסתכלא ביקרא דמריה ולא אדבק גרמיה בה כד קליק
 להיא עלמא מטאת לגבי האי חיותא דשמיה יופי"אל דאיהו קיימא בכל רוי דחכמתא וכל אינון מפתח דתכמתא קיימין ביה
 דחי עלמא נשמתא לבר ולא עיילו וכל אינון שרפים דההוא חיותא שליטא עליהו כלבו כבטי לה כנדיפיהו ואוקדחין לה ואתוקדת
 וקיימא ולא קיימא ויהי אשתדית בכל יומא ע"כ הא בך ראה ברורה מהעונש הגדול מאותם שאינם רוצים ללמוד קבלה מחמת
 גאונם שאלו היו מתרביין ללמוד וכל אדם ולהבין בדעתם הדבר הראוי יקבלו והדבר שאין דעתם מסכמת ללמו הכי הוא מאחר
 שאלו לו ולא ידעו לתרץ ורחיקוהו וכן סוף כשלאמר מכל אדם יבא אחד ויתרננה וכוה נמצא ממלא נפשו מכל טוב שיש בזה מה
 שאין בזה אבל חזית גאונו נחמד מכל טוב ויתוקדת באש דכנפי שרפים ויתדנת בכל יומא ול יבטיחו לבו על תורה ומעשים
 טובים ונסך דניס ויהיו תוספות שיגלוהו מיד השרפים שהתורה בעמיה תובעת עלבונה מיונו שלא גתן תורה הקב"ה
 לישראל כדי שיכירו אותה והנחתם הם קבלת עול וילכותו ויחאר שאין אתה מכיר אותו כיצד תקבל עול מלכותו גליך ומאחר
 שלא הכרת אותו ככה"ו כיצד יתיך שתכירה בעולם הבא כאשר אחר התנא אחר התנא עמשך בפרוודור כדי שתבנה לטורחין עב
 יומא קב"ה הולך להשתעשע בנדיקייא וכדאי שניו שאינו מכיר אותו ככה"ו צריך לטורדו מן עוה"ב שלא יכירנו שם ואין שום
 משה יכולה להגילו כי מזהו בלא כונה כנוף בלא נשמה ולפיכך אין לה יכולת להגילה מיד השרפים וכן תמצא בראי בוודאי
 כל פקודי דק רמ"ו ע"כ ו"ל ואע"ג דעובדין טבין אית לה להיהא נשמתא עכ"ד עבדין לה הכי בנין דלית לה אגרא קההוא עלמא
 כאינן דאשתדלי בחכמתא לאסתכלי בחכמתא דמריהון ולית שיבירא לאגרא דאינון דידעי חכמתא ביקרא דמריהון ואינון מארי
 קבלה דאשתדל בהון והיושכילים יוהירו כוהה דרקיע הרי לך כדבר דאע"ג חזית בהון מעשים טובים לא יעיל לשבא להון
 מאתקדא באש של שרפי והנה הירא את דבר ה' ולנפשו יפנה דעתו מכל הטעיות והכללות של כל אלו הפטרות החלוש שדומות
 קיים ויהנה כתורת ה' תמימה ואיהי תורת אמת להכיר ולדעת את בוראו ואל ישיאנו לבו לאמר איך אלק ללמוד תכניה זו מתי
 שקטן ממני ומתי שאין אני מכיר את הוא כמלאך האלקי ואל ישעו עוד כדבר שקר:

❀ יריעה שלישית ❀

אם יוכל להשיג ולרכיב ולירע חיוב מציאות אלהותו יתברך ו

הנה מאחר הוהיב אלקים אותנו את כל זאת שיכול לחקור ולדרוש כחכמת הקבלה ושיכול ללמוד מכל אדם שתה צריך לירע אם יבול להשיג להכירו ולירע אותם שמנינו שזוד המלך ע"ה אחר דע את אלקי אינון ועבדו ממשית שיכול לירע

הקדמת הרב המחבר

לידע אותו דלתת"ה הי"לל את אלהי אביך עבדו מאמר דע את אלקי אביך ש"ח שיכול לידע אותו וכמו כן מצינו בזהר ויקרא
דף ק"א ו"ל והכי אמרין לבר נש למחוי לגבי אביו כן לחפשה בננווי ולחודע חין דכתיב הרי שצריך לחפש חפוש חפוש
ולחודע כל חין דכתיב אבל קשה מהיבא דליתא בהקדמת וזהו בראשית עמוד ב' מה קנה השמים לתתא שאם יפשפש אדם
מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין כד אתי לתמן אומרים לו מה ידעת מה פשפשת מה אסתכלת הרי כלא סתים כמה דהוה
אם כן מלאך מאמר זה כראש שאין יתרון ביריעה וזה יעלה בחו לאחד כל יגיעו מאחר שלא השיג דבר ואין אחר דוד המלך דע
את אלקי אביך מאמר שזן האמר הנה משפח שלא יעלה בידו כלום ויתכן למוד שהמאמר הזה מדבר בתמיה וקודם נקדים לך
סברת המתקבלים שאינן רוצים לחקור ולדרוש ולידע אלקי אמת וכעל הספירות והפרנפים מי הוא אלא קורין בקבלה ועולים
מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין דליהו כתר ואומרים ספירה זו לה כ"כ כנויים וכ"כ שמות וספירה זו כן מדתה וכן
פועלת הדין וכן פועלת הרחמים כשיבא לעילא שואלים לו מה ידעת מה פשפשת מה אסתכלת וקשה למה לא ישיב להם ראיתי
עשרה דרגין שכבר אמר המאמר דעיל מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין אם כן למה אסתתמו טענותיו כשואלי לו מה ידעת
מה פשפשת אלא ודאי שזוהו כונת המאמר מהן דעיל מדרגא לדרגא עד סופא דדרגין ואינו מסתכל ביעקר הכל לא בדרגין שהם
הספירות או בפרנפים או כשואלין לו מה ידעת מה פשפשת אינו על הדרגין שכבר ראו שעלה מדרגא לדרגא עד סופא דכל
דרגין אלא שאלתהוה אש ידע שם מ"ה החדש ואם פשפשת והסתכל ממי נשתלשל וזה דכביה ולשון המאמר הוא בתמיה מ"ה
ידעת כלומר ידעת שם מ"ה . מ"ה פשפשת כלומר פשפשת בשם מ"ה . שאינו מכלל דרגין דליהו חד ולא בחושבן לפיכך זה העני
שלא ידע אלא לעלות מדרגא לדרגא מסתתמים כל טענותיו ואין לו פה להשיב באותה שעה אומרים לו הרי כלא סתים כמה
דהוה כלומר מאמר שלא ידעת דברים אלו שאלנו אין לך כח לפתוח תרעין כנונותין אלא הרי כלא סתים כמה דהוה שכל מה שטרחת הוה לגלית
פדיק מעליות מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין וגם כן יתכן למוד הרי כלא סתים כמה דהוה שכל מה שטרחת הוה לגלית
בסתרות לראות פני המלך מאמר שלא ידעת מ"ה ולא פשפשת במ"ה כנזכר לעיל אם כן הרי הכל סתים כמה דהוה ולא ידעת
מידי ולכן מזהו דוד המלך ע"ה דע את אלקי אביך ועבדו מאמר הידועה או עובד ואו תהיה עבודתך מרובה לפני אביך
שכשמים וכזה לא קשיא ממאמר זה דכראשית להבוא דלעיל דויקרא אלא כונת המאמר ויקרא הוא שיפשפש בנינו דאביו עד
שביר אותו ואו יתקריב וכן תמצא בתקונים חדשים דף י"ו ע"א ו"ל והמשכיל יזיהירו ולא אמר והידעים אלא חילין
אין דמסתכלין בהיין פנימאין סתמאין דלא קיימין בגלית ולא אתחסרו לכל בר נש . מאן חזכי לאסתכלא בזה בסוכלתנו
דא מחיר ונזק בעיטרא דזהירא עילאה על כלא לית זהירא דזהירא כדא לית זהירא דננין להבוא עלתא כהאי וזהירא דא וזהו
דאורייתא דא וזהו דמאריהון דחכמתא דריתק ההו עלמא על כלא אינון נפקין ועאלין בכל גבוי דמאריהון ולית מאן דייחזי
בידיהון כלא כסיפין מזהירא דלהון בנין דידעי לאסתכלא בסתרא ברוי דאורייתא אינון דידעי ברוי דרזין דמסתכלי ברוי
דחכמתא בסתרי דאורייתא חילין אינון דמשתלין ברעותא דמריהון תדיר הרי בבירור דעיקר הידיעה הוא להסתכל בהויין
פנימאין ולא בדרגין כי מידעת הדרגין לכד לא יעלה ביד האדם שום דבר והאסתכל בפנימיות וחופש בננוי דאביו יקרא בן
להקב"ה כראיתי בתקונים חדשים דף י"ו ע"ב ח"ל והא אוקימו' דלית דרגא כדרגא דילהון בנין דלית סוכלתנו לאשתמוע
בשכינתא כאלין מארי קבלה ועל דא מארי קבלה אקרון בניס אבל מארי משנה נקראים אפרוחי' ואפרוחי' אינון מסטרא דנער
מסטרא' וכו' והנה חכמ' לעיל משמע שצריך האדם לאסתכל כמה למעלה וכמה למטה שאלו הם גבוי דאביו שאם לא יסתכל
באופן זה לא יוכל להבין דבר על כוריו וזוהו כמתני' מאמר כל האסתכל בארבע דברים מה למעלה מה למטה מה לכנס מה
לאחר רתוי לו כאלו לא בא לעולם וכבר ביארנו לעיל קודם ידיעת ראשונה כוונת המשנה הזאת כיצד היא ע"ש :
ו"ש קרא כה אמר ה' אל יתהלל החכם בחכמתו וגו' בואת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי דקשה שזאמר שאמר א יתהלל
חכם בחכמתו מאי האי דקאמר בואת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי דהיינו חכמתו לא כמה שהקדמנו יתורף דע"ג
שקרא ושנה ונמד והיו בו עבודין טבין מאמר דלא ידע אלהותו מתקין ליה מכל תרעי דההוה עלמא כדאיתא בספרא דנביעותא
פ"ג מאי וכווי יקלו דא הוא מאן דלא ידע ליחזא שאר קדישא ולקשרא קשרא דזהימתא ולאוקיר שחא דמאריה טב ליה דלא
אסתברי ועתה אש איתא דבידיעת משנה ת"ל לכד שניא מאי ידיעה זריכא למיירא פסוקא דשמע ישראל ויל קרי בר כוכבא ומאמר
המאמר ומאן דלא ידע ליחזא ולא אמר מאן דלא ידע ש"ח שאינו מדבר אלא על הידיעת האלהות לכן אמר הנביא אל יתהלל
החכם

קודם כל דבר נרדף לידע ולהסכתל ולהבין ולהבחין מלת
 אין סוף שאירו כל הקדוונים מה ר"ל שמת א"ס
 טורה שאין לו סוף אבל ראשית יש לו או דלמא שאין לו לא סוף
 ולא ראשית ואם תמצא לומר שמת א"ס טורה שאין לו לא סוף
 ולא ראש א"כ יקראוהו אין ראשית ולמה
 קראוהו ע"ש האחרית הלא יותר טוב
 לקרות אותו אין ראשית ומחילא משמע
 שאין לו סוף שכל שאין לו ראשית אין לו
 תכלית ולמה קראוהו א"ס. ועוד נרדף
 להבין הוא א"ס מה הוא אם הוא המאניל

בהיות

עצם פשוט ולא

ואין :

הראשון ודאי שהוא בעל החכמה והידע שהכל מדע שמונו א"כ
 ידע הוא מהותו ושיעורו או אינו יודע . א"ת שידע כמות
 ושיעורו . איך יקרא א"ס אחר שיש לו שיעור אע"פ שאין א"כ
 מדע ונושגו ונכל תקום לא שייך בו שם א"ס . וא"ת שאינו
 יודע כמותו ושיעורו והו חסרון גדול שהקטן שבכחיו בכח
 הדעת שנתן לו יודע כמותו ושיעורו ואיך יתכן שהוא בעל
 הדעת ולא יודע כמותו ושיעורו :

ועוד מנאנו בוהר שלדבר שיש בו מדה ושיעור קורא אותו
 א"ס כדאיתא בפ' קודי וו"ל באילין ט' כהורין קיימין כל רחין
 דזוהימנותא וכל אינון כהורין פרחא דחשכבה עילאה ולתתא
 אקרין א"ס . הא קיץ טעם קנבה בדבר שאמר מרחא דחשכבה
 עילאה ולתתא . וגם מנין שקרא ט' כהורין וקרא אותם א"ס
 ואיך יתכן דבר זה שהרי א"ס טורה על שאין לו . לא ראש ולא
 תוך וסוף שאם אתה מונא ראש מונא אתה תוך וסוף ואם אתה
 מונא תוך תמצא ראש וסוף ואם תמצא סוף תמצא ראש ותוך .
 וגם שהאין סוף יורה שאין לו מדה ושיעור ואיך טעם כאן
 מדה ושיעור שאמר ממשכבה עילאה ולתתא . ואיך
 טעם מנין ואמר ט' כהורין וכו' ואחר שא"ס לא שייך ביה לא אות
 ולא נקודה לא חשבון ולא מנין כפי סכרת כל הקדוונים וכלא
 רבות תמצא שקורא לכתר א"ס (כאשר עיניך לנוכח יביטו
 בעון לאלהים) והרי הכתר הוא מאלות כפי האמות ולא
 כמותים שאומרים שהכתר הוא מאלות העליון לפי שיעקר
 הקבלה הוא מספר ינינה ושם אומר עשר ולא ט' שמונתו הוא
 להסיר מלב הטועים שאומרים שהכתר הוא המאניל ולא הכינוי
 כוונת הוהר למה קורא לכתר א"ס . ע"כ אמר עשר ולא תמצא
 למנות אותו בכלל המאניל כלומר שאם אתה אומר שכתר הוא
 המאניל אם כן ישאר תשע . עשר ולא אחד עשר למר שלא
 תמצא המאניל בכלל הספירת לפי שאינו חד ולא במשכן א"כ

עץ והדר לבונה ותשחק לים אחרון . מלטים . הבין
 דרכה והוא ידע את עקובה . ידע . כחא ומורסם
 הדבר שכל הנוגע להכנס אל הארץ פנימה נרדף לידע ולהכיר
 את נוראו כמו שאמר דוד העלך ע"ה דע את לפי לבין ועבדו
 ואין ידיעה זו בדרך קבלה אלא דוקא
 שמת אין סוף . בחקיר ועין באופן שיעיטב הדבר בלב
 טורה . שהוא . כמו שאמר מדע"ה וידעת היום והשבות
 אל לבכ כי ה' הוא האקום ואם הידיעה
 הואת נרדף שתהיה בקבלה ולא בחקירה
 ה"ל וידעת היום כי ה' הוא האלהים

וקבלה נקבל אפי' שלא יתישב בלבי מדהוהרנו מדע"ה ואמר
 והשבות אל לבכ ש"מ שנרדף להבין ולחקור עד שיעיטב הדבר
 בלבו וכו' . והנה בודעת אלהות יש ארבעה מיני ידיעות .
 יש ידיעה שידע שיש אלוה ואינו יודע מי הוא . . . . . ויש ידיעה
 שידע מי הוא ואינו יודע מה הוא . . . . . ויש ידיעה שידע מה הוא
 ואינו יודע למה הוא . . . . . ולא זולתו . . . . . ויש ידיעה העליון יותר
 מכלם שידע למה הוא האלוה ולא זולתו . . . . .

והנה מן הידיעה הראשונה שידע שיש אלוה היא הידיעה
 השפלה שבכלם שאפילו בהחמת והחמת יודעים שיש
 אלוה ומשכמים לקבום כדאיתא בפרק שירה . והידיעה השני
 שידע מי הוא . ואינו יודע מה הוא . . . . . הידיעה השלישית
 העולם דהיינו שישאל אומרים האלוה כחא אלוה פרא . אבל
 אותה אומה אומרים שאלהיו הוא האלוה האמת . . . . . וזאת
 הידיעה לא יש כח להורות שאלהי ישראל הוא אלוה האלים שכל
 אחד אומר שאלהיו כרא את העולם . והידיעה השלישית שידע
 מה הוא . אז יש לו כח להורות שהוא אלוה על כלב כפי מה
 שאמרו המקובלים שהו"ה הוא תפארת . ותפארת רמז ללב .
 והלב הוא מלך הרוח כן הו"ה הוא מלך על הכל . והידיעה זו
 יש לו להכריח שהוא מלך על כלם . אבל עדיין נרדף למוחשי
 עאחר שידע בקבלה וידע שתפארת רוח ללב . יודע שיש
 כתר שהוא רוח לגולגולת ושם מודין שיש אלוה הם טעפישין
 ללב שהוא תפארת א"ל בעל הידיעה זו הכפוף בשכלו שיתלבט
 בלבו כמה שפיקות . לאמור איך פהנת"ת הלוהת מאחד שכל
 איך כל טעם שזולתו ושתכלל שזולתו . ולמה יהיה בזה הבן גדול
 שכת האב האחר שהכל אחד . לכן בעל הידיעה זו נרדף לחקור
 ולדוד למה הוא האלוה . שהיא הידיעה העליונה . . . . . והשינו
 ידיעה זו או ידע כל הידיעות שכלם בלתי כמותיות האמת
 הבין . והנה למה הוא הידיעה . נרדף לידע שורש הכל מי
 הוא

ואם האילן היונה מן הארץ זה אע"פ שהוא משנה מן הארץ הוא הארץ עמו או דבר אחר מתפשט ממנו כדענו דבר זה ידע לקח הוא אלה ולא חלנו זהבסין בזה לידע אם האילן הוא שורש בעצמו . או דבר אחר מתפשט ממנו נרד לתת לך כלל שכל דבר שבוש בתחלתו מוגד שהכל א' ולפיכך הקליפות שימדם שקד שארי ביחודא זסיים בעירחא ואין קאפו בתחלתו באשר תמצא בערקן דלהבן אבל בקדושה שהוא אמת שארי ביחודא זסיים ביחוד דהיינו שמתחיל בכמה וסיים בעלכות וזה רמז בתפלת אליהו ו'ל' . כתר עליון איהו כתר עלכות הרי שמה שהיה בראשו היה בסופו מצינו למדין שכל דבר שבוש בתחלתו הוא דבר של אמת והכל אחד והיינו דאמר אנשי סופו מוכיח על תחלתו א"כ האילן תחלת זריעתו הוא הגרעיני . שבתוך הסרי חודשים אותו ויאל פרח וינץ נץ ואחר כך כדי שיתעשה אילן נצד שתילה ימקום למקום וע"י שתילה יתרכה ויגדל ויוציא פירות ואח"כ באותו פרי שהוא תכלית המלאכה המצא בתוכו אותו הגרעיני שזרעה מקדם כמצא סוף קצושה הוא תחלת העשנה כזה סופו מוכיח על תחלתו שאותו הגרעיני שזרעה בתחלה היו בו כל טרה טרת אילן היה לא שהיה ככה וע"י זריעה ושיתל ונטיעה בתפרסם מה שהיה ככה ויאל לפעול מצא שכן הארץ וכן האילן הכל דבר אחד לא שהארץ הכל כלל בו ככה ובהיותו אילן אז עודיע בשעל מה שהיה בו ככה והיינו דאמר אינשי מן הפעולות חרע הכמות כך הוא הענין ידעת שורש האלהות לדעת שורש זה נרד ליקח סכרת הקדמונים שאמר שאין סוף מצאנו עגמו והאציל הכל בתוך המצא מצא שורש הכל קראוהו אין סוף : ועתה נרד לידע האם שקראוהו אין סוף אם הוא דבר אחד שהוא שורש הכל היה להם למד . אין לו סוף . או אין בו סוף . כי מלת א"ל היא דבוקה למילתא אחרת . כגון אין סוף לאלהות אין סוף לחימומו . כמו שאמר אין חקר לתבונתו . זאם תאמר שמה שאמר בתוכו אין חקר לתבונתו . לפי שבו מצינו חקר כמו שאמר ח"ל עבדת כשיעור קיומה שלי אבל לתבונתו אין חקר . ולפיכך לא אמרו אין לו סוף או אין בו סוף לפי שמתחיל לו או בו מנינים שיעור וגבול . ואין יקראו אין סוף מאחר שהוא מוגבל ולכן קראוהו א"ל שאינו מוגבל . וזה כפי המובן מדבריהם . וא"ת שכן הוא . לאו הכי שהרי כמה פעמים בוהר מביא דברים שיש להם גבול וקראם אין סוף . כדאיתא בוהר כראשית דף ס"ה ע"ל רבותא דכל ט' בהרין דקיימי בלתי מתעשר דאיהו קד מצינו בהושבעא כולה לארדף בשעתא

קשה לומר איך קורא לכתר א"ל מן הארץ שנבולו כיכר שהיא מקו המאציל עד החכמה א"כ איך יקרא אותו א"ל וכאלה רבים ולא אמלה אותם על שפתי שלא להטריח הקולנוס . ועיין בענין לאלהים :

ועוד פאם נאמר שאלת א"ל הוא דבר א' ששייך עליו שם א"ל דהיינו שאין לו לא ראש ולא תוך ולא סוף וכולא היה מלא ממנו דעצמותו הוא כולא והוא האציל כל העולמות והוא הבורא או יתרבו קושיות אחרות דהיינו באומדן איך היה מציאות המצא ואין בתאית מחשבת המצא שאין יתכן שהיה דבר אחד דעול דבר אחר אם לא יהי ימקום פנוי לכעול בו או מקום להתגועע בו א"כ איך היה מציאות המצא בתוך הא"ל בעצמו מאחר שהכל היה מלא ממנו והוא הוה כולא לא שייך ביה תמעה כדי שיתכוה המצא שהתגועע נרד מיקום להתגועע גם אי אפשר להיות בתוכו שאם תרצה לדמות זה הענין לענין המחשבה שזכור שחשב האדם בעצמותו בתוכו הכי הוה בחיבת מחשבת המצא זה אי אפשר לאומרו משום דאעיקרא אם יש תנועת מחשבה בתוך האדם היינו לכו שהמחשבה עשה היא בעל המקום ומתגועע המחשבה בתוך מקומה ונוטה לכאן ולכאן . אבל באין סוף מאחר שאומרים שהוא עצם פשוט לא שייך ביה מחשבה פנימית שעל זה קוראים אותו פשוט אם כן מהיכן נתבהו מחשבת המצא ואין הוה המצא מאחר דלא שייך ביה לא מחשבה ולא תנועה לא מחשבה יען היותו פשוט ולא תנועה יען כי אין לו מקומי הוא הוא המקו על זה אחר בתחלת דבריו בהיות שמלת אין סוף מורה על דבר שהוא עצם פשוט והפשוט לא ישיגהו איך רוצה לומר איך היה כך ואין היה כך . וא"ת דלעולם אימא לך שהאין סוף הוא עצם פשוט וכל עצמותו הוא מחשבה אחת פשוטה בלי פנימיו זה הדבר אי אפשר לאומרו שכבר קדמי האר"ל זק"ל באומרו כשעלה ברצונו הפשוט דאין סוף מכלל דאית רצון כגויה . ועוד דלא נקרא מחשבה אלא מי שיש לו מקיף מחכוך :

ותבוא למלת ולמה ונקדים לך שעלכד אלו הקושי' שאמרנו . יש קושיות אחרות בענין אחר דהיינו שאמר שהא"ל הוא פשוט כפי סכרת כל הקדמונים למה נשתנה רצונו לברוא בעולם עתה דלא שייך שינוי רצון אלא למי שיש בו דיבורחמי' שבושא מתלבש בדיון הוא כמעט וכשמרצין אותו מתרצה אבל מי שהוא כפשוט בתכלית הפשיטות אין בו שינוי רצון אלא רצון פשוט מתחלה ועד סוף . אם כן למה נשתנה רצונו לברוא את העולם מאד שלא היה מקודם . וא"ת שלא נשתנה רצונו

כאשר יבואר להלן . יתורן מלת ואין דהיינו שינא ממקום
 למוקד ומקום שבו נרא את העולם . וגם בכיות שעתיקא
 קדישא שורש נשתתא דכל חיי שרוי ביה ומניה מתפשט האור
 והלך עד שאין סוף לכן קראוהו א"ס ולא קראוהו אין ראשית
 שהראשית שרוי בתוכו : ואצטיל לך משל כדי שתבין
 מה שיקרו ר"ל אצטיל בזה אבנים מפלמות בתוך התבוס
 והמים יוצאים מהם נמצא שורש שצמחו טבע המים הוא בתוך
 האבן והאבן צנבול לשורש וכנבינו שונא מן האבן מקיף את
 השורש ואת הנבול ונתפשט והלך עד שאין לו סוף . הרי
 שאצטיל בדבר גשמי הרהא הקב"ה בעיניו וזה סוד הפסוק אשר
 עשיתי כסת דוקתי וגו' עשיתי דייקא דוקתי ארץ דייקא
 והבן . וכדאיתא בתפילת אליהו ז"ל בתיקון א' (עיין בענין
 לאלהים) לאשתמודעה כהן עליאי ויחך יתנהג עליאי ותתאי
 ואין אשתמודען עליאי מתתאי הרי שמשפלותיו ניכר הוא
 וזאתו כך עתיקא קדישא הוא רמו להבן ונשתתא דכל חיי
 השרוי בגיה הא רמו כמו שורש הימים הנזכרים מן האבן אשר
 אין סוף לכביעתם אבל שורשם וראשיתם הוא בתוך האבן כך
 שורש נשתתא דכל חיי הוא בתוך עתיקא קדישא דכל קדישייא
 ומינו מתפשט והלך עד אשר אין סוף ותכלית ולכן קראוהו
 א"ס ולא אין ראשית : והנה מאחר שהעיקר והשורש
 הוא בתוך עתיקא קדישא השאר התקרי התפשט ונכתששות
 אין לו סוף ואין ידועת נוגעת סם לשער שיעור ההתפשטות
 ישן כי אין גבול מחוץ ולחץ אבל ידיעה נופלת לידע אם מחוץ
 ולחץ יש גבול או לא וכזה הוא יודע שאין גבול מחוץ ולחץ אם
 כך אי אפשר לידע סוף ההתפשטות אבל בשורש שהאור הוא
 מתפשט מיומן יודע כמותו . ישן כי שרוי בתוך שמו דאיהו
 עתיקא קדישא דכל קדישייא שהוא הוא המעניא הכל בכח
 נשתתו והוא ונשתתיה חד אינון והנקרא אין סוף הוא
 ההתפשטות אשר שם אין ידיעה ואין בחירה ואין רצון לכן אנו
 מזהרים בשורש כל השרשים ועיקר כל האמונות וחיות כל
 החיים על כן אחר החומר :

ולבא

אלן כהורין וכנזינין תליין להתקיימא ביה ולא קיימי לאתדבקה . והנה החומר הזה כלו מקשה שמאחר שאמר דרעותא
 דכהני וליחאי וישראל עולה עד א"ס מאי האי דקאמר דכל קשורא ויחודא ושליו לאצנעא ביהוא נביעו האי נביעו מאי ניהו אי
 איהו א"ס או מלתא אחרת דכגו א"ס אי האי נביעו א"ס הלשון מיותר דכל הכי דכל קשורא ויחודא ושליו לאצנעא ביה אי
 לאצנעא בא"ס מדאמר לאצנעא ביהוא נביעו בעל כרחין גרך למר דש דבר נביעו בניו אין סוף :

קפרי יצירב אעמוק ראשית הוא הכמה . ואחרית בוא הכמה
 וכן בולם . הרי שלעצמותם יש מדה ושעור אבל להתפשטותם
 אין סוף ולכן נקרא אין סוף . לומר אע"פ שתראה מדה
 ושעור . בעצמותם א"ס להתפשטותם . נמצונו לקדים אבל
 דבר שלעצמותם יש שיעור ולהתפשטותם אין מעור יקרא א"ס .
 ולא אין ראשית שהראשית שהוא הפנס הוא ידוע . ובוהו כנבא
 למה שהקשינו . למה האין סוף העיקר קראוהו א"ס ולא אין
 ראשית . הנה תדע שהאצטיל העיקר דאיהו אלהי האלהים
 דלית אלהא עלאה כותיה ולית בר מניה והוא הוא שצמח
 אור התפשטותו וכתוך אותו . כנצטם האצטיל הכל גרך לומר
 בעל כרחין דאיהו ידע שעוריה כאשר תראה החקירה שכתבתי
 בספר בית קדש הקדשים אי ידע ששירה אי לא ידע ששירה .
 וע"ש . ומאחר דידע איהו שעוריה אית ליה שיעור אע"ג דלא
 ידע וכבר אמרנו שהשעור הוא העיקר והוא השורש ומיניה
 מתפשט האור כענפים כמתפשטים מן השורש וכמים הגובעים
 מאבני בווה כאשר נבאר א"ל לשורש שהוא ראשית יש שעור
 אבל להתפשטות שלו אין לו שיעור ולכן קראוהו אין סוף ולא
 אין ראשית . לומר דהאי שמו לאו אשיעוריה קאי אלא
 להתפשטותיה . כטעמא דמורין בספירות . וא"ת כן
 אדם אין יעלה על לב לתת מדה ושיעור במי שהיה קודם
 הנצטם והוא היה קודם הכל והוא עשה הנצטם והוא האצטיל
 הכל ואין מאצטיל לו . וי"ל כלא מלבי נדמתי דבר זה אלא אי
 בעית אימא קרא ואיבעית אימא סברא . וקודם הכל נביא
 לך מאמרי הווהה הריוזים על זה ואח"כ קרא וסברא . ח"ל
 בספר ויקרא בווהר דף כ"ו ע"כ רעוא דכהני וליחאי וישראל
 לעילא עד היכן איהו סלקא אחר ליה בא אוקצנה עד אין סוף
 דכל קישורא ויחודא ושליו לאצנעא ביהוא נביעו דלא אתדבק
 ולא אתידע דרעוא דכל רעוין ביה א"ס לא קיימא לאודעתא
 ולא למעבד סוף ולא למעבד ראש . דאין קדמא אפינא ראש
 וסוף מאן ראש דא נקודא עליאה דאיהו רישא דכולא סתימא
 דקיימא ו מחסכה ועביד סוף דלית קרי סוף דבר אבל להתם
 אין סוף לאו רעותין לאו כהורין לאו כנזינין ככהוא א"ס כל
 החומר הזה כלו מקשה שמאחר שאמר דרעותא
 דכהני וליחאי וישראל עולה עד א"ס מאי האי דקאמר דכל קשורא ויחודא ושליו לאצנעא ביהוא נביעו האי נביעו מאי ניהו אי
 איהו א"ס או מלתא אחרת דכגו א"ס אי האי נביעו א"ס הלשון מיותר דכל הכי דכל קשורא ויחודא ושליו לאצנעא ביה אי
 לאצנעא בא"ס מדאמר לאצנעא ביהוא נביעו בעל כרחין גרך למר דש דבר נביעו בניו אין סוף :

ועתה גריך לידע האי א"ס מאי ניהו והנביעו דכגויה מאי ניהו וא"ת האי א"ס הוא האין סוף שאמר הקדמונים דאיהו מאריה
 דכולא ואיהו דעבד כולא ולית דעבד ליה . זה לא יתכן לאומרו שכבר מודה דלית נביעו נביעו א"ס והוא א"ס

ב
 שאתר

ענין לאזהרין פרק א'

שאמר וקדמונים לית ביה טעם מחשבה פנימית לצי סברתם ולא תקרי בהיא מחשבה נגיעו . ואלת היא נגיעו דאמר הוהדר
 לאו להרות חמלתא חזרתי קא אפילו אלא להודיעו שא"ם יתקרי נגיעו עין כי הוא נעלם מעיני כל חי . זה ג"כ לא יתכן
 לאחזר עבדא נגיעו אחר דרשא דכל רעון כיה וכמוון אחר האומר לאו רעותין לאו נהורין לאו בוניכין כההוא א"ם א"כ
 האי נגיעו לאו אהין סוף קאי דהא כההוא נגיעו רשא דכל רעון אשתכח ביה . ואלת דהאי א"ם דאמר הוהדר לאו אהין סוף
 העיקרי קאמר אלא אכתר קאי דאתקרי א"ם כדאזרינן לעיל דכתר אתקרי א"ם וכוה אתיא שפיר לאנגעא כהאי נגיעו דכתר
 הכתר דרעוה דכל רעון כיה . ואען ואומר דגם כוה לא יבחר הזעיר דאם האי א"ם דחתיור ברישא הוא על הכתר דאתקרי
 א"ם האי א"ם דסיפא למה לי דהאי א"ם דסיפא משמע דאתית עטם לא"ם דרישא דמה שלא אחר לאנגעא בא"ם לא לאנגעא
 כההוא נגיעו היינו משום דא"ם לא קיימא לאודעא וגו' דבאץ סוף לאו רעותין לאו נהורין וגו' לקבל רעותא דכהני וכו' לכך אחר
 לאנגעא כההוא נגיעו . נחלא דסיפא אתיית לית עטם לרישא דאי לאו דלית עטם אתיית . סיפא למה לי . שאלה שאל רבי
 אלעזרמר שמוען אכזבי רעותא דכהני וליאודעא היכן סלקא הוה ליה למייר עד א"ם דכל קשורא ויחודא ושליומו לאנגעא כיה
 ודי . אלא ודיי ודהארין כסיפא שמוע מיניה לתת טעם לרישא ויחזין סוף דכופא הוא נתינת עטם לרישא האי א"ם דרישא
 לאו אכתר קאי דככתר אית רעותין ואלת נהורין ואלת בוניכין וקיימא למעבד ראש וסוף וכסיפא תני לאו נהורין וכו' ולא קיימא
 למעבד ראש ולא קיימא למעבד סוף . א"כ כדאי גמור דהאי א"ם דרשא לאו כתר הוא ודדת שאלתא לחכתין מאי האי א"ם
 ומאי האי נגיעו ; ור"ל בהקדמה שקדמונו בבית קדש הקדשים דהיינו דעתיקא קדישא דכל קדישיא היה קודם הכל וכשיתיה
 בניה והוא נעשיתיה חד אינן דנעשיתיה מיניה וביה . כאשר תראה להלן והאי נעשיתא אקרי נעשיתא דכל תי וואור התעבט
 מיניה הוא הנקרא א"ם הפשוט דא"ם להתעטות דכהאי אור לאו רעותין לאו נהורין לאו בוניכין דלית ביה רעותא כלל כי הוא
 אינו השורש רק אור מתפשט מן השורש דכחון האור המתפשט מן הנר ולפי שבתפשטו היה אין גבול להתפשטותו לכך יקרא א"ם
 כאשר תראה להלן ושורש של זה האור אינו עתיק קדיש דכל קדישיא והוא הוא הנגיעו דהוא נגיעו ומתכסה בנו אוריה חמש כגון
 הכר ואכני כהו ע"ש . וכוה אתי שפיר כוננת האומר וכן הוא הכנת הוא אלא עד היכן רעותא דכהני ונ"ה אוקימוהו עד א"ם כלומר
 עד שהוא מקום דאתקרי א"ם דהיינו התפשטות האור דאינו א"ם . ומקשה למה צריך לעלות עד א"ם . וכא כמתוך דכל קשורא
 ויחודא לאנגעא כההוא נגיעו דלא אתדבק וגו' דאינו נגיעו כגו אור דאתפשטותיה דעתיק קדיש א"ם ודיוקא מיי דכהני הוא דלא אחר
 דכל קשורא לאנגעא כיה או כההוא א"ם . אלא אחר לאנגעא כההוא נגיעו . הרי לך ראייה שכל קשורא ויחודא אינו לההוא
 נגיעו דאינו נגיעו כגו אוריה ואוריה מקיפו דאינו אוריה השורש המתפשט מיניה ונקרא א"ם שא"ם להתפשטותיה אבל מכל מקום
 שרש האור הוה הוא מונבל חמש מאוריה כמשל הכר ואכני כיהו שהכתתו בבית קדש הקדשים וע"ש . הרי דאית ליה שיטת אצ"ג
 דלא חיע לן אבל הוא ידע שערוה כחאומר באהור ולית דידע ליה כרהיבו ודיקא ננוי דההוא נגיעו אינו השורש וא"ם הוא
 להתפשטות ודקאמר דרעוה דכל רעון כיה דכהתפשטות דאינו א"ם לית תחורעותא כלל דלאו אינו ענמות לזיהוי כיה רעותא
 דאין הרצון שר"י אלא תוך בעל הרצון הטובל רעון א"כ מדקאמר דרעוה דכל רעון כיה כההוא נגיעו שמוע מינה דההוא נגיעו
 לאו אינו א"ם אלא הוא ועיקרא דא"ם שא"ם הוא האור המתפשט מיניה היינו דקאמר האומר א"ם לא קיימא לאודעא ולא
 למעבד סוף ולא למעבד ראש והוא כתינת עטם למה שאמר בתתילב דכל קשורא ויחודא להנגעא כההוא נגיעו וגו' ולא אחר
 בא"ם לפי שא"ם לאו חמלתא דקיימא לאודעא לאחרים דלא אית כיה רעותא לפי שהוא התפשטות ואינו עטם דלא אית רעותא
 אלא בעטם אבל א"ם דאינו להתפשטות לא קיימא לאודעא ולא למעבד סוף דלאו אינו ראש ולא למעבד ראש דלית ליה סוף
 דא"ם הוא התפשטות והתפשטות דאינו א"ם נפיק מיראש דאינו נגיעו דקאמרין וא"ם לא קיימא למעבד ראש דלא אית כיה
 ראש וסוף אלא התפשטות ומי שיש כדראש וסוף יוכל למעבד ראש וסוף ו"ש דאין קדושה אביק ראש וסוף ומדקאמר קדשה שמוע
 מינה להקוה נגיעו קאמר דאינו קודם לכל ואינו דאפיק כולל כראש וסוף לאתקיימא כגויימו ולאודעא אלהותיה כיה דכתיב
 אפיריון עשה לו קחלך שלמה . מלכא דשלחא דליה . עבד היכליה כרעותיה ליהוד כגוייה . אבל להתפשטות לא קיימא
 לאודעא דלא אית כיה רעותא לפי שאינו ענמות ו"ש האומר אבל להתם א"ם כלומר השורש שהוא בענמות עבד ראש וסוף .
 אבל להתם דאינו להתפשטות הינו מן השורש מתקרי א"ם . ולא אין ראשית שהוא ונחא מן הראשית וכההוא להתפשטות
 שקרא א"ם לית תמן רעותין ולא נהורין ולא בוניכין וגו' דלאו אינו הענמות כדאמרן אבל ההוא נגיעו כלל אינו רוא דא"ם דאית

דכל נשמתין שריו בתוך עתיקא קדישא עכל קדושיהו עילת על כל כשלת וליכו הוא דא"ס. קדאמין וכלי קדאמין דשריו
 כנויה לאו דא"ס שהוא דבר שריו כנויה. דעתיקא קדישא דכל קדשין וכשמתיה פלא חד אינון. ככל בראש קאורה בגמלת. לכן
 אשר הואו עתה כי אני חקי הוא. כלומר אל תאמר שהנשמה הנקשרת כנויה היא נשמתא עילאה גמלא. כלל עילא. אלא
 נשמתיה מניה נובעת כדמיון אכני כוזה שהמים נובעים מן המים. וז"ל ראו עתה כי אני חקי הוא דייקא. ארי ראו כי ברורה ין
 הכתוב שהחיל הכל הוא הוא עתיקא קדישא דכל קדשין והוא וכשמתיה עד אינון. ועוד ראו עתה שפסוק והוא באלו ומי ישיבנו
 ונקמו אותה ויעש. ד"ל"ל נהוא אחד מהו והוא באחד אלא בזה דאמרו שנתקבא קדישא דכל קדשין וכשמתיה כנרצות כעילת
 הוא הו קודם הכל ושורטה כהוא אחד דאילו כתיקא קדישא דכל קדשין. הו קודם פאחד ומי ישיבנו שלא היה שום גולם ונפאו
 אותה ויעש ולהלן ככאר הפסוק הו פאה היטב. ולא כאלו עתה כי אם לכאר הו קדשית דכל נשמתין ועתיקא קדישא הו
 קודם הנשמות והוא וכשמתיה חד אינון. והואר הנובע מתנו חקי קדמיון אכני כוזה שהמים נובעים מן המים עקויים אותם.
 היים הוא אור הנובע מעתיקא קדישא ד"ק דאילו. ההתפשטות הווא מזה הנקרא א"ס כנוי. והנקודות דלענין הכתיבות
 כשעתיקא קדישא דמוים לאכני כוזה ולכן נקראו ראו דא"ס שכו. שהאקנים עמונים בתוך המים הווא מהם כן שתיקא קדישא
 דכל קדשין נשיר ונפיו בתוך האור הווא מזה ולכן נקראו ראו דא"ס לפי שזילת ראו דבר שבוט שטור ונפאו. הו עתה שהיה
 קודם הכל כסתרו של גולם כראו בעולם הוה למה וזו סוד הפסוק אשר עשית. הווא חקדמיה כשמתיה אכן ודייקין
 שישכח דקרא שהוא על גמיו ולא על פועליו ודקדמיה עשיתי ולא אמר עשיתי דייקא מני דלת אלא לפי ענינה דהאזיל
 ליה והוא עשה הנשמות והאזיל הכל מדאמר עשיתי ולא אמר נעשיתי ויתל כמאר דייקא. הו אזיל לעילא מן הנשמות הו דקדמיה
 ר"ש וסם כקתר כסתרו של גולם רוקדמיה כשמתיה אכן. אלו אכני כוזה שהם דונפה עטו שהוא לדעלה מן הנשמות הו דקדמיה
 כשמתיה אכן שחין הקימה אלא על הרשעיו הקדשין ודייקא כיו שהכתוב מדבר. על אכני כוזה שאמר כשמתיה אכן שהוא
 התבוא. וז"ל למה נרקם לפי כשמתיה אכן ולא למעלה אכן. וז"ל ששם שהוא למעלה מן הכל וכמאר כסתרו של
 גולם כן הוואר להיות נרקם כעקום כסתרו והיינו כשמתיה אכן וזו סוד פסוק מניד פראשית. אחרת נזרין לדקדק שנקדש
 זה הו"ל הויה אחרית מראשית לפני שמת מניד סוף על מלת אחרית דהיינו שפראשית דבר מניד פראשית ה"ל כו"ל עמד
 אחרית מראשית אלא שכונת הפסוק להיו על מה שאמרנו שאחרית פקל דאילו אכני כוזה מניד על פראשית דקדמיה שהיה
 למעלה מהנשמות וכך הוא כונת הפסוק המניד מראשית הוא האחרית וכן מניד מהאזיל אחרית ;

בית קדש הקדשין טרק ב' מצינונוחא דכלא עין לאלהים טרק ב'

ולבוז אל כנאור הדברים האו נרין להגיעך ולהכין למה
 ההתפשטות ה"ל לא ויהי בו לא ידועה לא כחירה
 ולא רעון. ונקדשין לך קודם משל אם עקף נה א' תמצא בו ד'
 דכרי דהיינו אור האמצעי שהוא הלכן ואור העליון שהוא כוונה
 לשזור ואור. התחתון שהוא גוון תכלת
 ואור אחר מתקצב ככל הכות. הנה כו'
 ראשונות הם גולם עמם א' ואור האחר
 לכית הוא אור הלכן שכתובם כוואר
 הו שמתפשט לא תמצא בו שום כחירה
 ולא שום רעון ולא שום תנועה ואין כו'
 שום תפיס ואזיקה מתנועה עממה לא
 א"ל יתקעע כהר זאין כה שום הרבכה וזאת היא הנקרא דבר
 פשוט ותמצא האור הוה שחוקף את האור. שהוא השורש היוצא
 עמע

הנה מכל האורף לעול כפסוק האמן. שיעטן מיניו
 שהתפשטות הוא הנקרא א"ס ולפי שהוא כהתפשטות
 ולא עמם לכן לית. כיו רעומה שהתפשטות אין לו רעון.
 וז"ל ש"ס כלו היה רעון א' זה אי אפשר לאומרו תכנה מינות.
 כפראשית מהוואר ונקרא ד"ל א"ל
 וז"ל אבל כסם א"ל לאו דעיתין וס' הו
 באיה דא"ס לאו רעומה אינון. זאם
 באיה אחרת עכא"ל. זל"כ שכתב
 כשעלה ברעון בפסוק דא"ל ונרין
 להכין הוא הפסוק אכניא קאיו על הרעון
 או על הא"ס אם הוא על הא"ס א"כ
 הו"ל כשעלה ברעון א"ס כפסוק. אלא דאיו מוכרחא קתה
 לומר קהאי כפסוק ארעון קאיו ועכא קאמר א"ל א"ס אשר
 מלת

עלת הפשט • ר"ל באותו רצון הפשט דא"ס להתפשטותיה
 ולעולם דא"ס הוא רצון א' פשוט • ואכתא קטיא ליריב"ל
 כשעלה ברצון הפשט דא"ס וזו ומשיע ברצון הפשט דא"ן לו
 סוף • ואחזי נקט לישאל ברצונו דמשמע דאית בעל לרצן הוה
 דמלת ברצונו הוא פועל יוצא לאחר ואינו קשור למלת א"ס לא
 כוננת האר"ל הוא כן שההוא נביעו המכר במאמר זה שהיה
 קודם לכל זקודם הנמצום הוא בעל הרצון ואינו תלוי באחר
 שיגביל רצונו שלא יניחור להשת מה שעלה ברצונו לכן רצונו
 מתפשט עד שאין לו סוף • וה"ש כשעלה ברצונו שמלת ברצונו
 מורה על ההוא נסתר דאיתו רצון הוא פשוט דא"ן לו סוף ולכן
 לא הקדים מלת א"ס למלת הפשט שאז היה משמע שהפשט
 אא"ס קאי ולא על הרצון ולכן אחר כשעלה ברצונו הפשט
 דא"ס • כתיב למדים דא"ל למד שהא"ס היה רצון אחד וכלו
 פשט א' פשוט וכלו נקרא רצון והוא א"ס • מלשק הורה ומלשק
 האר"ל כאמור • תם סברה היא שאין יקרא רצון אם לא
 יהיה בעל הרצון שיתנוכע הרצון בתוכו דכל דמתקרי רצון
 צריך שיהיה לו מיקום לשחת כגויה דכל רצון הוא פנימיות ואם
 איתא שא"ס הוא רצון אחד כלו א"כ מיקודו שאן הוא למתקרי
 רצון מאחר דמתקרי א"ס • אלא בככרה גמור למד שהרצון
 הוא פנימיות דהוא נביעו דאיתו עתיקא קדישא דכל קדישין
 ולהתפשטות רצונו אין לו סוף והוא הנקרא א"ס א"ס :
 ועתה מאחר שאמרנו שיש רצון ובעל הרצון כדי שיקרא
 הרצון רצון • צריך גם כן לידע אם הרצון מוטרי מבעל הרצון •
 או הכל הוא אחד :

זה יתכן ממשות ספר יצירה פ"א עשר ספירות בליתיה
 נעמן מוכן בתחלתן כשלהבת קשורה בנחלת שלהן
 אחד ואין לו שני ולפני אחד מה אתה סופר • הנה מה שאמר
 המשנה המשמעות הוא שהספירות היו כבוד גלגל כדורתי
 וכבויות העשר ספירות ככדור או יהיה מלכות כנד הכתר חמו
 סוד נעמן מוכן בתחלתן • כלומר נעמן מלכות דאיתו מושן של
 בספירות ככתר דאיתו תחלתן של הספירות : וקשה המשל
 של הנחלת שאינו דומה לנחלת של חו"ב ספירות לבד כיח
 כדמייקן הלהבת והנחלת אבל כבויות שהסוף נעמן בתחלה •
 א"כ שאר ספירות למה דומים : ועוד קשה שלעולם מה שהיה
 בתחלה הוא יותר רוחני ופנימי ממה שהיה בסוף שבעל כרחיה
 איתא צריך לית שהכתר הוא יותר רוחני ומתר בעלם מהחלבו
 שהיה הסוף ואין יתכן לומר שהסוף יהיה נעמן בתחלה שהוא
 עתה דא"כ אלא מסתברא שהליון הוא נשמה לתחתון והי"ל
 עתה

מזנו ואין לו סוף שאם לא ימצא כותל שיגבילו יהיה מתפשט
 והולך עד א"ס • כך הוא הפנין שורש כל השמים שהוא
 נשמתו דכל חיי השדיו בתוך עתיק קדישא דכל קדישיא ואחר
 היצואת מזנו אין סוף להתפשטותו ואור זה יתקף את
 השורש שהיא הכשמה ואת השם שהוא עתיקא קדישא דכל
 קדישייא נמצא שאורה בעצמה חקק אותה ואת שמה כמו אבני
 בהו ה"ל שוקפים את שורשם ואת גבול שורשם :
 ובזה יתכן ויאמר לו קודם שברא הקב"ה יצאמה היה הוא
 ושמה סתים כגויה • וצריך להבין המאמר מי היה
 סתים כמי • הוא כשמה או שמה כיה • א"ת דשמה הוא סתים
 כיה א"כ ה"ל הוא שמה סתים כגויה ואין צורך למד מלת
 הוא • א"ת דהוא הוא סתים כגו שמה לפי שגלת שם • הוא
 גבולו של מלת הוא כאשר נכאר • א"כ ה"ל הוה שמה והוא
 סתים כגויה • מדקאמר הוא ושמה סתים כגויה היא מלת
 כגויה קאי חזלת הוא שאם איתא שהיא כגויה קאי למלתא
 אחריתי היה לו להוכיח כגויה דמזון אור לא ה"ל כגויה כלל
 אלא הוה הוא ושמה סתים ומילא משמע דסתים כגויה
 אחריתי בר מנופיה א"כ וזאי היא כגויה דקאמר :

ועוד ידוע היא לירעי חן שכל מלת הוא רצון לנסתר שאין
 לו שם וכל מלת שם שריו כו גבול • שכן ממצא
 שהארץ יקרא ארם מראשו ועד רגלתו אבל מראשו ולמעלה אין
 לו שם • נמצא שהשיעור הוא השם וכפי זה נמצא שזולת שם כלי
 להוא מלת הוא כשמה לשם ואין יתכן שיהי הנוף בתוך הנשמה
 שאחר שמה סתים כגויה שאדרכא הגבול מנכול למלת הוא •
 והכל יתרוך עם השם שהקדימו מהגר ואבני כוהו דהיינו
 שהשם הוא עתיקא קדישא דכל קדישיא שהוא שורש החכמים
 והנבחרות והוא התחלת השיעור מלת והוא • הוא נשמתו
 דכל חיי ואור המתפשט מנשמתו דכל חיי דהיינו הוא יתקף את
 שמו דאיתו עתיקא קדישא דכל קדישיא ואת השורש דהיא
 נשמתיה וכגויה דהיינו הוא • נמצא דאור המתפשט מנשמתו
 דכל חיי דאיתו הוא • בהתפשטו חקק את הוא ואת השם דאיתו
 ע"ק דכל קדישיא הוה הוא ושמה סתים כגויה ר"ל כגויה
 דאחריה • ולעולם הנשמה הוא שורש פשום כלי תערוכות ושורש
 החסדים והנבחרות הם כשמה דאיתו עתיקא קדישא דכל
 קדישייא וכל התעוררות שורש הנבחרות דעתיקא קדישא דכל
 קדישייא נתעורר תנועות הנמצום :

והרביקן ליה באדם התחתון שלשעלה בו איזה תאוה
 לגשת חיה דבר כזה הנשמה שנו הוא עושה

כרי שטר צורה כגו צורה והוא העובר בעמי אמו ועל האי עובר
 אחר דאקרי ע"י . ואם איתא דהאי מ"י הוא בינה . האם
 שלה מי הוא שנתעברה מדאמר ואגליק גו בוניא ואפילו תימא
 דהאי בוניא איבו חכמה והניורא דנפק איבו בינה ה"ל
 ואגליק תבניא וכו' כמו ויקח אחת מעלשתיו מדאמר ואגליק
 גו בוניא משמע בנה עמם צורה כגו נוכח . הרי ראיא
 ברורה מכל הקושיות הכוזב לעיל שהאי קי דאמר אליבו ו"ל
 לאו על הבינה איתמר אלא על מלכא קדישא דאיבו הכוזב .
 וב"ד איתמר מ"י ברא אלה דאי על בינה איתמר הי"ל מילד
 אלה . ומדאמר מ"י ברא אלה ש"מ על מלכא קדישא איתמר
 שהוא הכוזב כאשר נפרש בע"ה (וביאור התאמר הוה תפאנו
 כהכר תעצמו"ע"ט) . וגם ראיא לדברי דמי יקרא ג"כ מלכא
 קדישא דאיבו שמיר וגבי ממה דאיתא בזהר שמות דק ק"ט
 ע"כ פתח ואמר מי האיך מחזיר דקונו ע"י דחא דעלמא
 עילא וכו' תו"מ"י שמירא דכל שמירין דלא אתיעו ולא
 אתגלייא כלל וכו' . הרי עכאן ראיא ברורה דהכוזב שמירא
 דשמירין דאיבו מלכא קדישא כ"ל דאקרי מ"י : ועוד ראיא
 ברורה שהזוהר ויקרא דק קפ"ה ע"כ ח"ל אס עונות תשמור
 יו אס חובין סגיאין עד דסלקין לעילא לגבי אל"א הא אדני
 דאיבו רחמי ואי שחא דא אפ"ג דאיבו רחמי יתעד בדינא
 וכל דרגא אסתכח בדינא דרגא חדא אית דנהד לגביי דכל
 אסותין עיניה כקין איבו יתום עלן ועאן איבו ע"י מי יעמוד
 ודאי מ"י רפא לך : ועד י"ה אדני ואי אלן שמין
 יסתמון מיין מי יעמוד דכל תיובתא דרחמי פתיחן מינה .
 ויש לעיין בזה התאמר כמה דיוקס א"ש הוה הכפל שכבר אסר
 בתפלה אס חובין סגיאין וגו' הא אדני דאיבו רחמי . ולמה
 חור ואמר וע"ד י"ה אדני . ב' כמה שאמר אדני דאיבו רחמי
 והא אדנות הוא דין דינא דמלכותא דינא . ג' שהרי אמר
 אס חובין סגיאין עד אל"א וגו' דרגא חדא אית דנהד ליה ואיבו
 מי וואס איתא דמי הוא בינה דוקא הרי כבר אמר אס חובין
 סגיאין עד אל"א שהס חכמה וכינה . ד' שאמר שהחובין
 הגיעו עד אבא כינר אומר הא אדני דאיבו רחמי והא אדנות
 הוא למטה שאול"א וכבר סגיאין עליו חובין ולא כשאר ביה רחמיין
 דאלו כשאר ביה רחמי לא היו מגיעין החובין עד אל"א .
 אלא העינין הוא כמה שחובא ככתבי האר"י זלה"ה דמלכות
 של מלכות דאדם קדמון שכתבן הכשר . הוא אדני בעילאנו
 ואע"ג דאיבו אדנות איבו רחמי דדינין לא מעברי אלא תבינה
 דדיני מעברי מינה וזהו שאמר בזהר אס חובין סגיאין עד אל"א

וכלאן הקדש שהוא פנימיות יאמר הקדוש ברוך הוא :
 וגזוור לענייניו שנתא מכל הכ"ל דאי נשתא דכל חיי
 בית להמותה לשום דבר אבל בעתיקא קדישא דכל
 קדישיא ויתחיל ענין הדמיון בדיוקן מופלג בדרך משל כשארם
 כותב ג' אותיות אדם אין בהם גורת אדם וכשארם שומע סם
 אדם גימא בדעתו שיש לו ראש וכל ענייני אברים דשייכי
 באדם אבל אס דתקדק בזה האדם הכתוב לא תמצא בו שום
 צורה וזהו הנקרא בחינת אדם היינו שהאדם כוון כלבו שיש
 לו כן וכך אברים אבל על האמת לא יושג שום צורה כהאי
 אדם הכתוב וזהו נקרא בחינה : ועתיקא קדישא דכל
 קדישיא . בראשית התגלותו דהיינו כד נפיק מראו דא"ס
 כנו ל' עדיין לא תיקן תקיניו שהוא הבחינה שאמרנו שיהיה
 הלא חשיב להחזיק בו גורת אדם . על זה אמר בבחינה ולא
 אינו בחינה עד"ל שיכא ככוונה להתנוות כזאת הבחינה
 שעדיין לא היתה בו פרטוף א' ולא נזכר שמו של כרנוק ממה
 הוא לפי שהיה רחוק מהבחינה כמה שאמר לפי שעדיין לא תיקן
 תקיניו והוא הנקרא אדם קדמא סתימא דכלא . וכנאר לך
 למה אנו קוראים אותו אדם קדמא לפי שיש בו השרשים של
 הנשיות של עבר פרטופים האנויות החמוס כפרטוף אדם :
 ונריך להכין למה פרטופיו יקרא בשם אדם ולא בשם אריה או
 שור או נשר . ועוד למה לישא אחר אדם קדמיים אדם . ועוד
 למה לאדם יהיה לו און ועין וכל אברים דשייכי ביה ולמה לא
 בראו כהרמי ויקרא שמו אדם . אלא כהכרח נמור הוא
 לומר שהנשיות ג' היתה כפרטוף אדם דאס איתא שלגשה
 אין לה ידים ולא רגועת כודאי שהרגועת לא היה בהם כח
 להתנוות והאנשיות לא היה בהם כח לכתוב מחשבת הנשמה
 לולי שהנשמה בתוכם מתפשטת . וא"ת שלעולם לנשמה לא
 יש לה אברים אלא כפי האברים שצאה מתפשטת בהם א"כ
 למה כשהיה האדם אכבד יתירה אינו מתעניב וגם שאמר
 ח"ל כל היתר כנטול דמי . ולמה יהיה כנטול והלא הנשמה
 מתפשטת בו . אלא היצין הוא כזו שאמרנו שהנשמה יש בה
 אברים כגורת אדם ומתפשטת כפי איבריה ואם תמצא אבר
 חיונה אינה מתפשטת בגויה . גם הק"כ"ה לא היה בורא דבר
 יתר על הנשמה לולי שהנשמה ג' כ"י ליה האברים אלו אך
 שהם רוחניים מתפשטים בתוך איברי הגוף וכן גם כן נשמה
 לנשמה צריך שיהי לה בחינת הפרטוף דאס לא היה לה בחינת
 הפרטוף הוה לא היתה הנשמה שלנו בחינת פרטוף אדם וכן
 עכשיו לנשמה ימנה הטעם נקרא אדם קדמא סתימא דכולא

שם חכמה וכונה הא ארני שבתך הכתר דליוהו רחמי
 באחור ואי שאז הא ארני רחמי ומחית מהחוכין סגולו
 עד ארני יתער בדניא וכל דרנין כללו שכל הי ספירות
 אסתכחו בדניא דרנא חדא אית לן דליוהו מלכא קדישא
 דאתקרי מי . יעמוד ויחוס לקבלן ולכן חדר חדר ועד י"ה ארני
 ר"ל לכך הקדים י"ה לשם ארני שהי"ל ארני יה אלה לרחוח על
 שם ארנות שבכתר שהוא למעלה מי"ה ח"ש ועד י"ה ארני
 כלומר ועד הקדים שם י"ה לשם ארני לרחוח על ארנות
 שבכתר ואי ארני שמהן יסתמך מיין מי"ה יעמוד ודאמאיהו
 עלכא קדישא הרי רחמי בחורה דמלכא קדישא אקרי מי . ואם
 אומר יאמר האומר מחתך שם ארנות זה הוא מדבר על
 מלכות שבכתר ח"כ מכל לומר מלכות מי שבכסוף זה קאי
 על בינה שבכתר ולעולם אימא לך ששם ח"כ לא קאי כי אם
 על בינה ולא על ח"ק אלא כל בינה שהא יתר נסתרת ג"כ
 נקרא ח"י : ואני אקבה את שינא אומר לו כעטם שבכא
 רכי אלעזר ועל דקיימא לשאלה ואיבו באורח סתים ולא
 אתגבלי אקרי ח"י ש"מ שכל דבר שרנין לשאלו עליו והוא נסתר
 נקרא מי ומיניו שר אלעזר בעצמו אומר על בינה שבקראת
 מי דיתתון לעילא לית תמן לשאלה מדכתיב שאל מה ליוזם
 קדמונים ולחוקה השמים ופד קנה השמים חקנה השמים עד
 קנה השמים אתה שאל ואי אתה שאל למעלה חקנה השמים .
 וראלעזר אומר ח"י קנה שמים לעילא . ח"ה קנה שמים לתת .
 פאזא שאין נוכח לשאלה אלא על בינה דליוהו קנה שמים לעילא
 ואחר ר"א ועל דקיימא לשאלה באורח סתים יקרא מי .
 פאזא דכל מאן דקיימא לשאלה ואיבו באורח סתים יקרא מי
 ואם איתא שהאי מלת מי שבכסוף אם עונות תשמוד י"ה מי
 יעמוד מדבר על בינה שבכתר תקנה לך איך קיימא לשאלה
 כדי לקרות מי : שלא יקרא מי אלא מאן דקיימא לשאלה
 ומחוקה שמים ולעילא דהיינו מינה דליוהו קנה שמים מתת
 לעילא לית תמן שאלה אבל חק"ל דמתלבש בתוך האצילות
 כשמתת בתוך הגוף ואיבו באורח סתים דלא מתחוויל כלל
 וקיימא לשאלה בדכתיב דע את אלהי אביך לפיכך דווקא מלכא
 קדישא יקרא ח"י ומה שיקרא בינה מי"ה הוא שם מושאל לה .
 וגם רחמי מינה שבהוי דזוהר וקרא חק"ל ע"א ח"ל מי
 קנה עפר יעקב מי ההוא נקודא עלילא רישא נוגעה ושילא
 בעמירו חיבו ולא קיימא לשאלה לכר . אבל ישעתא דשאר
 לאתבכאה ולמעבד היכלא ברעותיה אקרי ח"י שארי לאתבכא
 בדיוקנא דיליה חק"ל אפיק נקבא דיליה דדיוקנא דליוהו מי

בשם אדם שענין האדם הוא תחילת הנובילו דהיינו שאין בין שם
 ע"כ לשם ח"ה אלא שהי"וד נעשית חלף כך תקודם היה שתיש
 הכל בסוד י"ד שאין לה גל ולא חקיס כגור כו"ש סתים כעיה
 וכשתגלה ונעשית י"ד בשלוחה או נעשה **א** דהיינו
 אדם שהוא שם מ"ה וכן תמצא שהי"וד תחילת גילוי הדיא אלף
 דהיינו באחד יו"ד בתולואו הוא טרת אלף וכל עוד שלא
 נגלה שמה לא היה לה שום צורה וכשתקראת בשם י"ד או
 פתחה ונעשית ח"ה דהיינו שם ס"ה דליוהו אדם ועל זם
 נקרא אדם קדמא שהוא גילוי הדי"ד :
 ומה שאמר סתייוא דכולא היינו מטעם הגו"ל שהיה סתים
 בט אוריה . ומה שבקרא עתיקא קדישא דכל קדישייא
 היינו לפי שמיא קודם הכל אלא נודע ומנו וקדימו שאין לו
 ראשית . וא"ת למה קוראים אותו אדם קדימין אומר שאין לו
 ראשית . אלא שבקרא ראשון נלגמי שיקודם לא היה לו שום
 בחינה אלא כמו היו"ד שאין לה שום צורה ואחר . שנגלה היו"ה
 ונעשית חלף שהוא פרטף אדם שכן תמצא שהם התחתון
 רחמי כמות אלף דהיינו ב' ארעות ואורך הגוף שהוא דמות
 אלף על כן נקרא אדם קדימין שהוא גילוי ונקרא עתיקא
 קדישא להורית על שהיה חקודם לכן אבל הראשית לא שייך
 אלא על גילוי ונקרא אריך חכמן לקבל מלכא קדישא שרמו
 גם כן בשיה חכמן . ולמה במלכא קדישא אומר ועיר חכמן
 וכעתיקא קדישא יאמר אריך חכמן . אלא תדע שמלכא
 קדישא חתלבש באצילות והאצילות יש לו קבצה מה שאין כן
 לטולמות דעתיקא קדישא שאין להם קבצה ועוד י"ל שבמלכא
 קדישא כפיטו ליטת אור פניו מתארך עד קרקע האצילות
 אבל עתיקא קדישא דכל קדישייא שהוא למעלה מן האצילות
 כהיינו למטה יתארכו אור פניו כמתר מה שמתארכו אור
 פניו מלכא קדישא לפי שהוא למעלה מחנו דהיינו מרישא דאדם
 קדימין לכן נקרא אריך חכמן יקרא היו"ה לפי שכל השרשים
 של פרטושי האצילות הרמוזים בהי"ה היו בו דהיינו חזן וזין
 דאדם קדימין שורש לשמית אכזה ויחוס שאל שורש נשית כיעב
 נקב דחוסם נד הייזן שורש נשית ישראל . נקב שאל שורש
 נשית יעקב . פה שורש נשית רחל . גרין שורש נשית לאיה
 הרי שכל השרשים של האצילות הרמוזים בהי"ה היו קבועים
 בו לכן נקרא ג"כ בשם היו"ה : וא"ת כינר רחמיים עשר
 פרטופים בשם היו"ה קוץ היו"ד לאריך . נף היו"ד לאפ"א .
 ה' ראשונה לאחא . ו' לששה פרטופים דאצילות שהם חג"ת .
 כה"י . ה' אחרונה למלכות . ויזן כיהם היו קבועים אז
 כמאמר

ענין לעלותם פרק נ'

כדמסייא דתזות אלהי ישראל . וגם בווהר . פ' פנחס ו"ל קב' איבו רכב לעילת העילות לפיכך מוקד כחולם לרמוז גל
 הוא דלית לעילא מיניה דעיקר מושבו סם כדכתיב נדק ומשט עטון כסוף . וגם טעם אחר לכך נקוד ת'ת כחולם לרמוז גל
 מלכא קדישא א"ע"ג שהוא ותלכט בו"א . הוא עילאה מכללו שהוא עולה למעלה עד א"ס לכן אמר המאמר חולם מלכא בו"א
 סליק באתווי'הי"ה כלומר א"ע"פ שתרצה נקודת החולם למטה הוא סליק לעילא למקום אהי"ה דהיינו הכתר ואלא עד סגור
 בלבד אלא אהי"ה כ"א' כ' כתר א' א"ס לרמוז שהוא בעצמו הוא א"ס . והוא נעתיקא קדישא כלא חד ולכן אמר במאמרה אין קדישא
 כה' כלומר מלאך החולם איבו מלכא קדישא וסליק אהי"ה . ואהי"ה איבו כתר ואיבו א"ס א"כ אין קדישא כה' .
 וענה ככין הכסוף בעצמו מאמר אחר אין קדישא מאי אין בלתך ודאי שאין בלתו מאמר שאין קדישא כה' ואין קדישא כה' .
 אלא כה' שהקדישו יתרון כי קדוש סם העגס . וקדוש סם הכלי כדאיתא בבית קדש הקדשים וכאשר גביא להכלל גבי
 שחולם יורה דלית לעילא מיניה ודאי כגשתא למפא דעיל . ופיך בגשא לכן נקרא קדוש שהוא מורה על כעגס גלא קדוש
 שהוא מורה על הכלי ו"א"ש שתרצה בספרות שדקדוין קדוש לא עבדונו אלא תחפת כותלכט ככס שכן תראה בארצות קדוש
 א"א יקרא קדוש אם לא תכנס הוא' ותינו הרי שהכנס בתוכם הכריזם שיקראו קדוש אבל הוא דלית לעילא ארעה הוא קדוש
 ועצמו ו"א"ש מזה אין קדוש כה' אבילו שתרצה שהספרות נקראים קדוש אין קדוש כה' . ועשמא כי אין קדוש כה' . כי אין בלתך
 שכל הספרות אינן נקראים קדוש כי אם כשיכתך שאתה מתלכט בתוכם וזהו כי אין בלתך ואינו שבת אחר באומרו כי אין בלתך
 שם היה שבת אחר היל' ואין בלתך כמו שאמר והין מור כאלהיו ודאמר כי ש"מ הוא נתיבת טעם לאין קדוש כה' . דאמר
 וכוה יוכן כסוף אחר כי מי אלהי וכלעדי' ו'יני מור וזלתי אלהיו : הגה לעיל כתבנו מאמר אחר דאמר וכלא אלהי
 דרגא עילאש קדישא דאקרי אלהי ישראל קדישא דייקא דאיבו תרגום של קדוש נקטי' עהכא שכל דבר דשיך צי'ה שיקרא אמת
 יקרא קדוש ולזה ת'ת יקרא קדוש שהוא' מתלכט בתוכו זלתי . הוא' דאיבו כותלכט בתוכו לא היה נקרא קדוש בו"ב מי אלה
 מכלעדי' כלומר אין אלהות וכלתי התלכטות . הוא דלית לעילא מיניה היותלכט בגייה וכוה דייקא הכתוב שה' לל כתימי
 אלה' כלעדי' ולזה אחר מכלעדי' אלא לרמוז לך דלא שייך אלהות אלא בהתלכטות . הוא דלית לעילא מיניה ו"א"ש ביאמי
 אלהי מי הוא דשיך צי'ה אלהות מכלתי התלכטות ה' דאיבו הוא דלית לעילא מיניה ולכן אין קדוש כה' ולכן לא
 תמצא בתורה שיקראו' קדש אלא קדוש : ו'א' והרי לעיל כתוב שמכיא בו"הר ויקרא דק' ע"כ בגין מלכא אקרי
 קדש דכתיב קדש ישראל לה' הרי שז' דאיבו סם הוי"ה נקרא קדש . ויש לומר שכתבתינון נקרא כסם הפנימי או נקרא חצונן
 קדוש ככתיבת הפנימי אשר הוא ותלכט בתוכו כדכתיב כי קדוש אני ה' ר"ל נקרא אני קדוש ככתיבת שאני ה' אבל כשקובא סם
 החיון לבדו דהיינו ישראל דאיבו ו"א או יקרא חיון קדש שהוא מוכן לקבל הקדוש דאיבו ה' ו"א קדש ישראל לה' ישראל שהוא
 ו"א נקרא קדש לגבי ה' . הרי כתבאר שהפנימיות יקרא קדוש וכשתלכט בחיון או יקרא חיון כמו הפנימי ממש ו"א
 בהקו' ד' ה' ע"א ו"ל אל סם הוי"ה איבו מרכבכ למאריה לבתר עילאה ובגין דא אין קדוש כה' . ויש לדקדק במאמר
 זה בזה שאמר אבל סם הוי"ה דלמה אחר סם הוי"ה הי' לל לכתיב עילאה הוא דלית לעילא מיניה ואוף הכי הוי"ה אשתעט ב'הי"ה למסרי
 עלתא . ועוד למה אחר לכתיב עילאה הי' לל לכתיב סתם . ויש לומר שמה שאמר לכתיב עילאה הוא דוקא לרמוז על הכא
 עילאה דלית לעילא מיניה דאיבו הנקרא קדוש אין כמותו . ומ"ש סם הוי"ה סם דייקא דהיינו ת'ת שהוא סם להוי"ה הפנימית
 הי' לל דלית לעילא מיניה . ו"א חל סם הוי"ה דאיבו ו"א איבו מרכבכ לבתר עילאה . עילאה . דייקא ובגין דאיבו מרכבכ ליה
 לכן באמר על ו"א אין קדוש כה' ו"א הואמר ובגין דא אין קדוש כה' כלומר בגין דאי טעמא אחרין דאין קדוש כמותו מכלעדי
 זה לא שייך לומר עליה אין קדוש כי הוא דלית לעילא מיניה שייך לומר עליו אין קדוש כה' . אבל בהתלכטות הוא עילאה כה'
 ו"א או נס על ו"א ואמר אין קדוש כה' כמנינו למדים שלהיות ז' א מרכבכ להכא כתיב עילאה לכן נאמר שאין קדוש כמותו .
 הרי מאלו המאמרים שקדוש הוא יותר עילאה מכלהו ספירן . וקשה דאיתא בווהר ויקרא ד' כ' ע"א קדש איבו סגור
 עילאה דאשתכח ראשיתא ללל דרגין ואע"ג דאיבו סגור טעירא ואקרי קדש ממש אשתפסט פשיטו דכהיר כחד שכלא דקרא
 טעירא אשתפסטא כיון דאתהיר גו אשתפסטא כדן אתרשים ו' דכהיר גו האי קדש . עהאי כהירו אשתפסט פשיטו לתתא סופא דכל
 דרגין כיון דאתהיר גו אשתפסטא . אי הכי אחאי אקרי לעילא קדוש דהו' תתן לא אשתכח ו' אלל רחא הכא . הוא ודאי דישאל
 חקדיש לתתא בגוהא דעלאכי עילאי לעילא דכתיב כה' וקרא זה אל זה ואמר ק' ק' וכו' דישאל קא חקדיש . בלקי אשתפסט
 לעילא

בעק

ד

לעילא יקרא עילאה עד דאסתליק וראו דשמים עילאון לעילא כיון דליון שמים אסתלקו לעילא דכיר ההוא קדש ברו וכיר אקרי
לעילא קדש : הגה המאמר הזה כולו מקשה ללאו רשיה ספיה דכתחילה אחר משם אתפשט פשיטו דכיר ונו דכין אחרים
חד ו' דכיר נה האי קדש משמע שהפשיטו דאתפשט הוא הוא' והוא' נכיר נה האי קדש . ובסיפא אמר אי הכי אמאי אקרי
לעילא קדש דא תמן וא' לא אשתכח אף לא אשתכח וברי מתמן אשתכח וא' לא אשתכח תמן . וא' דת דין
עמו לומר ק לפי שירדה הוא' מתמן ולכך הוא' לא אשתכח תמן . ואומר דלאו הכי שהוה' לא אחר נפק מתמן חד שניל כדי שתוכל
להשיב שנשאר תמן כלא הוא' דלא אמרי אלא אתפשט ומדאייר אתפשט ש"ש ששורש הוא' לא נכסח מתמן והדרא קושיא לדוכתין .
ועוד קשה מ"ש כוונה עד דאסתלקו ו' ראו דשמים עילאון לעילא ונשיב דהוא' סלקא וימתא לעילא ונכיר ההוא קדש בהו . איכ
קשה דכשליח רישא דאמר דכיר הוא' ו' בקדש איתא שפיר דקדש נעשה קדש ע"י הכהירו שהכירו הכדירו לשנותו קדש .
ובסיפא דמשמע שהקדש כדיר הוא' איכ היה לו להכדירו לשנותו קדש ולא קריש לפי שהכירו כפי מה שהוא . מכדיר לאין
דאתכדיר תניא לשנותו כוונה . איכ חין אחר כסיפא וכדן אקרי קדש אליבא דסיפא דאמר שקדש כדיר הוא' . קדש תכדי ליה
כפי סדר דדישא שהכירו הכדיר לאין דאתכדיר תניא להקראות כוונה : עוד מ"ש כדרישא משם אשתכח פשיטו דכיר ונו אס
הכנה הוא סתמא קדש אשתכח האי פשיטו . הי"ל דמיא אשתכח פשיטו דחלת משם לא שייך על סם העצם אלא על סם חלקום .
ומדיוקא דלא כווא לכיאר דהוא' ידוע הוא שהכפירות נקראים כדירי תלכא יפואר להלן וילא קדישא עילאה לא עייל ארשכין
הכפירות כמ"ש אליהו"ל בתפלתו אכת הגא דאפיקת עשר תקובין וקרינן להו' . כפירן והוא מתלבש בהו ככשית לגופא כדאיתא
ג"כ סם . ומגלאו איהו סם ו"ה וכו' איהו שקיו דאילכא כדדעו וענפיו ונו' והוא ככיעו איהו ככשית לגופא דאיהו חיים לגופא .
ברי דהוא ככיעו איהו המחיה את הגוף וכחיות שהכפירות הם כלים לאלהותו יתברך לכן יקראו קדש כאשר הקדמנו מכל
המאמרים המ"ל שקדוש סם העצם וקדש סם הכלי וידוע הוא שראשיתא דכל דדגין איהו כתר וכמיה . ומתוכס התחלת המשכח
השפע מההוא עילאה דמזיר ונמו לכך אחר המאמר משם אשתכח ולא אחר תניה לרמוז . על המקום שירד השפע תניה והוא
שפע הבא דרך ההוא שניל דקיק יורד עד התפארת דאלימות וסם מתראה ומתגלה ומתגבר ומתרחש כצורתו שכל עוד שלא ירד
לת"ת לא הוא פיה שום מזר דאית וקריה אכל כשיריד לת"ת לא אחרים נורת ו' סם המאמר כיון דאתכדיר נה אינעיתא כדון
אתרשים חד ו' כדאמר כסיפא לחון והוא תוך התפארת או אחרים בו מרה והיא הו' דכדיר נה האי קדש דאיהו אינעיתא שהא
ת"ת . ידעי שסם קדש שייך על הכלי ומאמר דכדיר נה האי קדש כדאמר כתיב האי קדש שהוא ת"ת כדיר . האי ו' מה שלא נעשה
למעלה בכתר וכמיה שסם לא נתגלות או' . ח"ש דהא תתרו' לא אשתכח כלומר איהו מתגלות סם . לזה תימן הוהר אלא
ראו הכי הוא דאין דאיהו אלקי לתתא כמלאגי עילאי וסלקי מתתא לעילא ונו' עד דאסתלקו וא' ראו דשמים שתיא הוא' ו'
המתגלות בת' ת' פאמור וכשמעלן ישראל והוא' וסכבר כנטיירה בת' לזעל לכתר וכמיה או' התכדיר ההוא קדש בהשאר אומר
יקדש שכדיר וזמניה באור הוא' ו' ונתגלה אורה בקדש עילאה ונקרא ג' פקדוש ו' ש וכדן אקרי לעילא קדש . נקטינן מהבא
שהוא' ו' איהו הקדש העצמי והכלים נקראו קדש וכל הכלי שהוא' ומתלבשת בתוכו מכדירו לכלי להקרא קדש יוכח הוא' ו' דכדיר
בה כדאיתא . כוונה דף קכ"א ע"כ ח' אומר ליה ר' יצחק הא תנינן דקדש יתיר . לעילא מן קדש אי הכי הא כתיב ק' ק' ק'
ה' גבאות ודא שליחו דפלא ח' ת"ח כפ אתחפרן כדאד כולהו אתעבידו חד ביתא והאי ביתא איקרי קדש כללא דכולהו קדש
ונגין כך קדש הוא כללא דכלא אתכליל ביה וישראל כד אתכליל בהו מהימנותא שלימותא קדש אקרון כללא דכלא דכתיב קדש
משאל לה ובג"כ ואנשי קדש תהיון לי וכוונת המאמר היא כך ששלו רכיבי יצחק לרכי שמעון הא דתנינן דקדש יתיר לעילא מן קדש
שקדש לעילא וקדש כאלעיתא והאי כן שקדש הוא העצמות והקדש הוא הבית דכל אינו דרגין דאקרון קדש ו' ש עד מתחפרן
כדאד כולהו אתעבידו חד ביתא והאי ביתא אקרי קדש כללא דכולהו קדש כדאמר שהבית נקרא קדש שכולל בתוכו כולהו קדש
ר"ל כל דרגין דאקרון קדש ולפיכך הכי נקרא קדש שהוא קדש לקדש הנכנס בתוכו ו' ש ונגין כך קדש הוא כללא דכלא אתכליל
ביה ולכן ישראל אתקריאו קדש כד אתכליל בהו מהימנותא שלימותא דאיהו מו"ה קדש אקרון . הוי קדש ישראל להובגין כך ואנשי
קדש תהיון לי לי אייקא שהם קדש דהיינו למהוי כלי לקבל סם הוי"ה כחו הבית עילאה דאיהו חכמה ואקרי קדש לתקבל ההוא
שליחו עילאה משא דקדש הוא הבית וקדש הוא על מאן דכדיר בהאי בית . וא' וברי במאמר הנזכר לעיל איתא שוהר
אשתכח ו' לא אשתכח עתה כדאיתא קדש עתה ו' וכותים התם כי עסק קדש איתא ל' אלהין ל' מכעי ליה . אלא הכא איהו לעילא
לעילא

ונתת לי אתה בקודש איתך למעלה וכו' ונתתה חלל הנצטום
 וזוית אחר ששאר כחלל הוא הקדש ואיר קדמך לפי שקודם
 ממנו לא היה אור אלא אור האין סוף והוא כגיה דאוריה
 כבודו . ועל ידי הכדור של עשר ספרות שהניח בעת יציאתו
 מחוקו דהיינו בשעה שצמנו עמנו ונתעלה או נתהווה האור
 זכך תראה שאין בין אור לאור אלא יו"ד שרצה לדמוז שעל ידי
 העשר ספרות דהיינו היו"ד בתהווה ופעם האור אור .
 צד י"ל שקודם היה אור וכשנצטום עמנו ונעשה בסוד נקודה
 דהיינו ח"ד פעם אור . וכו' ויתוך ג"כ מה שהקשינו לעיל
 שאיזה חלק מתוך רצה להתבקש מאחר שהכל היה פשוט כפי
 צורת הקדמונים שהיו עם אחד פשוט איזה חלק חצו רצה
 להתבקש לבחן חלל הנצטום . אחכס בהקדמה ואתי יתוך
 דהיינו שהסם כולו נתנצטום והכח הדודו ונתהווה החלל וכו'
 בקרא שהיו מקחו של עולם ונתק החלל הזה בו נבראו כל
 העולמות שנבראו ושעתידים להבדאות . ופרים קסיה
 חר ורסא . . עתה נריך להודיע ענין הפרסא האת מאי
 היא תרפ שבתקדש הכח בוכ שאמרנו מאתע הכתר ולמעלה
 צרים קציה חד פרסא ואיזה קוד בטרפס שמשם ולמעלה הוא
 הכל קדש קדשים קדשיא וזאת הפרסא היא נעשית מאלהים
 צמי שהיא התחלת הדינים שזהו תחילת גליה . פ"ר ס"ה פ"ד
 עולה מנצפ"ן ס"ה היא מדת המלכות בשני ענים אם הפרסה
 כ"ה עולה אדמת שעולה למנין היכל ש"ל שמשם ולעילא
 הוא היכל דקדש קדשיא זאם הפרסא כ"ה עולה כמנין אר"י
 צהיא רומת לתלבו שהיא דיכסג"כ בסו"אני ראשון ואני אחרון
 ד"ל שגלת אני הוא סיסם ה"י דאדם קדמון ואותיות אני כצירוף
 הוא אי"ן שהוא ראש האצילות בסוד רישא דאי"ן . ועל זה אחר
 אני ראשון לאצילות ואני אחרון לאדם קדמון . ע"ד נבאר
 זה הפסוק באופן אחר שכבר אמרנו שאי"ן הוא מראש האצילות
 ולמטה ואני מתתא לעילא דהיינו מתחתית האצילות ולעילא
 זוהו פירוש הפסוק . אני ראשון מעילא לתתא דהיינו אי"ן ואני
 אחרון מתתא לעילא ונכלעדי אין אהים . ד"ל כל מה שתרצה
 מחוץ האצילות אין אלהים ר"ל אין אלהות נגזר לפי שהאלהות
 נגזר מתלכס בתוך האצילות כאשר יתבאר בע"ה . עוד י"ל
 באופן אחר תרע שאותיות דה"י יש להם ענים ואחור . פנים
 של הו"ה הם כו"ו כמנין ט"ו ואחורי הו"ה הם ט"ה הד
 כמנין כ"ב ואלו האותיות מקיפים סם הו"ה שהוא דוכרא
 והאותיות ענמן שהם כ"ב וט"ל עולה כמנין אני שהיא נוקבא
 זאסכס"ים את הדוכרא שהיא הו"ה בסוד נקבה תסוכב גבר .
 לזה

להעמיד האור שלא יחזור האור לכמות שהיה כדי לקיים
 העולמות ז"ש האומר והאי נפקא דא"ס לא חור האור לכמות
 שהיה אלא קיימא לקיימא העולמות הרי שנתמעת עתקא
 קדישא דכל קדישין דאיהו א"ס כטכר לעיל היא הית הנצטום ;
 וס"ש . כבית קדש הקדשים ותדע שלמעלה מהפרסה נקרא
 טהירו עילאה . דע כי לזו דוקא שני טהירין לכד
 איתא דע כי כל פרנף ופרנף החני בעלמון מקרא טהירו
 עילאה דההוא פרנף כאשר תראה בזוהר בראשית דף ל"ח
 ע"א אחר ר"ש הא תריק דכד ברא קב"ה עלמא גליף בגלופי
 דראח דמתימנותא נו טהירין ברזין עילאין וגליף לעילא וגליף
 לתתא וכלא בראח חדא ועביד עלמא תתאה כגונא דעלמא
 עילאה הרי דאית טהירין ברזין עילאין זהו פרט וכשהוא אומר
 בזוהר כטהירו עילאה לכד הוא דרך כלל דהיינו בחני בכדור
 של גז העלמון כלו . (וכיאר שאתר זה עיין בס' תענומות
 ע"ש) זכך תמצא בזוהר בראשית דף ט"ו ע"א בריש הורמנותא
 דמלכא גליף גלופי כטהירו עילאה הרי שטהירו עילאה הוא
 דרך כלל מקראמר גליף גלופי שגליף גלופים הרבה בתוך
 טהירו עילאה הרי שטהירו עילאה הוא דרך כלל . זכך
 איתא בתיקוני זוהר חדיש דף ל"ט ע"ד מתניתין כטהירו
 בריש הורמנותא דמלכא גליף ט' גליף בגלופי טהירין הרי
 דאית טהירו דאיהו כולל כל טהירין דהיינו חני הכדור הכדור
 כבית קדש הקדשים . (ועיין בס' תענומות מאמר זה) ;
 ועתה נריך לדקדק בענין העילות כי הקורא בזוהר יתמה
 מדאות שינוי לשונות שלפעמים מחיר עילות
 העילות . ולפעמים עילות על כל העילות ולפעמים עילות
 על כלל ולפעמים עילות על כל עילאין . ואסדר לפניך לשוכר
 הזוהר הנה בכסוי עילת העילות דלית לעילא מיניה איתא
 בזוהר ויקרא דף ר"ל ע"ב ח"ל עילת העילות איהו דמיחד
 לכלל זמסדר לכלל זכהיר לכלל זוג' ועליה לית מאן דרכיב .
 עוד איתא בתיקונים . דף כ' ע"ב דסליקת עד א"ס לחשאל
 מווכא מעילת העילות . הרי שמעט מזה האומר דעילת העילא
 הוא בא"ס . עוד סס דף ק"ל ע"א עילת העילות מתעלה על
 כלל והוא בריך לכלל ה"י דמורמס על כל ברכה ותהילה ולא
 נריך איהו ברכאן מאחרא דלית עליה מאן דאשפע ליה ;
 עוד סס דף קכ"ד ע"א לעילא על כללו עילת העילות
 דרכיב על כלל ושליט על כלל וכללו אינון מרכבה
 דליה זלית דרכיב עליה דלית לעילא מיניה . ועוד סס
 זכמה עילות על עילות אינון דסלקין על כל ברכאן
 ופקודין

בקהל וכו' ואות לעילא זייכיהו הוה דאתקרי עילת העילו' דסליק על כל עילאין ולית חזן דסליק עליה הרי ראהי מכל מאוריס הנזר לעיל דההוא דלית לעילא זייכיהו אקרי עילת העילות . ולפעמים תמצא בזהר דלמהו דלית לעילא זייכיהו קורא הוהר עילת על כל העילות כדאיתא בזהר בראשית דף כ"ב ע"ג וז"ל אבל הוה דאתקרי עילת על כל העילו' דלית לעילא זייכיהו ולתתא ענה ליה כד"ל ואל קיתדמיוני ואסנה וכו' אמר ראו עתה כי אני אני הוה וכו' . עוד איתא בהקדמים דף קי"ג ע"א אבל עילת על כל העילות אינה על כל נהרזין גבזין וסתמין כנסתא לבושא . עוד סס דף קי"ד ע"א וז"ל אבל עילת על כל העילות אינה נקרא כלל בלא זנתפות אחרא דאינהו חד . בלא שנתפא כלל לא לעילא ולא לתתא ולא בחזניעתא ולא מכל ביטרא כלל . עוד סס דף קכ"ח ע"ב וז"ל אריה אחזי על עילת העילות דאינהו היה הוה ויהיה ואינהו הכל דסליק עד ח"ס וביה רכיב עילת על כל העילות . עוד סס בתקונים דף קי"ד ע"א ועלת על כל העילות לית נהורא קיימא קעיה כל נהרזין חזונחזין ינתחשכין קעיה וכן איתא בתקוני זוהר חדש דף ע"ב בלשון זוהר בראשית הזכר לעיל אבל הוה דאתקרי עילת על כל העילות דלית לעילא זייכיהו ולית לתתא חזון דענה ליה דכתיב ואל יי תדמיוני ואסנה וכו' אמר ראו עתה כי אני אני הוה וכו' . ויהי שיש לדקדק באלו המאמרים שיש בהם תעבדות . הרי דההוא דלית לעילא זייכיהו אקרי עילת על כל העילות . ולפעמים תמצא בזהר דלמהו דלית לעילא זייכיהו קורא אחזי עילת על כלל כדאיתא בו הר ויקרא דף ר"ט וז"ל ועילת על כלל דאינהו חזון על כלל ולית אהא כה ייכיהו ולא חשתבא בעילתן ותתאין שנות ייכיהו . עוד פתיקוני דף ע"ב וז"ל ועילת על כלל עילת העילות . על כלל דלית אלהא לעילא זייכיהו ולאו תחזנהו ולאן לקטרי עליוה . עוד סס דף כ"ב וז"ל לתתא נקדוקן עילת ותתא ואחזניעתא ותלת סדורין תחזניהו לסהא על עילת על כלל דלית ליה אלהא אחרא לשית סתרין אלא הוה . עוד סס בתע"ה דף ו' וז"ל עילת על כלל דלית אהא עליה ולא תחזניהו ולא לה סתרין אהנימחולא כל עליוה הרי קאיהו לחזון דלית לעילא זייכיהו קראו הוהר עילת על כלל . ולפעמים תמצא בזהר לחזון עילת לעילא זייכיהו קורא הוהר עילת על כל עילאין כדאיתא וזהו נקרא דף רנ"ד ע"ב וז"ל וכל כנסות עילות כל עילאין אהא כל החזנים קלך על כל חזנים דעילא ותתא חזניה יתיד כלל תכניהו ועו

לזה אמר אני ראשון ואני אחרון ה"ל . איני קודם אחרית הו"ה ואחר אחריות הו"ה ומכללני אין אלהים ל"ל כל שיש חזן מל' אחריות . אלו אין אלהים כלומר אינו שם שירה . על ענש האלמות שכן תמצא בכל השמות חול . כגון אה"ה שלמה אה"ה כעוטיה . אלה"ם ראה נתתך אלהים לפרעה . נכ"א ות' כנבואות או באילות . ש"י בין שדי לין . אדנ"י דבר האיש אדני הארץ . וכן כולם ואפילו ג' אותיות יה"ו ימצא בו חול כמו כאשר יפול העין שם יהו . אבל באותיות הו"ה כסדרן כזה . יהו"ה לא יימצא חול הוה ומכללני אין אלהים דהיינו אל"י עם ל' אותיות הו"ה נעשה אדנ"י כבוד זה קה"ל קדשו ויבין . וחדע . שלמעלה מהפרסה הוהת נקרא טהירו עילא שר"ל חזי עליון לפי שתרנוס בנהרים בטל"ר ונהר"י הוה חזי היום . כן טהירו הוה חזי ומסע ולמטה נקרא טהירו תתא וכתוך בטהירו עילא שם הוה כתרין דחדס קדמון ותדע שכאדס קדמון יש כמה מקיפים וכמה פנימיים וזייכונים ויש קושיא אחד בכתבי האר"י וזה"ל שפעם אחד אומר שאדס קדמון מקיף כל העולמות ופעם אחד אומר שרנ"ל אדס קדמון חזניעים עד רישא דאחיך אכפין אס פן איך מקיף כל העולמות שהרי כיוה עולמות יש חרישא דחזין חזפין ולמוטה : **אלא** . תדע שיש עשר כדורים זה בתוך זה מקיפים כל החלל . וזה עשר . עם הכדור הראשון שזרעו נקראים אדס קדמון פתיחה ויש עשר כדורים אחרים קטני שם מקיפים הישר ונקרא אדס קדמון שם וסוף של העשר האלו חזניעים עד הפרסה שהיא ברישא דחזין והחזונים נקרא אדס קדמון פתיחה הם מקיפים כל העולמות . ותדע שיש ג"כ עשר ספירות במטה והם סוקים הכדורים האלו הם נקראים עשר דאדס קדמון זהו שאמר אשר ברא את האדם . ותדע שאדס קדמון זה הוא כמו לבוש לפתיקא קדישא דכל קדישא כגול' לעיל וזוהו ימין דידיה הוא שורש נשמתא דאבא . וכחיות מוח קייל דידים הוא שורש נשיות אהא . ונקב ימין דמוטס דליה הוא שורש נשית ישראל . ונקב שמאל דמוטס דליים הוא שורש נשית יעקב . כחיות פה דיליה שורש נשית דתל . גרון דיליה שורש נשית דאה . הרי שכל השרש' לחזונים ברישא דאדס קדמון ותדע ג"כ שיש ה' עולמות . עילת העילו' . עילת על כלל . עילת כל העילו' . עילת על כל העילו' . עילת על כלל עילאין . וענין העילות אלו לא עבד חזס דכריס ח"ו אלא ככי סדר קדמותם כשיעור קדמת האותיות . וכל הקודם נקרא עילת עליונה מזה שלמטה חזנו . ונהחזיל . מעילא לעילא וקודם חזון לחה

קמים דכל סתמיין עילת העולות קדמון לכל קדמוין ונ' הרי ראייה שכתר נקרא עילת העולות • עוד בסמוך צנן האי אדם
 קדמון אחרת בעילת העולות ואהיה אצלו אצון ולהבוא קדמון אחר נעשה אדם ונ' ומאי ניהו האי אדם דאחר נעשה אדם דא
 אינו חכמה עילאה דאיהודיוקא דכתר • הרי שעילת העולות אינו חכמה דאחר לכתר נעשה אדם • עיד שם בסמוך ועוד
 נעשה אדם עילת העולות לחאן אחר האי • אלא עילת העולות אחר לשם מ"ה דאינו לנו נועשר ספירין ומאי ניהו עשר ספירין
 עס אהיה דאלפין והקרא דאחר נעשה אינו שם ק"ג וידוע הוא כי שם ק"ג אינו בבנינה הרי לך ראייה כי עילת העולות אינו
 בבנינה (פירוש כל הנואחר תמאצו בס' תעצומות) הרי לפניך שכתר חכמה בינה כל אחת בפני עצמה נקרא עילת העולות
 וען כי כלל היא גבוה מציבות שלמטה ממנה ונוטעם זך כשדכבר בעילה שהיא למעלה מהכל שייך בה ג"כ שם עילת העולות דאינו
 עלאה מהעילו שלמטה וממו ואם יקראוהו בשם • עילת העילו דוקא • אינו מוכר שדכבר על די לית לעילא מיניה לכן הוכרח לתת
 הקדש ולקרותו עילת על כל העולות כלומר דלית אחד שהוא לעילא מכל העילת דלית לעילא מיניה ולא לתתא דשוה ליה •
 ר"ל שלא יש לוטטה ממנו מי שיטהו לו להקרא בקם עילת על כל הציבות כי אם הוא חזקא ולכן נילה ר"ש דלית עילת על כל
 העולות ולאן אינו ההוא עילת העולות כאמור במאמר בראשית הכו"ל ולכן נתן הפרש בין עילת העולות לעילת על כל העולות
 כדי שלא נעשה בהכנתם כגו"ל • וא"ת הרי מינינו ראינו שלכתר קורא עילת כל העולות כדאיתא • בהיקונים דף ד' ע"ב
 ונ"ל קום רעיא ויהימא גלי שדחיה דהא רטון אתייה' לך מן עילת כל העולות וען וערפל אבא ואיחא ונ' ח' ענני כבוד ו' ספיראן
 ונ' הרי מוכאן ראייה שקורא לכתר עילת כל העולות מדעבן וערפל הוא אבא ואיחא ח' עבני כבוד ו' ספירין הרי ע' ועילת כל
 העולות שהוא כתר הרי עשרה הרי שלכתר קורא עילת כל העולות • ויש לומר דדוקא כתר נקרא עילת כל העולות ולא עילת
 על כל העולות • כי עילת על כל העולות לא שייך אלא בההוא דלית לעילא מיניה ולא לתתא • דשוה ליה • אבל כתר נקרא
 עילת כל העולות ואפי' הכי הוא עס מושאל מעילת על כל העולות והטעם כיון שיש הפרש בין עילת על כל העולות לעילת
 העולות ולהודיע שהוא לעילא ויכולהו ולית לעילא מיניה לכן נקרא עילת על כל העולות וגם הכתר יואחר שחכמה וכינה נקרא
 עלות העולות כאמור לכן קרא לכתר עילת כל העולות לומר שהוא עליון וכל העולות דלתתא ויכיה :

ועצמה צריך להתקן כל חיבורי מתאמים שכתבו לעיל על עינין העולות לזה בכל עילא ועילא וישנה התואר שלה שכתבו
 דשייך לטילת העולות קראו התוארים אלו ולית חאן דרביק עליה • דלית לעילא מיניה • דלית יואן דאשפע ליה •
 עליה לית חאן דרביק ובחבור דשייך לעילת על כל העולות קראו בתוארים אלו • לית לעילא מיניה ולא לתתא דשוה ליה • אינו
 בורא כלל שיתפא אחרא דאינו חד כלל שותפא כלל • ובחבור דשייך לעילת על כל קראו בתוארים אלו אינו אצון על כלל
 ולית אלהא בר מיניה • דלית אלהא עליה ולא תחוקיה • דלית אלהא אחרן לשית סיערין אלא הוא • ואינו יושב כל עליון •
 ובחבור עילת כל עילאין • קראו בתוארים אלו • אצון כל האדונים י"ך על כל היולכים דעילא ותתא דאינו יחיד בלא תנייח
 ההוא מוקבל עיקר האמונה טיור וגניו לכני ולבנים • אינו דאוסיק ונרע כוולאו ולית עליה דאוסיק ונרע • והכונה הוא כיו
 שכתבתי בבית קדש הקדשים דהיינו שהיות שעילת כל עילאין אינו נשיתא דכל חיי לכן נאמר בו תואר דמוכלא ומכוסה ושטיר
 וגניו כיון שהכסיה שבתוך הגוף דאינו דאוסיק ונרע כוולאו דאינו עיקר האמונה • כמו שאמר בתיקוני זיהר חדש דף י"ג
 ע"ב ובגין דאינו יושבא שני אצונה דישאל בהון • הרי שטיקר האמונה הוא ביה ולכן נקרא אצון כל האדונים מ"ך על כל מלכים
 דעילא ותתא לבי שאינו יחיד בלית מניח • ולית עליה דאוסיק ונרע • בגין דאינו נשיתא דכל נשיתא ולית עליה נשיתא
 אחריתי דאוסיק ונרע סיה • ובשעילת על כלל דאינו אלא קדישא ככתוב בבית קדש הקדשים וען כי נשיתא דכל חיי היא בגייה
 לכן נקרא בתוארי האלהות יין כי היא שליש בכלל נקרא אצון על כלל ולית אלהא בר מיניה ולבי ההוא הוא שתיקא קדישא
 לכן אחר דלית אלהא עליה ולאו תחיתיה • ולבי דאינו לגוין כולא יתפשט כוולאו עליון לכן אחר דלית אלהא אחרא לבית
 סערין אלא הוא ואינו יושב כל עליון • ומאחר יושבא קדישא אינו ממלא כל עליון לכן משגיח תדיר על כללו עליון ולית
 אלהא אחרא בר מיניה • ובתואר זה לוינו אלהא עילאה דאינו עילת על כלל ומשגיח בתחתונים לית לעילא מיניה • ובשעילת
 על כל העולות היינו ליתיקא קדישא • כל קדישא ככתוב בבית קדש הקדשים שהיינו רמוח לרישא דאדם קדמון לכן אינו עילת
 על כל העולות דאע"פ דכתר שייך סיה שם עילת כל העולות לא שיה להאזן לעיל לבי שהוא למטה ממנו ועל זה אמר ולית
 לתתא דמה ליה כלמו אע"פ שיהיה למטה ממנו שם עילת כל העולות לא שיה ליה להאזן דלתתא דיתקרי בשם זה העילת

ענין לעלותם מן הר'.

כל העולות באיזהו כתר כגיל רשותא תמה דלעילא תמה . כדאיתא בתיקוני זוהר חדש דף ל' ע"ב ח"ל והוא דאתקרי עילת
 בעולות עילה מאלין עולות דלא יעביד חד מאלין עולות שום עובדא עד דנטיל רשותא מההוא עילה דעליה וכו' כמה דאוקיימא
 לעיל כנעשה אדם וגו' דאמר דא לההוא דלעילא נעשה . ולא עביד מדעם אלא ברשו ואעירא מההוא עילאה דעליה וההוא
 דלעילא מיניה לא עביד מדעם עד דנטיל ענה מחבריה . אבל ההוא דאתקרי עילת על כל העולות דלית לעילא מיניה ולא
 לתתא דמה ליה וגו' וכונת האומר הוא כך והוא דאתקרי עילת העולות דהיינו כתר עילה מאלין עולות חכמה ובינה דלא יעביד
 חד מאלין עולות דהיינו חכמה ובינה עד דנטיל רשותא מההוא עילה דעליה דהיינו ברת וההוא דלעילא מיניה דהיינו כתר לא
 יעביד מדעם עד דנטיל ענה מחבריה . הר' שכתב א"ג . דאתקרי עילת על העולות לענין בריאה בשותפו . דנטיל ענה
 מחבריה . אבל בעילת על כל העולות דאמר ביה דהיינו כרא כלל שותפו . נמצא דעילת על כל העולות לית לעילא מיניה .
 ואע"ג דלתתא שייך האי שם לא שיה ליה בגין דהיינו כרא כלל שותפו . וכזה התנאי דיתקרי עילת על כל העולות וכזוהר כלל
 שותפו לית לעילא מיניה . ובעולות העולות דהיינו חכמות דאדם קדמון ככתוב בבית קדש הקדשים . עין דהיינו בתוך רישא
 דאריך אפיין לכך כאמר ביה . עליה לית יואן דרכי . דלא כאמר הרבבא אלא בספירות דאינון פרוץ הגוף . שבפרוץ הגוף
 בראה וניכר ההרכבה מי רוכב על מי שהראש רוכב על הגוף והגוף רוכב על השוקיים אבל לעילא מן הכתר לא שייך ביה ההרכבה
 א"ג . דאמרינן רישא דאדם קדמון ונפשא ומלכות לאו דברים כמו פרעפי האנילות שלעילא הוא כמו השלכת שתראה בו שלשה
 גוונים התחתון מראה תכלת וזיינו המלכות מה שלמעל היינו מראה לכן דהיינו השש קננות והעלין הוא כסתר לפי שהוא כסוד
 רישא שהוא כסתר ככתוב לעיל ואלו הג' הם שלהנכח דהוא אע"פ שתראה זה ליועלה מזה לאו שהוא מורכב זה על זה . ואע"ג
 שאור הלכין על התכלת היינו משפיע זה לזה ששם פסיד תכלת לא ישר לכן דלא נאמר שפע אלא בענין היוזון דהיינו המוחין
 היורדין מוחין אינם יורדין לא ליוזון ולמעלה מהכתר לית נוקבא דהיינו מרכבה אלא כלל חד כדמחין השלכוא . ולכן אמר עליה
 לית יואן דרכי . ר"ל אע"פ שתראה דהאי עילת העילא איהו מלכות דאדם קדמון . ומלכות אייהו מרכבה לכן חד דהאי מלכות לא
 שייך ביה ההרכבה דכלל חד ח"ש עליה לית יואן דרכי וכיון דלא אתקרי מרכבה לא מקבלא שפע לפי דכלל חד ח"ש דלית עליה
 מאן דאשפע ליה כלומר מאחר דלאו איהו מרכבה לית מאן דאשפע אבל היא רוכבות . על כל ספירן כדאיתא בזוהר ויקרא דף
 ר"ל ע"כ ח"ל קב"ה ושכינתיה רכב ומרכבה לעילת העולות ובתנאי זה דהיינו רכב על כלל וכלל מרכבי לנביא לית לעילא
 מיניה . וכן איתא בתיקונים דף קל"ד ע"א ח"ל לעילא על כלל עילת העולות דרכי על כלל ושלט על כלל וכולו אינון
 מרכבה דיליה ולית דרכי עליה לית לעילא מיניה ואת' והרי בתיקונים דף קכ"א ע"ב איתא ח"ל . איהו אחזי על עילת
 העולות דהיינו היה והווה ויהיה ואיך הכל דסליק עד ח"ס וביה רכיב עילת על כל העולות הרי משמע מכאן שעילת על כל
 העולות רכיב על עילת העולות . וכדאמר הטור לעיל אחר דעילת העולות לית מאן דרכי עליה . וי"ל כמה שנקדים לך
 כמה שהביא הארי ו"ל ה' שהפרק האחד דנה"י מלכות דאדם קדמון מתלבשים בתוך הכתר . ופרק ב' ופרק ג' דנה"י דאדם
 קדמון מתלבשים בתוך האנילות כפרקי פרקים וע"י התלבשות דנה"י מלכות דא"ק מתלבשים פרקין דנה"י דא"ק . נמצא שע"י
 המלכות מתלבש הא"ק וכל זה מבואר בכתבי הארי ו"ל ה' הפרקי התלבשות שלא יוכל האנילות לסבול אור אדם קדמון אם לא
 ע"י מלכות דיליה . ובהו נבוא לעניינינו שיעלת העולות איהו מלכות דאדם קדמון ואיך רכיב על כלל כאמר לפי שיכול עולם
 האנילות לסבול אורו ועל ידי עילת העולות וכל עילת על כל העולות לרכוב באנילות דכללוא הכי לא היה יכול באנילות
 לסבול אורו אם לא על ידי עילת העולות דרכי באנילות וביה רכיב עילת על כל העולות באנילות גם הוא ח"ש וביה רכיב
 עילת על כל העולות ולא אמר ועליה רכיב אלא אמר וביה רכיב עילת על כל העולות כלומר על ידי עילת העולות שהוא רכיב
 על כלל וביה רכיב עילת על כל העולות ו"כ באנילות ולפיכך לא אמר ועליה רכיב דעילת העילא לאו איהו מרכבה כמבואר לעיל
 אלא אמר וביה רכיב לרמז ש"י עילת העולות דרכי באנילות . גם עילת על כל העולות רכיב באנילות ויכולים לסבול אורו ;
 ועתה צריך להודיעך איך עילת העולות הוא רמז מלכות דאדם קדמון איתא בזוהר שזות דף ק"ט ע"ב ולאן אחר לנבי
 כתר דתמן עילת העולות מופלא וחסיה מדאמר דתמן עילת העולות מופלא ומכוסה ש"ח דהיינו מלכות דאדם
 קדמון שבתוך הכתר דהיינו המוח שבתוך הראש דהיינו מופלא ומכוסה בראש . גם איתא בזוהר ויקרא דף פ"ג ע"א ח"ל בגין
 דכתר עליון אנת תהא ונעומר ביה דביה עילת העולות איהו כתר על כלל סמיר וגנח מלגזו מיניה . הרי שעלת העילא

דאיכו

עילת עילאין אתקרי בשם עילת העילא דאיהי מלכות דא"ק וגם עילת העילא לפעמיתקרי בשם עילת על כלא לפי שהיא מלכו
והמלכות היא מתנשאת למעלה כבוד ואת תורת העול' היא העולה לכן היא מתקריא בשם עילת עילאין כדאיתא בזורר ויקרא
דף פ"א סוף ע"ב עד דף פ"ב ע"ב קס ר"מ וסליק ימי לעילא ואמר יהא רעוא דילך עלת העילות דאנת מתעלה מעילוי לעילוי
וגו ועילת על כלא אנת בעי לאשתדלה ביקרך וגו' ועילת העילות באתר דאנת תמן לית פסק לכביש דהארז דאוריימא וגו'
הרי שזאת שנתעלה עילת העילות מעילוי לעילוי קראו עלת על כלא ודלית אלהא אחרא ע"ש. גם איתא שם בתיקונים דף
קל"ד ע"א ו"ל תבילא על כלא עילת העילות דרכיב על כלא וכלהו אינון מרובה דיליה ולית דרכיב עליה דלית
לעילא מיניה ובגין דא אתקרי עילת העילות על כל עילאין. הרי שלעילת העילות נתן בו תואר שהוא על כל עילאין לפי
שהוא מלכות דא"ק שכל המלכות מתכבת בכל שמהו דעליה שכלם משפיעין בה ומתרחין בה וכ"ש. מלכות דא"ק דאיהי א' למעלה
דלית בה פירודא כדמיון השלהובא הכל'. דכל הגוונים של השלהובא אינון חד בלי שירודא. רא"ת יהרי בזורר בראשית
דף כ"ב ע"ב אחר דעילת העילות לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות הרי שיש הפרש דכתיב ועילת העילות איהו דבר אחר
מדאחר לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות וזיך אוקימנא דעילת העילות עם עילת עילאין אינון חד בלי פירודא.
ו"ל דההוא עלת העילות הנזכר שם הוא על בינה דאיהי אומנא כמה דאמר חב"י ר"ש ל"ה וזאת לא אוקימנא לעילת דעילת
העילות איור לכתר כעשה אדם וכמה דאוקימנא לעיל דכינה אתקרי עילת העילות ולכן יתיר ר"ת דאית דאתקרי עילת העילות
ולאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות לפי שהיא עילת העילות איהו כינה ולכן יתיר דאית דאתקרי עילת העילות ולא
ההוא דאתקרי עילת על כל העילות: וצריך לדקדק במאמר למה אמר דאית דאתקרי עילת העילות ולא ההוא דאתקרי
עילת על כל העילות ה"ל דאית עילת העילות ולא ההוא דאיהו עילת על כל העילות ולמה האריך ר"ש כלשנו הטהור לומר
דאית דאתקרי עילת העילות ולא ההוא דאתקרי עילת על כל העילות. אלא כוננת המאמר כך לפי שיש ג' ספירות
דאתקריא עילת העילות שהם כתר חכמה בינה. כמבואר לעיל ומלכות דא"ק אתקרי עילת העילות גם כן אבל יש הפרש
ביניהם ששילת העילות דאיהו מלכות דא"ק מתקרי לפעמים עילת על כל העילות גם כן יען כי כלו חד בלי פירודא מה שאין
כן בכתר חכמה בינה דלא מתקרי אלא עילת העילות לכד ו"ש המאמר דאית דאתקרי עילת העילות שהוא על חכמה בינה.
זהו דאמר דאתקרי עילת העילות ולא אחר דאיהו עילת העילות שרונה לומר דאתקרי בשם דלאו דיליה והוא שם מושאל
מהמלכות דא"ק דכיה שייך שם עילת העילות יען כי הוא למעלה מכל עילות דאצילות אבל בכתר חכמה בינה לא שייך שם עילת
העילות לפי שיש עליה למעלה מהם דהיינו מלכות דא"ק ואינם נקראים בשם זה אלא בשם מושאל לבני העילות שליוטה מהם
אבל לאו שום העיקרי דהא אית עילה למעלה מהם ואיהי מלכות דא"ק וגם מלכות דא"ק לא שייך שם זה שהרי מצינו עילות
למעלה מיונה דהיינו עילת על כל העילות. ויש לומר דבמלכות דא"ק אע"ג שתמצא שם עילה למעלה מיונה דהיינו עילת על
העילות. לא יש הפרש ביניהם בין עילה לעלול כמו שיש הפרש בעילות דאצילות אלא הכל אחד ממלכות דא"ק ולמעלה כדמיון
הנר דאית ביה ג' גוונים ואין אדם יכול לשים הפרש בין גוון לתבירו להפסיק ביניהם לפי שהכל א' מכל שכן למעלה מהאצילות
דאיהו הכל א' ולכן מלכות דא"ק דאיהו עילת העילות כנזכר מתקרי ג"כ עילת על כל העילות כמנא שם שזי מיני עילת
העילות חד דמתקרי עילת העילות ואפילו שם זה מושאל. אבל לאו ההוא עילת העילות העיקרי דמתקרי עילת על כל
העילות ולכן אחר הנאמר דאית דאתקרי עילת העילות בשם מושאל ולא ההוא עילת העילות העיקרי דמתקרי עילת על כל
העילות ולכן האז עילת העילות העיקרי יקרא בשם כל עילות עלאין. כמנא מכל הכל' שעילת העילות דאיהו מלכות דא"ק
איהו חד בלי פירודא מכל עילות עילאין כמו השלהובא וכדאמר קראו ראו עתה כי אני אני הוא וגו' כי הפסוק הזה רמז על
עילת העילות דאיהו מלכות דא"ק דאם איתא דאיהו על עילת על כל העילות הי"ל ראו עתה כי אני אני הוא וכו' כי הפסוק הזה רמז על
האז דקאמר אני הוא דתלה ענינו בדבר נסתר. יותר מזה. אלא ודאי שהוא מדבר על מלכות דא"ק ולפי שהעילת העילות
דאיהו מלכות דא"ק ועילת על כל העילות כלא איהו דבר חד לכן אחר ראו עתה כי אני אני הוא. אני הוא דייקא דכלל חד ולפי
דכלל חד לכן האז עילת העילות נקרא בשם כל עילת עלאין וכן כל עילות עילאין בשם עילת העילות ואפילו נשמע דכל חיי
דאיהו בשותא דכל נשתתן אתקריא לפעמים בשם עילת העילות כמה דאוקימנא לעיל וכדאיתא בזורר ויקרא דף ק"ט
ע"ב ו"ל הרי אינון לבגך עילת העילות כנזכר לבגך ואנת הוא התיחד להון ונקרב להון וכג' דאזכר דילך בהון ואנת לית ע"ך

ען לאלוהים פקד'ו

נשמתי דתיירו אנת כנופא לגביה דאנת הוא נשמה לכשמות ולית לך נשיה עלך ולא אלהא עלך דאנת לכר מכלא ולגאז
מכלא . ולכל סיערא ולעילא מכלא . ולתתא מכלא . ולית אהא אחרא עילא ומתא ומכל סיערא . ומלגאז עשר ספיראן הרז רחיה
שלכשמתא דכל נשמתין קראו עילת העילות . לכן הקראז בוחר אל יתמה בראותו שלפעמים מראה דעילת העילות לית לעילא
מיניה . ולפעמים מראה דאיהו לעטא מהכתר . אל יקשה לך שבהקצמות שהקצמתו הכל יתורן בחר היטב .

והנה מצינו בוחר כנוי אחר והוא הוא אדון על כלא ויש מהקובלים שאומרים שכינוי זה באחר על שכינתא דמכלא קדישא
שנקרא אדון על כלא ומלשון הדנות . ולא נהירא סברא זו דאדון איהו לשון דוכרא ואיהו רעון ביעוד כזה דאחר
קרא הכה ארון הכרית אדון כל הארץ והאי אדון כל הארץ לאו על הארון קאי כי אה אלוותא דכרית דמתקרי אדון כל הארץ
כדאיתא בוחר כדאשית דף ק"א ע"ב על עסוק וירא והנה בחר כשה ונ' בחר דרגא דאדון כל הארץ . כשה חקל
פטומין קדישין . הרי כפירוש אמת שליסוד קורא אדון כל הארץ . וכן לבדן דידן דאדון על כלא לאו על שלכות אמתה כי אה
על מכלא קדישא : ואת' אליהם הוצרך לכנויה דאדון על כלא . וי"ל מאחר שאמרנו דמכלא קדישא איהו עילת על כלא
לפי דאיהו למעלה מהאצילות ובהיותו עליון על הכל וכפרט דנשמתיא דכל חיי מתלבשת בו הוה סלקא דעתין שאין העולמות
יכולים לכובלו ולא היתה שליטתו כי אה"ע השתלשלות דספירן אחריון כפי סדרת איהו חקובלים לזה הוצרך לקרותו אדון
על כלא . וראיה לדבר מההאיתא דהאר ויקרא דף ר"ט ע"א וכלל בה עילאין ותתאין כלא פירודא כלל . וכלל בה
עשר ספירן וכל שמין וכענין . והיון ועלת על כלא דאיהו אדון על כלא הרי שכלל בה עילת על כלא דאיהו אדון על כלא .
א"כ אדון על כלא לאו על מלכות קאיהו אלא על עילת על כלא דמתקרי אדון על כלא להורות אה"ע דאיהו לעילא מן כלא .
יתפשט בכלא . ושליט על כלא . ונ"ל המאמר ועלת על כלא דאיהו אדון על כלא דאיהו ממש . ולא אחר דאתקרי אדון .
דאיהו דייקא : והנה יש לדקדק דמלשון משיעו דהוה דמתקרי אדון על כלא איהו על התפשטותו שכזה איהו שליט על כלא
ובחיקונים כה"ג דף' ע"ב משמע איכא ח"ל מסטרא דכבוד נכרא ארין ישראל לגבי אדון על כלא אה כעבדים ומסיערא
דכבוד נאכל אמתה בהן אה כעבדים איהו עלת על כלא דלית אלהא עליה ולא תחוביה ולא לד' סטרין איהו מולא כל עליון
משמע דאית תרין סטרין דמסטרא דתל אתקרי עילת על כלא . ויבטרא דתל אתקרי אדון על כלא : והנה לבוא אל
הביאור מאמר זה צריך להבין מה הפרש יש בין הכן לעבד . שהרי הקב"ה קרא אותנו בנים שנאמר בנים אתם לה' אלהיכם וקרא
אותנו עבדים שנאמר כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם ונ' . ועוד צריך לדקדק איך יתכן לקרות אותנו עבדים ובנים . מזה
נפסך אה אנחנו עבדים אי אפשר ליהיות בנים . ואה אנחנו בנים א"ל ליהיות עבדים . וי"ל שבידיעת הפרש הכן לעבד
יתורן ליהוה קרא אותנו עבדים ובנים : והנה תדע העבד והכן הוא כח אחד כלומר שהכן אתי מזה האב שטרם והביאו
לעה"ו והאב הוה ג"כ טרם להמציא יועת להנות העבד הוה . הרי שהכן והעבד מזה אחד אבל יש הפרש שהעבד אתיא נוכח
נכרא שטרם להמציא היועות וזה נקרא כח נכרא . אבל הכן אתיא מזה נאכל מהאציל מעצמותו והוליד את הכן הוה . והכן
והאב הוא הכל כח אחד ואין הפרש ביניהם אלא בענין העילות . והוא שהאב הוא לעילא מהכן ולכן לגבי הכן יתקרא האב
עילת על כלא ולא שייך למימר ביה אדון על כלא לפי שהאדון לא שייך אלא על דבר שהוא נפרד מומנו והאב והכן הכל דבר אחד
לכן לא שייך ביה שם אדון לא עילת על כלא אבל כעבד שהוא נפרד ומזה מזה נכרא ולא מזה נאכל לכן ההוא דאתקרי לגבי הכן
עילת על כלא הוא כעצמו . יתקרא לגבי העבד אדון על כלא . והנה יש באדם שני דברים כח נכרא וכח נאכל כח נכרא
דכתיב ויבנה א' אלהים את האדם עפר מן האדמה דהיינו כח נכרא כעבד . וכח נאכל היינו דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים
דאיהו כח נאכל ולא יבדל כפיו הנוף . נאכל כפיו שלכן קרא אותנו בנים ועבדים . עבדים מסיערא דכח נכרא
דאיהו הנוף כעבד לעילא ועיני מסטרא דכבוד נאכל דאיהו הנשמה כו"ל . וזוה יתורן היואמר מסיערא דכבוד נכרא דאיהו
הנוף אתקרי הנוף עבד ועלת על כלא אתקרי אדון . ומסיערא דכבוד נאכל דאיהו הנשמה דאיהו חלק אלוה או ההוא דאתקרי
לגבי הנוף אדון על כלא יתקרי עתה לגבי הנשמה דאיהו חלק אלוה ממעל יתקרי עילת על כלא דוקא הרי שאדון על כלא הוא
על מכלא קדישא ומה שיש לדקדק בשאמרים אלו של דהאר ויקרא דף ר"ט ע"ב ובחיקונים דף' ע"ב הו"ל (עין בספר
תעמונות ומסית נכר בע"ה בחר היטב) :

והנה שנתוב נכית קדש הקדשים שלמלא קדישא כשזונה עולה למעלה מהפרכה . כך הוא האמת לפי שז"ק דאיהו שם ס"ה
החדש

ק כשינאו ה' בחינת: התגשמי יותר כחיל שהיה הנפש נשאלת
 למוטה והרוח שבה אל האלהים מכל שכן השאר ;
 ודוע שנס כ"ה בחינת שנשאל כל הרוחני מחבירו נעשה
 בסוד אור חומר לויח שלמעלה ממנו הא כיצד רוח
 של האזכין תבירין נעשה מיין נוקבין לאחא והנשמה שהיא
 יותר רוחנית מהרוח ויכולה לעלות לחביו ונעשה מיין נוקבין
 לחביוה . והחיה שהיא יותר רוחנית מהנשמה נעשית מיין
 נוקבין לכת"ד שהוא אריך אכבין והחידה שהיא יותר רוחנית
 מהחיה יכלה לעלות מאריך אכבין ולתעלה ונעשית אור חומר
 לעתיקא קדישא דכל קדישא והאור חומר הוא שורש התגלות
 הדינין . הרי מכלן ש"ע השבירה האחת מואזין תבירין
 ניתקן אפילו עתיקא קדישא דכל קדישא כדי שיקרא אדם
 קדמון שאי אפשר ליקרא בשם אדם אם לא יהיה בו התגלות
 שורש הדינין . והכל יוכן כפשוטו יהיה האדם לנפש חיה ;
 ולכוא לביאורו נקדים לך שקודם נריך שתדעכי כל הכחיות
 העליונה מחברתה היא בסוד נפש לויח שלמעלה הימנה כיצד
 הנחינה התחתונה שככולם היא הנפש וכנגד בחינת הכלי
 נקראת נפש אכל לגבי בחינת הרוח נקרא כלי לרוח . והרוח
 לגבי נפש נקרא נפש לנפש אכל לגבי הנשמה נקרא כלי לנשמה .
 והנשמה לגבי רוח נקרא נפש לרוח אכל לגבי החיה נקרא כלי
 לחיה . והחיה לגבי נשמה נקרא נפש לנשמה אכל לגבי
 דיחידה נקרא כלי ליחידה והיחיד לגבי חיה נקרא נפש לחיה ;
 וכבר אמרנו שחכמות יחידה זו שנעשית אור חומר ונעשית
 שורש הדינין על ידי בחינת זאת דיחידה נקרא
 עתיקא קדישא דכל קדישא אדם קדמון שהוא בחינת היחידה
 דיחידה תבירין הרי שאדם קדמון הוא בחינת נפש של חיה הוי
 יהי אדם לנפש חיה נמצ' בכל עוד שלא נשברו האזכין תבירין
 עדיין לא תקן עתיקא קדישא דכל קדישא תקונו דאין תיקון
 אלא אחר הריסה ואין תיקון אלא נגזרת אדם שהוא גילוי
 הדינים ככל' וכל עוד שלא נשברו האזכין ועלתה יחידה
 למעלה לא היתה בחינת אור חומר שהוא שורש הדינים כדי
 שיקרא אדם לפי שאדם שלם כדן ורחמי' דהיינו אדם לא יקרא

חומר עבד גונון לאנפרא כדון . הרי ש"ע האור חומר נתקן
 הכל . ומ"ש בבית קדש הקדשים כשינאו אלו הפרצופים עדיין
 עתיקא קדישא לא תקין תקונו והמזרח כוונה ויקרא דף
 קל"ח ע"א ח"ל תאנא עתיקא דעתיקון טמירא דעמירין עד לא
 זמין תקונו דמלכא ועטורי עטורין שירותא וסיוחא לא הוה
 והוה מלך' וישער חיה ופריס קמיה חד פרסא וכה גליף ושעיר
 מלכין ותקונו הרי שוקדם שמתקן נחקקו כפרסא העשר
 ספירות דאינון תקונו דמלכא והם הם היולכין ותקונו מלכא
 מדאמר ותקונו ולא אמר ותקונו . (ביאור מאמר זה
 תמצאנו בס' תעצמות באר היטב) וכן איתא בווהר ויקרא
 דף רפ"ח ע"א ח"ל כד אתתקין אפיק ט' נאורין דלהטין מיזיה
 מתקונו ומדקאמר כד אתתקין ולא אמר בתר דאתתקן ש"מ
 שכל נעשה בכת א' תקוני דמלכא ותקוני דעתיקא
 קדישא הרי שהפרצופים הם הם תיקוני דע"ק לפי שכל תיקוני
 הוה להודיע אלהותיה ולקיימא כולא ומכלי הפרצופים לא היה
 אפשר לקיימא עלמא שלא היו העולמות יכולין לסבול אורן
 לכך הוצרך הפרצופין להתלבש בהם ואינון אקרון שייא קדישא
 דהיינו גבול התלבשות וזהו מה שמסיים המאמר ולא שכיח כד
 אינן נאורין דמתכשטאן דחיתגליין וטמירין ואינון אקרון שמא
 קדישא ובגין כך כלל חד . (וכיארר מאמר זה תמצאנו בספר
 תעצמות) ומה שכתוב בבית קדש הקדשים נמצא שאור
 חומר הוא עיקר התיקון היינו לפי שעיקר התיקון הוא השיעור
 דהיינו שיעור האור השיעור ולא ישבור הכלי שמקבלו והשיעור
 איתיא מסירתא דנוקבא דאינה נגזרת ולכן עינה נרה
 באורחים שאינה נותנת בשפע כי אם בשיעור נמצא שעיקור
 התיקון והשיעור היא היא שכינת עוון מלכותא קדישא כדאית'
 בווהר כראש' דף כ"ד ע"ב ח"ל ובדולאי האי אכנא היא כבייבא
 דכל עלמין ובג' ד' אכן שליווא ונדק יהיה לך איחי מדה בין כל
 העירה ובספר' רחא דמלה עשר אמות אורך הקרש הרי בפירוש
 שזלכותא קדישא דאיחי אכנא היא היתה כבייבא דכל עלמין
 ואיחי מדה ושיעור :

ומה

אלא הוא ונת ונגיה שהדוכרא שורש החסדים והנוקבא שורש
 כדכתיב ויקרא את שם אדם שזם דייקא כחומר . על זה אמר וכשינאו אלו הפרצופים שהם כתר חכמה בינה ובתוך בינה היו
 כלולים הששה קצוות וחלכות . נמצא שעשר פרצופים אלו כשינאו עדיין לא תיקון עתיקא קדישא דכל קדישא תקונו שהוא
 בחינת אור חומר ככ"ז ודע שאלא האור החומר לא היה תיקון לעולמות לפי שהאור חומר יתעשה כלי לקבל אור קו הישר שאם
 היה נמשך אור קו הישר בלי אור חומר שיקבל אותו היה חומר העולם לכיוו שהיה ועל ידי האור חומר שנעשה כלי לאור הישר
 ויקבלו בתוכו ומשפיע מעט מעט כדי צורך העולמות . ועל זה נעשה דור התכלול שלא רנו באור חומר אלא באור קו הישר על זה

בית קדש הקדשים פרק ה'

המשקן עליהם ביותר וזההן העולם לתוהו ובהו הרי שמכלי אור חוה"י אי אפשר לעולם לסבול אור קו הישר ולכן בראשית תבירין
 עין כי עדיין לא היה אור חוה"י לא כתבוהו אלא אחר השכיבה ולא ירד עליהם כי אם אור קו הישר כלבד לכן נשכרו
 ונתבטלו ולא אתקיימו . נמצא שאור חוה"י עיקר התיקון . ונדע שאור חוה"י הוא שנקרא עם ב"ן ולכן הפך משכנוו למטה
 למעלה ולא כהשכון ע"כ ס"ג מ"ה אלא ב"ן ולא כ"כ . שאלו ע"כ ס"ג מ"ה יורדיכ וכו' הוא כבוד אור חוה"י לכן הוא מלמטה
 למעלה . ואפשר לומר טעם אחר שרצה להורות שכל ד' שמות אלו הם אינן שיעולה במספר קטן ע"כ וכן עם ב"ן עולה ט' כמספר
 קטן כי כון פשוטה הוא שאלו וכן ע"כ ס"ג מ"ה וכו' : וחי' ע"היתירה הכל שהוא עם ב"ן כתבוהו חלכות דאדם
 קדמון שעיקר האדם הוא החלכות שהיא פלגא דנופת אבל ליועלה אינו מפורסם עוד העקבא כיון שהוא מפורסם למטה באינל'
 כגון אבא ואימא וכו' ושאר הפרטשים שהנקבות שלהם מפורסם אלא כלל דבר ונוקבא כחול ואינו ניכר בו הנוקבא כי אם
 כבוד חלכות לבד שהוא העצרה ידיה . ותדע שזאת החלכות דאדם קדמון יש בה עשר בחינות שהם כבוד עשר ספירות תלת
 ראשונות דחלכות דאדם קדמון נקרא רישא דלא אתיידע ונקרא עתיקא קדישא על זה אחר באדרא ווטא האי עתיקא קדישא
 רישא דכל רישא . רישא דלאו רישא לא ידע ולא אתיידע מה דלית בהאי רישא : וצריך להבין הבנת החומר שכולו מקשה
 ודבריו סתרי להדי חומר שאמר רישא דכל רישא היכי קאמר דלאו רישא אמנם תדע שז' תחתונות דחלכות דאדם קדמון נה"י
 שלו נכנסים בתוך הכתר וזג"ט שלו נעשים כתר דכ"ה . וכח"כ שלו הוא רישא דלא אתיידע שאינו יכול עולם האינליות לסובל
 על כן לא נכנסים בארץ אכפין ובשאר לעילא אמת דארץ אכפין ע"ז נקרא רישא דכל רישא שאפילו כתר דארץ אכפין שהוא
 בחינת חז"ת דחלכות דאדם קדמון עתיקא קדישא הוא בחינת כח"כ שהוא ראש להם הוא רישא דכל רישא לכל ראש שלמטה ממנו
 ולפיכך האי עתיקא קדישא נקרא רישא דכל רישא . וזה שאמר רישא דלאו רישא כן הוא הוא האמת שאע"פ שהוא רישא לכל
 רישא שלמטה ממנו מ"מ אינו בחינת רישא לגמרי שיקרא כתר לפי שהוא בחינת ג' ראשונות דחלכות דאדם קדמון וזה מתקרי עטרה
 ולא כתר דאיור רישא שהכתר הוא ליועלה והעטרה היא למטה הוא רישא דלאו רישא שהעטרה הוא סוף הפרצוף ורישא התחלת
 הפרצוף הוא רישא דלאו רישא . ומ"ס לא ידע ולא אתיידע מה דלית בהאי רישא . הענין הוא שכלל מקום שיש חלל אפשר לעלות
 בו חלל לידע מה דלית בוהי אבל רישא דלית בה חלל איך יתיידע מה דבגויה . עתיקא קדישא אינו בחינת ראש שיש בה
 חלל כ"א בחינת עטרה שאין בו חלל ע"ז איור לא ידע ולא אתיידע מה דלית בהאי רישא . גם תדע שז' תחתונות דחלכות
 דאדם קדמון נקרא עתיקא קדישא . וה"ל אלו הם פנימיות ד"ו תיקוני דרישא דארץ וכבר אורנו שחלכות דאדם קדמון הוא בחינת
 עם ב"ן וע"י שהיא מקבלת האור דיושר דאדם קדמון נתקנו כל העולמות שלמטה ומשפיע חיות כד' נורכס ע"ז איור לא תיקון
 תיקוני דהיינו כיון שאמר שהוא האור חוה"י . והאור חוה"י הוא בחינת עם ב"ן שהוא חלכות דאדם קדמון הוא אשר בתוך
 רישא דארץ אכפין כגו"ל ועל ידה יורד חיות דארץ אכפין ובה לסבול כח"כ שוקד לכן לא היה כח בהם לסבול שהיה יורד השפע
 כלי מדה ושיעור וע"י האור חוה"י שהיה שנתלבש ברישא דארץ אכפין יונא האור לאט לאט כפי צורך העולמות כוונה ושיעור
 שהמדה ושיעור הוא וישרם הדיוקן שהיא בחינת האור חוה"י שנתבטל דרך ד' תיקוני דרישא והם הם ו' תחתונות דאדם
 קדמון כלל היותלבשים בתוך רישא דארץ אכפין ומתחלקים לו תיקונים אלו : הראשון גולגולתא והיא הכוכב המכסה את
 המוח ולפי שהוא למעלה וכללות הראש על כן היא ריווח בין ו' תיקונים פנימאין דרישא לפי דליתא חינוניים ע"כ עם ב' עינים
 ב' אוניס ב' בחירי האק והפה והם נקרא ג' תיקוני דארץ אלא שאלו שאנו זוכרים הם פנימיות ונגולגולתא היא הראשון :
 שניה היא אוריא דכ"א שהוא החלל שבין הגולגולתא והקרום של המוח ואינו האור שהיו על הקרום הוא הנקרא אוריא
 דכ"א ואע"פ שבוהר לא חשיב לאוריא דכ"א כלל ו' תיקוני דרישא אלא לשמך נקי וזאן בעל החומר כתיב אוריא דכ"א ומספר
 עמיר נקי . יתכן לתת טעם לשבח והוא שעיור נקי טעם שערות הראש כל גדולם הוא כלתחומית המוח שהוא רעוא דרעוין
 וא"כ אינו תיקון כפני עמוז אלא תולדה דרעוא דרעוין ולפיכך לא זכאו כלל ו' תיקוני דרישא וזכאו בתקונו אוריא דכ"א שהוא
 תיקון לראש עם הגשמה שהיו והם יוכלו משפיות : הנ"ה הוא ט"א דברדולחא ודע שטלל דברדולחא הוא הלבן שבין
 השערות הראש והוא ג' י"ב תיקוני חיות ונראה חומרתי ע"כ עם להינס יותר חן הפער ונקרא טלל דברדולחא לפי
 שהברולח פנימים נראה לכן . פנימים אלו הם כיון דלית חלל שבין שערות הראש . וגם נקרא ברדולח לפי שיש יורד לכן
 עקן העליון ונ"ע העליון הוא כונה שנקרא ע"י וברדולח עולה ח"ל ר"ל הטל האורד לפי"ע על זה נקרא טלל דברדולח :

ה'

לאתתקבא אתקין כלא כעין דכר ונוקבא וכוונת המאמר הוא
בהקדשו שהלענו שהיה הכל אחד א' ולא היה שייך ביה שום שם .
ותיקון דהאי אור היה שנעשו שני אורות בסוד גילוי חסדים
וגבורות דהיינו דכר ונוקבא ו"ש המאמר בשעת דבאי ע"ק
סתמיא דכל סתימין דהיינו האור קדמון בעא לאתתקב דהיינו
לגלות חסדיו וגבורותיו אתקין כלא כעין דכר ונוקבא דהיינו
אור ישר ואור חוזר כאמור :

ומ"ש בבית קדש הקדשים על זה נקראים הספירו כשמות
אלו אחר התיקון זה מבואר בוהר שקודם התיקון
היו הספירות נקראים בשמות אחרים כדאיתא בוהר
ויקרא דף קמ"ב ע"א על פסוק ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום וגז' ו"ל מד סדרא דאתפסס ונפיק מרחובות הנחר ודא
הוא בינה וגו' וימלך תחתיו הדר מאי הדר חסד עילאה הרי
שקודם התיקון היו הספירות נקראים בשמות המלכים אשר
מלכו בארץ אדום וכו' :

ומ"ש בבית קדש הקדשים תדע שאחר שנתקן המתקבל
ונעשה זו כנגד זו וגו' וענין של זה המתקבל הוא
גילוי החסדים והגבורות שבכל עוד שהיו יועורבים יחד אינו
נקרא מתקבל שהמתקבל הם ב' פרצפים זה כנגד זה כמו ב'
כפות המאזנים ששניהם עומדי על כף א' כך החסדים והגבורות
הם כלם אור א' וכל עוד שהיו מעורבים ולא נתהוו הגבורות
לא היו יכולים העולמות להתקיים שלא נתהוו הגבורות לקבל
האור ישר ולכן היו נשברים הכלים וכשתהוו הגבורות שהיא
הכף ומאזנים השמאלי אז הכף מאזנים השמאלי יועמיד את הכף
מאזנים הימני שלא ירד כועס ולפעמים מעמידו כשינוי וכוה
יהיה תקין העולמות ו"ש בזהר שזות דף קפ"ו ע"ב ו"ל
דעד לא הוה מתקבל לא הוו משגיחין אפיין באפיין ומלכין
קדמאין מייתו וזיוניהון לא אשתכח וארעא אתבטלת . הדי
דיוון בוהר כל מה שהקדמנו דהיינו שבכר אחרנו לך דהיינו
החסדים והגבורות הם בסוד אדם וחיה שמקודם היו גוף
דבוקים אחר באחורא"כ כסדר הקב"ה היינו גילוי הגבורות
ונכנסו פנים בפנים להיותם ככף ומאזנים זה כנגד זה . זה
מעמיד את זה זה מאריך וזה מתקב . בסוד ארסלני עזר כנגדו
נגדו מינו זה חסדים וזה גבורות ו"ש דעד לא הוה מתקבל לא
הוו משגיחין אפיין באפיין ומלכין קדמאין מייתו וכשתהוו
המתקבל אז הוה אשגותא דאפיין באפיין ועליון אתקיימו
(וביאור מאמר זה תמצאו בספר תענוגות) ודע שהמתקבל
הזאת הם בסוד דא"א עילאה הם התחלת החסדים והגבורות

הא"י א"ע פי שפלאו כשאר קצת אור בתוך הכדור והוא הנקרא
רשימו בוהר והיה הולך זה האור בתוך האור כחומר לבקש
חוקרו שנסתלק מונו וכשירד אור קו הישר . במקום שניצול
אורו רשימו אותו המקום נקרא ימין ויש בו כח מרוכז לפי שיש
בו ב' אורות אור הרשימו ואור קו הישר : וזה יערך
קושיא אחרת גם כן דלמה הכח הוא בימין שאין הכח בא אלא
חונברה מי שהוא גבור הוא שיש בו כח היה לו להיות חלישות
כח בימין יותר מכשאל . יען כי השמאל היא הגבורה אמנם
בהיות שבעת המנוס על די התנועה נתהוו גבורות כי כל
תנועה מוליד חוס וזה הרשימו כשאר מהתנועה היתה
התחלה הגבורות ובמקום שניצול הרשימו הם נקרא ימין והיה
בו שורש הגבורות כח ולא כפועל עזיין לכן נקרא ימין אכל
ביקום שנתפרסם הגבורה כפועל שם נקרא שמאל ולכן אחר
התיקון נרשו ד' הימין כוכר וז' השמאל כטקבא וכזאת
ההקדמה יתרון קושיא אחת בהיות שהנוקבא פלגא דנשא של
הזכר למה לא יהיה כח הנוקבא כוכר . אלא לפי שהזכר נרשו
בימין שיש בו אור הרשימו ויתוספו כל ע"כ יש בו כח מרוכז
יותר מהנוקבא יען כי שורש אור התוספות בו :

ונחזור לענייננו שהתחילו האורות ליך מימין לשמאל
ובהיות שהיה כח בימין הלך האור במרוצה גדולה
וכבר ידעת שכל תנועה מוליד חוס ולפי שהלך האור במרוצה
גדולה עד שהגיע לשמאל נתחייב ונעשה אש זה אחר הכתוב
אברהם הוליד את יצחק ר"ל אברהם שהוא חסד שהוא הימין
שיש בו כח גדול ע"י הכח הוליד את יצחק שהוא הגבורה
וכשהלך האור יוצר שמאל לגד ימין מחמת שאין כח בשמאל
לזרוק האור שילך במרוצה עד שהלכו האורות לגד ימין נתקדמו
ונתגלו ונעשו מים שהוא דבורא והו סוד אשה כי תוריע
וילדה זכר תאלו נעשו מ"ד לדבורא ומ"ן לנוקבא ולכן יצחק
יצא ממנו יעקב שהוא רחמים : גם צריך שתדע שנתעוררו
פעם שניה האורות ליך במקום למקום וזרקו שניהם כאחת
ד' ימין וז' שמאל וקבעו האורות באמצע האור ואור שיצא
מימין כח לא הספיק להתחמש לגמרי ואור שיצא מן השמאל
לא הספיק להתקדד לגמרי זה האור בעט באור זה האור
בעט באור וקולד הרחב ביניהם שכל תנועה מוליד רח ע"כ
הרוח שהוא קו האמצעי לא הוא דין גמור שלא נתחמש האור
לגמרי לפי שלא הספיק להלך עד ד' שמאל שכני רוח ההלך
ק' רוח החימים ואינו חסדים פשוטים לפי שלא הספיק אור
השמאל ליך עד הימין ולא נתקדד לגמרי ע"כ נשאר לא חסד
ולא

שלחני . אהיה תליתא הוא כבינה הרי ששם אהיה רמז
 כבינה ג' . ואלו נאמר ש' אהיה הכומר רמזים ב' רישן
 כ' ח' א' כ' כיצד אהיה הוא כבינה ולא כחכמה שהרי גם כחכמה
 רמזו שם אהיה ככומר כוונה : אלא תדע ששם אהיה
 יש לו ב' הכנות הראשון כתרוממו אלא מן דאכא . והכ' הוא
 שעמיד להיות מתגלה ולפי שזכיכה התחיל הגילוי ע"ז רמזו
 שם אהיה כבינה יותר מחכמה לפי שהגילוי מתחיל
 דהיינו שיתגלה בלעת . עוד י"ל שזאחר שו"ד כחכמה על כן
 שם המתחיל שו"ד דהיינו הוי"ה הוא כחכמה וזאחר שהו"ד
 כשמתגלית נעשית אל"ף דהיינו י"ד במילואה שזרתה אל"ף
 סה ע"כ בינה שהיא נגלית יותר מחכמה רמזו
 בשם שמתחיל בחל"ף שהוא אהיה :

עוד אפשר להביא ספק מפסוק שכבר אמר אהיה שלחני
 אלכיס למה אמר אח"כ כה תאמר אל בני ישראל
 הוי"ה אלהי אבותיכם וכו' כהו"ה . ועוד מה זה שאמר זה
 שני לעולם וזה זכרי שגדלה שם ב' שמות ואין כאן אלא אחד
 שהוא ה' אלהי אבותיכם . ועוד מ"ש ר"ז לעלם כתיב . אלא
 תדע ששם אהיה לעולם רמזו על הכסתר וע"ז אמרו ח"ל
 לעלם . ומה שאנו קוראים לעולם כהו"ה לפי שעדיין לא נגלית
 הוא ויהי נקתרת בתוך העולם של יוכל ונרמזה בתבועת
 חולם אבל לא באות שיתראה היינו דאמרי לעלם כתיב חסר
 ו' שהוא נסתר שעדיין לא נגלה פרינף הקדוש הרי ששם אהיה
 רמזו באזא שהיא עולם כמו ועבדו לעולם לעולמו של יוכל
 וזהו שאמר זה שני לעולם וזה זכרי לדור דור ששם הוי"ה מורה
 על שכבר נתהווה ונודע שזו הוא וזה זכרי לדור דור :
וא"ת למה אין אנו מוכיחים אותו בשם ההוי"ה וכפי התורה
 משמע שזכירוהו בשם זה שאמר וזה זכרי . וי"ל שאם
 יהיה נותן רשות להזכיר היה נרמז שיכתוב הכסוק לעולם או
 לנגח וד"ש לדור דור לרמזו שיש דורות שזכירוהו כגון בבית
 המקדש ויש דורות שלא יזכירוהו כגון הדורות הנלות :
עוד יתכן לומר שלדור דור חסר כתיב והוא מלאשן דירה
 לרמזו שאי אפשר להזכירו בכל דירה שהיה לא דווקא
 ביתן רשות להזכירו בדירה הידועה היו וזה זכרי לדור דור ששם
 ב' בתי מקדשות הרי ששם אהיה הוא כבינה ומשניהם ינא
 הדעת כל"ל וכשינאו לחון הכ' עיטרין דהיינו שארעם נעשה
 פרינף הנקרא דעת . ונרמז להבין יאחר שארעו שהדעת
 הוא הכ' עיטרין . שבאו מעתיקא קדישא ד"ק לזה הונדך בו
 ביטול אלא כבר אמרנו שג' העכרת הכ' עיטרין אלו שקדקו

האי שאם רמזו לומר שכני קדם הם המלכים די לו כמה שאמר
 ואלהן אחרון כני קדם ומה נרמז לומר דכולהו לא אתקיימו .
 ועוד שהכתוב מדבר בשבחו של שלמה ואין אומר שהוא הוא
 עילאה אלא הכתוב הוא היולי נדרש בבכנים האופן הא' ותרמז
 חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם שלמה מחכמת כל בני קדם
 וזהו לתרבות חכמתו . האופן הכ' ותרמז חכמת שלמה נוחמת
 כל בני קדם שנתמעטה חכמות בני קדם לפכיו כמו ויתרון
 החכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החשך שלא יודע האור לא
 מחמת החשך . ולכן אמ' הוזהר מאחר שדבר הכתוב בלשון היולי
 לא לספר בשבחו שלמה לבד אלא קראו אלא רחא עילאה הוא
 לרמזו על חלכא דשלמא דיליה שלא נשבר . וקבל את קו הישר
 שאם לא היו קודמים מלכי קדם לומר ישראל לא היתה נודעת
 גדולת מלך ישראל שהיה פתחון פה למלכים האלו לומר אלו
 היינו קודמים היינו יכולים לסבול קו הישר לכן הקדים מ"ק
 למלכים האלו כדי שידעו כחו וגדולתו של מלך ישראל הני
 ותרמז חכמת שלמה נוחמת כל בני קדם דכולהו לא אתקיימו
 ברמזיהו דכלילא דכר ומוקבא ונ' לנך הונדך להאריך הוזהר
 ולומר דכולהו לא אתקיימו לרמזו לך על מה דאמרי וכן איתא
 בזוהר . ויקראו ח' רמז ע"ה ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
 אדום ה' ד' כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו . בארץ אדום
 באתר דדיקין מתאחדין תמן . עברו יחדיו דלתי ויחולק
 תחתיו . הנה ראו כן תתהו כהלו נחשו דלא אתקיימו
 בארתייהו ונ' ונרמז להבין מה חוקשה לו כשסוק וזה המלכים
 עד שהביא פסוק כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו . כי
 ידוע הוא כי כל היבא דאמר ה' ד' הוא שהוקשה לו כשסוק הא'
 ויתרן אותו כשסוק הכ' שמביא . ועוד מהו כן תתהו דהי"ל
 הנה ראו ותתהו זהו כן . וי"ל דמה שהוקשה לו בזה המלכים
 הוא דתמן . הראוי היה שתלך ישראל יהיה קודם לכל ולמה
 קדימה המלכים לכן אמר ה' ד' כי הנה המלכים נועדו תדע
 חזיוה טעם הוא שקדמו המלכים אלא מטיבא דכתיב בזהו
 קרא דכתיב כי הנה המלכים נועדו עברו לקבל את קו הישר
 ולא יוכלו לסבול וזו ידעו כז וגדולת מלך ישראל כי גדול
 חזנו ורב כח שקבל את קו הישר וזה היה ראוי כן תתהו
 כלומר ראו שתלך ישראל עמד כן כמו הכ' ונ' דלא אתקיימו
 בארתייהו דהיינו שלא יכלו לסבול את קו הישר ונלך ישראל
 קביל וסביר כזה לודע כי גדול ה' ותהולל מאד . (וזאמר
 שארית מאמר זה תתחבבו בס' תעצמותו באר היטב) הרי
 בענין המלכים האלו איתו סהדותא על מהימנותו דכלא לודיע
 אלהותו

אלהותי : ומש' בבית קדש הקדשים ולכן פרעה
 היא ראש לכל הקליפות וכו' זה מכוונת בוודא שמות דק"ח
 ע"א ח"ל כתיב הנני עליך פרעה מלך מצרים התנין הגחל
 הרובץ בתוך יאוריו מתעזן שירותא לתתא בשולטנא דילהון
 אבל חכמתא דילהון לתתא ולכלהו דרגין איגון ת"ח חכמתא
 דילהון בדרגין תתאין ואכפין לן לאיגן דרגין כאלין דרגין
 עילאין ריש שולטנתא וקרא דלהון לתתא מההוא תבוא
 ומשתלשין כתיבא דהא מתעזן כשיל מילא דרגא דילהון .
 משוע דכתיב אשר אשר אחר הרמים . ויש להבין האי דקאמר
 בסוף התאמר משמע דכתיב אשר אשר הרמים משתמע שמה
 כפסוק הוא ראה לכל האזור במאמר וכן לא ראינו ראה
 כי מאמר הרמים לא משתמע שמהבנין הוא שירותא לתתא
 בשולטנא דילהון ולא משתמע דחכמותא דילהון איכו לתתא
 אכולהו דרגין א כ האי מש' דקתני תנא אהיכא קאי לא כהר
 ידוע ומפרסם בכתיב האר"י וכו' קל שפרעה הוא מאוחרת
 דכינה וכן פרעה אותיות הערך ואותיות ערך ה' ויש להבין
 דברי האר"י ז"ל כי יודע הוא שפרטוף אדם כליל עילאין
 ותתאין ואפילו מילא וככביית וכהית שהאי פרעה הוא
 שאזורי העורף דכינה האי כינה מי היא אם היא מוח שמאל
 לתעלה כראש לא מנינו שום דבר של קליפה רוח כראש כי
 הכל קדש קדשים אס כן האי כינה שאזורי העורף דילה
 הוא פרעה מי היא . וי"ל שהיא היא הכינה הרמוזה בדרגין
 בסוד קנה כינה והחיתה הוא החיך . מ"ך מ"ה כהאי כינה
 דאיה הקנה . כנגדה מאוחרת הוא הושט שמש יורד האכיל'
 לאיסטומכא דאיהו הרחיים שעלכלים את האכילה והאי
 רחיים איכו ריש שולטנות' של הקליפו ומשתלשל בושט למוקבל
 מיכיה מחנא הרי למדנו שהרחיים איכו האיסטומכא ואיכו
 בית קיבול המון ומשם יורד לבעל פעור . וכוה אתיא שפיר
 פ"ט המאמר מאמע אשר אשר הרמים ר"ל שמלת אשר אשר
 הרמים מוכן כי חכמות מצרים היא לתתא מכולהו דרגין
 מדקראה שפיה ואמר שהיא אחר הרחיים וזה כונת המאמר
 בתיב הנני עליך פרעה מלך מצרים וע' האי תנין הוא הושט
 כנזכר בבית קדש הקדשים ע"ש מתעזן שירותא לתתא
 בשולטנא דילהון ר"ל מתעזין ולמטה הוא שירותא לשולטנותא
 דילהון דיינו האיסטומכא שמתחלת מסוף הושט ולכן אחר
 שתנין ולא אחר תנין שאע"פ שהושט הוא שולטנא דילהון אין לו
 שולטנותא אלא אחר שיועד מחזו הלב ולמטה אבל מוכתא
 דילהון לתתא עכל דרגין ר"ל שלת תאמר מאמר ששולטנא

דילהן

את או"א דרך העברתם ומאותם הדמים שנתהווה בסדיקה
 כדכך בהם איזה פסולות בסוד מותרי הונו ע"כ כדי לבדרם
 משה שדכך בהם הוצרכו לנאת לחון ובעלותם למעי איווא
 בסוד אור חוור נשארן הפיגים בחון והם עלו בפנים כרוזים
 ומנוקים מכל סיג וע"ו הוצרך הכיטול ג"כ וזה שאמר המאמר
 וזה נעשה בו כיטול ג"כ וזה דייקא דהיינו לרבות שגם זה נעשה
 בו כיטול וזה מדוקדק ו' של וזה לרבות הדעת שנעשה בו
 כיטול ג"כ אבל לא לנארי כמו שאמר כאשר יתבאר לקמן .
 ורע שפיקר סוד החלכי לו הם עיקר ושרש האמונה כו"ש
 באדרת מאן ידע כהא ומאן יוכה כהא דאיהו סהדותא
 על איהימנותא דהיימנותא דהיינו פנימות הכל לפי שיטתם
 שאומרים ומאמינים שת"ת הוא האלוה ואת' פ"י שהם
 הולכים בדרך אחת עם כל זה אינם יודעים העיקר כי כמה
 פנים לבנים הנוראים . ועוד שמקרא מלא הוא לך ה' הגדולה
 והגבורה וכו' ת"ת . ועוד שהוודא מלא חיה שקורא לספירת
 כתרי עלכא . היכלי מלכא . ח"כ מלכא מאן הוא . ועוד תמלא
 כפ' ויחי שאו"תרין בנין אית ליה לך"ה ואיגון ת"ת ומלכות .
 ונדלה מואת שאין לה תשובה כפסוק באתי לגבי אחותי כלה
 זכו אכלו רעים דא או"א שתו ושברו דודים דא ת"ת ומלכות
 ח"כ מאן הוא דא' באתי לגבי אחותי כלה מאן הוא ומאן כלתו
 אחותי . וגם תקשי להם לדי שאומר ת"ת הוא אלוה ומאמר
 חו"ל שאל פרעה למכיוו הידעתם את אלהי ישראל ואמרו לו
 ידענו בן חכמים הוא בן מלכי קדם הרי שחכוי פרעה סכרי
 ג"כ שאלהי העברים הוא ת"ת ועל זה אמר מי ה' אשר אשמע
 בקולו לא ידעתי את ה' בתי ר"ל הוא למטה יומני שאני
 בעורף הכינה והוא כת"ת שהוא הלב הרי שכל ידיעתם איתה
 שת"ת הוא אלוה . ואם האמת עמכם למה בא הכביא ישיגיה
 והלתינו עליהם ואמר אך עוילים שרי נעמן חכמי יונעני פרעה
 איך אחר' לך בן חכמים הוא בן מלכי קדם הרי שיטעיה מלעיג
 עליהם וקורא אותם כסילים על שאמרו דבר כזה . ועוד מ"ש
 הכביא ג"כ הנני עליך פרעה מ"ח התנין הגדול הרובץ בתוך
 יאוריו שמאמר שהק"ה הוא ת"ת ופרעה הוא תמו בעורף ח"כ
 האיך הוא פליו ואם אומר יאמר האומר שמה שאמר הכתוב
 הנני עליך שעולה למעלה בסוד גדלות ראשון וגדלות שני .
 ואומר עליהם שבדאי כל האומר כן לא ראה מאורות שאמת
 הוא שת"ת יש לו גדלות וקטנות שלפעמים עולה עד טיבורא
 דאיהא לכאוקי דיה כ"ל בכל ליל שבת ולפעמים עולה עד
 הדגים דיה אבל יותר מזה לא מנינו גדלות ח"כ מוח אחר

פרעה

שלא יתהוה מקרה . מעצם ולא עצם מחקרה . אעפ"י ששניהם
 פלוניאם תחת היות המציאו' . וכ"ש שלא יתהוה גשם מלא גשם
 עכ"ל ועל הקדוה זאת יסד זורש וגו' כל פשריו וכל עמוק
 חכמתו ארנה על ההקדוה הזאת שאין הפשוט מוציא ח"ל
 פשוט כמוהו וכדי להתהוות המורכב הנורט להיות בפאטיס
 עכ"ס זה בזה ומכניהם יצאו מורכב . ואשתמוס על המלאה
 באין מבין איך קרא ולא דקדק באותיותיו של הראש"ד וטעה
 בדבר דאפילו דכי רב לא טעי בה דהא בסמוך כתיב אחר
 אומרו שלא יתהוה גשם מלא גשם כתב וזהו ששאל הקב"ה
 את איוב ואמר ליה איפה היית ביושרי ארץ פקדושי השנת
 את הנתיב הראשון אשר בו כח להונו' דבר גשמי מכת פשיטותו
 הנמורה אשר לא תשתנה לזולתו עכ"ל . הנה מהאי סיפא
 מורה שהפשוט יכול להוציא גשמי וכמה טעו הרואי את הלשון
 הזה . אלא ודאי שהיה בהם חוסר עיון אטמיה לבא וסתמי
 עיינין ומדראו רישא דאש' ידע הוא וגו' כי לא יתהוה גשם מלא
 גשם אמרו ש"מ הבקמה ומוסמת יב"לן ולבן איכדו ספרים
 ועגילות ליטב דברים . על דבר זה ולא בהיר ולא בהיר דאם
 איתא שהוא מסכים על ההקדמה הזאת כי לא יתכן להתהוות
 גשם מלא גשם ולכן אחר ידוע הוא אם כן איך מייתי בהיוון
 מעשה לסתור הקדמתו שכתב שאל' הקב"ה לאיוב וכי השנת
 את הנתיב הראשון אשר בו כח להונו' דבר גשמי מכת פשיטותו
 מהאור הקב"ה לאיוב דבר זה משמע שכל מי שלא השיג לידע
 כהוא נתיב שיש בו כח להוציא גשם מלא גשם לא ידע עדיין
 הנתיב הראשון ולא השיג ולא ידע כח אלהותו שכשאי אומר
 שהוצרך להוציא פשוט שני כדי להוציא אח"כ מורכב מה יראה
 חוסר לפשוט הראשון שלא יש בו כח להוציא מורכב עד שהוציא
 אחר סיסייעהו ועוד קשה שזאחר שאחר שהפשוט השני הוא
 פשוט ממש כראשון א"כ מה הכדל יש בין הפשוט הראשון לפשוט
 השני בעל כרחך לומר ששם דבר א' שאינו פשוט ביניהם .
 דאי לא תימיה הכי ששם דבר שאינו פשוט להבדיל ביניהם אם
 כן חזר הדבר לכמו שהיה מאחר ששניהם בפשיטות א' בע"כ
 שזתעבידין זה בזה ויתעשה הכל פשוט אחד וליל' הכאה שהמשל
 בזה אם יהיה ברובה מלאה מים ונרעה אל'הבדיל בין מים למים
 צריך לשים ביניהם מסך דאי לאו הכי אינם מתבדלים אותם
 המים חלק מחלק אבל אם ישים ביניהם דבר ויתר גשמי
 עהמים כמו וכוכית אע"פי שלא יתראה בתוך המים ויהי מבדיל
 שני מיני מים וכן קרא קאמר יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל
 בין מים למים . הרי שכדי להבדיל המים שם הרקיע ביניהם .
 ואם

המלכים אשר מלכו לפני מלך מלך לבני ישראל והוזהר מעיד
 ע"ז דאיהו סהדותא על מהימנותא דמהימנותא ואם הפנימיות
 הזה הוא א"ס איך יתכן שיהיה קוד' לו דבר אחר שאמרו שאלכו
 לפני מלך ונלך"כ מי שאמין שאל"ס שהוא עצם אבות כאו כופ'
 בעיקר ועליהם אחר הנביא אי המעמקים מה' לסתיר ענה ;
 ועוד . שעצם האלהות שם הוי"ה שמו וכל דבר שיש בו אות
 ושם יש בו שיעור קומה ולת"ס איזה אות תשים שלא
 יהיה לה גבול כדי לרמוז על דבר שאין בו גבול שכל האותיות
 הם מונבלות ואינן רמוזים אלא על דבר המונבל ח"כ א"א
 שיהיה הא"ס עצם האלהות ; ועוד . שכל התורה כולא
 מלא מכיטויי ראשי אברים כמו עיניו ה' יד ה' . וכמה וכל
 דברים השייכים ולשיעור קומה ואין שום דבר מאלו שייך על
 דבר שיקרא א"ס . ואת דברי התורה כלשון בני אדם . אתה
 עושה התורה פלשטר שהיא תורת משלים ומידות ואינו כן כי
 התורה תורת אמת ואפילו אות א' לא יוסיף ולא יגרע כ"א מה
 שהוצרך לרמוז בה על שיעור קומתו כמו שאמרו ח"ל כל
 התורה טלה שמו של הקב"ה ושם הדבר הוא נבולו שכן שם
 האדם לא שייך שיקרא בשם אדם כי אם יראשו ועד רגליו
 הרי שהשם הוא שיעור נבולו של אדם וכן עצם האלהות שמו
 הוא שיעור נבולו כח"כ כתפילת אליהו ז"ל רשות היחיד רחבו
 ארבע ועובה עשרה הרי שעל ידי שמו שיעור כרוחב וקומה
 לבן כל מה שתמצא משמות הטובים שאזכירם שעצם האלהות הוא
 יתברך ואיש כסדרת הטובים שאזכירם שעצם האלהות הוא
 א"ס ; עוד תמצא מאמר בוהר בפ' נעשה אדם וז"ל
 פתח יהוה סכא דסכין ואמר שמעון . שמעון מלך הוא דאמר
 נעשה אדם אהכי פרח הוא סכא א"ר שמעון מדאחר שמעון
 ולא רבי ודאי דא איהו קב"ה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב .
 ואם איתא שעצם האלהות הוא א"ס איך שייך בזה פרח הוא
 סכא דסכין והרי ל"ש מעיד דדא הוא קב"ה ואם איתא שהוא
 ת"ת איך איזר דא קב"ה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב שת"ת
 לא יקרא עתיק יומין . בר מן דין ובר מן דין אם איתא
 שהת"ת הוא עצם האלהות למה נעביד את הת"ת שהוא מקבל
 מא"א נעבוד לא"א או לכתר שהוא יותר למעלה ואם הא"ס
 הוא העצם האלהות איך אנו אומרים ברוך אתה ה' מאי
 יתברך ויבוא לו שפע ; ועוד . אם הת"ת הוא עצם האלהות
 למה לי לעבוד למי שנולד מאחר ואפילו לא"א ואפילו לכתר
 שכלם נאצלים הלא טוב לנו לעבוד המצייל הראשון . ואת
 הנה אחת כן הוא ח"כ זה יתרון ישראל מהאומות שהרי העוב
 ג"כ

קשים שכל תנועה יוליד חוס בתנועתו אבל אחר השמירה שינוי לחץ ובמכרה וצלו הנשיות להעלה הדין שלהם לא היה דבר קשה כמו הכלים שהיה בהם כח השמירה אלא עוד דבור חזר לבד וע"כ שניות ג"כ חזרה על התקין שכל דבר שיש בו דין חשב הוא מתקן אבל דין הרבה הוא חורבן ואלו הואין תמידן הוא חיות העולמו' השנויים בתוך החושך כדכתיב דרך רשעים באטילה וק"ה פרים פרבא קוניה כין אטילות לבריאה וכן בריחה לנירה וכן יורה לעציה וכל העולם שהוא חזק מן האור וקויה פריסת הרבה יותר מן עם הקליפות היותר חזקות וקשות וכל מה שמתקרב לאור יותר מתקין הקליפות לכן העולם שהוא יותר חזק מן האטילה קליפתו יותר קשה ממי שקרוב לאטילה אבל לעתיד לבוא שעתיד הקב"ה להכניס עלבוסיו שהם הפרשות הפרשות כמו שאמר ח"ל מיני חמה ונכרתקו או חזק הטוהרה יתעבה מן הארץ לפי שירד לשבין בטיטו וחזרו יתתקו וזהו שאמרנו **ל** והר את הקפה ונלחה לבדוקים לעתיד לבוא דהיינו שחיות העולמות שושבים הקליפות עשויים ויהיו עולמות שיתעדיקן בהם הנדוקים וזהו שבהנים חשבונו של לוייתן . וזהו ג' מיני אטילה שהיה באינה שורה נדר ג' עולמות שיתעדיקן בהם הקליפות . הכהיה הוא נגד עולם העשיר שהיוו לשם כ"ן עולם כדתי' כהיה והשקף דהיינו זו שדי חזו לעולם היורה הנקרא שים באור דרך הכשר כשויים ולויתן אשר כים חזו לעולם הבריאה שהיא ים עולמה ים הגדול ; ודע שהקליפות יש להם שים גדול למע' עולה נגד נשיות הכונה והוא התין הגדול שג' ל' ג' יום יורה שג' וחיות לכל הקליפות . אבל הק"ה אינו ויניח טיבן לקליפו' לא הכינים וכן תראה פאלס התחתין שיעקר הכל הולך ללב ותנונית הולך למעש . ואל' ענין חתה אחר שהתנונית למעשים אלה תראה לא כשאתה אוכל חתה ונוניא . ולפי שהם עולמו' דבריאה ק' חונלם כדבריה דהיינו בית השקן וכתי' הרבי פתור להשיע' הנחה ללס והנחה לעולם ; והנה תנונא שיעקוב חדר ונא נוחה ושהיה . טוהרה דהיינו השקן ושהיה היינו חרע כדתי' יתן טהור שיעור שיע' הוקוס שיעש' לעולמות השקן שהוא נשם כדתי' כמ"ל וינח חרע שהוא טהור גם כן וזהו הטעם לחיה הכשר הקדונוני שחיה לה שהוא ישיע' לה מן החושן עילתין שהיא ורע קש' ובששכט עיה ורע כה מין וזהו דהיינו חזו לשקן לקי שאין טהור להביא חזקין והייתה אותה כזה הדבר דהיינו טוהור דלמס וזהו כמותן השעות היה לו לבנות דרך נשיקין

ואותה הכשמה שבהם היא חלק מחלק אלוה יתברך כדי להיות מלכותו בכל משלה כמו דלמור באדורא רכא למחיו האי נשמתא מתפשטא בכלא ולא שתכחא בכלא ולמחיו הוא חד וכרא חת כל עלמין כדורים זה בעדן זה וכל עולם ועולם היותר חינון וקרוב אל האטילה הוא יותר רחמי ויש לו חלק באלוה יותר מאשר לפניו חמו . וכדיות שהטבע הוא שהחלק חזק להדבק בכל . לכן יהיו כלוה עלמין תלויין על בלי מה שמאחר שאורה מקף-הכל מחזון וחשפעי עליהם באור כדורי לעולם שלכנים חמו . לכן מאחר שיש מכל גדדיו אויר וזוה האויר כרוחב מכל גדדיו והוא באחזעי האויר ורטון נשמת העולם האחזעי שהיא החלק הינה להדבק בכל מכל גדדיו וזוה העולם האחזעי לא יוכל לא לעלות למעלה ולא לרדת למטה לפי שהוא יושב באחזעי והכשמה שיש בו חלופש כוזה מכל גדדיו וזוה כל גד וזה הנה להדבק בהם שנגזר כזה יתעמד העול' באחזעי חמות תאור החלק הנה להדבק עם הכל וכן כל עולם ועולם עד העולם האחזעי שהוא כדור הארץ אותו החלק שבה שרונה להדבק ולעלות להעלה להדבק עם הכל מכל גדדיו זה החלק שבה ועמד את הארץ על בלי מה עכ"ל ששם דבר יחזיק אותה וכלי שים טורח ויחזק הכל וחקך בדברי והכן היטב . הרי מכל האויר לעיל שאין להחזיק באותה ההקדמה שהביא הרא"ק שאין הפשוט ינוניא אלא פשוט כומו . אלא האחוזה השלימה היא שאור בעל היכולות וכדורו להחזיק הכל והוא כדור כלל שיתמו לכל כדוריו הבוראים . כלם אינם יכולים לכרות אלא שותימו מהששויים שאחדנו כפרק זה עיין היטב ותמצא :

ואזה

עוד יתכן לומר שנוכח הראב"ד שאחר בהקדמתו ידוע הוא כ"ל יתהווה וגו' וכ"ל שלא יתהווה גשם מלא גשם .

הענין הוא שר"ל הדבר הידוע בפני כל אדם היינו שאין דבר יונא מלא דבר ולא גשם עלא גשם . אבל הדבר שאין ידוע בפניו הכל הוא החזיקו יש מאין שהמציא גשם מלא גשם והוה זה שוביים ואויל שאמר ליה הקב"ה לאיוב וכי השגת את הנתיב הראשון אשר בו כח להוכיח דבר נשוי ונח פשיטותו הרי שהייתה הולת לא היה יודעה אבל מה שהיה יודע הוא היודעה שאין גשם . ונא מלא גשם ואת היודעה אינה ידיעת השגת האטילה אלא היא השגת הנכראים שכדורו כל מין מוכיא חינו ואין דבר יונא מלא דבר וזוה אחיה סגור גם כן שאינו מכהים לאיוב היודעה הולת אלא חומר לו הדעת כלומר הידיעת גם את זה שאמר איוב יודע אלא השגת שאין דבר יונא מלא דבר . זה אינו ידיעת השגת האטילה אלא היא ידיעת השגת

עון לאלהים פרק ש'

כרי מכל האזור דת'ת' לאונק'ה' . גם איתא בבוהר שזות דף פ"ט ע"כ תאנא כתיב כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ
ששת ימים והלילה בששת ימי יומין קדישין עילאין אקרין יוזא השמא קדישא אתכליל כהו ואיטין אתכלילין ביה וכונת ה'אזיז
קך הוא דאלו אחר בששת ימי השמש שגלגלה הזלגה בששת ימים ודאחר כי ששת ימים עשה ה' השמש דקב"ה עבד לאיטין
ששת ימים עילאין דאיטין שז פרוטפין דאניגות הקרא ועיר אפנין וכללם תבארת . הרי דקב"ה לאו איזו תפארת . גם
איתא בבוהר שזות דף ר' ע"א תז' מוי כל איטין דרעין קדישין די כרוא דכדימזיתא דקב"ה אתגלי מכהון איטין עשר דרעין ינו'
הרי דקב"ה לאו מכלל דעבר ספירות ומחילא משמע דקב"ה לאו איזו ת"ת . גם איתא בבוהר ויקרא דף ד' ע"א ח"ל אכל רוא
דמלתא אכלו רעים וביעילא . שנו ושכרו דודים לתתא אחר ליה ר' אלעזר מאן איטין לביעילא ומאן איטין לתתא אחר ליה
את שאלת דא אחר עילאה דאיטין כאלהותא כדזוותא דלא מתפרשן לעלמין חלק אקרין רעים ה"ל וכבר ינא מעין . ועדן
וההוא נבר לא מתפרשן לעלמין ואשתכחו לעלמין כרעותא וכדזוותא . שנו ושכרו דודים . לויטין ודישין וזא אקיימא .
הרי מן האחר הוא כרור דקב"ה לאו תפארת לשי שני שאחר כתיב לגבי אריותי כלה אכלתי יעריעם דכתיב דקב"ה אחר
לאכא ואמא אכלו רעים ואחר לתפארת ומלכות דאיטין חדים שנו ושכרו דודים הרי דתבארת לאו איזו קב"ה . גם איתא
בוהר ויקרא דף רכ"ז ע"כ ח"ל אכל לאו דלית ליה מדה ולא שם דיעי כנוחא דכל בכיין . הכל כפירא אית לה שם דיעי
ומדה ונבול ותחום וביאין שדחן מארי עלמא איזו מתפשט ואוליך כהון ואתקרי כהון ואתכבי כהון ודר כהון כגשמתא לגבי
אכרים דנפא . הרי דמאן דאיזו מארי עלמין דאיזו קב"ה לאו איזו כנושטן הספירות ומחילא משמע דתפארת לאו קב"ה .
עוד איתא בבוהר ויקרא דף רכ"ז ע"כ ח"ל כהורא דכל בוניא וכונני' דאקרין תיקוני מלכא כתרני מלכא כל חד וחד נהיר ואחרי
בההוא כהורא דלנו לנו ולא מתפשט לכר הרי שספירות נקרא לבושי מלכא ולא חלכא . הרי דתפארת לאו איזו קב"ה . הרי
מוכחים לפניך שתי מערכות של אומרים אלו אומרים דת'ת' קב"ה ואלו אומרים דת'ת' לאו קב"ה אלא לבושא לקב"ה וזי ימים ראשו
בין ב' הרים הללו להבחין אחר מהם ינדק . לכן טרין לחקור ולדרוש ולחפש אחר האמרי' המודיעים אלהותו ית' לידע ולהודיע
להודיע מי הוא המאגיל והכורא והזכר והעושה ואחר החיפוש חריפוט וחיכוש חנר במאמרים הנז' בע"י איזו שנינו כדזוותא
התמימה לשם שלום בין ב' המרכות מאמרים הנז' . ואבוא היום אל העין עין משפט היא קד"ש . איתא בבוהר בראשית דף
ר"ה ע"כ פתח ואחר כה אחר האל ה' בורא השמים וגוטייה דרע הארץ ונאמריה מותן כסיה לעם עליה ורוח להולכים בה .
אזי קרא אוקימה אכל כה אחר האל ה' בורא השמים וגוטייה דא קב"ה לביעילא לביעילא דאיזו בורא שמים ואתקין ליה תדיר בכל
וימאן . דרע הארץ ונאמריה דא ארעא קדישא בורא דרעין מותן כסיה לעם עליה הארץ דא דיהבה כסיה ונו' .
עצה טרין לרקדקן ולהבין האחר . אזי דאחר קב"ה לביעילא לביעילא ידוע היא דקב"ה איזו לביעילא ליה כל ללמדנו . ואת'
" שרעה לרמוח על אכא ואחר דאיטין בורא שמים כבוד מי ברא אלה ואקרין בני קב"ה כאשר תראה לקיין ככרן זה דגם
אכא ואחר בקראים קב"ה ולזה כיון בעל האזור באומרו דא קב"ה לביעילא לביעילא . אכתי קשיא לן ליה הזכר לביעילא לביעילא .
הי"ל קב"ה לביעילא . אלא ודאי מדאחר לביעילא לביעילא . כל לרמוח לביעילא חכא ואחר שזא על השמי ככתר עליון ולכן אחר
לביעילא לביעילא . אכל דרעין כריכין חנו למודעי מנא ליה לכפל האומר לדרוש זה הפסוק על קב"ה לביעילא לביעילא דהיינו לביעילא
אכא ואחר . ויש לומר מדתקרא דקרא דהי"ל כה אחר ה' ולזה אחר האל ה' . אלא מדאחר האל ה' לכן אחר האזור דא איזו
קב"ה לביעילא לביעילא לשי שם כוננת הפסוק הוא דהאיכה אחר איזו על התבארת היה לו לומר כה אחר ה' כלבד ולא ליתא
היה בורא השמים . ומדאחר קרא חז"כ בורא השמים דאיזו על התבארת ומלכות' אן אחר קרא כה אשר ה' לכד הוא דרעין לביעילא קרא
בוה האופן על אכא ואחר כה אחר ה' דא קב"ה לביעילא דאיזו אכא ואחר דאיטין בורא שמים כבוד מי ברא אלה הנז' . אכל
עתה דאחר קרא כה אחר האל ה' ואחר בורא השמים לכן דרע על קב"ה דאיזו לביעילא לביעילא מן אכא ואחר ווי הוא דא חלכא
קדישא דאקרי מי כדאיתא בבוהר בראשית דף פ' ע"א ח"ל רבי מלה סתייזא הוא קדיש קב"ה ונו' ואנליט כונוטא קדישא
סתייזא נגיש וחד בורא סתייזא קדש קדישין כונוטא עתיקא דכתיב ענו מתעבה ואקרימי שירותא לכנוטיא קיימא ולא קיימא
עתיק וסתים כשאל לא אקרי אלא מי . כעא לאתגלייא ולאתקרי כשאל דא ואתלכס כנוטא קדש דכתיב וברא אלה .
ארי דהוא שאשייר כתיב אחר דאיזו מלכא קדישא הקרא מי האופן ככתר עליון כאשר כתבאר לעיל ויתבאר גם כן ללן
איזו דכרל אלה דאיטין השנה קמות הנקרא שמים שעליה אחר קרא שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה ולא על כיה אחר

שם הוי"ה הנאמר בפסוק זה הוא על תפארת א"ל. לאומרו לפי ששעה קצוה נבטו שעות דאומרו ל"ת אלהו אמה ולא אחר ועבר
קצוה בין תפארת לאבא ואמא כמו שכתוב הוי"ה ב' בקרבנו אם אין זנעבנו על זה נדאיתא בנורא לכן על כרחך הוי"ה דאיתא
בהאי קרא הוא על אבא קדיש דאינו כלל דכל עשר פרטופין וכוז אחי שכיר שיאמר להי אמה ולא אחר ולא עבד קצוה דאינו
כלל דגדלו. ארוחין דנז' לומר אנדל שמך ואודיע אלהתך שזין אלהו עכל עדין כי עשית פלא שאפילו לאבא ואמא דאיתא
עליהו פל ז יועז דאינו מארי דכביעז ואומא אתה עשית אותם וגם העזת שך אינו מהכליות כי אם מרחוק דאינו עתיקא
קדישא דכל קדישין. או נוכל לומר כי עשית פלא הוא על אבא כמאמר בנורא פלא דאינו חכמה יועז דאינו אמת וכוז מה שאמר
כי עשית פלא דאינו אבא ועמית מרחוק דאינו אמת. ופאחר דאינו עבד לאבא ואמא. גרין לרע אומא דילי מי הוא דאיתא
בנורא בראשית ויאמר אלהים יהי אור ויבטרא דאבא זיהי אור מסיטרא דאמא לכן עאלו דו ערמין כליל דכרונוקבא דאינו
מארי דכניינא ואומא והבא במלא קדישא מי היה אומא דילי מאחר שעשה דכר ומקבא דאינו אבא דאמא דהיינו פלא יועז
לכן אחר קרא אמונה ואומן ששכינת עוון דאינו אמונה דילי אמן היא ביה אומן דילי. אבא עדין קשה כי מאחר שאמרנו
שינא דרך אבא ואמא ושם נבטויר על ידי הכיפאזא אם כן נמא שאבא ואמא קדמו לו וזך יאמר בי עשית פלא ע"מ שהם אבא
ויאמא שאדרכא פלא ע"מ עשו אותו. ז"ל שלפיק לא אחר כי בראת פלא אלא עשית שמלת עשית הוא לאן תיקון כמו
יועז אלהים את הרקיע. ולפי שאבא ואמא לא הע מתוקנים כי היו עוממים כמו שאמרנו חז"ל אברהם ושרה עוממים הם
ויגל ידי ההוא ניננא שהיא היא גפס דמלכא קדישא נגלכו אבא ואמא הוי כי עשית פלא עזות עשית דוקא שתקנת אותם להיות
שלמים בעין דכר ונוקבא. אמונה אומן ד"ל אומן שלו היא האמונה דאינו שכינת עוון דהיינו דאיתא בכל יומא ושכינת עוון
נגבהי מרומים. והוא גם כן מרומים ישכון דכתיב והוא יורומים ישכון הרי שמי שהוא דר בכתר הוא בנקרא אלהי ישראל ולכן
קראוהו כנסת הגדולה מלך מלכי המלכים הקב"ה לפי שאבא ואמא נקראו עלב המלכים יען כי אינו מלכי מתפארת ועלכות
מקראו מלכים ג"כ הוי מלך מלכי המלכים הקב"ה דוקא. ומ"ש בבית קדש שהמאזיל והבורא והיוצר והעשה הוא
הוא אמן דשיך ביה שיעור קומה. יש ראייה עוה בנורא בראשית דף כ"א ע"ה אין סוף לית ביה דימא כלל ולא תליא שאתא
ציה ולא רעיונא לאסתכלותא דמחשבה כלל מנו סתימא מריש נחיתו דאין סוף נהיר נהירו דקין ולא ידיע בתים בסתיעו
אחדהא דנוחטא הוא סתימו דמחשבה ולא ידוע עד דאתפשט נהירו מיניו באתר אלהי אבא דאית ציה דשימין דאנון כלכו סתימין נפקין
צריש כלל א' רישא וסופא דכל דרגין רשימו דאתרשים ציה דרגין כללו ולא אקרי אלא אחד לאחזא דאע"ג דאית ציה דיוקנין
שניאין לאו אינו אלא חד והאי אינו את דעלאין ותתאין תליין ביה: הגה ידוע שמאזיל העולמות כלם דאינו מאזיל ראשון
לא עבד כללו עלמין לא כדי להשתעשע בהו ואית ליה רגון כדכתיב וכפשו אותה יועז ולמה דמייתי באר"ל וזהו כשעלה ברעם
הבשט הרי דאית ליה רגון ובחיותו רגון דאית ביה מתרצה וינקבל כוונת מחשבותינו כדאיתא בנורא ויקרא דף כ"ו ע"ב
זו"ל רעותא דהכני וליואי וישראל ליעילא עד היכן אינו סליק א"ל הא אוקתוהו עד א"ל דכל קיסורא ויסודא זמליע לאנעא
בההוא נניעו דלא אתדבק זלא אתידע דרעוא דכל דעוין ציה לפי שהוא האו המאזיל הראשון זלמיבת בכב האזיל כל העולמות
להשתעשע בהון ואם המאזיל הראשון הוא א"ל כפי המוכן ממחשבות סכרת הקדמונים אם כן בהאי א"ל לית דעותא לבראת
עלמין כיון שאמר האמר לעיל א"ל לית ביה רישומא כלל ולא תליא שאלתא ביה ולא דעיונא לאסתכלותא דמחשבה כלל מאחר
דלית ביה רשימו אין רשים עלמין ומאחר דלא תליא שאלתא ביה מה יתרון לו בכל עמלו שכל כוונת המאזיל להודיע אלהותו
ית' ומאחר דלא תפיש ביה שום רשימא דמחשבה כיוז ידעו לאבות אלא ודאי בעל כרחין לומר שמאזיל בעלמין אשר סיכב סיבת
התפוש הוא ההוא נניעו שהוכרנו לעיל דרעוא ביה ומאחר דאית ביה דעוא לכן צרא עלמין כללו בנבנור בפרק א' ח"ג
המאמר מנו סתימא דסתיעו מריש נחיתו דא"ל נהיר נקודה חדא כוונת המאמר הוא כך שידוע הוא שהאי נניעו הסכר אית ביה
בחיבת דט נקודין דאינון שיעור קומתו ואינון א"ל ומנקודא' מנייבו אצטוירו כללו עלמין לתתא כדלי' בתיקוני. אחר וחדש
דף ט' ע"ה ח"ו ל' קלין דקליא אשתגון מנו נקודא חדא דנקא מאלין נקודין דאקרון א"ל ומכהוא נקודא אטון אתפשטו כללו.
הרי שנקודא חדא אתפשטו כללו עלמין שכל האותיות הם רמון לעלמין עילאין. וזה שאמר המאמר לעיל עו סתימא דסתיעא
מריש נחיתו דא"ל נהיר נהירו דקין ולא ידיע הכוונה הוא שמן הכדור ולחון נקרא כלל אין סוף וכשנקע הכדור להשך בעור
לארצה חלותו הכדור ולמטה נקרא נחיתו דא"ל ששם ולמעל' הוא א"ל אחר דשריף ביה ההוא נניעו הכ' ומצנור הכדור שכתב
ועלמא

שלישי: וכך תראה שאין שום מלאכה בעולם שיהיה לה כמות יוג' כלים משרתים לבעל המלאכה וזהו שלא נשתנה שירותם של כתר חמשה ובינה לבי שהם כלים כמו שאמרנו להניח וילאכתו לאורה וכן תראה הסוד אם ישבור כמה פעמי' באש להתיך הובס לא נשתנה שיו אבל הובס שהוא עיקר היילאכה שגורו חתיכה אחד נקרא וזה וכשיתעבו בכור והדמיכו בדמים וכתבה שיו ויקרא טבעת או כוס הרי שגולד כו שם חדש ויחם שיה' לו קודם שיה' הכור והדבוס שכתבם בהם לכן ג"כ הו' חלבים נשתנה שירותם לבי שהם עיקר המלאכה אבל כח"כ שהם הכופלים לא נשתנה שירותם. ויש' דשמות שלהם נשארו בעולם הנקרא עכשו חילות. לא תקשי לך בהיותך שאומר שנשארו בעולם האצילות מכלל שלא עלו לבניה. לא נריך שדע עמה שאח' שנשארו לאו הוקא שנשארו בחזרתן בעולם האצילות ולא עלה למעלה לבי שחזרתן עלו בוועי בינה וזה נתקנו כפרזוף אחד וכשיאיו אחת נשארו באצילות ולא ירדו לועה כפי"ע. כמו כשעם ראשון. ויש' וכשארו באצילות דהיינו ביניהם יועי אח' לא ירדו למטה כקדם אל נשארו באצילות. ויש' ביוקוס שנקרא עכשו עולם האצילות דחשע שיוקוס לא היה נקרא כן. וכן הוא האמת לבי שאח' להיות חילות אם לא יהיה כלי מחמד לקבל חלק המאגיל והיינו לזה שאם לא יהיה נר אח' להיות שלהובא נריך שיהי' קודם הנר ואח' תרד שלהובא עליו וענין חילות הוא כמו ואלת מן הרזח אשר עליך ושמותיהם נריך שיהיה כלי לקבל חלק המאגיל ואו קרא אותו חלק חילות דאל"כ חזר הדבר לשורשו ולא יתשייב חלק המאגיל אם לא יהיה כלי להזיקו: כך בכל עוד שלא היה מלכא קדישא ושכינתיה שם היוקבלי' הנשמתא דכל חיי לא היה יוקוס שיקרא חילות ואחר שנתהווה מ"ק ושכינתיה נתישבה הנשמתא דכל חיי בו ונקרא חילות הוי ביוקוס שנקרא עכשו עולם האצילות. דהיינו אחר התיקון. וזה האדם חמילות נעשה מחסיה של החזקן תכירין לבד לבי שתיך של הכלים שנשארה כפי"ע החלק שנאח' בו ולא אתקיימו נעשה יחיה אדם הכריאה והוא בחינת נשיות של הכלים והיא לבוש לחדם האצילות והלק הנשאר ביורה והמאחן תכירין שנארה עליו לעול ואתכטלו. נעשו חיינו אדם היורה שהוא לבוש לאדם הכריאה והוא בחינת רוח של המאחן והחלק אצל נעשה שנארה עליו וחיינו נעשה חיינו אדם דשפיה דהיינו לבוש לאדם היורה והוא בחינת נפש של הייאנין תכירין: ודע שאדם האצילות שהם גוף הם לבוש דחלבא

בניינא. וי"ל כמה שמכיר בקוף המאמר דכעשה אדם הכומר מלכא ודאי איהו אכמה עילאה ועמודא דאחזנעית' מלכא לתתא אלהים אומנא לעילא אלהים אומנא לתתא. הרי שכסם שקרא לחכמה מלכ' וקורא ליה מארי בניינא ואוף הכי ודאי ו"א שנקרא מלכא לתתא יתקרי ג"כ מארי בניינא ח"כ כמה מארי בניינא איכא אלף הענין הוא שכל דבר היותר עליון מאגיל היותר רוחני והגאלל כורא היותר נשמי וכך לענין בנין האצילות יתקרי אבא מארי בניינא דהיינו מארי דהוא בנין האצילות דאיהו גוף ואומנא תתקרי אחא ולבני עולם הכריאה' מארי בניינא של' עולם הכריאה הוא ו"א ואומנא דליה איהו מלכות וכמו כן להאמרל או"א דאיהו אצילות דאצילות נריך שיהיה מארי בניינא אחר ואומנא אחר ואיהו ההוא מופלא שכתר עליון דאיהו אלהי האלהים ח"ש כוהר ויקרא דף ל"ב ע"כ כתיב ה' אלהי אתה ארומוך וגו' האי קרא ארומוך אלהי אתה דכעי בר פש לאוראה לשמה קדישא ולשכחא ליה על כלא וזאת אחר שכחא דליה כמה דארומוך והכא מעמיקא דכלא דכתיב כי עשית פלא פלא כמה דכתיב ויקרא שמו פלא והא איתמר ענות מרחוק כד"א יוען. מרחוק דכתי' מרחוק ה' כראה לי וכתיב מרחק תביא לחמה אמונה אונ' אל' אמונה ואין בול. הרי מדאמר קרא ה' אלהי אתה ארומוך כי עשית פלא עבות ירחוק ש"ו דהאי ה' הכומר כאן הוא על מלכא קדישא דאיהו שתיקן לאו"א דאינון פלא עבות. פלא הוא אבא עבות הוא אחא ו"ש כד"א ויקרא שמו פלא יוען: וא"ת אומנא דהאי שחא יי הוא ו"ש קרא אמונה אומן כלומר שכינת עוון דמלכא קדישא היא היתה אומנא דליה לתקן או"א וכוה יתישב מה שקראו לעילא מארי בניינא שכוו שנקרא תשארת מארי בניינא דלתתא אע"ג שהם כמו כלים לאשיק אומנא לאומנתיה לבני או"א כך אל"א לבני ההוא מופלא מתקריין כלים לאשיק אומנא לאומנתיה ואכ"פ דיתקרי מארי בניינא דלא יתקרי מארי בניינא אלף לבני ההוא בניין דאית ליה ליועבד אבל לבנייה דלעילא מיניה לא אתקרי מארי בניינא אבל ההוא דלעילא יתקרי רבוך כל' פלתיך דאיהו עבד כלל וליה דעבד ליה:

ובה שומר כשית קדש הקדשים שכל ידי בניינא נתקן כל הכרוך בסוד זה יאבנני זה מכאמי כוהר נכמה מקימות וכבראשית דף ב' ע"א ח"ל רבי מלך קתינא הוה קדימה קב"ה וגלי כתיבתא עילאה וזא הוא בשעתא דסתים דלל סתייך בעא לאתגלויא עבדי כרשא נקודה יחדא' וזא סליק למחוי

למחוי מחשבה צייר בה כל צורח חקק בה כל גליפין ואגליף
 בעו כוונת קדישא סתימא גליפין דחד צורח סתימ קדש
 הקדשים כתיבא עמיקא דנפק מנ מחשבה ואקרימי שירותא
 לכתיבא קיימא ולא קיימא עמיק וסתימ כשאל לא אקרי אלא
 מי • הרי כבירור מן המאמר שע"י הנקודה האת אנגליף וצייר
 כלא ו"ש צייר בה כלומה פתח כל צורח חקק בה כל גליפין •
 ידוע הוא שהפרש שיש בין צמר לגליפו הוא שהצמר הוא
 תמונת הפרצוף מחכוך וגליפו הוא כל חללי הפרצוף חכפניס
 הוי צייר בה כל צורח גליף בה כל גליפין ואגליף גו כוונתא
 קדישא סתימא גליפו דחד צורח • הרי שר טרה בעו טרה
 שכוונתא סתימא היינו כינה דהיא אלא וכוונה צייר גליפו
 דחד ציורא ונהיינו הולד שחנטימיר • בתוך אלו הוי ואגליף גו
 כוונתא סתימא גליפו דחד צורח • הרי כבירור שהציורא
 ציירה את הפרצוף • וכמו כן תמצא בחיקוני-הוהר דק ג'א
 ע"א והאי גנינו סלקא ונחתא והאי אקרי כוונתא דקדדנימא
 האי אתקין וכטש ככל נשיטן נהורין ואומר לו גדל • הרי
 מפטש המאמר משמע שע"י כנינו גדלין אפילו נשיטן דעשכין
 שכן אחר ונטש ככל כסיפן ואומר לו גדל • וכמו כן תמצא
 בוהר חרש דק ג'פ"ד כדן כאי כנינו אחוי כהו נוגוני
 ואנצכעו כלכו כחדא חיוור וסומק וירוח ואוכס ואתעככ ביה
 שנים עשר ירחין ולבתר' אתעפרו חתמן ואשתילו באתר אחרא
 עכ"ל הנה הבנת המאמר הוא דהאי גנינו אלתכס כהווא
 זרעא וארכיב ד' יסודין דעלמא ואינון ד' גזנין הזכרי' בוהר
 חיוור וסומק וירוח ואוכס חיוור הוא יסוד החים סומק הוא
 יסוד האש ירוק הוא יסוד הרוח אוכס הוא יסוד העפר הוי ד'
 נוגין ומ"ש ואתעככ ביה שנים עשר ירחין היינו העבור הגדול
 שיש בכל העבורין דזיתר מן דא הוי תמור לפי שאי אפשר לולד
 להתעככ ויתר מתריסר ירחין דאינון כנגד תריסר גבולי
 אלכסונא דהיינו שכשגולד מתרבה באתר דאלכסונא דחדרי הכטן או יתעככ תריסר ירחי וקליילין אינון • הרי שהציורא
 בזאת תקנה את הד' יסודות למעבד יתהון ולד כחשי אחיה • ומ"ש המאמר ולבתר' אתעפרו חתמן ואשתילו באתר אחרא
 היינו שילכה לר' יסודות אלו דאינון פרופא דמא' ואשתילו באתר אחרא שינאו מעולם קטון לעולם גדול דהיינו מדתם
 דנוקבא דהיינו עולם קטן לאויר העולם דהיינו עולם גדול ושאר גדלין ויתרבין • ומ"ש המאמר ואחוי כהו נוגוני דמשמע שנוגין
 אלו הוי כנינונא שאס לא היו נוגין אלו כנינונא הי"ל ואחוי כהו נוגין דמאמר נוגוני ש"מ דנוגין אלו הוי כנינונא חתם וכן
 הוא שכבר ביארנו כך בפרק ראשון בבית קדש הקדשים תהי' שהיה הרח"ו כזכורא שצריס שער א' וכ' שגורס חסדים והנברות
 הוא דבר המוקדם ובהיות שהשורש הזה הוא מוקדם לכן הציורא דנפקת מן השורש הזה כלול בה שורש הד' יסודות שהד' יסודות
 שורס חסדים ונברות ולכן אצב המאמר ואחוי כהו נוגוני תמ' וראיה לזה תמצא בוהר ויקרא דק קל"ה תאכא כדי סליק
 ברעופא דרישא חורא למעבד יקרא ליקריה תקין חתין ואפיקי כוונתא דקדדנימא חד נינונא נכש ביה אתתקד וסליק
 רפתי • כונת המאמר כן הואכד סליק ברעופא דרישא חיוורא למעבד יקרא ליקריה היינו דרנה לעשות פרצוף דמלא

דמ' קומוק' ושהוא בחינת יחידה של המאקין תבירין הם לבוש
 לבשמתא דכל נשתיין דאיהו נשמתא דכל חיי הרי שהמאקין
 תבירין נעשו כל המלכוסין להתלבש בהם נשמתא דכל חיי
 דהיינו שכלים היו חמש בחינות ככח וע"י הכששות והשברים
 בתביר כל בחינה לבדה מבחינת היחידה של המאקין תבירין
 נעשה פרצוף דמוק' וככה מתלבשת נשמתא דכל חיי חכלי
 שום ארבעות והוא הנקרא אדם באורח אגילותא ויובחול' חיה
 דכלים נעשה ו"ן דאגילות דאיהו אדם דאגילו' ומבחינת נשמה
 דכלים נעשו ו"ן דכריאה דאיהו אדם דכריאה ומבחינת רוח
 של המאקין תבירין נעשה ו"ן דגיורה דאיהו אדם דגיורה
 ומבחינת נכש של המאקין תבירין נעשה ו"ן דעשיה דאיהו
 אדם דעשיה: ודע שנשמתא דכל חיי אין עיקר התלבשותא
 אלא בשורש של המאקין תבירין דהיינו עיקר התלבשותא הוא
 במלאך קדישא ושכינתיה ודבוק ביה ולא פריש ויניה לעלמין
 ואיהו נשמתיה חד אינון כהדן קמנא דלבוסיה חיה • ולפי
 שהוא הוא עתיקא קדישא דכל קדישוי ומלאך קדישא ושכינת'
 מתלבשים בתוך האגילות ועיקרם כוון' כנשמתא לנופא ואדם
 דאגילות שהוא בחינת החיה איהו לבוש למלאך קדישא
 ושכינתיה שהוא בחינת היחידה שאמרנו וזה שיווד לבדיאה
 מתלבש באדם דכריאה שהוא בחינת הנשמתא של המאקין
 תבירין וזה הלבוש הוא על לבוש האגילות וזה שיווד לגיורה
 מתלבש באדם דגיורה שהוא הרוח של המאקין תבירין על
 לבוש דכריאה ודאגילות וזה שיווד לעשיה מתלבש באדם
 דעשיה דאיהו נפש של המאקין תבירין על לבושי דגיורה
 ודכריאה ודאגילות וכל זה כדי שיכלו לכוול העולמות תוקף
 אור דנשמתא דכל חיי חבו שאור המאמר הכלים שלהם עם
 הרשימו שבהם הנקרא קיטא דחיי ירה ליטה במקום הנקרא
 עכשוי כריאה יצירה עשיה: וביאור

קדישא

הענין . ואת כשנפתח הנגור ועבר דרך הכתר אור קו הישר . התחילו אלו הספירות ובתרו לינק מאור קו הישר וקודם הכל
 גדל חכמה ונתינת פתח היא כמו שהיא רקיע כד"א קרא עוטה אור כשלהיה ויהי הקורה שקבלה חכמה ולכן נקודתה פתח משני
 טעמים הא' שגורת פתח היא כמו שהיא רקיע כד"א קרא עוטה אור כשלהיה נוטה שמים כיריעה . והב' שהיא היתה פתח לבנות
 הפרמץ בחופו זה כדכתיב בחכמה יבנה בית וכתיב כתפארת אדם לשבת בית . שכתפארו את החכמה שירדה וינקה מאותו
 האור עד מלחת רגובה יתלבו תאזה כל הספירות ג"כ וירדו זה אחר זה לינק מאותו האור וכל ספירה שהשיגה ידע לינק מאותו
 האור היה לה רוח חיים והיא הנקודה שלקחה לעגשה והנה בתכמה אחר שנתחללה מאותו האור עלתה לשוכ אל מקומה ומצא
 מקומה חלא מאורה ח"ה שזכחון לא יכלה לעלות למקומה ונתיישב קרוב למקומה דבוח מחד ימין של הכתר ושארית מטי ולא מטי
 כגזר בוהר ויונקת מן הכתר מאור קו הישר ויונקת גם כן מאור הכדור . וכן בינה שבשלקחה כדי נרבה מאותו האור קו הישר
 ורבתה לעלות למקומה טעם מקומה חלא מאור ח"ה שולא יכלה לשבת תחת חכמה שהוא קרוב למקומה לפי שהיה מפסיק בינה
 ובין הכתר ורגובה ליתרון הכתר מאור קו הישר ורגובה לינק גם כן מן הכדור לכך עלתה לגד שחאל של הכתר ויונקת מחד שחאל
 על הכתר מאור קו הישר ומאור הכדור שאחריה . וכן גדלה אחר שלקחה נקודתה מאור קו הישר הוכרחה לשבת תחת החכמה
 כדי לינק מאור קו הישר על ידי חכמה ומאור הכדור מאחריה . וח"ת למה לא ישבה באמצע . התשובה היא שכל הספירות
 מתאווים לשוכ אל מקומם לינק מאותו האור שהיו יונקים וכשראו קו הישר נתחילו לו וירדו ולקחו חלקם . וכל אשר בידי לינק
 משני כדדים לינק מאור קו הישר ומאור הכדור לא ישב מיונה לכך גדלה לא נתישבה באמצע חלא ישפה לגדי ימין קרוב לאור
 הכדור ויונק מאור קו הישר על ידי חכמה וכן גבורה אחר שלקחה נקודתה מאור קו הישר רנתה לעלות למקומה לגד ימין ולא
 יכלה לשבת שם שכבר היו כ' מדרגות מפסיקים . והם חכמה וגדולה ובהיות ש' מדרגות מפסיקים לא יגיע לה מאור קו הישר
 שאין האור עובר יותר מ' מדרגות . לכך הוכרחה ללכת לגד שחאל ולשבת תחת בינה ויונקת מאור קו הישר על ידי בינה
 ומאור הכדור מאחוריה וח"ת גם כן יונק מאותו האור קו הישר ולא יכול לישוב לגד ימין ולא לגד שחאל . שקבר בגד
 ימין ש' מדרגות שהם חכמה וגדולה . ולגד שחאל לא יוכל ליתא גם כן מדרגות מפסיקות דהיינו בינה וגבורה לכך לא
 יכלה לשבת לשוכ אל מקומה נקודתה לא יכלה לשבת בגד ימין לפי שיש כבר כ' מדרגות והם נ"ת . לכך
 על ידי ת"ת . והוד גם כן אחר שלקחה נקודתה לא יכלה לשבת בגד ימין לפי שיש כבר כ' מדרגות והם נ"ת . לכך
 הוכרחה ללכת לגד שחאל כדי לינק מאור הכדור ומאור קו הישר על ידי ת"ת . ישוד גם כן ירדה ולקחה כדי נרבה ולא וזה
 מחקונה יען כי היא חפאר לא ללכת לא לגד ימין ולא לגד שחאל שכבר נתהווה בכל ג' מדרגות מחד ימין נ"ת ותפארת . ומחד
 שחאל הוד ות"ת . לכך הוצרך יסוד לישוב באמצע ויונק מאור קו הישר ות"ת . מלכות היתה עם הכתר למעלה ולא היתה
 לרדת והתחילה לקטרן ולומר אין ראוי לכ' מלכים שישתמשו בכתר ח' . הענין הוא שידוע הוא שחכמה נקרא מלך כצו שאמר
 בוהר מלכא דהוי איהו חכמה עילאה . הרי שחכמה נקרא מלך וכונה גם כן נקראת מלך כדאיתא בוהר כראשית מלך כמשפט
 יעזיר איהו . מלך מלך דא קב"ה כמשפט דא יעקב דאיהו קיומא דארעא ועל דא ג' אתון מן ה' עילאה . ה' אתון מן ו' דקיומא
 דארעא איהו . מדאמר ועל דא ו' אתון מן ה' ש"ע דהאי מלך איהו כינה ונה שאמר דה' אתון מן ו' . איהו על מלכות וזהו שאמרת
 מלכות מאחר שיש כ' מלכים נעשה כ' כתרם שכתר יהיה כתר דלכא ואלו איהו כתר דאמא לכך אמר לה לבי ונעמי את עשך
 ר"ל לבי למטה ונעמי את עשך לפי שלא נשאר עוד לה בקודם כי כבר נתמלא כל המקומות ולא יש לה עוד יניקה מאור קו הישר
 ולכן נשארת מלכות בלי נקודה : והנה מי גרם למלכות שגארת בלא נקודה היינו ת"ת שהחיות טובה לעצמו ולקחת המקום
 ות"ת רוצו לשמש שנקרא קב"ה וזהו שאמר המאמר הביאו עלי כפרה שועשתי את הירח . הרי שכל האמור שהאור אינו עובר כי
 אס ב' מדרגות שלכן נשארת מלכות בלי נקוד . ודברי אלו הם דברי קבלה וקבלה מתקבל :

וסה שאמר בבית קדש הקדשים שהאזניות לא נקראו אזניות כי אס אחר התיקון זה הדבר יונק מאמר בוהר ויקרא דך
 קב"ח ע"א ו"ל תלכא עתקא דעתיקון עתירא דמזירין עד דלא זיין תקוטי דמלכא ועטרין שידותא וסיחא
 לא הוה והוה מלך ונשעיר ביה ופרים קמיה חד פרסה ובה גליף ונשעיר מלכין ותקומו להווא פרסה ולא אתקיימו בה"ד ואלה
 הילכים אשר וולטו בארץ אהום לפני מלך מלך לכני ישראל תדע שכלל עוד שלא היו מקום לשרית בו נשעירא דכל בשעתין לא
 היתה מת יושבת הנשמה לפי שכל כוונה דע"ק דאיהו עתיקא דעתיקין טמיר דמזירין הנה לברר החמש . נתינת של המלכין
 תכירין

עון לאלהים פרק י

תבירין ולהוניה היחידה הוא המוכתר שבהם למעבד פרטות למלא קדישא ושכינתיה כיו שתתלכס בהם הויה נשיותא קדושה שכל כוחותיו לתעבד ולתקן פרטופים שתלכס בהם הנשגה כיו שיוכלו העולמות למסול תוקף אורה דאלתלא זה לא הויה עולם ולא הויה תקון וזוהו תקונו דעתיקא קדישא ויהוה ג"כ הויה מלאך קדישא ושכינתיה נשגו מב' עטרין דמסד ונצורה דליה ואחר שנעשו מלאך קדישא ושכינתיה הויה היו חפיק עטרין אחרין לשאר פרטופין ולכן נקראים מלאך קדישא ושכינתיה עטור עטורין שר"ל עטרו דכל עטרין נפקו מינייהו וזוהו שאמר ר' אחאב עתיקא דעתיקין טמירא דעטירין עד דלא וזין תקונו ר"ל עד דלא וזין אינין תקונון דאינון מלאך קדישא ושכינתיה כמסד שיקבלו הנשגה וכוס יתוקן עלמין כיו תקונו . שריותא וקיומא לא הויה . לפי שכל עוד שלא ישגו כד שלמוכא יוכין תשרי אבל כשיש מקום לשרות השלמוכא כו או ירד האור ולמעלה ותשרי השלמוכא וזו יוכל האדם לשגור שיגור השלמוכא הואת הוכן ראשיתה והוכן כיומא . חוה שאמר המאמר עד דלא וזין תקונו דמלאך ועטור עטורין שריותא וכיומא לא הויה שלא כתיבאם האצילות עדין וכל עוד שלא כתיבאם לא יוכל האדם לשגור כתיבאם האצילות הויה שריותא וכיומא לא הויה . ולכן מלבן קדמאן מיתו לפי שלא הויה כהם יכולת למסול תוקף אור הנשגה שעדין לא כתיבאם פרטין דמ"ק ושכינתיה ולכן מיתו וזוהו שאמר ר' אחאב ולא אתקיימו ה"ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אחס לפני מלך לבני ישראל :

ומת : שאמר כבית קדש הקדשים שכתר הכהן כהן לא נשגו שזון . חית דאיהוה בוהר ויקרא דק קב"ח ח"ל ה"ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אחס לפני מלך לבני ישראל . מלאך קדמאם לבני ישראל קדישא וכלבו דנשיגו ולא אתקיימו . כשזון אתקרון ולא אתקיימו . עד דלאז לכו ונאנכו לנו ולכתר וזיל הויה חסותק כתיבאם כתיבאם ואתקן בתקונו . מלאך המאמר וכלבו דאתגלישו ולא אתקיימו כשזון אתקרון ולא אתקיימו ר"ל כל' השבע כתיבאם מהם מאסד עד החלכות ואינון הו' מלכין קדמאן דמיתו שזון אתקרון למלך ויהוה וזוהו שאמר וכלבו דאתגלישו ולא אתקיימו כשזון אתקרון ולא אתקיימו ש"מ הויה להם שעות ולא עתיקויו אותם השמות ג"כ הויה שזון אותם שזון נשגה שריותא אבל כתיבאם כתיבאם כתיבאם שלא נאמר בהם מיתו לא נשגה שעות . עור שם בוהר כראשית דק קב"ח ע"כ מלך כששגו יביתו חרן . מלך מלך דא קב"ח כששגו דא יעקב דאיהו קדמא דארעא ע"כ . והנה חס"ג דאית כתיבאם הויה דדשא אחריתו לירושו על דרך השתלשלת השפיות מ"מ אשגור דהויה נתי על פי דרכו מלך דא קב"ח לרמוז על מלאך קדישא הויה לבש כו' דאצילות הקדשא משגו הויה כששגו יצמיד חרן שם לא יתלכס כששגו ישתארו כנופא כלא נשית' וזין עמידה לעולם אבל כתיבאם כתיבאם יתקיים כלא על מתכונתיה הויה מלך כששגו . יצמיד חרן . זריונו ג"כ דכתיב נדק ומשגו חכון כשזון : עור איתא בוהר שעות דק ל"פ א"ח ל' פתח ואמר מי כה' אלהינו החנניהו לשבת ועו' מי כה' אלהינו דמליק ואתעשר להתייבסא כתיבאם עילאה קדישא כתיבאם על כל כתיבאם דהויה כתיבאם ועטורין השגלי לראות דכתיבאם כתיבאם לכתרא מורא למורא עיבית לכתיבאם מכונינא לבונינא לשגורא בעילין וזתתאן ה"ד ה' משגו השקיק על בני אדם :

והנה יש לדקדק כנה המאמר ד' חלוקות חל שיק' כתיבאם לכתרא לכתרא מורא למורא מנהירו לכתיבאם מכונינא לבונינא דלמה נקס' כתיבאם ולא יותר : ועוד מה שאמר מי כה' אלהינו החנניהו לשבת ואמר דיתבי כתיבאם עילאה שם ה' אלהינו הנאמר כאן הוא על ת"ת הויה יתיב כתיבאם עילאה ואכילו כיומא דאיהו חכמה וכינה כנה דאיתא בוהר שם ישראל ה' הוא כתיבאם אלהינו הוא כתיבאם חכמה וכינה לא יתבי כתיבאם עילאה . חלף הענין הוא שהאיו כה' אלהינו רחם על מלאך קדישא דאיהו שם ו"ה ששזון הכתר עליון כדאיתא בתפילת אלהינו ו"ל כתר עליון איהו כתר חלכות ועלה אתמר חנניהו דראשית אחריתו חנניהו קרבתא בלא מנה תפילין חלבו איהו י"ה ה"א ואל' ה"א דאיהו חסד דאורא אצילותא . כרי כתיבאם דשם ח"ה יתיב כתיבאם עליון ועל זה אמר קרא חו' כה' אלהינו החנניהו לשבת איתר יתשביה כתיבאם עילאה :

ומה שאמר המאמר החששילי לראות דכתיבאם לכתרא מורא למורא מנהירו לכתיבאם מכונינא לבונינא דאיהו ד' כתיבאם חלף ולא יתיר . ל' שהכונה הוא כך דהיינו דכתיבאם לחכמה דהויה כו"ד דהויה הויה דכתיבאם עובתא לכתרא וכשאמר דכתיבאם למורא חכמה וכינה דהיא נם כן חר באצילות : ומ"מ שאמר דכתיבאם לנהירו היינו ו"ל דאצילות דאיהו פנים האציות ולכן קורא אותה כתיבאם . ומה שאמר דכתיבאם לבונינא היינו חלכות . ועין כי לית לה מנרמה כלום כי חס מה שמשפיעים לה לפן קראו כתיבאם שזון שהכונה חכמה חכמה חכמה חס לא ידליקוה כן החלכות אינה מאירה חס חסן משפיעים עליה מלמעלה הויה

והגילת יתחא . הרי רחיה למה שהבאתי שאין הגשמה מתלבשת לא כבחינת שינא מהתרין עשרין והס כבוד החסם בחינות
כש רוח נשמה חיי יחידה . עיין סס עוד בזה . שמות דף ג"ד ע"ג וזאה יתיר יהבין ליה נשמתא בארץ אזילתא פסיטרא
דארץ אזילת דבת יחידה ואתקריאת איהי בת מלך . וזאה יתיר יהבין ליה אזילת מסטרא דעמודא דאקציעיתא וחקרי בן
להקט"ה ה"ד כנים אתם לה' אזכירם וזאה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דאר"ה ה"ד ויפח באפיו נשמת חיים מאי תיים לא
חינון דעליהו אתמר כל הגשמה תהלל יה ומשתלים בהוי"ה וזאה יתיר יהבין ליה הג"ה בשלישון דאתון . ד"ד ה"א ז"א ה"א ה"א
דחזי חסם דארץ אזילת דעילא ואתקרי בדיוקנא דמריה ועליהו אתמר ורדו כדנת היס והאי איהו שולטנא בכל רקיעין ובכל
אובנים ושרכים וחיוון ובכל חילין ותוקפין דעילא ותתא ובגין לא כד כר כס וכי כנפס מסטרא דבת יחידה אתמר ביה לא תגא
כנאת העבדים : הרי שחמס בחינות דנשמות יש וכל נשמה ונשמה יוצאת מחיוון דכל אדם ואדם . כראשונה יהבין ליה
הנפש התחתונה שבכלל שהיא בחינת אדם דנשמה שבעד חנפס דהמאנין תבירין ואיזכר ירד . עליו
נשמה תהשכינה דהיא בת יחידה דליוכו כבוד הרוח של המאנין שכן ילכות . ג"כ כרמוות כרוח וכן איתקריאת רוח הקודש ואי
וכה יתיר יורד עליו כש מו"א דחיה בחינת הגשמה של המאנין תבירין ואי זכה יתיר ירד עליו נשמה מסטרא דאר"ה החמוס
לחיה ואי זכה יתיר יהבין ליה חסם מ"ה דחיה מלבא קדישא הנקרא חסם דאורח אזילתא שהוא בחינת היחידה של המאנין
תבירין : וצריך להתבונן במאמר למה לא פרט הנשמות כדרך חזר שברי אור"ה חו"ן רמוסין בד' אותיות בוי"ה חסם כן היה
לו לרשון ג"כ הד' נשמות בד' אותיות הוי"ה ולמה אור"ה עשאה ח' . וא"ת שאין הגשמה יוצאת אלא מחיוון דן פרטנכים דהיינו
אור"ה ח' מ"א ח"ך הוגיא נשמה לכדו ומתשכחה ח"ך ונא ממנה לכדה וברי חית כוזהר על פסוק ראן עתה כיאני אני הוא אור"ה
אלהים עמדי דלית כורא כלל שותפו . כר מעילת על כל העולות דחיה כורא כלל שותפו . ומ"א ח' מנינו שכן הוא שברי
מיוחד שניהם ינא נשמה ח' ומחחר שח"ה שיה יתיר עליונים מ"א ח' הנצרך להיות שנים להוגיא נשמה . ז"א שהוא יתיר למטב
ח"ך יתכן שיוכל להוגיא נשמה יו"א לכדו שחמס בזה מחמס ח' ח' למה שאמר עלת על כל העולות ראן עתה כי אמ אני הוא ואין
אלהים עמדי דהוא הוא לכדו ח"ך לו שותפו ויכל לברוח כלל שותפו . וי"ל שלטנא לא הוגיא לאן בבת זוג כאחד נוצר לעיל
כלל דאדם נופא קדישא דכר ונוקבא אתחברו וינא תליתאה הרי שהכל היה ויהיה כעין דכר ונוקבא . והענין הוא ש"א
דאזילת בת זוג ללא . ורחל דאזילת בת זוגה יעקב . ולכן יעקב לא היה רונה ליקח ללא כדכתיב הלא כרחל עבדתך
ולמה רשיתני והאי רשיתני הוא מלשון התרוממות שאינה בת זוג שהיא עליונה לכן כשאומר ש"א הוגיא נשמה היינו בויוון
דלאה וכשאומר שרחל הוגיא נשמה הוא בויוון דיעקב ולהלן בארץ כזה שאין כאן מקומו . מ"מ נודע בשערים שחמס בחינות
הם דאדם אשר נתכדו מחיוס בחינות דמאנין תבירין וכל ח' מוגיא נשמה כפי בחינתו ולכן יש חמס בחינות . נשמות שהם ד"ן
ת"י . וכמו כן תתא רחיה כרוה שהכל הוצרך להיות כעין דכר ונוקבא כוזהר . שמות דף ב' ע"א וז' דמ"ה אוליכית
דנשמה דאב ואם עבדי לנפשא בארשא ומשמע דכל סטריין בין לעילא בין לתתא מדכר ונוקבא איתין כלל ומשתכחי נפא אוקמוה
ורא דכתיב תנוא הארץ נפש חיה . הארץ דא כנסת ישראל . נפש חיה . כנפשא דאדם קדושה עילאה כמה דאתמר . הכה
המאמר הוא קשיא חיה וזיה שבתחילה אחר ומשמע דכל סטריין בין לעילא בין לתתא מדכר ונוקבא איתין כלל . הרי שכלל
אתעביד מדכר ונוקבא . חסם כן קשיא סיפא דאמר תנוא הארץ נפש חיה : הרי שהארץ יחידה הוגיא נפש חיה ואיך אשה
דכלל איתייא מדכר ונוקבא . וי"ל ביה דתייתי כוזהר כראשית דף כ"ב ע"א וז' וכל כבינין דהוה בארשא אזילתא הוא אחר
אבא באמירה לנביא חמס יבי כדין וכדין ומיד הוה כמה דאת אחר ויאמר אלהים יבי אור ויהי אור . ויאמר אלהים ונ' . ויאמר
אמר לאלהים יבי אור תאריה דכניגא איהו אחר ואומנא עבדי מיד . והכי כל כניגין בארשא אזילתא הוה אחר יבי רקיע יב' .

מאורות וכלל אתעביד מיד :
הנה צריך לדקדק במאמר הזה דין המאמר משמע דכלל עבדי הוהו אומנא כלי שותפו שאריה כניגא כוה אחר ליה יב' ו
כדין וכדין ואומנא הוה עבדי . חסם כן נמצא שכלל עבדי הוהו אומנא לבת . וקשה שברי כסמוך איתא כוזהר קדוה
טולא חכריית ואמר רבי רבי וכי אית פירושא בין אור"ה דמסטרא דאבא איהו בארשא אזילתא . ומסטרא דאבא כדריאה אשה
לכו חכריית חכריית לכו הכי הוה דהא אדם דאזילתא דכר ונוקבא מסטרא דאר"ה ח' דהא איהו ויאמר אלהים יבי אור ויהי אור .
יהי אור מסטרא דאבא ויהי אור מסטרא דאמא ודא איהו אדם דן כרעפין . הרי שאל"ה ינא דן כרעפין ואין אומר אומנא הוה
עבדי .

עַן לְאַחֵים טַרְן י

עביר דמטעם שהאזען לכה עביר . וי"ל כמה שדקדק בחומר ראשון דלפיל ויה לטונו וכל בנינון דהוה באורח אגילות הוה
אמר אהא באמירה לגבי אחא יהי כדון וכדון ויחיד הוה . דהאי באמירה לגבי הוה מיותר למחרי שה"לל הוה אחר אהא לאחא
יהי כן . ויחיד הוה . מחומר באמירה לגבי מטעם ויוונא . דבאותו אמירה הוה לגבי הרדיו וחוה אחר באמירה לגבי אחא .
כלומר באותה אמירה היה ויונא לגבי אחא הוה באמירה לגבי אחא . דבאותו אמירה הוה לגבי הרדיו וחוה אחר באמירה לגבי אחא .
שהקשינו לעיל בתווא הארץ והיינו כשאמר ויאמר אהים תווא הארץ כפש חיה . אותה אמירה היה היוונא כדי להוויא כפש חיה .
הרי כברור שכל תיקונין דעילאין ותתאין הוה כעין דכר וטוקא ונס ראייה ברורה שו"ן דאגילות הוויא הכפש דארס קדמון
דכריאה . וכמו כן כל אהס דכל עולם מוויא נשמה לאהס של עולם שלמטה היינו . ולפי שטרא את אהס כדי שיהא כלול
מעלאין ותתאין לכך מרדן באהס התחתון חמש בזיונות נר"ן ח"י . ולא כל אהס ווכה לוח אכל לגר"ן כמעט הכל ווכן בשראל
כאשר תמנא בוותר חדש דף כ"ה ע"א ח"ל תא חוי תלת שותפין אינון אהס דכריאה . אהס דיצירה : אהס דעשיה . אהס
דכריאה אייה נשמתא . כה חשיב בר נש ודא האחשבה . רוח אהס דיצירה עולם הכדור . כה אתלכס ביה מחשבה כה חשיב
ונייר צירוף ונ' ושרטוטין ודוקקין ואע"ג דחשיב לון לית ליה רשו לאפקא לון מההוא זילא דאתמר ביה חן דהא אל הפוכל עד
דאתלכסו נשמתא ורוחא כנפשא . וכה אפיקו כלל לפועל כנון דכפש אינון עולם המעשה הרי שכל אהס דכל עולם חתה
לכחיכה אחת מחמש בזיונות . ומדאדס דכריאה . הוה בזיונות נשמה של האמין בעל כרחין אהס דאגילות הוה בזיונות חיה
של האמין . ובעל כרחין גם כן לומר שאדס עילאה שהוא חלבא קדישא דהוה אהס דאורח אגילות אינון בזיונות ויחידה של
האמין תבירין כנשא דכלא נפיק מהנהנו מלבין קדמאין וכלא הוה מההיא נקודה דכפקא מא"ס שהוא סוד הכ' עטרין שנתכדורו
וכעשו חמש מלכשוין כדי שתלכס הנשמה הקדומה כהון לפי שהיא אינה מתלכסת אלא ביה שהוא מיניה וביה . ותתא רחון
לוח בתיקוני הוודר דף ל"ו ע"ב ח"ל להאי נקודה בתר דאתפשט מהאי אור אתלכסת כנוונין ארבע כהילכא עילאה ויאזי
אייה ב' ועלה אתמר בתכמ' וכנה בית ורוח דהאי נקודה אייה מדיד חמש גוונין ועלייהו אתמר מי מדר כשעלו חיים ודא ח' ושמים
בורת תכן ודא ח' וכל בשליש עפר הארץ ודא ח' וסקל כפלם הרים ודא ח' ונבעות כמאזנים ודא ח' . וצריך להבין המחמר הוה
שכתחלה אחר והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי אור אתלכסת כנוונין ארבע . וכסיפא אחר ורוח דהאי נקודה אייה מדיד חמש
גוונין וכו' קשיא רישא אסיפא . ותו דלא היינו חמש גוונין כי אהס ארבע ואינון חיוור וסמוק רוק ואוכס . ואין אחר דמדד
חמש גוונין : ועוד מאי האי דאמר מדיד חמש גוונין . הו"ל עביר חמש גוונין . ועוד קשה שכתחילה אחר דהאי נקודה
אתלכסת בד' גוונין . וכסיפא אור דמדד ולא אחר אתלכסת בחמש . ועוד דכתחילה הוה אומר והאי נקודה . וכסיפא אחר
ורח דהאי נקודה . ועלה כרישא לא אחר גם כן ורוח דהאי נקודה אתפשטת . הנה כמה שדקדקנו באחרונה דהיינו למה
כרישא אחר והאי נקודה . וכסיפא אחר ורוח דהאי נקודה . בזה הדיוק נוכל לפרש כל המחמר כפי הקדמתו והוה שהנקודה הוה
הם הכ' עטרין דאינון חלבא קדישא ושכנתיה . וחק"ו מתלכס בתוך ד' גוונין דהיינו אהס דאגילות ואהס דכריאה ואהס דיצירה
ואהס דעשיה ככו"ל חוה כוונת המחמר והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי אור כלומר בתר שגאללת מצתיקא קדישא ויה שאמר
בתפשטות ולא נאצלת לפי דהיינו אגילות לא אהס אגילות ולכך אחר אתפשטות הוה בתר דאתפשטות מהאי אור אתלכסת כנוונין
ארבע דאינון ארבע בזיונות דאהס הוודר כהילכא עילאה ויאזי ח' דהיינו כינה אכל מי שנייר להאי נקודה דאייה הכ' עטרין
דאינון חלבא קדישא ושכנתיה הוה ההיא כינונא הוודר לעיל דהיא כינונא דכל כינונא דעביר טמירא כנו הא' נקודה חמת
התפשטותא וכנהיות שההיא כינונא צירה ג"כ לפירוק מ"ק ושכינתיה כמאששיצרה ה' גוונין חוה שאמר ורוח דהאי נקודה דהיא
הכינונא מדיד גוונין חמש ולכך לא אחר והאי נקודה אלא ורוח דהאי נקודה דהיינו הכינונא דעביר כנו הא' נקודה ונקראת האי
כינונא ג"כ מי לפי שהוא כפתרות ונעלמות וקיימא לשאלתא שהיא עיקר הכל וצריך האהס לירע אותה ולכך נקראת מי חוה
כזונת הפסוק מי מדר כשעלו חיים וכו' יש ככאן ח' שצדין . וצריך להבין כפסוק הוה למה הקדים חיים לשמים כשכריאה כוכב
השמים קודם חיים ולכך י"ל שרצה לרמז על בחינת דגרון ח"י דכל אהס רחון כשרטוף דאהס אחר והראשון שטראשון הוה חלבא
קדישא שהיה קודם כסוד טעה דייקן חכרין ולכך התחיל במים וחוה שאמר מי מדר כשעלו חיים כלומר שתקן ההיא טעה .
ושמים בורת תכן היינון אהס דאגילות דאיקרדי שמים וכל בשליש עפר הארץ היינון אהס דכריאה דאינון עולם הכשא שם הוה
עפר כמה דאמר ו"ל לקח עפר אתחת כסא הכבוד וכו' וסקל כפלם הרים . היינון אהס דיצירה . ונבעות כמאזנים היינון

אהס

סגולה קיימת כמו כגון דפולחנא דק"ה בתרין סתרין כשייפין דעפא לכר . ואית תריסר שייפין אחרקין כשייפין לגו מן גופא
 וזיתין דח דחזקתא עילאה ואיתידעו בני חכמיא עכ"ל . הרי שהצוות שעשה האדם כגופו הוא לתקן שייפין דגופא עילאה
 שהם הנימונות שכלו כחאגין תבירין אבל הוא דחזקתא חז"ה כינוניות קי אס ליחד אחדות גמור . וכמו כן תעלא
 בוהר ויקרא ח"ק ע"כ ו"ל כאלו לבניו כרננה דא הוא שלימו דיה דמחיה כלב ורננה ככה . הרי דעבודה דלכר אינו כעבודה
 דלגו שעבודה דלגאו הוא כבוד מחסבה אבל עבודה דלכר ריקן חתוק אופיות בני כרננה . וכמו כן תעלא בוהר ויקרא ח"ק ע"כ
 ע"כ ו"ל רבוי חלמוד שאל לר"ם אבוי ואמר הא קשרא דכלא אתקשר בקודש הקדשים לאתנחלא . אתדכקותא דדעוא דכבי
 לייזי וישראלי לביאלא עד ביכן אינו בלקא ח"ל הא חוקמות עד ח"ס . ככר כרור כוהר לעיל מן החומר כיה דענין הקדשות
 בלקין עד קדש הקדשים דאינו כונה מאת שכל צמות תליין כעובדא אינו לתקן א' כעירות הכנין אבל רעוא דאינו החספה
 בלקא עד ח"ס : ומה שאמר כבית קדש הקדשים שנסחתא דכל חיי לא רתה להתלכש חלא כעין דכך ומוקדא ולכן נשכרו
 השאר זולקין . לוח אית ראינו בוהר כראשית דק רי"ה ע"ל ו"ל והאי נשחתא לכל נשחתין והוא סתים ולא אתגלייא לעלמין
 ולא אתידע וכולהו כיה תליין והאי אתעשך שעפשא דהרא דכרמלא כנו והיריתא ונטקיטפין טפין מרגלאן ואתקשרין כלבוי קחד
 כקשרין דשייפי דעפא חד והוא אשיל כעניינא ואחוי כיה עבידותיה הוא ואיכון חד הוא . מדחמר החומר כסיפא ונטקי טפין טפין
 שרגלאן ואתקשרין כלבו כחד כקשרין דשייפי דעפא חד והוא אשיל כעניינא ואחוי כיה עבידותיה . הכוונה הוה הטיית טפין חלין
 איכין כל עשרין דאינו מלבא קדישא וסביכותיה ואתקשרי כלבו כחד כקשרין דשייפי דעפא חד שנעשה מהם פרטין דלקלא
 קדישא וסביכותיה . ומה שאמר ואינו אשיל כעניינא ואחוי כיה עבידותיה הרי שנסחתא דכל נשחתין אשיל כעניינא וכל יוד דכלא
 קדישא עכד כלל חיי ואחוי כיה עבידותיה . הרי ככבוד שנסחתא דכל נשחתין היא כעווא דכל חיי איכה מתלבשת לא בלקא
 קדישא וסביכותיה . וכמו כן תעלא בוהר כראשית דק ר"ה ע"ל ו"ל והאי נקודה אקרי חיי ועליה שרייא הכוזה דקתים דלא
 חתגלייא עכ"ל . הרי שנסחתא קדישא חיי דאינו כגוף דעפא דמלבא קדישא ונקרא חיי שרייא כיה הכוזה דקתים דאינו
 נשחתא דכל חיי . וכמו כן תעלא בוהר ויקרא ח"ק ע"כ ראינו כרורה ו"ל וייגר חיי נר . נר נורה כנו נורה חלא הוא וילך
 ויהי נורה כנו נורה תרין סתרין דאתקרי שם מלא חו"ה אלהים והא הוא הוא דתרין יודין דוייגר דנר נורה כנו נורה תקופא דקאח
 סלים חו"ה אלהים וכו' וכל דא איה כגון לאתלבא ולעילא כיה סתים דסתיווא עילאה עד כופא דכל סתיוואן ה"ד ויפח
 באינו נשחת חיים נשחתא דכל חיי דעילא ותתא תליין מההיא נשחתא וקיימין כיה עכ"ל . יתוב הוא סה' אלהים חיי ללקלא
 קדישא וסביכותיה וישראלי החומר וישר וכל דא ליה כחומר ליה . הוכרבו פרטין דמלבא קדישא וסביכותיה . ומתת בנין
 לאתלבא ולעילא כיה סתים דסתיווא עילאה עד כופא דכל סתיוואן ה"ד ויפח . ויודעים החומר ואיור וכל חיי דעילא דאית נשחתא אחריתי כר מן האי
 חיי איכה מתלבשת חלא כעילא קדישא וסביכותיה . ויודעים החומר ואיור וכל חיי דעילא דאית נשחתא אחריתי כר מן האי
 ישתני חיי ויודעים ש"ה דהיא נשחתא דכל נשחתין דאינו נשחתא דכל חיי מתלבשת כנו מלבא קדישא וסביכותיה . וכמו כן
 תעלא בחקינו ווהר חרש דק ר"ג ע"ל ו"ל ועילת על כל עילאין לא נחית עליה יחודיה עד דאסיק ליה בת וניה כלילא מעשר
 סבירות וכניה נחית עליה יחודיה כגון דתא חכמה עליה ואינו דאחיד כתריוויה וכגון דא איכון חד מביטריה בלא חושבן .
 מדחמר החומר נחית עליה יחודיה ולא אחר נחית עליה סתם . א"ש דהיא נשחתא דאינו יחודה דעתיקא קדישא דכל קדישא
 אינו כעווא נחית עליה דמלבא קדישא וסביכותיה חיי נחית עליה יחודיה דייקא נשחתא דמיא לון וכגון דהיא נשחתא
 דאית כהן כמלבא קדישא וסביכותיה לית כהן כירודה ואיכון חד בלא חושבן לפי שהוא מאניל כנו שאמרנו ולא כאל . הרי
 ככירוד חלא חיי שאמרנו נשחתא דכל חיי איכה מתלבשת חלא כעילא קדישא וסביכותיה . כרון הוא ופרין ס"ו :

עו לאלהים פרק י"ב

בית קדש הקדשים פרק י"ב

ומה שאמר כבית קדש הקדשים שכוכה חכמת מעתיקא
 קדישא כשכרו הכלים יש רחמי ליה . גוהר כראשית
 דק ר"ה ע"ל ח"ה כריש הנחמנותא דמלבא גליף גליפי כעניינא
 עילאה

ולכא לכי אור החומר דעפא סבבה הקדמו שהו כשכרו
 הכלים נשחת רוב האור שהיו עשתיק קדישא
 דכל קדישא כוכבה חכמת כיה לשכר אית וכדי לעשות חר
 מור

עֵילָא בְּנֵינָא דְקִרְיִנְתָא כְּפִין חֲנוּ סְתִימָא דְסְתִימוּ מִדְּרָא
 דִּלְ"ס קוּטְרָא בְּנֵלְמָא נְעִין כְּעִתְקָא לֹא חִימֵר וְלֹא אוֹכֵס לֹא
 סוּמָק וְלֹא יִרְוֵק וְלֹא גוּן כֻּלְּוֹנוּ כִּד מִדִּד מְשִׁיחָא ל"א .
 כִּד הִדֵּר מְשִׁיחָא עֲבִיד גּוּבְרִין לֹא־הִדְרָא זַע' . כּוֹכֵת הַמֵּאֲמֵר הוּא
 לְמִדָּר לֵךְ שְׂתַחֲלִית גְּלִיזֵי מְלַכּוּתוֹ הַנּוֹרָךְ
 לְהִיּוֹת שְׂבִירָה דֹאֵס לֹא הִיְתָה הַשְּׂבִירָה
 לֹא הִיָּה יִכּוֹל לְהִתְגַּלּוֹת שׁוֹלְטָנוּתִיהָ
 בְּעֵלְמָא . וְהוּא שְׂאֲמֵר הַמֵּאֲמֵר כְּרִישׁ
 הַרְמוֹנְתָא דְמִלְכָא כְּלִמְדָּה כְּרִישׁ
 שׁוֹלְטָנוּתִיהָ דְמִלְכָא גְּלִיף גְּלִיפֵי הִיֵּינוּ
 סוּד הַשְּׂבִירוֹת וְהָהִנְחִירָה שְׂבִירָה
 זֹאת הִיא כְּדִי לְבַדֵּר הַחֲסִדִים מִן הַגְּבוּרִי
 שִׁימְרָאוּ הַחֲסִדִים וְהַגְּבוּרִים וְהַרְחִיקִים
 וְהָדִין שִׁימְקוּדֵס הִיָּה כֻּלָּא כֻּלָּל בִּימֵד
 שְׁלֹא הִיָּה כִּיכֵר לֹא חֲסִדִים וְלֹא דִין וְלֹא
 שִׁסֵּם דְכָר . וְזִכּוֹ תֵּהֱוֵאֲמֵר הַמֵּאֲמֵר כְּפִין

חֲנוּ סְתִימָא דְסְתִימוּ מִדְּרָא ל"א קוּטְרָא בְּנֵלְמָא כְּלוּמֵר שְׂבִירָה
 קְשׁוּר בְּנֵלְמָא אוֹתָהּ נְקוּדָה שׁוֹרֵשׁ הַחֲסִדִים וְהַגְּבוּרִים וְלֹא
 הִיָּה מְתַרְלִין כֻּלְּלֵי לֹא חֲסִדִים וְלֹא גְבוּרִים הוּי לֹא חִימֵר וְלֹא
 אוֹכֵס לֹא סוּמָק וְלֹא יִרְוֵק וְלֹא גוּן כֻּלְּוֹנוּ יִדִי יִרִידֵת הַאֲוֵר
 שְׂבִירָה נְתִיבוּ הַגּוּבְרִים הַמְּכַרִים וְזוֹ שְׂאֲמֵר כִּד מִדִּד מְשִׁיחָא
 עֲבִיד גּוּבְרִין לֹא־הִדְרָא . וּפְרִישׁ מֵאֲמֵר זֶה תִּתְחַלְּמוּ לְהֵלֵן .
 הָרִי שְׂבִירָה כְּמוֹ שְׂבִירָה כְּמוֹ שְׂבִירָה הַמֵּאֲמֵר הוּא כְּסוּמָק עַד דִּמְנוּ
 דְחִיקוּ דְכִקְיֵעוּתִיהָ כְּדִי נְקוּדָא חִדָּה הָרִי שְׂבִירָה אוֹתָהּ הַכְּקִיעַ
 נְהִיר אוֹתָהּ נְקוּדָה וְנוֹדַע מִה הִיָּה בְּתַחֲלִית גְּלִיזֵי אַע"ג שִׁאֲ"כ
 נְסִיתָם . וְיִחַדֵּר שְׂרָנוּן דְעִתְקָא קְדִישָׁא הוּא לְכִרְאֵת עֲלִמְיָן
 בְּחֲסִדִים וְגְבוּרִים וְלֹא הִיָּה יִתְרָאִים הַחֲסִדִים וְהַגְּבוּרִים אֵלְלֵא
 בְּכַח הַשְּׂבִירָה שִׁ"מ דְכּוּוֹנָה מְכוּוֹנָת מַעֲתִיק' קְדִישָׁא הִיָּה שְׂבִירָה
 כְּלִים וְלֹא כְּמִ"ד שְׁלֹא עֲרַבּוּ לוֹ הַעֲלֵמוֹת וְלִכְן הַחֲרִיבִין כְּאִשְׁרֵי
 תִּרְרָה הַחֲקִיפָה הֵאֵת כְּבִית קוֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים . וְכִיּוּ כֵן תִּתְחַלְּמוּ
 בְּזוּרָה כְּרִאֲשִׁית דָּף ל"ח ע"א רִמּוֹן ג' כ' וו"ל אִחֵד ר' שְׂאֲעוֹן הֵא
 תְּנִינֵן וְכִד בְּרָא קב"ה עֲלֵמָא גְּלִיף בְּנֵי־לִפְיֵי דְחָא דְמִהִימְדִירָא
 גוֹ טְהִירִין בְּרִיזִין עֵילְמִין וְגְלִיף לְעֵילְמָא וְגְלִיף לְתַתָּא וְכֻלָּא בְּרָא
 חִדָּא עַב"ל . יִתְּנֵה הוּא שְׂכַל דָּן דְמִהִימְדִירָא כֻּלְּוִין בְּכַרְמִין
 אִתֵּם וְהַיְצוּעוֹת שְׂכַלְוּ מְשַׁכְרֵי כְּלִים הִיָּה שְׂרָנוּן אִתֵּם וְכִד
 אֲמַרְנוּ לְעֵיל שְׂכַד לְכִרְאֵת עֲלִמְיָן הַנּוֹרָךְ הַשְּׂבִירָה שְׂע"י הַשְּׂבִירָה
 כְּתַבֵּד הַכֵּל כֻּל אִחֵד לְעֵמָו וְנִתְקַן עֲלִמְיָן . וְהוּא שְׂאֲמֵר הַמֵּאֲמֵר
 כִּד בְּרָא קב"ה עֲלֵמָא גְּלִיף בְּנֵי־לִפְיֵי דְחָא דְמִהִימְדִירָא הָרִי
 שְׂהַגְלִיעוּ

וְאַחַר כִּי שׁוֹל אֵלֹהִים אֶתְחַלֵּן
 ע"ק בְּהַיְמֵנוּ אֶתְחַתְּקוּן בְּתִיקוּנֵי
 כַּח סֵא דְסָכִין עֵתִיק דְעִתְקִין
 שְׂמִיר דְטַעֲרִין אֶתְחַתְּקוּן וְלִיָּה דִידַע
 לִיָּה אֶבֶל בְּתִיקוּנֵי יִדִיעַ וְכִד אֶתְחַתְּקוּן
 תְּקַן כֹּל תִּיקוּנֵי דְעֵילְמִין וְתַחֲמִין
 דְהִיֵּינוּ שְׂהַאֲרִי לְאוּרָא מְחַכְכְּתָא
 מְתִישָׁה דִילִירָה דְרָךְ תִּיקוּן יָב
 מְתִיקוּנֵי רִיקְנָא הַנְּקֵר' מוֹלָא עֵילְמִי
 עַל יְדֵי אֲרִיךְ :

חֲחֵר שְׂהוּא חִדָּא דְכַחֲשִׁית דְנִסְבִּירָה כְּסוּד וְלֹא יִשְׁלֵה יָן חֲלָן
 וְאֵס לֹא הִיָּה מְשַׁכְרִים לֹא הִיָּה אֶשְׁכַּר לְהִיּוֹת הַאֲוֵר חֲחֵר לְפִי
 שְׂבִירָה מְתִישָׁם הַאֲוֵר כְּכִלִּי וְלֹא הִיָּה נְעִישׁ בְּחִינַת הַגְּבוּרִים וְזוֹ
 ח"א לְהִיּוֹת לְפִי שְׂרָנָה לְשִׁמּוֹת כְּלִי לְלִבִּישׁ כִּד הַנְּשִׂאָה וְשְׂתִיָּה
 עוּמִין הַנְּשִׂאָה ר' לְשִׁמְחִינַת הַכֻּלִּי בְּעַמְיָן
 תְּהִיָּה בְּחִינַת נְשִׂיָה ג'כ' וְע"ג שְׂתִיקוּן
 הַאֲוֵר חֲחֵר כּוֹכֵת נִתְתְּקוּן הוּא ג'כ' הִיֵּינוּ
 שְׂנִתְחַוֵּהוּ כו"ח ח"א וְהִיָּה בְּחִינַת הַסִּילְוִן
 שְׂכַתְלָק לְמַעְלָה אִחֵד הַכֹּהֵן וְהַחֲזִירָה
 הַזֹּאת הוּא סוּד הַאֲוֵר חֲחֵר שְׂנִתְחַוֵּהוּ כו
 וְהוּא תִיקוּנֵי שִׁימְקוּדֵס לְכֵן אַע"ג דְהוּא כו
 שׁוֹרֵשׁ הַגְּבוּרִים לֹא הִיָּה מְתַרְלִים כֻּלְּוִין וְלֹא
 גוֹדֵשׁ וְלֹא הִיָּה אֶשְׁכַּר לוֹ ג'כ' לְהִיִּשְׁקֵן
 גְבוּרָה לְכֵד וְהַחֲסִדִים לְכֵד יִטָּן כִּי הִיָּה
 הַכֻּלְּעַם אִחֵד לְכֵן הַנּוֹרָךְ לִיתְתְּקוּן
 הוּא כְּסוּד דְלוֹר חֲחֵר כְּדִי לְהַחֲסִין

מִיָּין דְוִכְרִין לֹא־כֹא שְׂהוּא חֲסֵד וְיִמִין נְקוּבִין לְאִימָא שְׂבִירָה
 וְאִף עַל גַּב דְלִאֲרִיבָא דְהוּוּ גְנוּזִין הַבְּ שִׁטְרִין כְּנוּ ח"א קוֹדֶשׁ
 הַשְּׂבִירָה לֹא דְהוּוּ כֹל אִחֵד לְכֵדָה אֵלְלֵא הוּוּ כֻּלְּוִין כְּחִדָּא וְלֹא הוּוּ
 נוֹדַע אִיזֵה חֲסֵד וְאִחֵה גְבוּרָה אֶבֶל אִחֵר הַשְּׂבִירָה נִתְכַרְסִין
 הַחֲסִדִים וְהַגְּבוּרִים וְאוֹר יִשְׂרָאֵל הוּא שׁוֹרֵשׁ הַחֲסִדִים וְהוּוּ שְׂאֲמֵר
 הַיִּזְאֲמֵר וְאַחַר כִּי שׁוֹל אֵלֹהִים מְשַׁכְּלָק עִתְקָא קְדִישָׁא דֵל
 קְדִישָׁא בְּהַיְמֵנוּ אֶתְחַתְּקוּן בְּתִיקוּנֵי הָרִי שְׂהַסִּילְוִן לְמַעְלָה
 הוּא הַתִּיקוּן דְהִיֵּינוּ שְׂבִיעִתְקָא קְדִישָׁא ד"ק נְסִתְלָק לְמַעְלָה
 אִחֵר הַשְּׂבִירָה וְכֻל הַנְּשִׂאָה שֵׁל הַכֻּלִּים עֵילֵן אֲחֵרֵי לְהִיִּבֵן
 כְּשׁוֹרֵשׁ וְנִתְחַוֵּהוּ כְּכֵס כְּסוּד חֲחֵר לְכֵן הוּא כְּכוּוֹנָה יִכּוּוֹנָת
 נְסִתְלָק כְּדִי לְעַזְתֵּם אוֹר חֲחֵר לְהִיּוֹת הַתִּיקוּן !
 נְבַצָּא שְׂע"י שְׂרָנָה לְתִיקוּנֵי דְמ"ק מְחִיילָא נִתְתְּקוּן הוּא
 גַּב כִּן וְזוֹ שְׂאֲמֵר וְאֶתְתְּקוּן בְּתִיקוּנֵי כְּלוּמֵר בְּתִיקוּנֵי
 דְמִלְכָא קְדִישָׁא אֶתְתְּקוּן הוּא : וּפְרִישׁ כִּד סָכָא דְסָכִין
 הִיֵּינוּ לְפִי שִׁמְקוּדֵס כִּא הַאֲוֵר כְּלִי מְדֵה וְשִׁיעוּ לְפִי שִׁימְדָה וְשִׁיעוּר
 לֹא יִבְנוּ אֵלְלֵא חֲכֵד אִחֵד חֲחֵר שְׂהוּא שְׂמִינֵר נְרָנוּן דְהִיֵּינוּ שְׂחֹשֵׁב
 הַאֵדֵם כֻּלְּוִין לְשִׁמּוֹת דְכֵר אִחֵד וְאוֹמֵר אֶשְׁכַּר דְכֵר פְּלוּגֵי אֵס לֹא
 יִהִיָּה קְבִיעַת הַאֲוֵר חֲחֵר דְאִיבֵי הַבְּחִירֵי שְׂאֲמֵר לוֹ דִּי לְכֵן כּוֹכֵת
 הִיָּה מְתַרְלִין דְכֵד עַד שִׁא"ם וְאִין תְּכֻלִּית : כֵּךְ עִתְקָא
 קְדִישָׁא דֵל קְדִישָׁא כְּסוּד שְׁלֹא הִיָּה סוּד ח"א שְׂהוּא שׁוֹרֵשׁ
 הַגְּבוּרִים לְכֵדוּ כְּסוּדֵל אֵלְלֵא הִיָּה כְּכִי יִרֵד הַאֲוֵר כְּלִי מְדֵה
 וְשִׁיעוּר וְשִׁיכֵר הַכֻּלִּים וְאֵס לֹא הִיָּה ח"א שְׂנִתְחַוֵּהוּ הִיָּה חֲחֵר
 הַכֵּל

הרי ש"ש ויקח בויקא הוא על מלכין קדמאין ואתחרבו . ומ"ש וחסאת היינו שנשכרו . ואוקיות היינו שנתלגנו כגו אשא
 ליתקן . ומ"ש ואפיק מנו כטרא תבואת חמיטף ידוע הוא שבתבואת עילאה נקרא כינה ואחר שנתעלו כשמת המלכים
 אפיק ההוא עטרא דהיה גנחה בנו איהו . ומ"ש ואפיק מנו כטרא תבואת חמיטף ידוע הוא שבתבואת עילאה נקרא כינה ואחר שנתעלו כשמת המלכים
 הנשיות של הכלים וכעא חמיטף המלכא קדישא ושכינתיה ש"י נכראו כל עלמין וככו כרא עלמין . הרי ש"י שבידת המלכין
 נתקן פרנקמלכא קדישא ושכינתיה ובהן כבדא עלמא . וכמו כן תמוזא בוורא ויקרא דק קל"ה ע"א ו"ל ופרים קדישא חד פרבא
 וכה גליק ושעיר מלכין ותקוניהון ולא אתקיימו ה"ד ואלה המלכים וכו' ולכתר זמנא הוא אסתלק כההוא פרבא ואתתקן
 כפקונו . הרי יין היואמר הוה מואמר ולכתר הכי אסתלק כההוא פרבא ואתתקן בתקונו והאי סליקו הוא אחר חיות מלכין
 ותקונו אינו שרפון דמלכא קדישא הרי ש"י שבידת הכלים נסתלק ע"ק כההוא פרבא היינו האור חוור . ואתתקן בתקונו
 היינו שנתבאו החסדים והגבורות והם הם תקונו וכחותה סליקא עפש כההוא האור חוור שהוה התיקון דאי לא תימא הכי הי"ל
 אסתלקו כההוא פרבא ואח"כ אתתקן בתקונו מואמר אסתלק כההוא פרבא ואתתקן בתקונו ש"מ דהסילוק שסתלק הוא הוא
 כתיקון כמבואר בבית קה"ק וכמו כן תמוזא בוורא ויקרא דק קל"ה ע"א ו"ל כללוא דכל מילין עתיקא דעתיקין הוא כלל חד
 כלל הוא כלל יאה לא אשתני ולא שא אסתלק . ותיקוין אלין דיקרא דכליל כל דיקוין וכו' הוא דיקוין דאדם :
 הנה ראינו האמר הוה מואמר לא אשתני ולא שא ש"מ שזרע החסדים והגבורות היו כע"ק דכל קדישא הוא שורש
 הכל ואש"ג שלא היה נראה לא חסד ולא גבורה ואח"כ כשרפון דמלכא קדישא נפרסם החסד והגבורה אל תאמר שגולד
 דבר שלא היה ביה אלא היה ביה כחה והוניהו לטייל וכו' שאמר לא אשתני ולא שא ש"מ אתתקן בתקונו אלק ש"מ דרנונו
 היה להאשין החסדים והגבורות וע"י ששכירה נתבאו הוי אתתקן בתקונו דאינו כרפון אדם דכליל חסדים וגבורות . וגם דיוק
 אחר לראות הנזכר לעיל ימנה דאמר כלל חד כלל הוא כלל יאה כללוא אש"ג דתראה שני פרטין ומלכא קדישא ושכינתיה כלל
 חד יען כי כלל הוא כלומר החסדים והגבורות הם שלו הוי כלל הוא כלל יאה כללוא אש"ג שגראים כנאלים .

הרי ראינו ש"י שבידת המלכין נתקן מלכא קדישא באור חוור דהיינו שורש הגבורות :
 ומה שאמר בבית קדש הקדשים שבעתיקא קדישא אחר התיקון משפיע דרך נימון . לזה אית ראינו בוורא שמות דק קל"ב
 ע"כ ו"ל דתניא כרא דחין רישא דמלכא אתתקן חסד ומגבורה כהאי רישא תליין שערין נימון על נימון דאינו כל
 שכיכות' מתאחדין כהו גילאי ותתאי ש"מ שמשפיע דרך נימון . וכמו כן תמוזא בוורא ויקרא דק קל"ה ע"כ ו"ל חסדות כחוק תרובה
 כד נגיד מואמר סתימא דארין אכפין ליומא דו"א באינון נימון כאלו מתתכראן לכר ערין מוחין ואתעבידו חד מוחא בגין דלית
 קיימא דמוחה תתאה לא בקיימא דמוחה עילא עכ"ל מואמר הווא' דלית קיימא דמוחה תתאה לא בקיימא דמוחה עילאה ואמר
 לעיל כד נגיד מואמר סתימא דארין אכפין ליומא דו"א באינון נימון ש"מ שמשפיע דרך נימון וע"י השפע זה מתקיימין כל עלמין :
 ומ"ש בבית קדש הקדשים כד אתתקן ע"ק באור חוור נתקנו הכל כהסד וכרחמים . זה כרוז בוורא ויקרא דק קל"ה ע"א
 ו"ל כד אתתקן תקין כל תקוין דלתתא תקין כל תיקוין דעילאין ותתאין מכלן אוליפנא כל רישא דעשא דלא אתתקן
 הוא כקדמיתא לית עשא מתתקנא עכ"ל :

ומה שכתוב בבית קדש הקדשים אין מהכניסות נשאו התיקוין . זה כרוז בוורא שמות דק רכ"ו ע"א ו"ל וכדין
 דא כהירו דחשבה דלא אתידיה כשם כהירו דפרישא ונהרין כהדא ואתעבידו ט' היכלין להיכלין לאו אינון כהרוין לאו
 אינון דרוין ולאו אינון כשתיין ולא אית מאן קיימא כהו עכ"ל : הרי שהתקוין אתעבידו ע"י הכניסות דהכירו דחשבה
 כהירו דפרישא וזה הדבר כרוז בכתבי האר"י ו"ל סלל התיקוין אתעבידו מהכניסות של הספירות דחשבה וכתר . כאשר
 תמצא כנוונת האלות של האר"י ו"ל כ"ה :

עו לאלהים פרק י"ב

בית קדש הקדשים פרק י"ב

בבית קדש הקדשים כעגין א"ק ומיין דופרין הדבר
 כרוז ע"א כרוז טבע ומאמר דאמר קרא ויבשרי
 ארזה

אל כיואר המאמר נרין להודיע כי כל סה שהיכוד
 עשה לא היה בו כחינת חין נוקבין כי בחינת העין
 הוא

ולכא

אתחיל כלומר אע"ג דהיא אורש הדין לא אתחד בה דין ולא אתחייב עם אלה ממנה מתעריך ולכן בקראת הו"ה לביקור
 אלהים . וז"ש ביה עליקו וכה סלקין דלא הוו והוו ויהוין ידוע הוא ע"י . הדין מתלבנים כל . הנשמות וזכך לעלמא דארס
 זכחו שהנשמות של בני אדם מתלבנים מן הדין כך היו לעילא כל הכורחים שהיו מתבררין בכל בריות וכטיות . וז"ש
 ביה סליקו וביה סלקין כלומר שהיו מתקבל שהיו אורש הנשמות ביה סליקו הנהו . לשמות של הכלים וביה סלקין כל הנשמות
 הכלים אחריהם . ז"ש דלא הוו והוו ויהוין דלא הוו היינו מלבין קדמין דמיית ולא הוו במלכותא . ודכוו מלך דדר ואשמו
 שאלנו . ודיהוין כל שאר מלבין דכאים אחריהם הו"ה דלא הוו והוו ויהוין הרי לך סוד המתקלח בקינור :

בית קדש הקדשים פרק י"ד מהיטותה דכלא עון לאלהים פרק י"ד

מאור המורה נרוך להקדים לך ולהודיע ענין הטלות
 מהותה שהיונה חינו נפרד מהאזיל לפי
 שהאזיל הוא חלק מהאזיל ואינו כנפלא שהנפלא הוא נכד
 מהאזיל ואין בו כחה האזיל אלא הארנו כלד שאר
 האזיל בו אכל האזיל הוא חלק
 מתכשע והאזיל : ותרע שכל
 דבר שבעולם יש בו חיות של ר'
 עולמות אבי"ע ואזיל לך ישל בחדס
 עינו אזילו בדבורא שזו"א יש בו
 ד חיות המכרי הק מל כפד חושב
 כלכו לומר דבור ח מעת שחשב כלכו
 איתו חלה בקרא חילות שכלל אותה
 ילה מתקרה אכל עדין לא נפרדה
 מתקרה וכסודיה חלס להוניה טעת
 עלותה עד חלס הנרוך יקרא ברוח
 שבה נפרדה מתקרה עד חלס הקנה
 הרוח כסודיה שהיא כרוח וכטיל הקול
 חן הנרוך יקרא יערה ברוח בקול אכל
 עדין לא נודע מהות הקול מהו עד
 שיותך ויבחן בה וננאות הפה שהיא
 סוד דה"א אחרונ או יקרא עיני הדינו
 שנתקן אותו דבר כיון ויש חלבים את
 הקדיש עוד אזיל לך . משל שאם חשב
 החדס שרונה לחס איתו וחספה יקרא
 חילות אחר שרונה לחס זה נקד ברוח
 הדינו שכל נכד חלס חלס אכל חן שם
 ידעות נכד שכל פחה ולא נתפס .
 כתב שרונה לחס זה בקרא יערה שכל
 אנה הדבר עשה את הלחם זהו נקרא
 עשה

וזה שכתב בק"ה הק שכל דבר דכר יש אכ"ע ליה אות
 רוח כהרה , ברוח כראית דק"ע ד ע"א חל כד
 בלקח ברעות דק"ה למעבד יקח לקריה סלקא מנ שחטה
 רעותא לתפשטא . ואתפשטא ואתר דאיהי חטטה בתחית
 דלא חתיב ע"ד דאתפשטא ושריא לכי
 גרון אתר דאיהו כביע תדר ברו דאיהו
 רוח חיים וכדין כד אתפשטא הדיא
 חטטה ושריא באתר דאיהו יקרי הדיא
 חטטה אלהים חיים דכתיב הו"ה
 אלהים חיים
 עוד בעיא לתפשטא ולאתגליא
 נפקא חלס ורוח"ה וי"א כליל
 כדרא וככך עיבד נכר שלס ואיהו קול
 חד דכתיב ואשתיב מהבא וחטטה דכיה
 סתים כחסי אשתמע לתגליא .
 עוד לתפשטא הוי מחטטה לתגליא
 וכטט הוי קול ואקיש כשפון וכדין
 כקרא דבור ואשלים כלל ונלי כלל
 אשתמע כלל איהו הדיא מחטטה סת'
 דכיה לגו כלל חד עכל . כרו חן
 בתחית כד בלקח ברעות דק"ה
 ליעבד יקרא ליקח סלקא מנ
 חטטה רעותא לתפשטא היינו מה
 שאחרנו שכתוב חלס לומר דבר
 אחד שנקרא חילות : דה"ס האחר
 ותפשטא ואתר דאיהו מחטטה סתים
 דלא חתיב ע"ד דאתפשטא ושריא לכי
 גרון ונ"א יקרי הדיא מחטטה אלהים
 חיים דכתיב הו"ה אלהים חיים הרי כרו
 שאחרנו

ונורווגו א"א במקום הנקרא עכשיו
 עילס האצילות ויצא מחס פירצ'ף
 א' קדוש נפלא ונירא ברמ"ח אברו'
 ושם"ה גידים כולל דבר ונוקבא
 חאוסים אכל אינם שוה בשוה כי
 כבר נודע בדרך טעם שקימר
 האשה קצרה טעל איש פסוד
 אהתך גוין גתין ולחיש לה לפי
 שראש חאשה בתחיל מאמצע
 קומת האישי מאחורי החור שריו
 ולמטה כדאיחא כאורא רכח וז"ל
 וואי אדם שארי תקן כלל דכתיב
 ואשאלף לאחורוי ושרי מאורוי
 מבין ב' דרועין כאהר דתלין שיערי
 דדיקנא דאתקרי הפאור וי"א
 ח"ח הוא דאחשט פאחורוי עכד
 גולגלה דנוקבא ח"ד בחפאורוי
 אדם לשכת בית דור . סוד הצלע
 איש מששנבראת הח באחורוי אדם
 כי בצלע שאחורי החו שלו שיש
 הוא חתחלת ראש חנוקא כסוד
 בחלה היחה זכ וכלפף דרויני
 אחר התקון נעשית פ"צוף אכל
 סחוח שלו ולכטת :

פִּיק יִד בְּכִיָּהּ שֶׁשֶׁעֲנֵהָ הִיא מְחַשְׁבָּה עַד הַגְּרוּן דְּלִיאָהוּ
 תִּקְנָה רַחוּם בְּחַד נִקְרָא אֹתָהּ הַמְחַשְׁבָּה לְהִים חַיִּים דְּהִינּוּ
 אִחָא וְאוֹתָהּ מְחַשְׁבָּה נִקְרָא בְּרִיאָה כְּשֶׁהָא בְּקִנְיָה . וְהֵא שְׁמִיר
 הַמְחַשְׁבָּה עוֹד כְּשֶׁהָא לְאַתְּמִשְׁטָא וְלֹא תִגְלִיִּיחַ מִתְּמָן כְּפִקוּ אִשׁ"ל
 וְרַח"ל מִי"ל כְּלִיָּן כְּחַד וּבְתַק יַעֲקֹב גַּבְר שְׁלִים וְיִאִהוּ קוֹל חַד
 דְּכַפִּיק וְגו' הָרִי שְׁאוֹתָהּ מְחַשְׁבָּה שְׁנִקְרָאת בְּרִיאָה שְׁהִיתָה כְּגִרוּן
 הַקָּל כְּשֶׁנִּשְׁמַע בְּחִין נִקְרָא יִצְרָה שְׁכֵן יַעֲקֹב הוּא רַחוּם כִּי צִירָה .
 הָרִי כְּשֶׁנִּשְׁמַע שְׁהָקוּל נִקְרָא יִצְרָה יוֹמִ"ש הַמְחַשְׁבָּה עוֹד הַתְּפַשְׁטִית
 הָאִי מְחַשְׁבָּה לְאַתְּגִלְיִיחַ וְכַטֵּס הָאִי קוֹל וְהָקִישׁ כְּשֶׁטֹּון וְכַדִּין
 נִפְקָא דְבוֹר וְשִׁלְיִים כְּלֹא תְלִי כְלֹא הָרִי כְּשֶׁמִּתְחַן הַזֶּלֶה דְרַךְ ה' .
 מִזְוֹלֹת הַפֶּה וְיִצְלָת מִן הַשֶּׁפֶה וְלִחְוֹן אִו נִקְרָא עֲשִׂיָה הָרִי כְּמִלָּה
 אִחָא אִתְרַמִּיחַ לְעוֹלָמֹת אִבִּי"ע וְכַמּוּן כֵּן כִּהִיָּה כְּעִלְהוּ עַלְמִין .
 כְּשֶׁמִּשְׁבַּח הַקֶּס"ה לְכַרְחַת הַעוֹלָם נִקְרָא אֲזִילֹת כְּשֶׁנִּצְלָת אֹתָהּ
 הַמְחַשְׁבָּה מִתְּקַדְמָה וְכֹאֵה עַד הַכִּינְיָה דְּלִיאָהוּ גְרוּן נִקְרָאת בְּרִיאָה
 לְפִי דְכַזּוּהָ כְּכַרָּא שְׁמִים וְכו' סוּד בְּרַאשִׁית בְּרַא אֱלֹהִים אֶת
 הַשָּׁמַיִם וְאֶתְרַח"ל שְׁמִים אֵשׁ וְחַיִּים הַרְחֹם כִּי צִירָה . וְהוּא רַחוּ
 הַמְחַשְׁבָּה בְּקוֹל אִשׁ"ל מִי"ל שְׁהוּא עַל עוֹלָם הַיְצִידָה הַרְחֹמוּ לְשִׁיל
 דְּרִיבִינּוּ ת"ת הַנִּקְרָא קוֹל יַעֲקֹב וְכַשְׁתַּקֵּן הַעוֹלָם בְּמַעֲשֵׂה אִו
 נִקְרָא עֲשִׂיָה הָרִי לְךָ רִאִיָּה לְמַה שְׁאַרְנוּ בְּכִיָּהּ :
 וְש"ש בְּבִית קוֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים דְּמִלְכָא קְדִישָׁא הוּא הוּא עֲתִיקָא
 קְדִישָׁא דְכָל קְדִישָׁא כְּסוּד חֲסֵד וְגַבְרָה לֹוֹה אִית
 רַחוּם בְּזוּרָה בְּרַאשִׁית דָּךְ כִּי ב"ע"ל חו"ל רַח"ל דְּתַרִּין שְׁמֵהוּן
 כְּלִיָּן כְּחַד וְשֶׁכְּלֹלָא דִּילְהוּן ג' וְאוֹתְהוּדִין לְחַד דָּא לְקַבֵּל דָּא
 וְאִיבּוּ שְׁמִיָּא גְלִישָׁא מִתְּחַקָּא כְּלִיָּן כְּהָאִי כְּחַד דְּמַהִימְנוּתָא
 עַבְלָא . מו"ש הַמְחַשְׁבָּה רַח"ל דְּתַרִּין שְׁמֵהוּן כְּלִיָּן כְּחַד וְשֶׁכְּלֹלָא
 דִּילְהוּן ג' הָרִי שְׁמִלְכָא קְדִישָׁא וְשִׁכִּינְיָה כְּלִיָּן דִּילְהוּן הַקְּשֶׁר הַג'
 דְּהוּא עֲתִיקָא קְדִישָׁא וְאִינוּן חַד כִּינּוּ שְׁמִיר וְאִתְהוּדִין לְחַד מו"ש
 וְאִיבּוּ שְׁמִיָּא גְלִישָׁא מִתְּחַקָּא כְּלִיָּן כְּהָאִי כְּחַד דְּמַהִימְנוּתָא כֹּא
 לְהוֹדִיעַן הַב' שְׁמֵהוּן אֶלְמִין מִיָּן אִיבּוּן חו"ש וְאִיבּוּ שְׁמִיָּא גְלִישָׁא
 מִתְּחַקָּא דְּהִינּוּ עַל חֲלָבָא קְדִישָׁא הַרְחֹמוּ לְשִׁמִּי הַשָּׁמַיִם הוּי וְאִיבּוּ
 שְׁמִיָּא גְלִישָׁא מִתְּחַקָּא וְאִשְׁלִי שְׁמִיר שְׁמִיָּא לֹא עַל מִלְכָא קְדִישָׁא
 לְכַד קְאִמֵּר חֲדָשִׁים כְּלִיָּן כְּהָאִי . כְּלִיָּן עַל תְּרִי אִתְמַר דְּאִינוּן
 עַלְבָּא קְדִישָׁא וְשִׁכִּינְיָה . וְי"ש כְּלִיָּן כְּהָאִי כְּחַד דְּמַהִימְנוּתָא
 יְדוּעַ הוּא שְׁהַשְׁמָה נִקְרָא חַד דְּמַהִימְנוּתָא וְהַשְׁמָה הִיא דְּהִיא
 כְּשֶׁמִּתָּא דְכָל חַיִּי הִיא הַעִימְתָא שְׁלֵשְׁתָּאן בִּיחַד . וְי"ש הַמְחַשְׁבָּה
 כְּלִיָּן כְּהָאִי ל"ל כְּהָאִי קְשֶׁר תְּלִיתָא . כְּחַד דְּמַהִימְנוּתָא ל"ל
 עַל יְדִי רַח"ל דְּמַהִימְנוּתָא וְהָאִי-כְּשֶׁמִּתָּא דְכָל תִּיבְרָא . וְכַמּוּן כֵּן
 תִּיבְרָא בְּזוּרָה שְׁמִית דָּךְ רַח"ל עִי"ת ל' אֶלְמִין ע' נְהוּרִין לֹא קְדִישָׁא
 אֵל

עֲשִׂיָה הָרִי שֶׁכְּלֹוֹ דְכַר וְדַכַר שֶׁנּוּ ד' כְּהִימְנוּתָא אִלּוּ וְהַקְּרֹב קְרָב
 אֵל הַמְחַשְׁבָּה הוּא אֲזִילֹת ו' וְחִדְעַ שְׁעַר שְׁלֹא יִצָּא הַפְּרַזְק
 הַקְּדוּשׁ דְּמִק' לֹא הִיָּה מִקּוּם שִׁיאֲזִיל הַאֲזִילֹת לְפִי שְׁהָדֵר הִיָּה
 חֲסֵד לְתַקְרוּ וְעַן כִּי לֹא הִיָּה לוֹ מִקּוּם שִׁיכּוֹל לְהַזְרוּק אֹתוֹ שְׁהִי
 הַכָּל נִשְׁכָּרִים מִתּוֹקֵף כְּהִירִיתוֹ אֲבָל אַחַר שִׁינָא מְלַכָּא קְדִישָׁא
 וְשִׁכִּינְיָה שְׁהוּא הוּא עֲתִיקָא קְדִישָׁא ד' קְסוּד דְּחֲסֵד וְגַבְרָה
 דִּילִיָּה מִצָּא הָאִוֵּר דְכַר שִׁיחֻזִּיק אֹתוֹ לְפִי שְׁכַר הוּא מִקְדָּם
 מוֹרְגַל כּוּ וְהַרְגִיל כְּאִוֵּר אִין הָאִוֵּר מוֹיָקוּ וְאִוֵּר נִתְיַשֵּׁב הָאִוֵּר וְלֹא
 חֲסֵד לְאִזְרוּרִי וְנִקְרָא אֲזִילֹת חו"ש הַמְחַשְׁבָּה וְנִזְוֹנוּ או"ל מִקּוּם
 הַנִּקְרָא עַבְשִׁין עוֹלָם הַאֲזִילֹת מְכַלֵּל שְׁקוּדֵס לְכֵן לֹא הִיָּה נִקְרָא
 אֲזִילֹת אֲלֵא עַבְשִׁין דְּהִינּוּ אַחַר שְׁכַתְהוּוֹת מִק' : וְש"ש
 וְיִצָּא מִהֶם פְּרַזְק א' קְדוּשׁ וְנִכְלָא וְנִזְוֵרָא בְּרַח"ל אִיבְרִים וְכו'
 קְדוּשׁ הִינּוּ מְהַטְעֵם שְׁכַרְנוּ לְפִיל שְׁהוּא הַעֲנַם מִיָּם וְלֹא הַכְּלִי
 כְּמוּ שְׁאֵר הַפְּרַזְפוּסִים וְי"ש נִכְלָא הִינּוּ לְפִי שְׁהוּא מִתּוֹתֵי הַכְּלָא
 וְכֹא שְׁהוּא ע"ק דְכָל קְדִישָׁא וְנִקְרָא יִצְרָא לְפִי שְׁהוּא מִתּוֹתֵי ל'ו'
 קְטוּת שְׁכִינּוּיִים נִזְוֵרָא וְהַג' אִלּוּ הֶסֶם קְדוּשׁ כְּלָלָא . נִזְוֵרָא לְרַחוּם
 קְדוּשׁ שְׁהוּא עַסֵּם נִכְלָא שְׁהוּא נִסְתַּר נִזְוֵרָא שְׁהוּא נִגְלָה לְרַחוּם
 דְכָלָא הוּא וְאִין בְּלַעֲדוֹ זֹשִׁיעַ . מו"ש בְּרַח"ל אִיבְרִים לְפִי
 שְׁהָאֵדֵם כְּלָל מִרַח"ל אִיבְרִים וְהוּא נִקְרָא ג' אֵדֵם עִילָאָה לְכֵן
 יֵשׁ כְּנ"ג כְּהִימְנוּתָא רַח"ל אִיבְרִים : וְאֵת מַהִיבּוֹן כְּאִוֵּר
 רַח"ל אִיבְרִים יִתְדֵק-שְׁהַב' עִישְׁרִין דְּבַהוּ גְנִינָן כְּגו' או"ל
 אִתְּפַשְׁטוּ כְּתוּךְ פְּרִטִי פְּרִטִים שֶׁל נְהִי' הַחֵא-לְאוּרְךָ וְלִרְחִיב
 וְלַעֲבוּדִי וְכַשְׁתְּהוּוֹ כְּתוּךְ מַעִי אִחָא אַחַר הַזְוּוּן יִצָּא כָּל אֲבָר
 מִחֻלְקוֹ שֶׁל הַפְּרִטִים הַזֶּכֶר כְּאִשֶׁר נִתְבָּרַךְ בַּע"ה וְתַדַּע שְׁנַחַח
 דְּאִמָּא יֵשׁ כְּנ"ג פְּרָקִים וְכָל פְּרָקֵי וּפְרָקֵי יֵשׁ כְּנ"ג כְּהִימְנוּתָא סְכִיחֹת
 שְׁהֵם חֲכִיד' חֲנַנִּית נְהִי' בְּאוּרְךָ וְחִב' ד' חֲנַנִּית נְהִי' בְּרוּחֵךְ .
 וְחִב' ד' חֲנַנִּית נְהִי' כְּעוֹבֵי הָרִי ג' . סְפִירֹת פְּרִטוּת כְּתִיבִין
 אֹתוֹתֵי הַתּוֹרָה וְהַגִּיעוּ לּוֹ מִהֶם כ"ו אִיבְרִים וְכָל אִלּוּ הֵם
 כְּנ"ג אֹתוֹת : חֲרַע שְׁכִיבִיו דְּחִילֵי הַחִילּוּ דְנו' מִזְאִים
 כ"ו אֹתוֹת כֹּה בְּאוּרְךָ נִזְוֵרָא גְרִין ג' אֹתוֹת הָרִי מִלְיוֹן א'
 עִילּוֹי כ' יַעֲלֹו אֹתוֹת כֹּה נִזְוֵרָא וְנ"ג א' וְחִילּוֹ ג' שְׁהוּא
 עִילּוֹי דַּע' אֹתוֹת עוֹלִים כ"ו דְּהִינּוּ שְׁכָל אֹת מִלְיוֹנָה ג' וְנ'
 פְּעִימִים ג' עוֹלָה כ"ו . הָרִי שְׁכ"ו אֹתוֹת יִצָּא מִחֵלְקוֹן שְׁהוּא
 פְּרָק רִאשׁוֹן דְּנַחַח דְּאִחָא . כְּמוּ כֵן כְּפִרָק שְׁנִיָּה דְּנַחַח דְּאִחָא יֵשׁ
 כְּנ"ג סְפִירֹת חֲכִיד' חֲנַנִּית נְהִי' בְּאוּרְךָ וְכֵן בְּרוּחֵךְ וְכֵן כְּעוֹבֵי
 הָרִי כ"ו סְפִירֹת פְּרִטוּת וְהֵם כָּל כ"ו אִיבְרִים אַחֲרָי וְהֵם
 כְּסוּד נְדָרֵי דְנַחַח דְּאִחָא . כְּמוּ כֵן כְּפִרָק ג' דְּנַחַח דְּאִחָא יֵשׁ כְּנ"ג
 חֲכִיד'

עו לאלהים פרק י"ד

וקצתנו י' : מדאמר האומר וכפני ריאה מקבלים לרוחא דאיהו: מלכא עליהו ש"ו. ומלכא קדישא י' רוחו לרוח בתוך הלב . ועל איתא : בתקוני זוהר דף י"ג ע"א וז"ל מלכו איהו מ"ה דאיהו ארח אנילות' איהו שקיין דאילכא בדדעו וענפו כשיא דאסקי לאילכא ואחרכי כהווא שקיין רבון עלמין אמת הוא עלית השילות סיבת הסיבות' דאסקי לאילכא כהווא כביעו איהו כביעו איהו כנסתא לגופא דאיהו חיים לגופא עכ"ל . הרי שהווא כביעו דאיהו שם מ"ה איהו כנסתא לגופא . הרי שכל האומר לעיל ראיות ברורות ששם מ"ה דאיהו מלכא קדישא ושכינתיה איהו כשמה ל"א ונ"כ לכל האנילות . ומה דאמינא יותר שמתלכש בועדי חגפין משאר פרטופין היינו משום דהרוח שורה בלבו ומשם מתפשט ככל הגוף . וכל שאר דמיתיי בבק"ה קב"ר כמרר בכתי האר"י ז"ל ולמפורסות אינן צריכין ראיה :

עו לאלהים פרק ט"ו   מהימנותא דכלא   בית קדש הקדשים פרק ט"ו

ובת' : שאמר בבק"ה הק שכשירדת השכינה לכי'ע מקטנת את עצמה . ש רוחו ליה כדכרי' ח"ל ויהי שאמרנו על ענין הלכנה שאמר לה הקב"ה לכי ויעמי את עניך . ויאמר נ"כ מעשית א' משמים באור השמש . וקסה שהרי אין לה אור מעצמה כלום כדאיתא בזהר לית לה מנראח בלום . וזה הדבר ברור שהענינים רוחות שאם לא יהיה אור השמש מבייק בה לא תאר כלום שהיו לקות הלכנה כשיעמדו על קו התלי שניהם יהיה גוף הארץ ביניהם יחסך אורה עד שלביעיים לא תראח כשמים עכ"ל וכל ואם כן אכא פכה אורה שהיא א' משמים יאמר השמש . וימד שקראוהו אספקלריא שאינה יאזירה . אלא ז"ל שיש הפרש בין הארץ סיהרא לביהר' דעץ חיים כדאיתא בזהר ויקרא דף רמ"ח ע"כ וז"ל אכל סיהרא דעץ חיים היא נקודה דגלאנימיה איהי כמבועא דלית ליה פסק דכתיב בה ובאנא חיים אשר לא יכזבו תימיו . מדאמר האומר אכל סיהרא דעץ חיים ההיא נקמה דגלאו מינה איהו כמבועא דלית ליה פסק ש"ו תרתי ש"ו דלית סיהרא אחיתא דלית לה מנרניה כלום מדאמר אכל סיהרא דעץ חיים אות בה היא נקודה . וש"ו דאפי' סיהרא דעץ חיים יחד לאוריקן דלא בסך כמבועא דוקא ליהיא נקודה דכונה אכל כגמיה הוא לוחין ודיעין אכל מ"ה מחיות שהיא עצב גס כן אית לה א' חיותין מאר השמש שכן אומר חז"ל שהכלום הוא א' משמים הנכונה . והענין הוא שיהו ש"ו הוא ששה קצוות וכל קנה כלול העבר

ובעת היוונן שחורת פנים בגנים אז שיעור קומה שורה שורה בשדה כשיעור קובתו ונמצא שבתחלה כתר דירה היתה מקומו בהפארח דידיה סתציו ולכמה בסוד עשרת רשארט לעכופי בטן כי עטרת שהוא כתר דירה בת"ר דירה כסיום שכולת הזקן ורמטה אשר עם השעיים ושם הינגונים נשמות ישראל קודם נתינתם ברהם הנוקבא ולכן נקרא ישראל העכופים בני בטן הנשופים בני רמח גור עוד שהנוקבא אין לה נקן . והנה הסיבה שיצאו אהור בצתור היא כרי שלא יחצוהו הקליפות באחוריה הנוקבא :

ענינותין אלתכפיון מקימה והיא העולה שעולה למעלה וע"י גילוי ע"ק ד"ק יתעורר היוונן שלהם ואז כשעולה למעלה היא מתפשטת כ"י ספירות ולא כמו שהיתה בסוד נקודה למטה לפי שמה שמקטנת עצמה כשירדת למטה הוא כדי שלא יתהנו החיפוניים ויאורה אכל כשעולה למעלה באנילות שם אין פחד מחיפוניים כ"לא יגורך רע ע"כ הוא מתפשטת ואהרת בסוד והיה אר הלכנה באור החמה ונעשת בעלת עשר ספירות שלימות ואז היא ראויה ליוונן וז"ש האמר ובעת היוונן דייינו ביעת שיתגלה עתיקא קדישא דכל קדישא אז עולה למעלה וזתפשטת כמפידותיה ואז שיעור קומתה כשיעור קומתו :

ודע שהגתר דמקב"היא נקראת עטרה בואן שהיא בקצת לפי שהיא מקבלת השפלה ולפעמים נקרא עטרה בעלה דכתיב אשת חיל עשרת בעלה וזה שלא נקרא כתר וא עטרה הוא לפי שמה שזא לה הוא דרך עטרה של האיש ע"כ נקרא כתר שלה עטרה ונשתייה מקודש בסוד וזכ הוא יסחן כנגד הטיבו כמאז שכתה דירה הוא פננת"ת דידיה מחזוריו מחינת"ת ולמטה שהוא חוקם המעיים אכל ית"ל ולמעלה אינה התגלית עד שיעשים ערצוף וזה שאמר האומר עכיים שכולת

עו לאלהים פרק י"ו מחיטעתא דכלא בית קרש הקדש-ם פרק י"ו

קדו שאמר כבית קדש הקדשים שניעות הורע קדש הם רחמו לכו רצועות של תפילין ויורדין דרך הכליין ככר אמרנו לעיל שהרצועות הם המוחין והמוחין כשיורדין לגאח דרך היסוד פונדין דרך נח והוד ויורדין ליסוד ומשם יונאין למלכות וזה המכור בוהר ויקרא דף

ד"ה ע"כ ו"ל ותרק כליון טר האופים דמכשלין ארבע דנחית מן מוחא ומכשלין מילא דמכשלין מכפני ריאה ע"כ. הרי שהמוחין עובדין דרך הכליות ומשם מתכשלין ומשם יורדין לייסוד ומן היסוד יונאת למלכות כדאיתא בוהר ויקרא דף ר"ל ע"כ ו"ל תרין רצועין נפקין מקטרא דא ומקטרא דא רוח דתרין ירכין דהאי ח"ת דכתיבי קטוב אחידן כהו דהא תלעילא נפקין תרין דרועין מימינא וגו'. וכד איהו אלתאזרת בשופלי ירכין ורשימו דיו"ל כרית קדושה עלה וילעיל כרין איהו אלתאזרת ביחודא ע"כ. הרי ראה כבירור לכל מה שזכרנו :

ומה שאמרנו כבית קדש הקדשים שהדעת תקן זיכרות השעו ליה איהו ראה בוהר שנות דף ק"ג ע"א ו"ל גופא דמלכא ארבעטותא דת"ת דנוחין כיה ויתחבראן דרועין דמלכא כהירו דח"ג וכננין כך ייחוסו עניי כדעת אלתתקן עיילו כרישא אלתתקן ואתפשט לנו וכנו גופא שוקין אלתאזרא בתרין נקודין ואינון תרין כהורין תמש שוקין ותרין כליון לכהו תליון כאתר חד דתמן אתכנס כל רעות וכל תשחא דנושא

ותמנין שריון כל יהוא רעות לאתר דאתקרי יסוד עולם יסוד מהוא עולם דאתקרי אתר ומאן אינון נח והוד ועל כה' נבאות שח ברוך הוא ברוך שמים לבלל ולעלמין ע"כ. הרי מן החזק כבירור שהדעת תקן המעים כיה דלח' מעי' כדעת אלתתקן עייל כרישא אלתתקן ואתפשט לנו ומדקיים החזק ואמר וכנו גופא שוקין אלתאזר' כו"ל. כהורין ואינון תרין כהורין תמש שוקין ותרין כליון לכהו תליון כאתר חד ש"ת שיה שתקן

ולכא אל ביחור החזק ככר נתבאר לך שזכ' רצועות הם מתפשטים ע"י המוח הג' הרחב' כקשר שהוא הדעת לא שהם מתפשטים על ידי הדעת והדעת אינו מתפשט אלא שהמוחין דלח"א מתפשטים בתוך הדעת וכשהפשט הדעת דרך חוט השדרה יתפשטו גם המוחין דלכא ואזא : וצריך להבין למה הרצועות לא יהיו לאחר תלויות אלא לפניו לא שכבר ידעת שהרצועות הם מוחין כל"ל ואם יהיו תלויות לאחר יהיה אחיה לקליפות על כן הם באים לגד פנים שהוא סטרא דזכורא כבוד אחותי בת אבי היא חך לא בת אחי ותהי לו לאשה כלומר שהיחוד צריך להיות נגד פנים שהוא סטרא דזכורא ולא מחזור שהוא סטרא דנקבא . עוד טעם אחר מה שבאים הרצועות נגד פנים לרחו שחלקים הם ומוחין ח' ליחין ואל' לשחאל ואם פלויות לאחר לא יבדק להיכן נטיים שיתעברנו ולא יודע איהו ליחין וזיה לשחאל אלא יראה כדבר שיווד כתיבם ואינו מונע מהם ואינו כן שהיחין דווקא חלין על ראש דו"ל לכך הוצרך לתתם נד פנים ולשים אותם כל ח' לגד ח' : עוד טעם אחר כי היחין אלו הם סוד וינוג דו"ל ואי אפשר לזונגם באזרחיים כי הם הקליפות אלא מהד פנים שהם חסדים כי באור פני מלך חיים ואע"פ שרצה שהתפשטם הם ג' ח"ת אינם נכרדים כי הדעת מתכנס דלח' לא תיחא הכי היה צריך שיהיה ג' רצועות אלא לפי שהשלישי שהוא הדעת כליל לתרויהו על כן הם ב' רצועות לפי שהשלישי כליל לתרויהו כנוייהו . וכן תמצא בהם התחתון שהדעת שהוא המוח הג' מתפשט דרך חוט השדרה וכנויים הם מוחין ואח"כ מתפשט חוט השדרה לכל חלקים ויורדם משם ח"ד לכל צידין ע"ה ה' הצנורות העובדים דרך הכליות ומשם יורדין לכל צידין ואח"כ יורדין ומתחברין בכל צנורות באמה שהוא היסוד הרי שהדעת הכליין מתפשט עד סוף חוט השדרה ומשם נתפשט לכל חלקים שהם

ואילין תלת מתפשטין ככל גופא להאי סטרא ולהאי סט' ע"י מוחא תליתאה דאקרי דעת דאחיד ברוחן בהאי סטרא ובהאי סט' ומתפשט באמצע חנוף ש הוא רועיקר כדאיתא באידרא ווטא מעי' אלתתקן בדעת ואחשליין כל אכסרין וארין דכתיב וברעת חררים יב' אהושה ששיאר באידרא רכא תו אהשיט האי ת"ת ואחשקן מעי' דרכורא והו על עצמות הנף סהיך וב"ש באידרא ווטא הוא על לבוש יוהר דק ופניו מתלבש בתוך חנוף והוא בין הנשטח ובין חנוף ולשיכך הוצרכו אליו הכ' עשרין לצאצא א"א כרי לחבר אוהם לע שיתם שרצוף דק ער סאור להתלבש בו הנשטח כרי לרשטיק בין חנוף ובין הנשטח כרי שיהיכ' הגוף לסבול חוקף אורה וכך באים תמצא ג"כ הרי נתבאר חכ"ד ש"ז השרצוף רשאר השרצוף דהיינו חל"ת נה"ם הוא מן הו מלכיש כנובר בסוף אדרא וטא :

שהיה ג' רצועות אלא לפי שהשלישי שהוא הדעת כליל לתרויהו על כן הם ב' רצועות לפי שהשלישי כליל לתרויהו כנוייהו . וכן תמצא בהם התחתון שהדעת שהוא המוח הג' מתפשט דרך חוט השדרה וכנויים הם מוחין ואח"כ מתפשט חוט השדרה לכל חלקים ויורדם משם ח"ד לכל צידין ע"ה ה' הצנורות העובדים דרך הכליות ומשם יורדין לכל צידין ואח"כ יורדין ומתחברין בכל צנורות באמה שהוא היסוד הרי שהדעת הכליין מתפשט עד סוף חוט השדרה ומשם נתפשט לכל חלקים שהם

האלאכ' שיש בו ק' יקרא שמו כגון התוכר יקרא חייט והעוסק
 בחלאת זה וכסף יקרא נורף וכדומה ואם יהיה עשר חלאכו
 באדם א' יקרא בעשר שעות ואם תזניא כח הפועל מן הפעולה
 או תשאר הפעולה כמות שאין הכלים פועלים אל כח המכשיל
 ע"ז אמר אליהו ז"ל אשתארו כליו שמהן כגופא בלא גשמתא
 וכהיות הטף כלי נשיה שולטת הקליפה בו אבל מי שתופס
 עיקר האמונה דהיינו גשמתא דכל חיי מתלבש בתוך מק"ו
 ומק"ו מתלבש בתוך האנילות או ודלוי תפס האמונה שלימה
 כדלוי כחומר אליהו עלגיו אייהו שם מ"ה דמילוי אלמין דלוייהו
 אורח אנילות ואייהו שקיין דליבא בדדעווי וענבו כחיו וכו'
 דאשקי לליבא . כההוא נביעו ובהוא נביעו אייהו כגשמתא
 לגופא . תו אמר אבל מסטרא דעילת על כל עילאין דלוייהו
 כינייהו לית תמן נידות ולא ריחוק ולא קינות ולא כידוד ואייהו
 דקשיר עשר ספירות פנימיים ועשר ספירות חיצוניים
 דרי שעל ידי נשיות דכל חיי מתקשרים הי' ספירות פנימיים
 דליהו וק"ו עם עשר ספירות חיצוניים דליהו האנילות ואם
 תפס מק"ו בלא נשיותא או מק"ו ילך אחר הכשיה ושאר
 פרעופי דאנילות בלא גשמתא . זאת האמונה שהודענוך היא
 שלימה ולא כזו ויכה לעלם ולעלמי עלמין אמ"ן וכי"ה נבאר
 לתקון באורך במקומו : ומ"ש באירא נטא מישי איתתקן
 כרעת כאשר נתבאר הוא הלבוש יותר דק פנימי מתלבש בתוך
 הנוף בכל חלקי האברים וכתוך הלבוש הזה הדק פנימי בו
 מתלבש כו"כ דקדיונותא שהיא נשיותא דכל חיי דמק"ו וזו
 לא היו הלבוש הפנימי הדק שהוא מק"ו שבהם הכח לסבול
 לנשיותא דכל חיי ולפי שהוא הוא עתיקא קדישא כז"ש ראו
 עתה כי אני אני הוא אני הוא דייקא כאשר נתבאר אלמלא
 מק"ו שמקבלים תוקף אורה דגשמתא דכל חיי לא היו
 יכולים לסבול דאנילי' לסבול האור כ"א ע"י מק"ו כבוד ואתה
 מחיה את כלם אלמלא הוא שמקבל גשמתא דכל חיי לא היו
 יכולין לסבול אותה כבוד וזהו שנקרא שם מ"ה החדש שיש
 לשאול למה השם ע"כ לא יקרא חדש אום"ג או ש"ן אבל היו
 מחדש ולמה לא יקרא בשם חדש . יש בזה כ' תשובות וה"א
 מהם נאמר דהיינו שם ע"כ הוא המילוי יודין דלית לא על ולא
 צורה והצידוה הוא שנתהוה בעורת אלף דהיינו שהו"ד
 במילואה נעשית אלף שהוא שם מ"ה ולכן נקרא שם ע"ה
 החדש שני לוי באלף שנקודים לכן היו כבוד ש' משרין והחדש
 הוא שנעשו פרעופי חדש שלא היו יוקדם והשם יו החדש הוא
 מתלבש בתוך האנילות ונקרא נביעו כו"הר ו"ש איתתא

יקרא שם מ"ה ומצינו בשם מ"ה כו"הר ככמה מקומות שנקודת
 ככתר כדליתא כו"הר שמות דף ל"ז ע"א ח"ל פתח ואמר מי
 כה' אליהו המזבייה לשבת וגו' מי כה' אליהו דמליק' ואתער
 ואתישבא ככתרא עילאה קדישא כהירו . על כל כו"ני דנהרו
 כתיק' ועטרין עכ"ל . הרי בכידוד שה' אליהו דליהו ת"ק
 יתיב ככתרא עילאה וכמו כן תמצא בכו"הר : שמות דף נ"ד
 ע"כ וזאה יתיר יבכין ליה גשמתא כחרח אנילותא וגו' וזאה
 יתיר יבכין ליה אנילות פסיטרא דעמודא דאנפיתא וגו'
 וזאה יתיר יבכין ליה גשמתא מסטרא דלוי' וגו' וזאה יתיר
 יבכין ליה הוי"ה בשלימו דלוי' וזאה יתיר יבכין ליה הוי"ה
 אדם באורח אנילות דלעילא ואתקרי בדיוקנא דמאריה ועליו
 אתמר ורדו כדגת הים עכ"ל . הרי בכידוד ששם מ"ה דליהו
 מ"ק הוא למועלה חמ"ו : חו איתא כו"הר ויקרא דף ד'
 ע"א על כסוק בחתי לגני אחותי כלה אכלתי יערי וגו' אכלו
 רעים שמו ושכרו דודים ר"ש אחר כלא שפיר אבל חו דמלה
 אכלו רעים לעילא שמו ושכרו דודים לתתא א"ל רבי אליעזר
 חזן אינון לעילא ומזן אינון לתתא . א"ל ואת שאיל דא אתר
 עילאה דאינון באחדותא כדדודותא דלא מתפרשין לעלמין אלן
 אקרין רעים ה"ד וכהר יוצא מעדן וגו' שמו ושכרו דודים אלן
 אינון לתתא דאיקרין דודים לוימיני' ידיען והא יוקימא עכ"ל
 הרי שני שמר לואחותי בחתי לגני אחותי כלה דאכלי כרשא
 דכתיב אכלתי יערי עם דבשי הוא למעלה מא"א ואח"כ אמר
 לאבא ואחא אכלו רעים ולת"ת וולכות שמו ושכרו דודים .
 וכמו כן תמצא כו"הר ויקרא דף פ"ב ע"א ח"ל ותריייהו
 אינון ככרסאי' וספסל' תחותך ליקרך והכי תקינן לחזיו קטן
 חכבד לגדול דלעילא מיניה אבא אייהו חכמה הלא אב אחד
 לכלנו לחייהו וישח תחותך ואכת כתר עלין על רישיה ולית
 כתר עלך ולית אליה אחרא עכ"ל . מדאמר האמר דהאי
 כתר עליון לית אליה אחרא ש"מ דהאי כתר עלין לאו כתר
 נמש' אלא מ"ק דליהו יתיב בכתר ככוכחא באחרים דלעילא
 ודייקא כמימדאמר האמר ואכת כתר עלין על רישיה דזה
 הוצרך לומר על רישיה אים הוא על הכתר עלין דלוי כו"הר
 ואכת כתר עלין מדאמר על רישיה שמע מינה דליהו על שם
 מ"ה דליהו מלכא קדישא דליהו כגו התפלין של אבא ואחא
 ולכן אמר ואכת כתר עלין על רישיה ולא כרישיה . על דייקא
 דאינון התפלין שכתר הוא קובע בראש מדאמר על רישיה
 שמע מינה דליהו על מלכא קדישא . וזוה תימא גם כן וז' ר'
 ויקרא דף רל"ד ע"א ח"ל קב"ה עומד תכסא יין דליהו לכא

וישם על כסא החיים דאיהו מוחא עכ"ל הרי דקב"ה יתיר
 על מוחא דאיהו חכמה . וכמו כן תמצא בזהר ויקרא דף
 רמ"ג ע"א ח"ל ובגין דעלת העלות מופלא ומכוסה כהאי כתר
 ואתפשט בשם הוי"ה עכ"ל . כבר ביארנו לעיל בפרק רביעי
 על עבין העולות שגילת העולות היא מלכותא קדישא שכינת
 עוון דמלכא קדישא . וכאן אמר המאמר שע"ל העולות מופלא
 ומכוסה בכתר . הרי בכיור שגם שכינת עוון דמלכא קדישא
 יתנית בכתר עליון : חו איתא בתיקוני הוהר
 דף ק"ל ע"א ח"ל אהי"ה וגו' האי איהו כתר בריש בלהו שיהן
 ולעילא מיניה מ"ה עכ"ל . הרי בכיור שגילתא מן הכתר
 הוא שם מ"ה דהיינו מלכא קדישא . וכמו כן תמצא בזהר
 חדש דף ל"ג ע"ג ח"ל פתח ואמר רבי מאיר רכ"ב ח"ל ר' איהו
 חכמה ראשית חכמה . ב' בינה . כ' כתר עילאה אינון רכ"ב
 לזהו טעור ונכח דרכיב עלייהו ולחין תלת ספירות אינון
 רכינן על ח"י עלמין דאינון ט' נקודות כפולות ואינון אדם
 עילאה טעיר ונכח בטעמי ואדם דלתתא דאינון תשעה נקודין
 וכו' הרי מסיפא דאמר אדם עילאה חוון בטעמי ידוע הוא
 שהטעם הוא לעילא ון כלל כבוד תנא על רישיה ואמר ברישא
 דכתר חו"ב הם רכ"ב לזהו דטעיר ונכח וזהו כונת רכ"ב
 הרי שגילתא קדישא כתר חכמה בינה הם רכ"ב לו והוא הנקרא
 עתיק יומין ג"כ דכתיבת שם ח"ה כאשר תמצא בכתבי האר"י ח"ל אש עיני כשר לך . וכדאיתא בזהר שמות דף ד' ע"ב ח"ל
 פתח תנינות ההוא סבא פטרונוא דכלא ומדבר שזיה יו"ד ה"א ווא"ו ה"א . הרי בכיור דההוא סבא דאיהו עתיק יומין דאיהו
 פטרונוא דכלא יתקרי שזיה ח"ה ז' וכמו כן תמצא בזהר ויקרא דף קל"ג ע"א ח"ל דתאבא מאי דכתיב שוש אשש בה'
 כעתיק יומין אתמר דהא הוא חדותא דכלא עכ"ל . הרי בכיור גם כן שקרא להוי"ה עתיק יומין : חו איתא בזהר
 בראשית דף כ' ע"א ח"ל אהכי פרח ההוא סבא דסבין ולא חמו ליה כד חמא ר' שמעון דאמר ולא אחר ר' אחר ודאי דא
 קב"ה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב . הרי בכיור יון המאמרים האלו ובפרט מן המאמר ראשון שקראו לשם ח"ה עתיק יומין .
 הרי מכל המאמרים האלו דמלכא קדישא דאיהו שם ח"ה שנקרא עתיק יומין יתיב בכתרא עילאה ואם כן קשיא למהיא מערכת
 המאמרים של וואמרים לעילא שזמרו שהדגת איהו מלכא קדישא המתלבש בכתפארת ולא ראי זה כראי זה ופי' ישיש ראשו בין
 שתי מערכות האלו לשם שלום ביניהם : והנה לכא לתרן הדברים האלו צריך להודיעך מה שהבאתי בכית קדש הקדשים
 אף על גב דאורה כלב הוא למעלה מפרטף הנוף והכאתי ראייה לזה שאם יסתוס אדם חוטאו ופיו ימות ויד . ולמה ימות והרי
 כשזיתו כתיב אלא שמה שזורה כעונו הוא משיבו דנשתתא וצריך שיהיה צדו פתוח לעולם שאם יסתוס הנגור שזמס יורד
 החשיטו שאלא חלק הנשמה או ילך החלק אחר הכל וימות כך הוא לעילא הנשמה שרה למעלה מן הכתר ומתעשבת ומתלבשת
 בתוך הנוף דרך החוטים כדכתיב ויפח באפיו נשמות חיים . והמאמרים שאמרים דמלכא קדישא מופלא בכתר עליון היינו עיקר
 הנשמה מוסבה שם אבל כדי להתלבש בתוך האצילות מתלבשת בציור אכפין ויושם מתפשטות בכל הנוף עילא ותתא וכניסתה
 דרך החוטים גם כן חוה שאמר רב המנונא לכעל החוטים חני מתפלל . דקשה והרי עבודה היא בתפארת . אלא מאמר שגילתא
 קדישא מתפשט בתפארת וכניסתו דרך החוטים היוצא ונכנס דרך החוטים היא הנקרא בעל החוטים . וכן תמצא בזהר ויקרא
 דף רמ"ג ע"א ח"ל ובגין דעילת העולות מופלא ומכוסה כהאי כתר ואתפשט בשם הוי"ה עכ"ל : הרי שההוא מופלא
 ומכוסה שכתר שלפניו יקרא ג"כ עלת העולות מתפשט כה"ה דאיהו וציר אכפין ומשם מתפשט בכל הנוף אבל בהתלבשו

עילת העולות וסוכת כל הסיכות דאשקי לאילנא בההוא
 נכיעו וההוא נכיעו כנשמתא לגופא וצריך לדקדק למה אמר
 כנשמתא ולא אמר נשמתא לגופא ואם הוא כסברת הסוכרים
 דאיהו נשמה דאצילות ממש לא היה למיור כנשמתא ככ"ף
 הדמיון . אלא האמת הוא כאשר אמרנו כנשמתא דכל חיי
 מתלבש בו ואיהו מתלבש באצילות וכמו שהנשמה אינה חיות
 הנוף כך אילו לא היה לבוש הזה שזקבל כח הנשמתא לא היה
 חי הנוף שהיה נחרב מהנשמה היו וההוא נכיעו איהו כנשמתא
 לגופא דאיהו חיים לגופא . וכן תמצא באדם המתחנן כבוד
 ומכשרי אחיה אלוהי מאמר שהנשמה היא חלק אלוהי ומיניל וביה
 כתיב כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא ח"כ אידן יוכל הנוף לסבול
 הנשמה אלא שיש בתוך הנוף מלבשו דק פנימי והוא אדוק עם
 הנשמה וכוה הלבוש מתראים הנדויקים בג"ע בפרטף אדם ואין
 הנשמה נפרדת ממלבושו זה וכשנשמה יתלבש בתוך הנוף היא
 מתלבשת תוך מלבושו זה וע"י מלבושו זה שזיבל תוקף אורה
 יוכל הנוף לסבול הנשמה וכשמתלבש הנשמה אשתלב עמה
 המלבוש הזה וזה נשאר הנוף מת ח"ש המאמר וכן הוא באדם
 תתא וכובר ביארתי לך ממה נתבה פרטף הקדוש הזה של
 עק"ו ולקחן יתבאר שאר הפרטופים דאצילות זה עניינם :
 ולכא

האצילות

ולכא אל ביהוד המאמר נרין להקדים לך פעם אחרת
וליהודע שיקר שירת הכלים היה כדי לעשות
מנחתם פרנזן דמין במופן זה שפרנזן הכתר באלו חלק
הכתר כנזכר וחלק הכתר דליה שהיא בחינת החי' וההכמה
באלו חלק לחמה דליה והיא כסוד
בחינת הנשמה והמבינה נתן לו חלק
לבינה דליה והיא כסוד בחינת הרוח
והנה הו' חלקים דמיתו הם כוד חנ"ת
נה"ם דליה ונעשה מהם שאר פרנזן
דליה: הרי שהפרנזן הקדוש
היה נעשה מרוחניות הכל וכשיגאה
הפרנזן הקדוש הוא ממעי אמה דהיינו
שנתקן ע"י חלק נשמתו שהיא הנינוג
דנפיק מכוניא דקרדינותא מיד כנאמו
לחן ממעי אמה האניל עתיקא קדישא
ד"ק סתימא דגלף נשמתו ממנו כלולא
מדכין בענין הוא:
תדע שענין הנשמה שהוא נשמתא
דכל חי ליכא למיחד תמן
דוכרא ונוקבא כי היא נשמתא יחידאה
אבל אחסול לך חשל כדי שתוכל להבין
אם יהיה שלבנת בתוך כלי או בתוך
תנור ובאותו תנור יש בו כפתחים
ויוצאים משם ב' שלבנות ממקום
שהלכנת משם הן אחת שראים כשתי
שלבנות לפי שיגאו דרך אותם פתחים
אבל כשיחזרו השלבנות לפנים הכל
יהיו אחד ולא יוכל להבחין אחת היתה
דרך ימין ואחת דרך שמאל ואכילו
כשיתם כחן ונראין כשתיים מ"מ הם
אחד שהחוט אינו נפסק לפי שאינו
נאניל שהאנילות דומה למדליק נר מער
וחותו הכר שדלק ממנו הראשון יש לה
גבול מפקי' כינה לכין הראשון והן
אות אם יתחברו כנ" נרות אלו יעשו א'
מ"מ כס' כרות שכשנפרד הכר ישראל
כל שלבנת לבדה ויבא כל א' למקורו
אבל זה החשל שאמרנו הוא שאין
השלבנות

וכשיגאו מאמא זה הפרנזן הקדוש
מיד הציל עתיקא קדישא
סיהם' דכלא נשמהו מכנו כלולא
מוין כסוד וייצר ח' אלהים צר
האדם וייצר נהרין יודין למה הוא
דע' קורא דמ'ס' וייצר מה הוא
וייצר צר צורה בנו צורה וזא הוא
וייצר ומהו צורה בנו צורה תרין
שמהו דאהקרי שם מלא ה' אלהים
ובמה אתכלילו בריקנא עילאה
דא דאקרי אדם דכליל דכר' ועל
דא כתיב את האדם דכליל דכר' צת
לאפקא ולמסגא זנא דנפיק סניח
מכר' עפר סן הצרכה דיוקנא
בנו דיוקנא טברקא דגושפנקא ר"ל
חזהם שבטבעת וכל דא למה בנין
לאשתרפא ולעילא ביה פתחים
דסתימא עילאה עדם פתחים
סתימן ההד' ויפח באפיו נשמת
חיים נשכהא דכל חי דעיראמי
וחחאי תליין מהאי נשכהא
וכתקייבן בה ויהי האדם לנפש
חיה לאתקא ולעילא בהיקונידה
בגוונא דא ולא שלפא להויה
נשכהא מדוגא לרוגא עד הויה
דכל דרגין בנין דתהויה היא נשכהא
קשחכהא בכלא ותדפשטא בכלא
ולכחוי הוא בלחודיו וסאן דפסיק
האי נשכהא מעלכא ומחוי דציר
נשמתא אחרא בר סהצי ישראל
הוא ודוכרני לדרי דרין כדירא
בצירא רנא וידוע הוא שהגופא
כמה שכתובו הוא גופא:
אכה

ומה שאמר כבית קדש הקדשים שיש מי שמאמיני' שתפארת
הוא עכס האלהות כבתלבנות חין סוף בתום ויש
מי שמאמינים שמלכא קדישא ושכינתיה הם גשמה לאנילות
ולית לנו מינה וכו' הכה השתי הכרות או הם חלשות מדופות
קדים כי מלבד הראיות דמיתוילא בבית
קדש הקדשים יש מאמרי הוור סותרים
דכר זה כדליתא נזוהר בראשית
דף ב' ע"א ח"ל כנינא עתיקא דנפק
מנו מרשבה ואקרי מי שירות' ככנינא
קיימא ולא קיימא עתיק וסתום בשמא
לא אקרי אלא מי בעא לאתגלייא
ולאתקרי בשמא דא ואתלבש כלבוש קר
דכדי וכרא אלה וסליק אלה בשמא
אתחברו אתון אלין באלין ואשתלים
בשמא אלהים ועד לא כרא אה לא סליק
בשמא אלהים ואינון דחבו בעגלא
על הוא דנא אמרו אלה אלהין ישראל
עכ"ל וכבר אוקינתא דעתיקא דלעיל
כדוד טערכת חלת מי שתי הוא
מלכא קדישא וראיה לכר שאמר בשמא
לא אקרי אלה מ"מ שחם הוא מדבר על
כינה כר יש לו שם ידוע כתורה הויה
בניקוד אלהים מאמר בשמא לא אקרי
אלא מ"מ שחם מינה דעל מלכא קדישא
דלית ליה שם חיע וכד בינא לאתגלייא
ולאתקרי בשמא כרא אלה דאיהו ועיר
אנפך שהוא ככל שש קנות וכל קנה
וקנה יש לו שש קנות שעלה ככל כמנין
אלה ומתלבש בו מלכא קדישא דאיהו
מ"מ באלה והו יקרא אלהים ולזה כוונו
כשאמרו אלה אלהין ישראל שזבו שאמר
הויה ועל הוא דנא אמרו אלה אלהין
ישראל לרמוז על ז' ו' והפירו' בין מ"מ
לאלה כמנינו למדין שכל התופס דבר
זה לכד דהיינו ז' ו' בלי מלכא קדישא
ושכינתיה דאיהו מ"מ שהוא פנימית
הו' כחשכ לו כעון בעגל וכן תמצא
בזוהר שנות דף ס"ד ע"א ו"ל אמר ר'
אכה

אֵת מֵאֵי דְכַתִּיב הִיט ה' בְּקִרְבֵנו אִם אֵין אֵלֵא אַחַר רְכִי שִׁמְעוּן
 כִּעֵן לְמַדְעָ בִין עֵתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְכָל סְתִימָא דְאִקְרִי
 אֵין וּבִין וְעִיר אֲנִפִין וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב הִיט ה' בְּקִרְבֵנו אִם לֹא
 כִּעֵן דְכַתִּיב הִיךְ בְּתוֹרַתִי אִם לֹא . אֵלֵא הִיט ה' בְּקִרְבֵנו אִם
 אֵין . אִי הִכִי אֲמַאי אֲתַעֲנֵשׁוּ אֵלֵא עַל דַּעֲבִידוּ פִירוּדָא וְעִבִידוּ
 כְּסִינְוָא דְכַתִּיב וְעַל כְּסוּתָא אֲתֵי . אַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל אִי הִכִי כִשָׁא
 בְּנִוּוּא חַד וְאִי הִכִי כִשָׁא בְּנִוּוּא אַחֲרָא עֲכָ"ל . וְהָא כִכֵר
 הוֹדְעָנוּךְ לְעִיל שְׂאֵין אִיבֵיה עֵתִיק יוֹמִין דְאִיבֵיה שֵׁם מ"ה הִשְׁרִי
 בְּכַתֵר עֲלִיין דְאִיבֵיה מִלְכָא קְדִישָׁא הִנְקִירָא עֵתִיק יוֹמִין כְּש"ר
 שְׁמֵעוּן דָּא הוּא הִק"כָּה דְאִיִּתֵר כִּיבֵי וְעֵתִיק יוֹמִין יִתִּיב . וְעֵתֵה
 עַל שֶׁפִּרְדוּ יִשְׂרָאֵל וְאַחֲרֵי הִיט ה' בְּקִרְבֵנו דְהִיבֵנו וְעִיר אֲנִפִין
 אִי אִם אֵין דְהִיבֵנו מִלְכָא קְדִישָׁא כְּנֹ"ל לִכְן נַעֲבֹשׁ לְפִי שְׂעִבְדוּ
 פִירוּדָא בִין מִלְכָא קְדִישָׁא לְעִיר אֲנִפִין וְדִמִּיָא לְהִיָּא דְאֵלֵה
 אֵלֵהִךְ יִשְׂרָאֵל שְׂעִבְדוּ פִירוּדָא בִין מ"י לְאֵלֵה . הִרִי שְׂאֵין לְתַשֵּׁם
 בְּעִיר אֲנִפִין לְבַד כִּי אִם עִם מִלְכָא קְדִישָׁא . וְכִסּוּ כֵן
 תַּמְנָא בּוֹדֵר וְיִקְרָא דָךְ קַ"ד ע"א וו"ל וְיַתְעַבְבֵּה אֵל לְבֹ .
 וְיַעֲבֵב לֹא נִאֲמַר אֵלֵא וְיַתְעַבְבֵּה אִיבֵיה אַעֲבֵב דְכִיב תִּלְיִיא מִלְתָּא
 לְאִסְפִיק מֵאֵין דָּלֵא אֲתַעֲבֵב . אֵל לְבֹ בְּלִבֵּנו לֹא נִאֲמַר אֵלֵא לְבֹ
 כְּמֵאן דְאֲתַעֲבֵב וּמְקַבֵּל לְאִחֲרֵי דְאִחֵי אִיבֵיה לְבָבָא דְכָל לְבִין עַכ"ל
 הִרִי מְדִיִיק הַמְאִמֵר וְאַחַר בְּלִבֵּנו לֹא נִאֲמַר אֵלֵא אֵל לְבֹ וְשִׁמְעוּ
 שְׂמִיעָה וְעַלֵּא קְדִישָׁא בְּתוֹךְ וְעִיר אֲנִפִין כְּזֹן הִלֵּב בְּתוֹךְ הַנֶּף
 וְכִזֵּן שֶׁהַנֶּף אִי אֲפִשֵׁר לֹא לְחַיִּית לֹא לֵב כֵּן אִי אֲפִשֵׁר לְחַיִּית
 פִּרְעוֹן ד' א"ל כְּלִי מִלְכָא קְדִישָׁא וְאַחֲרֵי דְהִשְׁכִּילוּ לְלֵב לֵת"ק יִדְעוּ
 הוּא שֶׁהָיָה שׂוֹרֵה בְּלֵב וְעַל יְדֵי יִחִיב הַנֶּף . אִם כֵּן מֵה אֲחִירֵי
 עֲסוּלָה הִיא סְכֻרַת הַרְוָה לְהַחֲסִיךְ אֵינִין סוֹף שְׁהוּא רִמּוֹ
 לְנִשְׁתָּא דְכָל נִשְׁתָּין בְּתוֹךְ וְעִיר אֲנִפִין כְּלִי אֲחִירֵי שְׁהוּא
 הִלֵּב . וְכִזֵּן כֵּן תַּמְנָא בּוֹדֵר- וְיִקְרָא דָךְ קַ"כ ע"א ח"ל תֵּת
 חַיִי הִכִי כְּמִי לְעִילָא אִית לְבוּשָׁא וְנוֹשָׂא וְנִשְׁתָּא לְנִשְׁתָּא שְׂדִיא
 וְחִילִיָּהוּן אֵינִין אִיבִין לְבוּשָׁא וְנִשְׁתָּא יִשְׂרָאֵל דָּא נוֹשָׂא דְמוֹקְבֵלָא
 לְנִשְׁתָּא דְאִיבֵיה תַּפְאֵרַת יִשְׂרָאֵל וְעַל דָּא אִיבֵיה נוֹשָׂא לְנִשְׁתָּא .
 נִשְׁתָּא דְאִחֲרֵי דָּא תַּפְאֵרַת יִשְׂרָאֵל דְאִיבֵיה אֲוִרִיתָא מַחֵשׁ .
 וְנִשְׁתָּא לְנִשְׁתָּא דָּא אִיבֵיה עֵתִיקָא קְדִישָׁא וְכִלָּא אֲחִירֵי דָּא כַּדָּא
 עַכ"ל . גִּרְךָ לְהִבִּין בְּלִשׁוֹן הַמְאִמֵר הוּא לְמַה קְרָאָה לְשִׁכִּיבָה
 כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֲחִירֵי שְׁכִיבָה . וְגַם לֹא לְמַה קְרָאָה תַּפְאֵרַת
 יִשְׂרָאֵל וְלֹא קְרָאָה וְעִיר אֲנִפִין אִי תַּפְאֵרַת לְבַד . אֵלֵא תַּדַּע
 שְׁכִישְׁמֵר כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל בּוֹדֵר אִיבֵיה שְׁכִיבָה עִילָאָה וְכִשְׁמֵר
 תַּפְאֵרַת יִשְׂרָאֵל אִיבֵיה עַל כְּנִימִיּוֹת . דְיִשְׂרָאֵל אִיבֵיה וו"ן וְתַפְאֵרַת
 יִשְׂרָאֵל ר"ל לְבֵב שֶׁל וו"ן וְכִזֵּן כְּבוֹד לְבָדוֹן דִּין שְׁקִירָא לְתַפְאֵרַת
 יִשְׂרָאֵל

הַשְׁלֵבוֹתָא נְפִסְקַת מִתְקוֹרָה אֵלֵא יוֹנָתָא וְיַתְעַבְבֵּה בְּנֵי
 מְלִבוֹשִׁין כְּלִי הַפִּסְק מִן הַשּׁוֹרֵשׁ כְּלָל וְכִפְתוּת שְׁלֵב נְפִסְק מִהַשּׁוֹרֵשׁ
 אִי יוֹהִיב הַכָּל ח' שְׂאִינִין מִתְרַאֲסִים שְׂמִים אֵלֵא מִחַמַת הַפִּרְעוֹן .
 וְהַשְׁלֵבוֹתָא הַאֲלוּ שְׂאִמְרֵנוּ הוּא דְרָךְ מִשָּׁל לֹא שְׁהוּא שְׁלֵבוֹתָא אֵלֵא
 רִצּוֹן פְּשׁוּט עַד אֵין קָן וְתַכְלִית וְכִפְתוּת לְבַשְׁתָּא בְּתוֹךְ מִק"ל
 יִתְרַאֲוּ כְּב' שְׁלֵבוֹתָא וְצִרְיָךְ לְהִבִּין אִם אִיתָא שְׁמֵם ח' לְמַה
 מַה שְׂכַתוֹן מ"ק יִקְרָא רַחֲמִיךָ וְיִהִיב עוֹעַל חֲסִידִים וְיִהִי
 שְׂכַתוֹן שְׂכִיבָתִיב יִקְרָא דִין וְיִהִיב עוֹעַל גְּבוּרֹת מֵאַחַר שֶׁנִּשְׁתָּה
 כִּיֵּא שְׁמוֹתָ . וְי"ל שְׂעִירֵי קִרְיָא הַרְוֹן כְּפִשׁוּט אִי אֲשֵׁי לְתַתְּנוּעַ
 וְלַעֲשׂוֹת לֹא חֲסִידִים וְלֹא גְבוּרֹת אֵלֵא מִסְטָרָא וְכִלָּם הַחֲלָק
 שְׂנַתְלֵבֵשׁ כְּמ"ק כְּהִיטוּ שׁוֹרֵשׁ הַחֲסִידִים . עוֹעַל הַרְוֹן שְׂכַתוֹנו
 חֲסִידִים שֶׁפְּשׁוּט הוֹלֵךְ כְּפִי מַה שְׂיִנְעוּעֵינִין אֲוִתוּ שְׂאֵין כֹּן טַבֵּי
 לְהַכְרִיעַ וְחֲלָק הַמְתַלְבֵּשׁ בְּתוֹךְ הַשְׁכִּיבָה מִחַמַת שֶׁהַשְׁכִּיבָה הִיא
 שׁוֹרֵשׁ הַגְּבוּרֹת ג"כ הַרְוֹן עוֹעַל כְּזוֹהַר שֶׁהַרְוֹן הוּא כַח פְּשׁוּט
 וְנוֹתוֹן כַח כְּלִי לְשַׁעוֹל כְּפִי טַבֵּי עַל הַכָּל וְגַם כְּשִׁתְרָאָה
 הַשֵּׁשׁ מַכָּה כּוֹכְבִית הַאֲוִר הַתַּמְשָׁשׁ מוֹנֵנוּ לְפָנִים מִשְׁתַּבָּה
 כְּפִי גוֹן הַזּוֹכְבִית וְלֹא שֶׁהַשֵּׁשׁ יֵשׁ לֵה גוֹנִים הַרְבֵּה כֵּן נִשְׁתָּתָא
 דְכָל חַי אִיבֵיה רַחֲמִיּוֹת פְּשׁוּטִים וְאֵין דִּין אֵלֵא מִסְטָרָא דְזִלְבֹשׁ
 דְלִיבֵיה כִּי הַזִּלְבֹשׁ מוֹרַכֵב מִדִּין וְרַחֲמִיּוֹת כַּאֲשֶׁר יִתְפָּאֵר וְלַעוֹלָם
 הַדִּיבִים רִמּוֹזִים כְּמוֹקְבָא וְהַרַחֲמִיּוֹת כְּדוֹכְרָא וְלִפִּי שֶׁהַשְׂמִי הַזֹּאת
 רַצְתָּה לְהַתְלַבֵּשׁ בְּתוֹךְ הַפִּרְעוֹן לְהַגְהִיב הַעוֹלָם בְּדִין וְרַחֲמִיּוֹת
 ע"כ עֵשֶׂה ב' מְלִבוֹשִׁין דְמִק"ו לְפִי שְׂעִירֵי הַנִּשְׁתָּוֹת הוּא מִסְטָרָא
 דְגַבּוּר שֶׁרַבֵּה לְהַרְאוֹת גְּדוּלוֹתֵינוּ וְגְבוּרֹתֵינוּ וְהוּא שְׁעֵלָה בְּרַעוֹנו
 תַּחֲלָה דְהִיבֵנו שְׂעֵלָה הַגְּבוּרֹת בְּרַצּוֹן הַפְּשׁוּט וְכִפְתוּת גְּתִיבֵיה
 הַנִּשְׁתָּוֹת עַד שְׂכַתֵּהוּוּ עִרְעוֹן מִק"ו שֶׁהִם שׁוֹרֵשׁ הַחֲסִידִים וְהַגְּבוּרִים
 מִנְחָא שְׂאֵע"מִי שְׂאֵין כִּהַ כְּחִיבֵית דְכוּ"ן מֵאַחַר שֶׁחֲשַׁבְתָּ הַנִּשְׁתָּוֹת
 הוּא לְהוֹת חֲסִידִים וְגְבוּרֹת נִשְׁתָּה אִיבֵיה חֲסִידִים בְּתוֹךְ הַחֲסִידִים
 וְהַגְּבוּרֹת וְלֹא שִׁים בֵּה חֲסִידִים וְגְבוּרֹת דֹּא כִי לֵל הַאֲנִיבֹת
 נִשְׁתָּתוּ כְּחִיבֵית דְכוּ"ן מִקְרָאָה לְכֹלֵה הַדְּכוּ"ן ש"מ שְׂאֵין
 הַנִּשְׁתָּה כְּחִיבֵית דְכוּ"ן אֵלֵא דְכִלָּל לִין בְּרַעוֹנו וְכִשְׂתַּרְתָּה
 לְהַכְרִיחַ כְּהִיבֵי רִצּוֹן לִידַע אִיבֵיה כְּחִיבָה כּוֹלֵלָת לְדַבֵּר וְאַחֲרֵיה
 כְּחִיבָה כּוֹלֵלָת לְמוֹקְבָא לֹא תַתְּאֲהוּ כִי אִם רִצּוֹן ח' כְּלִי שִׁים
 הַכְּתוּבָה כֹּן אֲכַל אַחַר הַתַּמְשָׁשׁוֹתָא כְּמִק"ו יִבְחֵן מַה שְׁכָלֵל לְדַבֵּר
 וְיִהִי שְׁכָלֵל לְמוֹקְבָא כְּמ"ש כְּמִשָּׁל הַשְׁלֵבֵת וְעֵתֵה תַּדַּע
 כְּשִׁיבָה אִיבֵיה פִּרְעוֹטָא דְמוֹק"ו מִנָּה אֲחִירֵי מִיד הַאֲנִיבֵי ע"ק ד"ק
 סְתִימָא דְכִלָּא נִשְׁתָּתוּ מוֹמֵנוּ הִיבֵנו לְהִיב נִשְׁתָּתָא שׁוֹכְרֵנו שְׁהִיב
 כְּלֹלָה כְּמִי וְיִק"ו כְּנוֹכַר . וְח"ש כְּפִדוֹ וְיִיבֵר ה' אֵלֵהִים אֲתֵי
 הַאֲדָם וְיִיבֵר כְּמִי וְיִלְ"ן תַּדַּע שֶׁהַטְּוֹנָה הוּא כְּמִי כְּחִיבֵית
 הַפִּרְעוֹן

אדם יען כי אדם כליל דמין כנו"ל דהוי"ה וחדה עולים למזבן
 אדם הרי שהוא נורה בגו נורה ולכן אחר ה' אלהים את האדם
 ר"ל הוי"ה הוא אדם ואלהים הוא את האדם ויבא דכפיק חביה
 שביה ככול אותו שאם לא היה בא' לרמוז אל השכינה לא היה
 אדור את אלה האדם לכד לוב אחר את האדם לרבות ויבא
 דכפיק מיביה ורמוז בזה שהנוקבא דכפיק מן חכרא וזה כ' ב'
 צירוף כדכ' אחד - טברקא דגושפנקר"ל חותם ששכנת שם
 תחתיו בשעור יבא ככלמו כדמיתו ואין בהם הפרש כלל רק
 שזה למכרע וזה ביושר וכח א' בהם וההתהפכות הוא כבוד
 א"ל שהוא כבוד השכינה שהיא שורש הדינים שנתהוו ונתגלו
 מח"ל וא"ל לא שהוא דבר אחר כי הכל דבר אחד :

וה"ח אנו רואים שאור חומר הוא דין אגיד לך שכל זמן
 שהאור הבא עלינו הוא מצד אחרים או הוא דין ואם
 הוא מצד פנים הוא רחמים ועתה האותיות הכתובים ביושר
 כשתשים בניהם לנעלה או מאחוריהם תקראם למפרע ולא
 נשתנו הם אלא שאני רואה אותם מאחוריהם כך חק"ו יען כי
 עיניו תלוים אל השכינה כדכתיב עיני ה' אלהיך בה לבן אנו
 רואים פניו . והשכינה יען כי עיניה תלויה אליו האור הבא
 עלינו הוא מאחורים דדה . ולכן הא"ל למעל' נקרא דין שאינו
 משפיע מן הפנים כען ששניה למעלה אלא מן האחורים ולכן
 נקרא דין ומתחיל' בהפך הוי טברקא דגושפנקא בינא שאוני'
 החתומים הוא הוא כח החות' לא שזה א"ל וזה א"ל ע"ו אחד את
 האדם עפר מן האדמה כלומר מה שהוא את האדם הוא כמו
 עפר מן האדמה לאו שעפר דבר א' ואדמה דבר אחר אלא
 שדמה יורדת ועפר עולה ואין הפרש ביניהם כי הכל דבר
 אחד . הוי את האדם עפר מן האדמה . וצריך להבין כי
 עיקר וניאות חק"ו מה שנתהוו למשה ונעשו פרצוף הוא כדי
 שתלכש בהם הנשמתא דכל חיי כדי שיוכלו העולמות לסבול
 אותה ככ"ל וו"ש וכל דא לתה דהיינו זאת השבירה וזה התעיו'
 לתה הונרך להנניא עמו מק"ל ככ"ל . עי"ל וכל דא לתה
 כלומר לתה הונרך כ' פרצופים דיתק' להלכוש בהם נשמת א'
 כי די' לו כפרצוף א' דמ"ק לכדו להתלכש בתוכו כמו שהיתה
 יתקיים בע"ק ד"ק לכדו הוי וכל דא לתה . לא תדע שהסוד הוא
 ש"ק אינו יורד מאילנות ולמטה שאין כח בכבדא לקובלו אלא
 שכינה דכתיב מלכותך מלכות כל עולמים והיא מתלכשת
 ויורדת למוטע עד סוף כל העשיה ואפילו בתוך הקליפות כבוד
 רגליה יורדות מות וכל ירידתה היא לקבץ כל ניטנות של
 קדושה ולהנניא העולמות על כיה נמצא שאם לא הית' השכינה
 שיורדת

אתתקן בתיקונין אין דחוקא דכליל כל דיוקני דחוקא דכליל
 כל שמהן זכו וכגון כן דיקא דאדש הוי דחוקא דעילאין
 ותתאין דאתכלילו ביה וכגון דבאי דיוקא כליל עילאין
 ותתאין אתקן עתיקא קדישא תקיבו ותקונו דעזיר אנפין
 באי דחוקא ותקונו וכו' ודא הוא דא דתקין יודק דוייז' דגר
 נורה ג' נורה תקונו דשמו שלים הוי"ה אהים ובעה אתכלילו
 בדיוקא עילאה דאקדי אדם וכו' וכל דא לתה בגין לאשתלשא
 ולעילא ביה סתימא דסתימא עילאה עד כופא דכל סתימין
 ה"ר וישח באפי' נשמת חיים נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי
 תליין מהיהא נשמתא ומתקיימן בה ויבי' האדם וכו' ולא שלשא
 להיהא נשמתא מדרגא לדרגא עד כופא דכל דרגין בגין דיהוי
 היהא נשמתא משתכחא בכלא ומתפשטא בכלא ולמיהי הוא
 בלחודוי ומאן דפסיק האי מן עלמא כחאן דפסיק נשמתא דא
 ומחוי דאית נשמתא אחרא בר עבאי וכגין כן ישתני הוא
 והצרכיה לדרי דרך עכ"ל : הגה . מכל האומר במאמר
 הזה שסודתי לפניך תראה דיוקני' דאדם כליל עילאין ותתאין
 ומאמר המאמר וכל דא לתה כלומר לתה הונרך שיהא כליל
 כלא בגו דבאי פרצופא . ומתקן ואולי למיהי היהא נשמתא
 מתפשטא בכלא ומשתכחא בכלא לפי דהיהא נשמתא מתלכשת
 בגו האי פרצופא דאדם דאיהא שם מ"ה . ואי בזה האי פרצופא
 אחר איזה דבר דלא רמוז ביה הוי מחוי דהיהא נשמתא אינה
 מתפשטא באותו דבר לכך הונרך לכלול ביהאי פרצופא כל
 עילאין ותתאין להר' אות שהיהא נשמתא מתפשטת בכלא
 והיהא נשמתא דמלכא קדישא היא היא נשמתא דעתיק קדישא
 כדכתיב ויפח באפיו חיים מדאמר קרא ויפח באפיו ולא
 אחר וישם באפיו או ויאצול באפיו ש"ל דנשמתו דעתיק קדישא
 ממש היא היא נשמתא דמלכא קדישא מדאמר ויפח שכל הנוסח
 מיהא שבתוכו כופא ומה דמסיים ואולי ומאן דפסיק האי מן
 עלמא כחאן דפסיק נשמתא דא ומחוי דאית נשמתא אחרא בר
 עבאי וכגין כן ישתני וכו' : הגה . יש להבין במאמר שיש
 בו דברים מיתורים דהי"ללל ומאן דפסיק האי נשמתא מעלמא
 ישתני וכו' . לתה הונרך כל כך ארבעות . ועוד כג"ף הדמיון
 כחאן דפסיק האי נשמתא והלא בנשמתא הוא מדבר שאמר
 דמאן דפסיק האי מן עלמא וכו' אם כן הי"ללל ומאן דפסיק האי
 מן עלמא פסיק האי נשמתא . ועוד מה שאמר ומחוי דאית
 נשמתא אחרא בר עבאי וכי בישכיל דפסיק האי נשמתא מחוי
 דאית נשמתא אחרא . והנה לבנא אל ביאור הדברים אלו צריך
 להודיעך הסברה שפכחא דה"ר תדע שאומר שתלכא קדישא
 נשכינתה

רשימו רשעים ולא רשעים וכו' איש קיומו דללא הוא רשימו אינו ועיר דלא תתחזיא וכו'. פתח ליה חמשי תרעין לגו
 כגו אתמור ותתנני ההוא רשימו כיון דאתנניו ביה ועאל כנויה אתמליא כבורא ובהוא גבירי גבנין בבורן וגבנין נפקין
 סאינן תרעין ובהרין כלת עכ"ל. הרי רשעים לדכרו ודאמר כטאקרו לטאקרו אתרשעים סדאמנן. ועודו כגו שקננס הגרף
 יבוא הרשימו שקננס מתרשם בדבר ואח"כ ונקטיר. והיינו כיה דאמריין שנפק קודם עיווחא דרס הקדון רשום לכוני האי
 פרופס דמק"א קבל ייה שיכא הוא הכ עטרין כסוד נקודה חדא ולא אתהני ביה פרופס. וכו'. שאמר כשימננד דלא
 אתחזי ולא אתנליית שעדיין לא עלה בניורה. אבל אח"כ כשכנסם כגו מעי אחא, שם נקטיק ובגתמלא נבוכא. וכו' שאמר כמאמר
 פתח ליה חמסין תרעין לגו כגו אתמור ותתנניו ההוא רשימו כיון דאתנניו ביה ועאל כנויה אתמליית נבוכא. בעדין כוס פתח
 ליה חמסין תרעין היינו יבוא דאבא. דכנסם כגו איחא לגו כגו אתמור ותתנניו ההוא רשימו. כגו כגו מעי אחא אתמור כהיא
 נקודה דאינו ההוא רשימו דאמריין שכבר היה רשום עיווחא דרס קדון. ודייקא במי דלא אמר בהאמר לגו כגו אתרשעים
 האודרשימו אלא אתמור ההוא רשימו שלא נכתוב שום רשימו חדש כגו אחא כי אס בניור שרששו ככה נעבר ימננא דאמר
 קדמון ולכן אמר לגו כגו אתמור ותתנניו ההוא רשימו כיון דאתנניו ביה ועאל כנויה אתמליית נבוכא ר"ל כיון דעאל במעני אחא
 אנטיר בניורה דכרופס דרס ואתמליית ההיא יורה ונהורא דנשמתא דכל נשמתין הרי רשעים נבוכא דאמר לגו :

בית קדש הקדשים פרק י"ט

עון לאלהים פרק י"ט

ולכא אל ביאור המאמר נרין להודיען מה שכבר הקדמנו
 לך שח"כ ורס חסדו ונבורה דעתיקא קדישא ד"ק
 וכמתכוון הוא היה נשמתא דעתיקא קדישא דכל קדישא כלי
 הפסק וכלי קדון ופירוד דמסערה דשריטפיהן כשמתלבאים
 באנילות או יתראו כשני פרופס וכלבוז מנבילן אבל
 מסערה דנשמה אין כלבוז מנבילן להפסק הקדור כי
 הקדור לטולם פתח דמיון לוח תרזה כהדס ואשתו פאכילו
 שיהיה זה כמורה וזה כמורה הנסוה דילבון דהיא אהבה
 שבויה לא יתב"ג לעילין אבל הנפיש חתפמיה : ויש
 חליה ו"ל אבל יסערה דעילת על כל עולאין לית לה נכול
 מסערה שפכול שהוא כלבוז אינו מנבילן אלא לתי שפכול
 וכנסם כמנבילן אבל הנשמה אינה נבילת כי אס חתפסט וכוה
 אין נכול. לפי שלא כנסק חסו טיח דמסערה דמרופיהון
 שהם כל עטרין לטבייה נכול לכו שפכולת וירדת בין
 הקליפות אבל נשמתא דנשמתא דהיא עילת על כל עולאין
 לית לה נכול מסיטריה נלח דשות עלה ולא כר עינה. הרי
 שהענינה נשמתא דנשמתא דכל קיי עם ח"ק היא חזבלי
 כמוד לפי שבתוסם נשמתא דהיא ויגו כחוסכים שיה שנקרא
 שכינה הוא על שם שיה כתיבה ח"ק כמו וס' כהיכל קדשו ויה
 שנקרא שכינה ע"ג ושכתי. דאיה טעות נחור שאם עלך
 הור ככית הבית תקרא מטרותית ויהיה קיים להשתנות
 ולעבור הבית כמו היילך טעמו. דאיה ככל הבית : זה
 ודאי יקרא עבירה חסודית ודמיון לילין חסודית דעתא
 שמוסין

וכה שאמר ככית קדש הקדשים שלנשמתא דכל חס אין
 לדמותה לטום דבר ואין לה כמננת דבר ולא כמית
 נוקבא זה הדבר כדור. כדורר שנים דר"מ ע"ב כ"ו ל' ואל
 מי תדמינו וכו' ומאן דאשתדודע ליה קדס בריאה דאיהן לבר
 עדיקא חסוד למעבד ליה צורה דקדקא. כעלמא לא באנת
 יוד ולא באנת ח"א ואיב"ל כשאר קדישא ולא בשום אנת
 וכקודה בעל"ז עכ"ל. הרי מבלא אתמני כסום אנת
 ולא כסום כקודה ואני כשאר קדשא. דאינו עם ח"כ ש"ו
 דנשמתא וכל נשמתין דאינו נשמתא. לכל סין. אק בך שום
 כחיה וכחיות האנילות ולא חיה ש"ג ע"ג עאלגת מדאמר
 ולא כסום אנת וכקודה שידוע הוא שהקדויות בה עלמא
 דאילגת : והנה - עתה כפי דברנו קשיע דנשמתא דכל
 חיי הוא לעילא יין כלל. ומורה שפירס. הארי לטה כגבש
 האדרת רבא משיע דנשמתא דכל חיי אינו ביה נגנא
 דשייע ליה כדורר. כדאשיתר ע"ג ע"ג ח"ו ל' ג"ג
 הכלל דא חיקרי קדש קדשים האי קדש הקדשי איתר עתמנא
 להוא כשמתא עלאה כללח דכלל וכו' קדון יתער. כוסא
 עילאה נשמתא דכלל לגבי עילאה קדשים דכל ספקין לפעעבא
 על כלל לאהרא לון מעילא לתפא עק"ל. הרי קשש עבאי
 נשמה עילאה אינו חסודית מדאמר כרשית שכתו קדש הקדשים
 אחר עתקנא להוא כשמתא. עילאה. שידוע הרי קדש
 קדשים קדש כיה נס כן נבית כנקראת אחא קדשה עתתקנא
 לגבי כעלה דאינו אחא. אס כן היינו דאמר האי קדש קדשים
 אחר

אתר מתתקנא לבהוא נשמתא עילאה הרי שנשמתא עילאה
איהי חכמה . וגם מדאמר במשאל כדון יתער רוחא עילאה
נשמתא דכלא לגבי עילאה סתים דכל סתיון ;
הרי סהאי נשמתא עילאה דאיכו נשמתא דכלא הוא למטה

מההוא עילאה סתים דכל סתיון
סההתעוררת תלתסה למעלה כשו דלת'
יתער לגבי עילאה סתים דכל סתיון .
הרי שגני כנריום עילאין אלו דהיינו
נשמתא עילאה ונשמתא דכלא הם
למטה מההוא עילאה סתים דכל סתיון
והם רמזים בחכמה כר מן דין ובר מן
דין מה דאיתא בזהר שמתא ק"ל
ע"כח"ל זכאה יתיר יהבין ליה נשמתא
מסערא חכמא וחמא . הדא הוא דכתיב
וישח באפינו נשמת חיים מאי חיים אלא
אינון דאיתמר עלייהו כל הנשמה תבלל
יה עכ"ל . הרי כבירוד נשמת חיים
הוא אלא וחמא דכתיב וישח באפינו
נשמת חיים . ואם כן קשיא לן מהוזהר
ומהאר"י זלה"ה איך אמרין בהך וישח
באפינו נשמת חיים הוא על נשמתא דכל'
נשמתין דלית לעילא מיניה . ואמר
שמן המאחרים האלו כעצמם חסויעין
אותי לפי שכל פסוק ופסוק מרש כנגלה
וכנסתר כשהוא מדבר כנסתר סליק
באתר חד וכשהוא מדבר כנסתר סליק
באתר אחרא הא כיצד המאחר הזה
שדכר באדם השכל דאי זכא יתיר
יהבין ליה מסערא חכמת ואי זכא יתיר

והאי דיוקנא דאדם הוא הנקר' ס"ן
ושביעיתה קכ"ה ושביעיתה ונקרא
הוי' הכול שמות הקדושי' החכומים
בחורה שאינם נחלקים ונקרא ז"א
לצוט אריך אפינ' שהוא עתיקא
קדישא . ונקרא כרמינא דקרדינותא
שר"ל שמחת לב בלשון חן והיינו
בן חכם ישמח אב שהוא בן בכור
לאורא והוא הנקרא סלך לבני ישראל
ולכבוד זאת הנשמה אשר אין לה
סוג ולא דמיון ולא ערך הוצרך
ביטול אותם ה' סלכים הנזכר
בכוונה סכוונת סאח ע"ק דכל'
קדישא כרי לרחוק כלים
משמותיהם לזאת הנשמה
שמת לבש בהם ויפיג אובמנא
לאושגרתיה חזו מה ששינו
באררא כלהו באדם אמתכלילן
דהיינו זה הפרצוף הקדוש שהוא
סקו' שעי' זיווגם חידשו כל
העולמות ובלתי זה לא היה אפשר
זה הפרצוף הקדוש הוא הנקרא
אדם עילאה ו

שעושין ח"ו קדש חול שדרכא היא נקראת אחד עם קב"ה
מכ' סטרין ה' מסערא דנשמתיהון שהיו נשמתא חדא כוללת
לון חלק מתפשטות כמ"ק וחלק מתפשטות כשכינתא ע"כ הם
אחד מסערא דנשמתיהון והכ' הוא מסעריה דילכוון כהיותם
חסדים וגבורות דע"ק דכל קדישיא דב'
ורועות מחד פרנפא' הוו סאף על פי
סתראב ב'ורועות לא שאינן ב' גופין לא
ב'תפשטות מנוף א' הרי שאפי' מסערא
דילכוון הם אחדות גמור אבל יש הפרש
מיחוד הנשמה ליחוד הפרצוף שיחוד
הנשמה לא פסיק לעלמין אבל יחוד
הפרצוף בהתבדקותם יקראי א' כח
ודבק באמתו והיו לבשר אחד אבל היא
זיווגא הוא למחין ידעין כדאי' בתפילת
אלהינו ז"ל :

חסנין ידעין אית זיווגא ולחמין
אפרישותא כגון אהרן לכהנא
דאיתמר ביה אל זכא ככל עת א הקודש
וזמין בואת יבא אהרן א הקודש כעונת
דאתתא חמין דהיא דביא מותרת
לכעלה ולזמין גידה מרחקא מן כעלה
אלא מסערא דעילת על כל עילאין
דאיכו כינייהו לית תמן נידות ולא
ריחוק ולא קיטון ולא פירוד ואיכו
דקציר עשר ספרות פנימין ועשר
ספרות חיצונים לגבייהו הרי שסערא
דנשמתא לית פירוד אלא מסערא
דפרנפוס כד איחי בגלותא מתפרשא
מן כעלה :

הרי נתבאר פי שכונה עם עתיקא קדישא דכל קדישיא
איחי חד כזה דאיכו חד ע"ק עם עתיקא קדישא דכל
קדישיא . ח"ט והמשכילים אהירו כוזה הרקיע מאן משכילים
אלין דאית בהון שכל לזבדע למארי עלמין דאיכו עילת על
כל העילאין כשכינתא דאתמר ביה זה השער לה' דיוקים יבואו
בו הרי שקרא מארי עלמין לעילת על כל העילאין דאיכו
נשמתא דכל חיי ואם איתא שמה שורד למטה הוא העלול ולא
העילא עצמה לא יקרא מארי עלמין כי אם מן שורד למטה לא
כפי דרכיט וכן שנשמה דעתיק' קדישא דכל קדישיא מתלבשת
בשכינה

העיר אפינ' ואי זכא יתיר יהבין ליה
מסערא דאור' דכתיב וישח באפינו נשמת חיים היינו דוקא
בערך האדם השכל יקרא חכמה וכונה נשמתא דחיים אל
בערך האדם הנזילת לא יקרא נשמתא דחיי אלא וחמא לבי
שעיר אפינ' נפיה איכו כחינת רוח סג' . וכן תנשא באחר
לעיל חזר כדון יתער רוחא עילאה נשמתא דכלא לגבי
ההוא עילאה ות' . וקסא דאם הוא רוחא לא נשמתא ואם
הוא נשמתא לאו רוחא ואך אור יתער רוחא עילאה נשמתא
דכלא . אלא הענין הוא כח שאמרנו שלגבי ועיר אפינ'
יקרא

וּמִשְׁכַּנְתִּיהָ נִזְנָה עַד כְּלָהּ בְּאֵד אֲתִלְוִלָן כְּבֹר
 נִתְחַדָּר לְעִיל בְּאֵר הַיָּם • וּמִשְׁכַּנְתִּיהָ הַקְדוֹשׁ
 שֶׁהוּא מִתְּ"ו עַ"י וְיוֹגֵם חִידוֹן הַעֲלֹמוֹת הַיְעִינִין הוּא שְׁלֵעוֹלָם
 בְּכָל עֲנִינֵי הָאֵדָם עָרִין שִׁיבִיהֵן בּוֹ ג' שְׁתַּפְּסִים אִו"א וְהַקְ"בָּה
 כְּדִאֲוִירוֹ רִו"ל • וְכֵן הִיָּה לְמַעְלָה בְּעִ"ת אִו"א וְעִתִּיקָא קְדִישָׁא
 דְכָל קְדִישֵׁי שְׂכַתָּה בּוֹ עֲשִׂתָא דְכָל חַיִּים • וְנָרִין לְהַכִּינֵן עֲכָשֵׁי
 בּוֹ פְּרֻזִּים דְאֲלִילָת שִׁינָאו חִ"ל הַשְׁתַּתֵּף הַג' חֵי הוּא אִס הוּא
 עִתִּיקָא קְדִישָׁא דִ"ק אִ"כָּוִיָּה יִתְרֹנֵן יִס לִחִ"ק • וְאִס הַשְׁתַּתֵּף הַג'
 הוּא חִ"ק שְׁנֹפֶת כְּסֵם הַשְּׁמִיָּה כְּשֵׁן שְׁנִפְזָה בּוֹ עִ"ק דְכָל קְדִישֵׁי
 אִס כֵּן הֵינֵנו הַךְ שְׁכָל חַיִּים שְׁכֻתוֹכוֹ נֹפֶחַ וְיִתְרֹן
 יִס לִחִ"ק יִתְרֹן חֵי מְלָכִים דְאִינֵן וּז"ן • וְנֵנו שְׁכֻתוֹךְ מִחֵ"ו הִיָּה
 כְּדִי שִׁכְלוֹ פְּרֻזִּים דְאֲנִילוֹת לְסֻכּוֹ וְאִס אִיתָא שְׁנֹפֶת כְּסֵם
 הַשְּׁמִיָּה כְּבֹר יְדוּעַ שְׁנֹפֶת חַיִּים שְׁכֻתוֹכוֹ נֹפֶחַ וְכֵן וְאִס כֵּן הֵינֵנו
 יִכְלִין פְּרֻזִּים דְאֲנִילוֹת לְסֻכּוֹ הַשְּׁמִיָּה הוּא חֵי אַחֲרֵר דְהֵינֵנו הַךְ •
 וְנֵנו יִתְרֹן שְׁכָל ג' שְׁתַּפְּסִים הִיָּה עָרִין שִׁיבִיהֵן חֲלָקָם שׁוֹה אִס כֵּן
 לְמַעְלָה מִתְּ"ו הַקְ"בָּה עֲשִׂהָ • אֲלֵא נָרִין שְׁתַּדַּע שְׂכַתָּתָא דְכָל
 חַיִּים אִיבָה חֲתֻבָּת אִלָּא בְּחִקָא לְכַד וְאִין שׁוֹם מְלָכֻשׁ אַחֲרֵי יִכּוֹל
 לְסֻכּוֹ אוֹתָהּ חַיִּים הַשְּׁבַע פְּרֻזִּים דְאֲנִילוֹת בְּאִים חַיִּים וְיוֹגֵם
 דְמִ"ו וְכֵסֶם שְׁאִו"א מוֹנִיָּאִין כָּל א' חַיִּים חַיִּים כֵּן מְעַלְבָּא
 קְדִישָׁא וְשִׁכְנִיתִיהָ בְּאִים חַיִּים וְלִפִּי שְׁחִ"ל הַס' א' כְּנֹכַח
 כִּי אַחֲרֵי קְרִאתִיהּ לֵכֵן קְרָא שְׁחִ"ל נִשְׁנָא שְׁכָלֵי וְיוֹגֵם לֵא הֵי
 יִכְלִין הַעֲלֹמוֹת לְהַתְחַדֵּשׁ לְפִי שְׁאִין יִכּוֹלִים פְּרֻזִּים דְאֲנִילוֹת
 לְסֻכּוֹ לְנִשְׁתַּתָּא דְכָל חַיִּים וְכֵזָה הַס חַיִּים • הַשְּׁמִיָּה הַיּוֹנָ"ס
 מוֹיּוֹנָא דִמִּקוֹ שְׁכָל יְדִי וְיוֹגֵם חֵדָּשׁ כָּל הַעֲלֹמוֹת וְכִלְתִּי זֶה לֵא
 הִיָּה אֲשֶׁר • וּמִשְׁכַּנְתִּיהָ הַקְדוֹשׁ הוּא הַקְרָא אֲדָם עֵילָה
 לְפִי שְׁכָל וְאִ"ל שְׁאֵו תִּ"ת דְאֲנִילוֹת קְרָא אֲדָם דְאֲנִילוֹת לֵכֵן
 קְרָא חִ"ק אֲדָם עֵילָה דְאִיבָה עֵילָה לְגַבִּי הֵיָּה אֲדָם דְאִיבָה
 תִּ"ת דְאֲנִילוֹת וְכֵמו שְׂכַתָּה יִשְׂרָאֵל הַס מוֹיּוֹנָא וּז"ן כֵּן נִשְׁתַּת
 וּז"ן שְׁהוּא יִשְׂרָאֵל דְלַעֲיָלָה הוּא מוֹיּוֹנָא דִמִּ"ק וְשִׁכְנִיתִיהָ ;

וְשִׁכְנִיתִיהָ נִזְנָה עַד כְּלָהּ בְּאֵד אֲתִלְוִלָן כְּבֹר
 נִתְחַדָּר לְעִיל בְּאֵר הַיָּם • וּמִשְׁכַּנְתִּיהָ הַקְדוֹשׁ
 שֶׁהוּא מִתְּ"ו עַ"י וְיוֹגֵם חִידוֹן הַעֲלֹמוֹת הַיְעִינִין הוּא שְׁלֵעוֹלָם
 בְּכָל עֲנִינֵי הָאֵדָם עָרִין שִׁיבִיהֵן בּוֹ ג' שְׁתַּפְּסִים אִו"א וְהַקְ"בָּה
 כְּדִאֲוִירוֹ רִו"ל • וְכֵן הִיָּה לְמַעְלָה בְּעִ"ת אִו"א וְעִתִּיקָא קְדִישָׁא
 דְכָל קְדִישֵׁי שְׂכַתָּה בּוֹ עֲשִׂתָא דְכָל חַיִּים • וְנָרִין לְהַכִּינֵן עֲכָשֵׁי
 בּוֹ פְּרֻזִּים דְאֲלִילָת שִׁינָאו חִ"ל הַשְׁתַּתֵּף הַג' חֵי הוּא אִס הוּא
 עִתִּיקָא קְדִישָׁא דִ"ק אִ"כָּוִיָּה יִתְרֹנֵן יִס לִחִ"ק • וְאִס הַשְׁתַּתֵּף הַג'
 הוּא חִ"ק שְׁנֹפֶת כְּסֵם הַשְּׁמִיָּה כְּשֵׁן שְׁנִפְזָה בּוֹ עִ"ק דְכָל קְדִישֵׁי
 אִס כֵּן הֵינֵנו הַךְ שְׁכָל חַיִּים שְׁכֻתוֹכוֹ נֹפֶחַ וְיִתְרֹן
 יִס לִחִ"ק יִתְרֹן חֵי מְלָכִים דְאִינֵן וּז"ן • וְנֵנו שְׁכֻתוֹךְ מִחֵ"ו הִיָּה
 כְּדִי שִׁכְלוֹ פְּרֻזִּים דְאֲנִילוֹת לְסֻכּוֹ וְאִס אִיתָא שְׁנֹפֶת כְּסֵם
 הַשְּׁמִיָּה כְּבֹר יְדוּעַ שְׁנֹפֶת חַיִּים שְׁכֻתוֹכוֹ נֹפֶחַ וְכֵן וְאִס כֵּן הֵינֵנו
 יִכְלִין פְּרֻזִּים דְאֲנִילוֹת לְסֻכּוֹ הַשְּׁמִיָּה הוּא חֵי אַחֲרֵר דְהֵינֵנו הַךְ •
 וְנֵנו יִתְרֹן שְׁכָל ג' שְׁתַּפְּסִים הִיָּה עָרִין שִׁיבִיהֵן חֲלָקָם שׁוֹה אִס כֵּן
 לְמַעְלָה מִתְּ"ו הַקְ"בָּה עֲשִׂהָ • אֲלֵא נָרִין שְׁתַּדַּע שְׂכַתָּתָא דְכָל
 חַיִּים אִיבָה חֲתֻבָּת אִלָּא בְּחִקָא לְכַד וְאִין שׁוֹם מְלָכֻשׁ אַחֲרֵי יִכּוֹל
 לְסֻכּוֹ אוֹתָהּ חַיִּים הַשְּׁבַע פְּרֻזִּים דְאֲנִילוֹת בְּאִים חַיִּים וְיוֹגֵם
 דְמִ"ו וְכֵסֶם שְׁאִו"א מוֹנִיָּאִין כָּל א' חַיִּים חַיִּים כֵּן מְעַלְבָּא
 קְדִישָׁא וְשִׁכְנִיתִיהָ בְּאִים חַיִּים וְלִפִּי שְׁחִ"ל הַס' א' כְּנֹכַח
 כִּי אַחֲרֵי קְרִאתִיהּ לֵכֵן קְרָא שְׁחִ"ל נִשְׁנָא שְׁכָלֵי וְיוֹגֵם לֵא הֵי
 יִכְלִין הַעֲלֹמוֹת לְהַתְחַדֵּשׁ לְפִי שְׁאִין יִכּוֹלִים פְּרֻזִּים דְאֲנִילוֹת
 לְסֻכּוֹ לְנִשְׁתַּתָּא דְכָל חַיִּים וְכֵזָה הַס חַיִּים • הַשְּׁמִיָּה הַיּוֹנָ"ס
 מוֹיּוֹנָא דִמִּקוֹ שְׁכָל יְדִי וְיוֹגֵם חֵדָּשׁ כָּל הַעֲלֹמוֹת וְכִלְתִּי זֶה לֵא
 הִיָּה אֲשֶׁר • וּמִשְׁכַּנְתִּיהָ הַקְדוֹשׁ הוּא הַקְרָא אֲדָם עֵילָה
 לְפִי שְׁכָל וְאִ"ל שְׁאֵו תִּ"ת דְאֲנִילוֹת קְרָא אֲדָם דְאֲנִילוֹת לֵכֵן
 קְרָא חִ"ק אֲדָם עֵילָה דְאִיבָה עֵילָה לְגַבִּי הֵיָּה אֲדָם דְאִיבָה
 תִּ"ת דְאֲנִילוֹת וְכֵמו שְׂכַתָּה יִשְׂרָאֵל הַס מוֹיּוֹנָא וּז"ן כֵּן נִשְׁתַּת
 וּז"ן שְׁהוּא יִשְׂרָאֵל דְלַעֲיָלָה הוּא מוֹיּוֹנָא דִמִּ"ק וְשִׁכְנִיתִיהָ ;

וְלֵא

שֶׁאֲחֵר הַמְּאֻמָּר וְעַל דְאִינֵן תְּלַת אַרְבַּע אִינֵן • הַעֲנִיתָ הוּא יֵבֵן כִּי אֲחֻזְקֵי חוֹשְׁבִים אוֹתָם לְשִׁלְשָׁה שְׁכָן גְּרָאִים בְּג' פְּרֻזִּים
 בּוֹדֵאֵי שְׁרִין עוֹלָה חֵדָּא דְמִיחַד לֹן • וְכֹה שֶׁאֲחֵר הַמְּאֻמָּר וְעַל דְאִינֵן תְּלַת לְכֹדֵר מִאֲחֵר שְׁגָרָאִים בְּג' נֶאֱמַר אֲחֻזְרִים שְׁכָם אַחַד •
 וְדִאֵי שִׁים נִשְׁוִה חֵדָּא שְׁמִיחַד לֹן נִשְׁוִה נִשְׁוִה וְלִפִּי שְׁהִיָּה בְּגוֹ שְׁלִשְׁתֵּיהוֹן אִיבָה גַּחְסַתְּ לְבַשְׂמִיהָ אַחֲרֵת שְׁאִין לֵה פְּרֻזִּין לְכַדָּה
 כִּי הִיא כְּלֹלָה בְּגוֹיָהּ • אֲלֵא יְדַעִין דְכַעַל בְּרַחֲמֵי אִיתִי נִשְׁתַּתָּא דְמִיחַד לֹן כְּדִי שִׁיבִיהֵן אַחַד • וְכֹה שֶׁאֲחֵר וְעַל דְאִינֵן תְּלַת
 אַרְבַּע אִינֵן : וְכֹה שֶׁאֲחֵר הַמְּאֻמָּר חֵדָּא שְׁמִיחַד עֵילָה לֵא אַתְּמָם וְלֵא אַתְּמָר כִּיָּה גִבְרָא וְקֻרְטִיטָה עֵילָה וְכָל שְׁכָן
 תְּתַתָּה וְהֵאֵי נִשְׁתַּתָּא דְכָל נִשְׁתַּתָּא וְהוּא קְתִים וְלֵא אַתְּמָאֵי לְעֵלְמִין וְלֵא אַתְּמָאֵי וְלֵא כִּיָּה תְּלִין • וְהֵאֵי אַתְּמָאֵי בְּעַתְּמָא
 דְהֵרָא דְכֻרְוֹלָה בְּגוֹ וְהִירְוֹתָא וְכִיָּה טִיפִין טִיפִין מְרַגְלָן וְאִתְקַשְׁרוּ לְכֹהֵר בְּחַד קַשְׁרִין דְשִׁיבִי דְנֹפֶחַ חֵדָּא וְהוּא אֲשִׁילֵי בְּגוֹיָהּ
 וְאִחֻזִּי כְּהוֹ עֲכִידָתִיהָ הוּא וְאִינֵן חֵדָּא הוּא וְלִית כְּהוֹ פְּרִישׁוֹ הֵאֵי נִשְׁתַּתָּא עֵילָה עֲפִירָה דְכָל עַבְ"ל • כִּיָּה כְּנֹפֶת הַמְּאֻמָּר הוּא
 יִתְּן

עון לאלהים פרק י"ט

יובן בזה שהקדמות שנשמתא לכל נשמתין היא נשמתא דעתיקא קדישא והיא מתלבשת ג"כ בתוך מלכא קדיש ושכינתיה ;
 וזהו שאמר המאמר חד נשמתא עילאה דלא חתפס ולא חתעד כיה גוברא דקרטיטאה עילאה כל שכן תתאה והאי נשמתא
 דכל נשמתין . הרי שנשמתא עילאה היא כנשמתא דכל נשמתין שכן מסיים ואילו והאי נשמתא דכל נשמתין כלומר
 והאי נשמתא עילאה דחזירין היא נשמתא דכל נשמתין שאין שום אחד יודע אותה ואפילו אדם קדמון דליבו גוברא דקרטיטאה
 עילאה שרונה לומר הנוצר של . הטענה עילאה אינו יודע אותה חכל שכן גוברא דטהירו תתאה הוי וכל שכן תתאה . והוא פתים
 בלא חתפליא לעלתק ולא חתיידע וכלהו כיה תליין לפי שהיא נשמתא דכל חיי שהיא תתאה את הכל הוי וכלהו כיה תליין .
 וזה שאמר המאמר והאי חתפסא חוהרא דכרמלא כנו והירותא ידוע תדע שהכרמל ר"ל דבר שאינו מנושל לפי שזק"ו
 אחר התבונתם אתפרסם פרנץ דדוכרא דליבו חסד לבדו ופרנץ דנוקבא דליבו גבורות לבדה ונודע מי הוא הזקדים
 מי הוא הגבורות אבל כהיותם כגולים בע"ק עדיין לא היה נודע לא חמלים ולא גבורות כמו הכרמל שאינו לא חטה ולא ידק וכן
 הוא למעלה מהפרסא לא יודע חסדים וגבורות כי אם הכל דבר אחד וזהו שאמר קרא ראשק עלך ככרמל ועתיקא קדישא מאמר
 שלא כיה ניצר לא חסדים ולא גבורות שהכל היה דבר אחד פשוט לכך כרמל והאי נשמתא לכל נשמתין מתעטבא כיה ;
 וזה שאמר המאמר והאי חתפסא חוהרא דכרמלא ; וזה שאמר המאמר וכסיף טיפין טיפין מרגלאן היינו
 הב פארין שיהם נהוו מק"ו זהו שאמר וחתקרו כללו בחד קשרין דשייפי דנולא חד הרי שהטיפין האלו חתפסו
 מלכא קדישא ושכינתיה . וזה שאמר והוא אציל כנוייה ואחוי בהו עבדתייה היינו הנשמה שלכנסה בתוכם דוחויו כהון
 עבדתייה הוא ואינון חד הוא ולית בה פרישו יען כי הם הם מכזיבה דעתיקא קדישא שהיא נשמתא כנוייה וכנשמתין מיניה
 וכיה לכך אינון חד ולית בהון פרישו . וזה שאמר האי נשמתא עילאה עמידו דכלא רונה לומר של מה שזכרנו מתכנית
 בנשמתא חדא לפי דאינון חד זהו שאמר האי נשמתא עילאה עמידו דכלא ; עוד אחד המאמר נשמתא חזרא נוקבא
 דשמתא כנו חילאה והיא נשמתא לבו ומינייהו חזרא נופא לחזוזה כהו עבדתייה לכל עלתא כנפשא דליבו מאכא לנשמתא
 למעבר כיה עבדתייה ואלין כנויין דאינון קשרין עמידין דלעילא עב"ל ; הנה צריך להבין מאמר דאמר דתלת
 נשמתין אינון והתל לתנות נשמתא חדא היה לו לתנות בואת הנשמה נשמתא תנייבא . ולמה אחר נשמתא חזרא ולא אחר
 תנייבא . אלא הענין הוא שכבר מנה לעיל התלת נשמתין וגם הרביעית דכליל לון וכולם כללם כדאחאחד דכולהון נשמתא
 חדא . ועתה לא בא לתנות חסר הנשמות המזכר לעיל אלא לומר לך שכמו שתלת קשרי דהזיונותא הכלל הם הם חד והם
 בכלל נשמה חדא . כך אית תלת קשרי דהזיונותא אחריתי דאינון לבושא להכיה עילאין ולכך אומר נשמתא חזרא דאי
 נשמתא כהו מאינון תלת היה לו לומר נשמתא תנייבא אלא שרונה לכלול תלת קשרי דהזיונותא אחריתי ולעשותם נשמה חזרא
 לבוש להיא נשמתא עילאה ; והנה כבר הודענון בפרקין דלעיל שעתיק יומין דליבו ע"ק מושב יקרו למעלה מן הכתר
 וכתב האר"ל בעין חיים שאינו חתלכש באיגלות אלא חלכות למלכות אדום קדמון דהיינו עתיק יומין דשם כ"ן אבל עתיק
 יומין דשם ת"ה מושב יקרו למעלה בכתר עליון כרישא תנייבא דשלשה רישין נחלז דשם כ"ן דליבו נוקבא חתלכש באיגלות אפילו
 שגם שם ח"ת מתפשט בתוך האיגלות הוא ככרינת נשמה אבל לא ככרינת מו"י האברים . וכוה נבוא לחאמרנו שאמר נשמתא
 חזרא . נוקבא דשמתא כנו חילאה . הרי שהיא מיטמרת כמו המוחין בתוך האברים והיא נשמתא לבו ומינייהו אחידא נופא
 ואחוי כהו עבדתייה לכל עלתא הרי שלשה מדדנות טהאי נשמתא חזרא והיינו ח"ש והיא נשמתא לבו . הרי במדדנות דהיינו היא
 שהיא נשמה לחילאה שהיא לבוש דלשמה וכנוייהו אחידת נופא . הרי נופא קשרא תלתיתא וזה שאמר ואלין כנויין דאינון
 קשרין עמידין דלעילא ר"ל ואלין קשרין תלת חזרנו הכא הם כאינון קשרין עמידין דלעילא דלחייבא כהו דאינון חד . הכי כנוי
 איניתא כאלין תלת קשרי דהזיונותא תתאין דאינון חד גם כן ואינון כבוד אמת דליבו חתפסא . חהו שאמר רח"ל
 חותמו של הקב"ה אית"ת . אבל התלת קשרי דהזיונותא פתייזם דנקרא תלת קשרי דהזיונותא דכל הזיונותא נחמוס
 בתלת הוא . ה"ו מלכא קדישא ושכינתיה ח"ק עתיקא קדישא . והתלת קשרי דהזיונותא דלכר רחמו"ם באל"ת .
 אל"ף ארין אנסין מ"ם מלכא קדישא תי"ו חלכותא קדישא . ואנב אורחין כבאר למה בתלת קשרי עילאין רחום עליון כסיפא .
 וחלכותא כרישא . ובתלת קשרי תתאין רחום עליון כרישא וחלכותא כסיפא . ויש לומר לך כיה שאמר האר"ל
 ששם מ"ה כריח גבורות יען כי מתחיל באל"ף ואסיים בתי"ו והגבורות הם אור חורר שגולה למעלה ולכך ת"ק שם זה בתפילה

באלה

נבי'ע לך אור באן אדם קדמא יצילא ומלאך קדישא דהיא כנסת ישראל שכינת עמו ומלאך קדישא הו'זאת כתיבת נפש ש' איה דליהו הימדה בגו'ר א"ע דהארץ כענינה היא יחידה גם כן שנוגות ממה דלית בה הרי שכלא קדישא הם כתיבת יחידה כדכתיב ויכי האדם דליהו מלאך קדישא ושכינתיה לנפש חיה :

בית קדיש הקדשים פרק כ' מהימנותא וכלא עו לאלהים פרק כ'

ולבא אל ביאר האמר גרין להקדים לך הקוסיות השיויות לענין זה דע כי עיקר הקוסיו היא שאין יתכן לקרוא לזה למי שיש שעשהו אחר והקוסיו הואת עונות נגד האומר בעיקר האלהות הוא כתי' שאין יתכן האם אלהי מאחד טענה מא'ל ומאחר שחקבל מהם והקוסיו האת עומדות ג"כ לעומתינו למר אוך מ"ק הוא אלהי מאחר שיהא מאכא ואחא : והחירוף הוא כי דיקרא או'ל לא עשו לו שום דבר כי הוא עשה את עמנו דהיינו שה' ד וה'ן שהרעו או'ל היו מ'ק דכל קדישא שהרוד להם והיו גולם בלא צדא כתוך או'ל וע"י כיוונא פשיטא חוקה דהשגותא דכל חיי שהו' כוונתא דקרדינותא ופברה בתוך או'ל דלכשת כגו הנהו' עטרין שבאו לה ולקטא דה' וה'ן סכיו כתיבו או'ל הכנס בתוכם והתחל לניירס ניור כרנף אדם יאי ככל תיקומו ונעשה הראש של הפרנף הזה ה'ל' וה'ן הנאר שהם הב' כטרין שזכרנו בסוד הפילין וכללם היה הדעת שהו' החז השלישי ומאלו ה' מוחין נתקן פרנף הפנים טבו ע"י ניטון השטה הואת שהיא שורשה מנסתמו אשר האת לו אחר גלותו מיעי או'ל להיותו פרנף שלם והאי כיוונא אחר שלקט' השלושה מוחין ועשתה מהם פרנף הפנים אח"כ לקטא גם כן ה'ל' נשמו' של שאר הכלים ועשתה מהם שאר הפרנף שהם ב' זרועות והחיה וכו' שוקיס וואת הכרית והעטרה הרי שהפרנף הואת דק' לא

ומה שאמר בבק'הק דלא נקראו שמים לא מסטרא דנופא אכל מסטרא דנסתתא הם אחד כלי עירודא . לזה אית דליה בוו'ר זיקרא דף רמ"ח ע"כ ח"ל אכל סיהרא דען חיים הביא נקודא דלגאו מינה אייה כמכובע דלית ליה עסק דכתיב וכמונא פיס אשר לא יוכנו חיימו עכ"ל . הגה ידוע הוא שמלאך קדישא קרא נכיוע דדאיתא בתיקוני הוו'ר דף י"ג ע"ל ח"ל כתרעלין אייהו כתר מלכות וכו' מלגאו אייהו שם ת"ד כ"א זל"ו ה"א דליהו שקיו דלילנא כדדעוי ועפתי כוונא דחשקי לילנא ואתרבי כהוא שקיו רבון עלמין אנת הוא עלת העילות ומסת הסיבות דחשקי לילנא דהואו נכיעו וההוא נכיעו אייהו כנסתתא למפא דליהו חיים לנופא עכ"ל . ידוע הוא ששם מ"ה מתפשט בתפארת וכמוק שכינתיה בתלכות דליהו סיהרא דען חיים . חבו שאמר כהאמר לעיל אכל סיהרא דען חיים בהיא נקודה דלגו מינה אייה כמכובע דלית ליה עסק שרונה למר שהיא חמה כדומה להוא נכיעו כמו דהוא נכיעו לא פסיק נסתתה מיניה ק שכינת עמו לא פסיק נסתתה מינה הו' כמכובע דלית לה פסק כלומר כי אינו הנכיעו דלית ביה פסק כן אמר בכל' הדמיון . הרי שמסטר'א דנסתתהו לית עסק כן מלאך קדישא ושכינתיה אכל כהתלבשתם בתוך פרנפי אנילות יתרא כשני פרנפים מסטר'א דלכושיהו כדאיתא בתיקוני וזהו חרש דף ט'

ע"א ח"ל ומסטר'א דעילת על כל עילאין אתקראית שכינתא נעשה כי אם על ידי נשתת

אמונה

אמונה ד' ישראל עכ"ל . הענין הוא כי בהיותם חלוקי' בחוק
 הפרזופים יראה ששכינתא מקבלת מן מלכא קדישא כבוד
 היוונו . וזו יהיה קשה להאמין במי שמופע מאחר ונריך לו
 אבל כשיבין האדם ויראה מסערא דנשמתאן דאיהו עילת על
 כל עילאין דשאלו בנייהו או יתחוק לבו להאמין בשכינת' כמו
 שחאמין בקב"ה . והו שאמר בהאמר ומסערא דעילת על כל
 עילאין אתקריאת שכינתא אמונה ד' ישראל כלומר דמסערא
 דנפשייהו מיחיו שאין אמונה ד' ישראל עין כי מקבלת מבעלה
 אבל מסערא דעילת על כל עילאין דאיהו נשמתא דכל
 נשמתין אתקריאת אמונה ד' ישראל ששאינו רואה שששמתא
 דמ"ק איהו נשמתא דלה מאס אז כדע דאיונו חד שיה בשוה
 לאמונה הוי ומסערא דעילת על כל עילאין אתקריאת
 שכינתא אמונת ישראל ; וכמו כן תמצא בתקוני זוהר
 חדש דף י"ג ע"א ח"ו ורשו איהו ליחיד דאיהו רחבו ארבעה
 פדוכו עשרה איהו גבול לימא דאורייתא דאיהו אהא עילאה
 וכו' אבל מסערא דעילת על כל עילאין דלית לעילא מיניה
 לית לה גבול ומסעריה ולית לה תחום ומסעריה ולא רשות
 עליה ולא כר מינה ולית לה מדה ושיעור הוי מסערא דבעלה
 דאיהו עמודא דאנצמיתא דהיינו מסערא דנפשייהו אתקריאת
 איהו שיעור וגבול לפי דיוונא דילאון הוא לפעמים וגם
 שהלבוש מתגבילה אבל הלבוש אינו עונביל כי אם לפרטוף אבל
 לא יוכל להגביל להשמה לפי שהגבור פתוח והו שאמר היואמר
 אבל מסערא דעילת על כל העילות וכו' כלומר יוסערא דהאי
 נשמתא : שנתפשטת בה לית לה גבול ומסעריה ולא תחום
 ומסעריה לפי : דלא פשיק הוי נשמתא מינה לעלמין וכיון
 דהיא נשמתא לית לעילא מינה מתפשטת כעוה ג"כ . לכך
 עסיסרא דהאי נשמתא לית רשות עליה ולית לה מדה ושיעור
 דלא שיק מדה ושיעור אלא באתר שיפסק החשים וכיון דלא
 פשיק לעלמינה היק ישל השיעור הו ולית לה מדה ושיעור .
 עוד איתא בהאמר ח"ו ולא עוד אלא מסערא דעמודא
 דאנצמיתא אית . לה שתוף רחבך כגון דכר ובקבא דאיהו ד'
 ושימושא דלה אית ותרוייהו אחד אבל מסערא דעילת כל
 העילות איהו אחד בלי שיתוף עכ"ל . כוננת היואמר הוא
 עלהכי מסערא דעמודא דאנצמיתא דהיינו מסערא
 דנפשייהו הב' פרטוף לא יתקריין אחד אלא כהיוונס יחד
 מן האחר קרא דדבך באשתו והויו לכשר אחד אבל כשנפרדים
 אין היוונ לאו הם אחד מסערא דנפשייהו . והו שאמר
 תמצא אית ליה שיתוף נבימר בגון דכר וטקבא דאיהו ד'
 ושימושא

נשמתו כי א"ו לא ישרבו אלא לכלים כדי שיבין יאמא
 לאומותיה כמשל הדבוס הג' ועיקר הרבנות הדרתן לא היה
 כי אם ע"י ניצון נשמתיה אם כן היות כך בודאי שהיא האלה
 האדמית שהיא עשה הכל ואין עושה לו וכזה יתרון הקדוש
 שאפילו שיצא מא"ו לא שם עשו אותו אלא הוא עשה את
 ענינו והם שמשו לו לכלים ואפילו הכלים אלו שם א"ו הוא
 עשהם לתקן עצמו הא כיצד : בהיות שעתיקא קדישא
 דכל קדישא הוא הוא שהאפילו את א"ו כלל ומלכא קדישא
 גופיה הוא הוא עתיקא קדישא ד"ק שהוא בחינת חסד וגבורה
 דליה שכן תימצא שכל עיקר מעשה העולם תלוי בחסד וגבורה
 שם בחינת ורעות וידים ועל ידי הדידים נעשה הכל אם כן
 בהיות שזק"ו הם כבוד חסד וגבורה דעתיקא קדישא ד' קדום
 בחינת ורעות עולם נמצא שאשר תיקן לא"ו הוא הוא היצא
 מיצו הוי שיק"ו הוא האציל וכרת ויצר ועשה הוא עשה את
 ענינו ועל זה היה פירוש הרשע' מכוין למר לי יאורי ואני
 עשיתיני שרצה לראות שהוא עשה את עצמו לפי שהיה יחשיב
 ענינו לאלוה נמצא שאפי' פירעה כוכר שהאלוה נריך שלא יהיה
 עשוי מאחר אבל בת"ת שהוא ז"ל דאצילות אי אפשר למר דבר
 זה לפי שפרטפו נעשה מהיוונו דא"ו שם ת"ד ותן דא"ו
 והנשמות שלהם הם מיוונו מלכא קדישא ושכינתיה הוי שם
 ונשמותיהם הם נעשו מאחר . וכיון שכן אי אפשר להיות הם
 שאונידים שת"ת עיקר האללות : ופ"ש היואמר שיצא
 ניצוצא חוקה בהיותה עדיין כלולה בעתיקא קדישא דכל
 קדישא . הענין הוא שבעוד שלא נתקן הדרתן ד"ק קדישא
 גמחה זאת הנשמה בשביל שלא יחרבו העולמות יגדל אורה
 ולא נתגלית באצילות עד שאצל הפרטוף דמלכא קדישא הוא
 עמו עתיקא קדישא ומורגל כנשמה ויכול לכוכלא דהוי ואינין
 דהיינו הב' עטרין חד הוא וכדי לתקן פרטוף דתק"ו יצא ניצוצא
 חדא לבד דתקן סתיינו מאורא דקדישא דעתיקא קדישא דכל
 קדישא ונתלבש בתוך חסד וגבורה דע"ק דכל קדישא שם
 הב' עטרין שכלו לאו א"ו שבעש"ו ו"ד ותן וכו' הניצוצא זאת
 בתוך המורין בנו היצא אהא ואפילו הניצוצא הזאת לא היו
 העולמות יכולין לסיבלה למיך נתלבשה בנו כ' עטרין שם
 חסד וגבורה דעתיקא קדישא דכל קדישא אבל הנשמה שהיא
 העיקר היותה כלולה עדיין בעתיקא קדישא דכל קדישא ולא
 נתגלית עד גאתו פרמף שלם דמלכא קדישא מינו איתא :
 ודע כי עיקר התלבשות ניצוצא זו הוא בחסד דעתיקא
 קדישא ד"ק . ומ"ש שנתלבשה בחסד וגבורה היינו בנו
 מעי

מקורו וכו' ואינו כהורק המתפשט כדקדקונו למכר לון לא שכי לא כוונתו חדא כלהווי קך הוא עתיקא קדישא הוא כוונתו
 טלחה כתיבתו לכל כתיבתו ולת שכי כר אינו כהורק המתפשט המתגלית וטמון . ואינו מקורו . שמה קדישא ובגין כך בלא
 תה עב ל . הרי דמח קדישא דהיכו ח'ו' הוא כהורק המתפשט כתיבתא קדישא דכל קדישא ובגין כך אינו חדא ולבן דייק
 האחר ואתה שמתפשט ולא אחר שגאלו יען דכלא חד אבל האיכות איג' דהיכו חד עם המאגיל מכל מקום הוא כמדליק כר
 חר שגדחה כל כר כדור אבל כוונתו קדישא ושכינתיה הם אחר בלא כירוד . ואת הרי כריש . האחר אחר דאפיק ט' כהורק
 דלשון מניס מתקינו וזהו אחר ח'יק משיע כמדליק כר חר . ויש לומר דהאי דאחר דאפיק ט' וכו' לאו שנתקו מתקורם שכבר
 אחר כהורק דהימן כהורק המתפשט ולא אחר דנפון להודיע דהאי דאחר דאפיק לאו דנכנסו מכל וכל אלא שנתגלו לחון כחון
 דאפיק ידיו כפר החלון דהיג' שמושי ידיו לא יקרא כפר הורוש מן הטע' אלא שנתפשט הורוש לחון :

וצ"ת . והרי מן החתמים לעיל אמרין דאתגורת מתן חלון סוף י"ל כיון דהס' עטרין אלו דאתגורו מחו"ג דתיקא קדישא
 מאחר שכוונתו לכל כוונתו כנסה כנסה יג' שעברו דרך חנה ואמה להתקן כשרוף אדם כיון דכתיבונא דהיכו חלק
 הנטה קיימת כוונתו לא כפיק חוט לעלמין וכל סכן אחר שנת בו הנטה . הרי שכלת קדישא ושכינתיה עם עתיקא
 קדישא הם אחד : וכמו כן תימא בהיקוני וזהו חרש דק' ע"א ח'ל' ומסירתא דעילת על כל עילאין אסתקיימת
 אחנה דהיכיל ע"ל . הרי דכתיבתא אהקא בעילת על כל עילאין ולא כרש חנה לעלמין ומסירתא דאסתקיימת אחנה
 דמחל כיון שפי לעיל : וכבר כן תימא בהיקוני וזהו חרש דק' יג' ע"א ח'ל' והמשכילים יזהירו חון משכילים חלק
 דאית בהון שכל למכר לחתמה לעלמין דהיכו עילת על כל עילאין כשכינתא דאתחד בה זה השער לה' דיקים יכוננו ע"כ .
 ונרין להסין מנא ליה לליהו' ו'ל' לומר דהאי פסוק דמשכילים יזהירו הוא על חון דאית ביה שכל למכר לעילת על כל עילאין
 כשכינתא . והיכיל בני משכיל ומעין כשיתא סודי וככל דכר לדע' פשטיה דקרא במאי . ויש לומר שלמד מפסוק אחר
 שאחר אל יתהלל חכם בחכמתו וגו' בואת יתהלל המתהלל השכל והרוע ארתי שגדך לרקדק כשיתא מדאמה אל יתהלל חכם
 בחכמתו אם כן חון יתהלל המתהלל השכל והרוע חתי אם כן היינו חכם . ועוד מהו בואת דאחר קרא שיהי לנו לומר כזה
 יתהלל המתהלל מהו בואת . אלא כוונת הכתוב כך אל יתהלל חכם בחכמתו היינו חכמת העין שחכה לרוע כוונתו תורה בזה
 התורה חון לו להתהלל אבל בחכמה בואת היינו של השכל והרוע חתי יכול להתהלל שאלה חכמתי . ואת וכי בחכמת
 העין לא חכמ' . תדע שיש הפרש בין חסן לחסן מהו דאחר קרא יקרא היא חכמתיים וכל חפניך לא ישו כה דלפסול חדי קב"ה
 כיון דאחרו כוונתו חדי קב"ה שכלילא שהם משכילים לרוע חתי קדישא כדכרו . אבל אם משלל כתיבה לרוע חותו ואת
 מהו כזה חסן יותר כזה דאחר קרא השכל והרוע חותי כי כאלה חכמתי ולא אחר השכל לרוע דכרי אלא חותי דיקא . הרי
 כסידור שאחר השכל הוא בודיעת הקבלה החייתית שחוקר לרוע אלהותו יתברך . לכך אחר אליהו ו'ל' והיכו מליים חזירו
 חון משכילים כליהו אל יעלה על דעתך שכל המשלל בחכמת העין יקרא משכיל לכך שאל דאחר חון . ומשכילים כלומר חון
 יקרא משכילים . חלק דאית בהון שכל לונדע לחתמה לעלמין דהיכו עילת על כל עילאין כשכינתא כלומר שודע שעילת על
 כל עילאין כשכינתא דאינון חד כיה דאסיים ואול האחר דשכינתא ועילת על כל עילאין חון . חד כאשר כאלה בעיל בערן
 זה . וכמו יתכן לומר שזה כוונת הפסוק דאחר בואת יתהלל המתהלל השכל והרוע חותי כלומר כשיוכל להסין ולרוע חותי
 בואת דהיא הכינה שאלה חכמתי הוי בואת יתהלל המתהלל השכל והרוע חותי . והענין הוא שיש ודעים את זאת ואינם ודעים
 שהיא ח' עם עילת על כל עילאין כיה דאחר עניה דאית לה חכמת כלים וזהו חרש שקורין אותה עניה שמושבים שאינה מקבלת
 אלא משעלה וכשהיא כהינדא קרא עניה דהי' שאינם ודעים עילת על כל עילאין ארזת כה וודע בדרך זה אינו יוכל
 להתהלל בואת החכמה אבל הודע דעילת על כל עילאין חון כה ח' יוכל להתהלל בואת . הוי בואת יתהלל המתהלל
 השכל והרוע חותי . כיון שמשכיל וודע חותי : ומה שחזר כי כאלה חכמתי ר"ל שהיא כי הוא כתיבת טעם וודע הוא
 מה שזכרנו לעיל כי אלה הם חדי חון כדאיתא בזהר בראשית דק' ע"א ח'ל' ועל חנה דנא חזירו אלה אלהיך ועילת על כל
 עילאין חסן להיות שמום ואינו כפר חכם הוי כו' שאלה חכמתי בתולה דיקא דחון דודע ליחדא חותי כהון יוכל להתהלל וכזה
 יתויק לחון הפסוק שאינה וודע חותי ולא אחר וודע חותי שח' שאלה חכמתי חותי וודע הוא חלסן וחדס ידע את חנה אשרו דהייט שתיחד
 עתה ו'ל' בואת יתהלל המתהלל שמשכיל ויחד חותי הוי השכל והרוע חותי כוונתו שיהיה חותי כוונתו שיהיה חותי
 לכך

עין לאלהים פרק ב'

לכך אמר אליהו מלך משכילים אלן דלית בהון שכל למכדע לחארי עלמין שבכינתא . הרי שיקר הידיעה הוא לידע שבכינתא ומלכא קדישא עם עילת על כל עילאין אינון חד וכגון קך אנו מאמינים בהון כמה דליתא בסוף היוואחר הוה וכגון דליהו יתגאו שוי אמונת ישראל בהון כההיא דהיא קשורה דכלהו פנימיים וחיצוניים כלילא מעילאין ותתאין עד לית סף ותכלית וכגון קך קרא לה אמונת ישראל דכה אשתמודעו עילאין ותתאין לעילת על כל העילאין ומאן דמיחד ליה בה כאלו מיחד ליה וחדלך ליה על כל עילאין ותתאין . הרי דמאן דידע דעילת על כל עילאין עם שבכינתא אינון חד כאלו מיחד ליה וחדלך ליה על כל עילאין ותתאין היינו דאמר קרא השכל וידוע אותי כי באלה חפצתי ולכן יוכל להתהלל הזתהלל בזה :

ומה שאמר בכק"הק שהיא אתקריאת בוניא דקרדינותא הנה יש סוכרים בזה שבוניא דקרדינותא אינו בינה ושועה יכל האומך כן שבינה נקראת בוניא דקרדינותא והוא מלשון אלביס שזים קדרות דהיינו שדינן מתערין מינה ולכן נקרא בוניא דקרדינותא אבל כשאומר בוואר בוניא דקרדינותא אינו מדבר על בינה כדליתא בויקרא דף ר"כ ע"ב ו"ל כד אתחברו אבא ואבא חב מרוחא דנגיז בעתיק יומין וכיה אתנגיז האי אוירא ואכליל לנינושא דנפיק מבוניא דקרדינותא דנגיז במעוי דאחא עכ"ל . הרי בכיורר שהנינושא דנפיק מבוניא דקרדינותא עבד נגיזא כדצי אבא ח"כ הרי בכיורר שזיחא לאו בוניא דקרדינותא : ועתה נרין להתבונן ולידע האי בוניא דקרדינותא וזאי היא והאי נינושא דנפיק מינה זאי היא שהנה מן המאמר הזה משמע שהנינושא לאו בוניא דקרדינותא היא אלא דנפק מינה כדליתא בתחילת המאמר ו"ל מבוניא דקרדינותא נפק נינושא פטישא חזקה תקיפא דבטש ואפיק ויקן לעלמין קדמאי ומתערבי באוירא כדזיחא ואתבסמו דא ברא דר שהנינושא נפקא מבוניא דקרדינותא ולא איבי בוניא דקרדינותא . ובוואר חדש דף ג' ע"ד ו"ל כהורא דלא קיימא כהורא גליף וכפך נגיזו דכל נינושא וכו' והאי נגיזו סלקא ונחתא והאי אקרי בוניא דקרדינותא והאי איתקין וכטש בכל נגיזין : אויור לו גדל וכו' . בהאי בוניא דקרדינותא כהיר מאן דנהיר וסלקא ונחתא ואתפשט לכל פטרין וכדין אקרי קו המדה הרי שהנינושא כעמ' יתקרי' בוניא דקרדינותא וקשוא ליהיא דלעיל דמשמע דהנינושא נפק מבוניא דקרדינותא . עוד קשיא מאח' דלעיל שבהאי סיפא משמע שהנינושא נקרא בוניא דקרדינותא מתקרי ג"כ קו המדה כמ"ש וכדין אקרי קו המדה . ובחוקינוי הוואר נושאע איפכא שהבנינושא עמ'תא איבי קו המדה כדליתא דף ל"ו ע"ב ו"ל כהיר הורמנו דמלכא בוניא דקרדינותא לא חיוור ולא סומך ולא ירוק ולא אוכס כלל והאי בוניא אינון קו המדה עכ"ל . הרי בכיורר שהבנינושא עמ'תא איבי קו המדה ולא הנינושא . עוד קשה שבמאמר זה מחוי דהאי נינושא דאתקריאת בוניא דקרדינותא ואתקריאת ג"כ קו המדה מתקריאת ג"כ משתא . ובוואר

בראשית דף ט"ז ע"א משמע איפכא ז"ל בריש הורמנו דמלכא גליף גלפי כטהיר עילאה בוניא דקרדינותא נפיק נו סתיוו דסתיוו מרחא דאין סוף וכו' כד מרד משיחא עביד גווכין לאזכרא . הענין הוא שבין שמהד משיחא דליהו בוניא דקרדינותא עביד גווכין . הרי שבוניא דקרדינותא נקרא משיחא ואין בוואר חדש קרי לנינושא משתא . הרי עיניך רואות את כל המאמרים האלו שנקשים זה את זה ולא ראי זה כראי זה מה שזה פותח זה סותם ומה שזה סותם זה פותח ואי אפשר לשים שלום ביניהם כי אם להקדמה שיש בכק"הק והוא כי בוניא דקרדינותא היא חלק הנשמה כדי לגייר את השני עטרין אלו לעשותם פרוץ כפי ככלל בתוסב נינושא חוץ דנקפת מבוניא דקרדינותא היא חלק הנשמה כדי לגייר את השני עטרין אלו לעשותם פרוץ כפי רצון הנשמה כדליתא בוואר בראשית דף כ' ע"א ו"ל כשעתיא דסתים דכל סתיווין בעא לאתגלייא עבד ברישא נקודה דא ודא סליקות למיכווימחשבה צייר בה כל ציורין חקך בה כל גליפין ואגליף נו בוניא קדישא סתים גליפו דחד ציורא וכו' כבר המאמר הזה ביארנו לעיל אותו ועתה לאו כאלו אלא להודיעך איך בהאי נקודה שבה נינושא צייר בה כל ציורין גליף בה כל גליפין ואגליף נו בוניא קדישא דהיינו בתוך אחא גליפו דחד ציורא סתים . הרי שהנינושא הוא גליף וצייר לתרין עטרין בנו מעי אחא והאי ציורא אינו מלכא קדישא שנגטיור ע"י הנינושא דליהו מחלק נשמתיה מיכיה וביה לכך הוצרך להקראות הנינושא הזאת נגיזו דכל נינושין יען כי כל נינושין דנפקו לשאר הפרצופין שבאו אחר מלכא קדישא כלם נפקו ממלכא קדישא ושכינתיה . א"כ האי נינושא נקרא נינושא דכל נינושין ויתקרי פנים המאירות גם כן שהוא האור הקדמון והוא בסוד החמה שבו נרתקה זהו מאמר ד' ל' לפתיד לבוא מוציא הקב"ה חמה מנרתקה וכיה שמארו בוואר תערא ויהי דכיה הוי"ה איקרי . והוא שרמז בוואר בראשית דף ק' ע"א ח"ל זהו שמר וגניז נינושא דכל נינושין ושרגין כלל ביה כשיק ושמיר סתים וגלי חוי ולא חבבבבב דמנושא דכירא נפיק כימחא עמיד כלייליא השתעשע כשגגות ליליית בתולדין דאשיק עכ"ל . תדע שיש ג' מאמרים והם אור

כנ"ז . זכמו כן תמצא בזהר בראשית דף י"ז ע"כ ו"ל ויאתר אלבים יבו חור ויבי אור זהבא חיבו שירותא לאשכחא
 גביון איך אתברי עלמא כפרט דעד הכא הוה בכלל עכ"ל . כרי מדאמר במאמר מהכא חיבו שירותא לאשכחא גביון איך
 אתברי עלמא כפרט דידע הוא שפרם הוא קטון וין הכלל לפי שבכלל מלל הכל ומדאמר במאמר הבכא חיבו שירותא לאשכחא
 גביון איך יתברי עלמא כפרט דחיבו חלק מן הכל כרי שיהי אור הוא חלק ולא אור ממש ; הרי מן הכנ"ז שקב"ה אפיך
 בשמית ח"ן ולכן נקרא דעבד לה . וכינו דאיתא בזהר שמות דף פ"ט ע"ב ו"ל ששת ימים ודאי זלא בששת ימים וכני יומין
 קדישין עילאין איקרן עמי דשא קדישא אתכליל בהו ואימן אתכלילן ביה עכ"ל . כרי מדאמר במאמר דאינון ששת ימים איקרן
 יומי דשא קדישא אתכליל בהו . ש"ט דאינון יומין אינון ו"ן דאזילת . ומדאמר קרא כי ששת ימים עשה ה' ולא חמר בששת
 ימים ש"ט דלאזילן ששת ימים עשאה ה' . הרי בכיתור דאיהו אפיך בשמית דו"ן ובהו נתקנו בששת ימים :

זמה שאמר בבקב"ק שכוח עשה את עצמו . לוב אית ראיב בזהר בראשית דף ב' ע"א ו"ל א"ל רבי מלה שמים דהוה
 קמיה קב"ה וגלי כחתיבתא עלמא ודא הוא בשעתא דמים דכל סתימין בעא לאתגלמיה עבד כרישא בקודא חרא
 ודא סליק למאני מחשבה ציר בה כל צורך חקק בה כל גליפין ואגליף גו בוניבא קדישא סתימין גליבו דמד ציורא סתים קדיש
 קדשים עכ"ל . הרי שבכסיה בקודא דאיהו בניבא חלק בשמית אנפסיר הוא בגו מעי אחא כמה דאמר ואלגף גו בוניבא
 סתים גליבו דמד ציורא כרי דאכא ואמא לא ציירו יתיה אלא כינון כשמה דליבא ממש כרא את עצמו הרי דאיהו עבד לגרמיה :
 וכמו קן תמצא דמו בזהר בראשית דף ס"ז ע"א ו"ל לגו בגו בוכיבא נפיק חד כביעו דמיביה אנטבעו גונון לתתא עכ"ל .
 הרי דחאן דעבד ארבעה יסודות הוא הכוח כביעו דמיביה אנטבעו גונון . וכמו קן תמצא בזהר שמות דף קמ"ז
 ע"ב ו"ל אדם קדמא גליבו דציורא ודיקנא דנופא לא הוה בנוקבא וכלא ציורא כלל הוה ואת ציורא ואגליף לתתא עכ"ל . הרי
 כביורד דאדם קדמא דאיהו חלכא קדישא לא ציירו אותו אבא ואמא כי חס הוא כנטייר מעצמו ע"ו כשמנו כמ"ש המאמר אדם
 קדמא גליבו דציורא ודיקנא דנופא דליה לא הוה בנוקבא וכלא ציורא כלל הוה ואת ציורא ואגליף לתתא עכ"ל . זאף על פי
 שנוכח המאמר הזה הוא מדבר על אדם הראשון שלא כנטייר בנוקבא בגו נוקבא ע"ו סודו כיוון כנוכו דאי לא תימא הכי
 הוהר חאי בא לאשיועין כי הדבר פשוט . (ופירוט המאמר הזה תמצאו בס' תעצמות בה"י) : חו איתא בזהר
 ויקרא דף ק"ב ע"א ו"ל כד אתתקן תקין כל תיקונין דלתתא תקין תיקונין דעילאין ותתאין מכאן אוליכנא כל רישא דעמא
 דלא אתתקין הוא בקדמיתא לית עמא מתתקבא עכ"ל . ותיקוניו דעתיקא קדישא הוא הוה מה דעבד למלכא קדישא
 לפי דמ"ק הוא הוא עתיקא קדישא . ומדאמר כד אתתקן ש"ט דהוה אתתקן מעצמו :

זעור מדאמר ומכאן אוליכנא כל רישא דעמא דלא אתתקן איהו בקדמיתא לית עמא מתתקבא . הרי שמה שהוא ראשית הכל
 צריך שכוח יתקן את עצמו . וישראל עלה במחשבה תחלה כמה דאמר קרא קדיש ישראל לה' ראשית תבואתו ח"ב צריך
 שיתקן כוח לעצמו בקדמיתא ואח"כ נתקנו עילאין ותתאין עילאין היינו או"א . ותתאין היינו תפארת ומלכות . כוה דמייתי בזהר
 אגלו רעים לעילא . שמו ושכרו דודס לתתא . אמר ליה רבי אלעזר מאן אינון לעילא ומאן אינון לתתא אמר ליה ואת שאיל
 דא אכלו רעים לעילא דאינון אבא ואמא דאינון ברעיותא תדיר . שמו ושכרו דודס לתתא דאינון דודס לזימנין ודיען הרי דמה
 דאמר הוואמר כד אתתקן תקין כל תקונין דלתתא תקין כל תקונין דעילאין ותתאין היינו על אבא ואמא ו"ן שנתקבו הוי עלאין
 ותתאין . והענין הוא שמקדס שיבא מלכא קדישא לא היו כבאח ואמא מיין דוכרין ונוקבין ששכני עטרין היו מעתיקא קדישא
 שבאו דרך אבא ואמא ולא היו ממש וכס כמה דאמר בזהר ויקרא דף ר"ג ע"א ו"ל מיסטרטא דאבא הוה גניו ביה חד עטרא
 דאקרי חסד ויוסטרטא דאינון הוה גניו ביה חד עישרא דאיקרי גבורה . הרי דעטרין אלו היו גבוין כסם ולאו הם יונס וכס דאבא
 זאיתא . אכל להוניה ו"ן הוניהו חסד וכס מיין דוכרין ומיין נוקבין ששכנפ מלכא קדישא מהם נתקבו אבא ואמא לזיווג ולאו כל
 להם מיין דוכרין ומיין נוקבין והזיווג להוניהו ו"ן דאזילות כדאיתא בזהר ויקרא דף קמ"ג ע"ב ו"ל ותאבא כנטיעותא
 דספרא כיוון דאתבסו לעילא כלל דאדם נופא קדישא דבר ונוקבא אתתתא וינא תליתאה ונכפא אתבסמותא דכלא ואתבסו
 עליון עילאין ותתאין עכ"ל . ועתה צריך להבין הוואמר באי זימנא תליתאה חאי היא דודאי מדאמר זימנא תליתאה משמע
 דתרי זימנא הודונו כרמין דין וכינה הם הג' זיונים אלו תדע שאב' ואמא הודונוגות ראשון היה גלגוף עיקר מטרין דאמא שמקדס
 היו שמוטונים כבוד אברהם ושד' שמוטונים היו . וכן תמצא בתולה שקודם היא סמונה ויונוג ראשון הוא לפתוח הכתה ומאור

על לאלהים פרק כ"א

היוונ הראשון אין יתרון אלא הכל שכירה . חזו סוד המאנין תכירין שכשכרו . ולכן אמרו חכמים אין האשה מתעברת וביניה
ראשונה . אחר כך זיווג שני היינו עליית נשמות הכלים בנאמא ונתחכרו עם השני עטרין ונתהוו מלכא קדישא ושכינתיה
ושניא מלכא קדישא ושכינתיה וכתעלו למעלה להודונו עם שכינתיה להוציא נשמות לז"ן אז כודונו וימנא תליתאה להוציא ועיר
ופקדיה דאזילות וזהו שאמר המאמר כד אתבסמו לעילא כללא דאדם נפא קדישא דכר ונוקבא היינו כיון שיבא פרצוף דמלכא
קדישא ונתעלה למעלה להודונו עם שכינתיה להוציא נשמות וז"ן אז כודונו אבא ואמא וימנא תליתאה להוציא וז"ן דאזילות וזו
שאמר ונפא אתבסמותא דכלא דאיהו וז"ן ואתבסמו עלמין עילאין ותתאין . עילאין היינו אבא ואמא תתאין היינו ז"ן . הרי
לך כבדור שאמר שכתבסם מלכא קדישא לעילא כתיבה פרצוף דז"ן באזילות כדיוונא תליתאה . ולמדוין מינה גם כן דעילאין
היינו אבא ואמא . תתאין היינו תפארת ומלכות . ועתה נרין להתבונן במאמר שהקדמונו . ח"ל כד אתתקין תקין כל תיקונין
דלתתא תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין שאמר דאמר תקין כל תקונין דעילאין ותתאין למה הוצרך לומר תקין כל תקונין
דלתתא . אלא יש לומר דתנא והדר מפרש דהיינו מה שאמר תקין כל תקונין דלתתא ר"ל שתקין כל תיקונין דלתתא מינה וכדי
שלא יטעה לומר דתנא דאמר כל תקונין דלתתא הוא על תיקונין דלמטה מן אזילות לכך מפרש ואזיל . תקין כל תיקונין דעילאין
ותתאין דהאי דלתתא הוא על עילאין ותתאין דהיינו אבא ואמא וז"ן . הרי כשכתקן מלכא קדישא דאיהו תיקונין דעתיקא קדישא
אתקנו כל תיקונין דלתתא ג"כ מעין ההוא דלעילא שכמו שהיה דלעילא אתתקין מעין דכר ונוקבא . כך כל דלתתא אתתקנו
מעין דכר ונוקבא כדאית' בזהר ויקרא דף ר"ג ע"א וז"ל תא חוי כשעתא דעתיקא קדישא סתים דכל סתימין בעא לאתתקנא
אתקון כלא כעין דכר ונוקבא באתר דאתכלילו דכר ונוקבא לא אתקיימו בקיוונא אחרא אלא בדכר ונוקבא עכ"ל . ועתה נרין
להבין למה ברישא אחר כעין דכ"ן . וכסיפא אחר דכ"ן ומש . ויזכר כמה שאמרנו בדיעה דלעילא על עבין האורה חבין
כבראת תחילה והשיב מלמד שכתבנו גו' . ולמדוין מההוא דלעילא וזיוונא דילהון כסוד עטופא . וזהו כבוד לעינינו מ"ש
לעילא כעין דכ"ן לפי שהם תקונין דעתיקא קדישא והוא למעלה מן הכתר ואין שם בחינת דכר לכדו ונוקבא לכדה לכך אחר
בשעתא דעתיקא קדישא סתים דכל סתימין בעא לאתתקנא אתקין כלא כעין דכר ונוקבא דהיינו במחזים ונבורות
ולא שירא פרצוף דכר ונוקבא אלא כעין דכר ונוקבא ככ"ף דדימיון . אבל באתר דאתכלילו דכר ונוקבא
דהיינו באבא ואמא לא אתקיימו אלא בדכר ונוקבא ולא אחר כעין לפי דפרצופם ניכר : תו איתא בתיקונין וזהו חודש
דף ג"א ע"א וז"ל והאי ננינו סלקא ונחתא והאי יקרי בונינא דקרדישתא האי אתקין וכטע ככל נטיען כהורין ואמר לו גדל
עכ"ל . כבר פירשתי לעיל שהאי ננינו הוא חלק מהנשמה שכנסה בתוך הכ' עטרין לגיירם . הרי מדהננינו כטע ביה ואמר
ליה גדל . הרי רחיה ברורה שאין אבא ואמא עושים לו דבר כי אם מי שמגדל לון שהוא הננינו שאומר לו גדל . ונרין להבין
שהיה לו לומר דכטע ביה ומגדלן מאי האי דאמר אומר לו גדל . אלא לעילא אינו נרין כי אם אמירה כמה דאמר קרא ויאמר
אלהים יהי אור ויהי אור וכמו כן בכל מעשה בראשית באמירה לבד נעשה הענין בדכתיב בדבר ה' שמים נעשו . לכך אחר ואמר
לו גדל . הרי בכדור מכל האומר לעילא דאיהו תקן את גרמיה ועל ידי נשמתו נצטייר . ולמדוין מינה שאלהות נרין שיהיה מי שלא
עשאו אחר ולכן מלכא קדישא איהו אלהי האלהים דלית דעבד ליה . ופרעה הרשע לזה היה מכוין באומר לי יאורי ואני עשיתיני
לפי שהיה מחשב עצמו לאוה היה אומר כן . הרי מכל האומר לעילא בחר לך דמי שהוא עבד גרמיה ולית דעבד ליה דאיהו האלה :
וקה שאמר בבית קדש הקדשים שאבא ואמא יצטרכו לכלים לאצביק אומנא לאומנותיה . לזה אית רעו בזהר ויקרא דף
פ"ב ע"א וז"ל ותרווייהו אינון ככרסוייא ובפסל ליקרן והכו תקינו למיחוי קטן מככד לגדול דלעילא מיניה אבא איהו
מכמה הלא אב אחר לכלו למיחוי משמש תחותך ואנת כתר עליון על רישיה ולית כתר עלך ולית אלהא אחרא ואמא לשמשא
לאבא דאיהו תחותיה לזיהווי כשא תחותיה עכ"ל . ונרין להבין מה שאמר אבא איהו חכמה הלא אב אחר לכלו קשיא מהיכן
משמע משמק הלא אב אחר לכלו שאבא הוא חכמה ומה נרין היו לו לומר להביא הפסוק הזה כי כלו עלתא דנא נמיא שאבא
הוא חכמה . וי"ל שש"ק ומעלה מן א"א . מ"מ יען כי עבר דרך א"א נקרא חכמה אב ואף על פי שהננינו עטרין הם
מע"ק . וזו שרמו בקרא הלא אב אחר לכלו כלאמר אע"פ שלא נקראת כן ממש מ"מ יקרא חכמה אב לכלנו . הרי דאמר היואמר
דאבא איהו משמש תחותך ואמא לשמשא לאבא ומזינו ככראשית דף כ"ע"א דאמר מארי אומנא לכנינא יהי כן ויהי כן והאי אומנא
איהו בינה בדכתיב ואיהו אגלו אמון אל תקרי אמון אלא אמון והאי מאריה בנינא איהו חכמה דאיהו אבא . ומדקראו כן

שמשא

עו לאלהים ערק כ"ב

וצדיין צריכין אנו לחדשי מאי האי דאמר בבבבא עד אין סוף עד כתר . וקשה שהיה לו לומר איכא עד און סוף
אלא תדע שהיה יחלת עד אין סוף קצור למיל שאמר מלך על כל מיני מזלכות עד אין סוף לפי שהתחיל ברישא חכם
בכל מיני חכמות עד אין סוף ולא הזכיר בכלם עוד מלת עד אין סוף הונרך לחימר בבישא ומלך בכל מיני מזלכות עד אין סוף
לומר לך שבכלם שייך האי מלת א"ם ומה שאמר עד כתר לפי שאזכיר כל הספרות ולא הזכיר כתב לך אחר עד כתר כלומר
זכר גם כן בכלל הדברים האלו שאמרנו שהוא כתר על כל מיני כתריו . וז"ל וליחא כתר ברישא למה הניחו לבישא . וי"ל
שמאמר שרנה לומר במלכות ומלך על כל מיני חכמות ומהו בזה שהוא ג"כ חכם על כל מיני חכמות . ואזי הוה אחר כתר ברישא
הוה משמע גם כן שהוא כתר על כל מיני כתריו . ולאז הכי שכתר על כל כתריו הוא עתיקא קדישא דכל קדישין . אבל דעת
הוא גנוז בכתר וכתר של דעת הוא דעת של כתר ולפי שיש חלק הדעת יותר עליון מהאכמה דאיהו דעת של כתר שייך ביה האי
על דאמינא אבל בכתר ענינו לא שייך ביה האי על דאמינא לכך לא הוזכר כתר ברישא דלא ליפול עליה האי מלה דעל הדרישנא
וכמו כן תמצא סיוע לדברינו אלה בווהר ויקרא דף רע"ו ע"ב וז"ל ואי תיחא דסליקא לעילא מעשר . שחא נפרש יו"ד ה"א
ואו"ה עשר דמתאחד בה לא סליק לעילא מעשר ובגין דא יו"ד ולא יו"ד אל"ף עכ"ל . כוונת המאמר הוא להודיעך
מה דאחר דסלקא השכינה עד א"ם שאל המאמר אי תיחא דסלקא שכינה למעלה מעשר מדאחר דסלקא עד אין סוף . לאז הכי
דחא שחא מפרש דאיהו שם מ"ה עשר דמתאחד בה כלומר שם מ"ה דאיהו בעלה דמתאחד בה איבו בעל עשר בז' וזוהו שאמר לא
סליק לעילא מעשר ובגין דא אחרו עשר ולא אחד עשר . ואין יתכן שהיא תעלה למעלה מעשר . זא"ל למה אחר דסליקת עד
א"ם אלא תדע שהעשר כתיב שהם עשר אהון דשם מ"ה המתפשט בכל האגילות רישא דיליה דאיהו יו"ד שרוי לעילא בכתר
עליון והוא הנקרא א"ם גם כן זכרי להתייחד עמו בכל עשר בחינותיו לקהוי פרנפסא שיה בשוה עמו סליקת לעילא עד הכתר
דמתקרי אין סוף . הרי ששם מ"ה שהוא הדעת אחר הווה דראשית התלכשותו הוא יון הכתר ולמה לך אחר במאמר ראשון
עד א"ם דאמינא לעיל הוא עד כתר ואחרו בבישא דלא ליפול עליה מלת על דדרישנא לעיל ; וכמו כן תמצא בהיקוני הווה
דף ס"ג ע"א וז"ל ואיבו איתקרי בכל שמין לאשתמודעא תוקפיה בכל שחא ושחא מההוא דרגא ומחא דשריית עלייה ולית ליה
שחא ידיעא עכ"ל . הרי מדאמר המאמר ואיבו אתקרי בכל שמין לאשתמודעא תוקפיה בכל שחא ושחא מההוא דרגא ומחא
דשריית עליה . הרי שדבר המאמר בשתי לשונות האמורים במאמר דלעיל דהיינו מה שאמר לאשתמודעא תוקפיה בכל שחא
ושחא היינו חכם בכל מיני חכמות וכו' . ומה שאמר מההוא דרגא ומחא דשריית עליה היינו ומלך על כל מיני מזלכות
דאיהו בגויה ושריית עליה ; חו איתא בווהר ויקרא דף קכ"ח ע"א וז"ל ה"ד ונהר יונא מעדן מאי טעמא משום דקרומא
אתפסק דלא מחפי על תיחא ועל כל פנים קרומא פסק לתתא והיינו דתנין ברישומי אתון תי"ו כלומר רשים רישומא לעתיק
ימין דביה תליית תמים דעות שלים מכל סטרוי וסתים ושכיך ושקיש כחמר טב על דורדייה עכ"ל . הנה המאמר קשה הבנה
ואומר דרשומי . ראשונה מה שאמר ונהר יונא מעדן מאי טעמא . עאי האי מאי טעמא דקא שאיל מה יש לו לעשות הנהר
הגובע ודאי שונא מקומו . אם כן למה שאיל מאי טעמו ועוד נרין להבין מאי האי דקאמר משום דקרומא אתפסק משמע שנפתח
הקרום ואחר כך אחר על כל פנים קרומא פסק לתתא דמשמע דלא נפתח ;

הנה כבר מבואר בכית קדש הקדשים אברהם ושרה טומטומים היו ואומר ונהר יונא מעדן דאיהו מחכמה אמאי יונא שהרי
טומטומים ביה ואין ינא . ומתוך שבביל דאותו קרום אתפסק יונא יסודו לחון ואע"ג דאנרין דנפתח הקרום לאז
לגמריה דהיינו שירד האור עשם למטה בכת אחת וזו שאמר על כל פנים הקרום פסק לתתא ואתפסק למהו נגור בין אבא
ואחא כרי שדוונג להוניא לון דאיהו רמוו בשכלא קדישא וזוהו שאמר המאמר והיינו דתנין ברישומי אתון תי"ו כלומר רשים
רישומא לעתיק יומין רוצה לומר רשם רשימו דמה לעתיק יומין ואין לומר שרשם לעתיק יומין דאיהו מלכא קדישא אף על גב
דאתקרי רשימו דא"כ היו לו לומר רשים לעתיק יומין אלא אחר רשים רישומא לעתיק יומין כלומר רשים דבר שרשם לעתיק
יומין דהיינו חו"ו . ומה שאמר והיינו דתנין ברישומי אתון תי"ו כלומר רשים רשומא לעתיק יומין דביה תליית תמים
דעות רוצה לומר שאות תי"ו דהיינו תי"ו וי"ו שהם אותיות המורגשות בשני אותיות או רשום תמים דעות הו"ו הוא הששה דעות
של הששה מלכים דמיתו ועלה נשמותיהם לעילא והיינו וי"ו . והתי"ו הוא תמים שהוא גלוי העטרה דאיהו מלכות ששם הוא
נקרא תמים כדכתיב אתה נתן לפני ואהיה תמים . ומהשבעה דעות אלו הוא בחינת פרנף הגוף דמלכא קדישא . כמו כן נתנהו
פרנף

בית קרש הקדשים פרק כ"ג מהיטותא דכלא עת לאלהים פרק כ"ג עב

ביאור המאמר הזה שאמר וקוד גילוי ע"ק וא"ס היינו
 מפא"ר דבזה שניה קמים בגויה דהיינו שהיה
 בתום בלור הגשמי וכן תמצא ש"ס עולה אור נגלה שגילו
 עתיקא קדשא היה מתוך אור דהיינו קוד הנתנוס כג"ל גס
 ע"ה וחקיקת עשר פרנפוס וכו' עד

ומור גילוי עתיקא קרישא מאין סוף
 וחקיקת העשר פרנפוס למעלה
 סהפוס וצ"א שהיו בסוד נאמט"ס
 וסתיבן בא להם בחינת הסודי ונבורו'
 כל זה יוכן במצמד בפרשת ברצשי'
 דף ט"ז : בריש הורסנותא
 דמלכא דנפיק מע סתים דמתיסו
 קרוא דצ"ס היינו סוד גילוי עתיקא
 קרישא מאין סוף גליף גליפו
 בנתירו עילאה היינו סוד חקיקת
 העשר פרנפוס למעלה מהרפת
 הנקרא עתירו עילאה כראיחא
 במציתין בסוף חיקוני ז'ז"ל :
 בנתירו עילאה בריש הורסנותא
 דמלכא גליף ט' גלופין וחד טציר
 ולא דייעוכו קוטרא בטלסא נעץ
 בעוקא קוטרא קשר בגולסא
 טלם נעץ בעוקא תחוב בטבעת
 ר"ל היסודות שלהם היו קשורים
 בגולסם ותתנבים כבירת הרחם
 שלהם שהוא כמו טבעת והיינו
 טרסטיס היו כטכר לעל לא
 חוור ולא אובמלא סומק ולא ירוק
 ולא גוון כלל ר"ל שלא היה להם
 בחינת חסדים ונבורות כלל כד
 סוד ששיחא עכיד גוונן לאגהרא
 דהיינו כשתוקן עתיקא קרישא
 תיקוני התחיל לסוד ולשעה
 חסדים ונבורות לצורך בניינו כגובר
 גם כן במצמד אליהו ז"ל תוקן ה'
 סתיקוני החור וכו' לגו בגו כרצנא
 דקרדינותא נטק חר נביש דסניח
 אצטבעו גוונן לתמא סתיבגו
 סתיסן

וכזה שאמר בבית קרש הקדשים שהאדם מורכב מארבעה
 יסודות וגם נהשגי עטרין שהם ת"ג הס שורש הארבעה
 יסודות לה יס ראיח בווהר בראשית דף ט"ז ע"ה ח"ל
 בריש הורסנותא דמלכא וכו' לא חוור ולא אנכס לא סומק ולא
 ירוק ולא גוון כלל וכו' לנו כט טוניחא
 נפיק חד כביעו דמיניה אנטבעו גוונן
 לתמא עכ"ל . הרי נתן המאמר שזקודם
 לא היו הארבעה יסודות כמו שאמר לא
 חוור ולא אנכס ולא סומק ולא ירוק
 ומאחר נפיק חד כביעו דמיניה אנטבעו
 גוונן לתמא היינו על בגוונן המכרים
 לעיל שהם הארבעה יסודות וכבר
 נתבאר . כפרקין דלעיל שהאי כביעו
 הוא סס"ה דאינו סוד השני עטרין
 דאינו חז"ל דעתיקא קרישא דכל
 קדישין ומאחר דאמר המאמר נפיק חד
 כביעו דמיניה אנטבעו גוונן לתמא
 ע"ה שהחז"ל שהוא הכביעו מיניה יאלו
 הארבעה יסודות . וא"ל דמלכא דהוא
 עבד לארבעה יסודות גלא שהוא שורש
 שלהם . יש לומר דא"כ היה לו לומר
 המאמר נפיק חד כביעו דמיניה אנטבעו
 גוונן לתמא מדאמר דמיניה אנטבעו
 ע"ה דמיניה וביה ממש נתבאו הארבעה
 יסודות וכך הוא האמת שהוא טבלל השני
 עטרין דאינו חז"ל חסד דליהנטבעו
 קד ולא דליהנטים . גבורה טבעת חם
 ויבש דליהו אש חב"ב טבעין אלו ישאו
 שני טבעים אחרים שהם הרוח
 והעפר . ממונעים . כינים
 וכל א' מהשנים אלו הם ברות נהעפר
 לקח חלק ממים וחלק ממש דהיינו ברות
 טבע חס וגם שלקת החימונות של האש
 והלחות של מים ובהו שאמר בעל ספר
 יצירה שלש אמות אש יכודם ש"ן
 שרקת מ"ס דומת חל"ף אויר לשון חוק
 מברע כנתיס . נהפירוש הוא שהאש
 טבלל

המאמר כל זה נתבאר לעיל וצתה ברין
 להכתיבה בעל המאמר הפך לשון הוהר
 כי בונה אחר כך בריש הורסנותא
 דמלכא גליף גליפו כנתירו עילאה
 בוניחא דקרדינותא נפיק חנו סתיס
 דסתייווכאן אחר בריש הורסנותא
 דמלכא דנפיק ינו סתיס דסתייו .
 מרנא דא"ס וסח"כ הגזיר הגלפין . וי"ל
 שבעל המאמר רצה לנלמא המניחות חק
 הנה ודבר שהקדים במכילות הגינזס
 הקדמיו כלסון מה סקדס במניחות
 הנתנוס היינו תבנעת עתיקא קדישא
 דכל קדישא שהוא לשון הכובל על נפיק
 חנו סתיס דסתייו שהוא מורה על
 הגינזס ואחר הנתנוס הוא הגלפין
 דהיינו חקיקת שורש הפרנפוס לכן
 הקדים דנביק מע סתיס דסתייו מרנא
 דא"ס גליף גליפו :
 ועתה נכח לכוונת המאמר בריש
 הורסנותא דמלכא ר"ל בתחלת
 מעשלת החלק כלומר קשעלה כרעגו
 להראות מעשלתו להקראו חלק בתחלת
 מחשבתו כמין חנו סתיס דסתייו היא
 כתנועה שאחדו טככת תנועה זאת של
 עתיקא קדישא דכל קדישא כתנועה
 הנתנוס כנוקר ואחר הנתנוס היה הם
 בנינופוס שנתבלגו כנתירו עילאה :
 וא"ל למה הוהר לא נקט לשון זה . י"ל
 שכונת הוהר הוא לומר אחר הנתנוס
 ותיחל חשע התחלת הנתנוס וכן
 לשון בריש הורסנותא דמלכא בתחלת
 גילוי מעשלת חלכותו . גליף גליפו
 שהיא הכקעה שהיא הגינזס ומאן
 דגליף

עץ לאלהים פירק כ"א מהימנותא דכלא בית קדש הקדשים שרק כ"א

בולדמן השי"ן וסכע של האם לעלות למעלה וכן תראה שאם
 תדליק כר לעולם השלכוכא עולה למעלה ואפילו שתהפוך
 כנר למעלה למטה תתהפך השלכוכא למעלה וזה שאמר
 שי"ן שורקת ר"ל שגולה למעלה והמים כולדמן השי"ן וסכע
 המים לרדת למטה וכן תראה כשתשים
 המים בחוקים משופע מיד יורדים כמו
 האבן שאפילו שתורקן עד לשמים יורדת
 למטה זהו שאמר ח"ס דמדת ר"ל כמו
 האבן שהוא דומה אל"ף אויר שאינו
 לא יורד למטה ולא עולה למעלה לפי
 שיש לו חלק באש ויש לו חלק במים לכן
 עולה במצב דהיינו סלקתמן האש
 החימויות ומן המים הלחות ונעשה חם
 לח . וכן עפר טכעו קר ויכש סלקת
 חלקמן המים וחלקמן האש דהיינו
 קדירות מן המים ויכש מן האש . הרי
 שהיו ג' דאינו הנביעו ילאו הארבעה
 יסודות הנה שאלו דמיניו אנטכע

סתימו מרחא דא"ם בקע ולא בקע
 צוירא דיליה לא אתידע עד דמנו
 דחיקודבקייעותיה נהיר נקידא חרא
 ואקרי ראשי"כו עכשיו בא לגלות
 אך שורש החס"ם והגבורות
 שרוא הנביעו הנזכר שנתקן מצנו
 אר"א יצא מנשמתא דחיי דמ"ק
 הנקרא כוצינא וקרדינורא והיא
 עריין סתום בהיותו סזימא
 עילאה שהחא עזיקע קדישא
 נשעא שואת הנשמה עצמה היא
 תקטת את אנא ואמא :

גלף הא גליפו הוא הוא דנטיק מנו סתום דסעווי הוא
 סתום סתום והאני כל וראיה לבר שהוא הכלילית
 דשליש עליה שזיר דנטיק ולא אחר דנטיק שאם איתא שאין
 סוף האני אותו ואח"כ הוא האני האחר הי"ל אכין א"ס ינו
 סתימותיה מהאחר נטיק היינו סנכ
 הוא כרנונו בלי רנון אחר שהכריתנו
 לגאוי"ען שהורנונו חד אינון שהוא הוא
 ע"ק דכ"ן שזכרנו כבר דמות סתום בט
 אוריה דנטיקתיה חסם בסוד הוא וזויה
 סתום בנויה כנזכר ואזר זה נקרא
 דוא דאין סוף :

ועתה נכו' לאחראני גלף גליפו כטריזו
 עילאה . גרף להודיע נס כן
 דאלו הגלופין האמורים כאן הם למעלה
 כטריזו עילאה דהיינו כחצי העליון
 שהוא כחיות עלמות של עתיקא קדישא
 ד"ק הוא הנקרא רוב הכריתות הכלל
 וזה ט' גליפין ולין אינון ט' כהדין כנזכר

כוור סוף ס' כקרינום סתימתן תקיני וזה הדין ח"ל
 כטריזו עילאה דרש הירינותה דכלל גלף ט גליפין וזה
 טזיר ולא ידעי . גרף להבין למה אחר ט' גליפין וזה טזיר
 וליא עשה וזה מניינו טזיר ונוני . אלף אס הדיאזור
 עשרה וזה מניינו טזיר אהינשע דהוא ליה חלכות וילא
 הכי סדלכות נתהום אחר חקיקתם כדכח לכן אי"ט .
 ומ"שזר טזיר ונכין ולא ידעי הוא י"ל הנשיה דהוא טזיר
 כנוייה ולכן לא אחר וזה מניינו לפי שהנשיה אינה נחשבת
 ככלל העשר ולכן לא אחר עשר גליפין שאם היה אומר עשר
 גליפין היה אומר דגם להאין חד דאיונו טזיר אית לנו מניניה
 יען דאיונו גלף חה אי אפ"ד לאחורו שהנשיה הוית לית ינו
 מניה ולכן לא נאמר בה גליפו אלא כט' גליפין לפי דאית יתן
 דמתלבש כנוייהו שהוא הנשיה חכל בה לית יתן דמתלבש
 כנויה לכן לא נאמר בה גליפו : ועתה גרף להבין מהאחר
 שס ט' גליפין דטריזו עילאה למה כטריזו תתאה חקיקן
 עשר פרופים מהאחר שהרשים הם ט' וי"ל שהכרת משמש לכאן
 ולכאן משמש בחוקים חלכות למעלה ובחוקים כתר למטה וזהו
 שאמר הכסוף אי רשאן ואני אחרון . אי רשאן שהוא ראשון
 לעשר דטריזו תתאה ואני אחרון שאני אחרון דטריזו עילאה
 וכו' ושלם חקיקן עילאה ולתתא להסלים חקיקן עשר לכל
 טריזו

מזימן לתתא דמיניו דייקא ח"ת ולמה אחר עשר יצירה שהאם
 כולדמן השי"ן ודילמא שהאם נולד מן האל"ף שהוא אות ראשון
 של תיבת אש כמו המים שגולדו מן הח"ס שהוא תחילת תיבת
 חיים . וי"ל שאין האל"ף משמשת לאש לכד כי אש לאויר ג"כ
 אבל השי"ן כשתשי' אותה אחר האל"ף נעשה אש נמצא שהעיקר
 חלת האש היא השי"ן ולפי שאויר יש לו חלק מהאש מתחיל
 ג"כ האל"ף : זהו איתא בזהר חדש ק"צ ע"ד ח"ל
 כד בעאן לגפקי האי כנינו דנוטין ביה בטע כההוא אתפשטותא
 ואתרדקן ויתגודחיקו כדפין אינון כהרון דקיקין ואשתיעו
 כדרא כדן האי גנינו אחזי כהו גונוי ואנטכע כללהו כדרא
 חיוור וסוקין וירוק ואוכב ואתעכב ביה שנים עשר ירחין
 ולבתר אלתעקרו ומתמן ואשתילו באתר אחרא כ"ל : הרי
 ראה ברורה שכהואו נביעו הוה הגונון ככז כמזכר לעיל .
 מהאחר מהאחר כאן האי גנינו דדיה גונון בטע כההוא
 אתפשטותא . הרי שכנינו עמו הוה גונון ככז ואח"כ
 על די הכנישו אתחזון לבר וזהו שאמר האי גנינו אחזי כהו
 גונוי ואנטכע כללהו כדרא חיוור ואוכב וסוקין וירוק דהיינו
 השכי עשרין דאיונו פרקן אדם אנטכע כללהו כדרא כהרבעה
 גונון דהיינו הארבעה יסודות ולפי שערדין אין שם יסוד
 מרגש אינו קורא אותם כי א"ל גונון ואתעכבו שנים עשר
 ירחין

בית קדש הקדשים פרק כ"ד מהימנוחא וכלא ען לאלהים פרק כ"ד עד

עוזים . הדע שהמזבח של מ' ק' וסביבתיא באים לו מעתיקא קדישא ד'ק' מושח' חז' ב' דיליה ויהימנוח' בטוב הבאים למק' וינחום בשמות ד'ק' כאשר יתבאר לקון וכבר נזכר שזה הפרט דע"ק דכל קדישא הוא למעלה מן האצילות וגם מק' לפעמים עולים למעלה מן האצילות וכשעולים תימשיע' כרכווי בטוב המזבח ה' בראה לי על כן משכתין חסד וכבוד ותתנב אחותו מרחוק וכו' שמתעלים למעלה למעלה וגם מזהוגים לעשות הנשמות הנזכרות וכשעולים למעלה משפיעים חסדים נזורים הוי על כן משכתין חסד וזהו ג' כונת הכבוד דרשו ה' בהאלו קדוהוהו בשמות קדוש וכלא חין קדיש' אלף לוי שהוא רחוק . ויל' דהאי קדוש לאו קודסה' אלא לוינו אלף לויקור שינא מיונו דליהו עתיקא קדישא ד'ק' שיתקרב אליו ועלה בעולמות שלו שאז יש בידו ריבוי שפע להשביעו ו' וישוכו אלה וירחיבו ואל אלהינו כי ירכה לשלוח וישא אלה' היינו כשהוא מתלבש כו"א חו' יש בידו לרחם אבל לא כל כן כי אם כדכית' ואז יקרא בשם הוי' אבל כשהוא מתגלה למעלה מן האצילות אינו נקרא בשם הוי' אלא בשם אלהינו חו' ירכה לשלוח : נביצא שיוונמק' הוא למעלה מן האצילות כבוד אמנאך בחון וכו' כמו שפירשתי לעיל חו"ה' וכשינא חזתא וכו' מיה נחית חסד עילא' היינו המזבח שאחריו דעתיקא קדישא דכל קדישא ולכן אמר חסד מחכמה עילאה לפי שמוחין דלוי' היו מחסדים ונזכרות דע"ק דכל קדישא משולא מחסד מחכמה דיליה כמו המזבח דמ'ק' שבאים מחכמה דע"ק ד'ק' דרך כיוון.

מאמא זה הפרצוף הקדוש שהוא מלכא קדישא ויצאה בה ווגו ארוקה בו סיד נחית חסד עלאה מחכמה סתיבאה דע"ק דרך גימין דרישא דע"ק לנים וירישא דמ'ק' ובהמן עובר לסוחא דיליה דאחפשט ללב' שבילין שהם לב' נתיכית פלאיאר' חכמה ולפיכך כל חיי מחנהג ככ"ב נתיבות בסוד סרה רבו כעשיך ה' כלם בחכמה עשיה בחכמה דיקא וכל גימא וניהא אקרי משכנא דמבועא מצועין סתימין דנפקי מסוחא סתימארה דעתיקא קדישא וכר מחתברך לכר ב' סוחין דהיינו מוחא סתימארה דע"ק עש מוחא רמ"ק כאילו אהענידו חד מוחא בסוד חכמה בח' תרונה הרי' כרחובות חתן קולה חד והאי דפויש לון וחבר לון אנפין בצנפין ויוג לון כחדא ואהחברו דא כדא וכדן אתחקנו עילאין ותתאין דהיינו שחקת' ומ'ד נכנסו הכלים של ה' מלבין בתוך אבי' וגורונו או"א פעם ב' וכררו אותם ברור כזוקק ויצאו שבעה פרצופים קדישא והנשמות שלהם יצאן מיוונ קסלכא קדישא ושכינתיה ק"ל בסוד כי ששת ימים עשה ה' את וכו' :

עילאה בתר היא נקודה לא איתדע כלל וכגון כך אקרי ראשית אמר קדושה עכ"ל . כונת המאמר הוא כמה שהקדמוני לעיל בענין כוונתא דקדושתא דכינוגא ג"כ נקרא כוונתא דקדושתא כדאיתא בוהר חדש דף ג"א ע"א וז"ל והאי כוונתא סלקא וכתתא והאי אקרי כוונתא דקדושתא עכ"ל . וזכה כבוד לכדון דידן מ' ש' המאמ' כוונתא דקדושתא נפקי מנו סתימו דסתימין מרוח דמ"ס היינו הכינוגא הולת שהיא חלק מהנשמה כאשר ביארתי בפירקין דלעיל שגלת לכייר כל פרטוף מק' ש'ה' השני עטרין זהו שאמר כוונתא דקדושתא דאיתא הכינוגא נפקי כרונו הטוב מנו סתימא דסתימין מרוח דלין סוף מנו דעתיקא קדישא דאתקרי חו' דלין סוף מה שאמר קוטרא כגולמא רוכה' למר שהכינוגא הוה לא ינא פשא' אלא מלבש בתוך השני עטרין שכלו יעתיקא קדיש' שהיו מקודש גולם כלי טרה . וזהו שאמ' קוטרא כגולמא כלאר קשור אותו . כוונת בתון אותו גולם . ומה שאמר נעין בעוקא פיית' שגכנסו בנו אבא ואמא ולכן אמר נעין ולא נעון שאם היה אומר נעון היה משמע שמקודש כשינא מעתיקא קדישא היה נעון בעוקא ולא בכי דתתן לוכא עוקתא את' הכומר שכתבא נקרא עוקא שהוא כמו טבעת וכבר אמר בריש המאמר דגליף גליפו ואותה גליפו נקרא עוקא גם כן וכשנען הגולם הוה דליון השני עטרין אס הכינוגא דכנוויהו נען יתהון כדאירא דכיא הנו נען בעוקא . דהיינו עוקתא דכ' שריה אירא דכיא והאי איהא יתיב על גבי קדושה דעל גבי מוחא ומס כננס כגו אבא כדאיתא בוהר ויקרא דף רכ"ד ע"כ וז"ל אס הוא מרוחא דגניו בעתיק יומין וזכה אתגניו הוי אירא עכ"ל . ומה שאמר לא חוור ולא אוכס ולא כוונת ולא ירוק היינו שצדיק לא הורכב פרטוף אדם דכלול מהלכיה

צצציות לפי שעדיין היה עלם כדאמר קוטרא כנולחא לפי
 שהיו קוטרא כנולחא לכך לא חיוור ולא חוכס וכו' . וזה
 שאמר כד מדיד משפתא עביר גוונין ככר כרוור בוורר חרש
 דק ג"א פ"א וז"ל משפתא אקר קו המדה וכו' והיא ג"א
 סלקא ונפתא והיא אקרי בוניא דקדושתא וכו' . כהאי
 בוניא דקדושתא כהיר מאן דנהיר זכ' . זכרין אקרי קו
 המדה עכ"ל . הריו מן המאמר הזה שהבנינו מתקרות משפתא
 זכאן מקודם היו כלי שום סכע כד עביר משפתא עביר גוונין
 ד"ל כד אתחיל לשער לשני עטרין ולפשותם פד"ק או עביר
 גוונין לאנחרא לנו רונג לומר לאנהיר בכל העולמות שכלם
 הם זה לפנים מה ופראק אדם כולל באחצע וכולל כלל בקו
 האונעני . וזה שאמר כנו בוניא נפיק חד זכרעו דמיניה
 אנטכעו גוונין לתתא האי בוניא דקאמר הכא לאו היא היא
 בוניא דקדושתא דקאמר לעיל כי היא בוניא איבי היא
 ולכך תראה שלא קראו בוניא דקדושתא כי אם בוניא לכד
 דייקא נמי שהיא בינה מהאמר המאמר כנו בוניא נפיק חד
 ככרעו דכבוניא דקדושתא ליכא לנו מינה אבל באחא שיך
 לתאמר כנו בוניא . אי נמי שאם היא בוניא מדבר על היא
 בוניא הרישא היה לו לומר כנו היא בוניא נפיק חד ככרעו
 שאז היה חזק כנו היא בוניא דאדכרנא לעיל . מדלא אמר
 הכי כי אם כנו בוניא לכד . ש"מ דעל כינה מדבר עתה
 שכונה נכטייר וכפק לאורה ההוא ככרעו דמיניה אנטכעו
 נחנין לתתא ואף על גב דאמינא דכיה אתפרסם שורש
 המסודים והנבחרת אפילו הכי לא מתחזי כיה שום נתון כי אם
 בחינה לכד כמה דאמר ביה אתחזי ולא אתחזי קיימא ולא
 קיימא סתיר וסתים כשאז לא אקרי אלל מ'ימאמר דכשאז
 לא אקרי יען כי היא סתיר וסתים איך יתכן שזכרו בו
 הארכעה יסודות אלל כחינה הארכעה גוונין נתהוו ביה
 ואל"כ מיניה אתפשוטו הגוונין ואנטכעו שניכר רישום ונחמס
 והו שאמר דמיניה אנטכעו גוונין לתתא . וזה שאמר ככר
 המאמר הוא לאודיען האנאות והאי נפיקו איך הוה דהו
 שאמר המאמר כקע ולא כקע דהיינו שבקע העולגות ונשאז
 באוריא דכייא ולא כקע עדין להכנס כחמה ומאוס הכי
 אוריא דליה לא אתיירע דקרווא פסיק כתיים . וזה שאמר
 עד דתנו דחיקו דכקיעתיה הוא אצ"ג דאמינא דלא כקע
 הקרוס לעבור באכא עדין מכל מקום מנו דחיקו דכקיעא
 ראשונה כהיר כקודא חדא הוא אכא והתל הגלוי ולכך
 נקרא אכא דאיהו חכמה ראשית כדכתיב ראשית חכמה דכיה
 אתחזי

ואלו היה מקבלא תוך האנאות היה צריך לעבור דרך איך
 אכנין לכך אחר דרך נתיין דע"ק ד"ק לכייוק הרישא ד"ק כלי
 הפרס כתיים לפי שחזקו עילאין אלו אינן יכולים לסביל
 חרש אריק אנשין יא"א כי אם תלכא קדשא ונכרעו כעולות
 לתעלה . ויש הכרש כין נתיין דתיקא קדשא ד"ק לנתיין
 דמ"ק שתיין דע"ק ד"ק מוסכים מוככנים ויוניאין לתון אבל
 כתיין דמ"ק שואכים ומכאון ויושכיעי' לפנים והשערות לאדם
 הם כחו שרשים לאילן שגל ידו הפרשים אהן האילן ככרעו
 האדם עץ השדה וההפוש הוא שהאילן שורשו לתעלה לפי
 שניקא מן הארץ אבל האדם שניקא מן העולגה לכך שרשו שהם
 הנתיין לתעלה כראש ומשפיעים לפנים ומשם חזק היוון דמ"ק
 שהוא מתפשט ללב שכלין לפי שח"ק רחוק לתורה שבכתב ויש
 כה כ"כ אותיות ועשר כפידו דילי' הרי ל"ב וכל חזיתתהו בלב'
 כתיבות שהם השינים שהם ל"ב . שאלתא הם לא היו יכולים
 לחיות בני אדם וכולם יוצקים מחד היות הרי שכל חזיתתהו
 כהאי חכמתא היו כלם כחכמה בשית' וזמ"ש כחמה
 דייקא לרחו על ב"ב כתיבות לפי שח"ג ח"ה ח"ל ח"ך ח"ה
 והאך אוכל ישעום לו נחמא שכל עולות הנוק מתהכחה הן הן
 זלו ל"ב כתיבות שהם ל"ב שינים שהם סוד רחויא דמחזין חמא
 לגדיקייא וטוחזין כדי להשעים את הן כיונא שחכמה הוא
 הן הוא פיקר הנוק שאם לא ישעם הן לא יתנהו הנוק
 כשאם דבר נחמא שהוא כח הנוק וכן הן עולה כ"ח שהוא חילוף
 דחילוי דש ח"ה וד' אותיות הם ל"ב הרי שחכמה הוא ל"ב
 כתיבות היו כחכמה דייקא שחכמה תקיים כשיתו' :
 וב"ש שח"ק החוזין שלו הם חיות דע"ק ד"ק עכשיו קשה
 לך שח"כ שאר הפרשים יתיר מעולים חכמה
 דמ"ק לפי שהחזין שגלו לאור' להוויא פריקו דמ"ק הן
 מחסדים וגבורות דע"ק ד"ק שהם ה' עטרין והחזין האדם
 לת"ק לתת לו פירובים הם מחזא סתייאה דתיקא קדישא
 דכל קדישייא וכי הו' פרופים יתיר מעולים חכמה ח"ק .
 והתירון הוא כי לעולם ח"ק ושכניתי' אף דחה להם כיה הם
 עיקר הכל והם הם עתיקא קדישא דכל קדישיא דכתיבת נוק
 ונפש וכשפתא דמ"ק היא היא הנשמתא דכל חזיתתקא
 קדישא דכל קדישיא אבל הנשמות של הו' פרופים אינו כן כי
 הנשמתא שלהם הם חיוונת' ונכניתי' חיוונת' הן הם
 מחזא דתיקא קדישא ד"ק נחמא שהנשמה של הו' פרופים
 הם חזו' דע"ק הכל קדישיא נחמא שמדנת' תלכא קדישא
 ושכניתי' היא מעולה יותר מכולם שהנשמה שלו הוא כתיבת
 גמרא

מחזא דתיקא קדישא

בית קדש הקדשים זרק כ"ה מדימוחא דכלא עון לאלהים פרק ל"ה ע"ו

אתם יהודי חוקקו ונתקנו הכרזתם וחזרו לקיימא אחרת
 ו"ט כדברא כד אתא האי דיוקנא דאדם דהיינו אחר שיבא
 סק"ו ותקיימון עמו א"ל ולא יאמר אתא ולא אחר שגבר לו
 כדרא או נאלץ לבי שפילי חטיות לא שייך במק"ו שהחטיות

הוא כדחלקי נר מנר אפילו שנה השני
 הוא מעבר הראשון אפילו הכי אית
 פרוח בטייתו אבל שיק אינו כן .
 כי הוא ענינו עתיק קדישא דכל קדישא'
 ויקרא כזה אדם כחיים חטיות ולכן
 חזר כד אתא האי דיוקנא דאדם דהיינו
 אק"ו או התגליתו בלתי ונתחזרו .
 לקיימא אחרת כדקח ימות וכללו
 אתקדון בשתן אחרתן בסוד לך ה'
 הנדולה והנבונה וגו' . הרי של כל חלו
 הכרזתם ונאלו הנשיות שלהם חיינו
 ייק ונאלו ימי כראשית דאתיה כהון
 כי שנת ימים עשה וגו הרי שהא עשה
 בסוד הנשמה שלהם שהיא החייתת
 והנשמה היא שבושה את הגוף מתקנות
 אותו הרי שזאת שהשנינו ינאלו מתקן
 הוה ליה כפילו הוה עשה את הפרטק
 גם כן אפילו שינאלו מאול' בסוד כי אכתי
 ואי עובדי :

ומ'ש מה שהזכיר זאת הנשמה
 הכפלה לבחינת אול' אש"פ
 שכבר ביארנו לעיל ענינו באורך ככאר
 עתה פשטות הואמר הכונה היא שמה
 שזכר הנשמה דהיינו נשמתה דכל חי
 לבחינת אול' דהיינו להנאלו פרטק ח"ק
 ושכינתיה ע"י אול' הוא לבי שהנשמה
 זו רחמה להיות מנהגת כל העולמות על
 ידה וזה היה דבר דלא אפשר שלא היו
 העולמות יכולין להכילה לכן הוצרך
 להנאלו ח"ק ושכינתיה כדי להתלכש

בתוכם ולהנהיג העולמות ומה שהוצרך לכ' פרמפוס הוא לבי
 דה"ק אינו יורד למטה החטיות אבל השכינה יורדת ועל ידי
 יורדת היא גם כן בתוכה ומנהגת עולמות כ"ע .
 ומ'ש ואלו היא צריכה לקיים הנשמה וגו' היינו שמתלכשת

כתין

עון שערס כמה דאת אחר שאו שערס ראשיתו וגו' בגין
 חלקי שערס דאינון דרגין עלילין בנינייהו אתידע קודשא
 כדק הוא וזי לא לא יכלין לבתדבקא ביה . תא חזי דבא
 נשמתא דבר נש לאו אית מחן דיכול להזדע ליה אלא בגין לין
 שייבין דנושא ואינון דרגין דעבדין

וכדין אהתקנו אלו המלכים כמו
 שישנינו באררא כד אחיא דראי
 דיוקנא דאדם אהנליפו כד'הו
 ואתחזרא לקיימא אחרתא כדקא
 יצות וכלהו אתקרי נשמהו אהרנין
 כד סן קדמאין סור לך ה' רגדולרה
 והגבורה וגו ואלו הם ימי ברצשו'
 ומה שהוצרך זאת הנשמה הנפלאה
 לכחינת אול' הוא לפי כשיורדת
 לכריאה אוליצירה לצורך הנהגת
 העולם או צריך לקיים המצוות
 לצורך היקון העולמות ואז היא
 צריך לקבל השפע ע"י אול' לצורך
 חיזת העולמות לא לצורכה א"ע פ'
 שאמרו בספיקרא רבה צני ראשון
 ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים
 צטר הקב"ה אני רצין שאין לי אב
 ואני אחרון שאין לי אח ומבלעדי
 אין אלהים שאין לי בן והרי הוא
 קרא אותנו אחים שנאמר למען אחי
 ורעי וכן כנים ישאמר בני בכורי
 ישראל אלא שזה לא שייך אלא
 במהות הנשמה ולא במהות הכלי'
 וסוד תחית אלו המלכים הנ"ל הוא
 סוד תחית הכהנים וכתוב ונחך ה'
 חסיד והשביע בצחצחות נשין וגו'
 שהם סוד הכלא דגרמיה הנ"ל באלו
 המלכים :

אומנותא דנשמתא בגין כך אתידע ולא
 אתידע . כך הק"ב' אתידע ולא אתידע
 בגין דאיהו נשמתא לנשמתא רוחא
 לרוחא נכח וטמיר מכלא אבל באינון
 שערס דאינון שתתן לנשמתא אתידע
 קב"ה בכל' . הרי כביור מן המאמר
 הוה שיון הנגלה יודע הנסתר :
 ועתה צריך לחקור ולבין ידיעה זו
 מה שאמר נודע בשערס
 בעלה אס היא ידיעה לידע שיש קב"ה
 או לידע ידיעה דקב"ה כמי אית ליה
 בחיות דאכרים אלו . ויש לומר דבעל
 כרחין הידיעה הזאת היא לידע
 שמהאכרים חינונים יודע דאית ליה גם
 כן בחינת של איכרים אלו דאי לא תימא
 הכי כל כן אכרים למה הוצרך להיות
 באדם אס לא שהנשמה יש לה ג"כ בחי'
 אכרים אלו וכפי בחינת הפנימי נתהוה
 המלכות כדי להתלכש הפנימי בתוך
 החינון וכמה שטעל החינון יודע גם
 כן פעולת הפנימי שאס אין הידיעה
 הזאת נופלת אלא לידע דאית קב"ה
 להכיר ידיעה הזאת לא היה צורך להיות
 כל כך אכרים באדם דדי לו בהיותו חי
 דהוה אחינא כמי שהגוף אינו חי בלא
 נשמה והנשמה היא חיות הגוף כך כל
 העולמות אינם חיים בלי קב"ה וקב"ה
 הוא כנשמה לגוף ולא היה צורך הכתוב
 לומר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו דאס

אינו אלא לידע דאינו מחיה את הכל כפי מה שיהיה צורת
 האדם הוה מני לידע דאית קב"ה מאחר דאינו חי בכח הנשמה
 כך הוה אחינא דקב"ה חיות הכל מהוצרך למישר קרא נעשי
 אדם בצלמנו כדמותנו ש"ה דלהודע שכמו שיש אכרי חינונים

קך

כך יש חזית אחרים פנימיים כשמתא וכן נשמתא לנשמתא
 עד דנחית דחית לקב"ח חזית אחרים אלו וזה נזכר לומר
 שזהו כוונת הפסוק נודע בשערים בעלה בשכתי עם זקני ארץ
 שנוכל לפרשו בשני פנים אחד נרץ לדרקק בקרא חתי האי
 בשערים דקאמר שהיה לו לומר נודע בעלה בשכתי עם זקני
 ארץ • והכונה היא שזקני ארץ הם או"א שכוונו שאלו יקרא
 סבא כך אחא ג"כ • שכן קורא הוהר לכתר סבא דסכין דהיינו
 סבא מאלין סכין דאינון חכמה ובינה • הרי שכתר חכמה
 בינה נקראין סכין ואף ע"ג שהיה מלכא קדישא נסתר לעילא
 מכל מקום בשערים יודע מחמת שערים דנפשא דאינון אחרים
 החיונינים כמה דמפרש ואזיל בוהר • והוה שאמר קרא נודע
 בשערים בעלה בשכתי עם זקני ארץ • רוצה לומר בהיותו
 יושב למעלה עם זקני ארץ לא יוכל להודע אלא בשערים שאני
 אומר נחמת אחרים אלו שהם באופן זה ודאי שגם לו אית
 ליה חזיונות אחרים ואע"ג שיושב נסתר למעלה עם זקני ארץ
 על ידי השערים דנפשא דאינון אחרים חיונינים יודע הוה נודע
 בשערים בעלה בשכתי עם זקני ארץ • והפך השני הוא שאם
 לא היה מתלבש קב"ח בתוך העולמות אע"ג שהיה בוראם לא
 היה נודע אלהותו אלא מחמת שהוא מתלבש ויושב בתוכם
 עומות זה על ידי העולמות דאינון איברי דנופא בוחן חמי כלבי
 ואומר שבהכרח שהוא ג"כ יש לו חזיונות של אחרים אלו שלכך
 בראש העולמות באופן זה מהם כיושר ומהם כדור ומהם
 צעיריגול וכולם כעין פרטוק אדם כדי להתלבש בתוכם כנשמת'
 לנופא והוה מה שאמר הפסוק נודע בשערים בעלה בשכתי עם
 זקני ארץ • תדע שכל מה שנתהוה קודם יתקרי וקן לגבי עיה
 שנתהוה אחר כך • והוה כוונת הפסוק מה שנודע בשערי בעלה
 בעבור שכתו עם זקני ארץ דאלו לא הוה יושב בתוך העולמות
 לא היה נודע אלא מאחר שמתלבש בתוך העולמות כנשמתא
 לנופא לכך יודע על ידי השערים שהם שייפי דנופא והכנת
 המח' תתאון כפרקין דלעיל הרי כדכירר שחזית שאני רואה
 באינלות כל ענייני פרנופי דנופא חסם אבי חסין שגם למעלה
 מאינלות יש חזיונות החזם פרנופים והם כשיעור קומה דאדם
 קדימא כאשר מבוחר גם כן בכתבי האר"י ו"ל בדרוש אדם
 קדמון • וכמו כן יש רמזו בוהר ויקרא דף ק"ה ע"א ו"ל
 כד אתתקן תקין תיקונין דעילאין ותתאין • ומאן אוליפנא כל
 רישא דעמא דלא אתתקין איבו כקדייתא לית עמא יתתקנא
 עכ"ל • כבר ביארנו כפרקין דלעיל שהתיקונין אלו הוה
 למעבד פרנופא דנופא ולהיות ללול יתקנים ורחמים וכל
 אתתקן

בתוך פרנופי של כל עולם ועולם וכל הרמ"ח אברים ושם"ה
 אברים ואז היא נרובה לקיים המצות שהם תר"ג לפי שהמצות
 הם לתקן הצינורות כדי שיכא השפע חכם וכשחוקיימים המצות
 לחטה יפתחו הצינורות ויתפורר השפע ויכא מלמעלה וע"י
 כל מצוה ומוצה הרווח לכל אבר ואבר בהתקיים המצוה יתפשט
 הצינור של אותו אבר וישפיע לכך הנשמה כשיורדת בתוך הנוף
 או יהיה שכל לנוף לקיים המצות בקום עשה וכשחוקיימים
 האברים המצות הוה ליה כאלו הנשמה עצמה חוקיימת אותם
 כמו כשישים תפילין באלם בורעו ונראשו הנשמה שרויה
 בתוכו והרי כאלו הם התפילין כראש הנשמה וכן בשאר מצוה
 כך נשמתא דכל חיי כשבא בתוך העולמות אם לא תרצה לקיים
 המצות לא יתנועעו האברים לעצו המצות לפי ששכל האברים
 היא הנשמה ובהיות שלא יקיימו היונות יסתמו הצינורות
 ולא יבוא להם חיות בקיום העולם ורצון הנשמה אינו כן
 שארבעא היא לא נתלכשה בכל אלו המלכודים • אלא לנורך
 תיקון העולמות וקיומם ואם לא תתן שכל באברים שיתקיימו
 היונות לא יבואו מוחין ולא יתקיימו העולמות לכך היא נרובה
 לקיים המצות : וכבר נמצא שהנשמה ג"כ חוקיימת המצות
 כאמצעות האברים וע"י קיום היונות יבוא להם השפע
 לגורם ולא לגרעה כי היא אינה נרובה כי חיות הכל ואפילו
 השפע הוה שיורד להם שהם היוצין הוא קן הנשמה ואתן
 היא השפע ויחזר שהיא בתוכם אלא תדע שהיא מצינור אורה
 ביותר כדי שיוכלו העולמות לסובלה ואין כבד העולמות
 לסבול כי אם היוצין לכד הבאים ע"י או"א על כן היא עושה
 שיקיימו המצות ופותח להם הצינורות ויושפיית לאו"א
 שישיעו להם : והמשל כוה שאדם אפילו שיש בו נשמה
 בלא אכילה אי אפשר להתקיים • ואפילה בלא נשמה אי
 אפשר גם כן נמצא שג"כ שהנשמה יתלבשת בנוף נותנת שכל
 הנוף שיעשה האכילה ויאכל ואילו הנשמה לא היה הנוף
 יוכל לעשות שום דבר אפילה לאכול • כך הוא נשמתא דכל חיי
 עם כל העולמות • גם אם לא יהיה הנשמה לא יהיה זיווג וע"י
 הנשמה ששמתא אותם יתעורר הזיווג שאם אין לו נשמה
 שהוא השכל יהיה כמו שוטה שאינו יודע דבר ואפילו יבר לא
 יש לו • כדכתיב גם בלא דעת נפש לא עוב נמצא שהנשמה
 היא התקיים הנוף ועושה הכל ולא לגורמה כי הנשמה אינה
 צריכ' לא אכילה ולא שתיה ולא שום דבר אלא כדי לקיום הנוף
 ולקיום העולמות נרובה לעשות כל הדברים •
 וש"ש בפסיקתא רבתי אבי ראשון שאין לי אכילתי אחרון
 שאין

והיא וי שבעת ובהוא אתר שיהיה לו לומר כך דברך לבלקא לה תמן בהוא אתר וכו' ואם בא הוי' בואת ללמד לי נוחי אפילו
 שיהי נחש כרוך על עקבו לא יפסוק . היה לי לשים זאת הוי' במלת אפילו ולומר ואפילו נחש . כרוך על עקבו לא יפסוק
 פדרש חתם במלת בהוא ואחר ובהוא אתר בא ללמדנו דבר אחר ולא לנות והלמוד הוא שכל המכוין ביהווא דנא דתלת
 קשרי כדי להעלות אותה לגבי ההוא מופלא אין הקליפה שולטת עליו . והוא כוונת האומר דברך לבלקא לה תמן ובהוא
 אתר דמקום לה לגבי בעלה לא יש לך כחד שיאחו הקליפות כך הוי' אפילו . נחש כרוך על עקבו לא יפסוק והאי לא יפסוק קאי
 אהנש שזכירו ויהי כרוך על עקבו אין לו יכולת עליו להפסיק תפילתו וכאי אתר דאפינא . אינו לעילא בכעתא עילאה כנקרא
 אין סוף כמה דמסיים ואיל וברך לבלקא לה עד אין סוף . הרי לך ראייה ברורה מן האומר דייחוד דעלכא קדישא ושכינתיה
 הם למעלה מן הכתר : ובסו כן תמונא בוהר ויקרא דך רע"ה ע"א ו"ל מכסה פשעיו לא יגליה דשכינתא מסתרא
 דכתר אינו עלמא דתתבטיא ואוקמוה מארי תניתיך דברך כד גש לחברא לנו להבוא אתרא עכ"ל . הרי לך גם כן מן
 האומר הוה שרדך להעלותה עד הכתר ליחדא תמן עם בעלה :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהנתיין אהרן השיב דעבועא . לזה חית ראייה בוהר שעות דך קכ"ב ע"כ ו"ל בכאי
 רישא תליין שערי נתיין על נתיין דאינון כל חשיכותא דמתאחדן בהו עילאי ותתאי ונו' כלבו ארןן שערי דעלכא כדאמר
 חשיכותא דמתאחדן דמתאחדן קדישא וכלא נחית מעתיקא סתימאה קדישא עכ"ל . הרי לך בכיורו ששעירות אתקריאו משיבו
 דשכינתא שזשוכים את השכע כאשר שיארנו לעיל : ומח שאמר בבית קדש הקדשים שיש כפרש בין מוחין דעלכא קדישא
 למוחין דזעיר אנפין לזה יש רוח בוהר בראשית דך רכ"ג ע"כ ו"ל מחכמת כל בני קדם רוא עילאה הוא כמה דכתיב ואלה
 החלבים אשר מלכו בארץ אדום ואלין אררן בני קדם עכ"ל . הרי עוד אומר קרא ותרב חכמת שלגש מחכמת כל בני קדם ויצוע
 הוא שזכיה הוא המוח שזע מנה דעלכא קדישא דאינו מלכא דעלמא דליה מוחין שלו . הם יותר גדולים ומעולים ממוחין דזעיר
 אנפין דאינו מתקדי בני קדם כיון שאיחו חכמי יועצו כרעה בן חכמים הוא בן חכמי קדם . הוא שאמר האומר מחכמת כל בני
 קדם רוא עילאה הוא כוונת הוהר לומר לך דלא תמיא דמהדר קרא בענין חכמת בני קדם חינונית לכך אחר רוא עילאה הוא
 כמה דכתיב ואלה החלבים אשר מלכו בארץ אדום כלומר כיון ששכחו ואלה החלבים ונו' אוקמוה באתר עילאה ואיקרון מלכי
 קדם בן האי חכמת בני קדם אינו רוא עילאה דעלמי קדם ומדומכר בוהר ככאי חכמות בני קדם דאינו רוא עילאה . והזכיר חכמת
 שלגש שהוא יותר מהם שמתתמי שיהיה שלייה אינו מלכא קדישא עילאה דכל שלמא דליה וס"ש שמוחין של מלכא קדישא
 הוא יותר גדולים ומעולים מהמוחין דזעיר אנפין כדאמר בבית קדש הקדשים : ומה שאמר בבית קדש הקדשים על
 שכינתא עילאה דאינו שכינתא דעלכא קדישא ושכינתא תתאה דאינו שכינתא דזעיר אנפין ולכן יעקב לקח לאה ורמל והטעם
 הוא ששם מלכא קדישא מתלבש בזעיר אנפין כן שכינתא דיליה מתלבשת ברמל דאילויות דאינו כלה כלולה מלכא ה"א תתאה
 ולכן נקראת כלה כל ה"א דהכל כלול בה"א אחרונה דהיא רמל דאילויות ובהיות שמתלבש מלכא קדישא בה"א ושכינתיה ברמל
 לכן לקח אתי אחריות שהם לאה ורמל . לאה רמל לשכינתא דעלכא קדישא דנקראת מטרוניתא קדישא ובחל דהיא כלה לבת אונ
 של יעקב דאינו ישראל . ולזה יש רמל בוהר ויקרא דך רמ"ב ע"כ ו"ל דילך כלה דילך מטרוניתא קדישא דילך עילאה דילך
 תתאה וכלא ברשות דעילא על כל עילאין אדון כל אדונים שלן על כל החלבים עכ"ל . הרי עוד אומר האומר דילך כלה דילך
 מטרוניתא קדישא דילך עילאה דילך תתאה ש"ש כדמוק אחד קא תירי ואין יתכן דבר זה שאם שכינתא עילאה הוא על בינה
 לאו דידיה הוא כיהיה בת אונ דלא אלא הענין הוא כיון שאמרנו שכלכא קדישא . ושטרוניתא קדישא . מתלבשים בתוך זעיר
 אנפין וחקל תכוון קדישין כדכור לעיל ובהיות שמתלבשים זה בתוך זה או יהיה הכל כדמוק אחד ששכני הפרטופים דדבר ומוקדא
 מתיוחדים גם כן הכניתיים שבהם מתחד . כך בהיות שכלכא קדישא ושכינתיה מתלבש בוון' . ואשר בין על מלכא קדישא בין
 על זעיר אנפין כלה דילך ומטרוניתא דילך ולכן תתא כשני מקומות בוהר בענין תלכא קדישא שילבש עינים קודא אותם ושר
 אנפין וחקל תכוון קדישין . ולפעמים קורא אותם מלכא קדישא ומטרוניתא כאשר תתא בוהר ו"ל ככני שמוחין אחר כאלו שאין
 דאשלים תלת סעודתו בשעתא האי קלא נפיק ומכרוז עליה אז תתענג על ה' דא קעובתא סדא לקבל עמיקא קדישא דכתיב
 קדישין והרככתין על כמותי אחר דא סעודתא תניינא לקבל אקלא דתמוחין קדישין והבאלתמן נפלת יעקב ארץ לא אינוו שליון
 דאשתלים בזעיר אנפין עכ"ל . הרי הוה העשדה גרמא שקורא אותם זעיר אנפין וחקל תכוון קדישין וכו' ויקרא דך קכ"ב

ונקטר כונו מי הוא זה וכשתפס ונותנה מק"ו שהיא הוא
 ע"ק ד"ק"א ונבלה ואחרים למלת הוא אמה שר"ל אמה הוא
 דהיינו הנקטר שהוא הוא הוא אמה היא אמה הוא כ' אלהים
 לפי שאתה הוא על כן אנו קוראים לך כ' אלהים מה שאין כן
 בעשר כרנפים דלמנו זה סוד ראו עתה כי אני הוא-אני
 הוא דייקא שר"ל שהוא הוא עתיקא קדישא ד"ק . וצדק להבין
 למה הוצרך לומר שני פעמים אני אהיה התיירן נדרש לב' ענים
 הראשון כשזו אני אני הוא . והשני אם תקשי לך מי אומר
 פהוץ והאלם הוא ת"ק נראה שהוא ע"ק ד"ק ולא שכינה . ואם
 שכינה נראה שהיא היא ע"ק ד"ק ולא ת"ק ח"ו על זה אמר
 שני פעמים אני אני . והאומר הפסוק הוא ת"ק שאשילו
 שתראו אותי שני פרטופי' כלו' אחד תלויין ואני שהיא השכינה
 היא אני ו' הפסוק ראו עתה כי אני שריון לשכינה הוא אני
 ממש . הוי כי אני אני . ואומר ונדרש אני השם למשה דהיינו
 אני הוא כלומר אני הוא עתיקא קדישא יען כי אני עתה
 ונכרות דילכי ח"ב אני הוא :

וצריך לכוין שאר הפסוק שאמר ואין אלהים עמדי אם
 אחיה ואחיה וגו' יען נ"ב . מאמר בזה פ' ויקרא
 אני אחיה בספירן דילי ואחיה בספירן דליוזגו' . ע"ש בערין
 הוא שאמר שאני הוא שק"ו הוא ע"ק ד"ק אין אלהים עמדי
 אין חדת כדן יכולה להסתם ענינה כי מקמי אתכפין כל
 דינין . ואם יקשה לך עמין בא המות והלא הכל בידו . לזה אמר
 אני אחי ואחיה ופי' כבוד אני אחי בספירן דילי ואחיה בספירן
 דילי אבל במק"ו כשעליו נעש' אני אני הוא כנולאו אין אלהים
 עמדי לפי שאני אני הוא וכשתלכש מק"ו בספירן דילי או
 אחיה בספירן דילי ואחיה בספירן דילי ו' טוהר ר' אבא אמר
 בכל אתר תיכף הוא תקרא הוא כללל דדבר ונוקבא כחדא
 ר"ל הוא וקרינא הוא כמו שם כו"ם שעתכס באדנות דהיינו
 הטוהר . מבכנתו' הוא לשון ובר וקריאתו כלשון נקבה הרי
 שהזוואות הם רמוז דבר ונוקבא ויוונום על ידי כוונת האות'
 שאותיות הם כללל עילאה כ' נוקבא' דכר א' כללל דכלא
 דהיינו שחמדים ונכרות דעתיקא קדישא ד"ק נפיק מק"ו
 הרי שהוא כללל לך הרי שתיבת הוא רמוז לתלת קשר
 דמתיינותא הוא עיקר כל בתורה כולה וע"ז כמתח התורה
 כולה ו' שר"ל חותמו של הקב"ה אמת שהם ה' קשרין ראש
 תוך סוף היה הוה ויהי **א** בעתיקא קדישא דכל
 קדישא **ב** שהוא אינו האותיות רמוז לו"ק : **ח**
 שהיא סוף האותיות רמוז לשכינתא שהיא יורדת עד סוף כל
 העולמות

זאכוד שכשעשה במצוה המעשה הוא נשפין חינוניים
 והכוונה שמכון כה הוי מולחא דשייפין פנימאין דתליין
 בזכחתא . וכמו כן בנצות עמון יש מהם מאברים חנוניים
 ויש מהם מאברים פנימיים כל מצוה שהיא תלויה במעשה הוא
 מאברים חינוניים כגון לולב וסוכה ותפילין ותורה וכיוצא בהם
 הם ומאברים חינוניים וכל מצוה שאינה תלויה במעשה כגון
 רח דיתודא ליהוד . אמתו פעמים בכל יום וזי בלי גונא היא
 עבודת דאברים פנימיים וכשם שאדם התפתח כן בחינוכות
 בין בפנימיו מקיים המצות בכל עוד שנשמרו בויה כן לעילא
 בכל העולמות יש קיום מצות כגניסיות ויעבודת שבהיות
 מלכא קדישא ושכניתייה עתלכש כשמתא בתוך הטוף או
 כשחקייים פרטופי' אילוף המתות כאלו מקיימים הוא :

עוד תוהר רמוז לזה בבוהר בראשית דף ק"ג פ"ב ו"ל תא
 חיי חלק במשפט יעמיד ארץ יתן חלק דא קודשא בהיק
 הוא במשפט דא יעקב דאיכו קיומא דארעא עב"ל . ודחומר
 כחומר מוחן חלק דא קב"ה במשפט דא יעקב שזע מינה דכאני
 קב"ה איכו הלכא קדישא ובהיותו מלכש בתוך המשפט דאיכו
 תפארת או יביה חכמה בלב להבין לאברים ששעו המצוות
 ועל ידי קיום כחמת הוא קיומא דארעא הוי חלק . במשפט
 יעמיד ארץ ובהיות שיתלכש מלכא קדישא בתוך התפארת
 לתת בו חכמה לקיים המצות או מקיימים הוא גם כן לפי שהוא
 מלכש בתוכו כחומר כבית קדש הקדשים ע"ש . ואם תאמר
 כרי כחומר אחר שמשפט דא יעקב שהוא כפרטוף היוצא מפני'
 דועיר מן התפארת דילי ולמטה כחומר בכתבי' האר"ו ו"ל
 וזהו' כן מה שאח' מוחן חלק דא קודשא בהיק הוא רוצה לומר על
 זעיר חכפין שעל ידי המשפט שהוא יעקב עתימד עם רחל
 דכיא ארץ בני חלק במשפט יעמיד ארץ . ויש לומר דעתיקא
 כוהר מנא ליה המשפט הוא יעקב אלא קרא קאמר משפט לאני
 יעקב ואם כן חזיל לקרא אש יעקב הוא המשפט אין מתיישב
 הפסוק לומר משפט לאלכי יעקב אמן הפסוק משמע שהמשפט
 אינו ליעקב כי אם לאלהי יעקב וקשיא למה מן הכתוב .
 ויש לומר שלעולם משפט הוא בעיר חכפין דמתקרי אלהי יעקב
 דהיינו מדתו של יעקב ולפי שזעיר חכפין גם כן מתקרי בשם
 יעקב לכן רמוז באהר ואמר משפט דא יעקב ובה חוזר לברוך
 דיקן כשאמר חלק דא קב"ה הוא מלכא קדישא כמשפט דא יעקב
 כיינו זעיר חכפין ע"י התלכשותו בתוכו מעמ' ארץ כדאמינא
 זס"ש כבית קדש הקדשים כפ"ה אני ראוון שאין לי אב
 דשיין על נשמתא דכל חיי ליה אית רמוז בוהר ששפ

עו לאלהים פרק כ"ז

ואתה כנשמתא לטפא כמו שהנוף אי אפשר לחיות בלא נשמה כן הם גרויכין אליו כדי להתנוות מן הנשמה הקדושה שעל זרע מתלבשת בתוכם ומחיה לכלל :

ומה בכ"הק לפעל כבוד לך ה' הגדולה והנבירה של הספירות דליות הם • והוא עייל בכלה ומתנשא על כלל כדכתיב והמתנשא לכל לראש ליה אית רזיה ברורה בתיקוני הוזהר דך קכ"ז ע"א ו"ל ובנהוא וימחא קרוב ה' לכל קוראת ובהוא וימחא אתמר רחוק מה שהיה ועמוק מי ימצאו לית מאן דאשיג ליה אלא בחכמה וכינה זבגין דא כל אסתליק להבוא אתר לא זשיגין ליה בכל ספירה אלא בחכמה וכינה דלוינון י"ס יו"ד חכמה מ"ס סוכה ובגין דא ועיווק עמוק מי ימצאו וכל עזרי מצע ה' דא חגך יושב על כסא רחמים וכסא דין דאסתלק מתין דא יו"ה דלוינו מלגאו דכל ספירה וספירה עליה אתמר לך ה' הגדולה והנבירה וע' בעשר ספירות שכל ליה חז' היע' א' בגין דלוינו לגו מן בלה וואיכו עולבר דכל ספירה וואיכו בין כל ספירה וספירה לא אשתני בכל אתר עכ"ל • הרני בעירור מן המאמר הזה שכל הספירות הם שלו דהיינו שמתפשט ומתלבש בכלהו • וגם רזיה מרש המאמר שמתעלה על כלל כמה דאתמר רחוק מה שהיה עמוק עמוק מי ימצאו שאי אפשר להשיג לו אם ככתר חכמה זבינה • ואגב • הורחין נכאר מה שאמר הפסוק רחוק מה שהיה ועמוק עמוק מי ימצאו וקודם כדקדק שאמר רחוק מה שהיו עמוק עמוק מי ימצאו שה' לל רחוק הוא ועמוק עמוק מי ימצאו ועוד מזה הכפל של עמוק עמוק מי ימצאו אלא כמה שהקדמנו יתורן ששמתלבש בתוך הספירות הוא נמצא כדכתיב דרשו ה' בהמצאו ודאמר בהמצאו ש"מ דהוא לפעמים דאם לא כן ה"ל דרשו ה' שמוני מדאמר בהמצאו חשמע לפעמים מתלבש בספירות ומנוי הוי דרשו ה' בהמצאו ולפעמים מתעלה לעילא כדכתיב ויגבה ה' נבואת בתשפט וכתים מרחוק ה' נראה לי וזה שאמר הפסוק רחוק מה שהיה כלומר מה שהיה קרוב דהיינו בתוך הספירות • עתה נראה לייורחוק והפסוק כמו שדכר בתויהם הוי רחוק מה שהיה כלומר רחוק מה שהיה קרוב • והכפל שאמר ועמוק עמוק מי ימצאו ההבנה הוא כך כי ידוע הוא כי מלבד קדישא נקרא בנינא עתיקא כדאיתא בזהר כראשית דך ב' ע"א ו"ל בנינא עתיקא דכפך מנו וחסכה • הרי שזלכא קדישא יקרא עמוק וזה שאמר הפסוק ועמוק עמוק מי ימצאו כלומר אותו עמוק בעומקא עילאה כדאמר בספר יצירה עיווק רוס הוי זימון דהיינו מלבא קדישא כשהוא עולה בעומק רוס או מי ימצאו מי דהיינו חכמה וכינה מכירים בו כלומר כריש האמר וכו' כוכל להבין מה שאמר הכתוב והמתנשא לכל לראש שיהי לו לומר והמתנשא לכל לראש מה והמתנשא לכל לראש הוא פנו תנינת טעם על מלבא קדישא דהיינו שאומר הכתוב שהכל שלו • וגם המתנשא לכל דלוינו כתר חכמה וכינה ויהי שהוא מהלל אותו בכל זב שבת האורות שהוא משמש לראש דהיינו שזלכא קדישא הוא ראש לכל כמו שאמר חני ה' ראשן הרי שזלכא קדישא הוא לנו מן כלל ולעילא מן כלל :

עו לאלהים פרק כ"ח

ביח קדש הקדשים פרק כ"ח

ומה שאמר בבית קדש הקדשים דלוינו תלת קשרי דמהימנותא לכלל • דבר זה ברור בין הנהו דלוינו חכמי היכלא דזלכא חבל לגבי דלוינו אטימי לכא סתימי עיבא דלא ידעי ולא מסתכלי ביקרא דמאריהון קשיא לכו האי מלתא לומר איך יתכן שראו דיחודא היא התלת קשרי ודמיא בעינייהו האי ימונה לאמונת העכו"ם ולא ידעי שגם זה לעומת זה עשה האלהים שפנו שיש תלת קשרי דמהימנותא כך יש תלת קשרי דשקרא כדאיתא בזהר שנות דך רא"ג ע"כ ע"ש • ולא אשא שנותם על שפתי אשום דכתיב מדבר שקר תרחק • ועוד דאם קשיא לכו התלת קשרי איך יתכן למימי חד • למה לא יקשה לכו בעשר ספירות דאין אחרין דלוינו

רע

כי עיקר האמונה הוא לידע ולהאמין שהם תלת קשרי דמהימנותא שלימתא ותלתיהון אינון חד ולא בחושבן דלא שום חד יונייהו עיילא בחושבנא דפרנאכי דאנליות והשנים שהם מלבא קדישא ושכינותיה הם התשטות מן האחד שהוא עתיקא קדישא דכל קדישא ודמהימנותא שלשה נרין דבר אחד שמיחד אותם ואף ע"פ שהם יוניו דמימסטריוס וכן תמצא בזהר פפרשת ויחי ו"ל :

תלת נשמתין אינון ועל דלוינו תלת ארבעה אינון • כוונת המאמר כבר אחרנו שרין אחד לייחד השלשה מברית מן הקצה אל הקצה והנשמתא רביעה דלא עייל בשווא היא נשמתא דכל חיי וכשם שעתיק קדישא דכל קדישא מתפשט כשנים

אמרתי כלל רוח לניד לניד זהו דלנו והיינו נשיתא שבנו מלכא קדישא ויולכא קדישא בנו הספירות הרי שהם תלתא דא
לנונין דא גס כן וכלא חד : וכמו כן תינוכא בוהר ודש דך ג' ע"ג ו"ל כללא דכלא רוא חדא עילא ותתא ואונעעיתא
עכ"ל הרי שצריך ג' כ להיות תלתא קשרי מעילא לתתא ואינון חד דאמר כללא דכלא ורוא רוא חדא עילא . ואונעעיתא . ותתא .
הדי שגלשה אלנה רוא חדא : חו איתא בוהר שיר השירים דך י"א ע"ב ו"ל א' איבו רוא דנהורא קדמאה דכליל
בתרין כהורין ועל דא איבו חד ויתון שירותא לאתנהרא ולאתפשטא כהורין לכל סטר ועל דא איבו קדמאה לכל אתון שירותא
דכלהו כללא דתלת דאינון חד דתלת כהורין אינון כלילין באת **ו** דרועא חדא בחד סטרס ודרועא חדא בחד סטרס .
ואונעעיתא דכליל תרין דרועין בתרין סטרין עכ"ל . הנה כוננת **ו** האזינה מה שאמר ברישא **ו** איבו רוא דנהורא קדמאה
דאיבו עתיקא קדישא דכליל בתרין כהורין ועל דא איבו חד . הרי דנהורא קדמאה דאיבו עתיקא קדישא דכליל בתרין כהורין
דאינון מלכא קדישא ושכינתיה אינון חד . וזהו שאמר ועל דא **ו** איבו חד כלאור דאי לא הוו תלת לא הא חד . כדאיתא
בוהר ויקרא דך קס"ב ע"א ו"ל : הו אמר תרין אינון וחדא אשתתף בהו ואינון תלתא וכד הוו תלתא אינון חד עכ"ל .
הרי דאי לא הוו תלתא לא הוו חד . ולכך **ו** משכונא אחד כיה שאמר ועל דא א' איבו חד כלאור כשביל שיש בו שלשה
קורות קורא אני אותה חד כמו שאמר וכד אינון תלתא אינון חד . וזה שאמר ועל דא איבו קדמאה לכל אתון שירותא דכלהו
כללא דתלת דאינון חד רוכה לניד לפי שהאל"ף רומות לתלת קשרי דמהימנותא דכלא לכך היא רומות בראש כל אתון לפי דאי
אפשר להקראות אחד אס לא יהיה ג' וזהו שאמר כללא דתלת דאינון חד . ולפי שהתלת אינון חד שם אותה בריש כל אתון . הרי
לך ראה שבוכרזים להיות תלת קשרי דמהימנותא זכח נורת **ו** שהיא אות ראשונה שבתורה והתחל בשלש .
וכמו כן תינוכא בחיקוני וזהו הדיש דך ד' ע"ב ו"ל ולא איבו כנונא דבר כש דאיבו חד וכנוייה אחר אלל קב"ה הוא
ושתייה וכנוייה כלל חד עכ"ל . הרי לך ראה לתלת קשרי גס כן שהזכיר הוא ושתייה וכנוייה הא לך תלת וזה ברור
העורה גס כן שאמר זה שני לעלם וזה זכרי הרי תלת הוא ושני וחכרו וכלל חד . הו איתא בוהר ויקרא דך קכ"ב ע"א
ו"ל תא חוי הכי בני ליעילא הית לבושא גופא וגשמתא וגשמתא לגשמתא . שתייה וחיליון אלין אינון לבושא . וכנסת ישראל
דא גועא דמקבלא לגשמתא דאיבו תפארת ישראל ועל דא איבו גופא לגשמתא נשיתא דאמר דא תפארת ישראל דאיבו אורייתא
איוס . וגשמתא לגשמתא דא איבו עתיקא קדישא וכלל אחיד דא ברא עכ"ל . הרי שבתוך האצילות יש תלת קשרי דהיינו
גופא וגשמתא וגשמתא לגשמתא יען כי מתחיל האזינה גופא וזן מלכות וגשמתא תפארת וגשמתא לגשמתא עתיקא קדישא .
הא לך תלת קשרי מהפניני עד החיון . כמו דאית תלת קשרי דהיינו עילא . ואונעעיתא . ותתא . והיינו תלת קשרי
באורן . וזה שהבאתי ומהאזינה הנזכר מנוק וגשמה . וגשמה לגשמה נקראים תלת קשרי בעובי וכמו כי יש תלת קשרי ברומב
והם וזה שתנוכא שהעשר ספירות וסודרים בשלשה קוים קו החסד . וקו הדין . וקו הרחמים . להורות שגל כל דבר צריך שלוש
שכן בכל קו תהנה שלשה . דהיינו בקו החסד חסד . ומסד . ונח . ובקו הדין בינה ובורה הוד . ובקו הרחמים ויבוד .
ויולכות כלולה וכולה וזהו שאמר בחיקוני הוזהר דך י"ג ע"א ו"ל ואלין עשר ספירות אזלין כהורין חד ארוך ומד קטר
ומד בינוני ר"ל ויחיישבים הספירות כסדר כל אחד ואחד בקו שלו . החיושבים בקו החסד נחמד כהורין ביה חד ארוך . והחיושבים
בקו הדין נחמד כהורין ביה חד קטר . והחיושבים בקו הרחמים נחמד כהורין ביה חד בינוני . הרי לך ראה שכל הדברים ויחיישבים שלשה
שלשה יען כי עיקרא דכלא איבו תלת דאינון חד בסוד **ו** שיש בה שלשה נורות כמזכר לעיל והם אחד לבק נתיסד הכל
תלת תלת . שיעקר כל מהימנותא הוא להיות תלת ואינון חד והוא הלכה ליישע ימינו דאיתא בחיקוני וזהו חדש
דך י"ו ע"ב ו"ל וכל רוא ועיקר ושתיון דילהן לקבל תלת אנונין . תלת קשרין . ה אלהינו ה' . וכלא ברוח נוסד למשה
מסיני וכו' והכי אמרין בגין דחזו דאיון טעמן לאסתוכח על און סוף ולאת קיימם בקיימם שלים גו משתתא דנונא בחיקודין
וטעמי כנונא דדא שלימו דדא דחודא כדקא חזי עכ"ל . הרי לך כמפורש שבתלת קשרי דאינון ה' אלהינו ה' . הם הלכה
ליוסע מסיני ספירות האותיות ונקודי וטעמי הם הלכה למשה ימינו ופלו רומי . התלת קשרי שהם עתיקא קדישא ויולכא קדישא
ושכינת עמו שהם בסוד ככה רוח נציה שהנפש שהוא הנוק הם האותיות וכמו שאין הנוק יתנועע בלא רוח חיינו כך אין תיבה
נקראת בלא נקודה כדכתיב כי רוח החיים בחיובים וכאשר יהיה שמה הרוח ללכת ולכוונתה . הוא רומי דעתי וכתו שהנוק
דאיבו דהיינו ככפף אף ע"ג דאי ברתח חיינו אס לא יהיה בו דעת לא יושב ללכה . כך אי אפשר לתיבה שנקראת שלימה אס לא

ענין לצלמים פרק כ"ח

יהיה בו טעם שבהיות הטעם מלרע או מלעיל ינתהפך הכנת הצלם והוא שאינרו גם כלא דעת נפש לא טוב וכד אתחבר הקשר
השלישי שהוא הטעם עמדה אז יהיו חד בשלמיו כמו דאחרינו לעיל וכל אינון תלת אינון חד . הרי שהלכה למשה מסיני ליהוה
תלת קשרי דאיימונות ואינון חד . וכמו כן תינוא בוהר שנות דף רכ"ט ע"כ ו"ל כהירו דנשמתא עילאה סלקא לגו
בגו וכו' כהירו עילאה בכהירו דשתימוא וגביו יתיר ביה והוא דגביו כליל ביה דגביו יתיר עד דאשתכח כלא כדקא יאות ביחודא
חדא ועל דא משה הוה ידע לסדרא סדורא דמאריה מכל בני עלמא עכ"ל . הרי שלמשה רבינו ע"ה נגלו לו סוד התלת קשרי
דהיינו כהירו עילאה והואו דלגו דגביו ובהואו דגביו יותר מכלא דאיהו לגו בגו . ובגין כך משה הוה ידע לסדרא סדורא
דמאריה מכל בני עלמא . יען כי ידע סוד התלת קשרי על אמיתותם ולכן בשמע ישראל שהוא סוד התלת קשרי אמר ה' אהינו
ולא אמר ה' אלהיך כמו במקומות אחרים שאומר מה ה' אלהיך שאל מעמד וכי האי גונא . הרי לך מכל המאמרים דלעיל הכרח
גמור וראיות ברורות שיש תלת קשרי דמיימונות ואינון חד והם הלכה למשה מסיני וכל האומר דלאו הכי לא מבני ישראל הוא
ולית ליה חולקא באלהי ישראל ולא ידע מיימונותא כדאיתא בוהר שנות דף פ"ח ע"כ ו"ל וכדי בר נש למחדי בסעודתים
ולאשלימא חלין סעודתי דאינון סעודתי מהיימונותא שלימתא דרעא קדישא דישראל די מיימונותא עלמא דא דליהין ולא דעיון
עובדי עבודה זרה ובגיני כך אייר ביני ובין בני ישראל . תא חוי בסעודתי חלין אשתמודעין ישראל דאינון בני מלכא דאינון
מיהיכלא דמלכא דאינון בני מיימונותא ומאן דפגיש חד סעודתא יתייבו אחוי בניימותא לעילא ואחוי נרמי דלאו מבני מלכא
עילאה הוא דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מורעא קדישא דישראל הוא ויהיבין עליה חמורא דתלת חלין דנהינס עכ"ל .
וכמו כן תמוא בוהר שנות דף קע"ח ע"ל ו"ל מאי זכוו יקלו דא הוא מאן דלא ידע ליהרא שחא קדישא ולקשרא קשרא
דמיימונותא ולאשתכח איתר דאגטריך ולאוקיר שחא דמאריה עב ליה דלא אתברי עכ"ל .

הו איתא בוהר שנות דף רס"ב ע"ל ו"ל ומאן דלא אשכח ולא קשר קשרא דמאריה כדקאמין עד קריב קוויב מאריה
וגלי גברתיה ולא חייס על יקרא דמאריה עב ליה דלא אתברי יקודשא ברוך הוא אמר כתבו את האים הוה ערירי גבר לא
יעל בימיו ודאי אהיו גוול אהיו ואמו עכ"ל . הרי לך כמיוזר מכל האחרים האלו הכל מי שכופר בתלתא קשרי דמיימונותא לאו
מכלל דישראל הוא ולית ליה חולקא בעלמא דאחי ובאחד עליו גוול אהיו ואמו עליו . כתיב כתבו את האים הוה ערירי גבר לא
יעל בימיו . רחמנא לשוכין ויהא דעתא ויהדוכת בדרך אחת . ואחרי פודיע אלהים איתנו את כל זאת לידע שיש תלת קשרי
דמיימונותא : עצה צריך אחי להודיעך על מייס התלת קשרי דמיימונותא ואך אפשר דבר זה להוליון מאחר דאינון תלת
דליהו חד . זכרי שתבין הענין אכיל לך משל לבר מההוא דענין פרעוף אדם שהכאתי לך יש משל אחר והוא משל הגר שתרצה
בגר שלשה גוונין ואינון תכלתא ולבן ואוכס . וכל התלת גוונין הם שלכווא חדא וכדי להראות לך קשרי דא דתלת קשרי שיוכל
האדם להבינם מדבר מורגש עשה לשלכווא שיהיו לה תלת גוונין אלו שהם שבאיתוין האדם הוא משל מוסבב ומשל הגר הוא
דבר מורגש שהוא יותר רוחני מן האדם להורות לך במשל הזה שאין כח באדם להפריד בין התלת אלו שאפילו שירצה להפריד
ולקצץ בין השלכווא תכלתא לשלכווא לבנה ובין הלכה לאוכוא אין יכולת סידו להפריד יען כי כולם אחד . ויה שאין כן במשל
האדם שיוכל האדם גם כן להפריד בין קשר לקשר שאם יחתך הראש יפריד וין הגוף אצל לגביו עד דאיזו יותר רוחני לאו הכי .
ולכן הודיע ליהודי רוח דתלת קשרי כדקא יאות אין הקליפה שולטת עליו ונסיבת אחיה עון הכבוד תלת קשרי אין פגם טוגע תמן
שאין שם קיצון ולא פירוד כדעיון הגר שהכאתי לעיל . וזה רמז בוהר שראשית דף כ"ד ע"ל ו"ל : ובגין דא כד בר נש בעי
לסלקא גלותי ככל תנועים אי חיוניא בעי לקטרנא ללולתא צריך למכרד ליה קירטא ורוא דמלך ירקא חקף שופר הולך סגולתא
וגו דנריך לסלקא לה תמן ובהוא איתר דסליק לה לגבי בעלה אפילו נחש כרוך על עקבו לא יכסבין אף על גב דאיתמר ביה
ואתה תשובנו עקב עכ"ל . הנה הכנת המאמר כך ומדבר ברמז . שתרצה בטעמים שלשולם אחר ורקא איתא חקף שופר הולך
סגולתא ולא ימות הטעם על זרקא עד שיעלה לסגולתא וסוד הסגולתא הוא סוד התלת קשרי שנים שלשום כסוד מלכא קדישא
ושכינתיה ואחד עליהו שהוא סוד דעתיקא קדישא דקיימא עליהו כיה שאמר במאמר דלעיל תרין יתעטרן בתלת :
במציון למדין שהסגולתא הוא סוד התלת קשרי ורקא היא הקירטא ויי שרונה לרזוק להאי אכנא דאיהו שכינתא להעלותא
לעילא שלא יתפחד מן הקליפות צריך חיד שיוולך שוכנתו בתלת קשרי וזהו חקף שופר הולך סגולתא רונה לומר
שתבך וכמהרה יולךך מחשבתו לתלת קשרי הוי חקף שופר הולך סגולתא . וזהו כוונת הארבעה טעמים ורקא חס תרנה לרזוק
השכינתא

כחמה נגה
כחמה נגה
כחמה נגה
כחמה נגה
כחמה נגה

דמוקין מתחברין כחד' ואתהדר למהיו כלל כח' דאחד ורזא דא כלל וערש וכלל וי"ז אל"ף וי"ז וכלל חד עכ"ל - ונרין להבין
 למה הואמר כקט גורת וי"ו ולא כקט גורת יו"ד שהוא חשבון זית גדול ונורה יותר קטנה . אלא הענין הוא שהאלף רמזו
 לעתיקא קדישא והיו"ו רמזו למלכא קדישא ולכך כקט מח"לף לוי"ו והיו"ד רמזות . למלכותא קדישא כלילת מעשר ספירות כזה האומר
 זלכך שתי גורות אלו אין בהם גורת שתי אמתיות כי אם גורת אמת האחד גורת קו דהיינו . והאחרת גורת נקודה .
 זכמוקם שהנורה אחד שם פרט השכונכ וגם מה שקטם הואמר גורת וי"ו הוא להורות דא"ג דיש שם קננות באדם הם דבר אחד
 ידומה לזה תמצא בזהר חדש דף ט' ע"ד וז"ל בא דא דרוין לאינו דידעי רמי דמהימנותא למדע באן זימנא איבו
 אל"ף . ובאן זימנא איבו וי"ו כוימנא דקיימא רמי מהימנותא ולא לפא יתודא כרוז דשמיא קדישא לכל עלמא כדן קיימא כחא
 דאל"ף אחד לעיינא דקא רשימא דכלא למילף מהימנותא דייחודא דקדושא כדן הוא ועל דא קיימא ריש לכל אתון דהא לא אמת
 בד נש לעלמא אלא למילף ולמיכדפ למחריה וקיימא בדיוקנא לעיניבון דכלא חכמתא דמהימנותא דמארך עכ"ל . עוד שם
 יזימנא דקיימא לאודווגא לגבי נוקבא כרוז דשמיא קדישא אשת"ל מכללא ולא אתחזי בר גופא כלחודו וכלא אתקשר כנוקבא
 דרועא חד תחות רשא דחד דמחבקה לה ועל דא לא אתחזי באת וי"ו ירכין : וזהו האלף קיעי כלל אסתים כגוויב בסתינת
 כרוז דרוין ואתחזי וי"ו כלחודו כחא דאשת"ל . מכללא וכדן איבו חזין ואתקשר לגבי דנוקבא ועל דא חזין את וי"ו ברהא
 דשמיא קדישא לאחזא כלל קיימא הא כתרמה שלימא ומלייא כוכ דאתחזי עכ"ל . הרי שה"ה והיו"ו הם דבר אחד דהא אל"ף
 דהא כללם הפורש דרועו והיו"ו רמזו לאדם דמחבך למנתייה וזו לא יתראו דרועות לכך הואמר לעיל כקט אות וי"ו :
 ומה שאמר כדשיחמרה שש את האלף כריש כל אתון להרחות לכל שידעו אלהות ואחדות כעד . כך תאנא כרישומא
 דאתון כל את ואת מורה על ענין הוותהוב . קודם הכל השלש גורות הם דא הוא גורה ראשונה מוקדמת לכל . גורה
 שנייה היא בי"ת שהיא סוד שלש' קוים שנים ומפשיט מן האחד שכנגד האל"ף להורות שחיותו האחד-תפשטו השני כחות בסוד
 גבי קוים והיא היתה התחלת בריאת העולם לכך התחיל התורה כבי"ת בראשית לומר לך שהשתלשלות השני קוים דאינון מלכא
 קדישא ושכינתיה הם ראשית בנין העולמות והותיבת בראשית כלומר כבי"ת היא ראשית וגם הדגש שבה לרמז ולומר כי ראשית
 דהיינו שהתפשטות השני קוים אלו דאינון מלכא קדישא ושכינתיה הם ראשית הכל ואחר כך ברא אלהים את השמים ולכך בית
 השכנה שנים דהיינו גורה שנית ואחר שפרט ואמר סין האחד יצאו שנים הדר וכללם באות אחד דהיא הג' לרמזו שכלל עוד
 שלא היו שני קוים שהיא סוד המתקלא לא היה זיווג ואחר שנעשה סוד המתקלא הרמוזות לכ' כזכור אז נמשך עליהם קשר הג'
 ומעו שלשה באות אחד וזוה"ג שעולה שלשה כדאיתא בזהר שנות דף רכ"ו ע"כ וז"ל וכד מתדבקן רוחא ברוחא כדן רוחא
 בילאה סתימאה שארי על האי רוחא דאמצעותא עכ"ל . הרי שאחר שנעשו שנים שהם השני רוחין דאתדבקן נמשך עלייהו רוחא
 יתליתיה והיינו ג' שהיא גורת וי"ו כדאמרין לעיל שהוא כגורת אדם המתחבך לאשתו . והקו הקטון היוצא מן הג' הוא סוד היסוד
 הכנס כנוקבא דהיא הדלי"ת הרמוזת לנוקבא ולכך הגימ"ל כד הדל"ת לגמול דלים לתת להם שפע ואחר שזוה"ג הגימ"ל
 גם הדלי"ת כתר שדיית הדלי"ת כמעלה דאיהו וי"ו הרמוז כגורת גימ"ל כזכור ונעשית **ק** דהיינו דלי"ת וי"ו להורות
 שנתעברה ונעלה דאיהו היו"ו ואחר כך אולידת וי"ו בדיוותו כלאו . וראיה לדברי תמצא בזהר שיר השירים דף י"א ע"כ
 וז"ל אל"ף איבו רזא דהורא קדישא דכליל בתרין כהורין ועל דא אל"ף איבו חד חמתן שירותא לאתנהרא ולאתפשטא כהורין
 לכל סטר ועל דא איבו קדמאה לכל אתון עכ"ל . הרי כזכור שזן האל"ף התחיל להתפשט והיינו התפשטות הבי"ת כזכור .
 וגם תמצא שהאל"ף גורתה גורת האדם ומלת אדם מפרו מ"ה שהוא ועיר אנפין שהוא בעל ט' ספירות והתשיעית היא יסוד
 דליה הבקרא סוד כדכתיב אחרו דיקו כי טוב ולכך הט' היא כהוף התשע שהוא סוף תשלום האדם וכן תמצא שהאותיות מן
 האל"ף עד הט' עולים כהין אד' שהיינו מ"ה שהיה בכלל נעשה כפרט ואחר שנתפרט כפרטי פרטים ככלל כשכינה שהיא
 העשירית . וכן תמצא כרוין דנקודין דיו"ד שכולל הו"ה ואדנות דהיינו שהיו"ד יש לה ראש ותן וסוף . בראש היו"ד יש בה
 ראש ותן וסוף הרי תלת נקודין . כהן היו"ד יש בה ראש ותן וסוף שהם שלשה נקודין אחרת . כעוקן היו"ד ראש ותן וסוף
 הרי בין הכל תשעה נקודין הם תשעה מדין שצוללים תשעים ועם הכולל עולה לזכין אמן שהוא סוד הו"ה ואדנות . הרי
 שבי"ד ככלל כל מה דהוה קדמאה וכדי לכלול הכל ביחד גרמוה כנקודה חד למחיה כלל חד כלי פרוזא :

הרי מבואר מכל האזור לעיל שתלת קשרי הם ראשיתא דכלל והוא סוד היה והוה ויהיה . וכן תמצא בתורה כשאמר מש
 להקב"ה

עו לאלפים פרק ב"ה

לקב"ה חס ואמוח לו מה שמועם אומר אליהם . אתה ליה הקב"ה שלשה שעות דהיינו אה"ה אשד אה"ה אה"ה שלחני
 אליכם ואף על גב דנשדאנו בזה רז"ל והקטירו הדבר . מכל מקום אין מקרא יונא מדיפסאנו ומה שלא שיה הסס אלא בשם
 אשד אחר שלשה להודיע שכלא חד . וחמה לזה תפסא בויתר שעות דף ר"ם ע"כ ו"ל תא חוי כמה דליתנהו שמהן קדישין
 עללין מתחברין אלן באלין הכי אינו שאן קדישא אתפרש לעילא ואתפרש לתתא שמהן דא אינו שמהן דא אינו
 בארבעותא שמהן דא אינו לתתא יו"ה דאינו חו"ה דשמהן קדישא אינו חו"ה דכלא עכ"ל : הרי דכשם אתר אחיד לעילא
 וארבעותא ותתא לכך אחר שלשה פעמים אה"ה והם בכוד תלת קשרו דהיימאותא דכלא הנסתרים וככוד הגללים סדרו לומר
 ה' אלף כ' מלך ה' מלך לעולם ועד . וז"ל חב"ה הגללים ומה הם הנסתרים תדע שהנסתרים הם עתיקא קדישא דכל
 קדישין ועלכא קדישא ושכינתיה וקראים בסוד נשמתין זהו פארד נזוהר בראשית דף רע"ה ע"ל ו"ל . תלת נשמתין אינון
 ואינון סלקין בדרגין קיליין דיעין ועל דאינון תלתא ארבעה אינון עד נשמתא עלילה דלא אתפסא ולא אתערב ביב גזרת
 דקדישאה עלילה כל שכן תפאר ואי נשמתא לכל נשמתין וכוא סתים ולא אגליליא לעלמין גלא תמיידע וכלהו ביה תליין
 דברי האמרי עש כאן . מדכש על נשמתא דכל נשמתא דהוא השייחית לתלת נשמתין לשהי חד . יען כי הוא כללא דכלהו
 באשה בתורה דפרקין דלעיל . ומה . שאמר התאמר ואי אתעבף בעטופא דהרא דכרילת בנוהירותא האי עשפא
 דאתעבף ביה אינו עתיקא קדישא :

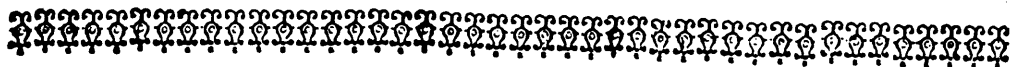
ופח : שאמר גמין ששין עיסק מרגלאן ואתקראו כללו כחד כקשרין דשייפי דנופא חד והוא אעיל בנויהו ואחוי בהו
 עכשיתין . זה סדרה פסלפא קדישא ושכינתיה דאיהו בחיבת פהשא אדם וכלא נשמתא המעוטפת בנו עתיקא קדישא
 אעיל גם כן בנו ועלכא קדישא ושכינתיה ואחוי בהו עכשיתיה הוא ואינון חד הוא . באשר מבואר דפרקין דלעיל . ולכך אחר
 בדיש האמר תלת נשמתין אינון ועל דאינון תלת ארבעה אינון דמות על נשמתא דכל נשמתין דתיחד כלל דלא עיל בחושבנא עם
 התלת לשהי ארבעה אלא הו"ל גמין שלשתיהו והוא דשחד לון והוא ואינון חד אינון כשליבת הקשורה בגזלת . ואלו התלת
 קשרו הוכרים נקראים תלת נשמתין ובהם מתלבשת הנשמתא דכל חיי . וכולהון אתקריאו נשמתא חד . חנה שאמר התאמר
 הוא ואינון עד נשמתא דהוא נשמתא עלילה נשמתא דכל חיי . אבל בתלת קשרי דהיימאותא לכך דאינון בעולם האצילות
 דהוגב אבד אבין ונעשה אכשין ותקל נשמתין קדישין אלן תלת לא מתלבש בהו נשמתא דכל חיי בפשטותא כי אס"ע"י מלכא
 קדישא ונשמתא לפי שאם בהם יוכלת לסכול תוקף אורה אבל דש תלת כהכזה תלת עללין הנסתרים והוא שאמר בעהרשם .

תלפא

נשמתא אחא נוקבא דנעזרהו בנו חילאף והוא נשמתא להו . ומנייהו אצידא נופא לאחאף פהו עבידתא לכל עלמא כנופא
 דאיהו מאכא לקשמתא לנעזרה הוי עכשיתא ואלין כנופא דאינון קשירק טעירק דלעילא עכ"ל . הרי מלשון התאמר דאמר ואלין
 בנופא שאנון קשרין נשמתא דלעילא . הרי שהתיקוניות גם כן איית ביה תלת קשרי כנופא דהכחו קשרן עללין סתימין .
 וכן תיבא בחיבתהו ומוזב בעבר שמוכסי קדישא בריך הוא ושכינתיה וכתב עליון דאיהו עילת העילת כלי האברת אכא ואחא
 ולא סגם פרוץ אחר האמתא כדודר ויקרא דף ק"ט ע"כ ו"ל הבי יתוד קדישא בריך הוא ושכינתיה אע"ג דאינון נשמתין
 לגבוי כרשיתא ועלכא . הכי אינון לגבוי עילת העילת כנופא לגבוי ואכת הוא דנייחד לון נוקבא לון ובגין דא אעזרה דילך כהו .
 עכ"ל . הרי שלת האברת אלא עילת העילת נקודשא בריך הוא ושכינתיה . וכמו כן תפסא באהר שעות דף רע"ב ע"ל ו"ל
 וכלא להבוא דכא עלילה קדישא סמיטאה דאקרי אלפי ישראל דא דיעקב . וכרשיית דלתתא דא דיעקב דוד . עכ"ל .
 וסוגין תיבא בזהוה ויקרא דף רל"ב ע"כ ו"ל וקודשא בריך הוא ושכינתיה הכפועהכזה לעילת העילת אינו דתייחד לכלא
 וק"י ועלילה לית מאן דהכיה עכ"ל . הרי מכל הימאמרים האלו שאינו מוכיה מכל הפשטותא כי אש עילת העילת דאיהו
 ארין אכשין וקדישא בריך הוא ושכינתיה דאינון עזיר ונוקביה : וטעמא חיי . שהרי אכא ואינון הוא לעילא חן ועזיר ונוקביה .
 אלא שמוכתי האברהו לכוני תלת קשרי דהיימאותא התיקוניים ואינון התלת קשרי הרשעים כפרענא דנופא כיוו שהפרנו לעיל
 בפרק זה ודיעין כלבושא לגבוי תלת קשרי פנימאין דהכזה תלת קשרי פנימאין כקראין תלת נשמתין ככוד לעיל תלת נשמתין
 אינון ועל דאינון תלת ארבעה אינון ולגבי הכהו פנימאין אתקריין אלן אינוניים תלת רובק כאשר תפסא באהר שעות דף
 רל"ח ע"כ ו"ל בגין דתלת הוין קשרין כחא רוס תפאה דאקרי רוח הקודש כהו דלנו בארבעותא דאקרי רוח סכמה ופניה .
 וקאקרו רוח תתא אכל האו רוח דנשיקונו אופר כליל באשא וכשיא רוח עלילה דאיהו סתימא כשאף דכיה קיימין

אינו מכני ישראל וכל המצות שצוה בימיו אינם נחשבים לו ומפקין יתיה מכל תרעו דהוא עלמא אפילו שיבינו כל המצות
 שבעולם בידו . כדאיתא בזוהר שיר השירים דף י"ט ע"א ו"ל תא חזי כל מאן דאזיל לכהוא עלמא בלא ידיעה אפילו
 אית ביה עובדין טובין סניאין מפקין ליה מכל תרעו דהוא עלמא וכו' . תא חזי מאי דכתיב אס לא תדעי לך היפה כנשים
 אס אבת איתא בלא ידיעה ולא אסתכלת בחמתא דא עד דלא תעול הכא ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה צאי לך לית אבת
 כף למיעל הכא בלא ידיעה עכ"ל . אבל מאן דידע לקשרא קשרא דמהימנותא כדקא חזי עליו נאמר קרוב ה' לכל קוראיו
 לכל אשר יקראוהו באמת . באמת דייקא ואיתקרי עווא יחידאה כדכתיב וחי כעמך ישראל גוי אחד בארץ ועליו נאמר
 ישראל אשר בך אתפאר . בריך רחמנא דיהב לן אוריין תליתאי וחונן לאדם דעת שחכני מחכמתו להשלים ספר עון לאלהים
 ובית קדש הקדשים הוא ברחמינו יעורני ויסייעני לעשות ספר תענויות ויעלני לנין ברכה וזככי לחוות כנועס ה' ולבקר
 בהיכלו אמן כן יהי רנון :

סליק פרקא . מספר עון לאלהים . תהלה לאל גבוה על כל גבוהים :
 ונשלם בעון והדר . בט' לחדש אדר . ביום שהוכפל בו כי טוב .
 בסדר כתית למאור להעלות ג"ר תמיד :

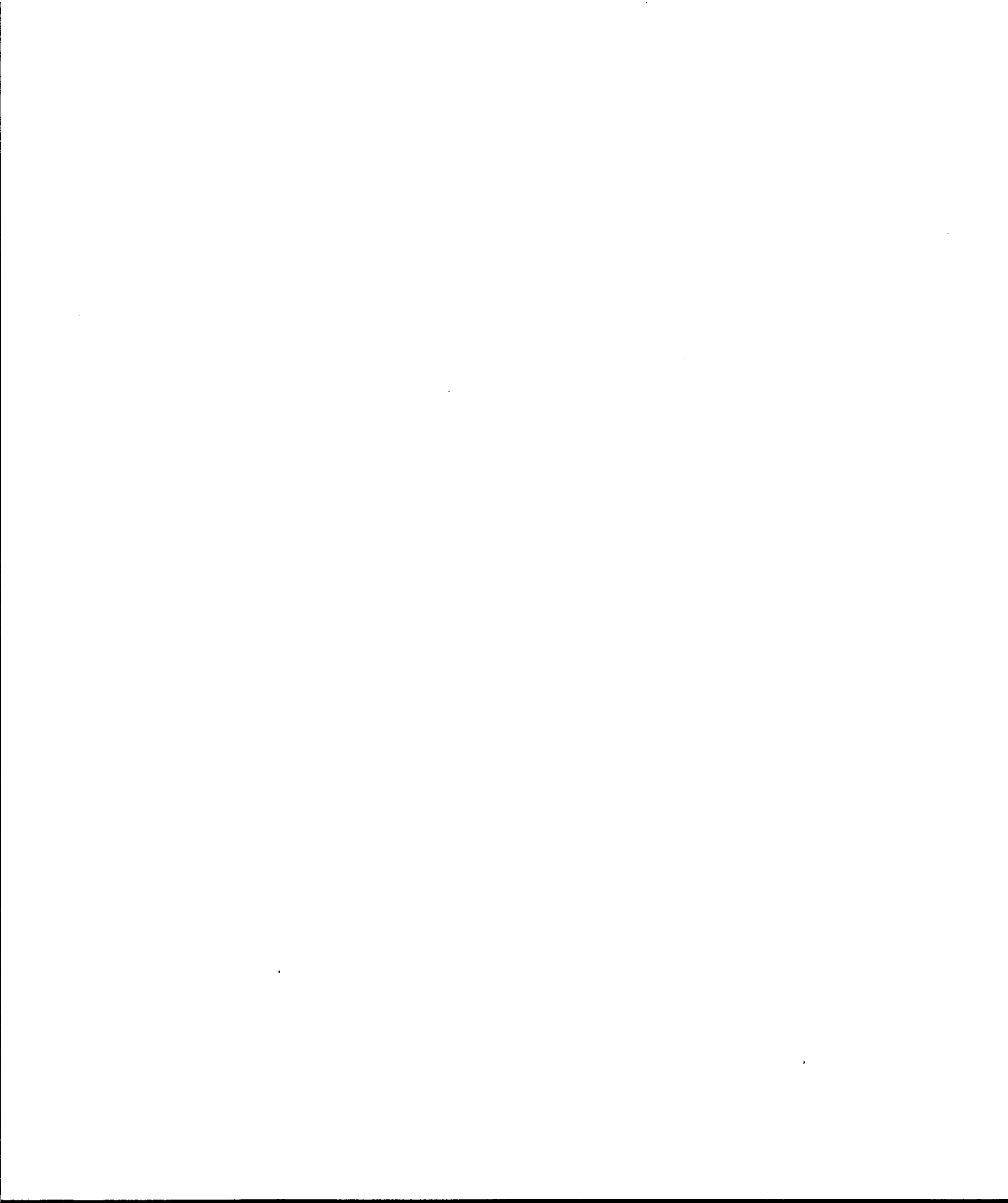
על ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש באמונה הזעזר דוד בלא"א כהר"ה
 יששכר דוב זצל . מקק זאלקווי :

ועל ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש חרוקר יששכר בן כהר"ר ועלקי כ"ש ז"ל מק"ק פראגהבירה הור בק"ק
 פרגקטורט דאדר .

ועל ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש חרוקר צבי הירש בן כהר"ר מאיר בשוויץ ז"ל מק"ק בריסקדליטא ׀

קריית ספר

רבעון לביבליוגרמיה

של בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי בירושלים
ברך מינצוב'ר' אלול תשכ"ח

ק ר י ת ס פ ר

רבעון לבובליוגרפיה

של בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי בירושלים

טבת תשי"ד

ברך ב"ט חוב' ג'

השמטה בספר „עוז לאלקים“ לנחמיה חייא חיון

בספר „עוז לאלקים“ לנחמיה חייא חיון, שנדפס בכרלין בשנת תע״ד, בדף ע״א באמצע עמוד א' נשאר פנוי כשליש העמוד, מה שמראה על השמטה, והמדפיסים הניחו פנוי את מקום הקטע שנשכח. בטופס שלפני השלים מי שהוא אלמוני בכתביד ספרדי את הקטע שנשכח. כנראה מן החוכן היה זה השמטה מטעמי צנזורה, במקורו או מיראתו.

על השאלה: מהיכן לקח המשלים האלמוני את הקטע שנשכח בדפוס? אפשר להשיב: (א) חיון בעצמו כותב על דבר ספרו זה: „...צריך שתדע שבספר עוז לאלקים נמלו בו הרבה טעויות והשמטת דברים... וכיון שלא היז לי עינים לראות הייתי סומך על המגיהי ועשו שלא כהוגן ואחר שכתחתי את עיני וראיתי ללמוד בו עשיתי הגהיה באחד... ולקחו ממני בקוסטנטינה בעל כרחי שלא בסיבתי...“ (לכונן דעת כל עמי הארץ דף ג' עמוד ב'). ואם כן אפשר שהספיק להעתיק את הקטע הזה מהטופס היחיד שהגיה חיון בעצמו, עוד טרם לקחוהו ממנו בעל כרחו. (ב) אם נכונה השערתו של פרופ' ג. שלום שעוד טרם נדפס הספר היו מצויות העתקות כתביד ממנו („ציון“ מאסף החכרה האי להיסטוריא ואתניגריפא ספר שלישי ע' 175 הערה 7 (שם בטעות — 8) אפשר שהעתיק מטופס כתב יד.

הנני מעתיק בזה מתוך הטופס שבידי את הקטע שהושלם בכתביד:

„והנה יש שמאמינים בסיבה ראשונה וכששומעים שאומרים תלת קשרי חושבים בדעתם שהוא אמונת הנוצרים חלילה מחמת שטותם ומעוט דעתם ואינם רוצים להאמין בתלת קשרי אלא הזקא בההיא סיבה ראשונה ואינם יודעים דמאן דלא תפיס האי לא יוכל להתהנות מסיבה ראשונה ועליהם אמרה חנה אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה יצא עתק מפיכם רוצה לומר שמאחר שאתם אומרים שעבודהכם היא לסיבה ראשונה צריך שתדברו גבוהה גבוהה הוי אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה הסירו האי מילת עתיקות מפיכם הוי יצא עתק מפיכם כי אל דעות ה' דהיינו כלכא קדישא הוי כי אל דעות ה' ועוד שהם אינם רוצים להאמין בתלת קשרי דמהימנותא כרי שלא להדמות לניצרים ולמה יאמינו בסיבה ראשונה להדמות לישמעאלים אם אינם רוצים להאמין באמונה שגוים מאמינים בה זה גוי וזה גוי למה בחרו באמונת הישכעאלים ולא בחרו באמונת הנוצרים אלא ודאי שאין להאמין לא בזה ולא בזה אלא למשפט הענין כיצד הוא ואם הנוצרים טעו וארכיבם זינה בלא [זיניה] בשביל שהם טעו לא האמין [!] בתלת קשרי דמאמונתא [!] כדי שלא אדמה להם אם הם טעו להרכיב זינה בלא זיניה אנן אית לן לחפש ולהבחין דבר על בוריו ולהרכיב זינה בזיניה שהרי אמר קרא אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה וכו' כי אל דעות ה'“

עד כאן דברי הקטע שהושלם בכתביד במקום הפנוי שבדפוס.

ח. ל. ב. ר. מ. (ברוקלין)

אסמכתא הגאון הגדול המפורסם המקובל האלקי המופלא אב"ד ור"ם כסוהר"ר נפתלי כהן זצ"ק •

בר נש דאתי לקבלנא הוא יאי וגולתאי יאי טלית של ת"ח טפח עלפניו מנלה ואכפס טפתיים מאחרת בית קדש"י הקדש"י
 אחת דבר ושתים זו שמיענו כי עו לאלהי"ש ולו החסד כי הפליא עצה הגדיל תשו • בגן פנור • קויה גדולים מעשי
 חיי • בחיבוריו אשר חבר שני תולדותי • יחדיו יהיו תמים אל דאשו • האשב הופיע רוח אלקים בבית מדרשו • על ר'
 חיי"ה ה"קן כקשטו וכמדרשו • נותן לחמו מימיו לאמנים שמנו ותיאשו • פני זכר את דעה קדשו • הוא הרב הגדול החכם
 הכלל • הר גבוה ותלול • מוציא יקר מוולל • מוליך יועצים שולל • כמחר"ר נחמי"א חייא חייא מקובל אלקי כאחזן מע"ה נפת
 תוב"כ • שני כינוי אור יונאים מביית קדשי הקדשים אחד קדוש מדבר ומספר בפיר וספר כורה וחופר קנה ונותר חולס ופותר
 כי טוב פתר חייא סוף וכתר ועל עשר ולא תשע במכין שולל ומשיב כענין • וכן כינה אתיה אשר קו עשוהו בכנין או"ר שומר
 לבעליו ויקח אדרתו אשר עליו וין את המים אבני שיש • כלביא ולש בעל קרני הוד ותיש ויחננה לשנים האחד כלול לאישים
 מיוולא בתרשישים נקרא שונו בית קדש הקדשים והשני ענו והדר לבשו דבר סתום ופירשו כולג • חינוך מנחנח ובנחנחות ינחנח
 מדבר מנבזה מעל גבוהים קרא שונו ענו לאלהים ושניהם כאחד טובים בטל וכרכיבים ראויים לפרסום בשער בת רבים וקריתי
 בתיכן חלק ארוכה וזיתקו מאוד לחכי וכודאי כל חיד הטוענו לילו יאמר דרש חזון מומר חומרת' דמושא דש בכרו נר ה' נשאת
 אדם אור הנר ימה לבדקה בחורין ובסדקים ויחלקהו לפרקים שבעתיים מווקוס וכודאי ת"ח כמותו השוה מודתיו מדות ת"ח כן
 הוא אשר ע"כ הנני מסכים עמו להביא הפירו המזכרים לבית הדפוס ולכי לפרקי ישראל לחקוק מילע בעג ברזל ועופרת לבית
 לתהלה ולשם ולתפארת ונחת זכרון חוכרת להיות פתח עינים ומכוא שער נדיקים יבאו בו • וגורתי על כל כוודפיקים בעולם
 שלא יגרמו היוק גרמא וגרמי בעולם להרב המחבר הנזכר שלא להדפיס הספרים כ"ל אחד מהם או שניהם כאחד משך עשרה
 שנים מיום כלות הדפוס בלתי רשות הרב המחבר והשומע לישכון בטח והעובר על דברי שכן' להאוש נקרא דקים בארור
 מסיג גבול רעהו פי המחבר כמעלת התורה ולוחדיה נזכר תאנה יאכל פריה אוהביה • הן היו דרכיני בשבת בן יברך למדש
 חזון "עליהם" תבא ברכת טוב לפ"ק • ק"ד אוד חזל יחאש ויחיים הודניכס כפתלי הכהן :

הסכמת הגאון הגדול המפורסם יחיד בדורו אשר חורה סוגחת בקופסא שלו הורה וגרולה במקום יחיד
 אב"ד ור"ם דק"ק פראג והמדינה גשיצ בירושלים הוכב"צ הרב כסוהר"ר דוד אופנהיים יצ"ו :

דברי נחמיה איש בית דלי גדולה ומלכה ומשקה מתורתו בשדה בית השלחן שולח את ביאורו באר היטב טוב לדרשה ואדעתו
 עבד פרישה הלח חכמה ווקנה יש כאן כאן במצא כוח איש ונבר בנוכרין הרב המופלג ומופלא חכם השלם הרב מוהר"ר
 נחמיה חייא חיון אשר חיבר מחברת הקדוש בית קדש הקדשים וענו לאלהים וגם על הפרשיות וכן הפרשיות לפעמים מפלפל
 בדברי הרב"ם ובסוגיות התוספות נאמרי חידושי תורה אע"ג דלא אתי לידי כי אס עלי אחת מכל ספר כפד אחת לדונגא וא"כ
 מן הראוי היה למנוע ליתן ידי אחת עמו ת"ח עדין בחתומין וכן לו בני ישיבתי מעידין עליו שהוא נברא רבא ידיו רב לו לפלפל
 בנגלה ובנסתר ונכבד אלהים השתר דבר וכומיה מחכים עליו וסאדי רבה פרת שמימיו פרוך ורבין ארכים בא לעולם ורבו
 הנוטקין על הזוחלין אשר עכי פה מתברך נבוכעין מעייני דאורייתא מעיין פתחו ולא מעיין סתום וחתום בלמודו ואמרתיו חוקי
 גברא אחזקתיה ובל דבריו בחדא חמתא מתתיבה ולא פלוג וחתו בדומין לו כולם שוין לטובה ע"כ לא מעתה פרי עטי וידי
 תיכון עמו להביא ספריו אל הדפוס ובתקאי קודם למעשה שיהיה לו רשיון מהשררה יר"ה ואז המסייע לו יהיה זרין ומכר אוונות
 נחמו ידו בחד שחיה שיחה כאה לעול שכולה טוב וכולה ארוך וישיו ושנותיו יאריך יום שנכלבו כי נאכ ב' אחר ראשון"כל תאמו
 עולם לפ"ק : כאשר דוד הקטן אומניהים בן המנוח המפורסם מוהר"ר אברהם אומניהים החמה בק"ק פראג יע"א 4

הסכמת הגאון הגדול כסוהר"ר גבריאל יצ"ו אב"ד ור"ם דק"ק נ"ש והמדינה

הנה איש קדוש עובר עליו תמיד מר קשיש • חסיד ועריש • הישיב והזקן כמשמעו וכמדרש • ה"ה הרב המופלג חכם
 השלם מהור"ר נחמיה חייא מאד ענינים • כרנזו פי שגים • שגי ספרי הקודש אשר חיבר והזמן לא היו מסכים להקריב
 לפני

הסכמות

לפני מה שהעלה במחשבתו בשכל הקדוש • כי איוה ימים טובים אשר הי' פה לא הי' פנאי לכלוע רוקי מחש' בטרדי' טובא •
לחצות מצוה וחובה • כל יומוד בני הישיבה • ונטרדי' עסקי הקהלה ובמדינה • עלי הי' כלבה • רק מקבלין עדימין המכירין •
לאדום מופלגני תורה פה אשר העידו עליו וביותר סוכתי יתדותי על סמיכו' חכמי' שני מאורות הגדולי' מחותני' הגאון מהור"ר
נפתי כ"ץ וצ"ל והגאון אב"ר ור"מ דק"ק פראג י"ו אשר נתנו עידיהן ויזדקו • וגם היה בחמיצתי • ואת שאהבה נפשי
לנאיתי שהוא מלא תורה כנגלה וכנסתרה חכמה וזקנה יש כאן נמצא מצא טוב ומטיב לדידי' ולחמרינא ע"כ הנני מסכים
להנאונים אשר קדמוני כבר להנאי' לאור להביא לבית הדפוס הספרים הקדושים ואשרי למי שמשייע לדבר מצוה זו מה דב טוב
חלקו הצפון ובגדתי החמורה שטום אדם לא ידעים שניהם יחדיו או א' מהן או מקצת תוך עשר שנים מיום כלות הדפוס מהספרתי'
הנ"ל בלי רשיון מהרב המחבר הנ"ל והצובר לשרקו' חיוניא דרבנן • והשומע לדברי יסקוט שאכן • ויהיה בזית הודו דענן
המדבר לכבוד מעלת התורה ולומדיה העמוד על הפקודים על התורה ועל העבודה יום א' כ"ך נשמחה סיון בע"ת לרצון לפ"ק •
הק' גבריאל בל"א החסיד מוהר"ר יהודא ליב ז"ל ה"ה מקראקא :

הסכמת חרב המאור הגדול מוהר"ר אהרן נר"ו אב"ר ור"מ דק"ק כרליץ ובל קהלות זגליא לחות החינים במדינת גליציה
מרק ומיטל מרק ואמרון

פוקו חו מאן גברא רבה ה"ה החכם השלם הרב המוסקף האי סבא מהור"ר גמתיא חייא חנפתי תוב"כ דקאסיהדו עלי' גאונני
ורבני ארץ בעלי אסופות והגדיו את הנדיו והאי תבא ירושלמאה הוא מפענח בעלמס ודין גלי רויא אשר לו עשר
ידות • כנגלה וכסודות • ופנים חדשות כאן לכאן בהדפסת חיבורו דברי בחי' פשטי תורה כנגלה וטעמתי בקצה המטה יצנף
דבש אחרתו והוא מתוק וכל חך הטעם אומר לי לי • ועוד ידו נטויה להדפיס ספר ענו לאלהים על קבלת אמתית • זאך גם
שאין לי היעה בתחילה וכסוף ובהעלם בנתיים לא כהן ולא בשמותיהן • אין לי אלא דברי הנאונים אשר קדמוני והפליגו
בשכחא דהאי סברא דלניעותא אשר ביסע עתיק יומין • ויען נחמיני לדבר מצוה דכה זו להיות סניף לאריות • ע"כ חל"ה
אחרי נפשי להסכים עמהם ובגודירתם כגורת נחש שרף ועקרב • לכל איש אשר יקרב • להדפיס אלו הספרים • סניות מדברי
הספרים תוך משך זמן עשר שנים הן ע"כ"ב ושאינו כן ברית • לא יהיה לו ער ועונה שאר וסאריות • והשומע לדברי החכים •
יראה זרע יארוך ימים • ה"ד הבא על האתו יום שנאמר בו כ' פעמים כי ס"ב"ך"ו טבת תע"ג לפ"ק •
גאס אהיך חובה פה קק"ב ע"פ על כל גלילות מרק וכאמרון יע"א :

הסכמת חרב הגאון הגדול במהור"ר יהודא ליב אב"ר ור"מ דק"ק גלגא דבתי יע"א

צדיק • בא לבית מלוני חכמת בחן תרונה יפזו מעיונותיו חוליה • אורך האכר וגוזה • הנס זרוב טרדות ביימים האלה
במלאכת שמים ועול הקהלה דרך יום כה וכו' שלא זכית ולטעום מנזף דבש אחרי נועם יואיר תורתו רק כטיפה מן
הים • אמנם רבים וכן שלמים כל לומדי מופלגים דקבלתינו יצ"ו מר ינוקא ומר קשיא היונאים ונכנסים דבר יום ביומו
לשדוש מחנו חכמתו הפלגו בהפלגה תם מה שהגידו לי משמו מה מתוק מהדבש זראוי' לאמרו למי שאמרו תולדת אמת כפיהו ואף
חכמתו עמדה לו הנקיאות מלא וגדוה ברכת ה' לא הניח דבר גדול ודבר קטן מעשה מרובה • והיות לאביו ורבא • וביותר
פמלי' מחכים עליה בחיבורו מחברת הקדוש אשר חיבור שני החיבורים כאשר הסכימו עליו שלשה עמודים שהעולם עמוד עליהם
הנאונים הרבנים דק"ק פראג והגאון מהר"ן כ"ץ ודק"ק נ"ש והמדינה להביא חיבוריו אל הדפוס הגם לא כן עמדי להביא לדפוס
שיעור הקומה זה שמו לעלם כתיב דברים שהוא כבשונו של עולם אך בטר רישא נופא גרר ודברי בטלים ברוב כנין ומנין •
מטהרים כוחלים במעיין • דרשי רשמות בכתב ראי' ומניין • ע"כ נודתי במקומו עומדת להסכים עם הנאונים הרבנים
ונ"ל דליקום בארז חסיב נבולו של הרב החכם המופלג הזקן לפי כבודו הרב הגדול כבוד מוהר"ר נחמיה חייא חייין נקי הרעיון
הצדול יד' מתשלם במרשדה וכלי ויין • וכל המטיב עם החכם השלם הנ"ל המשייעו לדבר מצוה יזכה לרב טוב הצפון עד
שיכלה שפתותם לומר דיין • הכ"ד הטרוד מאד בטרדת מצוה יום ד' ער"ח חולו תע"ב לפ"ק •
גאס הקטן יהודא ליב בל"א מוהר"ר משה זנ"ל ה"ה חנה פק"ק גלגא דבתי יע"א :

הקדמת הרב המחבר נרו נרו

סמך הרב המחבר נרו והקדמתו שמורה ומתיר לחבין זלחקור ולדרוש במעינה כרכבה

ארץ רעשה אף שמים ויוצרו אמות הסיפוס יקול הקורא : **קור** אומר קרא ולאמר מה הקרא הן כל הבשר חניר ידחפו לאכול מתבטח לאורייתא ככלפולא מריבא

באמרם אין לנו עסק בנסתרות כי עמוק עמוק מי ימצאנו ועליהם אחר הנביא היו המיעתיקים מה' להסתיר ענה והם הם היועכבים הנאולה ושונם מרובה כי האלקים יעגנו בקול : **קור** ממה נשמע צהי ככי תמורסו רחל מכבה על בניה . היכה בעיניה . איך האחת תהיה בעדרת . ונפלה

אחרים אין לנו עסק בשמי מעונים . סוכ שנת על פנת גמאשת מדנים . דעוכשי סגי דתיבך רתוי לו כאלו לא כל לעולם וסמו לה עלילות דברים . כהיות יפה ונפשיה אשת בעורים . ולמי חרפת וגדפת ועל מי הרמות קול : **קור**

קורא סברים פנו דרך רחיוו מכשול מדרך עמי ישירי החסילה וינלכ דרך הסולם . לעלות להכיר לבדור עולם . אבה יפרקו יתליהם הגוים את עולם . ויתקיים כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדולם . ובארצנו יתראה התור ושמיע קול :

קור ה' חונק להבות אש אשא של תורה . מאן עייל בר נפחא באתר דזיקוקין דנורא . והלא רבותינו נצטו חווק לדבריהם לכל יבנם וד לפני לפרס ומשנה ערוכה היא אין דורשין במרכבה ביחיד אלא ח"כ חכם ומבין מדבתו וכל

היחסכל בד' דברים רתוי לו כאלו לא כל לעולם וגם דמיימי הנמרא הוא יקוא שהצן במשמא ויבא אש מן החשמא אשרם ולפיכך וירא העם ויכועו כראותם את ה' יתקיים ואת הקול : **קור** ה' יחיל מדבר' יחיל ה' מדברת . קדשו אחרות טוהרות . בחקירות יקרות . והיו לחארות . לפקח עינים

וקיימו משנה אין דורשין . יען וכיען כי אין דורשין . ובאתי אני חייל ועשיתי זאת בערובה . לדרוש במשנת אין דורשין במנרא חגיגה . וחשק נפשי להתחיל בהקדמתי לדרוש בה . לפני שראיתי כי שמי בקרבה . כי חייל עולה מבין חגיגה ונשיהם ידד' יעלוים ח"ן לקורה בה . לכן אלפוי ומיודעי שימו לבכם לחילה ושמעו את הקול . הקול קול המשנה כפרק אין דורשין תבכת חגיגה יוכרות ואחרת מי פתי יסור הכה חסר לב ואחרת לו ראה וחקר כי כי מלכים יחלומו ואל תירא ממה שאחרתי רתוי לו

כאלו לא כל לעולם דלא לגרועותא האמינא בלשון זה דאם לגרועותא חזי הוה אמינא אין לו חלק לעולם הדא לכן שמעו דבר הקיימי סת"ם האוינו תורת אלהינו עם המור' רא :

אין דורשין בעריות בשלשה . ולא במעשה כראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא אש כן היה חכם ומבין מדעתו כל החסתכל בארבע דברים רתוי לו כאלו לא כל לעולם מה למעלה מה להטה מה

לפנים מה לאחור וכו' . ובנמרא אחר ולא במרכבה ביחיד תני ר' חייל אכל מוסרין לו ראשי פרקים . אחר ד' זבא אין מוסרין ראשי פרקים אלא לאש כ"ד מי שלכו דואג בקרבן . א"ד והוא שלכו דואג בקרבן . אחר ר' אמי אין מוסרין סתרי

תורה אלא לפי שיטתו בו חמשה דברים שר חמישים וכשוא פנים ויעץ ומכס חרשים וכבון לחם . הרי עיניך הדואות כל הדאיות החלו שאסור ליוסור מעשה מרכבה לשום אדם אלא אש כן היה בו האדת האמורת . זאען ואחר כי ידוע הוא שבכל הנמרא

בכל דבר ודבר יש אוסרים ויש מתירים ולא יתכן לקיים מאמר שניהם . אלא הפוסקים מעייניכם במשמעות הנמרא ופוסקים או לקולא או לזמנא וזה האתיר דלא איפשטה הלכתא . וא"כ ה"ג מנינו ראיו ראש הפוסקים והוא הרמב"ם ז"ל שפסק בהלכות

יסודי התורה כפרק רביעי לקולא והוא כר' חייל נו"ל ומה בין ענין מעשה מרכבה לענין מעשה כראשית שענין מ"מ אפי' לאחד אין דורשין בו . אלא ח"כ היה חכם ומבין מדעתו מוסרין לו ראשי פרקים עכ"ל . הרי שפסק אליבא דר' חייל שמוסרין לו

ראשי פרקים . ולא שפסק אליבא דר' זירא ולא אליבא דר' אמי וסברא היא שאם הלכתא אליבא דר' אמי תשתנה תורה משרא . ואגילו שרמב"ם יושע שפסק אליבא דר' חייל מכל מקום ראוי לעיין ולפלפל במשנה זאת . כי הלא תראה המשנה האת שאין

לה הכנה ויש לה דרכים נטוים לכאן ולכאן ואע"י שבנמרא מפרק ומפרק בלשונה עדיין הכינו לנו מקום להתגדר בו כי לשון המשנה הוולו ומתפרשת בשני דרכים מה שאמר התנא ולא במעשה מרכבה ביחיד אלא ח"כ חכם ומבין מדעתו שכן תראה שכל כבא משלשה כבות דקאי אין דורשין שאין דורשין במעשה מרכבה לשום יחיד סתם כי אם למכס ומבין מדעתו שכן תראה שכל כבא משלשה כבות שמכנה יש לה נד האיסור ונד ההיתר כדרשה דהיינו אין דורשין בעריות בשלשה אצל יכולין לדרוש בשני' ג"כ אין דורשין מעשה

באשית

הקדמת הרב המתבר

בראשית שנים אכל יכולין לדרוש לאחד וכמו כן צריך שיהיה בבבא שלישיית דאיהו מ"מ נד היתר הדרישה ונד האיבור דהיימ
אין דורשין במ"מ ביחיד סתם אבל דורשין למי שהוא יחיד חכם ומבין מדעתו . הא לך דרך אחד כלשון הוושנה : וזוהי דרך
האחר הוא להחמיר יותר דהיינו שמה שאמר התנא ולא במעשה מרכבה ביחיד ר"ל שאין דורשין במ"מ מכל וכל לבוס יחיד
שבעולם בין יחיד סתם בין יחיד מומחה דהיינו חכם ומבין מדעתו . ומ"ש אלא א"כ חכם ומבין מדעתו הוא מלתא ככאפי נכא
דהיינו שאמר שאמר אין דורשין במעשה מרכבה מכל וכל לכל מי שיהיה אם כן שתתכח תורה מישראל וידון אדם שיהיה אבוד
ללאמוד בספרי הקבלה לפיכך הדר ותני אלא א"כ חכם ומבין מדעתו שהוא יקרא בספרים ומדעתו יבין הדברים במעשה מרכבה
כינה הוא : והנה כפי אלגו השני דרכים הגאונים במשנה זו אין שום דרך מחלו אוסר להדפיס דברי הקבלה אלא אדרבא
נותן טעם לשבח שמונת להדפיס דהיינו כפי דרך הראשון שאמרנו שזוכן מן המשנה שאין דורשין במ"מ אלא ליחיד ושיהי' חכם
ומבין מדעתו כפי הכראה משמע שצריך לומר כלמישה שמה אחרותי תרעא הוה קאי איזה אדם אחר וישמע הקול בתוך ונמנה
דורש במ"מ לשנים . וכן מצינו במדרש שאמר ר' יהושע בן יהונדא כך אמרו לי בלמישה כך אמרתי לך וא"כ אין לך לדבר
בלחש יותר מהדפסת הכפר שקורא האדם בינו לבין עצמו אך ורק שלא ידכיס יותר גדאי כדי שתהיה החכמה יקרה ויפנינים
ושלא יצטרך לחלק אותם במתנה שאם יבא ליתגס במתנה אפשר שיתן סכר למי שאין לבו דואג בקרבנו אבל אם יהיו בידינו עד
שיבא החפץ בחכמה לקנות אז הבא לקנות לבו דואג בקרבנו ויותר לחסור לו סתרי תורה כדאייתא בגמרא רבי ירמיה אומר אין
מוסרין ראשי פרקים לא לאב"ד ולמי שלבו דואג בקרבנו נמצא בהדפסת הכפר דיש בה תרתי לטיבותא הרב המחבר מדבר בלחש
והבא לקנות אותנו לבו דואג בקרבנו . ואם כוונת המשנה הוא כפי הדרך השני שאבאר לדרוש לשום יחיד שבעולם בין מבין
מדעתו בין שאינו מבין מדעתו וזה שאמר אלא א"כ לחכם ומבין מדעתו ר"ל שהוא מעצמו יקרא ויבין הדברים . א"כ מאחר
דר"ל שגאון ר"חייא חזא ליה מאחזה שלא ימצא ספרי' ואבאר לדרוש לשום אדם שבעולם א"כ מהיבין יבין מדעתו מה שלא ראה ולא
שמע לא בעל כרחין לומר שזות' להדפיס ספר קבלה . ומי שלבו דואג בקרבנו הולך וקובע ומבין מדעתו באין אומר ואין דברים ו
ונחזור לענייננו שאמרנו שיש שני דרכים במשנה אחד אוסר לדרוש ליחיד סתם ומתיר לדרוש ליחיד חכם ומבין מדעתו .
והשני שאבאר לדרוש מכל וכל ובהיות שהמשנה זאת משתמע לשונה לתרי אפני צריך לפלפל בה ולידע כוונת התנא
באיוה דרך מהם הוא חפץ וכדי להבין דעת התנא מה הוא נזיל לדברי רבי חייא דמיייתי בגמרא וז"ל ולא במרכבה ביחיד תני רבי
חייא אבל מוסרין לו ראשי פרקים ע"כ . והנה מיימרא דר' חייא תמוה ודבריו בתומים יותר מן המשנה ואבציא לי אם רבי חייא
בא לאפלוגי אמתניתין לקולא או לאפלוגי לחומרא . או אם בא רבי חייא לפרושי אמתניתין לקולא או לחומרא לבי שבדרי רבי
חייא . ארבעה פנים להם : א . נאמר דסכרת התנא הוא שהקא לחכם ומבין מדעתו דורשין לו במעשה מרכבה ולאחר
לא . א"כ כדאמר ר"ח אתי לאפלוגי לחומרא דהיינו שהתנא אחר דדורשין לחכם ומבין מדעתו ור"ח סובר דדרשה לא
דדשינן אבל מסירת ראשי פרקים שהוא דבר יותר קל מוסרין לו וא"כ נמצא ר"ח פליג אמתניתין ולחומרא הוא דכליג :
א . דילמא שהמשנה איתא כרבי ירמיה דסובר שמוסרת ר"פ הוא חמיר טפי מדרשא דבדרשה אחר דפירש ליה אין דרך לטיעות
אבל במסירת ר"פ הוא דבר סתום ויכול לטעות יותר מדרשה . ואתי ר"ח ופליג ואומר אדרבא מסירת ר"פ הוא יותר
נקל להבין ואמלוגי תימא שלא יבין תלה הדבר במקרון דעתו ואומר מה דקשיא לי האי מלתא הוא בשביל שהדבר בתום ויה שאין
כן בדרשה לפי שז"ל לאן כל דעתא סביל ליה וא"כ אדרבא דרשה אין דורשין אבל מוסרין לו ר"פ ומאי דאיכא בינייהו הוא
דמתניתין ס"ל דמסירת ר"פ חמיר טפי ור"ח ס"ל דדרשה חמירא טפי . או דיליג שלעולם אימא לך שהמשנה ס"ל כר"ח
שהדקה חמיר טפי וימאס הכי אחר ולא במרכבה ביחיד . ור"ל לחלוטין בין יחיד סתם בין יחיד חכם ומבין מדעתו אין דרשין לו .
ויזה דתנינן פסיפא אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו היא מלתא באפי נכשא ובא להתייר לו הלימוד בינו לבין עצמו וכן כוונת סבא
דמתניתין אלא אם כן חכם ומבין מדעתו ללימוד מותר לו ללימוד מבלי שיקבל משום אדם דבר . נמצא כפי זה שהמשנה אוסרת
בין דרשה בין מסירת ר"פ ואתא ר"ח לומר דכוונת התנא לא כך היא דלדרשה אבאר לדרוש לו אבל מוסרין לו ר"פ :
א . דילמא דהיא אתי למרש מה דקתם תנא דהיינו שבמ"מ יש שני דברים והם דרשה ומוסרת ר"פ ויצינו שהתנא לא הזכיר כי
אם המשנה א"כ לא ידעין אפסוקית ר"פ כתי אסור לחכו ליחיד סתם או לא ואתא ר"ח ופרש דליחיד סתם א"ע"ש שאם התנא
דאין דורשין לו ליחיד סתם אבל מוסרין לו ר"פ לפי שר"פ אינו צריך שיהי' חכם ומבין מדעתו . נמצא שבדרי ר"ח יש בו ד אבנים :
ועתה

הקדמת הרב המתבר

ג

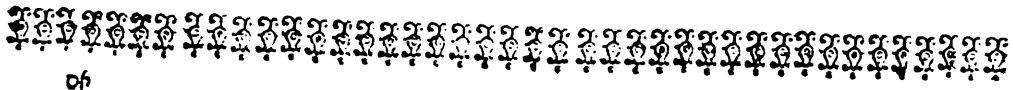
שיתכן שלא ישיג למקומו הראשון כחונן וגמור שהיה יתיר טוב שלא היה נכרא האדם ומאחר שנכרא יפסדו צמיעו כדו שלא יאכזר מקומו הראשון וכולי האי ואולי ישיגו לאותו מקום שיצא מענו . נחמנו לאידך שכל תכלית האדם הוא להשיג המעלה שהיה בא מקדס ואז הוב ליה כאלו לא בא לעולם שכבר נקי מפל עוונות שגשה בעה"ז . וכחציב בספר הכהיר המכונה לר' נחומאי בן הקנה שאלו תלמידיו לר' רחומאי מאי דכתיב תפילה לחכוק הכניא תהלה מצעו' ליה . אלא כל המענה לבו שעסקי העולם ועובד במ"מ ומקובל לפני הקב"ה כאלו מתפלל כל היום שפאמר תפילה וידוע שהתפילות במקום תמידין תקנו והתמידין באין לכפר על עוונות ישראל תמיד של שחר על עונות הליילה ותמיד של ערב על עונות היום ומאחר שהעסק במ"מ כאלו התפלל כל היום כולו א"כ וודאי כל העם היושב ועוסק בחסמה האמת נשאו עון ומרחם עליו הקב"ה ומכפר לו עוונותיו וע"י נאמר אשרי אדם לא יחסה' לו עון . וזהו שאמר התנא כל האסתכל בד' דברים והוא מה למעלה וכו' . רתוי לו כלומר רחם לו הקב"ה על מה שגשג והרי הוא כאלו לא בא לעולם שמתוקן בכלל וכן תראה כפי החקירה שזדמת הרחמים לא נופל לא על מי שהיה חייב מן הרץ ורחמיהו מן השמיים ולא נעשה לו דין שנגזר עליו לפי שרמנו עליו זהו שאמר רתוי לו והרי הוא כאלו לא בא לעולם . וכן יתורץ כל הקושיות שהקשינו שלא בא התנא לספר בגמאי המסתכל מה למעלה אלא כשכחו שהגיע למעלה הרמה כאלו לא בא לעולם נחמנו למידן שאלו דכ"ל יוכל אדם להסתכל במ"מ וגם למסור ר"פ וגם לדרוש למי שגאו חכם ומבין מדעתו אם כן קשיא לרבי יוסף איך לא רצה לגמור מ"מ לכפי דפומכדינתא אלא וודאי שהחמיר על עצמו ואם כשכיל שהתמיד על עצמו נגמור דינא מיניה וודאי דהלכתא מדברי פסידותא לא נגורין . ועוד שאם חיתא שאכור ללמוד לשום אדם מ"מ קשיא להו לר' יוסף ול' אבהגלה רבתא למד להם מ"מ אלא וודאי שזותר ללמוד מ"מ להחכם ומבין מדעתו ורבי יוסף ור' אבהו החמירו על עצמם ולא כשכיל שהם החמירו על עצמם אגמור כוותייהו . שלא ללמד מ"מ לשום אדם דא"כ תסתפח תורה מישראל וזה יעזוב ליום הרץ נפית במדכבה כאשר מבואר להלן . ועוד שכן הגמרא משמע שהתנא דתינו להאי מתנייתא הוא ר' יוחנן בן זכאי כדאיתא בדף י"ד ע"ב ה"ל רבי יוחנן בן זכאי שהיה רובב על החמור והיה מהלך בדך ורבי אלעזר בן ערך מתמר אחריו אחר לו רבי שנו לי פרוק א' במ"מ אחר לו לא כך שניתי לכס ולא במדכבה ביחיד אא"כ היה חכם ומבין מדעתו . מדאמר ר' יוחנן בן זכאי ולא אחר שכיניו איך חרשין במדכבה ביחיד ש"מ דאיהו דתנא להאי חתניתא מדאמר שניתי לכס . ומצינו ראינו להלן שעמד ונשקו על ראשו ומאמר ברוך ה' שנתן בך לאברהם אבינו שידוע להבין ולחקור ולדרוש במ"מ . ואם המסתכל בד' דברים דהיינו מה למעלה וכו' מאחר התנא רתוי לו כאלו שלא בא לעולם לגריעותא אם כי ליה הוא בעצמו ברוך להקב"ה על שמצא מי שחבין וחקור הורש חסם בהסתכלות במה שלמעלה אסור מ"מ לחקור ולדרוש ואם לחקור ולדרוש מותר מ"מ להסתכל במה שלמעלה אלא וודאי שהתשובה הוא כמו שאמרנו שזה מאמר התנא כל המסתכל בד' דברים מה למעלה וכו' לא לספר בגמאי המסתכל קאמר לא לספר בשכחו שריתה לו הקב"ה על כל מה שעבר ואין נשאר בו שום פגם כאלו לא בא לעולם ככ"ל . ואם אחר יאמר האומר איתא שזותר ללמוד מ"מ אלא דחקא גריד שיהי' בו תלתא לטענותא חד שיהיה חכם ומבין מדעתו . וחד שיהי' וקן בשנים . וחד שיהי' לבו דואג בקרבו כי האי דמיייתי הגמרא דף י"ג ע"א ו"ל אחר ליה ר' יוחנן לר' אליעזר תא אגמירך במ"מ אחר ליה לא קשיא פירש"י לא קשיא לא וקניתי וכענין לבו דואג הרי שר' אליעזר אע"פ שהיה חכם ומבין מדעתו מאמר דלא קש' ולבו לא היה דואג לא רצה ללמוד במ"מ ש"מ שאין ללמוד קבלת אלא למי שיש בו שלשה דברים אלו הכתובים מאמץ ומאמר מטובן קשיא דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שהוציג וודאי דברי הרב ואלא ר' יוחנן כמד היה יודע שר' אליעזר לא קש' וגם שלבו לא היה דואג בקרבו שאם היה לבו דואג ללמוד במ"מ הנה רהיט אבתריה דר' יוחנן לאמר לו למדמי ודלתי רהיט אבתריה ש"מ דאין לבו דואג ואפילו הכי א"ר יוחנן תא אגמירך במ"מ אם כן ש"מ יור' יוחנן שיכול ללמוד מ"מ אפילו לא קש' ואפילו לבו לא דואג וש"מ ר' אליעזר שרפיך ומת ללמוד מ"מ מדאמר אי זכאי גמירתא מר' יוחנן רבך . וכל מה שתראה לר' ל' שחמירין בדבר זה להסתמיר ענה לאו משום דאינא אסורה בדבר אלא כדי להגדיל תעושה ושתיה' חכמה זאת יקרה בעיני הכרית כדכתיב יקרה הוא מפניכם . וכל חפניך לא ישנו בה והדאיה להכיר מזה דאיתא בירושלמי כפ' אין דורשין . ולא במדכבה ביחיד . עגד הוא כר' עקיבא . דברי הכל כדו שיהא אדם לידע לחסם על כבוד קבו . הרי עיניך חזות שיהו שאמרו ולא במדכבה ביחיד לא משום דאינא אסורה . בדבר אלא דברי הכל הוא כדי שיהא אדם יודע לחסם על כבוד קונו :

אבל

ב

הקדמת הרב המחבר

אצל עדיין צריכין אנו למודעי אפילו שפירשנו האשנה כפי פשיטותא כפי לפול רב כאשר עינך רואות מ"מ יש לתת לב למה לא אמר התנא אין דורשין בעריות לשלשה ולא במ"ב לשנים ולא במ"מ ליחיד וכתב בית כיוקום לת"ד עד שהוצרך אדם לעשות כמה פילפול לישב הענין וסוף סוף אמרינן דאין דורשין בעריות לשלשה קתני . וגם קשיא מה שאמר ולא במרכבה ביחיד שאין הלשון מיושב שה"ל ולא במרכבה באחד כיון שאינו הרמב"ם גם כן שנתקשה מזה לשון יחיד ושינה בלשוננו וו"ל ומה בין ענין מ"מ לענין מ"ב שענין מ"מ אפילו לאחד אין דורשין בו א"כ חכם ומבין מדעתו וגומר . הרי שבמקום שאמר התנא ביחיד אמר הוא באחד . ובמקום הוא שמאמר שאמר התנא בעריות שלשה ובמ"ב בשנים לא שייך למימר במרכבה ביחיד אלא באחד . לפיכך הרמב"ם שינה הלשון ואמר ולא במרכבה אפילו באחד . ולעניינות דעתי יכול אני לדרוש דרך במשנה זאת ובה יתורנו כל הקוסיות וייתישב לשון המשנה והוא שהתנא בלשוננו הטמור רצה לאשמועינן בכל כבא וכבא של המשנה שני דברים אחד נסתר ואחד נגלה ואלו שנה המשנה ולא בעריות לשלשה בלמ"ד וכן כולם בלמ"ד לא הוה למדינן מינה כ"א הפשט שהוא מה שזכרנו למעלה ומה שלימד הגמרא . אבל באומרו השלשה כבות כב' דהיינו בשלשה בשנים ביחיד למדינן מינה דבר נסתר . והוא שזה שאמר אין דורשין אינו הכוונה שלא ידרוש לאחרים אלא שלא ידרוש דבר של עריות דאיהו סיטרא אחרא בשלשה שאין משלשים אלא בקדושה כאשר עיניך תראנו גוראים בענין לאלהים בפרק כ"ח ולכן אמר אין דורשין בעריות בשלשה ולא אמר לשלשה בלמ"ד לפי שכונתו ללמדנו דבר זה שאמרת לך בקינור וגו'א למלת מ"ב בשנים וקוד' נקדים לך שיש סברות מקובלים והוא הר"ק ודכוותיה שיש בידם הקדמה מוסכמת מפילוסופים שאומרים שאין דבר יוצא מלא דבר ולא גשם מלא גשם והחזיקו אחיה מקובלים בהקדמה זאת וכפי מקדמה זאת חורכה לומר שהעולם הוא קדמון ואלו המקובלים כדי להחזיק הקדמה זאת ולהראות שהעולם מתחילתו אחר הן אמת שאין פשוט יוציא אלא פשוט כמוהו ואם כן העולם שאינו פשוט והוא מורכב מיוצאיו . ומתרגים שהפשוט הראשון המציא פשוט אחר כמוהו בתכלית הפשיטות ועל ידי הכאה השני פשוטים זה בזה נתורה המורכב שאינו פשוט כמציא כפי דבריהם שהוצרך שני פשוטים להמציא את העולם והוא כעירה גדולה כאשר תראה כמה הארתי בזה בספר עין לאלהים בפרק ט' עין טס אין כאן מקומו . ולהכחיש סברה זאת אמר התנא ולא במ"ב בשנים כלומר לא תדרוש שלשת הוות מ"ב הוצרך שני פשוטים היו ולא במ"ב בשנים ולפיכך לא אמר לשנים בלמ"ד כדי לאשמועינן שתוסין האפרו . ומה שאמר ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו יש לדקדק בהאי סיפא כוזה דיוקים ואח"כ כבוא לפרשו . ראשונה . למה אמר ולא במרכבה ביחיד שה"ל ולא במרכבה באחד . שני . שה"ל אלא אם כן לחכם ומבין מדעתו . ולמה אמר אלא אם כן היה חכם . שלישית למה נרץ לומר מבין מדעתו שכשהוא מבין ודאי שמדעתו הוא מבין שאם לא היו לו דעת לא היה מבין מה שאמרתי לו שהמבין נקרא מבין דבר מתוך דבר א"כ אינו צ"ל מדעתו . אבל כמה שהקדמנו יתורן שמה שאמר התנא אין דורשין . לא רוצה לומר שלא ידרוש לאחרים אלא שלא ידרוש ענין עריות בשלוש . ולא ידרוש מ"ב בשני פשוטים כזכר ולא ידרוש במעשה מרכבה ביחידו שלעולם אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו שאו וודאי ידרוש כראוי ולא ירכיב זינא בלא זינא שכאדם אינו יודע אלא מה שמוקבל או לא יקרא מבין מדעתו אפילו שהבין דברי הרב לא יקרא אלא חכם ומבין לבד . אבל כשאמרו הדבר מעצמו בלי רב זה נקרא מבין מדעתו . אבל המבין דברי הרב זה נקרא מבין מדעת אחרים אבל לא נקרא מבין מדעתו ולפיכך לא אמר התנא ולא במרכבה ליחיד בלמ"ד שאו היה משמע שלא ידרוש לאיש אחד אבל באומרו ולא במרכבה ביחיד אתייא לאשמועינן נגלה ונסתר כהני תרי כבי דעריות ומ"ב . שר"ל שלא ידרוש ביחידו של עולם אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו או רשות בידו לידרוש ביחידו רהיטו ביחידו של עולם לפי שהוא חכם ומבין מדעתו . ודייקא נמי מיתניתן שלא אמר אלא לחכם ומבין מדעתו בלמ"ד אלא בלמ"ד שאם כונתו לומר שלא ידרוש במ"ב כ"א לחכם ומבין מדעתו ה"ל בלמ"ד אלא לחכם ומבין מדעתו מדאמר בלי למ"ד אלא חכם ומבין מדעתו ש"מ כנוכר שלא ידרוש מ"מ אלא מי שהוא חכם ומבין מדעתו . ואת"ו והרי הגמרא לא מפרש המשנה הכי . יש לומר שכבר אדענוך לעיל שהתנא במשנה זאת רוצה להודיע במשנה הזאת נגלה ומסתר כבת אחד וכבר פלפלו לך כנגלה ועשנין הודענוך כונת התנא כנסתר :

הקדמת הרב המחבר

דבר על בוריו וע"י שמיך דבר על בוריו יודע לבין באמיתות ולא נכנסו עופות שאומרים ואינן יודעים מה הם אומרים ולפיכך אינן מועילים ככונתם שום דבר אע"פ שלבם נכון עמו מ"ו לא אית בח בהיה כונה להמשיך אותו ולישב אותו במקום מושבו אבל כשישך דבר על בוריו ע"י חקירה כונתו יש בה כח לישב יוצר על מכונתו ו"ש התג' העמד דבר על בוריו והשב יוצר על מכונתו הוי רוכב שמים בעורך ולא זו בלבד גורם בהעמד דבר על בוריו אלא שגורם ג"כ שמתמידים קב"ה ושכינתיה וזהו סוד רוכב שמים בעורך וכתיב כי עורך אלקיך והיינו השכינה שהוא עור כדכתיב אעשה לו עזר נמצא שעורנו היא השכינה שעזרת אותנו בגלותינו הוי רוכב שמים בעורך והכן . לפיכך חייב אדם לחקור לידע הדבר על בוריו אפי' שלא קבל זה מרבנותיו אלא מסרו לו ראשי פרקים כגון עשר ספירות לא בשביל הכי ישב על דברי רבותיו ולא מוסקי ולא יגרע שאם ככה הוא עשה אין כונתו כונה מאחר שאין דעתו יוצריע שך יהיה אבל אם ישיג הדבר על ידי חקירה אז יאמין בדבר באמונה שלימה שך הוא האמת ואע"פ שיטעה בכל עוד שהוא חוקר להשיג מהותו אין שגגות תלמוד שאתמר ביה שגגת תלמוד עולה וזון אלא אדרבה זאת השגגה הקב"ה מתרבה בה דכתיב באהבה תשגה תמיד ועל זה אמר דוד אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון וא"ל טעמא מאי רבגגת תלמוד אחרין שעולה לודון ובקבלה אומר באהבת' תשגה תמיד פשטיה דהאי מלתא היא שאם יפסקו הלכה באסור והיתר אם לא יהיה כראוי ויטעה נמצא מאכיל אסור לישראל ואם הוא כדיוני ממונות מוציא ממון מזה ומונתו לזה ולפיכך שגגתו עולה וזון אבל בקבלה כשאלם קורא בקבלה ומפנה לבו וכשמתו לעסוק בה ולחקור ולדרוש להכיר מהותו או הקב"ה משתטע בו כיגד תועה בדרכי' והולך אנא ואנא לבקשו וכדרך משל מלך שצוה פקודי' לעבדוהי אם יטעה באיזה פקודה ודאי שחייב מלקות הוא לפי שהדרך ברורה וקגרה ולא פתחת עיניך לפקודתי וטעית בה ש"מ שאין לבך כגון עמו ולפיכך שגגתו עולה וזון אבל אם צוה שיכירוהו עבדיו וילכו לבקש אותו והמלך שוכן בלב ימים וזה שט בימים להלון לבקש את המלך ולקבל פניו ומחמת שבים אין דרך קבוע כי הם שאין להם סוף ומעולם לא הלך בהם אלא עכשו מחמת חבתו לראות פני המלך וכעל כרחין שזה האיש יטעה שאינו יודע לילך בדרך ישר לא בשביל הכי המלך מענישו למה לא באת בדרך ישרה והיית הולך אנא ואנא לפי שאין שם דרך קבוע לומר לו למה קלקלת הדרך כי שם כתיב לא ידעו עיט אלא אדרבה כל מה שטורח יותר ותועה בדרך . יותר צער יש לתועה עד שיוצא החקום ויותר שבר צריך ליתן לו כי יגע הרבה עד שהשיגו ו"ש קרא באהבה תשגה תמיד כי יהיה לך שבר בשביל השגגה מלבד שבר ראיתי פני המלך וריחו לדבר זה תמצא בוהר הקדוש בע' קדושים ו"ל ומאן דתאזובתיה למלעי באורייתא ולא אשכח מאן דאוליק ליה והוא ברחימיותא דאורייתא לעי בה ומגמס בה בגמגומא דלא ידע . כל מלה ומלה סלקא וקב"ה חדי בההוא מלה וקביל לה כהרניה דההוא כחלה ואתעבדו מאילין מלין אלנין רברבין ואקרון ערבי גחל הה"ל באהבה תשגה תמיד ודוד מלכא אחר הוריכי ה' דרך חוקיך וכאין אינון דידעין ארמי דאורייתא ומשתדלי בה ברחא משור נטעין אלנין דחיין לעילא מכלהו אסותא ובגיני כך כתיב תורת איית היתה בעיהו עכ"ל הוי שבשביל השגגה יש לו שבר לבדו ואותו שבר נקראים ערבי כחל הרי עיניך הרואות שיכול לקרא בתורת אמת לחקור ואפי' שיטעה ולא כטועים אשר בקרבע לב האכז דשבשתא כיון דעל עאל ואין רונים לא לחקור ולא לדרוש בענין קבלה אלא מה שכתוב בספר בלבד שמתיראים שזא יטעו ואדרבא זהו טעות גדול בידם והיא שגגה שאין לו שבר אלא לדרוש עונש שמתת שאינו חוקר בה לא יוכל להשיג ולידע אהותו באמיתות ומה יענה כיום דין הגדול כשיאמרו לו עסקת בשעור קומה שלי ולא אומרים לו לודת אלא עסקת שישא ויתן בדבר להבין הדבר על בוריו ואם יטעה יהיה לו שבר אפילו על הטעות כדכתיב באהבה תשגה תמיד וכמו שפרשנו לעיל :

❁ יריעה שנייה ❁

אם מותר ללמוד קבלה מכל אדם שיהיה או דוקא צריך שיהיה הרב כמלאך אלהים

הנה

יש דעות נכסדות ופסולות והיא אומרים שאינם רוצים ללמוד קבלה אלא ממי שהוא כמלאך האלקים ויבקש להו מדרשת רז"ל בחינה כי שתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' נבחות הוא אם הרב דומה למלאך ה' נבחות תורה יבקשו מפיהו ויתמיה אחי עליהם איך קראו ולא דקדקו לשון הגמרא אלא מרוב גלותם מראים טלפיים בחזק להרשת

הקדמת הרב המתבר

להראות עניינים חסידים ונשאים חסידים דמעי קרא הנג' כשאמרה כי שפתי כהן ישמרו דעת לא אמרו דקא על הקבלה אלף לכל דבר שהרי מה שלומדים מן הכהן הוא דיני טוהרה וטהרה וכאלי גונא והכהן אינו מורה דבר של סוד ביד דוקא על כל דבר ונגיע כי על פימה יהיה כל רוב וכל נגע ואם כן שום דבר שבעולם לא יכולים ללמוד ומי שאינו כמלאך ה' ואם כן למה דוקא דקדקו שלא לקרות קבלה אם לא יהיה כמלאך חלקים. ועוד דבר זה לא נאמר אלא על אלישע אחר ושאינו אחר. שהיה כופר בעיקר ואם יהיה אדם כאלישע אחר או יתכן שיוכל לומר דבר זה שאינו רוצה ללמוד ממנו ולאו יהיה כפי משמעות הנג' ואיך יתא לאו הנגה הזה לומר על כל אדם שהיה שאינו ראוי ללמוד ממנו אם לא שיהיה כמלאך ה' נכסות דביא רמזא דבר זה בתורה אלא ודאי אין רמז לזה אלא ודון לבו השיאו כדי שלא ילך ללמוד מי שחושב בעיניו שהוא קטון ממנו ומקשה תואכה לאמר אם לא יהיה כמלאך ה' לא ילמוד ממנו כדי שלא יעלה טעות בדעתו ואין לך טעות גדול מזה שישאר כל ימיו חסר מכל טוב שאיך יתכן שימצא אחר שהיה דומה למלאך ה' שאפשר שהוא חושב על א' שהוא כמלאך ה' בראות גדול כבודו ומלבשוו הכאים ומראה לאחרים גדול חסידותו ותחת כבודו יקד יקוד כיקוד אש היתה"ר כי כמה נערים שמרו מרע. וכמה זקנים כפתרת וחדם יראה לעיניו וה' יראה ללבב אם כן אין לאדם לסווק על עיניו לומר. מה אני רוצה ללמוד שכראה בעיניו שהוא חסיד וכשען על רוב חכמתו שאוסב שהוא חכם בעיניו וזכיר מי הוא כמלאך ה' כי זה אינו חכמות כי אם טפשות ורוע לב ו"ש הפנא חיובו חכם הלאה מכל אדם מכלל שיענין שני שאינו רוצה ללמוד מכל אדם לאו חכם יתקרי אלא טפש ודאי וגנאה לב וכית גאים יכח ה' יען כי שבו יקור מים חיים יחזית גאות לבס וכמו כן תמנא ראיה לדברי מורה שיכול ללמוד מימי שהיה הלא הוא כויקרא דף פ"ה ע"ב ח"ו"ל ועם כל דא יבטי ליה לבר גש ליוילף מילי דאורייתא אפילו ממאן דלא ידע בגין דעל דא איתמר באורייתא וכו' ע"ש וייתי ליוילף ממאן דידע ולכתר אשתכח דלוי' בה באורייתא באורח קאטו ע"כ הרי שיכול ללמוד אפי' ממאן דלא ידע בה בטיבו שיהיה ודאי הוה ס"ר למיור דלא ליוילף מיהיה אחר שאינו יודע בטוב ואפי' אומר הויה שכלמוד מניה מכ"ש מימי שידוע שחייב אדם לרוק אכתריה באריה יאג' ולא חיישין אם הוא רוצה לתלמן ה' נכחות דהיה לא נאמר אלא במוצא עמנו מן הכלל כלישע אחר ואפי' ר"ו ליה תורה יזיניה והוא דיק אכתריה ולא חייש למוטא דא כדאמר ר"ל ר"ו אשכח קרא ודריש כדכתיב הט חזק גשע דברי חכמים ולכן תשית לדעתה לא נאמר לא לדעתי שהזיק בדברי חכמים שלא נצאת מן הכלל וסת לבו לדעתו ללמוד ממנו תורה ואם בדבר ישרעם כוח כיו אחר שנתפרסם שכבר בעיקר אפי' חקש ללמוד תורה ממנו ובקשו חכמים להיילו מדינה של ניהנס ולהביאו לן עין ויה יענה נכוח וחדל אשים חסד דעת וגנאה לב אשר אמר בלבו איני רוצה ללמוד חכמה אלא ומי שהוא כמלאך ה' שמתא חוטא בשני דברים האחד שמונע עצמו מן הטוב ומאכזר עצמו לדעת שמתחר שהתורה התירה לו למה שנית עליה הלא נולתא כתיבא דאורייתא והשנית שהוא אינו יודע וכוזן לבות וכליות חלקים גדוק ומצא מטיל מוס בקדשים שאכזר שהיה זה גברא הכא וליע' ש איתלכש בלבוס רע שכבר מינו שאין התורה מנחת אלא בכבדים ובשכלים כדכתיב נכוח וחדל אשים לא תאר לו ולת דר ונתמדהו. וצמו דאיתא בתיקונינו טב חלגאו ולבושיה דליה כיש זהו עני ורוכב על חזור הרי שאין לחוש על הלבוס ומצא זה יטיל זום בקדשים ודאי שחייב מיתה הוא שכל א' וא' כשרואים את אלו שהם אנשי שם ומונעי' עצמם מלשמוע תורה חסיו אחרים הבאים אחרים דנין כדעתם להטיל מוס בו ולא יקרבו אל היוקדש ומנא זה חוטא ומחטיא לרבים הלא הרבים תלוי בו שמונע ישראל מלהכיר את כבודם ומלהכנס לברגודא מולכת כדאיתא בזהר. שיר השיירי דף ט"ט ע"א תא חיי ומי דכתיב אם לא תדע לך היפה בגשים כלומר חי אית אחיה בלא ידיעה ולא אסתכלת. במוצאתא עד לא תיעול הכא ולא ידעת בחזק דעלמא עליהם נאי לך לית אנת כדאי ליויעול הכא בלא ידיעה עכ"ל. ויי גרם לנשיות שידחו לבר מפרגודא דחלכא ואלו יזכו לראות באור כפי חלק חיים הלא זה גבה עינים ורחש לבב אשר נשא לטוב נכשו. לאחר שאינו רוצה להשבות נכשו ל' ווד מימי שאינו שילחך ה' נכחות וכל העם הרואים את הקולות ואת הלכידים של האיש הלאו אשר לו סם בגדולים ויד וירא העם וימנעו ויפצו ויחזקו והוא הוה שקולר תלוי פמאחו חיי שיהיו בו כל יעשים טובים שבעולם איך ויום חותו חזקונו להטיל אפי' למוכס כי חשיית את ישראל לינוע חותם להשיג להתננות חיוו השכינה וכדכתיב חלכה עיניך בחיקונום קרישום. ק"ו ע"פ וילין יוסתלמן בנחלות חסדים יבאורייתא לא יוסתלמן לא לגרמייהו דכוח יאמרי ונדשית חזקונו חסדים לזוזן ככל יוצא ולילא באורייתא דבעל פה ככח קושיין כמה דאוקויה למוד תייה הדסה ויתבו לך סבר הדסה והוא אינו יודע לכה בליק ששיתיה עניו דכתיב לא אשתכל באורייתא לינוע בחזק ובתרוק לאשתמדת לינאריה כד חזל להוה עליהם כלא

הקדמת הרב המחבר

ד

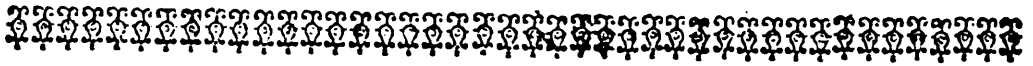
החכם בחכמתו שאפילו שידע כולה תלמודו מאחר שלא השיג זאת הידיעה שהוא להכיר אהותו מה תועיל חכמתו ביו' אשתו
 באותה שעה דלא ניחין ליה לייגעל לברגודא דמלכא כנ"ל דאע"ג דאית ליה ג' עובדין טבין סניאן חפקין ליה מכל תרעין דהבוא
 עלמא חס כן נשמתו לא תוכל לעלות לתקוה שזוכה משם וכזה חין לו להתלבל בחכמתו שתכלי' האדם הוא להשיג מקומו הראשון
 כנ"ל אבל בואת יתהלל המתהלל שיטכיל מעמנו וידע אותי שכל מי שאינו יודע אלא מה שקיבל מרבו לא יקרא מטייל לפי דלות
 ליה מנרמיה כלום והמטייל נריך שיהיה לו אור תורה נובע ומנו כדכתיב והמטיילים יזירו אס כן בואת יתהלל המתהלל
 השכל וידוע אותי ששטיעלה למעלה מקבלין אותו בשמחה ומשיג מקומו הראשון וחק על גב דלא קרי כל נרכיה וזהו שטיסי
 קרא כי באלה חפצתי באלה דוקא חפצתי וכן איתא בדרש שאר טוב דף' פ' ל"ע"ב בלא מי שיש בידו תלמוד הקב"ה אחר לו בני
 הואיל ואתעסקת בתלמוד צפית במרכבה נפית בגאווה שלי שאין לי הנאה בעולמי אלא בשעה שת"ח יושבין ועסקין בדברי
 תורה ומינין ומינין והוגן ורואין מן הלימוד הזה כסא כבודי היאך הוא עומד רגל הראשון כמה היא משתמשת וכו' ע"ש
 הרי שאין לו הנאה להקב"ה בעולמו אלא באלו שלומדין להכיר ולידע אלהותו ולפיכך חף על גב דלא קרי כל נרכיה מכבד
 אותו הקב"ה ומקבלו לפני לענים :

ואם תאמר והרי על כל דבר ודבר שאל הקב"ה על תורה משנה הגדה ותלמוד ואם כן אפשר אם יהיה חסר אחד מהם לא
 יניחוהו לכנס בהיכל המלך וי"ל דלאו הכי הוא ראשונה ההיא דספרא דנניעותא דאומר חף על גב דלא קרי כל נרכיה
 והשנית מדאיור בעצמו שאמר הואיל ובתעסקת בתלמוד צפית במרכבה שלי נמצא שהעוסק בתלמוד ואינו עוסק בקבלה יש
 לו יגוש סך-אמר הזאמר הואיל ובתעסקת בתלמוד צפית במרכבה הא אם לא עסק בתלמוד אינו נופל עליו שאלת צפית
 במרכבה נמצא שכל תכלית האלות היא כדי להביאו לשאלת אם צפה במרכבה שאין לו הנאה להקב"ה בעולמו כמי שטפה
 במרכבה כיון שאמר המאמר על זה אמר הנביא כי אם בואת יתהלל המתהלל השכל לידע אותי השכל לידע אותי כי באלה
 חפצתי דוקא ולפיכך אפילו דלא קרי כל נרכיה ומקבלין אותו ואין טעם ברצון כי באלה חפצתי אבל אם גרע להיות לו שכל לעיין
 בתלמוד או שואל לו הקב"ה למה לא צפית במרכבה מאחר שיש לך שכל לעיין בתלמוד ולפיכך מענישין אותו על שלא צפה
 במרכבה וראה לזה תמצא בוהר פקודי מאן דיכיל לאדבקא ולא אדביק דמין ליה לכר ולא אעיל וכו' הכי מפרש שמי שיש לו שכל
 לעיין בתלמוד צפית במרכבה ואל יאמר הוא דבר עמוק עמוק ומי ישיגנו לידע אותו וזהו שאמר חנה אל
 תרבו תדברו גבוהה גבוהה ומקבלת אותם יא עתק מפיכם שאתם אומרים שהוא גבוה ומי ישיגנו לידע אותו לאו הכי הוא כי
 אל דיעות ה' ואל תאמרו כדעתכם שתשיבו ביום הדין כי לא היה בכס דעת לסבול ידיעה זו וען כי לו נכתבו עלילות וידע
 לסכב אתכם בדברים עד שתודו שאתם יש לכם דעת ולפיכך המאמר דלעיל אינו מתחיל לשאול בצפית במרכבה אלא מתחיל
 ומקרא למשה עד שזניעו שיאמר שידע תלמוד כשהודה שידע תלמוד או אומר לו בני הואיל וידעת לעיין בתלמוד עכשיו
 הודיעך כ"כ שאלת שאלתי לך למה הם שתכלית שאלות הוא לידע אם צפית במרכבה וכדי שלא תאמר לא היה לי שכל לסבול
 דבר זה לפיכך באתי לך בעלילות דברים מדבר לדבר עד שהודית שהיה לך דעת לעיין בתלמוד ואם כן מאחר שהיה לך דעת
 לעיין בתלמוד למה לא עיינת במרכבה היינו דאמרה חנה ולו נכתבו עלילות לפיכך נריך כל אדם לחקור ולידע את בוראו ואל
 ירבה לדבר גבוהה שאינו יכול להשיג כי הקב"ה מושג על ידי הדעת של האדם שכבר חסר לנו מפתח בתורתו התמימה וגם
 בכתיבים בתורתו דכתיב ויכרא חלקים את האדם כללמו וזה טורש גדול בתורה בכתיבים דכתיב ועשתי אחזה אלוה
 ואיוב הוא אחד מהארכיבע שהכירו לבוראם מעצמם מעצמם דייקא מאכרים דנפס כדכתיב ועשתי אחזה אלוה ולא מפי
 סופרים אלא על ידי חקירה הרי משם ראה לכל אדם שיכול לחקור ולרדוש ולעמוד על בוריו של דבר אפילו שלא מפי סופרים
 ואלה הם אשר חפץ בהם הקב"ה כמה דאמרינן לעיל השכל וידוע אותי ולא אמר קרא למד לידע אותי שלמוד הוא מפי סופרים
 והשכלה היא מעצמו וכן תמצא בוהר פ' חיי שרה ק"ל ע"ב ואלו אינו דדחקין למלה דחכמתא ודייקין ומתכאן לה למנדע
 ברירה דמלה ולאשתמודעא למאריהון אילין אינון דמאריהון משתבח בהון ככל יומא אילין אינון דעאלין בין עילאין קדישין וכו'
 ואינון ומינין למיקס ולאחייא בקדמיתא מכל שאר בני עלמא בנין דאתתקפו כאלכא דחיי עד שאן הרי מן המאמר מאן דדחיק
 למנדע מאן דדחיק ודייק והיינו דוקא שזוקר ודורש אילין אינון דמאריהון משתבח בהון לפיכך כל אדם אל ישבע עצמו מלרדוש
 בדברי קבלה ואל יאמר חין לי אלא מה שלימדוני רבותי שודאי יהיה עונשו גדול רחמנא לשוכינא מהאי דעתא . מתן חלקט

ביתר
 7

הקדמת הרב המחבר

בתורת אמת ובהכרח להיות לחזות כנועה ה' ולבקר בהיכלו ופינינו תחזינו כבוד ה' ציון ושם יתראה עלינו אוד תחלתנו לקדש כי עין בעין דיאו כבוד ה' ציון :

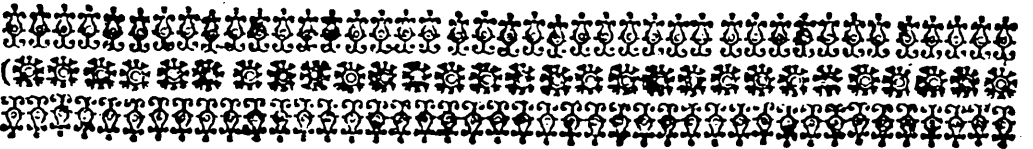

התנצלות המחבר ותפלתו

אמר

המחבר כחמיה חייל כן לא"א. כמה"ר משה חיון זלה"ה אבי הקטן שבקטנים מעבודתי דאלהא רבא ויקרא אלהי אמת אלהי ישראל אל דעות ה' כי לא הכנסתי עמי בעובי הקורה לעשות ספר זה כדי שיהיה לי יד ושם כי לא ליקרא דדי עבדית ולא ליקרא דבית אבא כי אם לשם יחוד קב"ה ושכינתיה דלא איעול בכסופא לעלא דאתי שלא הודעתי אלהותו בעולם כי גלוי הדוע לפניו כזה רדיפות סבלתי ואסבל בעבור אלהותו יתב' ולא כרדיפות הקדמונים שעברו לפני כי כבד עיני רוחות ואוני שומעות ולא דמי אשילו כדון מדומה לרדיפות שרעוני ראשי עמא המוכר בוהר דאינון מערכ רב כנויה דהיא ש"ב וכדך האשר נתן כי כח לשוכלל בחוסר כל ובלתי ראייה ויימן כל כוונתי היו לשם שמים קיים ה' את דבר הטוב אשר הכתיבתי והנה קרה אלתתי וגם כננה להודיע ולהכיר אלהותו בשער בת רבים ולחזות את אפן האנשים מכמה ספרות חלושות שהעית קדים שקראין בקבלה כמות הנשים תלמודה תכלי שום חקירה ודרישה ומחמת שאינם יודעים דבר על טריו וכמעט שדקצין כנטיעו ומרטיבין זינא בלא זיניה ולא ידעו כזה יכשלו ובודאי בתקיימה דברי הכביא ימים רבים לישראל ללא תורה וללא אלהי אמת כאשר עינד תחזינה משרים אס תוכה לקראות בספר הקדוש הזה כולו . ויש מהם שלוקחים ליסוד הקדמת הפילוסופים ועושים מהם יסוד מוסר ואצ"י כן מודים בחידוש העול וכדי שלא לבטל אותה הקדמה של פילוסופים מוכרחים לעשות הקדמה מחודשת מדעתם וגם בזה לא כחר ה' כאשר תראה בספר זה . בפרק ט' ע"ש והיא שעתה לי להתלבש קנאה בלבו להדוך אחריהם בחקירות יקרות וישחת עם כל אצמרי הוהר כבייעתי דילי . ואסתגן לפני כל קורא ספר זה שקודם הכל יקרא ההקדמה מרישא לסיפא ולא"כ יקרא בספרי ב"ק הקדשים וענו לאלהים ואם יתילד לו חיזה קושיא בלבו מנטיחו אני שאם יקרא בספר עד סופו ימצא תשובתו כי אין כי יכולת להוציא כל התשובות וכל הקושיות כפעם אחד כי אין לך דבר שאין לך מקום . וגם ידע ליהוי לכל הקורא בו שכל מורה מקום שיש בספר זה מהוהר ותקוני הוהר הוא מורה על דעם מענוכה שם תמצא ותוהר חדש ותיקוני ווהר חדש כדפוס וויכניא תשיגם ואם תמצא חיזה טעות ומחמת זה כום עם הקורא סליחה ה' יגילנו משגות :

ידע רעוא מן קדם אלהא רבא ויקיר' ע"ק ותק' דאמת הוא חד ולא כמושכן ואמת לכר תכלא ולגו מכלא ולעילא תכלא ולתתא מכלא אמת נשמה לכלא ולית כשמתא לעילא מתן אמת דתיחד לכלא ולית מתן דתיחד לך דאמת יתודא דכלא שיתגלי רצון דלך על כל פרעופי אנילות ועל כל ספרות דבריאה יערה עשה שכולם ליהו כהדוותא ויעלו עבדי ידי לפניך לרצון ואל יחשב עלי' עין אח אשמה על אשר גליתי דברים שהם כשוננו של עולם כי גלוי וידוע לפני כפא כמדך דכל מה דעבדית בהרמנא דילך עבדנא וכרשו: ואזירה לכן תיקר נפשי בעיניך אלהי אמת אלהי ישראל אלהא די אבא בלא לך שתשרה שכינתך כמעשי ידי באופן שכל הקורא בספר זה יהיה רגויה לפניך קדמתו כאלו מיחד כל יחודים שבעולם להקים שכינתך מעפרא ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו :

רצונו כעל כרחין לומר שהעולם הוא קדמון וכל האומ'ק כוטר בעיקר . וז"ל לעולם אימ'ך לא לא נשתנה רצונו והעול' הוא מחודש אלא שתחלת מחשבתו סוף הימשה שרונה לוח' שלעולם היתה מחשבה זאת לבראות העולם ולא נתחדש שום ידיעה ולא נשתנה רצונו הששט אלא ככחו או כחו עתה . מכל יקום יש להקשות לך ולהראותך חידוש דעה ושינוי רצון דמאי שגא בנה בראו ולא קודם ולא אחר כך . זל"ת דמשיקרא שתחלת רצונו היה לברוא אותו כהו' גס כן ולא נפתח שום ידיעה גס כן יש להקשות שכל דבר שיש לו תכלית וקצבה יש לו ראשית ומדגמחא תכלית למחשבה דהיינו שברא העולם עתה ומכלל שיש לו ראשית . הרי שאתחדש לו ידיעה והדרא קאיא לדוכתין למה נתחדש לו ידיעה מאחר שהיא פשוט . ועוד מאחר שהיא עם פשוט ואין בו גבול ושיעור למה ברא העול' כזה השיעור ולא יותר גדול שכל כוונתו לבראו' העלמות האלו להשתעשע בהם א"כ איך יעשה אדם בית שלא יכילנו . זל"ת שמנמנס ענימו ונכנס בהם אם כן יעשה העולם יותר קטן שכבר חנינו שצמנס שאיננו בין בדי הארון ולמה בראו' בשיעור זה . הרי שמכא הבלה הזאת של למה אי אפשר לומר שאין סוף הוא כפי משמעות סגרת הקדמונים :

זנבוא למלת ואין וקודם נחקור מאחר שאין סוף הוא עצם א' פשוט בפכלית הפשיטות הכן כיה מקום הנקבע שהיה התחלת הצמצם שאיזה חלק מעצמותו רצה להתבקע מאחר שכולא הוא פשיטות א' הכן היתה הנקיעה . וגם נכין ינה שמכיא האר'י זל"ה שצמעת הצמצום כניח נקודה באמצעייתו והיה מתרחב והולך עד מקום שהגיע רוחב החלל : וקשה טובא מאי האי אנונעיתו דקאחר מאחר שאני מונא האנונע אני מונא ראש וסוף ואין יקרא אין סוף שלעולם באינה מקום שטרצה לשים מקום הנקודה הזאת לעולם הקושי'עומדת א"ת שיקום הנקודה באמצע אין סוף אתה מונא ראש וסוף לעולם . זל"ת למעלה ג"כ ולמטה ג"כ . זל"ת דהאי אמצעייתא דקאחר האר'י לאו א'אין סוף קאי כי אם אמצעות החלל ד'ל' הכיח נקודה במקום שא"כ היה אמצעות החלל . זה אי אפשר לאומרו לפי דלא שייך אמצעות בכל עוד שאין חלל שהיה לו לומר הכיח נקודה וסביב אותה נקודה צמצם אחר מכל נדדיה בשוה ודי כזה דמחילא משנוע שהנקודה נשארת באמצע ולמה אומר באמצעייתו מדקאחר באמצעייתו על כרחך צריך אתה לומר דהאמצעות עצמו קאחר גמנא שאם אין סוף הוא כפי משמעות סגרת הקדמונים לא שייך כיה לשון אמצעות ושייך כיה קושיא עלין

בשעתא דקיימי בשחשבה ולא מתדבקן ולא מתדעו ואילת' לא קיימי לא ברעמא ולא במחשב' עלתא תפסין ככ ולא תפסין באלין קיימי כל רצון דמחשבותא . וכל אינון נהרין מרחא דמחשבה עילאה ולתתא כולאו אקרין אין סוף . הרי שהט' נהרין אקרין א"ס ועוד שם למטה חו' הברא נהירא דאתנהיר מניה מחשבה עילאה אתקרי א"ס עכ"ל פירוש הברא נהירא אתקרי כתר ומיגיה אתנכיר מחשבה עילאה דליאו חכמה וקרא ליהוה נהירא א"ס . הרי שהכתר נקרא א"ס . עוד כפ' ספוד ד' רכ"ו ע"א ח"ל באלין קיימין כל רמי דמחשבותא וכל אינון נהרין מרחא דמחשבה עילאה ולתתא כולאו אקרין א"ס . כר' כדלעיל שהט' נקריין נקראו אין סוף . וכן כד' רס"ט ע"ב מאחר שאומר וכל אינון נהרין מרחא דמחשבה עילאה ולתתא כולאו אקרין א"ס וכו' הברא נהירא דמחשבה עילאה למחשבה איקרי אין סוף הרי שלכתב דליאו נהירא דמחשבה עילאה קרי א"ס . וגם לט' נהרין דאינון במין עשר ספירות המחשבה אקרי אין סוף . עוד כפ' פתחמ באהר דר"ל ע"א חו' כליל ט' ספירן דאינון א' א"ס ח' תמיכא ספירן מחכמה עד יסוד . ד' מלכות מכאן רחיה ג"כ שלכתב יקרא א"ס . עוד שם ד' רכ"ח ע"כ והאי נהרוא לית ליה ספק ופירוד ולא קינח ובגין דאינון אכער אתקריאו שאין להם סוף . דכער א"ס אקרי הרי רחיה נדרה שגרת אתקרי אין סוף ואפילו המיין דכניעין מיניה דאינון מיין דזכרין קרי לכו שאין להם סוף . עוד כתיקוני אהר חדש ד' ט"ו ע"א אטון עכאן אתפסנא אשתארו נקודין לאנעה להון לא גטלין בר כד אינון נקדין א'ן אתקריאו א"ס הרי שאפילו לט' נקודין אקרין אין סוף . עוד שם ע"ד ט' נקודין דשליטין על אטון אינון אין סוף כר' עינין רוחות את כל הראיות האלה שלדבר שיש בו מדה זשעד וגבול מקיף כסדרת כל המקובלים וכפרט האר'י זאק"ל שבי' כעין מיים שגלגלי עתיק יומין מקיפין לגלגלי ארין אבפין וארין אנכין איבו כער ואין יקרא אין סוף דבר שיש לו מדה ושער וגבול מקיפו שמלת א"ס מורה שאין לו . לא ראש ולא תוך ולא סוף כדכתיבנא בבית קדש הקדשים כפרקא קמא וע"כ ולמה לכל דבר דכר קורא אמי אין סוף :

והגז יש לתרץ בזה שכי תירוני' הא' יא' שכל דבר שנתהווה והחיות אינה נספדת לעולם ולעלמי' עולמים הדבר ההוא יקרא א"ס שאין סוף להויתו לכן כל הפירות דאמלית קורא אותם א"ס יען כי התחלה היה להם בשעה שהאזילו לפי שהתחלה היה להם כשנתהו' ואין נספדין לעולם ולעלמי' עולמים

עושים לפי שהם עצם ג' ולא תכלה לכן קראם א"ם ש"ם
 להיותם אעפ"י שהיה להם התחלה וזרילת לקדושתם א"ם דלא
 תימא ואחר שהיה להם התחלה יהיה להם סוף שכל דבר שיש
 לו התחלה יש לו סוף לכן קראם א"ם להזיקין שאעפ"י שיש
 להם התחלה א"ם להיוונים . צמיתו למדים מתשובה זו דלא
 שיק למקרי א"ם ולא למי שהיה לו התחלה כד שאל יעלה על
 דעתך שאחר שיש לו התחלה יהיה לו סוף לכן קראו א"ם
 למד לך ש"ם להיוני . ולפי זה קש"ו למי יקראו לא"ם
 העקרי א"ם מאחר שאין לו התחלה שנקראו לעיקרי א"ם .
 יעלה בדעתך לומר אינו סוף להיוני אבל התחלה יש לו ויותר
 פזר היה להם לקדושת לא"ם העיקרי אין ראשי ומדאין לו ראשי
 אין לו סוף אבל להיוני שאלו צמיתו ומהו יאם ומה ש"ם א"ם לפי
 שהיה להם ראשית דהיינו בעת שאלו . א"כ למה וקראו
 לא"ם העיקרי א"ם ולא אין ראשית . ולכא א"כ תשובת קוש"ו
 זו צריך לומר התירוח השני למה נקראו הספירות א"ם וקודם
 לכא לך השגה א' דאם יצדק ח"ל . עשר ספירות בלימה
 שדע עשר שאין להם סוף עומק ראשית ועומק אחרית וכו'
 והנה האגלה הזו פשוטה שמתחיל בספירות ומסיים בעמקים .
 ועוד שלשון המנהיג כעל ומכיל שאלו רצונו לומר שלספירות
 אין להם סוף . והיו ח"ל עשר ספירות בלימה שאין
 להם סוף . ולמה לבנם במנין באחר עשר ספירות בלימה
 ויבא בזה באחרון מדת עשר שאין להם סוף . וי"ל שלעולם
 ע"פ הספירות יש להם מנין ושיעור מנין שהרי כמו עשר
 ספירות . ומזה שידוע הוא שגבול הכתר והאחזיביל עד חמה
 ונבול החמה והכלתי עד בינה . וכן כולם אבל להתפשטותם
 אין להם סוף . ואם תרצה לדע מה הוא התפשטותם כדרך
 משל באדם התחלתו האכילה שלו שרד לוח . והבינה כלב שכן
 יצתו בתפילת ליהו ו"ל מוח חמה בינה לבא הדבר זה ברור .
 ביבא שהמוח הוא החמה שער החמה של אדם זה הוא טעם
 על טעם הן חמר הן מר . והתפשטו' שלו דהיינו העין שחלוין
 בכח חמה זו אין לה סוף שהיא יושב למטה ומעין עד שמי
 מרחיקים והתפשטותו אין לו גבול וכן הבינה וכן הדעת וכן
 כולם . וכן הם הספירות לאעלה זמנים השעור ידוע אבל
 התפשטותם לאעלה אין להם סוף . ולזה לא אחר בעל המר
 יצירה י"ם שאין להם סוף . לפי דמה חמשה שלכלים אין להם
 סוף לכן אחר עשר ספירות בלימה וזו אדר תני ודת עשר שיש
 להם מדה ונבול שיש עשר אבל להתפשטותם אין להם סוף .
 ומה הוא ההתפשטות עמק ראשית וכו' והניח הראב"ד כפי'ו

ואין דהיינו מאחר שהכל עצם א' ופשוט היכן היתה הכביעה
 ואיה הקודם מתרצה להתבצע . הרי שמכח הקוש"ו האו נראים
 דלאו הוא כמדת הקדושים :

ועתה א"ם תרצה להכנס אל העין כפימה צריך שתדע קודם
 מה שמכיר האר"י ו"ל ה"ה הו"ל צעלה ברצונו הפשו'
 לא"ם וכו' וקשה עכ"ל מאחר שהיא פשוט שאין לו רצון ומאחר
 שהוא פשוט מהיכן נתחדש לו רצון שאחר כשעל ברצונו דהיינו
 דבר שיקודם לזה היה . ונאמר לך פסל כדי שתבין עלין
 הפשטות מהו דרך השל בית אל"ה ימים על כל גדותיו יתכן
 שאותן מים יתנועעו א"כ לא יגשל בהם הרוח . ועוד משל אחר
 לבי של זכויות ואלו אויר אותו אויר שבתוך הזכויות יתנועע
 חס' לא יהיה אזהר דבר בתוכו וינבע אותו חס' כן מאחר שאין
 מוח הוא פשוט . מהיכן לו הרצון ולא אית ליה רצון לא מוקרי
 פשוט ואם אין לו רצון מהיכן ב"ל לו תנועת המצנע שבפשוט אינו
 מתנועע מעצמו כי חס' על ידי סיבה . ויש לומר כמה שמכיר
 האר"י ו"ל ג' כבשר מכוח השערים שער א' פרק א' ופרק ב'
 בהגות הרמ"ו ו"ל שורש החסדים והגבורות הוא דבר מוקדם
 אפילו קודם המצנע וכוה כבוד לברוך דיין .

דע כי עתיקא קדישא דכל קדיש"א הוא היה קודם המצנע
 והוא הוא שורש החסדים והגבור' וכשיתנועע בו הוא וכשיתנו
 חד אינו והאי נשמתא נקראת נשמתא דכל חיי הנזכר באדרת
 רבא ויתכנית פשם בוניא דקדונית וזהו שאל' ח"ל קודם
 בראית העולם היה הכל אור כאור שהי"ל היה הכל אור . וזה
 אור כאור . וגם מה שרמזו ח"ל היה הכל מים כמים שדי לומר
 היה הכל מים אלא שרמזו מה שזכר לעיל דהיינו עתיקא
 קדישא דכל קדיש"א וכשיתנו דכל חיי דכנייה והוא וכשיתנו
 חד אינו הוי אור כאור מים כמים וכהיות כך שורש החסדים
 והגבורות הם יווקחיים קודם המצנע יתורנו כל הקושיות .
 שאין הקושיות איך ולמה ואין נופלות אלא בדבר הפשוט דהיינו
 מאחר שהוא פשוט ולית ליה מקום פניו איך הוה המצנע וג"כ
 מאחר שהוא פשוט ליה נשתנה רצונו לברוא העולם וכו' לזכור
 לעיל ות"כ מאחר שכל"א עצם פשוט היכן הוה הכביעה ככו"ל .
 אבל להיות שמיני ששאר החסדים והגבורות שהיו עתיקא
 קדישא דכל קדיש"א היה קודם המצנע . יתורן קושיות איך
 שכתנועע עתיקא קדישא דכל קדיש"א נתנהו המצנע וטורם
 הגבור' שבו יש לכן קנה והוא הכביעה וכל דבר שהוא בחי'ו
 ורצון אינו נופל עליו למה עשית כך שכתובתו כך בחרתי .
 והיות עתיקא קדישא דכל קדיש"א היה בתוך האור כאשר

עין לאלהים פרק ג

קראונו אלם ולא חק ראשית היונו ששום דאיכנו עבד הנמצים נתנוכו וזמן בתוך הנמצים ולכל מקום שתפנה לבקש ולעין באור
האב שאחורי כדור הנמצים מלבד לגולם מכל נד לא תתלא לו סוף ולכן יקרא האור הזה ח"ס ולא מהטעם שארית שמה שנקרא
ח"ס ולא חין ראשית כשכאמית חתן השורש הוא יממש מתפסט האור ונקרא ח"ס ולא חין ראשית שהראשית היא השורש
הנקמה הוא ח"ס ע"ג דכתיב המקצו והנז יש לתרץ חזק שאמר ח"ס לא קיימא להודעה ולא לנועבד סוף ולא
למעבד ראש דאין קדמא אפיק ראש וסוף וכו' נראה עין המאמר הזה דמאן דעבד הנמצים דאית ליה ראש וסוף לא ח"ס הפשוט
שהוא חזר המאמר ח"ס לא קיימא להודעה ולא למעבד סוף ולא למעבד ראש וכפי דברי המאמר משמע דאשוי להודעה לא קיימא
וא"כ אי לא קיימא להודעה למה עבד הנמצים שתכלית מחשבת הנמצים היה לברוא בתוכם את בראיו שידעו אלברוא כי
גדולת המלך ברוב אוניו וא"כ מאמר דא"ס לא קיימא להודעה למה עבד הנמצים ועוד ודאמר הוואמר ולא למעבד סוף
ולא למעבד ראש משמע שאמר שאין לו סוף ולא ראש לא קיימא למעבד ראש וסוף אבל חין קדמא דאית ליה ראש וסוף עבד
ראש וסוף ח"כ על כרחין הנמצים דאית ליה ראש וסוף דהיינו מן הקצה אל הקצה חין קדמא עבד . וא"ת שמה שאמר המאמר
דאין קדמא אפיק ראש וסוף . היינו על הספירות כמה דאמר המאמר שאין ראש דא נקרא עילאה דלויי רישא דכלא סתימא
דקיימא וי מחשבה ועבד סוף דאקרי סוף דבר ח"כ מה דאמר המאמר דאין קדמא אפיק ראש וסוף היינו על שיפור קויה ולא
על כדור הנמצים והנמצים ח"ס עבדו . יען דלא שייך ביה ראש וסוף כי דבר הכחרי לא ימצא בו ראש וסוף אבל שיפור קויה
דאית ביה ראש וסוף עבדו חין דאית ביה ראש וסוף דאיכו חין קדמא . והנה מטובך קשיא מאמר דמאן דלית ביה ראש
וסוף לא יוכל למעבד ראש וסוף ח"כ חין קדמא דאפיק ראש וסוף כשל כרחין דאית ביה ראש וסוף ח"כ קשיא ואל עבדו לאין
קדמא בראש וסוף כדי שפיק דבר דאית ביה ראש וסוף מאמר דאין סוף לית ביה ראש וסוף דלא קיימא למעבד סוף ולא למעבד
ראש בעל כרחין למימך דאין קדמא ח"ס לא עבד ליה מאמר דא"ס לית ביה ראש וסוף . וא"ת דהאי חין קדמא מתקרי ח"ס
ככללי כפי הקדמת הר"ן וליהו קדמון כקדמון של ח"ס הפשוט וכו' תראה לישב המאמר ולתרוץ הקושי שהקשיט :

והנה לעניות דעתי לא נהירא דא"כ אמרין שיש ב' קדמונים חד כשיעור קויה וחד כשוט ומאן דאית ביה ראש וסוף עבד דבר
דאית ביה ראש וסוף והפשוט דלית ביה ראש וסוף עבד דבר דלא שייך למימר ביה זה הוא הסוף או זה הוא הראש
ותלייה חליה נראה כשתי רשותי אבל לדין נייח ודוק והבן היטב : ועוד שהרי מצנו בוחר ויקרא לו ע"ג חין סוף לא
קיימא להודעה וכו' אבל להטם ח"ס לאו רעותין לאו נהרון לאו כוונתין כהוא ח"ס עכ"ל . והנה מה מאוד ישתומם לבי על
אותם אשר עיני כשר להם וטעם מראות עיניהם מהשכיל לבותם כי מאמר שכאין סוף לית תמן רעותין חייבין בתדעה לו רטון
לברוא את העולם ולמה נבדלה לו רטון חדש אם מאמר שנבדלה לו רטון חדש כדי להראות גדולתו כאשר כתבו הראשונים והלא
כבר אמר המאמר ח"ס לא קיימא להודעה ח"כ מה לו בכריאת העולם . עוד קשה שאם אחר שברא את העולם חין לו רטון
להודעה גמריה ויש בתומו בראיו להכיר אפילו הכי חין לו רטון להודעה גמריה כח"ס לאו רעותין באין סוף ח"ס וק"ו מקודם
שלא היה לא עולם ולא בראים שבראו ששעולם לא היה עולה ברצונו לבראות עולמות מאחר דלית ביה רעותין :

עתה נביא לך ראיה מספוקים להעיד על דבר זה והוא פסוק ראש עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי . ואמר השב"י
עליה דעילת על כל העילות אחרו ח"ל אבל ההוא דאתקרי עילת על כל העילות דלית לעילא מיניה ולא לתתא שיה
ליה כמה דאית אחר ואל מי תדמינוי ושאש וכו' ואמר ראש עתה כי אני אני הוא וכו' ומאמר דקרא רשב"י לעילת על כל העילות
דלית לעילא מיניה ששע מיניה דלעתיקא קדישא דכל קדישין דאיכו סוד הם נקודים הנזכר דאיכון הוא דאין סוף איירו ואי הוא
הוא כסגרת הקדמונים דא"ס משפיע לכל . אך אחר על עילת כל העילות דלית לעילא מיניה והרי לסגרת הקדמונים ח"ס
הוא למעלה מהכל . וא"ת דלא"ס קרא רשב"י עלת על כל העילות ח"כ יש כפל בדברי רשב"י מאמר שקרא לא"ס עילת על כל
העילות והאי דלית לעילא מיניה ומה נוצר לומר דלית לעילא מיניה לא והאי שמה שקרא רשב"י עלת על כל העילות על עתיקא
קדישא דכל קדישין דאיכו הוא דא"ס וקראו עילת על כל העילות ואע"פ שתראה אור התפשטות היוצא ממנו שהוא מקיף אותו אל
שעלה בדעתך שהוא משפיע עליו ולכן אחר דלית לעילא מיניה שיה האור של ח"ס הוא היוצא ממנו ומה מתוק מדכש יבא הכסוף
דאו עתה כי אני אני הוא . וקשר מהו הכפל ראש עתה כי אני אני הוא דהו"ל ראש עתה כי אני חין אלהים עמדי ואני אמות
ואתיהייה הוא כי אני אני הוא . אלא שבאמר ח"כ הוא מורה על דבר אחר שהוא יותר נקטר ממנו . והענין הוא כך הנשמת

נעון תחילתן בסופן . וי"ל עם דיוק אחר דאיתא באתריהן
דאם הוא כפי המוכן שאמרנו הי"ל נעון בסוף בתחלה שבוא
על השלכות והכתר . ודקדקו בלשון רבים דהיינו נעון סופן
בתחלתן אשמע דאכלהו סופי קאי ואללהו תחלת קאי :

והנה האמת כך הוא שכל ספירה וספירה בעליונה מחברתם
סוף שלה נעון בתחלת ספירה שלמטה מענה סוף הכתר
בתחלת חכמה וסוף החכמה בתחלת הבינה וכן כלס"ט נעון
סופן בתחלתן ר"ל ה"ק דכל אחד וא' בתחלת כל א' וא' שלמטה
היימנה וכו' אתי שפיר דלא קאז' נעון תחלתן בסופן כדמיייתי
כפי' הראש"ד על ספר יצירה דלא גרים ותחלתן בסופן . ע"ט :
ובזה אתי שפיר משל השלכת קשורה בגחלת של ספירה
וספירה היא דומה לשלכת קשורה בגחלת : ונרין להבין
בשלכת ובגחלת מי נקרא תחלה ומי נקרא סוף . ח"ת
בשלהבת היא התחלה יען כי היא עולה למעלה והסוף הוא
הגחלת . לאו הכי מדאמר נעון סופן בתחלתן ומיינו שהגחלת
אינה בתוך השלהבת כי אם השלהבת בתוך הגחלת וא"כ הי"ל
נעון תחלתן בסופן ודקדקו נעון סופן בתחלתן . ע"ט . שהשלהב'
היא הבוץ והגחלת היא התחלה וכן הוא האמת שקודם מתהווית
בגחלת ואח"כ עולה השלהב' : ועתה נרין לידע אם השלהבת
היא הגחלת בעצמה או דבר טלד ממנו ח"ת שהוא דבר גולד
ממנה ח"כ לא הי' לה לגחלת לכמות אחר שהשלהב' יתאה ממנה
שכן תמצא שבכל עוד שיש אור בתוכה מתקרא גחלת ובלכת
האור ממנה יגרע משקלה ותשאר מעט עפר כמציא שאותו משקל
שיהיה לה היה משקל השלהבת שיצא ממנה אלא ודאי השלהבת
שיצאה היינו הגחלת אע"פ שתראה שזה הדבר נשמי וזה דבר
רוחני הכל דבר אחד כשהרוחני פנאם עבמו יהיה עורגש
יותר וממנה תדע שהרצון ובעל הרצון ח' הוא . ליהנה רמק
השלהבת לנצח ולהראות אורה ובהלכת היינו הגחלת
כאמור ח"כ בין הרצון לאיבו הנשמת המתפשטת וכן בעל
הרצון לאיבו עתיקא קדישא דכל קדישין בהכיך המשל של
השלהבת הקשורה בגחלת או תבין שהכל א' ח"ט שארון יחיד
ואין לו שני כלומר מאחד שנשמתו דכל' נשמתו היא נשמת'
דעתיקא קדישא דכל קדישין תאמר שאב לו ח"ו מאחד לכך
הביא משל השלהבת והגחלת שצראים לעין שהם כנפדיים
זה גשמי זה רוחני . והבין בהם תראה דכלל חד קעתיקא
קדישא ונשמתא וכל מייל ללא חד בשלהבת קשורה בגחלת
משם תראה שארון יחיד ואין לו שני : ועתה נרין להבין
קק האשבה שאמר ולשני אחד מה איתא קוסר . וקודם נרין
להבין

אם אין הנשמה אין הגוף עושה כלום והנשמה אינה מתאווה
כ"ל הגוף שהוא הכלי וזה סוד וכפשו אמת ויעש נפש דהיינו
המדונה התחטונה היא המתאווית והנשמה היא העושה וכו'
עודקדק הפסוק דה"ל וכפשו אותה ועשתה לא ודאי שהעשיה
ונמר המעשה תלוי בפנימי שנותן כח בחיטון לעשות ונקרא
העשיה ע"ש הפנימי . הוי ויעש אבל התעוררת ותאווה הוא
ען החיטון שבו שורש הגבורות וממנו מתעורר הכל בסוד עורי
נען לכן אחר נפשו אותה . לכך אחר כשעלה ברצונו דהיינו ען
החיטון שעלה בפנימי שהוא הרצון : וכוח נבוא לכיאור
האחר כשעלה ברצונו הפשוט דעתיקא קדישא דכל קדישייא
קתימא דכולא הרי שאין התעוררת ען הרצון שהוא פשוט ואין
פשוט מתנוגעע כי אם ע"י סבת שורש הגבורות שהוא שורש
הגבול והמדה והשיעור והקצבה הוי כשעלה ברצונו הפשוט
דעתיקא קדישא דכל קדישייא ומה שקראו קתימא דכלל לפי
דאית עתיק קדישא אחריתי והוא מה שמביא האר"ל בכתבו
הוא ג' ראשונות דולכות דאדם קדישין הנקראים עתיקא
קדישא והוא יוכיח שם כ"ן והוא כתום למעלה מן האצילות
לפי שהוא למעלה מן הפרסאות . אבל זה עתיקא קדישא שאנו
מדברים בו לאחר כו עתיקא קדישא דכל קדישייא ונאמר כיה
קתימא דכולל לפי שהוא יותר קתום מכל הסתומים הוי
קתימא דכולל . ומה שאמר דאיהו חד ולא בחושבן נרין להבין
מאחר שקראו חד איך הוא דלא בחושבן דכל דבר דלא בחושבן
לית ליה גבול ופנאם ונאמר חד אית ליה גבול . והכוונה
הוא שמה שקראו חד לא חסום שהגבול מאחר דהיינו שהיה לו
מאציל . וכו' האציל עייל בחושבן שגבולו כיכר לא הוא תגביל
עמחו באוריה מניה וכיה כנ"ל דהוה סתים בגייה וכל דבר
שלא בתרחק ונאציל מאורשו אין לו גבול להקראתו חד . הוי חד
ולא בחושבן ונ"ל דלא עייל בחושבן האצילים לפי שהוא מאציל
ראשון : ומה שאמר להמציא כל נמצא היינו להאציל ולברוא
ולייצר ולעשות ולזה רמז להמציא כל נמצא שבכחו נעשה הכל
הוא האציל והבורא והיוצר והעושה וכו' תליין כל חין
דמהימנותא ולא בתארז ורואיה לדבר דאמר . נפיק כגו
סתים דסתיהו סרזא דאין סוף . ואם איתא דבאין סוף
מלייא חלת הי"ל אביק ח"ס מגו קתימתייה מדאמר נפיק
ונשע דמעמו נפיק . ולאג אורחיה נדקדק בתאמר מאי האי
דאמר מרזא דאין סוף שידוע לפני כל ידעי ען סרזא הוא יאמר
הדבר עצמה ואם איתא ח"ס הוא דבר פשוט ואין בו שום
פנימיות והוא עכ"פ דאין בו לא ראש ולא סוף לא שורש ולא

עתיקין לגבי ו"א דאיהו נער א"כ כתר יקרא עתיקא מאלין עתיקין דליבאן א"א . וגם כבינה תמא שנתקנית בשם עתיקא קדישא כדאיתא בוהר . כראשית דך רי"ט ע"א ו"ל אחר ר"ש כלל חד משמע דכתיב גווש ה' דלתיו . מעתיקא הדישא להקי שמים וגו' הרי שבינה מכנה אותה בשם עתיקא קדישא . תדע ששם זה מושאל לה מעתיקא קדישא דאיהו רישא עילאה הב"ל יען כו' משא רבות עילאה איתא לגביה כדאיתא בוהר ויקרא דך ו' ע"ב כשון הטוב מאן שון הטוב דא משא רבות קדישא דגניד ונפיק מעתיקא קדישא דאשתכח בההוא נהר עילאה דינקא לכנין . הרי שמשא רבות דעתיקא קדישא עידי ונפיק מעתיקא קדישא דאשתכח בגינה והמשא רבות זה . הוא הנקרא נועם וכשהוא רוצה לדבר בשון הוא שהוא נועם ה' קורא לבינה עתיקא קדישא על למשא רבות דאשתכח בגינה דהא ההוא משא רבות נפיק ע"י בינה . כדאיתא בוהר ויקרא דך רס"ו ע"ב טעם ה' ההוא דאיתא מעתיקא קדישא דק"ה עושת עשע בינה דהא ההוא נועם מעתיקא נפקא : הגה יש ללקוק במאמר הזה כמה דיוקים א' האי כפל דאמר דהא ההוא נועם מעתיקא נפקא מיותר לגמרי . ב' למה בתחילה קראו עתיקא קדישא וא"כ קראו עתיקא לבד . ועוד דהאי עתיקא מיותר לגמרי . דהי"ל דהא ההוא נועם מנייה נפקא . וא"ת דק"ה אינו ת"ת ואיך משתעשע בנועם דאיהו למעלה מהכתר דך עפרש ואולי דהא ההוא נועם מעתיקא נפקא דהיינו בינה . ולמה התחיל באתיא ופסיס בנפקא . אלא הענין כדאמרין שמשא רבו איתא מעתיקא קדישא ונפקא דך עתיקא דאיהו בינה . לכך היה הכפל להודיען מהיכן בא המשא רבו ומהיכן יוצא ולכן היה שנוי הכנויים . נמצאת למד ששם עתיקא קדישא לאו על בינה הוא וא"כ ש"א ר"י וזה"ל כתב בפירושו האדרא רבא על פסוק ויגד תרין יודין למה . רוא דעתיקא קדישא וזהו ד"ל וזרש דהאי עתיקא קדישא הוא על הבינה אפשר לומר שרונה לדרוש על המשא רבו כדאמרן . ועוד דאין מתינתין דר"ש . קא מתנינא דלתן שכלל אתמר אלא בפירושו אתמר כדאדרא וז"ל דך רפ"ט ע"ב . וז"ל ואי תיזא מחן עתיקא קדישא ת"ת לעילא איתא דלא אתידע ולא אשתוודע ולא אתרשס והוא כליל כלל וגו' וההוא לאו במניינא ולאו בכללא ולאו בחושבן אלא ברעותא דלכא . הרי ראייה ברורה דע"ק לאו אינו בינה דבינה עייל בחושבן והאי עתיקא קדישא לאו במניינא הוא . הרי כל עניינת עתיקא קדישא מתוארים כאר היטב :

בית קדש הקדשים פרק ג' מחינותא דכלא עז לאלהים פרק ג'

צריך להודיע למה אחר כחינות ולא אומר בחינות ועוד
רע שלפעמים מנינו בוהר שהוא חזמה כל עניינם
 נסתרים וכל סתרי הסתרים לפירוץ אדם . וכדבר
 זה סוד לכל התורה כלה מפסוק נעשה אדם בגלגלנו עד סוף
 אורייתא כביאים כתובים . ובתקומות אחרים מצאנו ראינו
 בוהר שתרתיק קעניינס מנסתרים
 בהפלגה גדולה שאין לדמות לשום נורה
 ואות ונקודה כדאיתא בחיקויג' דך
 ח' ע"א ומאריה דכלל לית ביה צמד
 דאות ונקודה . וכן איתא כתוספתא ולא
 ראי זה כראי זה . וז"ל דלגשתא דכל
 חיי דאיהו נשתתא דעתיקא קדישא דכל קדישין חין לדמותה
 לשום נורה ואות ונקודה כי לפתששיתה חין לו סוף כאשר
 לעיל וכל דבר שאין לו סוף חין לו דמות לכן נשתתא דכל חיי
 חין לו דמות לשום דבר כדאיתא בחיקויג' הוהר דך ע"ב
 ע"ב ומלנאו מיניה דאיהו תקנתא דנשא נהיר קב"ה דאיהו
 הו"ה כנשתתא נגופא לנו ומכלל ההוא דאחיד כלא וקשיב כלל
 דלא

צריך להודיע למה אחר כחינות ולא אומר בחינות ועוד
 כחינה זהו . תדע שא"ע' שאנו מדברים בו בענין
 כ-צוף וכדברים דשיכי לפירוץ לא אית ביה פירוץ אלא כדי
 לשבך חת האין וכדי שיוכל האדם לדבר בו לפי שהוא נעלם
 מאוד כאשר צוה בוהר שהוא רישא דלא
 אתיידע . עוד איתא בוהר שאין לדמותו
 לא באות ה' ולא באות ו' ולא בשום אות
 ונקודה וכ' בפירוטין אשר הורכב מטיפ'
 סדומה אם כן קשה מהאי מאמר לכל
 התורה כולה שהיא מדברת בשלשון השיך
 על פרוץ כפי אדם כמו און עין כה חף לכ ידרגל ואם באמר
 שדברה תורה בשלשון משל א"כ עושין התורה ת"ו פלסטר שהיא
 תורת משלים וחזות . אלא עיקר התשובה הזאת היא שענין
 הגשמה דהיינו נשתתא דכל חיי חין שום תיבה ואות ונקודה
 וטעם שיוכל לדמות עליה כמו שאמר הכתוב ואל מי תדמוני
 ואשה יאמר קדוש . וקשה שהיה ליה לחימר אחר קדוש וגם

דלא אתרמיז בשום רמיון . ידוע תדע כי נשמתי דכל חיי דליוהו
 כשמתי דעין דכל קדישין חיהו נשמתי דמלכא קדישא דליוהו
 יהוה דנתיב בנו האזינות כנשמתי בטעם . ולהאי נשמתי
 דמלכא קדישא אומר דלא אתרמיז בשום רמיון . הרי מדאמר
 יהוה דליוהו דליוהו דלא וכו' דלא אתרמיז בשום רמיון שמע
 מיניה דחוקא נשמתי דמלכא קדישא דליוהו נשמתי דעתיקא
 קדישא לא אתרמיז בשום רמיון אכל האמר אתרמיז . וגם
 תדע שכל דבר נסתר שצריך אדם לידע אותו יקרא מ' ואלו
 דחוקא בינה נקרא מ' אלא אפילו מלכא קדישא נקרא מ' עין כי
 הוא נסתר ונרץ לשאול עליו לידע אותו כדתיב דע את לאי
 אביך . לכן נקרא מ' כדאיתא . בוהור בראשית דף א' ע"ב
 ועל דקיימא לשה ואיבו באורח סתים ולא התגלייא אקרי מי
 ש"מ שכל דבר שצריך לשאול עליו והוא נסתר יקרא מ' נתיב
 ששם זה מושאל לבינה שהו לבינה יש לה שם בתורה בשם זה
 של מ' לא שייך לא על מלכא קדישא דשמתי לא אתפרש באוריית'
 אלא קהוהו אומר דאמרו ו' לאברהם קדתיבנא לעיל א"כ
 הוא באורח סתים ביותר דלא אתפרש באורייתא והוא קיימא
 בשאלתא תליר שמייב האדם לידע אותו כדתיב דע את לאי
 אביך ועבדוהו . נתיב שהוא באורח סתים וקיימא לשאלה
 ולכן יקרא מלכא קדישא מ' ושייך עליו שם מ' כאשר תמצא
 בוהור בראשית דף ב' ע"א ו' אומר ליה רבי מלה סתימאה
 הוא קמי קב"ה ונלי במתיבתא עילאה דלא היא בשעתא
 דסתים . דכל סתימן בעא לאתגלייא עבד קדישא . קדוהא דלא
 דלא סליק למהו מחשבה צייר בה כל ציורין חקקה בה כל גליפין
 ואגליף גו בוצינא קדישא סתימאה גליפו דחד ציורא סתים
 יקדש קדשים כתיבא עתיקא דנפק מנו מחשבה ואקרי מ' וכו'
 הנה האמר הזה תנווה דאב איתא דהאי מי על בינה הוא
 היינו מה דאמר ד' אלעזר בדרך א' ע"ב ר"א פתח שאז מרום
 פיניכס לאן אתר לאתר דכל עינין ביה תליין ומאן איבו פתח
 פיניכס ותון . תגדעון דהאי סתים עתיקא קיימא לשאלה ברא
 אלה ומאן איבו מ' וכו' וע"ד מי ברא אלה הרי שרבי אלעזר
 אומר ש"מ שביא בינה ברא אלה ששם ת"ת ומלכות . ואם
 איתא שהדרשה שהביא ר"ש משם אלהו ו' לא על מי שהוא
 בינה מה בא לדוד היינו תנא קמא ; ועוד מאחר שנתהוית
 החכמה דליוהו מחשבה הבינה ג' הית' עמה כבוד דו פרטופין
 וכבוד **ז** דליוהו יוד ונון והם אונ"א לכל כמו אדם וחיה
 ולא מצינו לחוה אס אתר שבעברה מאדם והולידה לחוה .
 וזה האמר אומר ונגליף גו בוצינא ונ' גליפו דחד ציורה בתים

מה שאמרו ר"ל אס בן יאמר קדוש . אלא כבר ברור הוא מה
 שאמרו ר"ל כוהר לשעמים שמילת מי תלוי בנסתר דקיימא
 בשאלתא דלא אתר ידע מהו ועל זה אומר מ' נתיב שמילת מי
 רשות אפילו בכתר ; ודע שבענין עשר פרטופים דאזינות
 יש לדמותם בכל אות שתרצה משם הוי"ה לפי שכבר הונבלו
 וכל אות מורה וכו' . וגם תדע שהם נקראו בזה אכתרי מלכא
 היכלי מלכא . נתיב שהם כלים לאלהותו יתברך . יתדע
 ההפרש שיש בין קדוש לקדש כהויה אחד שיש מקדושים
 בפסוק . קדוש קדוש קדוש . והוא כוהר שהיה לו
 לומר קדש קדוש קדוש לפי שקדש בכתר והב' בת"ת והב'
 במלכות . ומתרגים כשעולה הת"ת לכתר לקבל הקדושה או
 יאמר קדוש בוי"ו דהיינו סוד הת"ת שהוא ש'עלה בקדש
 ונעשה הקדש קדוש . נתיב למדים שהיו ש'עלה למעלה
 הכריחו לכתר להיות קדוש וגם כשעושין חיזה דבר קדש אין
 אוניוסים עשהו קדוש אלא קדש . כתיב ששם העצם הוא קדוש
 ושם הכלי הוא קדש ונקרא קדש ע"ש שהוא מן הקדוש . כמו כן
 קדש ישראל לה' וכשזוכן בתוכם נאמר קדושים תהיו כי קדוש
 אני ה' אביכם כעבור שאני קדוש ושרוי בתוככם נקראים אתם
 קדושים . על זה אומר ואל מי תדמינו ואשובה ר"ל אפי' שתרבו
 לריות אותי לתלת ראשוני הכרמוות במילת מ' כוול' דקיימין
 בשלתא אפילו הם אינם דומים לי לפי שצביה וביבה נקראים
 קדשים וכתר נקרא קדש קדשים אכל אני נקרא קדוש כדתיב
 כי קדוש אני ה' אביכם . ואם איתא שהם דומים לי היה ליאמר
 להם קדוש ולא קדש שקדש הוא שם חכמה על הכלי וקדוש
 חכמה ע"ש העצם . והו שאמר אס כן יאמר קדוש . וכו' יתורן
 קושיא א' והיא שלמה אנו אומרים ליחא קדשא ברוך הוא
 שכינתיה שתרנוס קדש הוא קדשא ובלשון הקדש אנו
 אומרים הקדוש ב"ה כפי זה בלשון תרגום הי"ל ליחא קדישא
 ב"ה וכן מצינו בוהור שאומר מלכא קדישא ולא אומר מלכא
 קדשא ; אלא היגין הוא כיה שהקדושו שהפנימיות נקרא
 קדוש ומלכא קדיש' הוא פנימיות וכוהר כשדבר על הפנימיות'
 לכן אומר מלכא קדישא ולא אומר קדשא אבל בענין החגית
 שהם רחו לאברים החיצונים או יאמר קדשא וכן צריך לבון
 במצות ולומר ליחא קדשא ב"ה שהוא רחו לאברים החיצונים
 שהפנימיים הם מיוחדים מעצמם בלי מעשינו אבל החיצונים
 צריך על ידי מצותינו לפי שבהם שייך ריחוק ועל ידי מעשינו
 הטובים אנו מיוחדים אותם לכן אומר ליחא קדשא ב"ה בלשון
 קדש ככ"ל . ולכן בלשון תרגום שהוא הלבוש יאמר קדשא ב"ה
 ובלשון

מזאת ח"ל היו בקדשי חגבים ושתלן ונעשו כאחרי לכנון
 לכן נקרא עתיקא קדישא דכל קדישיא ג"כ בשם הוי"ה . וגם
 שזלכא קדישא נקרא הוי"ה יש הכרש שזאת ההוי"ה דעתיקא
 קדישא היא פשוטה . ושל מלכא קדישא במילוי אלפיין כזה
 יו"ר ה"א וא"ו ה"א שהיו לזלכא קדישא ושכינתיה .
 הא כיצד תדע ששם הוי"ה פשוטה עולה כ"ו . ושאר המילוי
 של שם ה"ה עולה י"ט כמנן חזה שהיא היתה אם כל מי שהיא
 שכינתא דזלכא קד"ש . והוי"ה חזרה עולים כמנן אדם .
 על זה אמר קרא ויקרא את שם של שניהם ביחד אדם לפי
 ששניהם פרטין אחד . וזהו כי אחד קדחתיו . ולפי שגשמות
 ישראל בחיים מויוונ קד"ש ושכינתיה דכתיב כנים אתם לה'
 אלהיכם על כן קרויים אדם וכשם שקד"ה בעל ששה קנוות
 וכל קנה וקנה מתפשט במאה חלק עלשין על כן ינאות ר' אף
 גשיות ישראל מתצרים ועל זה אמר משה רב"ה בשם ייאות
 חלקי רגלי . ככ"ף הדמיון לרמון על אותם ת"ר
 חלק עלמין . וזהו שאמר כשם מאות חלק . כלומר כאותן
 הת"ר חלקי ; וא"ת חלק השכינה מה נהיה חמנו תדע שגם
 לשכינה יש ששה קנוות שכל פרטין הוא בעל ו' קנוות על כן
 הונית גם היא ת"ר חלקי גשים בת ונגם של ת"ר חלקי רגלי ולפי
 ששתיקא קדישא לית ביה נוקפיה על כן נקרא בהוי"ה
 פשוטה ;

לכא

שום הרי שאין ראיה דלכא קדישא יקרא ת"י (וכל פירושו המאמר הזה הנגדר תנואלכו בקונטרס תשטמות ע"ש) ;
כח כל הראיות הכולל לעיל הרי ראיה ברורה שזלכא קדישא ג"כ נקרא ת"י ואע"ג שכינה וכל נסתר יקרא ת"י מכל מקום לא
 ישנו חליו ו"ש ואל תי תדמינוי ואשנה בתמיה ו"ש ר"ל ח"כ יאמר קדיש ; ועתה נרין להביא ראיה מהוהר אך
 קדוש גדול ויקדש וזי הנקרא קדוש וזי הנקרא קדש וזי נקרא קדש קדיש ולפעמים התחתון יקרא קדש קדשין שר"ל קדש הבא
 מאלין קדשין דלעילא ולפעמים יקרא קדש קדיש שר"ל קדש יותר מאלין קדשין דלתתא וכן תנונא שאפילו מלכות יקרא קדש
 קדישם כהתעלמות לקבל שבע דליתא בזהר כראשית דף י' ע"א ז"ל פתח ר"א ואמר מי זאת עולה מן המדבר ונ' מי זאת
 כלילה דתרין קדשין דתרין עלמין וכו' עולה תיש לזהו קדש קדשין קדשין קדשין ואתחכרא בואת כנן לזהו עולה
 דליתא קדש קדשין . הרי שכינה נקרא קדש קדשין וגם מלכות שהיא זאת ע"י התחכרותה כפי נעשית קדש מלינון קדשים
 דלעילא ; ועוד איתא בזהר כראשית דף י' ע"א ז"ל היכלא ונ' לנון דא קיימא כשורתא דקדש קדשים כנ"כ
 היכלא דא דאקרי קדש קדשים האי קדש הקדשים אחר מתקבא לזהו נשיתא עילא כללל דכלא . עלת דלתי לגבי האי עילא וכו'
 כדן האי היכלא ; אינו היכל שמים כשתינו דכלא לקבלא הוא קדש הקדשים נהירו דנחית וכו' מדאמר האי קדש הקדשים אחר
 מתקבא לזהו נשיתא עילא ש"ש ששם קדש הקדשים שייך על המקום לפי שהוא מקום מוכן לקבל הנהו קדשים עילאין יקרא
 קדש קדשים שר"ל קדש מוכן לקדשים . ומ"ש עליתא דלתי לגבי האי עילא הוא שבא לפרש למי קרא קדש הקדשים לכינה שהיא
 מקבלת אותה ולא נקראת קדש הקדשים שר"ל קדש המקבל למינון קדשים אכל נהירו עילאה דאקרי קדש הקדשים הוא באופן
 אחר שהוא קדש יותר מלינון קדשים (וכירש מאמר זה עיין בספר תענומות) הרי ראיה שהשופע יקרא קדש הקדשים
 שהוא קדש מקבל מלינון קדש והשופע שהוא הנהירו עילאה יקרא קדש הקדשים ג"כ שהוא קדש יותר מאותן קדשים ; ועוד איתא

עו לאזהר פירק ג'

בוהר שנות דף ר"ח ע"כ ו"ל העולה דמלקא נו עלמ' דאיתי לאתקשרא כנויה קדש הקדשים ודאי ועולה כמי היא קדש הקדשים
הרי שכינה נקרא קדש הקדשים . ועוד איתא בוהר שנות דף ר"ט ע"ה ו"ל לנו מן כפורתא אית אתר כתיב וישיר ונגנו
לאכנסא ליה כנויה משח רכות עילאה רחמ' דמי ע"י דההוא נהר דעניד וכיין והוא נהר אקרי עובדא וכייל דל' בסקן
מימינו לעלמין וכד האי עייל ונגיד כל הוא רכות קודשא דלעילא מאתר דקדש הקדשים כהירו דנזית ואתי גואינין נומרון ;
הנה כונת המחזיק כן הוא לנו מן כפורתא אית אתר סתים ושמיר לאכנסא ליה כנויה שאו בינה . משח רכות עלאה רחמ'
דמי שהוא על השפע הבא לו מן הכתר ע"י דההוא נהר דעניד וכפיק שהוא יסוד דאבא . וכד האי עניד . מאתר דקדש
הקדשים דאינו כתר . הרי מבאן ראייה שהשפיע דאינו כתר יקרא קדש הקדשי' והוא קדש יותר יואלין קדשים דאינון חכמה ובינה
דכל אחד בעצמו אקרי קדש וכתר בעצמו אקרי קדש הקדשים כדאיתא בוחר שנות דף קב"א ע"ה כתיב והחכמה יואין תבנת
אורייתא עזרתא נפקת מאתר דאקרי קדש והחכמה נפקת מאתר קדש הקדשים רבי יצחק אהר וכן יוכלא אתקרי קדש דכתיב
יוכל היא קדש תהיה לכס וכו' הרי לך ראייה שהשפיע ובינה כל' לעצמו יקרא קדש וכתר שהוא גדול מהם ומשפיע בהם נקרא
קדש הקדשים ; ועוד איתא בוחר שנות דף ק' ע"כ ו"ל א"ל ר' חייל לר' אבא דלמ' לקבלך מימי קאמר אמר ודאי לאו
יוגא דמלכא כמחזקיתא אלא כווימא דנרא מלכא עילאה וכד אתנברא מינה קריין לה קדש דהא חכי אבא נטלא האי וכדין
יודווגא כדאז בנין דמלכא קדש אקרי דכתיב קדש ישראל לה' ונטל' מאתר דאקרי קדש כדין אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי
דהא חכי אבא שזא דל' חכי אהר . הרי שהחכמה נקרא קדש אבל מסוף המחזיק דקאמר חכי אבא שזא דל' חכי אהר .
קדש לה היא דלעיל שזא ר' יצחק וכן יוכלא אתקרי קדש וקרא קא חסייע ליה דכתיב יוכל היא קדש תהיה לכס . ויש לומר
כמה שאמר המחזיק זה . וכד אתנברא מינה קריין לה קדש הרי שפיעו עלכות כד אתנברא מאבא תקרא קדש מכל שכן איתא
שויון תדיר ולא מתפרשן לעלמין שודאי תקרא קדש מחזיק ההוא משח רכו דעניד בה תדיר ובה יוכן כונתה בסקן יוכל היא
קדש תהיה לכס דאי האי קדש שם העצם הוא הי' לל קדש היא ומדקאמ' יוכל היא קדש תהיה לכס ר' ל' ל' ל' היא דהיינו כחו ועל
יוכל עילא שרשינו הוא עניד וכפיק תדיר לך כתיב קדש תהיה לכס כלומר קודש נקראת ולא חזר עניונו . הוי קדש תהיה לכס
וכוה נתיישב מ' רבי יצחק וכן יוכלא דהי' ל' וכן בינה כחו שאמר המחזיק אורייתא מחזקתא נפקת אלא שרצה לרמוז על מה
שאמרנו ; ובוה איתי סיוע למה שאמרנו שמה שנקרא בינה קדש הקדשים לאו שם העצם דינה אלא לפי שהקבלת הקדשים
דלעילא נשפיע קדש ונקרא קדש הקדשים . וגם שייך עליה שם קדש הקדשים . משפיע הכתר שהוא משפיע לה כד ינקא לבנין
מהוא משח רכו דאיתי לה חכמה או הבינים כל' ו' מהם נקרא קדש וכיחד נקראי' קדשים ובהקראת לבנין קדשים . נקראת
היא קדש הקדשים כשעם הכתר שהוא המשפיע ונקרא קדש הקדשים . גם כן איתא כשעתא דיונקא לבנין נקרא קדש הקדשים
וראייה דומה להקדמה זאת איתא בוהר שנות דף רנ"ז ע"ה ו"ל וכד אתנברא מ'סוד הכי קריין לה קדש דאינו אנהיר כשליינו
וכד לא אתנברא ומתעשרא באשמותא קריין לה רוח הקדש ולא אתקרי קדש כהוא דלעילא וכד מתנברא מהאי יסוד וינקא
לכל אינון דלתתא אתקרייתא אש כהוא דלעילא . וקריין לה קדשים וכדין קריין קדש הקדשים דכיה כלל דכתיב איתי מלכנון
כלה . הרי מבאן ראייה שהמשפיע יקרא קדש והמשפיע קדש הקדשים . הרי כבר נתבאר לך כל חילוקי קדש הקדשים ;
עתה צריך לבאר אש קדש שם העצם או קדוש שם העצם לפי שכוהר לפעמי' כראש שקדש גדול תקדוש ולפעמי' כראש אויפכא
שקדוש הוא בעיקר ואעלה אותם על שפיעי . איתא בתיקונים דף י"א ע"כ ו"ל חולמ' חלל' סליק באתווי אהי"ה
וכוהי"ה בנימער' כ"א ככתר א' אין סוף אין קדוש כה' . הנה המחזיק הוא תעוה דתה שייך חולמ' ככתר וכ"א אש רצון הוהר
לדרוש על אהי"ה שהוא ככתר וכ"א הי"ל אהי"ה כ"א כ' כתר א' א"ס ולמה הוצרך לומר חולמ' חלל' כו"א אהי"ה וא"כ אהי"ה
כ"א כ' כתר א' א"ס . ועוד מה שייכות יש לו כאן לומר אין קדוש כה' והלא קדוש הוא למטה כדאיתא בוהר קדש עלאה
מכולהו . ולכוא אל ביאר המחזיק צריך להבין למה הו"ה דת' מנוקדת בחולמ' שכן הראוי היה שנקודת חולמ' תהיה ככתר
שרווח כנקודה זה דלית לעילא מינה וכתר גם הוא עלאה מכלהו א"כ מן הר' זוי שתהיה לעילא ככתר מנוקדת חולמ' . אלא התירוך
כך הוא ששהיות שתי' רמוז ללך ועיקר התחלת מושב הנשמה החזיקה את הגוף הוא כלל ותשם עולה בכל חלקי הגוף כדכתיב
וכדעת הדמים ימלאו לכן נקודתו חולמ' שהיא רומזת לההוא דלית לעילא מינה נקוד כהו"ה דת' לרמוז שהאי לבא מרכבה
לו והוא רכיב עליה כדזייתי בוחר שנות דף רש"כ ע"ה ו"ל וכלא לההוא דרגא עילא קדישא סתימאה דאקרי אהי"ה ישראל ונ'

לעילא והתם' שכינתא וכתיב והיה הנשאר בנין והנותר בירושלם קדוש יאמר לו ככאן קדוש • לעילא קדש דכתיב קדש ישראל
 לה' ראשית תבואתה • כה"א כמה דלוקימנא וע"ד ואנשי קדש תהיון לי ודחי זכאי משמע שקדש הוא לעיל • כיה משם וקדוש הוא
 בשכינתא • ולתירוק קושיא זו בדרך להבין האי ואנשי קדש תהיון לי לחאי קא אחיא • אם כאמר שיביה קדש דהיינו כמדדגת
 חכמה וישיעו לת"ת ועל זה אמר ואנשי קדש תהיון לי • זה אי חכר לאומרו שריו מי לבו גדול ממשא שומר כלום כתבת
 בתורתך אלא אנכי ה' אלהיך הרי שקבל עליו אלהותו אבל במלכות מיניו שעלה לוועלה הימנה שכל הנביאים נביאותם קי'
 מאספקריא שאיבה מיזריה ומשה נשפע מאספקריא המזירה שהיא ת"ת ונדיק מיניו מושל ביראת אלהים כדכתיב נדיק מושל
 ביראת אלהים ביראת אלהים דייקא ולא יתיר • ואם כוונת הפסוק של ואנשי קדש תהיון לי הוא כפי סברת המקשן שכוונר שקווא
 יותר עליון מת"ת ומשפיעין בו • זה א"ל להולמו כפי מה שמארנו • אלא כוונת הפסוק והוזהר הוא כך • שידוע הוא כפי
 המקדש שקדש הוא דבר מוקדש לכלל הקדוש וכשהוא מוקדש או אורו דבר יקרא קדש כדאמרין לעיל וכמסורה אותו קדוש בתוך
 הקדש או אותו הקדש יקרא קדש אבל מה שיקרא קדוש היינו לבניויה שלוטה היינו אבל לא לבניויה שכתובו שלבני הקדוש
 השריו כתובו יקרא קדש • וז"ש ואנשי קדש תהיון לי לי דייקא • אבל לבניויה מלכות נקרא קדוש הוי כי עם קדוש אתה לה' אהיך
 דא שכינתא • לבניו שכינתא אתה נקרא קדוש ולי אתה נקרא קדש הוי ואנשי קדש תהיון לי וכשתתק וכה להיות קדש לי אז תקרא
 קדוש לבניו שכינתא (ואר דיוקיס טיש במאמר תמנאס' בספר תענוות • ע"ש באר היטב) • הרי ראייה ברורה מכל האמור שקדש
 שם הכלי קדוש שם העם • ואעפ"י שתראה בעהר קדש לעילא הוא על הכלים כמו שכתבאר אבל קדוש הוא על העצמיות כמו
 שכתבאר בפסוק אין קדוש כה' כי אין בלתך ואיהו הוא' הנכנסת בקדש וע"ה הוא' נעשה הקדש קדוש • וכן תמצא בראש דאתון
 כפי מקום שתיש הוא' כן יהיה משמעת הגילוי • לבניו לומר כהיות שהקדש שם הכלי והוא' שם העם דנהי בכלי כשתהיה
 הוא' סמוכה לקדש ולא עברה בקדש או יאמר וקדש כולו פתח • או וקדש כחירק תחת הקוף • שהוא לשון ציון שעמדת להיות
 ועדיין לא נהיה שעדיין הוא' לא כננסה בקדש ובשתכנס עין הקדש ר"ל בין הק' • לד' שרונן שכבר עברה בחכמה שהיא כסוד

ק לפי שהחכמה היא יוד והיוד רחוק מה ט' נקודין שהם ט' יודין ויוד הכללית הרי עשרה כנגד עשר ספירות החכמה וכל
 יוד מספרה עשר הריק' וזהו סוד יוד' כתיבואה שר"ל עשרה פעמים וד' הרי מאה ולכן חכמה רוחא כאות ק' של קדש
 וכשתכנס הוא' אחר החכמה או יקרא קדוש בוא' שוק' ודל"ת פתח ויש לו כ' הנוטת או דקיימא בשאלתא אם קודש או לא
 קודש עדיין או הכנה כ' כפשוט' שכבר קודש לפי שהוא' הוא' עדיין באתר דקיימא בשאלתא דליהו בך חכמה דכינה שכן תמצא
 צורת הק' שרומות לחכמה וכינה דהיינו **ר** ראשית דהיינו חכמה וכן פשוטה דהיינו כינה ותרווייהו קיימא בשאלתא
 לכן גם לשון קודש קיימא בשאלתא ככו"ל וכשעברה הוא' ונתגלית לחטה מהדלת דליהו קשר של תפילין שהוא מקום

התפארת או נחית העצמיות ונתגלה או יאמר קדוש וכשירדת הוא' למטה עד שעוברת שין של שדי שהוא יסוד וככנס בתלכו או
 יאח' קדשו קוף פתח שר"ל שכל הספירות נתמלאו ויהא כהירו דכדא' ולכן האותיות מהא חלת קדשו ידאו הפעול' שקדשו בשכיל
 הוא' שנתגלית בכל הספירות נמינו למדים דהאי כהירו שהוא הוא' הוא' מחיה החלה להתנוכע • להקרא פועל ומפעיל וכן
 הוא' ענין הספירות דהאי כהירו דליהו וז"ל דליהו מלכא קדישא איהו מחיה את כלם קמ"ש אליהו ז"ל בתפילתו וכד אמת תסתלק
 מכהן אשתארו כליו שיהן כנפא כל' פשמתא הרי דליהו מחיה להון ואיהו תקין להון להנאתיה ולתועלתיה לאחזאה גרמיה
 בנוייהו כדאיתא בוזהר בראשית דף כ"ע ע"א וז"ל אפריון עשה לו המלך שליוה לו לגרמיה ולו לתיקויה לו לאחזאה יקרא
 עלאה לו לאודעה דליהו חד ושנייה חד כיה דאת אחר וידעו כי אתה שחק' ה' לבדך • הרי דליהו עבד הנהו נטיעין לאחזאה
 יקריה וכל אויגן נטיעין נקרא' קדש וכד איהו אחזוי בנוייהו נקרא' קדוש ומדאחי אחרי לבנון אשר נטע ונדיס הוזהר לעשר אחיקן
 דהיינו עשר ספירות ח"כ כיוצא ד"ס כבר היו' מוקדמת דא' ולא שייך נטיעה אלא מהה שהיה ביקום אחר ועקרון ושת"ן במקום
 הוה • כדאיתא בוזהר בראשית דף ל"ז ע"א וז"ל ת"ח כליו נטיעין הוה סתימין רשמיין דקירין באתרא חד לבתער עקיר להון
 קב"ה ואשתיל להון באתר אחרא ואתקיימו • הרי ראייה ברורה להכרי • וכפי צורת הנטיעה כך צורת האילן ואין הפרש
 בצורתן אלא שהנטיעה היא צורה קטנה ואח"כ מתגדלת ונעשית צורה גדולה כשהוא רשימו שהיתה בקטנותה ומאחר שנקרא
 נטיעין מופרח לווד שזרעו קודם שגשגלו וכדע של הנטיעה לא תמצא בו צורה בפועל אבל ככה מוזכרת שיהיה
 בחינת צורת הנטיעה שלא תמצא שזרעו ורע תאכה ויבא נפן אלא כפי בחינת הנטיעה שבתוך הזרע הוה כך צורת
 האילן

סאילן וכן הוא למעלה כפי הכתיבה שהיה בו מקודם כך נתבאר הכל אח"כ ויחזק שכתבתי אחר כך כודע מה שיהי הכתיבה
מקודם והיה עוד הכתיבה אשר כתבתי בספר קדש הקדשים ומה שכתבתי בספר בית קדש הקדשים וכן נשמתי לנשמתי זה פשוט
בווהר רוח ע"ה הקב"ה ברא בר נש ויהי כיה שמי יהו"ה ה' כפ"ו רוח ה' בקרא נשמתי לנשמתי זהו כבוד
שכן נשמתי וכן נשמתי לנשמתי בקרא אדם וי"ש בספר בית קדש הקדשים שהנשמה בקרא אדם פשוט הוא בווהר בראשית
דף כ"ע ב' כשרא דאדם לרישא אינו וככל אחר כתי' כשר אדם אדם לנו כשר לבוא דאדם נופט דיליה וכן איתא בווהר שוות
דף ע' סוף ע"ה ו"ל דהא תרין אדם כתיבי בהאי קרא חד הוא דלעילא וחד הוא דלתתא אדם דאיהו דא דלעילא אינו בנחשו
דנחש קרא כדכר וקוב"א ברוח חלד וכו' ע"ה ומה שכתב בבית קדש הקדשים דעתיקא קדישא דכל קדישא אקרי ארין אנפין
זה פשוט בווהר ויקרא דף קכ"ח ע"ה כ"ו"ל והאי עתיקא דעתיקין אקרי אריכא דאנפין וזהו דלבר אקרי זעיר אנפין לקבליה
דעתיקא סכא קדש הקדשים דקדישא ונח"ו וי"ש בבית קדש הקדשים שקב"ה בעל שש קמות וכל קב"ה וקב"ה למאן אלף עלפין זכ' זה
זה פשוט בווהר שוות דף ה' ע"ה ו"ל וזהו חילקא דא וקפא לעילא לעילא ת"ק פרסי בלכיה שיתן רכוא אינו כפשוטו
בהאי חילקא קיימא חדוהר וכו' ז

עז לאלהים פרק ד' מהימנותא דכלא בית קדש הקדשים פרק ד'

לכוא אל ביאור פמאחר הזה כבר נודעתין שלח ה' אפטר
להיות ענין המנוח כי אם על ידי תנועת התקפה
פנימית וע"ה מתשבה פנימית שפשתה תנופה נהנה הקוס
קחלל וכתבך האור וזשל ליה אם יחיה דג בתוך התוס
ויתכך מתקום לעקום במרוצה גדולה
יניח חלל בתוך בעים וכן אם תנסה
בידך תבין המשל כך היה ג"כ קודם
הננוט שעי' תנועת עתיקא קדישא
דכל קדישי' הוכך נבקע האור וכתבתי
מקום החלל וי"ש וכשיא זה הפרק
הקדוש מרוח דא"ם בקע בקיעה אחת

והנה י"ש בבית קדש הקדשים שלח היה אפשר להיות ענין
הננוט כי אם ע"ה תנועת המחשבה פנימית וע"ה
מחשבה פנימית שפשתה תנועה נהנה מקום החלל וכתבך
האור זה מקור בווהר בראשית דף ס"ו ע"ה ו"ל ברע
הורמונתא דחלל גליף גלופי כסהיר
עילא כוניה דקרדיונתא דכפיק מנו
סתים דסתיו מרוח דא"ם ונו בקע
ולא בקע אורא דיליה לא אתידע כלל
עד דתנו דתיקו דכיעותא ונו הכי מאן
דגליף גלופי הוא כוניה דקרדיונתא
דכפיק מנו סתים דסתיו וע"ה היניאה

והיא החלל שבו נברא כל העולמות ר"ל יניאנו מהם היתה
הבקיעה כמו המשל שאמרנו שבכח תנועתו מתקום לתקום
המניח חלל וזויד האיל כדור גדול ונברא באותו חלל תכפנים
מהאור כדי שלא תחזור האור לתקום שהיה
ובזה נבוא לתרוץ הקושא שהקדמנו לעיל דלמא לא עשה
העולם יותר גדול או יותר קטון והענין הוא
שבהיות שמתו של הנשמה דכל חני דהיינו עתיקא קדישא דכל
קדישיא שניך ביה שיעור יען כי היה מתוק ונהאור דנשמתי
דכל חיי כדאמרין שזיה סתים בגונה הרי שהיה מנבילנאור
דנשמת' דכל חיי וכל דבר שנקרא שם חייך ביה גבול ושיעור
כל המנוס הוא כשיעור שזולא חיות ולא יותר והמניאות
הוא כך דהיינו כשאורה לעשות העולם קודם שינחם עצמו
הכי גבולו כדור ונחם עצמו ונעשה עד כבוד קדוה
זכתעלית

דנפק מתקום שהיה וכתעלה למעלה והכיח מקומו לבראת
העולם אותה היניאה היתה הבקיעה דהיינו שחנמם עצמו
ונעשה כבוד נקודה וכתעלה למעלה ולא שבקע יומם המקום
הוי בקע ולא בקע וכל מאמר זה תנחם כס' תענומות ע"ה
הרי למדנו שקודם הניח גבול שיעורו להעמיד האור כדי
שיתבה החלל ואח"כ נחם עצמו תוך גבולו וכתעלה וכזה אתי
שפיר מאי דמייני בחיקוני ווהר חרש דף י"ז ע"ה דא"ם
מתפשט כהירו סתים ללא ידיע והאי כפרא דא"ם קיימא
לקיימא וזהו כוונת האומר דא"ם אתפשט הוא כהירו סתים
ללא ידיע וכתעלה למעלה שנקודם היה סתים ולית ידיע
ליה ואחר שהיה הננוט אתפשט כהירו הוי אתפשט כהירו
סתים ללא ידיע היניאה שניא מתקומו דהיינו שחנמם עצמו
וכתעלה למעלה וכבר אמרנו שפשת היניאה הניח גבולו
להעמיד

יכל קדישא היה שיהיה אדם שלם מדין ורחמים על בן פרים
 וקמיה האי פרסא כדי שלא יעבור אורו ויתקן הדינים ולא לא
 יוכל האדם להיות שלם וזהו פירוש המאמר פרים קמיה חד
 פרסה כדי שלא יעבור אורו ושיעור גלף כה עשר פרנטי דמות
 פרנץ אדם ושיעור ר"ל נשיער בכמות החלל עד כמה יוכל לסבול
 אורו שאם היה רוב החלל מלא אור המאזניל היה הולך החלק
 אחר הכל דהיינו מאחר שרובו היה מלא אור מיעוטו היה
 מתמתק ולא היו יכולין הדין להתוות ע"כ שיעור
 שהפרסה הוות תהיה כשהיה עילאה ואפילו שיבקע האור
 ויעבור . יעבור עד שליש טהירו תתאה ששם מקום האצילות
 ועל כן באצילות לא יש אחיות הקליפות פי עדין אור עתיקא
 קדישא דכל קדישא מתעלה ונזקע בחזות חלקי בקע ולא בקע
 הוי שיעור דהיינו שיעור מקום לדינס וכששיער מקום הדין
 גלף עשר פרנטיס דמות פרנץ אדם שהאדם אי אפשר אס לא
 יהיה מעורב דין ורחמים מש"ה לא בקע לגמרי וזה היה סיבת
 הפרסא נסיבת השיעור . ע"כ ביאור המאמר הנ"ל :

ולכא
 יש ולמה סתם בכלל ולא פירש כי אס כן עילת העילות לעילת על כל העילות כדאיתא בחיקונים דף ק"ג ע"א אחר ליה
 אלא אשתמודע בגין הוא חושך דאפסיק בין עילת העילות למחשבה סתימאה כי לעילת על כל העילות לא אשתתף בשום
 מחשבה סתימאה כ"ש גלייל ולא בשום אור גניו וטוירו וקדמונו ונח ומצנח . אחר נדאי הכי הוא דאס אלין נהורין ומחשבין
 הוו מיניה לא הוו יכל לחושך לאששא . הרי כבירור הפרש שיש בין עילת העילות לעילת על כל העילות מאחר שמינו
 ששם הפרש בין עילת העילות . למה לא ישים הפרש ג"כ בין עילת על כל העילות לעילת על כל העילות מאחר שמינו
 ועילה . ויש להשיב בזה שתי אצויות הא דבין עילת העילות לעילת על כל העילות . יוכל לטעות בהם לפי שעילת
 העילות ועילת על כל העילות משמעות א' להם דמשמעות עילת העילות היינו דאיהו עילת על כל עילת וכן טעו חברי ר"ם
 ומשבו שלא יש הפרש ביניהם ושאלו את ר"ם רוא דנא והשיב להם דיש הפרש בין עילת העילות לעילת על כל העילות כדאיתא
 בזוהר בראשית דף כ"ב ע"ב ח"ל אמרו והא לא אוקמת לעילא דעילת העילות אחר לכתר נעשה אדם . אחר להון הוו
 שזעין אורניכו מהדפומכון ונחלקין . והא לא אמרת לכו השתא דאית דאתקרי עילת העילות ולא הוה האו דאתקרי עילת
 על כל העילות . דההוא דאתקרי עלת על כל העילות לית ליה תניינא דנטיל ענה מיניה וכו' הרי דטעור בהכנה ולפיכך
 שאלו . לכן הוצרך לתת הפרש בין עילת אלו כדי שלא יטעה המעיין בהם ויחשוב שהכל משמעות אחד והתירוק השני דשמה
 דעילת העילות שייך בחכמה וכניה ובכל הספירות דאצילות כמה דאיתא בזוהר בראשית דף כ"ב ע"ב ח"ל קמו כלבו חברי ייא
 ואמרו הב לנו רשו למשל באי אחר אמרו והא לא אוקמת לעילא דעילת העילות אחר לכתר נעשה אדם הרי דעילת העילות איבו
 בתחמה שאמר לכתר נעשה אדם . ואת דלמלא איפכא הוה שעילת העילות שהוה למעלה מהכתר אחר לכתר נעשה אדם . זה
 א"ל לאמרו דמשמעות נעשה אדם הוה דנטיל רשות מיניה . ועוד כפירוש אחר הוהר בזוהר הנזכר ע"א אחר אומכא
 למאריה בניינא נעשה אדם הרי שהקמן מתבע רשות מהגדול דהיינו אומכא למאריה בניינא והאי אומכא הא אוקמתו לעיל
 בזוהר שהוה בינה א"כ כיונא שבא אחרו חברי ייא לר"ם והא אוקמתו לעילא דעילת העילות אחר לכתר נעשה אדם הוה על בינה
 שתבע רשות מהכתר לעשות הרי שאפילו בינה נקרא עילת העילות ושייך עליה שם זה . יען כי כל פרנזפין דאצילות נקראו
 עילת ולפי שהיא למעלה מ"א ונזקכא . שייך עליה שם עילת העילות דיועוט רבוס שנים לפי ז"ל ונזקכא נקראים עילת
 היא נקראת עילת העילות . ועוד איתא בחיקונים דף ק"ט ע"א ח"ל אכל אדם קדמאה עילתה דכלאו כתר עליון סתים וטויר

אכי אכי הוא ונ' דנטיל ענה מיניה הרי כפירוש אתמר דעילת
 העילות לאו היא דאתקרי עילת על כל העילות ולהלן
 בזוהר בראשית דף כ"ג ע"ב ח"ל וזה לשונו ת"ח כמה עילות אינון
 סתימין דאינון ויתלבשין ואינון מורכבין בספירן וספירן
 מורכב לגנייהו ונ' ועליוהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שוער
 ונבחים עליהם . ומדאמר כמה עילות נקטינן מהכא שמה
 ששינה שמות העילות נקראת אותם כה' שמות לפי שיש ה' עילונ'
 ואחר הודיע לנו אלהים כל דאת שיש שמוי כה' עילות אס כן
 הדרא קושיא לדוכתי עקשיא בזוהר מיניה וכיה שמאחר שכל
 עילא ועילא מעולה מחברתה כמו שאמר דההוא דאתקרי עילת
 העילות לאו האו דאתקרי עילת על כל העילות דההוא
 דאתקרי עילת על כל העילות הוא דלית לעילא מיניה מכלל
 וישמע דאית שם עילת דאית לעילא מיניה ח"כ אידך בכל שם
 עילא ועילא אומר דלית לעילא מיניה . ולכא אל תירוק קושיא
 זו קודם נריך לדקדק למה לא מייתי בזה הפרש בין כל עילה
 לחברתה כי אס כן עילת העילות לעילת על כל העילות כי
 מאחר דאמר דאית כמה עילות דאינון סתימין יאמר מה הפרש

יש ולמה סתם בכלל ולא פירש כי אס כן עילת העילות לעילת על כל העילות כדאיתא בחיקונים דף ק"ג ע"א אחר ליה
 אלא אשתמודע בגין הוא חושך דאפסיק בין עילת העילות למחשבה סתימאה כי לעילת על כל העילות לא אשתתף בשום
 מחשבה סתימאה כ"ש גלייל ולא בשום אור גניו וטוירו וקדמונו ונח ומצנח . אחר נדאי הכי הוא דאס אלין נהורין ומחשבין
 הוו מיניה לא הוו יכל לחושך לאששא . הרי כבירור הפרש שיש בין עילת העילות לעילת על כל העילות מאחר שמינו
 ששם הפרש בין עילת העילות . למה לא ישים הפרש ג"כ בין עילת על כל העילות לעילת על כל העילות מאחר שמינו
 ועילה . ויש להשיב בזה שתי אצויות הא דבין עילת העילות לעילת על כל העילות . יוכל לטעות בהם לפי שעילת
 העילות ועילת על כל העילות משמעות א' להם דמשמעות עילת העילות היינו דאיהו עילת על כל עילת וכן טעו חברי ר"ם
 ומשבו שלא יש הפרש ביניהם ושאלו את ר"ם רוא דנא והשיב להם דיש הפרש בין עילת העילות לעילת על כל העילות כדאיתא
 בזוהר בראשית דף כ"ב ע"ב ח"ל אמרו והא לא אוקמת לעילא דעילת העילות אחר לכתר נעשה אדם . אחר להון הוו
 שזעין אורניכו מהדפומכון ונחלקין . והא לא אמרת לכו השתא דאית דאתקרי עילת העילות ולא הוה האו דאתקרי עילת
 על כל העילות . דההוא דאתקרי עלת על כל העילות לית ליה תניינא דנטיל ענה מיניה וכו' הרי דטעור בהכנה ולפיכך
 שאלו . לכן הוצרך לתת הפרש בין עילת אלו כדי שלא יטעה המעיין בהם ויחשוב שהכל משמעות אחד והתירוק השני דשמה
 דעילת העילות שייך בחכמה וכניה ובכל הספירות דאצילות כמה דאיתא בזוהר בראשית דף כ"ב ע"ב ח"ל קמו כלבו חברי ייא
 ואמרו הב לנו רשו למשל באי אחר אמרו והא לא אוקמת לעילא דעילת העילות אחר לכתר נעשה אדם הרי דעילת העילות איבו
 בתחמה שאמר לכתר נעשה אדם . ואת דלמלא איפכא הוה שעילת העילות שהוה למעלה מהכתר אחר לכתר נעשה אדם . זה
 א"ל לאמרו דמשמעות נעשה אדם הוה דנטיל רשות מיניה . ועוד כפירוש אחר הוהר בזוהר הנזכר ע"א אחר אומכא
 למאריה בניינא נעשה אדם הרי שהקמן מתבע רשות מהגדול דהיינו אומכא למאריה בניינא והאי אומכא הא אוקמתו לעיל
 בזוהר שהוה בינה א"כ כיונא שבא אחרו חברי ייא לר"ם והא אוקמתו לעילא דעילת העילות אחר לכתר נעשה אדם הוה על בינה
 שתבע רשות מהכתר לעשות הרי שאפילו בינה נקרא עילת העילות ושייך עליה שם זה . יען כי כל פרנזפין דאצילות נקראו
 עילת ולפי שהיא למעלה מ"א ונזקכא . שייך עליה שם עילת העילות דיועוט רבוס שנים לפי ז"ל ונזקכא נקראים עילת
 היא נקראת עילת העילות . ועוד איתא בחיקונים דף ק"ט ע"א ח"ל אכל אדם קדמאה עילתה דכלאו כתר עליון סתים וטויר

דאיהו מלכו' דאדם קדמון הוא בתוך הכתר הוי עמיר ונניח מלגזו מיני' כדלעיל . גם איתא בוויר דק רמ"ג ע"א ונניח עילת
 העילו' מופלא ומכוסה בהאי כתר ואתפשט בשם הוי"ה הרי ראייה שעילת העילו' דאיהו מלכות דא"ק מופלא ומכוסה בתוך הכתר
 וראיה שמתפשט באיגלות כדאמר' לעיל בכתבי האר"ל דאמר ומתפשט בשם הוי"ה גם איתא שם דק רמ"ז ע"א כב"ר כ' כתר
 ב' בינה . ד' ראשית חכמה כתר בימינו חכמה בשמאלא ביכה באמצעיתא עוד שם דק ק"ח ע"ב אינון ג' וידון דשם ס"ג מעידון
 על עילת העילת דעליוהי איתא חזי ראשון ואני אחרון ומכלעדי אין אלהים דאיהו ראשון ואחרון ומכלעד ו אין אלהים ;
 וזנח . צריך לדקדק במאמר זה למה הוצרך לומר דאיהו ראשון ואחרון ומכלעדיו אין אלהים והלא מדקאמר דעל יד איתא חזי
 ראשון וע' משמע הכי . ולמה צריך יהודא ועוד לקרא ; ועוד בכפל שהביא למה שיכה מלישנא דקרא דהי"ל
 דאיהו ראשון ואיהו אחרון כמו שאמר חזי ראשון ואני אחרון ולכא כללם בבת א' לומר דאיהו ראשון ואחרון ; ועוד בדקרא
 דקרא למה נקט ומכלעדיו אין אלהים הי"ל או אין אל או אין אלוה כמ"ש כי מי אלוה ומכלעדי ה' ; ועוד בקרא למה לא אמר
 אני ראשון ואחרון ולכללניו בבת א' כמ"ש בתיקונים דאיהו ראשון ואחרון . וי"ל דכפירוש חזי ראשון ואני אחרון יש ב' משמעות
 הא' הוא שר"ל שהוא היה קודם לכל והוא יהיה אחרון לכל . והב' שר"ל שישב במקום א' ששייך בו שם שהוא ראשון והוא
 אחרון ; והנה למשמעות הראשון נחתא קרא דאמר כ' פעמים חזי לומר לך שהוא היה קודם הכל והוא יהיה אחרון לכל .
 אבל למשמעות הב' מלת ואני מיותרת . והוויר רוצה לדורשו כפי משמעות הב' דהיינו על מלכות דא"ק שנקרא ראשון
 לאיגלות ואחרון למאני . לכך הוצרך לפרש הכנת הפסוק במשמעות השני ואמר דאיהו ראשון ואחרון בבת א' ולא אמר ואיהו
 אחרון כמ"ש קרא ואני אחרון ; ועתה קשה למה נכתב הפסוק במשמעות השני ואמר דאיהו ראשון ואחרון בבת א' ולא אמר ואיהו
 זאני . וכפי המשמעות הב' איתא מלת ואני . מיותרת . ועוד למה הוצרך להביא הפסוק דקרא ומכלעדי אין אלהים
 שדי בו כאומר דאיהו ראשון ואיהו אחרון ויש לומר דדייק הוויר במאי דנקט קרא שם אלהים . ולכך הוצרך לדורשו הפסוק כפי
 משמעות הב' דהיינו על מלכות דא"ק דאיהו מתקרי ראשון ואחרון ראשון לאיגלות ואחרון למאני . מדנקט קרא ומכלעדי אין
 אלהים ולא אין אל או אין אלוה ש"מ דאיהו על מלכות דמתקרי אלהים איתא . ויפורסם בכתבי האר"ל ז"ל דמלכות דאדם
 קדמון מתלבש בכל העולמות כמ"ש מלכותך מלכות כל עולמים . ולכך נקט הוויר סיפיה דקרא ומכלעדי אין אלהים לומר לך
 שממדת סיפיה דקרא שנקט שם אלהים הוצרך לדורשו כפי משמעות הב' דהיינו דאיהו ראשון ואחרון כאמור . ולמלת ואני
 דנקט בקרא הוא שרצה לרמוז על מלכות דא"ק דאיהו אין ואיהו אני מתקרי אין על דאיהו בכתר דאיהו ראשון ונקרא אני דאיהו
 מלכות דאדם קדמון לכן הוצרך חזי ואני . לרמוז דאותיות אני הם אותיות אין ודוק בספר קדש הקדשים . הרי שלעילת
 העילת קראו הוויר מלכות דאדם קדמון . גם איתא בתיקוני זוהר ח' י"ש דק ע"ג ו"ל ועוד שכינתא מציטרא דנקודי איהו
 צרתא דקכ"ה הדום רגליו וגו' ומציטרא דתרין נקודין אלין דאינון פרוץ ונכ אתקריאת אלף ברישא ובנקודה עילאה איהו
 דישא ובנקודה תתאה סיפא ורזא דמלה חכמה בראש ומכיה בסוף ב' נקודין אלין אחיו על עילת העילת דאיהו ראשון ואחרון
 הי"ד חזי ראשון ואני אחרון הרי בפירוש מכואר שפסוק דחזי ראשון ואני אחרון מכוואר על מלכות דאדם קדמון דאיהו שכינתא
 עילאה לעילא דמיתת באלף וב' נקודים דילה הוא סוד דאיהו ראשון ואני אחרון . וו"ש במאמר ומסטר דתרין נקודין אלין
 דאינון פרוץ ונכ אתקריאת אלף . ברישא דנקודה עילאה איהו דישא דהיינו אין אני ראשון . ובנקודה תתאה סיפא דהיינו
 אני . הוי ואני אחרון . ולפי שכל הדרשה היא בצאת א' דאיהו אלף . ולכן אמר הוויר דאיהו ראשון ואחרון וקראו עילת
 העילת הרי דמלכות דא"ק בקרא עילת העילת . גם שם בתיקונים דק כ"ט ע"ב ו"ל עילת העילת אמר לכתר נעשה אדם
 ויהא רישא תמן וגו' נעשה אדם הא פומא עשירת כללא דכלא וגו' ע"ד ואלעזר ברי קנזט האי כללא בידך דכל אתר דלית שכינתא
 תמן . לית שלימות תמן ועילת העילת לא שריית תמן תתא חכאן ראייה העילת העילת איהו מלכות דא"ק מאחר שמה שאמר נעשה
 אדם הוא למעבד עשירת דאיהו מלכות כדאפרש ואזיל למשרי בגויה דכל זינא אזיל לזיניה ושכינתא לא שריית אלף באתר דאית
 תמן איתתא . וגם עילת העילת דאיהו מלכות דא"ק שריית בכל מלכות ומלכות דכלהו עלמין דכתיב מלכותך מלכות כל
 עולמים וו"ש ר"ש ואלעזר ברי קנזט האי כללא בידך דכל אתר דלית שכינתא תמן לית שלימותא תמן ועילת העילת לא שריית
 תמן . הרי שעילת העילת הוא מלכות הראשון בבוד חזי ראשון דאיהו מלכות דא"ק ובאות הקדמה יתשב המקרא הוא על
 אופניו חזי ראשון שהוא המלכות הראשון כאמור ואני נקרא אחרון לפי שמתלבשת בכלהו עלמין במלכות למהו ומכלעדי אין
 אלהים

עץ לאלוים פרק ד'

אלהים . וכל אחר דלית שכינתא תתן דאיהו חלקו הנקרא אהרן . עילת העינות דאיהו חלקות דא"ק לא שרייא פין הונו ויכלעדי
 אין אלהים . הרי שעינת העינות איכו חלקות דא"ק . (וכיאר המאמר הזה תמצאנו כס' תעצמותא בת' היש) גם איתא
 בוודר חדש דף כ' ע"ג אינון מינן דלית לון סוף פארתויין על סבת דסבין דאיהו עילת העינות דלית סוף לעלמין דתליין .
 מיניה . הנה מדקרא לעילת העינות סבת דסבין ש"ח דאיהו חלקות דא"ק הנקרא עתיק וינין סבין איתא . בוודר . כראשית
 דף כ"ב ע"א פרת הנוא סבת דסבין וגו' ונתה דשוע ר"ס דהנה קרי ליה . שיעון ולא כ' שיעון אחר . לחברני ודאי דא הוא קב"ה
 דאתחד ביה ועתיק וינין יתיב . הרי שעינת העינות איכו חלקות דא"ק וכיון שחלקות דאזילנות היא עולה לחעלב כדכתיב
 היא העולה ואומר כוונה היא העולה ודאי ע"ה כן עילת העינות עבא חלקות דא"ק כמו שאמרנו מתנשאת בעילוי ודאשכחינן
 בוודר ויקרא דף ס"א ע"ב ת"ל קבר"ו נב"ה ידני לעילא נאמר יהא רשוא דילך עילת העינות דאית מתעלה ועילוי לעילוי
 עד דלית עילוי אלא אית . דאית לעילא תכל עליו ליהיב לי מילא . הרי שעינת העינות הונו חלקות דא"ק דאדם קדמון ולפיכך
 סיך ביה שם עילוי שמתעלה ועילוי לעילוי דאין דאיהו עילאה על כלתו לביקן יתעלה אכל חלקות דאדם קדמון שהוא בסוד
 קלכות סיך ביה עילוי שמתעלה ועילוי לעילוי . וגם כן כענ שחלקות דאזילנות מתקריית בכל שמין דספירן עילאין .
 ולפיכך היא רשוה קב"ה בלי נקודה שחלקות כל ניקוד יגון כהי הוא כללה חלקות דאיתא בתיקוני ווהר חדש דף י"ע"ג
 ובגין דשקיעתא כלילא שיעילאין ותתאין קה"ל לכלם בשם יקרא כללה עילאין ותתאין ששקיעתא איתקריא כן עילת העינות
 יען דאיהו חלקות דא"ק איתקריית בשם דל עילת עילאין וכל עילת עילאין מתקריי לפעמים בשעת דעילת העינות . יען
 כי היא העולה הרוכבת על האזילנות . וראיה לדבר מעב דמייתי גה ק"ג ס דף י"ג סוף ע"א רכון עלמין אית הונו עילת
 עינות סיכות הקיכות דאשקין לאילנא כההוא כביעו ובהוא כביעו איכו כשיתא לנקא דאיהו חיים לנקא וכך לית דמיין
 גלית דיעקא חקל זה דלנאו ולבר ;

רנת האמר פה קשה לנאמר דלעיל שכיח בתיקוני ווהר חדש דף כ' ע"ב עילת העינות איכו לבתר נעשה אדם ונקרא
 אחר נעשה אדם כדלמינו כדמותו משמע דותין דאמר נעשה אדם אית ביה כלם ואין אחר כאן וכך לית דמיין ולית
 דיוקא חקל זה דלנאו ולבר ; ועוד קשה דנאמר דאשקין לאילנא כההוא כביעו ודלית ביה דיוקא משויע שזכר על
 נשיתא דכל נשיתין דאשקין לאילנא שפא כהעילות ע"ה יתביעו דאיהו חלקות דא"ק קדישא דאיהו ע"ה המתלבש כמותו ואין קרא
 עלת העינות . אלא הנה עקדמוני יתורן עילת העינות איכו חלקות דא"ק וקרי להתפזץ הקשיותא בתון הקביעו באזילנות
 צריך לעבור דרך האזילנות ובהתלבשו בהמות דא"ק דאיהו עילת העינות כנ"ל או יקרא לנשיותא דכל נשיתין בשם עילת
 העינות כדאמרין לעיל . הרי הנה עילת עילאין לקעתיב שתיקרי בשעת דעילת העינות נה איתא בחיקונים דף ל"א ע"א
 ותן דאיהו דויהיב כלל ומקרא כלל עלת העינות . ויחיה הוא שחיתך כלל איהו שחיתך דקל חיי קדאיה בחיקוני ווהר חדש
 דף י"ג ע"ב אכל כד עילת על כל עילאין כביעהו לית תתי ערוד נלא ריחוק ולא תנון ולא פירוד ואיהו דקשר עשר סכירן פתיחאן
 וי"ס חיקונים לגביהו וגו' הרי מחאן ראה דעילת כל עילאין מתקשר כלל ואין אחר כאן דעילת העינות איכו עיחד כלל
 ומקרב כלל . אלא כזה עקדמוני יתורן ע"ה התלבשות נשיותא דכל תיי בתון עילת העינות להתפשט באזילנות או יקרא
 לעילת כל עילאין בשם עילת העינות . גם איתא בחיקונים דף י"א ע"ב בגין דאשתלק מתין עילת העינות דאיהו חשכה
 שתייתא כמות י"ן אף דלית יתחד בר חייבה . הרי שעינת העינות קראו בשם חשכה שתייתא ואעילו כמות י"ן אף שרומן
 על עילת על כל העינות . אלא הכונה הוא קיו שביארנו כל עילת עילאין יקראו בשם עילת העינות (מה שיש לשון בחומר
 הכוזב עיין בס' תעצמות) גם איתא בחיקונים דף י"א ע"א ת"ל הנה"ה לא איתקריי ביחודת דארכש איתון אלא עילת העינות
 דמיחד להון בגין דאיהו חיות דאיתון ביה איתקריאו הו"ה ביחודת דאיהו אחר ושע אחד נבד' שני איתונה דישאל כד איתון
 אלקי ; והנה בתיקוני ווהר חדש דף י"ג ע"א איתא כזה הלשון עיקר האיתונה עילת כל עילאין שחיר נכית נשם דף י"ג ע"ב
 ו"ל אכל כד עילת על כל עילאין כביעהו וגו' וכנ"ל שני איתונה דישאל בהון . הרי בקידורן מתאמרים אלו שתיקה האמונה
 הוא עילת על כל עילאין ובגין דאיהו חלקות דא"ק קדישא ושכינתיה שני איתונה דישאל בהון . ואין אחר כאן שבעילת העינות
 שני איתונה דישאל כד איתון . אלא כזה עקדמוני יתורן ששיותא דכל חיי בהתקששותא באזילנות מתלבשת בעילת העינות
 יתקריא צפנה עילת העינות . יען כבעילת העינות הוא חלקות דא"ק קדמון כנ"ל והאזילנות כלילא אכל עילאין כנ"ל . ולכ
 עילות

החדש לאזי מכלל המספרות הוא שהספרות הם חלקי הגוף • ומסמ"ה אינו כגשמתא לנפלא שמתלבשת בתוך חלקי הגוף ומחיה אותה כדאיתא בתיקונים דף י"ג ע"ה כתר עליון אינו כתר מלכות ועלה אמתר מגיד מראשית אהיות ואינה קרקפתא דלא מנה תפילין מלגזא אינו שם ה' דאינו ארץ אצילות אינו שקין דאילנא בדרעו ועשוי כחיתא דלשקף לאלנא ואתרבי כההוא שקין הרי דשם ע"ה החדש דאינו עלכא קדישא אינו כגשמתא לאצילות • וכן תמצא בפרש יצירם שאזה עשר ספרות כל ימה אע"י שהראשונים פירשו כהאי מלתא כמה פירושים הכוונה האמיתית היא כך. שדוה לרעו כעל ס' צנוה שהם עשר ספרות/ כל ימה ר"ל וילכד שם ח"ה החדש הם עשר ספרות ששם ח"ה ללא עייל כחושכא דעשר ספרות דאינו כגשמתא דלא עייל כחושכא דאצרי הגוף וכמו שהגשמה היא אחרת למעלה וכשעה שהיא רונה עולה • וכשעה שהיא רונה יורדת כך מלכא קדישא כרונה מתעלה למעלה כעולמות דמלכא קדישא וכשדוה מתלבש באצילות • וגם שכונת עוון היא עולה כמוהו כדכתיב היא העולה דוקא ולא וולט שהספרות שם הכלים אינם עובדים מנובלם כדכתיב אשר שמתיו חול גבול לים • אבל שנית עורשהיה כמוהו דאינו נשכרתייהו חד איכון אינו כגשמתא לכל העולמות ועולה עד א"ס • ויורדת עד אין תכלית כדאיתא בחיקונים דף ע"ב וזמיתא סלקא חייה לעילא כעומד ישראל בעתידה הרי"ה בעומד תרפינה ככפייה דסליקת עד ח"ס למשאל מונא מעילת העילת ונ"ה הרי ששכונת עוון עולה עד א"ס • וכן איתא בחיקונים ש"ל וזהו חרש דף ט' ע"כ ח"ל וכד אית בישראל משכילים ורקק לה בדבורה דגלותהו דילקון וסלקון לה בחשנה עד הבוא מופלא דאינו על הכתר תד הם נענים ה"ד כי ידע שזינו' עד דסליקת לה עד עילת כל עילאין • וכן איתא בזהר ויקרא דף רע"ה ע"ה ח"ל כהן אחר אהכסת אלא סליקת לההוא אחרת דאתפר ביה במכסה מונק אל תחקור לפיטא ליה על כהנא ונ"ה הרי דז"ק שרני למעלה דאצריכותו שכונתה לעלות בהסוד אחר מופלא איכותה לפיטא ליה על כהנא • כמנינו למדים דבין ח"ק ובין שכונתא עולים מהאצילות מה שאין כן כאשר פרעפין דאצילות שאינם עולים :

וצ"ת וזהו כהנא ויקרא דף רכ"ז ע"ב איתא דגם הספרין עולים עמה • ח"ל עולת תמיד שכונתא דסליקת כהנא דדנא דאתמר ביה ערב ובקר אומרים פגמים שזע ישראל וכו' ואינה סליקת כעוונת דאצוניתא דאינו תמיד עמה בלא פיורא וכד אינו סליקת אחרין בה כל דמין וסלקין עמה • הרי נובאן ריאה דסלקין עמה הספרות ואין אחרין לעיל שהספרות אינם עולים לעילת • ח"ל דוקא עמה יבא ליה לעילת ע"ה שיתא דים בה אכל הם ללדס אס היא אינה עולה • הם אינם יכולים לעלות • ח"ס ואיכון סלקין עינה עמה דייקא • עוד י"ל דאלין ספרות דקאזוה הכא לאז אספירת דאצילות אלא אספירות ו' דידה שהם הכינות שמתלבשת בתוכם וכד אינו סליקת סליקין כל רעותיה דאינון הכינות דילה אבתבהא כד' דקרא בתולות אחריה רעותיה יוכחות לה • עוד י"ל שכבר ידוע דשכונתא אינו כלילא מכל ספרין עילאין ותתאין וכלהו רשיון בה כדאיתא בחיקונים וזהו דף י' ע"ג ובגין דשכונתא כלילא מעילאין ותתאין ה"ד ללכס כסא יקרא כסא דייקא מאחר שכן הכלהו כלילא בה כשהיא עולה כחשב כאלו עלו כל הספרות כלם • כמנינו למדים שהשכינה עולה למעלה מהאצילות • וקשה דאיתא בזהר ויקרא דף רע"ה ע"ב יצווע דלא סלקא ליועלה מעשה ח"ל ואת אחרין אחרי סתרי תורה אחרי מדות דאינון ירתין כשיתין מסיטא דמלכותא קדישא דאינו כלילא מעשה ספרין דמאן דירת לה וכו' לה זכי לעשר ספרין כלא פיורא כלל • עשר וכל ט' ואי תיזא דסלקין לעילא מעשר שזא ח"ס ו"ה עשר דאתידא פה לא סליק לעילא מעשר ובג"ד עשר ולא חזר עשר • הרי תאן משאג השיפת לא תלקת ליועלה מעשר ואין אחרין שולח למעלה מהאצילות (י"ל דהוי דמחר האחר ואי תיזא דסלקת לא לאן עילו ששאל אס ותישבת ליועלה יאגא ומוסיג שאינה עולה ליועלה • אלא הבנת האחר כך היא דהוי סליקת הוה לשון לעלות כמשבן פאעית יותר מעשר נאחר דאינו כלילא מעשר ספרין • א"כ מין להיות עולה כמשבן יותר מעשר לכן מירק האחר שזא אינו עולה כמשבן יותר מעשר ע"כ שכונת שהיא בת ונוג שאינה עולה כמשבן יותר מעשר • ח"ס ובג"ד עשר ולא אחד אחר • ח"ס כפית קדש הקדשים פרים קוינהו חד כרסא ושער ובלק ושער ונ"ה ע"ה שיער הכרסא אצת • שיער' כשהיו עולה ואפי' שפיקע הארץ ויעברו • יעברו ע"ה שלים טריזו תתא שם מקום האצילות • זה ענין תפילין בתיקונים וירר חרש דף י"ג ע"ה ויכלה אמתר דמות על ראשי התות הקדש דאינו דקדישא דככתרא עולה דאינו מוכסה להבוא דאתקין שיקר האוונה עילת על כל עילאין טויר • וגם הוא קדש דככתרא עולה אינו הכרסא וישה ולמען הוה האצילות שהרי הכרסא היא ככתרא עילא • ח"ס כפית קדש הקדשים ושער ובלק י' פרעפי'

עו לאלהים פרק ד'

מוות ע' אדם • זה מבואר בוודאי שמוות דף רכ"ג ע"א ו"ל וז"ל דכלהו קיימי כנהירו דמחשבה ולא איתידע בטש כנהירו דפרסא ונהרין כחדא ואתעבידו ט' היכלין • הרי שעל ידי דנהירו דפרסא ועל ידי דנהירו דמחשבה עלאה דאכטאו דא כדא ואתעבידו ט' היכלין דאיכון פרנזוף אדם • ומ"ש י' פרנזופים הוא עם המלכות שהיא כללאל מט' ספירן ובה יואלמו לעשר ספירות וכן איתא בוודאי ויקרא דף קכ"ח ע"א תאנא עתיקא דעתיקין • טעמיה דטעמירין עד לא וזמן תקומו דמלכא ועטורי עטורין שירותא וסיומא לא הוה • וזהו מנלף דמשער ביה ופרים קמיה חד פרסא ובה גליף ושעיר עלכין ותיקוני • הרי גם כן שבפרסא ענמה גליף ושעיר :

עו לאלהים פרק ה' מהימנותא רכלא בית קדש הקדשים פרק ה'

נמו שכתוב בבית קדש הקדש' שכמו שהיה תיקון למטה כך נעשה למעלה בעתיקא קדישא וכל קדישין זה מבואר בוודאי ויקרא דף קכ"ה ע"א וכלהו לא אתקיימו עד דרישא חוורא עתיקא דעתיקין איתתקו כד איתתקו תקין כל תיקונין דלתתא תקין כל תקונין דעלתיא ונתאין הרי שכמו שהיה התיקון למטה כך נעשה למעלה בעתיקא קדישא וכל קדישין • וכן איתא בוודאי ויקרא דף רפ"ח ע"א עתיקא דכל עתיקין סתימ' דכל סתימין ונז' כד איתתקין אפיק'ט כהורין ונז' הרי דאיה שגס בעתיק' קדישא נעשה תיקון • ומ"ש בבית קדש הקדשים ועי' תנועות ובטישות יתגלו הנבורות והחסדים כפועל מה שהיה בכח • זה מבואר

ולבוא : אל ביאר הדברים האלה נקדים לך הקדמה אחת תדע שכמו שהיה תיקון למטה • כך נעשה למעלה בעתיקא קדישא וכל קדישיא דהיינו שמקודם לא היה נקרא אדם לפני אדם יש בו שורש דין ורחמי' גלויים ויאחר שהפרס' ולמעלה דכר פשוט איך אפשר שיקרא אדם • שגס אדם הוא מורכב ונגלין בו הדין והרחמים וז"ל עג שאמרנו ששורש הנבורות והחסדים היו מוקדמים מכל מקום לא היו נגלים ולא היו נודעים כאיזה מקום הם המשל האבן שמוניאן עמנו אש אין בה שום אש אבל על ידי בטישה נגלה היסוד דלהכך מקדם שורש הדין והחסדים היו כשורשם ולא היו נראין ולא נגלין ועל ידי תנועות ובטישות יתגלו הנבורות והחסדים כפועל מה שהיה בכח זה

וכשיצאו אלו • הפרצוף הקדוש שתואר עתיקא קדישא דכל קדישיא לא תיקון חיקוניו כדי שיצא האור שלו דרך צינורות ס'ו תיקוני דרישא שהם גולגלתא אורא דכייא ט"ל דברולחא קרוםא דאורא רעוא דרעוין עינא פקוחא חוטמא :

בוודאי שמוות דף רכ"ג ע"א ו"ל וכדין דא כהירו דמחשבה ולא איתידע בטש כנהירו דפרסא ונהרין כחדא ואתעבידו ט' היכלין הרי שע"י הכטושו אתעבידו כלל • וכן איתא בוודאי ויקרא דף רכ"ב ע"ב ו"ל מבטויה דקרדינותא נפיק כינונא פטישא חזקה דנטש בכלהו ואפיק ויקין עלמין קדשאין • הרי שע"י הכטישה נפקין כללהו עלמין • וכן איתא בוודאי בראשית דף ט"ו ע"א ו"ל • וזהו סתימא דסתימין בטיש אורא דיליה כהאי נקודה וכדין איתפסט האי ראשית ועביד ליה היכלא ליקריה ולתושבחתיה תמן זרע זרעא בקודשא לאזלא לתועלתא דעלמא ורחא דא זרע קדש מנבתה • הרי שכתב שבטש עביד היכלא דליה דהיינו שנתגלה שורש הדין דאיהו היכלא דיליה ומ"ש בבית קדש הקדש' שע"י האור חוזר נתקן הכל זה מבואר בוודאי בראשית דף ט"ו ע"א ו"ל קוטרא כגולמא נעין בעוקא לא חיוור ולא אוכס לא ירוק ולא גיין כלל כד מדר ישימא • ל"א כד הדר משימא דהיינו האור

ה' קרומא דאורי' הוא הקרום שעל המוח שבין האויר ובין המוח ולפי שהוא כפא לאויר נקרא קרום שנתע שהשם מלכוסו של אדם שהיה הנשמה והנשמה שורה בתוך השם כנ"ל. וקרום עולה כמנין שמו ולפי שהוא מתגלה במח על כן נקרא רגון שרגון עולה שמו ג"כ כמנין קרום: ה' רעוא דרעיון. ונריך להבין למה נקרא רעוא דרעיון ולא רעוא לבד. תדע שרעוא שהוא התיקון ה"ה הוא המוח ונקרא רעוא לפי שכבר ידעת שהמוחין יורדים משם וע"י המוחין יש אהבה ורעות למטה בו"ן ולפי שב"ן ככל חד מנייהו אית רעוא ג"כ דכיינו מה אהב את זה וזה אהב את זה על כן נקראו רעים ודודים דודים כשהם בפירודא ורעים כשהם כיוונת ואם לא היו יורדין המוחין ממחולא סתיימת לא היה להם רעות שכל כח היוונג הוא מחמת המוחין על זה נקרא רעוא דרעיון דהיינו רעוא מאלין רעיון דלתתא שע"י מתעוררים. הששי הוא עינא פקיאא הוא פנימיות העין והיא עינא חדא דכתיב הנה עין ה' ואפילו שתרעה בפרטוף אדם ב' עינין כבר אמרנו שהם החינוכים אבל הפנימיות היא פינא חדא עינא חדא חיוורתא דלית עליה גבינין דכתיב הנה לא ימוס: ה' חו"ט אא גס הוא תיקון אחד פנימי אפילו שתרעה שיש בו ב' גוקדים הכל עולה בניגוד אחד וזה שנקרא חוטם הוא שעולה כמנין ס"ג שכל הבינים שכחון יורדין משם. על זה נקרא חוטם:

בית קדש הקדשים פרק ו' בהיסטאה וכלא עח לצלהים פרק ו'

ולכוא א כיאור המאח' תדע שמח המוחין יוצאין השערות ונקראים משיכה דמכועה: וכן תראה מי שאין לו מוחין אין בו שערות כך תראה הכרים שאין בו שער וגם הנוקבא שהיא קלת המוח אין לה וקן. וע"י התיקונים הללו יתחשב כח וחיות לכל העולמות כבוד תכונות בחון תרונה כרחובו' תתן קולה דהיינו ששערות דרישא תליין עד רישי דכתפין דארין חפין שיתלבשים בתוך או"ה שהם קמלבים לב' ורעות ארין חפין וכשהשערות נושעים עד כ'כתפין דיליה ע"כ יוקדים ג"כ משם או"ה מנד

וכמה שכתוב בבית קדש הקדשים דהאי אמנאך בחון איהו חון לקליפות זה נראה בוהר דק ק"ל"א ע"כ ח"ל תאלא וי"ד חכמות בחון תרונה ולבסוף כתיב כרחובות תתן קולה וע"י אלא חכמות בחון תרונה כד נגיד מוחא כתימאה דארין חפין למוחא ד"ה כיינון כייין כאלו מתחברין לבד תרין מוחין ואתעביד חד מוחא וע"י וכד נגיד מהאי לבאי כתיב תתן קולה חד ונדין להבין קיאמא ליה איהר כאלו יתחברין לבד מאי האי לבד דקאחר לבד מוחא וכי יש מקום פניו עיניו אלא לבד משיעור

פרצתא דו"ה הוי בחון תרונה והקליפות אינם עולים כי אם עד בינה שהוא קוית ז"א כדכתיב וישא אחיו ב' יחדו וכשהוא לבד מו"ה הוא לבד והקליפות שהן להם עוד אחיהו נייבא דהאי חון דאחר קרא הוי חון מתחום הקליפות. וכמו כן אמנאך בחון חשקך: והנה ידוע הוא שהשכינה מנייה בעולמות אלו תדיר עם ישראל כדאמרנו ח"ו גלו ליצורים שכינה עייהם אבל ק"ה מתעלה למעלה. הרי שהשכינה מתהלכת בין הקליפות וק"ה מתעלה למעלה וזהו הברור שיש בו"ן הוא ולכן השכינה מתאווה להיות חון מתחום זה כדי להתחד עם בעלה כיון שזנינו בוהר. כמה תקומות שרין לנלות השכינה למעלה מהכתר למחא עם בעלה כאשר תראה לחן ככרקים הבאים ח"ה קרא אמנאך בחון דהיינו מוחין לקליפות. וח"ה והרי להלן בוהר: קרא דק"ה ע"ה איתא כזה הלשון כתיב חכמות בחון תרונה הוי בחון כהאי

חון ואלו השערות הם שעינין ולכן נקרא חכמות הוי חכמות בחון תרונה שירדים לאו"ה נוטם יורדים ביחד על רישא חו"ה ולפי שהשערות לעולם הם תלויים עליהם ומשיעיה' כהם מאותו עלא דכולתא שאורנו ע"כ לית בהם פירודא לעליון כחדא שרין ולא יתפרשן לעליון ויוונס תדיר לכן נקראים רעים ולפי ששכינה מתפרשא ונעלה בגלות אמהה ווי יתכן כאז לי דהיינו שבהם כדורגה אחד למעלה יונק שדי אחי כלומר יונק אותם השדים שינק את אחי ואלו אהרעשדי אחי הוי כאלה חשדי אחי ממש והשדים אלו הם החכמות שהם השערות שאמרנו שיונקת מנד חון לפיכך ויוונס תדיר. ושכינה ג"כ רונה כזה היוונג ליהוי תדיה ע"ה אמהה ווי יתכן כאז לי יונק שדי אחי שדים שיונקת אחי יונק שהם אותם החכמות הכל אמנאך בחון חשקך לא יכוון לי האי חון דקאחר חון מתחום הקליפות דהיינו למעלה למעלה

וכשהוא

עץ למלהים פרק ו'

בית קדש הקדשים פרק ו'

ז"ל דמתחברן תרין מחזין . ומשמע דהאי בחון קאי אז"ל .
 וי"ל דנולת חון משמע לתרי אפי כמו יציאת השבת שהמוציא
 מרשות לרשות נקרא הוציא ויש ג' דלויכו הכנסה לא קרי לה
 אלא יציאה כן כל העולמות כלם אפיילו עולם השכל דלויכו
 עולם העשיה דלויכו יותר פנימי מעולם שכל מקיפין אותו
 שהרי השמים מקיפין את הארץ וזה שלמעלה ייחשבים מקיפין
 את השמי' הרי שכל עולם השכל הוא יותר פנימי לזה שמי' על'
 מינו דבגויה שריא וכדכתיב בן דדורי דז"ל בתוך כדורי דז"ל
 וכדורי דז"ל בתוך כדורי דז"ל . א"כ כמש"ל הוא יותר פנימי
 מאז"ל ומז"ל ולפי זה דל"ל בו"ל חכמות כפינס תרונה דז"ל
 פנימי הוא כאמור א"כ למה אומר בחון . לא התירוק הוא כמה
 שהקדמנו שהמוציא מרשות לרשות אותו הפנימי יקרא חון
 דהיינו שיצא הדבר חון מתחמו וכוה נוכל לדרוש הפסוק של
 אחאך בחון באופן אחד בהקדמה או שהקדמו וקודם נקדק
 בפסוק מי יתכן כאח ליה דל"ל מי יתנני כאחות לך וזה
 משמע שתעלה השכינה למעלה ולמה אחרה מי יתכן כאח לי
 ועוד מאי אחאך תיכח או ניוותרת דהי"ל יתתכן כאח לי יונק
 שדי אחי בחון אשקך . אלא יתורן כמה שבאר לקמן כפרקים
 הבאים בסוד הוציא חנה מנרתק שלעתיד לבא עתיד להתגלו'
 מלכא קדישא בכל עולמות אבי"ע וכוה ימותו כל הקליפות .
 וכוה יבוא ביאר הפסוק היטב שלפי שעתה בחון הוא השכינה
 באלו העולמות ומ"ק הוא למעלה כנזכר לכן אומרת השכינה
 לת"ק מי יתכן כאח לי שתתגלה באלו העולמות ותהיה יונק
 שדי אחי שעתה אתה למעלה ואינו יונק שדי אחי אבל כשתתגל'
 באלו העולמות תהיה יונק שדי אחי . וכוה אחאך תניחא
 עה שלא היה מקודם וכוה יהיה בחון שהוא מקום מהקליפות
 הנקרא חון כז"ל ונגד לשני אחיו בחון ואו אשקך גם לא
 יכוון לי לפי שגבוליו באלו העולמות כל הקליפות יתבטלו
 וכוה אשקך גם לא יכוון לי . הרי שגלת חון ושתתעצ לתרי
 אכני או שהוא חון לקדושה או חון לקליפה :

ומ"ש כבית קדש הקדשים ששערין דרישא תליין עד
 רישא דכתפין דז"ל זה מכואר בוחר ויקרא דך קכ"ט ע"ל
 וז"ל קונין דשערין תליין כתיקוני קנייס כעמך קני עד כתפני .
 עד כתפני ס"ד אלא עד ראשי דכתפני דלא אתחוי קודלי .
ומה שכתוב כבית קדש הקדשים שהיו שהמלכי כמנין וזה .
 זה מכואר ככתבי האר"י זנוק"ל . גם איתא בוחר
 בראשית דף א' ע"ל וז"ל וכמה דייקא דכרית אודרע במ"ב
 ציונן הווא ורעא כן אודרע שאל גפיא מרש במ"ב אתון
 בעשאל

וכשהוא חון מהקליפות אין עם כושה ולא כוון שלא כתבושמו
 אדם ואשתו לא אחר שגלו הקליפות וכוונתו שיהיו עם קליפה
 אין עם כושה וכלימה לא מנשיקין ולא מווינו על זה אמר אחאך
 בחון אשקך . גם לא יכוון האוי גם לרבו ויוונ כלום אהדונו
 כפרהסיה לא יכוון לי שאין עם קליפות שאתבושם :
נמצינו למדן שאלו הסערות דייקא דרישא הם אורות
 פנימיים יונת מ"ו תיקוני דרישא שהם יוקבלים
 האור קודם ולא"כ משכישים אותו האור דרך מינו כדו שיתלם
 כח האור ויסבלו אותו העולמות על זה אמר דרך מינו דרישא
 ודרך שערין דייקא כדו שיוכלו אלו הפרזוכים לסובלו אלא
 יוא האור בלי חדה ושיעור דהיינו שלא היו אלו התקונים
 הנזכר באופן שזכרנו וע"כ לא יוכלו העולמות לסבול תוקן
 האור וחתו ואתבטלו ולא אתקיימו וכך בהם ג' דברים אלו
 נגד כל ג' עולמות ב"ע שיהיו בהם המנונות וכל אחד כפי
 ירדתו כך קרא עליו עם . אלו שירדו בעולם העשיה קרא
 בהם מיתה ושל יערה בטול אע"פ שאינו כמות כיון שאמר בן
 משה באלו חת ובעל יון העולם וחשוב כמות . ולא אתקיימו אלו
 שירדו בעולם הבריאה שלא נזכר להם לא בטול ולא חיתו אלא
 שלא נתקיימו בתקומם ואטילו את קרא ויתת כדכתיב
 באדרה ואי תיחא וימות וימות דלתבטלו לגירי לאו הכי אלא
 כל מאן דנחית מדרגא דהוה ביה קרי ביה מיתה כד"ל וימות
 מלך חזרים וזהו המיתה שאמר בבריאה היינו דלא אתקיימו
 בתקויים : ורע עליו הו' יולכים שוינו כל אחד היו
 מו' קנות בסוד ואלה היולכים כיוון ואלה היולכים ורע שאם
 לא היה זה השערן לא היה ביה יון שיהי אור חזור וכשלא
 היה אור חזור לא היה כח בעולם לסבול אותו . ע"כ כמנהג
 מכוונת מאת עתיקא קדישא ד"ק הישך אורו בכח גדול כדו
 שיהיו הכלים נשברים ויתעשה האור חזר שהוא שורש הדין
 מינה וכוה . נמצא שכן אור חזור שהוא שורש הדין וכן
 אור קו הישר שהוא שורש החיים הכל אור אחד שאור הישר
 הכה בכלים ולא מא' בלי חזיון וזהו לאחרי נעשה אור
 חזור ונעשה מקבל לאור קו הישר ולפי שאור הישר ואור החזור
 הכל אחד לפיכך היה צורך לסבול אור הישר . נמצא שכן
 שורש החסדים וכן שורש הנזירות הכל אחד וזהו סודו הוא
 האלפים ר"ל ששורש החיים הוא בענין שורש החיים .
 וכוה יתורן ויה שחרו חו' לקדם כנכרא העולם היה ביה
 עולמות וחריבין . שקשה טובא למה לא נעשה דעתו יתברך
 מתחילה לכנות עולם שיקיימו דלא שייך בוכה ומחריב' אלא
 ב"ק

עצומה דבראשית הרי שרע קדש אי אודע ב' כ' ויונין וחס המלכים שלמו כבינה דליהי ארץ אחס כמבואר באידרא רבה :

(מאמר זה של בראשית תתאלמו כס' תעצומות ע"ש) :

ובתו שבתו ככית קדש הקדשים שכן ח"ה הוא שרע הדינין וכן אור קו הישר שהוא שרע הרחמים הכל אור א' קך נראה
 במאמר שזית קדש ע' כ' כח לת"ח והשבות ונו"א לבן חכמי ליה לא אחר משה אי אמת כפי למיקם על דא ולמיכדע כיב'
 הוא האלמים והשבות אל לבן וכן הנדע ליה . לבן יתר המוכ ותר הרע דלתכליל דא ברא וליהוה חד : והנה יש לדקדק
 בבקו"י ש' דעת היום ולי היום וכו' היום ידע ולא לחזר דהי' לל וידעת והשבות אל לבן מאי היום אלף ידוע הוא שהשם
 נקרא יום והשם יש בו שני הפכים כגוף אחד שהשור עושה לבן והלבן עושה שחור לאיש אשר בשית דוח חיים באש כשהוא
 הולך בשמש והוא לבן השמש עושה חיות שחור וכל דבר של ילבוש או שעה כשנתינים אותה בשמש הוא מתלבן והרואה דבר זה
 יענה אף דבר א' יעשה ב' הפכים לשוריעשה לבן ולכן יעשה שחור . לבן אמור וידעת היום כשתראה ששמש עושה שני הפכים
 והוא דבר אחד והשבות אל לבן שיהא על השני הפכים והם השני יערים והכל דבר אחד . על פי שני ראיות אלו תדע ש"ה
 הוא האלמים כי האור הישר שהוא ה' שהיא שרע הרחמים וכף האור חומר שהוא אלמים שהוא שרע הדינין ככל א' :
 וצריך להבין ליה האור חומר וקרא אור ולמה האור ישר וקרא פנים כמבואר בכתבי האר"י וכו' . אלא תדע כשאור
 הישר יורד למטה חמית שהוא יורד אליו אנו חמים פניו ולכן יקרא פנים אבל האור חומר הוא כשהוא מתעלה
 ליעלה אז יהיו פניו ממום ליעלה ולא יתראה אלא החזרויים לבן נקרא אור האור חומר . כמזא כי בין האור הישר ובין האור
 חומר כלל חד . ואתריונו האור חומר האור הישר כהור דשימא וסיבארכמו שהשמש והירח הכל אור אחד אע"פ שתראה אותם
 יושבים בכל . כך אור הישר ואור חומרם אור אחד כלי פירודא . מאור השמש תבין זה כח שאמר וידעת היום :
 וא"ה כא כינר תדע שהשמש והירח הם שני כלים משונים דהיינו כלי השמש כלו וך והאור שריו בתוכו ולכן האור בוקע ומאיר
 ליעלה כלו אבל כלי הלכנה חניו וך דהיינו פנים דילה וחניו אינו וך דהיינו האחוריו' דילה ולית לה אור מדילה לא מאותו
 האור שאיר בה השמש . והנה עתה תראה הלכנה דהיינו המראה שאנד אחד יתראה בה הכל ומנד אחר לא יתראה בה דבר
 וכשתשים אותה המראה כנגד השמש יתאור מהמראה עולה למעלה כאלו יש בתוך המראה דבר מאיר וכחוש הראות יתראה
 דבר חדר דלא דמי לאור הראשון אבל האמת הוא שזה אור השמש חמש ואע"פ שזה עולה זה יורד הכל אור אחד . הרי שאור
 חומר חזר הישר הם אור אחד הו' וידעת היום כליהר כשתדע ענין היום שהוא השמש אז תדע שה' הוא אלמים ובהו אתיא שפיר
 פסוק לא יהיה לך עוד השמש לאור ימים ולמנוה הירח לא יאיר לך והיה לך לאור עולם : והנה צריך להבין כפיסוק זה
 בשניים שיש להתבונן בו למה בשמש אור לא יהיה לך השמש לאור ימים וכירח אחר ולמנוה הירח לא יאיר לך לילה . ה"ל
 ולא יהיה לך הירח לאור לילה כיון שאחר בשמש ולמה שינה ואחר ולמנוה הירח לא יאיר לך . ועוד מהו ולמנוה ה' לל ומנוה .
 ועוד שני לל והירח לא יאיר ונו' אלא כזה שהקדמנו יתרון שהלכנה לית לה אור מנרמה אלא מאותו האור שאיר בה השמש
 ובה אתיא שפיר קרא דלא יהיה לך השמש לאור ימים כו"ס ח' ללעתיד לבא מוציא הקב"ה חמה מגרתקה ובחמה הוא האור
 שבתוך השמש והשמש הוא כלי לאור שבתוכו ולכן לא יהיה לך עוד השמש לאור ימים כי האור שבתוכו נתכשט וינאה חמה שהוא
 החי . מגרתקה שהוא שרע הכלי באור ולכן לא יהיה לך השמש לאור ימים ואפילו להאיר בירח לא יאיר ח"ש ולמנוה הירח
 ה"ל להאיר בתוך הירח כמו שהיה מקודם אור הירח היה מאור השמש אפילו באופן זה לא יאיר לך . למה כי ה' יהיה לך לאור
 עולם שיוציא חמה מגרתקה שהוא האור הפנימי . וכו' יתיישב הבקוק ויהי אור כלכנה כאור החמה ואור החמה שבשמים .
 דקשה מאד שאיר קרא לא יהיה לך השמש לאור ימים שאפילו השמש אינו מאיר א"כ אף אור והיה אור כלכנה באור החמה .
 אלא כזה שאירנו יתרון שהשמש הוא כלי לאור שבתוכו שהוא החמה באור . ולכן הירח לית לה מגרמה כלום אלא מאותו
 האור שהוא בוקע מתוך הכלי וואיר בה ח"ס היחוד שגלות אבל לעתיד לבוא שמוציא חמה מגרתקה דהיינו שיפשיט מלבושו
 או תקרא לבנה ולא ירח שהיא שחורה ואו האור דילה לא יהיה על ידי מלבושים אלא כמו שהיה אותו האור קדמון בתוך
 השמש ובהו היה אורו גדול כך יהיה בתוך הלכנה שהיא השכינה יהיה אורה גדול כמו שהוא אור השמש עתה . ח"ש והיה אור
 הלכנה באור החמה ואו תראה הלכנה שהיא השכינה כמו השמש וזה כבוד הפסוק ורחא לכם יראה שני שמש נדקה ושמש שהיא נדקה
 דהיינו השכינה . כתיבנו למידם שכן אור חומר ואור הישר הכל אחד וזהו למוד שהשמש הו' וידעת היום וכו' וקמוכן עבדא

ביתר

עון לאלהים פירק ז

לחזור בדאשית כס' דף קמ"ז ע"א ו"ל שומש' וס'הרת תדא' אינון כלי' פירוודא. וס'הרת אע"ג דליהי תחות שמשא כלל' איהי' שמשא כלל' פירוודא. הרי כגידור שין' המיש' מדע' מהאות חוזר שהוא ערש הגבורות ואור קרבי' שר הוא סטרא דחסדים כלל' חד הוי וידעת היום והשבות אל לבבך יתיישב לבבך איך ה' דליהו רמיזים הוא בעצמו אלהים דליהו מדת הדין וכלל' חד :

עון לאלהים פירק ז מהיסנותא וכלל' בית קרש הקדשים פירק ז

ולבוא לא יחזור המזרח תריך שדע שהיו ב' ימיני תיקונים האחד היינו שבעד שלא היו הדינים גלויים שהוא אור חוזר לא היה אפשר הבנין להתקיים. והב' הוא שיקודם היו הספרות משתלשלות וז' אחר זו וע"ז נא להם ביטול דהיינו שהיתה החסד יוקבל כל האור וזמנת שהיה האור רב לא יכלה לסבול ובשכרה וכן כולם לפי שהיו בזותו אחר זו ולכן לא יכלה לסבול. וח' ת' מעיקרא למה לא היו זה כנגד זה כמו שה' אחר התיקון ולא היו נשברים. וי"ל שזעקרא קידם השכרה לא היו גבורות כמו שא"ל לעיל אלא היה קו א' ואחר ששברו ונעשו גבורות שהוא אור חוזר נעשה קו השלישי שהוא קו הגבורה. לכן יקודם ילאו זה אחר זה כקו החסד ומרוכ השפע נשברו ואחר שכתהו הגבורות שהוא אור חוזר

או נעשית המתקלא ולכן נקרא גדולה שאלה התיקון לא היה מתגדל שזו כדוראיו וגם לא היו עכריך גבורתו וכן כולם שכלם לשונות של עבת והוד והודן היודר לתוך אלא כרוב אונים על כן נשעשה התיקון מתגדל ונתגבר ונתפאר וכו' על זה נקראים ספרות בשמות אלו אחר התיקון לפי שיקודם לא היו מכירין גדולתו וגבורתו ותפארתו. וז' רין לבבך למה החסד יהיה קר ותיים והגבורות יהיה חס ואש ואין אכרהם שהוא חסד שהג' מים הוליד את ירחק שהוא גבורה שהוא אש ואין ירחק שהוא גבורה הוליד את יעקב שהוא רחמים :

חדע שאחר שנתקן המתקלא ונעשה זו כנגד זו התיקון האורות ל' רין מתקום לתקן והתחיל האור ל' רין יתייין לשאל' ויש להבין למה אנו קוראים לזה ימין ימין ויש בה יתייין כח שהשאל' יואחר שהם ב' זרועות ורות אחד להם א"כ למה ישתנה הימין מהשאל'. אלא ששענת המזנים דהיינו בשעת הנקיעה שבקע האויר אף עלפי שפכה האור ונעשה אויר ע"י הכדור שהכית בנחתו בכל זאת לא נמשך האור יוכל וכל יתקן האויר

בכית קדש' הקדשים שהיו שני מיני תיקונים האחד גילוי הדיקון דהיינו התהוות האור חוזר. והשני שנעשה השונות' האגפין באגפין. הכה הכוונה היא כך שהאור ישר שורד בכל' אס' לא היה בו שורש גבורות שהוא האור חוזר אפילו שנשבר בכל' ונפל כתקן כ"ע ה' האור יורד אחריו. ובזה היה עתמלתא תחלה והיה הדבר חוזר לפנות שהיה נמצא שכיבת התיקון הוא האור חוזר. והנה יקודם הכל היה אור אחד ולא היה חדע' איהו הוא שורש החסדים ואחיה הוא שורש הגבורות אחד שנשבר הכלים הוכרח להתרוע' מדת שורש הגבורות בחזרתו לתעלה שחזרתו לתעלה הענין האור ישר שלא ירד נמצא שאם לא היו נשברים הכל' לא היה מתחדד הגבורות מן החסדים וע"י שכירת הכלים נתברר

נתקנו החסדים והגבורות שהם כסוד דבר ונוקבא דבר פחסדים נוקבא בגבורות וכן לושפע ונוקבא לקבל. וע"י קביעת האור ישר שמתקנת אותה ה' א' שלא ירד למטה נתקנו העולמות הוי תחות נשים בכתה ביתה. והתיקון הזה של דבר ונוקבא הם שני תיקונים אעפ"י שהם בתיקון אחד. הא' כיצד בדרך משל יקודם היה גולם ולא שייך קיה לא שם וכך לפי שהיה כלול ביה נוקבא לפי שהיה כלול ביה זכר וכשנתפרד הגולם היה ל' חלקים חלק החסד נעשה זוכרא לעצמו וחלק הגבורה נעשה נוקבא לעצמה אז כל חד וחד יקרא כשמו לבדו וכל א' שייך שמו עליו. נמצא כח"ס לעיל שדדך תיקון א' נעשו הב' תיקונים דהיינו ע"י שנתפרדו זה מזה נתקנו חלק הזכר לעצמו ונעשה זכר וחלק הנקבה לעצמו ונעשית נקבה כך האור ישר והאור חוזר היו הכל אור א' וע"י הבטיעות ששטט האור בכלים יתעוררו הגבורות ונעשה אור חוזר וגולו החסדים והגבורו וכן איתא בזוהר ויקרא דף ר"ג ע"א וז"ל ת"ח בשעתא דע"ק קתימא דכל סתימין בעא לאתתקבא

באותה שצורה ולא נקרא בשם סדיקה לפי שכתר היה משפיע לחו"ב והחלון היה פתוח אבל חו"ב שהיו שתומים ושאר הפעירות היו כלולים בתוכם ע"כ הוצרך קדיקה להוציאם שתוכם וע"כ כתר לא נאמר בו סדיקה ומאחר שלא הוצרך סדיקה לפי שאין האור מתיישב בו אלא דרך העברה כג"ל אם כן למה הוצרך מדת הכתר אלא תדע שכשירדו האורות למטה בעת השבירה נתרוקן גם האור שהיה בתוך הכתר לפי שכשהיו אטומים או"ל היה כדמיון זעיר היוורד שכשנפתם המעיין לא יתגלגלו המים היוורדים אבל שכשנבקו או"ל נתגלגלו המים למטה וחלק הכתר ירד ג"כ וכשחזר האור לתקומה אחר השבירה כסוד אור חזר חלק הכתר ג"כ ליוקמו שהיו חיה ה"ל והיא חיה עלתה למעלה מהכתר כג"ל ואחר שעלו נשמות הכלים בנו אחא יצאה נינונא פטישא חזקה מכוניא דקדיונותא ולקחה אותה חיה שעלתה בכתר והגשמה שעלתה למחמה וחיבור עם הרוח שעלה לבינה ועשתה מהם ג"כ דמ"ק מהחיה נעשה כתר ומהגשמה חכמה ומהרוח בינה דמלכא קדישא נמונא שאם לא היה מציאות הכתר לא היה אפשר לעשות כתר למלכא קדישא : ויש לתת טעם אחר עמוק עמוק בהיות שהוא צפה ומביט עד סוף . שיער האור חודר שהוא שורש הדינים עד היכן יגיעו ואם נשמתא דכל דחיי שהוא רצון דעתיקא קדישא דכל קדישיא לא היה עושה פרנוף שכתר כשהיה עולה ה"ה בחינות דאור חזר למעלה הי' עולה ברחם כבינה והגשמה בחכמה והחיה היתה צריכה לשלוח דעתיקא קדישא ד"ק . יען כי לא היה כתר נמונא שיחידה שהיא שורש הדינים היתה צריכה להגיע אליו דהיינו לנשמתא זזה אי אפשר שח"ו ביה לא פגע שום פנימו ולא שום תנועה כדי שיתרבו בו שורש הדינים . ע"ז שיער עד כמה עולה בחינת האור חזר שהוא שורש הדינים ולכך עשה פרנוף הכתר ג"כ . וכזה בעלית אור חזר למעלה עלה רוח לבינה ובחינת גשמת המאכין עלה בחכמה ובחינת חיה של המאכין עלה פכרת ובחינת יחידה של המאכין הגיע עד עתיקא קדישא ונמונא שכשמה לא הגיע כה שום בחינת מאור חזר :

קדישא ושכינותיה דאינון כב' עטרין ודייקה נמי מן התעלפותא דאמר ממה דלית ביה רשימו ולא רעותה ולא אומר ממה דלאו חיהו רשימו ולא רעותה אלא דלית ביה דהיינו לנו מינייה ר"ל לנו מינייה לא יש רעותא אבל הוא בעצמו רעותא חדא דלאיבי נשמתא דכל נשמתין דשריא גו עתיקא קדישא כדמיתני בזהור ויקרא ד"ק כ"ו ע"כ ח"ל לאנשגא כהאזא נניעו וכו' : דדעוא דכל רעון ביה . ביה דוקא שריא כדרישטא בפרק קמא עיין שם . (וביאר מאמר תוספתא זו עיין בס' תעצמות וס' יבואר היטב בע"ה) גם איתא בזהור ויקרא ד"ק דר"ל ע"כ עולת תמיד דא שכונתא דסליקת לעילא ונא ולחן סליקת לאתר דאתגורת נותין דליהו א"ס ואיבו גבוה מכל . ספירת ה"ה שהשכינה ג"כ איהי גוהה מע"ק משם הנקרא א"ס מטעמים הנו"ל ואע"פ שלא נתפרסם בשכינה מאמה בטרא היא כבר כתבאר לעיל כסוד חף ידי יסדה ארץ ומימי טפחה שמים וגם מכוור בזהור ויקרא ד"ק ר"ל ע"א ח"ל ירתתא דאכזי ואמיה ירית מאי ירתתא דא תרין עטרין דהו גניזין בגוייהו ואחסינו לכן דא מסטרא דאכזי הוה גניז בגויה דא עטרא דאקרי חסד ומסטרא דאמא חד עטרא דאקרי גבורה וכולהו מתעטרין ברישיה ואחיד לון : הגח יש לדקדק במאמר זה ולהבין התרין עטרין אלו אם הם דאבא ואמא או באו לו דרדאו"ל אם נאמר שהם יחאו"ל לא היה להם להקראא חסד וגבורה כי מעיקרא העטרין האלו הם מוחין ואמוחין הם מחכמה וכינה וא"כ היה להם להקראות חכמה וכינה סטרא חד אתי מחכמה דאבא וסטרא חד אתי מינייה דאמא אלא מדקראם חסד וגבורה ש"מ שהשני עטרין הם חסד וגבורה דע"ק דכל קדישין הנקרא א"ס משמש אתגורו כמ"ש בזהור ויקרא ד"ק ר"ל ע"כ ולחן סליקת לאתר דאתגור מתין דליהו א"ס והרי שהשכינה מתתן אתגורת ומלכא קדישא ושכינתיה חד אינון . ודייקא נמי דקתני ירתתא דאכזי ואמיה ירית ולא אמר מאכזי ואמיה ירית ומדקראת ירתתא דאכזי שמע מינייה שדאו לאכזי מע"ק . אי נמי מדקראת דהו גניזין בגוייהו דאו"ל שמע מינייה דלאו הם מעגס דאו"ל אלא באו מעתיקא קדישא דר"ל או"ל והו גניזין בגוייהו דאו"ל וירית לון האי

יב ומ"ש

פרעה שהיא למעלה ממנו לפי שהוא בעורף . וא"ת הרי
לפעמים עולה עד הכתר לקבל קדושה . אפי' באותו זמן הוא
טוב בשנה כנגד בינה ואינו עליו א"כ כיצד אחר הנני עליך
אלא שלא ידעו כמה הם גולכים ולא ידעו הפנימיות ועל רוח
גדל נקרא מהימנותא דמהימנותא דהיינו עיקר כל האמונות
כפנימיות : ואנכי אורחין כבאר הכתוב שאמר התנין
הגדול הרוכז בתוך יאוריו כי רוכז משמע שאינו זו מתקומו
כמו רוכז תחת משאו וקשה א"כ איך אפשר שתבין אחד ירכז
בכמה יאורים והי"ל בתוך יאורו או בתוך יאורו . עוד קשה
עלת בתוך הוא מיותר לגמרי כי כיון שהוא ביאור והוא שהוא
בתוך היאור : אמנם הכוונה שזלת יאוריו לא קאי
אתנין אלא ר"ל יאוריו דקב"ה וזה היאורים הלא תדע שהיאור
הראשון הוא יאור המוחין דהיינו חוט השדרה שמעם יורדים
במוחין לו"ן והיאור השני הוא הגרון שהוא יאור שהגשמה עולה
בו ותנין הגדול הוא סוד הושט שמעם יורד שפע לקליפות שהם
הטע"ו וכל מה שבתוך הבטן ולכן פרעה הוא ראש לכל הקליפות
שזיינו יורד השפע לקליפות ולפי שהקליפות שרי ביחודא וסי'י
כפירודא קדמתגא שהפוגא הוא ו"ב מקומות דהיינו בית השתן
ובית הרעי אבל הכניסה הוא ממקום א"הוי שרי ביחודא וסיים
כפירודא ולכן פעור עבודתו היתה שהיו פוערים לפניו וזהו
שפיגו . ואנכי ארחין כבאר פסוק אחד קשה ההכנה והוא מה
שזכיא הכניא הנה ה' פוקד בחרבו הקשה וכו' על לוייתן נחש
בריי ועל לוייתן נחש עקלתון והרג את התנין אשר בים .
וקשה טובא איך יתכן שיהרג את מי שלא נפקד בחרב דהיינו
התנין מאחר דנחש ברית ונחש עקלתון הם שנאח' בהם פקידת
חרב לא נזכר בהם הריגה : אמנם הענין הוא שכבר
אחרנו דסיים בפירודא ומתחלק לב' צינורות בית השתן נקרא
נחש ברית ומיטרא דקליפה ובית הרעי הוא נחש עקלתון
צינים פזים כדרך עקש והנה התנין הגדול בהיותו הושט שהוא
מאחורי הכיפה שהוא הגרון כסוד קנה חכמה קנה בינה א"ל
להורגו ולשחטו כי הוא תועלת ללב ג"כ אלא מה יעשה
להפקיד ראש הקליפות סותם לו הב' מוצאות ובהסתם
המוצאות ממילא נהרג דהיינו שלא יאכל דבר שגרון לקליפות
שהם הנועים שאחר שאין לו מוצא אינו אוכל כ"א דבר התחזי'
ללב שהוא ת"ת ריחו כלב דווקא ואינו אוכל כ"א לחם השמים
דווקא כמו היין שהוא לחם מן השמים שאינו נעשה רעי וזהו
כוונת הפסוק שלא אחר הנה ה' הורג בחרבו אלא כוונתו כמו
מי שפוקד שומרים על דבר לבל יבא לחזק דכתיב על חומותיך
ירושלים

דילהון הוא מהתנין ולמטה ככו' לתאמר שחכמתם היא מאתך
עילאה לכן אחר אבל חכמתא דילהון לתתא מכל דרגין שהיא
יותר למטה מריש שולטנות' דילהון . ולכך הביא רמב"ם לדברתי
ת"ח חכמתא דילהון כדרגין תתאין ומדכשיין לון לאלין דרגין
תתאין כדרגין עילאין . רישי שולטנותהון והנה דאינון רישי
שולטנותהון עיקרא דילהון לתתא מההוא תנינא . דהיינו
באיסטמוכא ונשתלשץ בתנינא דהוא כושט דהא תתון נטיל
חילא דרגין עילאה דילהון וכל זה רמזו בפסוק מכבוד פרעה
שפרעה הוא התנין וכבוד פרעה הוא רישי שולטנותהון לתתא
מההוא תנינא עד בכור השפחה דליהו חכמתא דילהון דאינון
הנהו דרגין דאכפין לון מההו עילאין ואינון אשר אח' הרחי'
דהרמיס אינון דרגין עילאין כלאמרן הרמוזים באיסטמוכא
ואחר הרמיס אינו חכמתא דילהון דינקין מן האיסטמוכ' הרי
שכל המאמר רמזו בפסוק אשר אחר הרמיס וז"ש המאמר
משמע אשר אחר הרמיס . הרי למדנו שהושט הוא התנין
כזכור : וז"ש בבית קדש הקדשים שעיקר הכוונה
היתה לברר אוכל מתוך הפסולת וגו' ידוע הוא לפניו כל יודע
חן שכל עולם ועולם מעולמות אב"ע יש וז"ן ובכל פרושין
ובכל אחר וז"ן נקרא קב"ה ושכינתיה וזהו יתמה המענין כי
כמה קב"ה יש ח"ו . והענין הוא כי א"ה מלבוסין נעשו להאי
נשמת' וכל המלבוסין האו הם מהב' עיטרין שהם סוד הא' מלבין
וכתברו בירור אחר בירור לשעות פרושין של וז"ן שכל עולם
ועולם כפי יכולת העולם ההוא כדי שתלבוש הנשמה בכל
העולמות כדאיתא באידרא רבא דף קע"א ע"ב וכל דא למה
בגין לאשתלפא ולעילא ביה סתים דסתיהמה עילאה וגו'
ולאשתלפא להיה נשמתא מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין
בגין דיהוי היה נשמתא משתכחא ככולא ומתפשטא ככולא .
הרי שכל מה שהוצרך למהוי וז"ן בכל עולם ועולם הוא להלביש
להיה נשמתא למהוי הוא שליט ככלא ואע"פי שתראה שהם
ה' מלבוסים כבר אחרנו לך שהכל דבר א' וכמו שתראה באדם
השפל שיש לו עוד וכשר וערקין וגידי' ועצמות ותוכיות העצמו'
וזה בלא זה אי אפשר ואע"פי שזה תפקד לזה וזה פנימי מה
הכל גוף אחד ואם כך הוא בדבר גשמי מ"ש וקו' בדבר רוחני'
הרוחניות שאע"פי שתראה ה' בחיות וכל א' נקרא קב"ה
ושכינתיה הכל דבר א' וכולם הוצרכו כפי צורך כל העולמות
כמו שהוצרך ה' בחיות באדם התחתון באמור שזה בלא זה אי
אפשר והכל דבר א' וז"ש בזהו ויקרא דף קמ"ג ע"ב ותאנא
כנגיעותא דקשרא כיון דאתבסמו לעילא כללא דאדם גושא

עון לאלהים פירק ח

בית קדש הקדשים פירק ח

קדישא דכר ונוקבא אתחברו ומנא תליתא ונפק אתבכחותא
דכולא הרי שהיו כירורים הרבה שכל ומנא דאתחבר דכר
ונוקבא הוא להניא אתבכחותא חדא . גס שס בסמך
ומתחברין עלמין ומתאחדן דא דא ואתעבידו חד גופא וכנין
דכלהו חד גופא שכיתא לעילא שכיתא לתתא קב"ה לעילא
קב"ה לתתא ומשפת רוחא ועילא חד גופא וככולא לא
אתחוי אלא חד . הרי כבירוד שכל העולמות אינן חד גופא
כו"ט ע"כ :

דזשלי הפקדתי שומרי'הו לשון פוקד ולא אורג דהיינו שבותם
הב' מונחות שלהם לבל יוצאו דבר לחוץ וכוה אורג את התנין
אשר בים לרמוז על הושט שהוא בים העליונה שהוא בינה :
וגהוור לענייננו נמצא שהתנין הוא הושט ולכן הוא הראש
לכל הקליפות בני הרובץ בתוך יאוריו שאינו רובץ
ביאורים ממש אלא בתוך הב' יאורים דהיינו בתווך שהוא הושט
שעומד בין קנה לחוט השדרה : ונחזור לענייננו דע שלפי
שלא ידעו האימיתיות האומרים שהאלהות הוא הת' משום
הכי לא תמצא בהם מי שידע למה לא נכתבו בתורה חיות
וידעים למה נכתב בתורה ברי"ש וכל"ה דל' וגם אינם מדעים

ות"ש

דא' ז' מלכים דמותו ואיך משגיחים במלך ח' . ועוד מאחר ש' מלכים עייתו והם כנגד ו"ס א"כ המלך הח' מי הוא ואשתו
האיטבאל מי היא מאחר שכל הספירות הם ז' וה' כבר מיתו א"כ הדר ואצתו מהיטבאל מי הם : אמנם אכן דאית בידך
אשתא דמהיטבאל ידעין בהו וע"ד ארדין ח' מלכים דמיתו וע"ד בתורה נכתב ברי"ש דהיינו בעת מלכותו דהיינו וימלך הדר
שפסעת מלכותו קרא הדר שהוא לשון הדורותו מי שנקרא הדר לפי שכבר אחרנו שהו מהב' עטרין דע"ק לכל קדישא לכן
קרא הדר לשון הדור ומה שנכתב הדר ברי"ש שוכר לפי חיותו לרמוז שחיותו לא היתה מיתה כמו שאר מלכים לא שנדד מקומו
וע"כ קרי בוק' חיותו ולשון הדר כמו גדל ר"ל דד ממקומו וזה התנודדת נקרא לו כמיתה ולא שמת ח' אלא בשאר מלכים נמצא
בהם חיותו ונשכרו כדמפורש שאררא ויתבאר לקמן בע"ה ושאר המאמר כבר מבואר למעלה למה הוצרכו שבידה :

אצור נבאר שערך הספירה היתה למכר אוכל מפסולות דהיינו לברר תוכיותם והמובחר שבהם שהיא נשמה שלהם ע"י
העולמות למעלה למצי אצור . ובעשה ויהם וין המוכחר שבמובחר שבהם פרוץ דמלכא קדישא ושכיתיה מנוקה מכל סיג
ולאניא הפסולות ח"א כ"א ע"י כטישא והפסולות הוה לא שהוא פסולות נזור ח"ו אלא שרעה לברר ה"ה מלבושים כדי שתתלבש
פשתא דכל חיי נאלו ה"ה מלבושים היו בחיות אחת קודם . מבורכים יחד וע"י הכטישות בידר בין חד למכריא וכתנדר כל
שחיה וזכאניה לבדה ובעשה כל בחינה בענינה מלבוש לבחינה הכנימית ויחכה ולגבי הפנימית החיונה קרא פסולת והיא
ח"א לעשרתו אלא ע"י כטישת שכן תראה באופן שגדי לברר הפנימיות אכתש בארפתא דפרולא וע"י זה הסתים כופלים ושאר
התוכיות כפי מכל סיג ולפי שהנחת הסגים היא ע"י הכאה לכן יוצאך דינין קשין כי כבר ידעת שכל תנועה מוליד חוס וכפרט
לכטישה לכן יצאו כלם דינים קשים והרוחניות עלה למעלה וכמו שהסגים כנאדם מהתוכיות לזהטין וכהרין ודעבין לאלתר
ג"כ אלו המלכים הנזכרים לא הוזכר בהם חיות אלא וימלך וימות ועבין נשזתיהן יתבאר לקמן :

עון לאלהים פירק ט

בית קדש הקדשים פירק ט

ומ"ש בבית קדש הקדשים ולמה היא רפ"ת נינונות וגו' זה
רמז בוורה בראשית דף א' ע"א ח"ו וכמה דיוקף
קלרית אחרת כח"כ ויוזון הוא זרעא וגו' . הרי שהיו מ"כ
מלכים וכל יולך היה לו כח וזנו דהיינו מלכות דידיה ח"ש מ"כ
דיוזון וכל דיוזון ו"ס דהיינו ו' קנות ומלכות . הרי בין הכל
ז"פ ח"כ הרי רפ"ד נינונות עתה צריך להבין למה היו רפ"ת
לנינונות מלכד ויה שנתבאר בבית קדש הקדשים נוכל עוד לומר
כמה דמיתו בוורה שיות דף ק"ו ע"ב ח"ל תמצא ספרא
דאעירא ספרא דשקיל כמתקלא וגו' ומלכין קדיאין מיתו
ויוזוניהן

ולכוא לא ביאור הואמר צריך להבין למה היו רפ"ת נינונות
שנפלו בתוך הקליפות ולא חסר או יתר וכוה תדע
איך הנשמה שלהם עלתה למעלה ולא נשארה בתוך הקליפות
וזהו הראשונים הביאו רמז למשפר רפ"ת משבוק רוח אלהים
מרחש"ת מ"ת רפ"ת . אינם עדיין צריכין אצו למדע למה
היו רפ"ת לא פחות ולא יותר . א"א צריך להודיעך כי מ"כ
מלכים הם שחיו ואצ"ע שלא נזכרו רמזים הם כפסוק ואלה
היולכים כיוצין ואל"ה שגולה מ"כ וזה שלא נזכרו כבירש לפי
שכלולים בהם . ואת כיצד הם ח"כ תדע שזה שכל בתוך
הקליפה

צ"כ מאמינים בזה כאשר מפורש בתורתם זכותו בתורתנו
 כל הגנים כאין נגדו הרי שאמונתם למעלה יורדת ;
 ועתה צריך לדעת מי הוא המאכל ומיהו זה האם הוא מה
 שקוראים הקדמונים א"ס זה א"ל להולמו זבח כל
 הקושיות וראיתם הזכרים גם שכל פשוט מוצא פשוט כמורה
 א"ל היה לו לבראות מלמות שאין קן ותכלית שאין הקבצה
 בזה אלא משרש הגברות • ואם הוא כסברת מי שאמר
 שהפשוט הוציא פשוט וא"כ פשוטים יצא מורכב מאחד שהפשוט
 ראשון אין לו קבצה צריך שיצא הפשוט השני בלי קבצה שאם
 הפשוט השני יש בו קבצה נמצא הראשון דלמו פשוט הוא וא"כ
 שהפשוט השני אין בו קבצה באיזה מקום נאצל הפשוט השני •
 ואחר שהפשוט הראשון היה מלא כלל והגזעם צריך שיהיה
 כפי שיעור פשוט ראשון והפשוט הראשון לא ה"ל שיעור מאחר
 שאיזה פשוט אם כן איך אפשר להמציא פשוט השני שיהיה
 כמותו : וא"כ דהא זה דאמרי פשוט לאו אפשיטותיה
 קאמר דהיינו ש"ס לגדלותו אלא קאי על דלית ליה תערובת
 דין כלל וכד' להמציא שורש הגבורה הנוסף להמציא שורש
 כמותו ועל ידי היות ב' פשוטים יורדים זה בזה ומתהווה שורש
 הגבורות ע"י הכאה • זה גם כן א"ל שאם המציא ראשון הוא
 פשוט לאין בו תערובת גבורה כלל למה נתאוה לגבורות
 ואחר שאין בו • אלא עיקר התשובה כפי הקדמיתנו
 ששורש המאדים והגבורות הוא מוקדם אפילו קודם המזעום
 וזהו יתרון הכל ועיין בפרק ראשון • הרי שמחת כל
 הקושיות וכיוצא בהן הן הבאים מחמת חקירה הן הבאים יוכח
 התורה מה שכתוב מוכרחים אנו לומר דלאו הוא כמשמעות
 סברת הקדמונים אלא שהמאציל והבורא והיוצר והעושה הוא
 הוא מאן דשיך ביה שיעור קומה וכל מה שכתוב בתורה זאע"ג
 שהם כדרכים נבחרים רחוקים מן השכל מ"מ המבין בכתרי
 המרכבה יבין וידע מהותו ויוכל להשיגו והוא הוא אלהי ישראל
 מושיע וחלוו שייכון כל שיהיו וכיוצא דכתיבין בתורה וכו' שייכון
 כל רמזים של פרטוף אדם וכו' שייך דנפיק מאלו"ל ולא שבראוהו
 אלו"ל ועל זה אמר ואלה המלכים אשר מלכו וכו' ומתים עליה
 רש"י דלאו הוא סהדותא על דמהימנותא דמהימנותא :
 וזה כדמו כיעקב ועשו ג"כ אע"פ שיצא ראשון עשו • השיכה
 ראשונה של יעקב היתה וע"ז יצא עשו כלו אדמוני לפי
 שהם כלם דניס קשים • ולפי שיעקב רמז לו יתברך אמרו
 ד"ל שאיור הקב"ה ליעקב אבי אלוה בעליונים ואתה אלוה
 בתחתונים • ויעקב רמז לשם פרטוכים דאצילות וכו' ונגו רחל
 השביעית

ואם דבר גשמי הוצרך להכדיל ע"י דבר אחר מכל שכן באור
 שהוא פשוט מכל הפשוטים • נמצא מן האמור שבע"כ לומר
 ששם מוסך להכדיל כינו' ובין הפשוט הכ' ובעל כרחך ג"כ
 לומר שהאי מתך הוא יותר מוגשם מן הפשוטות שאם היוסף
 היה לא יהיה מוגשם יותר מן הפשוטים מה הועיל החכם
 בחכמותו יחזור הדבר לכמו שהיה ומאחר דאמר שאין הפשוט
 מוציא אלא פשוט • צמורה זה המסך שצריך להיות יותר מוגשם
 כדי להכדיל בין ב' פשוטים מי המציאו שצדיין לא יתפשטו זה
 מזה בכל עוד שלא יתמסך כדי שגאמר מהכח ב' יצא זה
 הדבר יותר מוגשם • הרי בהכרח נגמר מכל הכל וגם מכל
 מה שכתוב בבית קדש הקדשים שאין ההקדמה הוואת מוסכמת
 וכל המאמין בהקדמה הזאת בע"כ צריך שיכפור בעיקר מוכרח
 לומר שהגשם היה קדמון בהקדמות הפשוט או מוכרח לומר
 שלא יש פשוט בעולם כאשר תמצא להלן בהקדמות הראש"ד
 בדף ד' ע"א ח"ל וצריך אתה לדע כי הפילוסופים אמרים
 שלא יתהווה דבר מלא דבר אלא עין ממינו ולדעתינו
 ולתורתנו הקדושה שהעולם מחדש אם כן יש לאפיקורסים
 פה לשאלו אותנו העולם לא ימלט מכ' עינים או שהיה לו חומר
 קדמון שמינו נברא העולם ומלאו • או לא היה שם חומר
 כלל אלא עילת העילות לבדו אם תאמר שהיה שם חומר הרי
 האמינו שיש דבר קדמון וזאת השם לבדו וזהו כפירה בתורה •
 ואם נאמר כי לא היה שם אלא הקב"ה ברא את העול' מעצמו
 אם כן הרי עצמותו נתגשם ואלו זה הבורא בתירונו אמר איפה
 היית כיוסדי ארץ הגד אם ידעת כינה פי' בכח החכמה וככח
 הכינה היה מציאות העולם עכ"ל • הרי בכירור דהראש"ד
 עצמו כתב שזאת הסברה היא סברת האפיקורסים שמאחר
 שחושבים שאין דבר יוצא מלא דבר • יתעורר להם הב' קושיות
 הללו זכופרים בעיקר • אבל לעצמינו דאית בידן רחא
 דמהימנותא וידעין דבידו יכולת לבראות יש מאין ואינהו
 בורא בלא שתופו כאשר הארכנו לעיל אין לנו שום קושיא
 ומאמינים בחידוש העולם מאחר שיש בידי יכולת להמציא הכל
 אבל עדיין צריכין אנו למודעי למה אמר הראש"ד ידוע הוא
 דמשמע דמסכים בדבר הזה וא"כ כסיון כתב מעש' לסתור
 והנה י"ל בזה דהאי דאמר הראש"ד ידוע הוא לאו סברתו
 להסכים על הדבר שהרי סיפא מוכח דלא ס"ל הכי כנ"ל אלא
 לומר לך שידוע הוא בין הפילוסופים האפיקורסים שאין דבר
 יוצא מלא דבר וכך היו סוברים אמונת העולם קודם נתינת
 התורה ולזה אמר הקב"ה לאיוב איפה היית כיוסדי ארץ כלומר
 כשיסדתי

כשמימי הארץ שהוא דבר גשמי איפה היית אתה לידע היכא
 עבדתיה והוגאיתי דבר גשמי ככה פשיטתי . קרי שהאב"ד
 כפי מה שדרש משניע שלא הקדים על ספרה . וזכור כמוני
 שפדו יקות להוציא יש מאין ולכן הביא בסמוך והסד כי
 עילת העילות יתחייב וזמנו כתר עליהם שכל פשוט בתכלית
 הפשוטות עד שאין בינו ובין עילתו דבר אלא שזה עילה וזה
 עלול וזה השכל השכל את עצמו ואת עילתו וההפך שיש
 בינו ובין עילתו הרי ג' השנות וכל אחד מאלה ההשנות ג' כן
 הציגו את כל א' ואל' . קרי . ה' השכל את עצמו . ב' השכל
 את עילתו . ג' השכל מה שבינו ובין עילתו . הא' השכל
 עצמו ועילתו וההפך שיש בינו לעילתו . ה' השכל עצמה
 ועילת עילתו וההפך שיש בין עצמה לעילת עילתה . ה'
 השכל עצם עילתה ועילת עילתה וההפך שביניהם . הריט'
 השנות ושורש העולם הכלל . הרי עשר השנות . הרי שמאחד
 יצאו ע' השנות כמו כן יכול להוציא לא דבר את דבר ולא גשם
 את גשם שהוא כעל היקולת והכח העולם . והוא הסוכל את
 העולם . שפדוך עקב אדן יתכן דבר גשמי לעמוד על דבר
 רוחני ותלוי ועומד בדבר הרוחני זה אין השכל כוכלו והרי
 אנו מוצאים שהעולם שהאן גשמי תלוי ברוח ואינו נופל כמו
 דאחר קרא תולה ארץ על בלימה אלא ודאי שבכחו סוכל את
 העולם ואפ"י שהוא פשוט כנכח העולם שאפילו לגשמי
 סוכלו . ואפ"י שהעולם אחרים שזה שגורד העולם
 באמצע האויר היינו נחמת מרוגת . תמיצת הנבלים אינם
 מניחים אותנו ליטול מזה מרוגתם . ואחר שגם בזה לא יחזר
 דעת הנוען . הן אמת שאנו מוצאים בחוש הראות מי שישם
 אבן בתוך הגלגל וסוכב הגלגל מלמטה במרוגה לא
 יפול האבן מתקומה אפילו שילך הגלגל למעלה ולמטה . הוא
 משום שהאבן מונחת בגלגל ונוגע עצם האבן בעצם הגלגל
 ונחמת מרוגת הגלגל מתאחו עצם הגלגל בעצם האבן אבל
 אם תשים האבן האחת באויר הגלגל אפילו שתהיה הגלגל
 הזה בכל מרוגה שבעולם חיד נוקלת האבן ואינה עומד כלום
 א"כ קראי נוף הארץ איך עומדת בתוך אויר שהיאם אם לא
 יכולתן ועל זה נאמר עלינו תולה ארץ על בלימה שזה
 יכולתו ועתה אם תרצה לידע יכולתו איך היא כוללת כל
 העולם . אנך לך בקיטור ויקלן ידע שכל הדברים שברא
 ויצרנו ויצר בראשית שם בהם נשמה ואפילו חכמים היו דאמר
 קרא כי אבן קיור תופק והרים ונשמות כיון נאמר קרא
 קראי והנשמות יצמי למינס דניס וכל עני המה יתאלו כן

השביעית והמלכים דמיתו רמז לעצו וכמו שהמלכים שיתנו
 נפלו בתוך הקליפות ומתאחו בהם הקליפות קדשו יצאו כולו
 אדמוני כאדרת שער ומה שעלה למעלה נשאר מלובן ונקי מכל
 סיג . כך יעקב היה חלק ומה שהיה כנסמות המלכים שעלו
 למעלה שמתחת חזרתם שעלה למעלה נתהווה בהם שורש
 הנבחרות בסוד אור חוור כך יעקב אע"פ שהיה איש חלק היה
 בו ימעט חכמה לרמאות כמו דאמר קרא ובי אחי אבי הוא
 ודרשו רז"ל שהוא רמאי כמוהו ודוא דמלא אע"פ שלכן היה שמו
 לכן . ואפילו הכי הוא לכן ארמי כך יעקב אע"פ שהוא איש
 חלק אפילו הכי אחי אבי הוא וכמו שיעקב בראשונה היה שמו
 מורה על עוקבה ובאחרונה נקרא ישראל שהוא ישר אל כך
 למעלה נאמר הוי"ה הוי"ה דפסיק טעמא פגוייהו ודרש בזה
 קדמאי שלים בתראי שלים בכלו וענין הוא שמחת שהיה הכל
 מעורב זה בזה לא היה נראה בו שלימותו עד שגשגרו הכלים
 ונתהווה ופתיש כל דבמבא קצונו הוי קדמאי שלים בתראי
 שלים בכלו : ועי"ל כפי לשון הוורש שאמר קדמאי שלים
 בתראה שלים מכלל דהיינו שאקודם היה שלים בכחיות
 החסדים שהיה חסד פשוט בלי גילוי הנבורות כלל נמצא דהוה
 שלים ולא הוה שלים מידק ורחמים ועי"ל האור חוור א"כ כעשה
 שלים ככלא שלים כחסד שלים כנבחר הוי קדמאי שלים בתראה
 שלים וכלא . ועי"ל שכבר ידעתה שש הוי"ה נקרא עתיקא
 קדישא דכל קדישא ג"כ וכו"ה נקרא מלכא קדישא ואחר
 החאזק תכרין גתהוה מ"ק נמצא שעתיקא קדישא דכל
 קדישיה נקרא קדמאי ועתיקא קדישא ה"ק הוא שורש החסדים
 פשוטים ומ"ק יש בו חסדים ונבורות ע"ו אחר קדמאי שלים
 שהוא עתיקא קדישא דכל קדישא בחסדים לבד ואין שם
 נבורות ומ"ק שהוא הוי"ה שניה שלים מעלא בין מחסדים בין
 מנבורות הוי בתראה שלים מכלא : ונחזור לענייננו
 לשארית המאמר באומר והשמות הנקרא להם בזה הכסוף של
 ואלה הם הם השמות אשר היו להם קודם התיקון וכו'
 הנויאר הוא לפי שקודם התיקון היו דינים גמורים בהם משנה
 שנתקן תוך הכרסה כמו שתמצא שמותם באדרא דיכבה דין
 בהם וכן רובם ואחר שנתקנו נקראו בשמות אחרים כגומר ולא
 שהכסים נקראו שוות אחרים דהיינו מנ"ת לבי"ם אלא השמות
 שלהם נקראו בהם ולא נשתנו שמותם אבל הנשמות שלהם
 שעלו למעלה נשתנה שמותם . וא"ת מה נשתנו הנשמות
 מהכלים למה יקרא להם שמות אחרים :
 הרע שמתיקרא בשעת חזקתם שברכה נעשו כולם דברים
 קדיש

עו לאלהים פיר ט'

התפארת לבדו או לא שצרי גם נכח נקרא הוי"ה נבואות והנה כפי קצת דעת מקובלים משמע שהעבודה היא בתפארת שתפארת נקרא הוי"ה וקרא אחר וזאתו תעבוד ש"מ שהעבודה חיבו בתפארת והידיעה זו היא דרך מכלי טעוה . הנס שבזוהר חסידים אותם באיזה מקומות כדאיתא בזהר בראשית דף ט"ו ע"ב ו"ל ותכללו לא ברא ואתעבדו רחא מלא קול דכתיב בחבורא דא בשתא דנפיק נפקת בת ווגיה דכלילא כל אתון דכתיב את השמים קול וזנו האי קול דאיהו שמים איבו איז"ה בתראה מדקראו איז"ה בתראה להאי קול דאיהו תפארת ובאיז"ה בתראה כתיב כה תאמר אל בני ישראל איז"ה שלחני אליכם ש"מ דאיהו קב"ה דאפיק יתהון ממזרים ומאן דאפיק יתהון חייבים אהנו בעבודתו כדכתיב אנכי ה' אלהיך אשר בוצאתך מארץ מצרים . גם איתא בזהר בראשית דף ר"ד ע"ב וכגון דא קב"ה אזר לנו לישראל לאתקדשא כמה דאיתור ובייתם קדושים כי קדוש אני ה' מאן אני ה' דא קב"ה מלכות שמים קדישא הרי שכינתא ג"כ אתקרי קב"ה דאיהו ושכינתיה חד אינון . והוא דמטות ית בני ישראל לאתקדשא כדאיתא לעיל במאמר זה בזהר ע"ש . גם איתא בזהר שמות דף ט' ע"ב ו"ל ר' אבא אומר אין עין אלא הק"כ דכתיב כי האדם עין השדה ודאי דא עין שדה לתכונין קדישין הרי שקב"ה איבו ת"ת . גם איתא בזהר ויקרא דף ל"ד ע"ד ד"א כי עמך מקור חיים ונ' דא קב"ה דאיהו אילנא עילאה במציעות גינתא דאחיד לכל ספרין מאי טעמא גנין דאחיד ביה ההוא מקור חיים ונוטע ליה בעיטרין עילאין סחריניה דנגמא כאחא דמעטרי לבריה על כלא דה"ל אצטו ודאיהו בנות ציון ונ' וכגון כך כי עמך מקור חיים ועל דא באורך נראה אור . וידוע הוא שמקור חיים הוא בבינה הנקרא אלהים חיים ואעטרת ליה על כלא הרי שתפארת איבו קב"ה מדאעטרת ליה על כלא דאיהו ההוא אילנא דאחיד בייקור חיים . גם איתא בזהר ויקרא דף ר"ן ע"א כלל ועיר אנפין איקרי איה . עתיקא קדישא דאתכסיא איקרי ההוא עכל . ובתיב איה ה' איכינו נואלנו מיעולם שדך . הרי שזעיר אנפין דאיהו קב"ה שאנחנו חייבים לעבודו ולכבדו וכד"ש ר"ל כבר את חכין דא קב"ה . הרי דקב"ה איבו תפארת ואיבו ועיר אנפין בר מן דין ובר מן דין . איתא בזהר ויקרא דף קכ"א ע"ב ח' ורחא דמלכותיב כרחא דלעילא מה שזו ומה שם בנו כי תדע ההוא שם ידועא ה' נבואות שם בנו ישראל שמי דכתיב בני בטורי ישראל . והאי ישראל כל מפתחין דמיימונתא ביה תליין ואיבו משתבח ואמר ה' אמרלי בני אתה והכי הוא ודאי דהא ועיר אנפין אעטרו ליה וכריכו ליה בכמה ברכאין ואמרו ובקידו לכלא נשקו בר נשקו ידא להאי בר כביכול שולטנו יתב ליה על כלא דכלא יפלתון ליה עכל . וזריך להבין המאמר הזה במאי דאמר מה שזו ומה שם בנו כי תדע ההוא שם ידועא ה' נבואות וקשה דה"ל מה שזו ה' נבואות שזו ומה שם בנו ישראל כמה דאיתא בזהר שמות דף קל"ו ע"א מה שזו הוי"ה ומה שם בנו ישראל כתיב בני בכורי ישראל . ועוד קשה למה בזה המאמר מיייתי מה שזו ה' נבואות . ושם בזהר שמות במאמר הנזכר לא קאמר בני אלת מה שזו הוי"ה ולא קאמר נבואות ותו איך קאמר במאמר הזה דמה שזו ה' נבואות איך יתכן דשם ה' נבואות יהיה רחוק מאבא דישראל והלא ידוע הוא כי ה' נבואות הוא רחוק בנצח ואבא דישראל איבו חכמה . וי"ל שהזהר דרש האי קרא בנגלה ובנסתר דהיינו על הפנימיות ועל החינוניות שהם הכלים ולכן בזהר שמות שחרש על הפנימיות לכן אומר בזהר שמות מה שזו ומה שם בנו דא קב"ה לרחוק על הפנימיות ואח"כ פירש מה שזו הוי"ה שהוא על חכמה ומה שם בנו ישראל שהוא על מלכא קדישא אבל בזהר ויקרא שהוא מדבר על הכלים . ולכן אחר מה שזו ומה שם בנו כי תדע ההוא שם ידועא כלומר שהוא הנגלה ה' נבואות עתלית הפתשות החכמה הוא בנצח ולכן לא אחר מה שזו ה' נבואות כי בונת איהו ויקרא לבורות לנו על הנגלה ולכן אחר ההוא שם ידועא שהוא ידוע ה' נבואות ומה שם בנו ישראל שהוא על תפארת דאני לית אבל עדיין נרמזין אנו למדעי מאמר שאתהגו שדאמרי הוזהר הנו"ל דברו בנגלה ובנסתר למה כאבא סינה השם שבזהר שמות בנסתר קראו הוי"ה ובוזהר וקרא בנגלה קראו ה' נבואות ובכח לא מצינו שינוי השם שבין בזהר שמות שהוא בנסת' קראו ישראל וקראו בני בכורי . וכן בנ' ויק' שהוא בנגלה קראו ישראל וקראו בני בכורי ולא כמלא שום שינוי בין נסת' לנגלה ואיך יתכן ששנייה יקרא בכור . וי"ל שהדעת שהוא מ"ק לא נכתוה ממוזין דא"ל כדאיתא באורא ויטה דף רל"א ע"א וכגון דהאי בן גייל סיינין דאבנו ואיבו איקרי דעת ונ' והאי בן איקרי בכורא דכתיב בני בכורי ישראל ונ' ירותא דאבנו ואיבו ירות חמי ירותא דא תרין עיטרין דהון גנין בננוייהו ואזינו לכן דא הרי שכלא קדישא עילאה נהוו מתרין עיטרין דהון גנין בננויין בננויין דאית ממוזין דלבוין דולת גנין דיקרא ואפלו בני קראו בכור יען כי כשתלש דך אבא ואחא אבל ועיר אנפין יקרא בן בכור כי הוא כחו וראשית אונן דאבא ואחא . דקרא ממוזין דלבוין כמלא כי מלכא קדישא הנקרא ישראל עילאה יקרא בן בכור גם כן . יען כי הוא דאש

עון' למלהם: שרף ט'

י' אלהים: בתיבתו למיני נשמות חיים מה היה חלק אבא ומה היה המציד את הגוף וכזה היה שיתוף אכל כענין הגוף לא נשא
 אבא להשתמש בו ויכרח אלהים את האדם דהיינו הומנת הגולם. הרי מכל האמור דאבא ואמא הם המתקנים מה
 שברא הכורא קדמון שברא אפילו להם והיו שזיר כה אחר האל ה' בורא השמים ונוטיהם. ויש לדקדק בהאי קרא האי ונוטיהם
 מיותר. ועוד למה בארץ שינה ואחר רוקע הארץ ונאמיה. ולמה לא אחר בורא הארץ ורוקע. ועוד מאי האי ונאמיה
 דאחר אלף עם מה שאמרנו יכן שלעולם אבא ואמא היו מתקנים עה שברא הסורא קדמון ואפילו אתם בראם הכורא קדמון
 וכוה איתא. שפיר האי קרא כה אחר האל ה' דאיהו מלכא קדישא כמ"ל בוהר דאחר קב"ה לעילא לעילא בורא כשמים איהו ברא
 השמים דאינן ז' ו' ונוטיהם דאינן אבא ואמא דאינן מארי כתיבא ונאמיה אפי' אתם בראם האל ה' דאיהו הכור קדמון ועל דנפקו
 תפארת ומלכות דו פרנטיין לכן לא אנטרין בארץ לומר לשון בריאה כיון דאחר בורא השמים גם הארץ אדוקה עם השמים כבוד
 דו פרנטיין ולא הוהך כי אס' סוד הנסירה וזהו מה שאמר רוקע הארץ ונאמיה לרמוז לך שאפילו מה שנוטא הארץ אל יעלב
 בדעתן שהארץ ברה אופם אלף ככל כוה מהאל ה' דאיהו הכורא קדמון ואיהו דברא שזיר וארעא ומארי כתיבא ואמא וזהו
 ונוטיהם מה דנפיקין ארעא הו רוקע הארץ ונאמיה (ומה שיש לדקדק בפסוקי דבריאה ונאמיה דבריאה הכל תמצאם בשפר
 התעצמות כה"י) - הרי מכל הכ"ל שמי שהוא אל אלהי האלהים הוא כקרא האל ה' וכרא ותיקן כל הכפירות. וכן איתא
 בזהר שמות דק ע"פ ע"כ תאכא כתיב כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ ששת ימים והאי זלזל בששת יומין קדישין
 עילאין אקרון ימי דשמיא קדישא אתכליל בהו ואינן אתכלילן ביה הרי עשה פרנטיין דאנלות שהם ז' א"ה תיקון לן ולכן לא
 אחר בששת ימים עשה ה' אלף ששת ימים עשה ה' דעבד לששת יומין עילאין דאינן אקרק יומי דשמיא קדישא אתכליל בהו ואינן
 יאתכלילן ביה הרי שברא ככל כוה אלהי ישראל כדאיתא בזהר שמות דק רת"ב ע"א וכלא ליהוה דרגא קדישא סתימיה דאקרי
 אלהי ישראל כורסייא דתחות אלהי ישראל. דא דיקרא דיעקב וכורסייא דלתתא דא דיוקנא דוד הרי שתפארת אקרי כורסייא
 דאלהי ישראל ואל תאמר דהוי דאקרי כורסייא דאיהו כורסייא לאבא ואמא דהוי איתא בזהר וקרא ד' ד"ל וקודשא ברוך
 הוא ושכינתיה רכב ומרכבה עמואל דאחזעיתא רכב לעילת העילות ושכינתא מרכבה לגבי עמאלא דאחזעיתא ועילת העילת
 איהו דמייך לכלא זג' זכ"ס לית מאן דרכיב מלאך דעילת עילים לית מאן דרכיב דעמאלא דאחזעיתא אקרי רכב
 די' ע' שזע מיניה ליהוה מאחר דלעיל דאמר כורסייא דתחות אלהי ישראל לאו על אבא ואמא אמתר דאיהו כורסייא לאבא
 ואמא אלף כורסייא ליהוה דרגא עילאה דאקרי עילת העילות כגומר כפרין דלעיל. דאוריילאיתא לידן ע' לדקדק למה
 קב"ה אקרי רכב ושכינתא אתקריאת מרכבה או תרוייבו יקראו רכב או תרוייבו יקראו מרכבה. וי"ל שכי' התלבשות ק'
 יקרא. ההיא כתרא עילב דאיהו עילת ע"ל כלל רוחא כחות כ' כשתלכש בהאי ברא קדישא דכתיב ביה נשקו בר תמים הכ' כן
 הכי"ת והרי"ש דהאי כ"ר נעשה דכ"פ. וז"ת למת הקדים ד"ש לכי"ת תדע שאחר דאיתיה ביה שולטנו נעשה ד"כ לפי שנכנס
 הכף בתוכה ואז יקרא רכ"ב כזכשכנס עמאלא דאחזעיתא כליל מהאי כתרא עילאה בנו שכינתא או יקרא מרכבה וען כי שכינתא
 דאתקריאת מהבדאיתא בזהר בראשית דק א' ע"כ מי קנס השמים דלעילא וכו' מה קנס השמים לתתא הרי שכינתא אתקריאת
 מ"ה וכהתלבשות האי רכ"ב הכ"ל בנו האי מ"ה דאיהו שכינתא תקרא היא מרכבה הרי דהוא דאתקרי אלהי ישראל קב"ה
 ושכינתיה אינן דרכב ומרכבה לו זהו אלהינו זהו עיקרא דכלא. זכן איתא בזהר ויקרא דף ד' ע"א אכל חז' המלכ
 אכלו רעים לפילא שתו ושכרו דודים לתתא אחר ליה רכי אלפור ומאן אינן לעילא ומאן אינן לתתא אחר ליה את שאלת דא
 אחר עילאה דאינן באחדותא באחדותא דלא מפרטן לעלמין אלין אקרון רעים ה' דזכרה וזכ' מעדן ועדן זהוהו כהר לא
 מתפרטן לעלמין ואשתכח לעלמין כדעמאלא באחדותא שנו ושכרו דודים אלין אינן לתתא דאקרון דודים למתין ודינן
 וזה אוקימנא. הרי כתיב שמי שאמר באתי לגבי אבותי כלם דאיהו אלהי ישראל לאו איהו אבא ואמא ולא איהו תכארת
 ומלכות דהרי בתר דאיהו אכיל וריי אחר אכלו רעים דאינן אבא ואמא שתו ושכרו דודים דאינן תפארת ומלכות וכאלה
 ההקדמות. יוכן פסוק אחד ה' אלהי אתה ארומך אודך שיק כי עשית פלא ענות מרחוק אחונה אומן ?
 חנה יחזע הוא כפרוף האדם התחתון ההינען באדם הם הם הכליות כחאמר ח"ל ונחלת מלכא קדישא יען כי אינו ככלל
 מפרטין דגופא דאיהו כששתא כאשר יתבאר להלן לכן הענות שלו אינו מהכליות. ועתה נבוא לביאור הפסוק ה'
 אלהי אתה ה' דאיהו מלכא קדישא לך איני יכול לומר אלהי אתה. אתה דייקא שרונה לומר אתה ולא אחר דאם איתא דהאי

נלגלי דרקיע ולא אשתני בכל אתר הענין הוא שעילת על כלא מתלבש באיזיות דליהו לבושיה מיניה וביה כהדין קמנא
 דלבושיה מיניה ומתלבש גם כן בכריאה על גבי לבושיה דאיזיות ומתלבש גם כן ביצירה שהוא עולם האלמאכיס ע"ג לבושיה
 דכריאה ודאיזיות ומתלבש גם כן בעשיה שהוא עולם הנלבלים ע"ג לבושי דיצירה וכריאה ואיזיות באופן שימצא עלת על
 כלא מתפשט ככלא וזהו ככלא ולא שנהיר בכריאה יצירה עשיה בלתי לבושי דאיזיות כי אז היו נחרבין כל עלמין אז מתלבש
 לבוש בנו לבוש שכן מיניו כשידד ה' על הר סיני לא פתח השמים וירד אלא ויט שמים וירד וכן תמצא שבכל עולם היותר שכל
 יש קליפות יותר קשות ימן כי יש מקבין הרבה על ההוא אור דעילת על כלא . הרי שבכל עולם יש פרסא ומגו אותה הפרסה
 מתלבש ביה שלמה הימנה והומה לזה תמצא בזהר שמות דף כ"ו ע"א וו"ל וכדין דא נהירו דמחשבה דלא אתידע בעש
 כנהירו דפרסיה וכנהרין כחדא ואתעבידו תשע היכלין להיכלין הרי שאילו בפרסה ראשונה אתעביד הכי כנ"ל מדאמר נהירו
 דיוחסבה דלא אתידע בעש כנהירו דפרסיה ונהרין כחדא ואתעבידו תשע היכלין דלתתא : וחנה יש להבין מדבר האר"י ז"ל שמדכרוו משמע
 דבטיס בכרסה אתעבידו תשע היכלין להתלבש בנו היכלין דלתתא : וחנה יש להבין מדבר האר"י ז"ל שמדכרוו משמע
 שהאיזיות מקף לכריאה וכריאה ליצירה לעשיה וא"כ יהיה העשיה בתוך כל העולמות וככא אמרינן שהאיזיות
 מתלבש בכריאה וע"י כריאה מתלבש ביצירה וע"י יצירה מתלבש בעשיה וכוה ימצא איזיות פנימיות דכלא . כמה דאמר המחבר
 ועלת על כלא מתלבש בכלהו כנ"ל וקשה על האר"י ז"ל . ויש לומר דהא דאמר האר"י ז"ל דאיזיות מקף לכריאה וכריאה
 ליצירה ויצירה לעשיה היינו בסוד הכדורים אבל בקו הישר אינו כן אלא היותר עליון מתלבש בתחתון כמו הנשמה בתוך הגוף
 וכן תמצא בכתביו בסדר ההתלבשות שכל עליון מתלבש בתוך מה שלמה הימנו מנה"י שלו ולמטה . וכוה לא קשה עידי דהאי
 דאמר הוהר . הוא כיווד וזה שהקשיו מן האר"י ז"ל מדבר כדוריס וכואת ההקדמה כוכל לשים שלום בין שני הרים גבוהים
 כי הנה הר"ן כתיב בכתביו שד' עולמות אב"ע הם כד' תפוחים זה על גבי זה איזיות ע"ג כריאה . כריאה ע"ג יצירה . יצירה
 ע"ג עשיה ומדברי הארי ז"ל כראה איפכא שהעולמות הם זה לפניו מה אכל כוה שהקדמנו יתורן שהר"ן דבר בקו הישר ובקו
 הישר האיזיות הוא ע"ג כריאה וכריאה ע"ג יצירה ויצירה ע"ג עשיה . ומ"ש הארי שהאיזיות מקף לכי"ע היינו בסוד כדוריהנ"ל
 לענין ידיעת סוד קדמיה בתראה שלים פשוט כוהר ויקרא : ומה שאמר בבית קדש הקדשים שבעדות לויית לאו אכילה
 הוא אלא עליונות שמתעדינים בהה דיקוייא . זה ברור במדרש הגעלם כוהר בראשית דף קל"ה אחר רבי
 יוחנן לית לן למתור מהימנותא דכלא אלא לקימא ליה דהא אורייתא אסידידת עליו דהא אבן ידעין מהימנותא דנדיקוייא וכסופא
 דיבהון יואי היא דכתיב נגילה וגשחה כך ולא באכילה . הרי מן המחבר שהעדות של נדיקים לעתיד לבוא הוא לראות פני מלך
 כיו שאמר קרא ויחוו את האלהים ויאכלו וישתו . וכמו כן תמצא במדרש הגעלם כוהר בראשית דף קל"ה וו"ל ח"ר יצחק
 א"ה אלעזר העדות הנדיקים לע"ל כהאי גוגא דכתיב ויחוו את האלהים ויאכלו וישתו . ח"ר יהושע שפיר קאמר ר' אלעזר
 וכן הוא הרי כבירור ראייה לדברי בבית קדש הקדשים שבעדות הנדיקים לע"ל לאו הוא אכילה אלא עדון שמתעדינים באותם
 העולמות שהיו הקליפות כאשר תראה שם והבן . וזהו שאמרו דו"ל עתיד הקב"ה להנחיל לכל דריק ונדיק י"ש עולמות שאם
 העולמות אלו הם כגן עדן כבר כל נדיק ונדיק קנה עולמו ומבין תבוא להם הנחלה הזאת ולמה נקט כגן עדן נחלה אלא ידוע הוא
 שעשו הוא שורש הקליפות וכחיות שעתיד לתחות ורעו של עזרלק אז תבול הנחלה לבני יעקב לכך אמר להנחיל אהבי יש כגן עדן
 נחלה שיוצרים מקום הקליפות :

זכה שאמר בבית קדש הקדשים שהיסוד נקרא לויית . זה ברור בתיקוני הוהר דף כ"ב ע"ב לויית
 לעילא דא נדיק דליהו כהן קטן על כוף ימא כחש בריח דא ההוא דאתמר ביה והכריח התיכון בתוך הקדשים
 ודא עיוודא דאמצעייתא הרי כבירור שהיסוד נקרא לויית והדבר ברור שעשם ג"כ יונא השתן . וא"ת ולמה בפסוק אחר לויית
 נחש בריח שקראו לויית ונחש וכחאמר זה אחר שנחש בריח הוא עמודא דאמצעייתא ונראה מדבר הפך הכתוב . וי"ל שנחש
 בריח והלויית כלא חד כיו שאמר כוהר גוף וברייתא חד קרינן לכו . עוד יש לומר שמטעמיה דנקרא עמודא דאמצעייתא נחש כריח
 יען כי עברית מן הקבה אל הקבה כן הלויית דליהו היסוד יקרא נחש בריח יען כי עברית ומחבר דבר ועקבא כחדא כדכתיב
 ודבק באשמו והיו לכשר אחד . וכן גם כן הלויית שהוא היסוד יקרא גם כן נחש בריח :

עמוד שאמר בבית קדוש הקדשים ומה יעשה האומן להוציא מלאכתו לאורה בענין הזה וכו' בזה הנהגה הראשית דף כ"ב פ"ב ו"ל פתח ופתח למלאכה הזוהי ליה כמה בניינן ליומכי והוה ליה אומנא והוה אומנא לא הוה עובד מדעם לא

ולבוא אל ביתא היחזיר דרך להחזיל לך המשל ענין אורא ליה הם דומים אף על פי שליעלה בתפארה הישב עניינים נוראים עכשו נכיר אותו דרך טעם אלהי . דע מהאומן כשחצה לעשות כלו כקף וכלו וזה לא יוכל לעשות שום דבר מהיולאכה שכלתה בלבו אם

ואריך ואורא כיון שלא הוצרך בהם כיטול לפיכך לא נשתנה שמותם אלא השמורה אשר היו להם קורם חיקון אלו המלכים ולקמן יהבאר למת הוצרך מציאות שרצוף הכתר . וכשמתו השבעה מלכים הנוגרים הנשמות שלהם נשארו למעלה במקום הנקרא עכשו עולם האצילות והכלים שלהם עם הרשימו שבהם שהוא סוד הכלא ורמזי הנקרא קיסטא דחי ירוו למטה במקום הנקרא עכשו בריאה יצירה עשייה :

לא יעשה כור וקורנם ודוכם וכל הדבר' הנרכיב להוציא יולאכתו לאורה ואש"כי שודע לעשות מלאכתו והוא חכם גדול אף על פי כן בלי כלים ח"א לעשות מים וולאכה ולא להוציא לאורה ומה יעשה האומן להוציא מלאכתו לאורה עושה מקודם הכור וקורנם והדפוס וכל הכלים דשייכי ליולאכתו ועל ידי כחו יוציא פעולתו וכזה תיניא בזהר ויאמר ל"הים בעשה אדם אחר אומנא למריה בניינא הכי שידבר כמו ענין המשל הזה שהבאתי . דאל"כ תקשי לך למה הוצרך כח"ב ויאמר שנורך השכירה לא היה כי אם בו בפירות להוציא הנשמה חסד ח"ב

קורא דמלאכה כד"א ואיהי אכלו אומן וכלא ודאי איהו חכמה עילאה ועמודא דאומנייתא חכמא למתא אלהים אומנא לעילא ודא אומא עילאה אלהים אומנא לתתא דדא שכינתא דלתתא ואיתתא לית לה רשו למעבד מקעם כלל רשו בעלה וכל בניינן דהון בארעא אילותא הוה אחר אטא באמירה לגבי אומאי כדון וקדון ומיד הוה כד"א ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור . הרי שהחזיל לנסך לשאר בניינא ואומנא שוארי בניינא אומן עשה . וכן באמירה לבד והאומן עשה וזהו שאמר ויאמר אלהים יהי אור שוארי בניינא אחר לאלהים עילאה יהי כן ויהי כן . אבל ו"ל קשה

שכ"ק הקדשים אמרית שכלהו וניניה הם האומנים . וכן בזהר אומר שכינה הוא האומן אבל חכמה שוארי בניינא וקשה . ו"ל אומר שכינה בזהר ויקרא דף ק"א ע"ב דהא אורא אעשרו ליה וברכו ליה ככזה בראשון ואחרו ופתחו לכלא נשקו כד נשקו ידיה לאחי כר כב"ט שלטנו יס ל"י על כלא דכלא ופלחון ליה עכ"ל . והנה אומר שאמר האומר שולטנו יס ל"י על כלא דכלא ופלחון ליה עכ"ל . והנה אומר שולטנו וכו' לאו אינון דיהבו ליה שולטנותא דא"כ ה"ל שולטנו יס ל"י על כלא דכלא ופלחון ליה עכ"ל ויכול שולטנו יס ל"י על כלא דכלא דאור"ה הם חנוון לבריות דפלחון ליה יען כי שולטנו יס ל"י הוא עליון על כלא . א"כ יבין הולמך זה דלמיה לאו יארי בניינא הוא וקשה הווקר מיניה וניה . ועוד איתא בתיקוני זוהר חדש דף ד' ע"ג כתר עילאה תפילין על רישא דאור"ה הרי שאם מיניה תפילין וכתיב שמיני תפילין מקבל השבת מאחר ואין יתקרי מארי בניינא . ועוד איתא בתפלות ליהו"ל כתר עליון איהו כתר תלכות ואיהו קרקפתא דלא יבין תפילין הלגאו איהו ה"ה ר"א ו"ה ר"א הרי שתפלות התפילין דחו"ב פ"א ע"ה ואם כן האין יתקרי חכמה מארי בניינא

למה הוצרך כח"ב : אלא שאם לא היה ח"ב שקבלו הנשמות העולות ולא הניחו אותם לעלות אל מקורם העליון וא"כ כח כינויא כטיח חוקה דהוציאו דקדויותא ותקנה אותם בתינו אחא כבוד וכו' ואם כן היה העולם חוזר לכינוי שהיה ולא היה יכול להוציא אומנא לאומניותיה שאם יוצא הוא שהוא עתיקא קדישא דכל קדישוי לבעהדים ליוטה או ידבק החלק עם הכל מה הוביל החכם בתקנתו הרי שהנורך לעשות כלים דאור"ה כדי שיקבלו האור"ה החודות ולא יניחו לנבלות יותר לבעלה וכזה הוציא אומנא לאומניותיה : וא"ת למה הוצרך תלת דיי בכתר ואכה . אלא תדע שהאור עובר שני מדרגות לפד חסד ואילך לא יהיה כח האור גדול ע"כ אם היה כח"ב ולא יהי' בינה או שיהי' חכמה וכו' ולא היה כח"ב מדרגות יבשהו עולים הנשמות היו עולים בתוך הכלי השני ולא יהיה ביניהם הכרס לבי שהיא ח"ב היה מתלבש בכלי ראשון והוא קבל מתלבש בתוך הכלי שני בהיות שאין ריוח בין כלו לכלו היה נדבק הדבר כשורטו לבין הוצרך הכלי ה"ל להיות עיניהם כדי ליתן ריוח בין כלו לראשון לכלו שני וכזה ישייה ח"ב קבל ליקומו ולא ידבק כשורטו כדי שיניחה חכמות וכו' הוציא אומנא לאומניותיה לבין הוצרך כדנך הכתר גם כן כדי שתהיה בינה

שלישי

קדישא וצניעותיה כדי להלביש בתוכו היא כשמתאזר לאעבוד יקרא ליקריה דיקרא דנשתחא אינה ציבדת אלא בהתלכשה
בתוך נפלא . ויש תקין וחיין ואטיק חסודא דקדוניתא חד מינוא תדע שלא ינחת הנינוא הואת עד שהיו פרעופים אור"ת
מתקונים להתלכש בתוכה להניח פריק דלכא קדישא ושכינתיה ח"ס המאור תקין תקוני דלואל כבוד הכסידה וחיין התרין
עשרין יתחד ונבורה דלדין אטיק ינונוא דקדוניתא חד מינוא היא הנינוא שנתלכש בנו אב' עטור' לפר יתהון לעבוד
מינוא פריק דק' וסכינתיה . וזכור דקדוניתא היא היא הכסידה לכווד בבית קדש דקדשים שיק עם נגם הנינוא הואת
תקרי על שדה ג' ו' א' היאר נש כיה אתתקד לטליק רעותיה . הענין הוא שידע הוא שאחד טכשה פריק האדם נופח
בחינו נשית חיים וכבשה ו' א' חיים אויתחיה האדם ויהיה לנפש חיה ויתקיים מחשבת היות ומה שה' עלם יעלה
בהשלת כבוד ויהי נש חיה וכו' אומר הכבוד ויבש בחיני נשית חיים ויהי האדם לנפש חיה ד' ל האדם שהיא ארש ארשה נעשה
נש חיה ועלה כדעלה רמז ה' א' הארבעה כיה היינו ויבש בחיני ואתתקד שעה שחלה זכור רעותיה היינו שינא מחשבת
הינח לאורה . הרי על ידי הנינוא נתקן כל הכסודים חלילות כנזכר לעיל בחומר בראשית ד' ב' ע' א' צייר כהכל
צורין גליק בה כל גליקין . ועתה ידק לבסוף לחד לפעמים קודא אותה נקודה ולפעמים קודא אותה נינוא כמו שתרצה
בוהר בראשית ד' ל' ע' א' כ' כשתא פתמים דכל שתימא כשא לאתגליא עבד בראש נקודה חזא זאן סליק ליהוי מחשבה
נייר בה כל יורין חקק בה כל גליקין ע"ל וכו' ק' תנא בוהר בראשית ד' ט' ע' ב' כ' הוא נקודה זרע צנו הוא היכל הוא
דתלת נקודין . ועוד תנא בחיקוני זוהר ד' ל' כ' ע' ב' ו' להאי נקודה כתר דתפסט מהאי אור אתלכשת צמוקין ד'
כתיבלא עילאה ומאי איבי ב' ל' ו' וכלה אתמר כחכה יכנה ב' ל' ו' וראו דהאי נקודה איבי עדי' ה' צמוקין ועליהו אתמר מי מדר
כעלוי חיים וכו' וכו' כתינא בחיקוני זוהר חרש ד' ט' ע' ב' ד' ח' ל' ו' וכו' נקודא חזא דנקודא מאלן נקודין דליקרון א"ס
ויהיה נקודה חתון אתכסו כללו לבתר אלן נקודין אכתימו כנו כתימו זכטלי לון כל מטלן . כדי עינן הרוואת את
כל החיזורים האלו היורים שג' ו' ה' הנקודה עבד כלל החיזורים דלעיל חורים שהנינוא היא מידה את הכל . ואם איתא
שאקודה זאת היא הנינוא ליה לפעמים קודא אותה נקודה ולפעמים קודא אותה נינוא . אלא תדע שהענין הוא שהב'
עשרין דנכון מעתיקא קדישא ועבדו בתוך אבא אתעבידו כבוד טיפה חזא ויהיא טיפה דזכורא ואומה טיפה נקראת נקודה
חבל חלק דנשתחא טכנשה בתוך אותה טיפה קדיאת נינוא וכו' הנינוא שותלכשת בעונה כהאורח שתיסוגניוית אותה
טיפה בנו חיי איה ויהי הנקודא קו היתה לפי שהיא משערת את הנוף לארצה ולפתייה לעומקא ורמזא לעלמא ורבעא
באשר תנא בוהר חרש ד' ל' ע' א' ח' ל' נהורא דלא קיימא ככהורא גליק ונפק ננינו דכל נינוא ונכס ע' רעוא דרעון
ואתמיד כיה ולא ידע כוזא דרעוא דא כעא לאתפסטא כפק האי נינו דמחירנו האי רעותא בנין דאתחוו ולא אתחוו
לאתקיימא כנוכח דא אתפסט רעותא דא כעא האי נינו דאתחוו גון ולא גון ועאל כה האורא אתפסט' ונפק כנוכונוסלבקא
קיימא כסליקו ג' רעותא ואתפסטותא כעא רעוא כאתפסטותא דליה כסתימו דלא איתידע ואפיק נהורא דקיקין גליקין כחזא
כד כעאן לנפקא האי נינו דכיה גוויק כעא כההוא אתפסטותא ואתרוקא יתנו דתיק ונפקין אינון נהורא דקיקין ואשתמעו
כחזא כדון האי נינו אחוי כהו גווי ואתכפו כליו כחזא חיוור וסומק ירוק ואכס כיה אים עשר ירחין ולכתד
אתקדו יתיין ואשע' לכתד אחרא . הנה כונת האחר ב' קיימא הוא כך כהורא דלא קיימא ככהורא היינו פתיקא קדישא
דכל קדישית דלא תליא באחר הוי כהורא דלא קיימא ככהורא . גליק ונפק ננינו דכל נינוא היינו שהאצל' היא נינוא
שאחרנו היא הנקראת נינוא דכל נינוא יען כי חמה נהוה כל שאר נינוא . זכטעו דעוא דרעון זאטעור כיה ולא
ידע . וידע הוא שרעוא דכל רעון הוא החז שפמנו יורד זרע קדש וכבר הקדמנו לך הנינוא כתלכשה בתוך הטפה כדי לנייר
אותה וכו' שאר האחר כעא ע' רעוא דרעון זאטעור כיה ולא ידע : עוד זתק לחור כמה שכתב האר' ל' לונס עה
שיתא כהאור' בו' תיקונים דרישא דרעוא הוא מוחא כתימא דארין אנפין ויהיה נינוא קודם התלכשותא כנו אבא עוברת
דרך רישא דארין אכסין ואתחזרת תמן עד שנתקן אור"ת ועתה נש תדע שחכה ג' תקדי רעוא ולכן עמא דארין אנפין יתקרי
רעוא דרעון ורעוא דרעון דאיהו מוחא דא' אתפסט רעותא אחרת דאיהו חמה שכן תנא שארין ואבא רמוזים ב' א'ת
אחת והיינו יו"ד דכליל כ' פרעופים הקן ארין והנוף אבא וכלל אות אחת ויהו ג' כ' מה שאמר בוהר בראשית ד' ב' ע' א'
כשתא דשתימא דכל שתימא כשא לאתגליא עבד בראש נקודה חזא זאן סליק ליהוי מחשבה . וידע הוא שחכה הוא

שם אי"ה מתלבש בכל האצילות . וא"ת למה כפל החומר לשונו לומר מכתרא לכתרא משרא לכורא מהירו לכהירו וכוונתא
לכוונתא שהי"ל דנחית לכתרא ולגורא ולנהירו ולכוונתא . הענין הוא שששתלשלת הנשמה בכל עולם ועולם אינו מתלבשת
ניחא ע"ה בלבד העליון שלמעלה מחזותי עולם . והנה תדע שהאצילות הוא כתר לעולמות אבי"ע וכן הבריא' היא טר לשלמות
הנפרדים ולשק נור הוא למטה מן הכתר שכן כתיב ציץ נור הקדש אבל הכתר הוא למעלה בראש ועתה כשמתלבש באצילות
מתלבש ע"ה הכמה דאינו אצילות דנחית לכתרא ולגורא ולנהירו ולכוונתא . וזכרונך כבריאה מתלבש בה' ראשונה דהיא אמת המקבצת בברקיה דאינו בריאה
באצילות הנקרא כתר לגבי העולמות . זכרונך כבריאה מתלבש בה' ראשונה יורד לנורא דאינו בריאה וזכרונך לינירה מתלבש בתוך
ועל ידה מתלבש בבריאה הוי משרא לנורא . מנורא דאינו ה' ראשונה יורד לנורא דאינו בריאה וזכרונך לינירה מתלבש בתוך
נור של הוי"ה דאינו ו"ל המקין ביצירה וע"י יורד לינירה זהו שאמר מהירו לנהירו וזכרונך לפשיה הוא פ"י מלכות דאצילות זה
שאיור מכוונתא לכוונתא . הרי שמתלבש בכלם וכל א' מתלבש זה בזה ; עוד איתא בוהר שעות קף ר"א ע"א ו"ל בטלמחא
דק"ה בתרין שטרין כשיינן דנושא ולכך ואית תריסר שייבן אחרנין פנימאן לנו מן נשא וחיטון רחא דמכמתא עילאה דזאתתיע
גבי חבריא . הרי כביורו שיש אברים פנימאן שמתלבשים בת"ת דאצילות . עוד בוהר ויקרא דף ק"ל פ"א ח"ל תאנא עם
כל דא שחא דעתיקא פנימאן מכלל ולא מתפרש באורייתא בר מן אחר חד דאומיו ו"ל לא ברהם דכתיב כי נשבעתי נאם ה' נאם
הוא ושמו . שריו בנ"א . וכו נשבע ו"ל דכתיב כי נשבעתי ואחרו ח"ל כמה שבי נשבעתי ואחר הוהר שהאי נאם נאם דא"ה .
הרי שז"א נשבע דהוא שחא דעתיק דאינו מלכא קדישא דאינו כנו ה' הרי שאלכא קדישא מתלבש בתוך ו"ל . עוד איתא בוהר
הקרא דק"ל ט"ע ב"ו ו"ל תאנא כל חיטון בתרין קדשין דמלכא כד איתתון בתקוניו איתקדון אדם דוקא דלכל כלא ומה דמשלפא
כהו איתקרי שחא קדישא ותיערא ומה דביה יתקרי זהו"ה ואתקרי אדם בכללא דתערא ומה דביה . הרי כביורו מן החומר הוא
שזה שמתלבש בתוך האצילות יתקרי הוי"ה דאינו מלכא קדישא . זהו שאמר מהאמר מה דמשלפא כהו איתקרי שחא קדישא
ובששתלשלת הפנימי בחיטון או יתקרי גם כן החיטון בשם הפנימי בכללו . וזה שאמר דתערא ומה דביה יתקרי זהו"ה ששם הוי"ה
עורה שכבר נתעווה מה שהיה קמוס דאינו שששתלף ועלה בת"ת או יתקרי זה"ה הוי"ה גם כן ראה שאלכא קדישא מתלבש
בתפארת דהיינו ז"א ; עוד בחיטוניו זוהר דף י"ג ע"א ח"ל לכוונתן תקינת לון דמינייהו פרחק גשמתין לבני נשא וכמה
לכוונתן תקינת לון דאיתקדון גופיה לגבי לכוונתן ומכסין עלייהו . הרי כביורו דבר שאמרתי לעיל שכל וז"ן שכלל עולם
מתלבש בח"ן שליטה היינו עד שאלכא קדישא דאינו בחיטון וז"ן עליון שכללם ימצא כנו דכולהו זהו שאמר מהאמר לכוונתן
תקינת לון דמינייהו פרחין כשמתין לבני נשא היינו דכתיב כניס אתם לה' אלהיכם שששתהוון של ישראל חיטון פועיר ונוקבא
של אצילות ועל זה איור האמר ומינייהו פרחין כשמתין לבני נשא ואית לכוונתן לון דאצילות וז"ן דבריאה ואתקריאו
לכוונתן לגבי דאצילות אבל לגבי וז"ן דינירה יתקרי וז"ן דבריאה נשא . וז"ן דינירה מלבוש זכ"ן דנירה מתלבש זכ"ן דנירה מתלבש לגבי
ז"ן דבריאה אבל לגבי וז"ן דפשיה יתקרי נזק וז"ן דפשיה יתקרי מלבוש זהו שאמר החומר זכ"ן לכוונתן תקינת לון דאתקריאו
גופיה לגבי לכוונתן ומכסין עלייהו . הרי ראה כרורה למה שהבאתי כבית קדש הקדשים דכל התחטון הוא מלבוש לעלין עד
שהפנימי דכלא דאינו מלכא קדישא אינו כשמתא לכל אבל לגבי כשמתא דכל חיי יתקרי כנו לכוונתן אבל לא לבוש המורכב
והנרגש זהו שאמר בסמוך בחומר זה מלגו אינו הוי"ה יו"ד ה"א וז"ל ה"א דאינו אורח אצילות אינו שקיף זאילנא בדרעוי
וענשו כמיא דאשקי לזילנא ואתרבי כההוא שקיף הרי ששם ה"ה איתא מלגאו דכלא ושאקי לכלא כמים האשקין לחיטון והלך
כה היום בכל האצילן שאם לא הוה היום היה יבש האצילן ולכך נקרא שם ה"ה כביעו וכוו שאמר מהאמר זה בסמוך רבון עליון
אנת הוא עלת העילות דאשקי לזילנא כההוא כביעו וזהו כביעו אינו כשמתא לנפשא . הרי שאלכא קדישא דאינו כביעו
אינו כשמתא לנפשא ועל דיו חיטון כלא מכה היא כשמתא הקומה דאית ביה . וכמו כן תמצא בחיטוניו וז"ן דף פ"ד ע"א
ח"ל יהו"ה מקום לשם ה"ה דאינו פתים ונעלם . הרי דהו"ה דאינו ו"ל איתא מקום לשם ה"ה דאינו מלכא קדישא . וכמו כן
תמצא בוהר בראשית דף י"ג ע"א

וסה שאמר בבית קדש הקדשים שכל וז"ן של כל עולם הוא לכוונתן שלמעלה היינו למה איתא חז"ל בוהר בראשית דף
ך' ע"א ו"ל נקודה קדמאה הנה נהירו פנימאה דלית ליה שיעורא למודע וכיטו דחיקין ונקיף ליליה עד דאמטש פשיע
והבוא

עו לאלהים פרוק י

והנה פשיטו דהיה נקודה אתעביד חד היכלא להתלבשא היהו נקודא נהירו דלא ידיע לסגואו זכוכא דיליה היכלא דהיו
לבושא להיהו נקודא בתימא איהו נהירו דלית ליה שעורא ועם כל דא לאו דקיק וזכין איהו כההוא נקודה קדמיה טמיר ונניח
ההוא היכלא אתפשט פשיטו אור קדמיה וההוא פשיטו איהו לבושא לההוא היכלא דקיק וזכין פנימיה יתיר מכאן ולהלאה
אתפשט דא ברא ואתלבש דא כדא עד דאשתכח דא לבושא דא מוחא ודא קליפה ואע"ג דדא לבושא אתעביד איהו מוחא דדרגא
אחרא וכלא כנונא דא אתעביד הכי לתתא עד כי בגלם יתהלך דא איהו בר נש כהאי עלמא מוחא וקליפא רוחא ונופא וכלא
איהו תקווא דעלמא . . . הנה . . . מה שאמר המאמר נקודה קדמיה הוה נהירו פנימיה דלית ליה שיעורא למכדע וזכין ודקיק
ונקת דיליה היינו מה שאמרנו לעיל שהשמה לא היתה יכולה להתלבש בתוך העולמו' עתוקף אורה והוצרך להתפשט מינה תרין
עשרין למעבד מינייהו היכלא להתלבש ביה ואיהו פרנפא דמלכא קדישא ושכינתיה וזכו שאמר המאמר עד דאתפשט פשיטו
והנהו פשיטו דהיה נקודא אתעביד חד היכלא להתלבשא היהו נקודה נהירו דלא ידיע לסגואו זכוכא דיליה . . . הרי ראה
ברורה לדברי . . . והאי היכלא שאמרנו דאיהו מלכא קדישא שנתפשט מן הנקודה ממש כנזכר מן המאמר חף על גב דאמרנו דאיהו
לבושא לאו איהו לבושא לפי שהוא מניח וביה אבל לא נהיר כל כך כמו דנהיר גשמיא לפי שכבר התהוו בו שורש הדיכין על ידי
הבטייה ולכן לא נהיר כל כך . . . והוא שאמר המאמר היכלא דאיהו לבושא להיהו נקודה בתימא איהו נהירו דלית שיעורא ועם
כל דא לאו דקיק חזק איהו כההוא נקודא קדמיה טמיר ונניח וזכו שהנקודא כדי להתלבש בעולמות האיגוליות פרנפא דמלכא
קדישא שהוא מניח וביה להתלבש כגויה כדי שיוכלו העולמות למסוכלו ו"ג מלכא קדישא הוצרך להוציא התפשטות אחר ויבוא מ"ן
דאגילות להתלבש בו כדי שיוכלו העולמות למסוכל תוקף אורו ; והו שאמר המאמר ההוא היכלא אתפשט פשיטו אור
קדמיה ונהנה משפט איהו לבושא לההוא היכלא דקיק וזכין פנימיה יתיר . . . הרי ראה מן המאמר להקדמה שהקדמתי ;
קוד . . . תדע שכן ו"ן דאגילות ברא גם כן היכל אחד להתלבש בו כדי שיוכל עולם הכריאה למסוכלו ו"ן דכריאה עבד הכי ו"ג
לבושא לגרמייה כדי שיוכל עולם היצירה למסוכלו וכן ו"ן דיצירה עבד הכי כדי שיוכל להתלבש בעולם העשיה וכן ו"ן
דעשיה עבד את האדם כגלמו כדי להתלבש כגויה כבוד נשמה ; והו שאמר המאמר מכאן ולהלאה אתפשט דא ברא ואתלבש
דא ברא עד דאשתכח דא לבושא דא מוחא ודא קליפה ואף על גב דדא לבושא אתעביד איהו מוחא דדרגא אחרא וכלא כנונא דא
אתעביד הכי לתתא עד כי בגלם יתהלך איש דא איהו בר נש כהאי עלמא מוחא וקליפא רוחא ונופא וכלא איהו תקווא
דעלמא . . . הרי כבישר ליה שכיחא בבית קדש הקדושים חו"ן דכל עולם נעשה לבוש לו"ן שלמעלה היינו ; הרי מכל
האיגולים הנכבד לעיל שכל ו"ן ו"ן מתלבש בו"ן שלמעלה היינו . ואע"ג דאמרנו שמתלבש מלכא קדישא הנרחו לו"ן
בו"ן דאגילות מ"ג לא איהו שמה חד אינון וכן לכולם כאשר תמצא בהיקוני ודרר ח"ש דף י"ב ע"ג ח"ל
ואית מעידות דאיתנו לבני ולפנים וכד אתכלילן בה כל כשירן איתקריאו לפני ולפנים . ופנימים . ופנימים דפנימים ואחוריים
כלהו אינון מה ולאו אינון כגויה דבר גש דנוטה מינה חדא ונשתייה מינה אחרא אלה לעילא כלל חד לא כל נהורא וכל דרגא
דאיהו יתיר קרייה לעילא כל עילאין אתקריאות לפני לפנים . הרי לך ראיות ברורות לכל מה שהודעתין . שמתלבשת
הגשמה בו"ן של כל עולם ועולם וגם שכל בחינת ו"ן שלמעלה טדונו והוציא ו"ן של עולם שלמעלה היינו כדי להתלבש בתוכו .
וחאיה לבה גמין תמצא . . . בזהר ויקרא דף קל"ג ע"ב ו"ל ותמצא כגועתא דמשרא כיון דאתבסמו לעילא כללא דאדם נוכח
קדישא דבר ונוקבא אתקברו ומתא תליתיה ונפק אתבסמוותא דכלא ואתבסמו עלמין עילאין ותתאין מכאן אשתכלל עלמא
דלעילא ותתא . . . ע"ג דתחתיה ביון דאתבסמו לעילא כללא דאדם נופא קדישא דבר ונוקבא אתבסמו ומתא תליתיה .
ש"ן דלעילא אתבסמו שכי פגמיים קודם . . . מאחר המאמר אתבסמו ומתא תליתיה . ומה הם הב' פעמים שאתבסמו קודם .
הא' לבושא פרנפא דמלכא קדישא . והשני להוציא פרנפא ד"א וכדאתתקן כלא לעילא בעילא האצילי בעין דבר ונוקבא או אתבסמו
ומתא תליתיה לבושא אדם דכרייה דאיהו התקלת עלמא דמירודא ואו אתתקנו עילאין ותתאין עילאין דהיינו עולם האיגוליות .
תתאין עולם כגומריים שהתחיל בו בתקוין מאדם דכרייה חזו שאמר המאמר אתבסמו עלמין עילאין ותתאין שכל ההתבסמות
הוא כשנוטא מקום להתלבש ביה שכן אחר האקר אפיריין עשם לו המלך שלמה עעזי הלכנון לו להכנתו לו לתועלתו הרי שכל
הבגיאם ונעולת שכל פרנפא הוא לבקין . אפיריין לבתלקם . בו והיינו אדם שכל עולם ועולם וכשנעו כל החמש בחינות
דאדם לא מתלבש וק בתוך זה ובגשמה מתלבשת בתוכה ואשתכלל כלל כדא . והו שאמר המאמר ועכאן אשתכלל עלמא
דלעילא

אדם דעמי . וכלא חדד האי מי דאתמר ברישא דאיהו רחא דהאי נקודה . ולכן בנקודה שהיא מתלבשת בתוך הארבע ככוכב
באמצעים דלעיל אחר מתלבש בנוסחן ארבע ולא כחמש שהנקודה ענפה היא החמישית אבל מה שמרדו הוא רחא דנקודה דאיהו
מי דהיינו הנימוק אינו חדר ה' מדירות לפי שמרד נש לניקודה שהיא החמישית לכן ברחא דנקודה לא אחר מתלבשת בנוסחן
ה' והאיה לבשר שהנקודה דאיהו אדם שילאה דאיהו מלבא קדישא מתלבשת בתוך הנוסחן דכוכב . תמנאנה בחיקותי . הוורר
דך ק"ה ע"כ ו"ל לית ספירה דלא אתגלגל אדם שילאה דאיהו יו"ד ה"א ו"א ה"א . כחמ"ה חכמה ודאי בגין לנרפא וללכנה
לאדם דכרא בדיוקניה לתתא ואניל ביה אנילמיה וכל טרחא דלעילא לא הוה באדם אלא בגין אנילות דאדם דלעילא דרא כדא
תליא . מדאתר האחר לית ספירה דלא אתגלגל אדם שילאה דאיהו שס"ה ואייס בגין לנרפא וללכנה לאדם דכרא בדיוקניה
לתתא הרי שמתלבש בכל ד' בחינות כדי דליוהו אדם דלתתא כלוב מעלאין ותתאין שכל מה שטרח לעשות האדם הוא כדי
להניל אנילמיה ולהודיע אלהותיה ואין ניכר אלהותו אלא מפניו דאדם כמה דאתר איזכ וכמשי איהו אלוה . והוה שאמר
האחר וכל טרחא דלעילא כלו לא הוה באדם כלומר כל מה שטרח לעשות האדם דלתתא דליוהו כליל מעלאין ותתאין אלא
בגין דאנילות דאדם דלעילא ר"ל כדי שיוכל להתלבש זה בתוך זה חמו שאמר דרא כדא תליא . הרי נתבאר לך ראיות ברורות
למה שכתבתי בבית קדש הקדשים על ענין של כר"ן ח"י . ועל ענין שכל ז'ן העליון מתלבש כו"ן שלמטה היינו ושהוא עבד ליה ;
וב"ש בבית קדש הקדשים שנשמתא דכל חיי איבה מתלבשת אלא מלבא קדישא ואכינתיה זה מבורר בזוהר בראשית דך ו'
ע"א ח"ל והיהו נקודה חיקרי אנו ועליו שריא הוהו דסתיס דלא אתגלייא עכ"ל . הרי שהוה סתיס דלא אתגלייא
דאיהו הוהו כשמתא שרי על הוהו נקודה . וכמו כן תמנא כוורר ויקרא דך ק"ד ע"א ו"ל תמנא מהאי שומא עילאה קדש
קדשים נשא רוחא מאי רוחא . רוחא דאתרק ביה מתלבש ביה ו"א עכ"ל ; וצריך להבין מאי הוהו דאמר עמי רוחא
רוחא דאתרק ביה . והדר תני דאתלבש ביה ו"א . איכ האי דאתרק ביה איהו קאי . אס הוה על ו"א הלשון מיותר שכל"ל מאי
רוחא רוחא דאתלבש ביה ו"א . ויה נורף לומר דאתרק ביה דאתלבש ביה . מהאריך כלשונו ש"מ דהאי דאתרק ביה לאו על
ז"א היא אלא על מלבא קדישא הוה דאיהו קדש קדשים והוה שאמר האחר מאי רוחא לפי שיש הרבה רוחין . ורוחא דרוחין חב
שאמר מאי רוחא כלומר אינה רוח הוה דנטיב האי שומא . ותירון רוחא דאתרק ביה דהיינו הוהו כשמתא וכל חיי דנפח ביה
עתיקא קדישא כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים הוה רוחא דאתרק ביה ר"ל במלבא קדישא ; עוד צריך להקדק בעאמר
מאי הוה דאיהו ואתלבש ביה כו"א שהוה לו לומר ואתלבש כו"א שהוה מלת ביה מיותר אלא הענין הוה שהאי ביה ר"ל עימה
כלומר כשמתלבש מלבא קדישא כו"א אינו מתלבש מלבא קדישא לבד ולא הנשמה שלו לפי שהוה וכשמתיה חד אינון ואינה נפרדת
מינה לעולם ולעולמי עולמים ואתלבש הוה וכשמתיה דאיהו הוהו רוח הנכור כו"א הוה ואתלבש ביה כלומר עימה גו"א הוה
ואתלבש ביה כו"א ; הרי שהנשמה מתלבשת במלבא קדישא וכמו כן תמנא כוורר ויקרא דך ק"ד ע"א ו"ל ויתעצב
אל לבו ויעצב לא כאמר אלא ויתעצב אינהו ויתעצב דכיה תלייא מלתא לאפקי יואן דלא אתעצב . אל לבו כלבו לא כתיב אלא
אל לבו כשאן דאתעצב ומקבל לומר איהו דאיהו האי ללכא דכל לבן . מדאתר המאמר כלבו לא נאמר אלא אל לבו ועמי דאיהו .
האי ללכא דכל לבו . ש"מ דאית בגו"ת חד דאתקרי לכא דכל לבן ומאן הוה . מלבא קדישא ומדקארי ליה לכא למלבא
קדישא ש"מ דאית נשמה בגויה דאיהו עיקרא ונרפא דכלא הרי שנשמתא דכל חיי שרוי במ"ק דוקא ; וכסו כן תמנא כוורר
ויקרא דך רמ"ה ע"כ ו"ל אכל סיהרא דעץ חיים הוה נקודה דלנו מינה אינהו כמכונא דלית ליה פסק דכתיב בה וכמונא מים
אשר לא יובשו מימיו הרי ג"כ שלשונות דאנילות דהיא הנקר סיהרא דעץ חיים שרי בגוה ג"כ הוהו נקודא דבגוה הוהו כשמתא
דלא פסק מינה לעלמין לפי שמק"ו חד אינון והנשמה הוה סליק בתריוהו . וידוע הוה שמ"ק נקרא נכיעו דלא פסק מינו
לעלמין הנשמתיה לא מתפרש מינה לעלמין ולכן בהוה נקודה דבגו סיהרא דעץ חיים איתמר בה כמכונא דלית לה פסק בכ"ף
הדמיון ש"ל שהיא שוה עם מלבא קדישא הוה כמכונא ונ"כ והוה שאמר הכתוב וכמונא מים בכ"ף הדמיון גם כן . וראיה ליה
שזלכא קדישא נקרא נכיעו תמנאנה בחיקותי הוורר דך י"ג ע"א ו"ל מלגו אינהו שס"ה דאיהו אחר אנילות אינהו
סקיין דאילנא כדוועו ועכפיו כמיא דאסקי לאילנא ואתרבי בההו סקיין רבון עלמין אנת הוה עילת השילית סיבת הסיבות
דאסקי לאילנא כההו נכיעו וההו נכיעו אינהו כשמתא לגופא ולא אחר אינהו כשמתא לגופא אלא כשמתא בכ"ף הדמיון .
ש"מ כשמתא דכל חיי בגויה אינהו ולמיכך אתקריא הוהו נכיעו כשמתא ולא כשמתא חמס לפי שהנשמה העיקרית אינהו בגויה

וההו

ב

עוד לאלהים פרק י"ה

ובהוא כביש איבו עלטשא דיליה מינה ובהאכל לגביה י"ח יתקרי מ"ק כנשמתא לנפשא הוי ובהוא נבישו איבו כנשמתא לנפשא :
 ג'בו . ק' תתתא בוהר חרש ד' ו' ע"כ ט"ל תתקרי דא חלין עשרה שחרן כולוה כנונא דהאי קלישא למוחא ואי"ג דכלאו
 מוחא כולוה נטורין עילאין וכוסרין עילאין לית י"חן דק"אום בקומיהוהאכל כולוה כנונא דקלישא לגבי מיה דלא ידע ולא קיימא
 כחכמתא כלל וב"ש רוא דא"ס והכי כנונין אינון קלישא לגבייהו וכלוה דא לנו מן דא ומוחא סתימא לנו כנו דלא אתידיש כלל .
 גרי מדאמר החומר שקל עשר שחרן אינון קליפיה למוחא ואי"ג דכלאו מוחא . הרי שכתבן האצילות מתלבש עם מ"ה והוא
 כנשמתא לנפשא . ומדאמר החומר כבישא אכל כולוה כנונא דקליפיה לגבי מיה דלא ידע ולא קיימא כחכמתא כלל וב"ש רוא
 דא"ס . הרי שרוא דא"ק דאינון הנשמתא שהי כנו ההוא מוחא דכנו אצילות . וי"ש וקלא דא לגנין דא ומוחא סתימא לנו כנו
 דלא אתידיש כלל . היינו רוא דא"ס דכנו חלקא קדישא ולכן חזר לנו כנו . לנו מן אצילות כנו דחלבא קדישא . וכמו כן
 תתתא בתוקני וידר חדש ד' י"ג ע"א ט"ל ולא ענד אלא אינון אשיק ע' ספירן דאינון כלל דא"ת דאיבו עמודא דאחזעיתא
 דכליל מאינון ט' ועילת על כל עילאין לא נחית עליה יתודיה עד דאשיק ליה בת ווגיה כלילן מעשר ספירות ובגויה נחית עליה
 יתודיה כנון דתהא חביבא עליה וקנ"כ אינון אחד מסעריה בלא חושבן . וצריך להקדק בחומר שוחמר שאמר איבו דאשיק ע'
 ספירן דאינון קלא דא"ת דאיבו עמודא דאחזעיתא תיבהאי דקאמר דכליל מאינון ט' ומשע שט' הם לחוד ועמודא דאחזעיתא
 כוא לתת . לא הענין הנא סתימוג דחלבא קדישא ושכינתיה נפק בשמתא ל"א דאיבו עמודא דאחזעיתא . וכמו ש"א הוא בעל
 ט' ספירות ה"י מ"י מ"ק הכי ושכינתיה משלמת לעשר ובו שאמר החומר איבו דאשיק ע' ספירן היינו על עילת על כל העילות
 דאשיק ט' ספירות דחלבא קדישא דהנו ט' דחלבא קדישא אינון כלל דא"ת דהוא ת"ת דאיבו עמודא דאחזעיתא לבידק חלבא
 קדישא כלילן קבוקר ויהי שאמר דכליל מאינון ט' . ר"ל דכליל מאינון ט' דחלבא קדישא . ומ"ש ועילת על כל עילאין לא
 נחית עליה יתודיה ר"ל עילת על כל עילאין דאיבו עתיקא קדישא נ"כ לא נחית עליה יתודיה דאיבו נשמתיה . דאי האי יתודיה
 לאו הנשמתיה קאי ה"ל ועילת על כל עילאין לא נחית עליה לבד . ומדאמר לא נחית עליה יתודיה כ"ו אשיותיה ש"ו אשיותיה חמש אחד
 דלא אחית עליה דחלבא קדישא נשמתיה עד דאשיק ליה בת ווגיה נ"כ ובגויה נחית עליה יתודיה כדי שידע שלא יודע נשמתיה
 עד שבת בת ווגיה קדי עתהא חביבה עליה והוא שאמר כנון דתהא תביבא עליה ולפיכך כין חלבא קדישא ושכינתיה לית כירואת
 דנשמתא דתא כהון והוא שאמר החומר נבנין כן אינון אחד מסעריה בלא חושבן . הרי כגירור לכל דברי שאמרתי בפרק י'

בית קדש הקדשים פרק י"א

ובימור החומר הזה הוא כי כבר ידעת שרדו האצין
 עבדין כבי"ע אכל היוזב דא' שהוא הדעת נשאה
 כלל למעלה ולא ירד לבי"ע אלא נשאה באצילות לבי שהסניס
 שלו הם העש כבוד מורתי המחז לכן לא ירד כבי"ע ובשאר
 בעולם האצילות עם אור"א ובחיותה שג' בו לא היו אחרים
 שנתבעטו וירדו אל"א זה היה בו ביטול כמו שג"ל . גם כאשר
 טעם אחר שקל דבר שהוא קשה נשכה וכל דבר שהוא שביש
 מתקיים ואין לגשירה על כן הדעת שהיה שיעש לא תבעט
 בלכן לא ירד לחטה לפני שהוא עמוו כדרך נשמה לו חליבום
 שכלו ונחיות כי הכלים שכלו בתוך בי"ע כחכמתו
 נשמותיהם ועלו למעלה ולא נשאר כבי"ע וכ"ש כדרך
 הדעת שהוא להם בחיות נשמה ע"ל לא ירד לבריאה אלא
 תנועה לבד שהגיע עמוו ללאת מוחא וביא הנקרא חיותה
 ועליוה נקרא בחיותה זאת קדד על שגדד מיתקונו ואם כן
 מה

עוד לאלהים פרק י"א

וכה שהבוא כבית הקדש על האין הת' דהוא הדר
 יש רחוק לזה בוהר ויקרא ד' קכ"ח ע"א ונ"ל פתח
 אחר פתיב ואלה החלבים אשר חלט בארץ אדום לפני מלון
 וילך נבו דהוא סבתתא על חכמתתא דהימנותתא וגו' וזה
 דיימרון לו חכמייה דהאי קרא קשיא דא לא הוה ליה למבת'
 הכי דהא חוסיין כמה חלבין הוה עד דלא ייתן בני ישראל ועד
 לא יתא חלב' לבני ישראל וזה אמתו הכא וכדא אתערו חכמי'
 אלא רוא דריון הוא דלא יכלין בני ישראל למדע ולאשתוודע
 ולמדע ברעיותיהם כהאי . תתתא עתיקא דעתיקין עניורא
 דעמירין עד לא חזן עקובט דחלבא נעטורי עמורין שירותת
 ובנימא לא הוה והוה חלבין ומשעיר ביה וכריום קזיה דר
 פרסה וכתב ג' עיר חלבין ותקוטי ולא אתקיימו דה"ו לא
 קת' לביס אשר חלט בארץ אדום לפני מלון חלב' לבני ישראל .
 ובגו' מן החומר קנה קשיא לכתרי ו"ל ב"ש אחר' ו"ל אינון
 טעמך

ענין לאלהים טרק י"א

כ"א

קודם ונשכרו מן האור או ידעו כי מלכא קדישא הוא עתיקא קדישא ולכן היה בידו יכולת לסבול את האור . ונשאפו
 ישראל יען כי הם באים משכרי בליס לכן אחר הנביא עליהו אתם עדי נאס ה' ואני אל . . . שאנו מעידים עליו שבאנו מלך יען
 די בעינינו ראינו שנשמתנו ומס משכרי בליס ואלו לא היינו באים קודם לא היינו יכולים להעיד עליו . וזהו שדרש רשב"י על
 ערוך זה אם אתם עדי אנו אל ולכן אחר קרא ואלה המלכים אשר מלכו בארץ ארם לפני מלך מלכו במינינו אחר
 ולא עמד בו אם מלך ישראל דאיהו מ"ק : חתו שאמר המלך תאנא עד לא זמין תקונוי דמלכא ועטורי עיטורין וכו' . ופרים קמיה
 חד כרסא ובה גליף ושעיר מלכין ולא אתקיימו בה"ד ואלה המלכים וכו' הרי שקודם שנתחבר פרנץ דמ"ק דאיהו מהב' עטרין . הוי
 ועטורי עטורין מלכין קדמין לא אתקיימו לא כולבו את בטלו יען כי לא היו בהם כח לבעול כי היו מאונלים ולא מאניל עד שח
 ע"ק דאיהו הוא ע"ק כנזכר וקבל אותה הנשמה וסביל לה הוי ואלה המלכים אשר מלכו בארץ ארם לפני מלך מלכו ישראל .
 וכן תמצא שכל ידו נבדל הכל לפי שהוא חלק המאניל עמו . בזיהר שנות דק י"ח ע"כ ו"ל תאנא בשברא קב"ה את עליונו עלה
 ש זמן לבנינו וברא את השמים בימינו והארץ בשמאלו ועלה בחזק לבנינו לנהוג היום והלילה וברא השלמים העמוני' בחסדו ביום
 וברא המלכים החמונים לומר שירה בלילה הה"ד יומם יצוה ה' מקדו וכלילה שירה עמי : הנה . המלך קשה מאוד ראשונה
 שקרא קאמר בדבר ה' שמים נעשו וכרוח פיו כל נבאס ואך אחר כלין בימינו ברא את השמים והארץ בשמאלו : ו"ל שכוונת המאמר
 היא להודיע בזה ברא שמים וארץ שמים דהיינו ת"ת וארץ דהיינו מלכות כדי לבדוקן שהכורא הוא עק"ד לוינו ומסד וגבורה
 דליה שרומים לימין ושמאל לכן אחר ברא שמים בימינו והארץ בשמאלו : וצ"ת והא קרא למפרע קאמר בדבר ה' שמים
 נעשו וכרוח פיו כל נבאס ולא הזכיר ימינו ושמאלו . וי"ל שהיא דבר והאי רוח הייט ימינו ושמאלו . לפי שידוע הוא
 שהכבוד הוא ימנות וכרוח הוא ת"ת . ק"ב שכינתא היא רוחות בדבור היינו בדבר ה' מלכא קדישא דאיהו רומן כרוח היינו
 וכרוח עין . וראיה שהאי ימין ושמאל דלוינו חסד וגבורה דחוקין בכ' עטרין דלוינו מלכא קדישא ושכינתיה לאו אינגן עאלו לים
 לא התפשטו' המאניל עמו ומה שחזרו ה"ל כטעם ימינו וזכרא שמים וטעם שמאלו וברא את הארץ . שנת' אף ידי יסדה ארץ וימינה
 טבעה שמים ע"ל מדקטור ה"ל לשון נטיה ש"ה דלוינו התפשטות המאניל עמו . עוד איתא בווהר דרש ג"ל ע"א ו"ל
 ויאמר אלהים יהי אור אחר ר' יצחק תכאן דערקן הקב"ה להני נטיעין ושתיל לון משמע דכתיב יהי אור ר' יהודה אומר אור שכל
 היה . מן המאמר הוה תראה ראה להברינו שמלכא קדישא ושכינתיה הם חלק המאניל עמו כמו שתמצא בווהר בראשית דק
 ג' ע"כ ו"ל דאדם דאורח אגיליתא ד"ו פרטופין היו יהי אור מסערא דאבא ויהי אור מסיטרא דאמא הרי דבאי קרא דריש בוהר
 על אדם דאגיליתא וכאן ר' יצחק זכרס הפסוק ג"כ כזה דאמר מלכא שערקון קב"ה להני נטיעין ושתיל לון משמע דכתיב יהי אור ש"ע
 ד"ל מאמר דלא אחר קרא וברא אלהים את האור אלף יהי אור והוא על הנהו נטיעין דפרטוף מלכא קדישא מדאמר יהי אור ש"ע
 שהיה מקודם דערקן הקב"ה ושתיל : ועתה . ערקן להבין מה בא ר' יהודה לחדש שאמר אור שכלר היה אלף ל"ל שמכרת
 דכי יצחק משמע שמלכא קדישא ושכינתיה היה אור קטן ונעשה אור גדול מדאמר דערקן להני נטיעין ושתיל לון כדי שיערבו .
 זר' יהודה אומר אור שכלר היה כלומר שלף הוסק' גלגלם מה שהיה הוא שהיה : עוד יתכן לומר שברך טבע הנטיעה אינה
 נעשית אילן אלף על ידי שתילה ועי' השתילה גדל האילן ויוניא פרי דכלאו הכי לאו שניא ח' ג' יצא שכלר נעשית האת דבר
 שלף היה בו ועכשור' יצחק סוכר עי' העיקרה והשתילה נתהוו בו גבורות שלף היו בו הוי יהי אור . יהי אור שלף היה .
 ר' יהודה אחר לאו הכי כלל הוה' ביה ויהי אינו אלף שנגל' מה שהיה בו וזו שאמר ר' יהודה אור שכלר היה . הרי שמלכא קדישא
 דאיהו אדם דאורח אגיליתא כנזכר היה מקודם ואינו קאנל כי אם הוא חלק המאניל . ולפיכך לא טכר בו עימה בתורה ועם
 שזכר עימה כד"ה הוא שגדל מתקומו ולכן סיכה שמו וקראו הדד שהוא מלשון נדד כאשר פי' בבית קדש הקדשים :
 ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהדעת הוא בערך בשפה לו ולכין רמו ליה איתא בווהר . שעת דק ס' ת"ע"כ ו"ל נעשירי
 דאמירין אתרשים רשימו חד דלא אתחין ולא אתגלייא ההוה רשימו רשים ולא רשים מאריה דסכלתנו ופקתין דעינין
 לא יכלין לחיקם ביה אינו קיומא דכלא . וכוונת המאמר כן הוא שעתיקא קדישא הוא הנקרא עשירו דמירין וכשעלה
 במחשבתו לבראת כל העולמות עלה ברעונו להאניל מחמו השני עטרין דלוינו חסד וגבורה דלוינו מלכא קדישא ושכינתיה וכו
 שאחרו"ל ישראל עלה במחשבה תחילה ואותה מחשבה שחשב נקראת רשימו שנתרשם ברעונו להאניל מלכא קדישא ושכינתיה
 כדי שיתקיימו כל עלמין על ידו . וזהו שאמר המאמר בעשירו דמירין היינו עתיקא קדישא דכל קדישא אתרשים רשימו חד

כ"א

דלף

עון לאלהים פרק י"א

ולא אחזיו ולא אתגלייה היינו באחשבה שעלית בו להשיך הב' עשרין למעבד מיניבוו פרנץ דלכל קדישא ושכינתיה דאיהו
 כנשתתא לכל האגילות ולא אחזיו ולא אחידע דלית ליה שם ידוע והאי עליית החשבה אתקריאת רשימו וכו' שאמר האמר
 אתרשים רשימו חד ולא אחזיו ולא אתגלייה וזה שאמר האמר רשימו ולא רשים ולא רשים בתוך האגילות ולא רשים יין כי
 הוא כנשתתא ולא אחזיו והוא קיומא דכלא יין כי אין הנוף מתקיים בלא נשיה שהרי כל חלבין קדמאין מיתו שלא יכלו לטבול
 האור וכשתהוה פרנץ דמק"ו הוה תקון ואתקיימו כל עלמין הוי איבו קיומא דכלא . (ואמר מואמר זה תמצאה בספר תענויות)
 הרי שהאור רשימו דהוא מ"ק דאיבו הדעת הוא בערך נשיה לפרנצין דאגילות וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דף כ"ג ע"א
 ויהי ביטורין מלך בקדמיתא . וכלהו מתנגנן אכתרך כאכתרך דמתנגנן כללו בתנועה דנשייתא דאתפשטא על כל אבר ואבר
 בגין דכתיב עליון תהא מעוטרי ביה דביה עלת העילות איבו כתר על כלא עמיד ונבין מלגאו מינייה . ונריך להבין האי
 בקדמיתא דקאמר . מאי היא . אלא תדע שהענין הוא שא"ג ע"ה" מלכים מלכו לא נקראת מלוכה . אלא שרנו למלך ולא
 עלתה בדם ואחר שמלך מלך ישראל דאיבו מלכא קדישא ושכינתיה או נתקבו הם ג"כ וזהו שאמר האמר ויהי ביטורין ילך
 בקדמיתא כלומר אע"ג שבא באחרונה וזה הענין הראשון . ובתר שילך אתהנגו כללו אכתריה ונתקנו . וזהו שאמר וכללו
 מתנגנן אכתרך כאכתריה דמתנגנן כללו בתנועה דנשייתא הרי שולכא קדישא ושכינתיה שהוא מלך ישראל שהוא סוד הדעת
 הוא כנשתתא לגופא . וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דף ק"ל ע"ה"ו"ל תאנא עם כל דא שנייה דעתיקא סתים מכלא ולא
 מתפרש באורייתא בר מן אתר חד דחזיוו"ל לחכמה דכתיב כי נשבעתי נאם ה' נאם דו"א . הרי מדאמר כי נשבעתי ש"ו
 ביה שבו נשבע ומדאמר ראש האמר שבהאי מלתא אתפרש שזיה דעתיק ש"ו שעל מלכא קדישא אתמר שהוא בני ת"פ
 כנשתתא לגופא ועל כן נשבע בו כמו דאמר קרא נשבע ה' נבואות כנכסו . וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דף ק"א ע"א
 ה"ל תאנא מאי קומא קדישא עלאה קדש קדישא נשכא רוחא . מאי רוחא רוחא דאתרק ביה דמתלבש ביה ו"א ע"ל" הרי
 שהרוח דאיבו מלכא קדישא ושכינתיה מתלבש ביה בו"א כרוח המתלבש בלב . וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דף ק"א ע"ב
 ה"ל . תאנא כל אינון בתרין קדישין דמלכא כד אתתקן בתקוניו אתקרון אדם דיוקנא דליל כלא ויהי דיושלא כהו אתקריו שזא
 קדישא דאמרין לעיל שזיה דעתיקא סתים מכלא ואיבו כנשתתא לגופא . מדאמר וזה דמשלא כהו אתקריו שזא קדישא .
 וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דף ק"ו ע"ב ו"ל מחשבה כלכא דא מ"ה ימיכא איבו עיס . ואיבו יד הנדולה . משתאלה אש
 ואיבו יד החוקה בעמדה דאזנעיתא יד רמה דאיבו רוחא דקדישא וכלא כן י"ה . הרי בבירור ששם מ"ה נקרא מחשבה .
 וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דף רכ"א ע"ב ח"ל כהורא דאתגלייא אקרי לבישא דמלכא כהורא דלגו לגו כהורא כהורא הוא חזן
 ולא אתפרש ולא אתגלייא ע"ל . הרי דאיה דחרה דאית כהורא לגו כהורא וכו' היא כהורא דלגו דאיבו מלכא קדישא שריא
 שהיא נשתתא לכל חיי . וכמו כן תמצא בחסני הוהר דף י"ג ע"א ו"ל מלגוא איבו מ"ה דאיבו ארז אגילות איבו שקיי דאילכא
 דדרעויו ואנסוי כתיב דאסקי לאילכא ואתרבי כהורא שקיי רבון עלמין אנת הוא עלת העילות סבות הסבות דאסקי לאילכא
 כהורא כדעו והוא כדעו איבו כנשתתא לגופא דאיבו חיים לגופא . הרי בבירור ששם מ"ה דאיבו הנביעו דאיבו מלכא קדישא
 דאיבו סוד הדעת איבו כנשתתא לגופא . הרי מכל ה"ל שפרנץ הדעת דאיבו מלכא קדישא הוא בערך נשיה דפרנצין
 דאגילות . זבחה שאמר בב' ה'ק' ששמות הכלים אחר שנשברו עליו לבינה . ליה אית ראייה כוהר ויקרא דף ק"א ע"ב ח"ל
 מלכא קדמאה לבני ישראל קדמאה וכלהו דגליפו ולא אתקיימו שמהן אתקרון ולא אתקיימו עד דאנא להו ואננע להו ולכתר
 ומכא הוא אסתלק כהורא פרסא ואתקן בתקוניו . וידוע הוא שכל אלו חזאנין תבירין הם תקוניו דמלכא אע"ג דלא אתקיימו
 לכאורה כבר מבואר בב' ה'ק' לכתמייה שברן כדילעשות בירורין חוה שאמר האמר וכלהו דאיתגליפו ולא אתקיימו בשארין
 אתקרון ולא אתקיימו עד דאנא להו ואננע להו . הרי ששרם כדו לתקום לפתר וימצא . וזהו שאמר ולכתר וימצא היא אסתלק
 כהורא פרסא ואתקן בתקוניו ע"ל . בעליותו שללא עתיקא קדישא למעלה דתקו עינו נשיות הכלים ועליו לגו היא שם
 הוא התקין שכן תראה שבתולה כשרו למלך שם היה כדתיב ואלה הכלים אשר מלכי בארץ אדם אתר דיוקנא שריא תיין וכמה
 דרשים הוהר דנהיה דין הכ' ובענין כרוה בכתבי האר"ו ע"ג :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שכל כוונת התפילות הוא להעלות הניעות שבהן . ליה אית ראייה כוהר שריא דף
 ר"א ע"א ח"ל בגופא אית תריסק שיפין קיימין בעובדא דעלילא כזה דאוקיינא ואינין שיפין דמלכא וכולא דקב"ה
 לעובדא

הכל לבנו שהיה שהיו מתחלה כל אותו חלל מאור ובהיות
 שהנבחרו היו סוכות מחשבת המנוצחין על החלל וכשראו שנסברו
 הכלים והיה חומר העולם לבנו שהיה או הוצרכו להתפשט
 מתקדם המצט והראוי עמם והזיקו האור יורד שלא ירד .
 וע"י חזרתם לאחור ע"י שהם סוף חזרום לא היה יכול האור
 הישי לרד ובסתמו האור חוזר ונבדל נסבן הוא לחפלה
 בסוד ח"א או נתקנו העולמות ונתן קבצה באורו המשיע
 אחר כן וכמו דעתיק יומין השם ב"ן שהוא ח"א שכתפשיע משפיע
 יושע משע ע"י השערות שהם התיקונים ולכן דקראו השערות
 יתיקונים דהיינו שיבא האור משע משע ומתקן העולם כך ע"ק
 דכל קדישא משפיע דרך תיקונים ו"ו ואתתקן בתיקונים כד
 כ"א הכסין כלומר כמו ונתקן יומין שנתתקן בתיקונים ד"ח
 כך הוא נתתקן ע"י הסילוק שנסתלק למעלה בתיקונים ד"ח
 היו ואתתקן בתיקונים כד ש"א הסבון ככ"ף הדמיון ;
 וס"ש אתתקן ולית דידע ליה אבל בתיקונים ידוע ר"ל שאי
 אפשר לרד התיקון שלו איך אתתקן ו"ו אתתקן
 ולית דידע ליה ר"ל לית דידע להאז תיקונים יוכי הווה .
 אבל בתיקונים ידוע ר"ל מיה שתקן לתתא נודע שתיקונים היה
 זה גם כן ומה שתקן לתתא הוא לעצת ח"א ואם כן מוכרחים
 אינו לומר שנס הוא נתתקן כן שכוונתו שרצונו כך שאם לא היה
 דגונו כך לא היה מתקן כך היו אבל בתיקונים ידוע ;
 דבר אחר אבל בתיקונים ידוע ר"ל שאין אדם יכול לשים
 בו טוב כלם והיות כמו שאמר הכתוב ארור האיש אשר
 יעשה פסל ומושבה וסם כסתר כסתר של עולם ואפי' דאתתקן
 בכחינת אדם שיקרא אדם קדוון לית דידע ליה איך הוא אבל
 שחית התיקונים שתקן לתתא בפרטוף אדם להלכיש צהש
 הנשמה אתה למד שתקומו גם כן הוה בכחינת אדם האי אבל
 בתיקונים ידוע דאל"כ למה פרטוף אדם יהיה בכחינת או שיהיה
 יבו ראש ויהי וכל מה דשיך בזהם אם לא שרביבה הנשמה לבך ;
 וא"ח שאינה נריכה לבך לכל אלו האברים אם כן הוא דבר
 שיותר וכל יתיר בנטיול דמי אלא בהכרח גמור לומר
 שכל מעשיו הם שלמים ואין בהם לא חסר ולא יתר אלא הדבר
 הנגרך ובהיות כך צמצא שחמת החיון אני מכיר רגון הפכיומי
 ואפילו שהפכיומי אין הדעת יכול לעלות לשם וללא לגייר שום
 דבר עם כל זה כשהוא בפתק תיקונים ידוע . כיו אבל בתיקונים
 ידוע כלומר מנו תיקונים ; וס"ש זכר אתתקן יתקן כל
 יתיקונים דעילאין ותתאין היינו ע"י הסילוק שנסתלק בתהווה
 ח"א שהוא תיקון כל העולמות וסיבה מה שנתהווה ח"א הוא
 מלבד

שהנלכו היה צעברי כלים דאינו שרעף אדם דנקרא ד"א
 דמהימנותא . ז"ל ש"ו ג"לף לבי לא תלבך לעפא . חזע ס"א
 שכל מה שאירע בעולמות העליונים אירע גם כן לעולמות
 הדחתוני וכמו שצאורה על התלבך דמיון כך גמור גם כן על
 אדם התחתון מיתה מדין אותה השברי כלים ז"ל ג"לף לעילת
 ונ"לף לתפא . הרי שברי לבראת עלמין כסוגיה יסבוגת עבד
 השברי כלים . וכמו כן תמצא בצהר שמות דך ר"ד ע"ל
 ו"ל וכדין דא נהירו דחשכ' דלא איתידע בטט צנהידו דפרטמו
 וכדון כדא ולתעבדו ג' היכלין . הרי שברי למעבדט'
 היכלין הוצרך בטטא ועל ידי הכסטיא שטטס ההוא נהיית
 דמחשבה צנהידו דפרטא אעבדו . ה' היכלין דאינו פרדף
 אדם . וכחומר זה בסוף המאמר אשר באלין קיימן כל דין
 דמהימנותא הרי שפרטוף אדם תלבו בו דא דמהימנותא וכעבד
 ע"י הכטישו שהוא השכריה וכמו כן תמצא בחורר ויקרא
 דך קכ"ח ע"י אואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום ונ'
 מאן זשגח בהאי וואן חכה צהאי דאינו סכחופא על מהימנות'
 דמחשבתא כריי שאלין מלבך דמיון מקראים מהימנותא דכל
 מהימנותא . זאם איתא שאינו ככוונה עטונת השכריה ח"ב
 זה גירעון לתאגיל ח"ו וכי הצופה עתחת לא ידע שהעתידין
 להשבר דאי לא הוה ידע שעתידין להשבר וכשברו שלא מדעתו
 לא שתקרי סהיתתא ומהימנ' דאדברה גרעון הוא מתקרי לא
 מדקרי לון רשכ"י ע"י ה"ס בהצות' על מהימנות' דמהימנות' דכלא
 ג"ל דככוונה מכוונת נשברו . הרי עכ"ל שכוונה מכוונת
 לתקן פרטוף אדם כלול מדין ורחמים הוצרכה שכינה . שהיא
 מיתת המלכים ;

ז"ס ש' צכ"ף קהק שע"י שכירע המאנן נתקן מלכא קדישא
 צאור חוור . זה הדבר בודד בתבי האר"ל שאר
 חוור הוא טורם הדיון שהוא הוא צחינת שכינת' עמו דמלכא
 קדישא וכל תיקון האדם הוא שיהיה בת ונו עמו בדי להקחת
 אדם כמה דאמר קרא ויקרא את שום של שניהם אדם וככל
 עוד שלא היתה צרורה שרעוף דשכינת' עמוו אלא שהיה הכל
 ביחד בלי שום צחינת שרעוף לא מתקרי אדם איכל אחר
 שנתהוה שרעופי דמלכא קדישא שכינת' או דקרא אדם שלם .
 וכמו כן תמצא בחורר צראשית דך ט"ו ע"א ח"ל בריש
 הורחנותא דמלכא צלףק גלופי צטהירו עילאה צוניא
 דקדינותא צפקתו סתים דכתימא יורא דא"ס קוטרא
 כנולמא צעין בעוקא לא חוור ולא סומק ולא אינסם ולא דוק
 ולא גוון כלל בד מדיד עשימא . לא . כד דר עשימא עבד
 עמקן

נוזקין לאנהרא ידע הוא שכינתא אתקריאת בראונותא
 דמלכא לבי שמי' שמי' ככל עמיקא ונדקא חזון על כלא וכדי
 לכבר ולפרסם שרמץ דמלכא קדישא ומכינתיה זהם שורש
 החסדים ונבוחות הנדך השבירה ככל מ"ש כריש הברכותא
 דמלכא גליף בניגשי כלבאר בתחילת גילוי שולטמתא דמלכא
 דלוינו עלטמתא קדישא הנדך לעשות הנילוכין דהיינו השבירו'
 וסח שאר טוניא דקדינותא ככק חנו כתיב דסתייא
 שרוא דא"ם קטורא בטלמא נפיץ כיעוקא . ככר ביארע לעל
 בפרק י' שהיא נענא דכפית ויא"ם נקרא טוניא דקדינות'
 והיא הנקראת קו המדה קמטאר בוהר חרש כפ' ומתחנן
 בחמא' קו המדה ובכל עור-גלא וזה שבירת הכלי' היתה עפת
 הזרע שאין בה טורח אלא ככה ואחר שגשתל כגו איהא . טדיע
 מה היה בכח אחר שגא לביעל כוזה דלארי אינשי חן הפעול'
 ידעו הכוחות אבל מקדש היה גלם בלי טורה ז"ש המחמד
 בזניא דקדינותא ר"ל אותה הנקודה דכפ' חנו סתייא
 דסתייאמה שרוא חא"ס ר"ל דכפא מההוא דאתקרא חא"ס דא"ם
 והוא עתיקא קדישא וההוא נקראא הוא כוז השני עטרין
 קטורא כגלמא ר"ל שגבא שלהם היה קטור באותם גלם
 שהיה אותה המטה של הכ' עטרין ולא היה ניכר בהם לא
 חסדים ולא נבדות הוי לא חוור ולא אוכס וכו' ומ"ש הנוסחא
 אחריכא כד הדר ומיחא . ידע הוא ששטכבר השכרי כלים
 חוור האור למעלה ומחתת אותה ההכאה הענשה שהכה בהם
 כדי לשברם וכלה שאלתה האור דהחיות שידוע הוא של
 תטעה וליד זה מנא שאלתה האור שזר למעלה כיתה
 כו שורש דיני' שהוא קוד החיות ומ"ש הכ"א כד הדר ומיחא
 ר"ל כשחזר אותו אור למעלה עבד נוכח ר"ל נעונו החסדי'
 והנבחות וזה היה תיקון שנתנה פרנץ דמלכא קדישא
 ושכינתיה . . . הרי שעי' שבירת הכלים בתקון מק"ו למהי כו
 חסדים ונבדות . נכונ' תמנא דחון בוהר' בראשית דף
 פ"ו ע"כ ג"ל תחיו כד סליף ברעיותא דקב"ב למכרי עלמא
 אפיק חד סלהבא דבזניא דקדינותא וכסב זיקא כויקא

חלבד העפס הל"ל ששמות הזלכים לא רצו להכרד משורשם
 וחזרו כל האורז לאחור אחרי שורשם נמנא דהוא בהסתלקותו
 לנעלה כיתהוה כו הא"ח שהוא התיקון דוידי ולאב ארתי
 שנתתן הוא כסילאקו לנעלה שנתהא כו הא"ח נתקן כל
 תיקונין דעילאין ותתאין שחזרו אחרי ונעשו כבוד א"ח כולם .
 הוי וכד אתתקן תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין דהיינו
 שבהיות א"ח יש כח בעולמות לכבול אור הישר לבי שח"ח
 נעשה לכוש לאור הישר ומשפיע מעט מעט כקדשה וכו' יכא
 תיקון לעולמות . נמנא כד אתתקן הוא כבוד א"ח בחזרתו
 לנעלה כנתקנו כל תיקונין דעילאין ותתאין :
 ומ"ש כל תיקונין דעילאין ותתאין רצה לרמז על כח"ב
 חנ"ג כה"ס תיקון של כח"ב הוא סוד החיה והנשייה
 והרוח שירדו וכסילות עתיקא קדישא ד'ק עלה כל אחד
 ליוקאוו ונתהוה בכל א' חסם סוד לאר חוור גם כן מינא כיו
 שחנ"ג כה"ס נתקנו ע"י שנעשו א"ח ג"כ כל דבר שנאמר בו
 אור חוור נאמר בו תיקון הוי תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין
 עילאין היינו כח"ב תתאין חנ"ג כה"ס :

ונחזור לנענינו שמינא שג"י האור חוור ירד האור כיתה
 ושעור וגם התקבל כשיש בו סוד אור חוור יקבל
 פדי שיעורו ז"ש דהיינו שהאיר לאור דרך תיקון י"ג יאלו
 התיקונים הם סוד האור חוור ואור הישר ומשפיעות אור הישר
 ואור החוור נעשו הי"ג תיקונים כמבואר בכתבי האר"י ז"ל
 ה"ה נמנא שמה שאמר שהאיר להם ע"י תיקון י"ג היינו שיש בו
 מדה ושיעור שהם הם התיקונים שמשכי' שתן יווחא סתימאה
 ועל כן נקרא משיכא דמבועא שיושבים השפע מהמקור ונעט
 מעט כמדה ושיעור ז"ש דרך תיקון י"ג דהיינו השערות
 שמושכן השפע ונעט מעט ממנוחא סתימאה שכן תמנא גם כן
 שעיקר חיות השער הוא חן המנוח הוי ממנוחא סתימאה . ומ"ש
 ע"י ארין לבי שהשערות קבועות כראש שהיא ארין ומשם
 יורדים לאור' :

ולכא

משכאלת ולוקינת ואפיק חנו סערי תבואת חד עוף וחבר לון כחד וצרא כהו עלמא עב'ל . וקודם לכא אל ביאור התאמר גיין
 להבין ולדיע הנקודה האת שכלת מיתיקא קדישא חס נכסח מקורה מלמעלה אנ אחידה ביה חס נאמר שכלם וייקודת א' כ
 עתקרי נאכלת ולא פאזיל דמה יתרון וידיה כין כנקודה הזאת לשאר האגילות שאמר שנגורה לזה בא האצאר הזה ויובש שלא
 נגורה מתקודה ולכן אמר כד סליק ברעיותא דקב"ב למכרי עלמא חסיק חד שכלובא דבזניא דקדינותא ולהיא קדוה קראא
 שכלובא עתה בא לריר לך שלא נגורה מתקודה אלא שנתפשטות כמו שהשכלובא המתפשטת לא נכסח מקורו חן הנחלת לכן
 קאשילא לשכלובא כבודיעו שלא נכסח מקורה וכסב זיקא כויקא דהיינו מלכין קדיאין דהיינו דיתקריאו ויקון כזה דהיינו
 כאלהרא כהאי אושכא דלכתש כמרוגתא דערולא ואפיק זיקין לכל עיבר ואלין אקרין מלכין קדיאין דיתתרבו :

גבירה שגמר אותה ונהפכו פנים כפנים וזהו קוד המתקלח
 היינו כמו שהמתקלח שהם המאונים הם שמים זה כנגד זה כך
 הם אז א' שמים כח"ש בווהר כחלל נפקין וכחלל שרין וולת
 המתקלח היא קוד היוונג דהיינו אור חודר ואור יורד כמו
 המתקלח שלפעמים זה יורד זה עולה וז"ש החאיור וזה היוונג
 דאור"ח הוא קוד המתקלח : וז"ש ותקף ומיד נגבבו הנשמות
 של היולכים זה התקף הוא לשפירה דהיינו תקף אחר השפירה
 עלו בתוך אחא ונעשו ת"ן ואע"כ שגמר חח"כ אין מוקדם
 ומחוזר . וז"ש התקף הראשון שהוא הדעת כמעט שנגכס
 גבול ולא אחר שנגכס כולו לנאדו היינו חשבים הנזכר מרפ"ח
 ינונים שכפי המניין הם רפ"ו וא' הגוהר הוא מן הדעת
 לפיכך אחר כמעט שנגכס כולו לפי שאר' נשאר בחוץ . וז"ש
 לפי שהיא עניוה היא בערך נשיה בכני' א' שאר' שלבין חלת
 עניו נראה חיותה לא שהכוונה הוא שאר' החלבין הנשמות
 שליועלה והכלים ירדו למטה אבל הת"ן ה' שהוא הדעת
 הכלי עניוה היה בחינת נשמה . עוד נאמר שהכנת עניו
 היינו נשם אשתי עהיטכאל דהיינו הנבחרות שלו כד"א עגס
 מעניו שכן תחלל בעניו עולה ויחך דהיינו נבחרות אשר בלו
 אליו וז"א ונס ארמון לך שגלת עניו עם ד' אותיות עולה
 י"ג שהם י' פנימים אה"ה דאחא היינו נשם אשתי מהיטכאל
 דל"ן כחלל והוא בסוד . נשמה ד' ספירות ועל כן עליו למעלה
 הוא בעניו כלומר הוא ונוקביה ומהם נתקן הפרטוף דילכא
 קדישא ושכינת' אחר עלותם בעניו אחא כאשר יתבאר לקמן :
 ואני משתווים מואר על כל האקובל' איך קדאו ולא דקדקו
 באותיות התורה שכולים מורים שו' מלכים מתו
 ומאחר שה' מתו התקן ה' ואשתי שנאשרו חיים מיי הם אלא
 ודאי האשתי כפי דברנו וכפי מה שזכר לעיל . עוד קושיא
 אחרת שאומרים שלאה רמזה בכינה ורחל בעלכות מלאה
 ילאור' קנות שהם הו' כנים שילדה חסן כן קשה מאד שהרי חד
 עה'קנות שהוא ת"ת הוא יעקב ואיך אפשר שילדה את בעלה
 אלא תשובה זאת תמצאנו להלן בסוד כי שש ימים עשה ה'
 את השמים ואת הארץ :

ביאור

המאמר בשעתא דנפק נפקת בת וזניה כהדיה שאדם לא נקרא
 אלא עם בת וזניה וכן אדם כמספר קמן כענין אשתי כמספר
 קט' וזהו שאמר בשעתא דנפק נפקת בת וזניה כהדיה שהיא
 והיא חד פרטופא אינון הדין ה"ל שנקם ליטגא דורע כד
 להזניא הולד כהה דאמינא מבשרי אחיה אלהי אבל אינו דורע
 מינש אלא אורות פנימיות היונאים עבה דכר ומקבל ובעט זהו
 בזה ואתעביד הפרטוף כדאיתא בוהר שמות דף רל"ו ע"א
 וז"ל וכדין לא נהירו דמחשבה דלא איתידע בטש כנהירו
 דפריסא ואתנהרין כחלל ואתעבידו ט' היכלין . ידוע כול'
 שהמחשבה היא חכמה והפריסה רחוקת לבינה וז"ש המאמר בטש
 נהירו דמחשבה כנהירו דפריסא ואתנהרין כחלל ואתעבידו ט'
 היכלין ר"ל בטש דורע דמחשבה כורע דפריסא דאינון אורות
 הני נהירו דמחשבה כנהירו דפריסה ונהרין כחלל ואתעבידו
 ט' היכלין דאינון חז' חורפ' ודייקא דאמר נהירו דמחשבה
 כנהירו דפריסא ולא אחר בטש מחשבה : כפריסא וזאי נהירו
 הוא כורע כדכתיב אור דורע לגדיק : . דהרי . עכל ה"ל
 דאית אורות דמיקראות דורע קדש וכעו דורע אחא דאינו
 מחשבה כן דורעת אחא דאינו הפריסא ה"ל . ובהו שאמר
 בכר'ק' טיש מיין דכרין ומ"ן סכר וכנקה יש רחל ליה בשאר
 כראשית חף פ"ו ע"כ וז"ל הווא שלהובא סליק ואתעטר
 בשחלל והיהו טיף סליק ואתעטר בימינא סלקו חד כחד
 אתחלבו דוכתי דא לביטרא דא ולא לביטרא דא ודנחית סליק
 ודסליק נחית אתקשרו דא כדא נפין מבינייהו רוח שלים
 עכ"ל . צריך שתדע שלפעמים סליק ר"ל עליו כהה דאמר
 בוהר כד סליק ברעותא דקכ"ה היינו שעלה ברעוט נפלא
 דסליק ר"ל עלה וכבר ידוע שיסוד דחכרל עתפוטין כהוף
 ולחוף לכך נקראת שלהובא שהוא כשהובא כמתפססת מן
 הגחלת לחוף אבל יסוד דנוקבא אינה מתפססת רק עורדי
 טיפה וז"ש המאמר הווא שלהובא סליק ואתעטר כשהאלה
 היינו יסוד דדוכרא דאעל כנוקבא הוי הווא שלהובא סליק
 ואתעטר בשחלל שהוא נוקבא . ומש שאמר ובהווא טיף סליק
 ואתעטר בימינא בזה לא מצינו שמהנוקבא יעבור כדוכרא
 שום דבר ואיך הווא טיף סליק ואתעטר בימינא אלא

הענין הוא שאותה ההנאה שמתהבה האיש מן הנוקבא היינו דאמר הווא טיף סליק ואתעטר בימינא : וז"ש סלקו חד כחד
 היינו כזכר לעיל שהדבר בתהבה מן הנוקבא והנוקבא מן הדוכרא ואתחלבו דוכתי עזון דנוקבא עאל כדוכרא ועזן הדוכרא
 עאל כנוקבא : ומ"ש ודנחית סליק ודסליק נחית תדע שכאומר סליק הוא כדוכרא וכשאומר נחית הוא כנוקבא שהזכר מעורר
 לנוקבא והנוקבא את הזכר וז"ש דנחית סליק כלומר יסוד דדוכרא דנחית כנוקבא גורם לעלות בה תאוה להעריך טיפין וז"ש
 דנחית סליק כלומר על דנחית בעיה אע"ל כה תאוה הוי דנחית סליק ומ"ש ודסליק נחית היינו אשתי עזון של נוקבא שעלה
 כנוקבא

חכ"ד חנ"ת כה"י בארץ וכן כרוחב וכן בעובי הרי כ"ז ספרות
 פרטיות ויהם כה"ל ל"ז איברים אחרים והם כבוד ח' דגש
 דאחא וכלם עולים פ"א כמנין כפ"א . גם כבוד דאחא יתחלק
 כנזכר בנכח . דהיינו שפרק ראשון דהוד דאחא יש בו ט' ספרות
 חכ"ד חנ"ת כה"י באורך וכמו כן כרוחב וכן בעובי והם כבוד
 ה' דהו"ד דאחא הרי כ"ז אותיות פרטיות ויהם כה"ל ל"ז איברים
 ופרק שני דהוד דאחא יש בו ט' ספרות ג"כ חכ"ד חנ"ת כה"י
 באורך וט' כרוחב וט' בעובי הרי כ"ז ספרות פרטיות שהם
 נאים ל"ז איברים אחרים והם כבוד ו' דהוד דאחא כנזכר .
 גם כפרק ג' דהוד דאחא יש בו ט' ספרות באורך וט' כרוחב
 וט' בעובי הרי כ"ז ספרות פרטיות שהם כה"ל ל"ז איברים
 אחרים והם כבוד ד' דהו"ד דאחא ועולים כס"א וכן מיסוד
 דאחא יתחלק לחלקים שאמרנו בפרק ראשון דיסוד דאחא יש
 בו ט' ספרות באורך וט' כרוחב וט' בעובי הרי כ"ז ספרות
 שהם נאים ל"ז איברים אחרים וכן מפרק ב' דיסוד דאחא
 וכן מפרק ג' הרי כ"ז איברים כמנין כס"א הרי ג' פעמים פ"א
 עולה רמ"ג כמנין אחרים וה' דאחא הרי בין הכל רמ"ח איברים
 כמנין אחרים : ודע שהאיברים שבאו בפרק ראשון דגש
 דאחא שהם כ"ז ספרות כה"ל כה"ל כה"ל כה"ל כה"ל כה"ל
 והכ"ז ספרות שבאו מפרק שני דגש דאחא גתהו יהם חס"ד
 דח"ק וכן ספרות שבאו מפרק ג' דגש דאחא גתהו מהם נכח
 דח"ק וכן ספרות שבאו מפרק ראשון דהוד דאחא גתהו מהם
 טיבה דח"ק וכן מפרק ב' דהוד דאחא גתהו מהם גבורות
 דח"ק וכן דפרק ג' דהוד דאחא גתהו מהם הוד דח"ק וכן
 ספרות מפרק ראשון דיסוד דאחא שהם ה"י כעשה כתר דח"ק
 וכן דפרק שני דיסוד דאחא שהם סוף דיסוד דטיבה כעשית
 ת"ת דחלכא קדישא וכן ספרות מפרק ג' דיסוד דאחא שהם
 ו' דיסוד כעשה מהם יסוד דח"ק וה' דיסוד ספרות מפרק
 געשית ה' כה"ל חמשה איברים אחרים להשלים חמין רמ"ח :
 ודע שחלכות דחלכא קדישא היא ערנון כמני עמיה אדוקה
 כו והיא כבוד ד' של יסוד והיא כעשית מן ספרות דאחא
 לפי שמה שחלכא כה"ל רמ"ח איברים . כן כה"ל חמשה רמ"ח
 אברי צוה הדרך שחלכא ולא חזקתי אותם לפי שחין דחכ"ד
 וח"ן כולם פרטין א' כבוד ויקרא את שם אדם שם דתרויביו
 ששן אדם הוא כלל דהו"ן כי כן תמצא אדם עולה הו"ה גם
 תמצא שמהם כלל חמין וחמשים דהיינו האלף אדם הוא כוד
 הו"ה שמו רחמים ונאמרו אותיות ד"ס שהם דין ופרטין ע"ק
 גמטריא יחמית רמ"ח אברים דאחא וספרותיה חמשה"ח אברים

דח"ק

לא ברעותא ולא בחשכיה עלאי תפסין כה"ל תפסין כה"ל
 קיימין כל דיו מהימנותא וכל אינון כה"ל מרוח דחשכיה
 עלאה ולתתא כלהו אקרין א"ס עכ"ל . מהאחר דחלכא ט'
 כה"ל קיימין כל דיו מהימנותא ודאקרין א"ס ט"ש דעלכא
 קדישא ושכינתיה הוא הוא עתיקא קדישא דכל קדישא . וגם
 עולאחר לא קיימא לא ברעותא ולא בחשכיה . ואחר גם כן
 דכפרו מבטישא אחר דחשכיה באור דכריבא ש"ט דהיבו חלכא
 קדישא דאתעבד ע"י בטושות וכמו כן תמצא גוהר ויקרא
 דף קל"ה ע"ב כו"ל תמצא כד סליק ברעותא דרישא חוורתא
 למעבד יקרא ליקריה תקין וחמין ואפיק מכונינא דקרדינותא
 חד ניגנא נשכ ביה אתתקד וסליק רעותיה עכ"ל . הכה
 מהאחר מהאחר כד סליק ברעותא דרישא חוורתא למעבד יקרא
 ליקריה זלא אמר היכלא ליקריה ש"ט דהאי כרעכא דמ"ק הוא
 יקר כמו עתיקא קדישא ולא היכל . וע"ש תקין וחמין היינו
 לשני עטרין דתקין ולא"א ולכל מה דעטרך לתקין דהאי יקרא
 ואח"כ אפיק מכונינא דקרדינותא מנשמתיה חמ"ט חד ניגנא
 ומ"ש נשכ ביה זבו סוד ויפח באפיו נשמת חיים וכשנשכ ביה
 נשמת חיים אתתקד וסליק רעותיה כלומר סינא מנשמתו
 באורה . וכמו כן תמצא גוהר ויקרא דף קל"ה ע"ב כו"ל וכל
 אתר דשתכח הו"ה ביד ה"א תרי וינא או באלף ק"א וי"ד
 ה"ה חד לו"א וחד לעתיקא דעתיקין וזע"ג דכלא חד וחד שזא
 אקרין עכ"ל . הרי חמ"ט מהאחר שכתבתא ב' ספרות חד לו"א
 וחד לעתיקא דעתיקין ואחר דהו"ן חמ"ט דחלכא קדישא
 הוא הוא עתיקא קדישא חמ"ט דאתקרון בשני עתה . וכמו כן
 תמצא גוהר ויקרא דף קי"א ח"ו ח"ל כלל דכל חמין עתיקא
 דעתיקין כו"א כלל חד כלל הוא כלל יהא לא אשתני ולא שגא
 עכ"ל . הרי חמ"ט כדורה למה דאחינא לעיל ודע ג' ספרות
 כשכ ד"א לא אשתנא ולא שגא . וכמו תמצא גוהר עתיקא דף
 ר"ג ע"א ח"ל ת"ח בשעתא דעתיקת קדישא בתיבת דכל
 סתימא כע"א לאתתקנא אתקין כלל בשני דפר ונקבא עכ"ל .
 מהאחר מהאחר כד דע"א לאתתקנא אתקין כלל בשני דפר
 ונקבא ולא אמר כד דע"א לאתקנא . ע"ש שחלכא קדישא
 וספרותיה שהם כעין דפר ונקבא הוא תקינה חמשה וכלך אחר
 כד דע"א לאתתקנא ערמיה דוקא : וכמו כן תמצא גוהר הדש
 דף ח"ג אוימאר חלכא ימי אור ח"ר יתך יתך דערין קב"ה
 להני כטיען ושתיל לון דלתיב ימי אור דמי יתנה עמך אחר
 שכך היה עכ"ל . מהאחר ר' יהודה ע"ל יתך יתך דע"א חל
 מלכא קדישא כמחזקל כוהר דלדס דחמ"ח חלכא דחמ"ח אברים

כד הי

היו ימי אור מסערה דאבא ימי אור מסערה דאבא ואמר רבי יהודה על ימי אור . שכבר היה הרי שהוא הוא עתיקא קדישא שאז היה והוא ויהיה . הרי מכל האמור לעיל שמלכא קדישא הוא הוא עתיקא קדישא :

וּמ"ש בַּבְּק"ה ק' סהאיבות לא נתהווה אלא אחר התיקון לזה יש רחוק בוודאי ויקרא דך קכ"ח ע"א ח"ל תאבא עתיקא דעתיקין ונ'עד ללא זמין תקונוי וכו' והוא מגליף ומשעיר כיה ופרים קציה חד פרסא וכה גלף ומשעיר מלכין ותקונוי ולא אתקיימו ה' ד'ואלא הפלכים אשר מלכו בארץ אדום ונ' ולא אתקיימו עד דאבא לבו ואנש לבו ולכתר וזמנא הוא אסתלק בהוא פרסא ואתתקין בתקונוי עכ"ל . ידוע הוא שכל מציאות השברי כלים היה להנציח מהם בחינת אדם עלאה דאיהו מלכא קדישא ושכינתו להמשך בו הנשמה הקדומה וככל עוד שפרנף דו"ק לא נתהווה דאיהו תיקונייה דעתיקא קדישא לא נמשכה נשמתא דכל חיי כנו האצילות שכל מציאות דפרנף דמלכא קדישא הוא להמשך בו הנשמת' לחייות העולמות לפי שאינם יכולין לסבול תוקף אורה אלא ע"י מלכא קדישא כדאיתא באדרא רבא וכל דא לנה בנין לאשתלפא ולעילא כיה סתים דסתישא עלאה עד סופא דכל סתימין הה' ויפח בלפני נשמת חיים נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי תליין מההיא נשמתא ומתקיימן כה עכ"ל . הרי שלא היה קיום לא לאצילות ולא לשום עולם אלא על ידי דהיא נשמתא וההיא נשמתא איך מי שכלל לסבול תוקף אורה אלא מלכא קדישא ושכינתיה . ח"ש וכל דא לתה כלגמר זה התיקון לתה הוצרך אחר בנין לאשתלפא ונ' . הרי שאם לא היה התיקון לא היה אצילות ולא היה קיום לכל עלמין . ו"ש המאמר עד לא זמין תקונוי דמלכא ומסי' ואזיל ומשעיר מלכין ותקונוי ולא אתקיימו ה' ד'ואלה המלכים ונ' הרי כביאור שכל עוד שלא היה מלכא קדישא אמתרכו כל עלמין ולכתר . וזמנא הוא אסתלק בהוא פרסא ואתתקין בתקונוי היינו שאחר שנסתלק לעילא עלו אמריו כל נשמות הכלים ונתקן פרנף דתק' ו' כנוכר לעילא היו ואתתקן בתקונוי דאי לא הוה . זה לא היה אפשר שלא היה מקום לשרות בו הנשמה וכשלא יש מקום לשרות בו הנשמה לא היה תיקון לאצילות :

וּמ"ש בַּבְּק"ה ק' דלמ"ק אית ליה רמ"ח איברים לזה אית דאיה בוודאי כדאשית דך ק"ג ע"כ ח"ל ת"ח דהא נשמתא דכר נש לאו איבי מאן דכיל למנדע לה אלא בנין אלין שיימין דגופא איתידע כך הקב"ה איתידע ולא איתידע בנין דאיהו

דאבא יב"ל אחד הוא פלגא דגופא בפני עצמה : ודע שאפי"ן שכל אחד ואחד מהרמ"ח אברים יש הפרש בין דכר לנוקבא שהדכר בא מסערה דחדש דהיינו רמ"ח דאבא והחסדים הם פשוטים לכן נטפו מתפשט יותר מהנוקבא ולפי שהנוקבא בא מסערה תמורה שהם רמ"ח דאבא והנכורות הם כמושים לכן אפי"ן היו כה רמ"ח אברים קומתה קצרה משל איש ומה גם שראש הבה מתחיל מתיקון ז' נוש"ל י"ג תיקונים שהוא נוקה לכן פרנף דת"ק שבא מסערה דאבא הוא ארוך יותר מפרנף דשכינתיה : ודע שפרנף השכינה מתחלת מאמצע החזה שלו מאחוריו כמו שאמר בחומר ושריו מחזיו זמין ב' דרעיו באתר דתליין שערי דדיקנא דאקרון ת"ת ולפי שלא הגיע לה מתיקון דהש"א דארוך לכן אין לראש שער כפנים לפי שלא הגיע לה האורות מ"ג תיקונים והשערות הם אורות פנימיות והם נקראים משיבא דמבועא כנוכר נמצא שהנוקבא מתחלה מחוה על ולמטה לכן הכריעות שהם נשיות לנוקבא שהיא רחל אין להא יותר מהטיבור לפי שאפי"ן כשהיא בסוד זכב אפי"ן הכי רחבה היא כנגד הטיבור והכריעות הן בסוד איתתן טון גזין ולדיחלה : ודע שהגידים הם מקיפים לאיברים כמו שפירשנו ג"כ באדם התחתון והם בסוד נוקה תסובב גזר לכן הם מקיפים את האיברים שהם בסוד דונרא שהוא אב"ד מ"ה ר"ל האיברים הם מ"ה שהוא אדם והגידים הם בסוד נוקב' הן מקיפין דוכרא ומלאים דם יען כי באים משרשי פרסום של מלכות כמו שנבאר בע"ה : ודע כי כל מלכות היא נוקבא והנוקבא י"ז לה' תיקונים שהם שער קול דד שוק מקום רגל והם בבר חנ"ת נה"י וכל אחד מאלו החנ"ת נה"י מתפשט לחנ"ת נה"י הרי ל"ו ספירו' וכל אח כלול מ"י הרי ש"ס ספירות והמלכות שהיא כ"ה הרי שס"ה גידים מקיפים לרמ"ח אברים והם ערניים לרמוח שהם מאתר עילאה מ"ש והיו תואמים מלמטה ירלת תואמים היינו תואמים ר"ל איך על פי שהם ב' פרנפים היא למטה אבל מלעילא הם א' הוי ויחדיו יהיו תמים על ראש' חלת תמים הוא א' כמו תמים תהיה עם ה' ארוך : וּמ"ש ילבשוך דהיינו אחר התיקון נעשית פרנף היינו לפי שזקודם כשהיו בסוד מ"ד ומ"ן היו כלולים כחאז ואחר התיקון כנאחם מרחם אחא נעשו כל אחד פרנף לבזו אבל ספירו' דגורסם למעלה הם אחד מ"ש ר"ל בתתלה היתה זכב ולבסוף נעשה פרנף :

ולכא נשמתא נשמתא רוחא לרוחא גזין ועשירי מכלל אכל באינן שערין

שכלת חזקו ולייטת אשר שם האלעיים זשס היו גבוים נשמות
 ישראל קודם לתיבתם ברחם הנוקבא מצד ידעת כי מכה"י
 דאח"כ נעשה פרמף ו'ן כן מכה"י דח'ן יצאו נשמות ישראל
 זכה"י הוא מחני ת"ת ולתת מה שהיה נגזר בכה"י תחת שיעור
 מן המזחין המתקנים בכה"י משם יצאו נשמות ישראל היו
 שהיו גבוים בסוד לשון דזוכרא קודם שנתלו בראש דנוקבא
 זו"ש ושם היו גבוים נשמות ישראל קודם נתינתם ברחם
 הנוקבא נח"ש השיבה שיצאו חזור באחד :

דע שכח שאר"ה היו בסוד י"ן שהוא י' שהיו דנוקבא אחור
 באחור בסוד ומכס באחור ישכחה גם כן ו'ן יצאו כך
 כדי שלא יתאחו בהם הקליפות לפי שאור פני המקבא הם
 מחזירים יותר מאחוריים דירה לפי שהוא בסוד חסדים דנוקבא
 וחס"פ שהם דנוקבא ברחים הקליפות עוהם אבל אחוריים
 דנוקבא שהם גבורת דנוקבא ימלים הקליפות לאחו בהם
 לכך הגבורה דירה ת' כד' הזכר והאמדים לנד חזק כדי
 שיכרחו הקליפות מהם והגבורת לנד הזכרא לתתקי
 גבורתיה אבל כשעולה לעולה שאין שם קליפות או מחלים
 פנים בפנים :

זלכא

הרי שיתין וכשתיהל בסוד נקודה אחת אדוקה בו אז תהיה היא
 א' מששים ואלו היא בקטנותא שכתב בספר נקודה אבל לעתיד
 לבא שתתפשט בכל העולמות ותחלוק דרכיה ה' ימין לעולם
 ועד אז יותקנו תיקופין דילה ותתפשט בעשר ספירות ה"ד
 וזרחה לכס יראי שמי שמש נדקה ומרפא בכנפיה שיעור הוא
 שדקה היא חלבו כשהיא מלכה וידוע גם כן הוא שת"ת של כל
 פרמף רוחו לשמש ועתה בפונות שהיא מקטנת עננה היא
 בסוד נקודה לכד בלי שום בחינה אבל לכתול לבא וזרחה לכס
 יראי שמי שמש נדקה שר"ל שזרחה התארת של נדקה ומרפא
 בכנפיה שלא יהיה פד שום קליפה זכרה ותפשטת בכל כנפיה
 אבל שאר ירחים שהם בכל עולם ועולם של ב"ע לית להם
 נוגדמם כלום לפי שאינם מופגם אלא חלבו והמלבוש אם לא
 יחזיר עלת לא יורח זיהיה חזק אבל סיהרא דען חיים לעולם
 לא יחסר ממנה אור וכפת אלרונה תהיה א' מששים ובעת
 שתעולה והיה אור הלכנה כאור החמה ודייקא כתי מחמורם
 דו"ל שאמר שאמר לה קב"ה לכי ומעטי את ענמך ולא חתרו
 שאמר לה לכי והחשיכי את ענמך לפי שהם מדברים בסיפרא
 דען חיים לכך אמר לכי ומעטי את עניןך אבל לעולם יהי כה
 אור ורזיה לז תמצא בהיקוני הוורה דק"נ ע"כ ו'ן

דעשר ספירות דאצילות ולכא בהון חיבו ונרמיה חד בהון חיבו וחייו חד בהון מה ללאו הכי בעשר ספירות דבריאה דלאו חיבון
 וזיהוון חד לאו חיבון ונרמיהון חד ועילת על כלל הוא נהר בעשר ספירות דאצילות ובעשר דבריאה ונהיר בעשר כתות
 דיוצאכיה ובעשר נלגלי דקיעא ולא אסתבי בכל אתר עכ"ל . ות"ש המחאר בעשר ספירות דאצילות מלכא בהון חיבו ונרמיה
 חד בהון חיבו וחייו חד בהון . צדק להבין מה חיבו ומאי חייוהי ומאי גרמיה . חייוהי דא נשמה חיבו דמול"א גרמיהי דמח
 למלכות . הרי אדמחר חיבו ונרמיהי חד ש"ת דסיפרא דען חיים חיבו ועם ולא מלבוש מה שאין כן בכל ספירות דב"ע .
 זח"ש ועלת על כלל הוא נהיר בעשר ספירות דאצילות ודבריאה וכו' היינו כשהיר בהו כללה מתנהרין עמה . יען דלית חשוכא
 דיכול ליויקם קמיה . הרי חכל ה"ל שכשירדת השכינה לב"ע ונקטנת פגמה . וכמוק תמצא בזהר דראשית דק"ך ע"כ
 וז"ל כתי חמי נחרו כי דהא נהורא דא אוצירת גרמא ונחירו דיליה וקליפין אתתקנו על דוכתייהו עכ"ל הרי שאוצרת גרמא
 וכשהיא מוערת גרמא הקליפות מתתקנות ושולטות וז"ש רח"ל עתידה מלכות אדום להתפשט בכל העולם ש' חדשים . והענין
 הוא שכל מה שיערסין העוונות היא מוערת גרמא יותר והתרכות הקליפות עד שתשאר בסוד נקודה א' שהיא כתר דירה
 וזהכר ברור שהעולם הוא מלכות וכשתרכין הקליפות ושולטין עד ט' ספירותיה או היא נחממת ענינה ומקטנת עננה עד
 שגשארית בסוד נקודה היינו כתר דירה ו"ש להתפשט בכל העולם ט' חדשים ומה שהוא ט' חדשים ולא ט' שנים יען כי החדש הוא
 של ירח והירח רוחו לשכינה הוי ט' חדשים שהם ט' ספירותיה הרי רזיה למה שאמרנו שהשכינה כשירדת לב"ע מקטנת עננה :
 וס"ש כדכ"ה שמה שיצאו ו'ן אחור באחור מפני הקליפות זה רמז בוהר דראשית דק"ך ע"כ ו'ן עאלת את ג' וכו' א"ל
 הקב"ה גדל את ודק את אבל את צדק למה שזכר לית את צדק לתתליא כל כך דלא למיחב פתחון פה
 לגלגל ת"ס נו"ן חיבי . אתיה' דשאר קדישא ודכי עלה ואת אחד בהדה ורזא דא כד ברא קב"ה לאדם הראשון דו כרענין
 בראו ובגן כך אנכיו דו"ך מחדר לאחורא . עכ"ל : והנה הפ"פ שיש כנדי לפי שהם יו"ד וכו"ן אחור באחור והשיבה היא שלא
 יאחו הקליפות בנוקבא א"ל מלאך רחיה שהקליפה קדמיה לפני וכוה יחי' פ"פ שיקורסין הרי כנזכר ששכיל הקליפות יצאו
 אחור באחור :

הוא נגזרות ששם יחדים המזון והל"כ חוזרים ומתחברים
 המזון ביום שבת דעת התחזקו"ש ח"ל דעת גמון ככמו
 המזון ל' סוף הדעת גמון בתוך היסוד והוא שרצה לרמוז
 בלשם שחבר יחד דעת עליון אשר עומד שדי יחוס ו
 וכבר ידוע שיקוד קרא שדי יהוה שיקוד קרא דעת תחתון
 כמובן וכוננת הכתוב הוא כן ויה שיעדע דעת עליון
 ח"ק הוא לפי שבחזונו שדי יחוס שבו שדעת התחתון נתחברו
 הס' ונחזו בתוך היסוד כך הדעת העליון. שנתחברו כח מזון
 בדעת עליון והוא כוננת הכתוב ויה שיעדע דעת עליון הוא
 אשר יחוס שדי יחוס שבו שבו התחברו. הם נגזרות ששם
 ידע דעת העליון גם כן הוא קראם איתא שדעת מתפשט
 לכל דעת נרדק נגזרות להתפשט כחם כח' מזון ויה של' היו
 אלהם נגזרות הוא לפי שדעת יחוס כלול. הדון ומתפשטים
 בתוכו מזון דמו הוא כח מתפשט חזי הדעת עם יחוס של אבא
 דק' ונחזו יחוס חזי הדעת עם יחוס של אבא דק' ניגוד שאל
 יחזו כוונתו שיה בתוך הדעת התחתון שיקוד. ו"ש
 חלק ג' וכו' עד ומתפשט בחינת הגוף שהוא הציור וכל ציור
 הוא יסוד הפנין והוא כוננת ח"ש בחידוה ו"ש יעניו איתתן
 בדעת ואתחילין כל אבסדרין ואידרין דכתיב וכדעת חדרים
 יונחיו. וחרדע כי אלו החיים האחרים כאן אינם מעיים
 של אבילה כי החיים של אבילה הוא דבר שבו אחיות הקליבו'
 שחש יורה לבעל בעור אבל החיים או הם ניגזרות של ורע
 קדש ומקראים ויעיים ע"ש אחרים לתוכם אורת עליונים כמו
 שיקוד האבילה בתוך החיים וכבוד של ירדו אורות לשם לא
 היו ויתיקנים אותם החיים כי היו חרבים ויכשים כבוד אלו
 חיים חיים וינה יחרכו ויכש כמו בחיים שאין להם תיקון
 אלא ע"י אבילה כך החיים אלו אין להם תיקון אלא ע"י אורות
 היוהדים בתוכם שהם ורע קדש והאורות לא היה בהם יכולת
 לירד בתוכם אלא על ידי הדעת כח' כוננת כי יעניו איתתן
 בדעת ואתחילין כל אבסדרין ואידרין דכתיב וכדעת חדרים
 יונחיו. הכוננת היא שכל איברי האדם יונקים מן המוח דרך חוט
 המדרה ומשם יונקים כל העצמות ו"ש ואתחילין כל אבסדרין
 ואידרין אבסדרין היינו התחזיקו וחדרין אלו העליונים היו
 וכדעת חדרים יונחיו. ע"ל טעם אחר האתר פנימי בזה הפסוק
 כי הדעת הוא רמוז בתוך הפה דעת גמון בעומיה דכתיב שפתי
 כפי שחרו דעת ומשם מתפשט הכחה בתוך הגוף ועוברת
 באבסדרין דלתתא שהוא בני הלב ועייל בחידרין דלעילא
 שהוא המוח הני וכדעת חדרים יונחיו ועליו וכו' הוא

שתקן הדעת הוא נגזרות ששם החודים דרך הכוונות ולא
 המעום ששם יעניו בחינה. (וענין חידוהה כח' תעצמות):
 וסח' שמה ככח' סת"ת הוא חינון וכדעת הוא
 הפנימי: לזה אית דאיה בווהר בראשית דף כ'
 ע"א ו"ל כשיצא דכתיב דכל סת"ת צעא לאתגלייא עבד
 ברישא נקודה דתא והא סליק למהו משכב ציר כח כל ציורין
 חקק בה כל גליפין ואגליף גו בוצינא קדיש' סת"תא גליפו דתד
 ציורא סתים קדש קדשים. כנינא עמיקא דכפך וגו' מחשבה
 ואקרי חזי שירותא לבנינא קיימא ולא קיימא עמיק וסתים
 בשא לא חקרי אלא חזי צעא לאתגלייא ולא חקרי בשא לא
 ואתלכש בלבוש יקר דכיר וכרא לא וסליק לא בשא אתחבר
 אתון חלק בלתי ואסתלים בשא אלהים ועד לא ברא לא לא
 סליק בשא אלהים ע"ל כד אמרו לעיל שמי יתקרי מלכא
 קדישא וכתהונס מהכ' עטרין דאיהו בדעת כאשר מכושר מאמר
 זה בכרקים דלעיל ומדאמר באמאר בשא לא אקרי אלא מי
 צעא לאתגלייא ולא חקרי בשא לא ואתלכש בלבוש יקר וכדיר
 וכרא לא כוננת המאמר הוא שדעת הוא דבר גמון ולק' שפתי
 גלית ליה שם ידוע וכד' להתגלות ולהתקרות בשא אבסדר
 לכראת לא שהם ה' קחית של ת"ת וכל קדש חית ליה' קנות
 שגולה כתיבין אלה להתגלות בגיה ועל ידי חתגלי לבד כמה
 דאמר קרא חכמת אדם תאיר פניו ו"ש שאח' צעא לאתגלייא
 ולא חקרי בשא דאזכרא אלה הר שדדי להתגלות ולא חקרי
 בשא ברא אלה אחר שברא לא שהם ה' קנות אתלכש בגיה
 ואתקרי בשא אלהים ו"ש המאמר וסליק אלה בשא אתחברת
 אתון חלק בלתי ואסתלים בשא אלהים. עוד תמנא דאיה
 בווהר בראשית דף ל"ט ע"כ ו"ל ורא דשא קדישא הכי הוא
 סתים וגלייא עב"ל. כרי דשא קדישא דאיהו בת"ת אית
 סתים ואית גליא. עוד תמנא בווהר שמות דף פ"ו ע"א
 ו"ל תא חזי וזכאין חינון ישראל קיימא דקב"ה דאחידין בחנפך
 עילאין דמלכא באינון פנים דהוא ושדיה אחידון בהו ואינון
 הוא ושדיה עב"ל. כד הודענון בכירין דלעיל דמה שיקרא
 הוא. הוא הכנימי ושמו הוא החימן. וכד הודענון גם כן
 לעיל וכבאר גם כן להלן שגשמתא דכל חיי איניס מתברשת
 מחלכא קדישא דאיהו שמייה לעלמין ושפירות דזעיר דאחרון
 אנפי חלכא הוא ושמייה דהיינו שגשמתא דכל חיי ומלכא קדישא
 אחידון בהו לפי דהוא בגויהו. ו"ש המאמר דאחידין בחנפך
 עילאין דמלכא באינון פנים דהוא ושמי' אחידון בהו לפי דשרא
 שגשמתהון מהק' כה' ושכינתיה דאינון אנפי מלכא וכאלו אנפי
 מלכא

חלכא הוא ושמיא חמיק ביה . חר' איתא : זוהר' ויקרא דק' ק"ל ע"א ח"ל תאנא עכ"ד שמיא דעתיקא סגיס' חלכא ולא מתפרש בארומיתא כד' מן אתר חד דלומי' ז"ל לאברהם דכתיב' בי נשבעתי נאם ה' נאם דז' עכ"ל הרי נשבע ז"ל צ"ה דאית בנויה . וכבר ביארנו לעיל שהשתלשם בו"א הוא חלכא קדישא . וכמו כן תמצא' זוהר' ויקרא דק' ק"ד ע"א ח"ל ויתעבד חל לבנו ויעבד לא נאחד לא ויתעבד איבו אעבד דביה תליית חליתא לחפוקי חזן דלא אתעבד . א' לבו כלבו לא כתיב חלח אל לבו כחזן דמתעבד ומוקבל לחמריא דחזוי האי ללבא דכל לבין עכ"ל . מדקרא ללבו מחריש' ש' מ' דמרי' דכלח דאיו מ' ק' איבו בנויה ונקרא ללבא דכל לבין . תו אמתא בוהר שעות דק' פ"ט ע"ב ח"ל כי שטת מים שטת מים ודאי ולא שטת והני יומין קדישין עליון אקרו יומי דשמיא קדיש' אתכליל בהו ואיבין אתכלילן ביה עכ"ל הרי כי שטת מים דאיבין קנות ד"א קדיש' לון יומין דשמיא קדיש' אתכליל בהו ואיבין אתכלילן ביה . הרי דשמיא קדיש' דאיבו מ' ק' כליל בו"א (ועין בהאחר זה בס' מעשהות) וכמו כן תמצא' זוהר' שמיא דק' ק"ל ז"ל וליבא לליבא לזאח דכורא דק' כור לה דאיו שמיא דעת ובגין דהאי איד דזא' עילא איבו ולא כשאר חמיק אוביר עליה קרא זאחר' חזן אומר' ואין דברים כשאר חמיק דעלמא לא האי אומר' דזא' עילא איבו כדנרין עליון דלית תין חמיק ודברים ולא אשתמיש' בשאר' דרנן' דאיבין חז' דדאימותא דאיבין קלא דשמיא חלכל בני לא אשתמיש' לעלמין והיינו דכתי' כלי נשמע קולם עכ"ל דא' דאומר' המאמר שדנרין דשמיאמותא אשתמע קולה חלכל כדלית לא אשתמע כמה דאומר קרא אין אומר ואין דברים ש"ח' שדעת' איא הפנימיות דת' . שדזא קול ולכן כוון דאיבין דרנן דדאימותא אשתמע קולם לפי דאיבין לכושי דדעת חלכל כדפת' דאיבו הפנימיות לא ישמע קול כיאם כוון המחשבה שזושב האדם ללבו ודאומר' לו מה יעשה כלי אומר' וכלי דברים . ד' ד' שהדעת הוא החשבתו של הת' ופנימיו לו . חר' איתא' באהר' שמיא דק' ק' ע"א ח"ל כנן דמולאח דק' ה"כ כ' סידרין כסיבין דנשא לכה דאית תריכור שייק' אחרין פנימין' לבנו מן גופא' דאיבין דרנן דדאימותא עלמא דאית דיעור בני פבריות :

דרי' ככורא דאית שייפין' אחרין' כפי' חזן' לבנו חזן עילא ואלק שייפין' איבו פדוק' דהדעת' דאיבו' ח' ק' ודאיבו אית דע' כלי אחרין' דק' . הרי אכל' המאמר לעיל ס"ה דאיבו דהשת' מתלכס' ננו ז"ל . וק' ש' שד' ית' דאיבו דהשת' יקרא

כמו שפירשנו לעיל : וס' ש' באיירא דכא תו אשתמע האי ת' ת' ואתתקן מעמי דכורא ועייל ואתתקן כהאי אתר כל רחמי וכל כמרי' דדחמי הוא מדבר על הגוף מחזק דייקא דחיי דקתני ועייל ואתתקן כהאי אתר כל רחמי וכל סעמי דדחמי הרי דהאי אתר הוא לבוס דהיינו הת' דאשתמע הוא לבוס דחזן דעייל בנויה . וז"ל רחמי וסטרא דדחמי . סטרא דדחמי אתקריאה סכינתיה דח' ק' לפי שנתלכס' כנו כרמובוס הלז שנתכששו ונתכררו ככירור' כ' כאשר יתבאר לקיין :

ולכן אחר רחמי וסטרא דדחמי דאיבין חזן' וכל חזן דוכה לחיבור זה ידע ההפך בין אחר' רבא לאיירא ויטא הכו' ל' חלל חזן' דלא ידע מק' ו' איך הוה מניאותם לא ידע מניאותו מניאותא דמניאותא סגך אחר' באיירא רבא חזן' ידע כהא ומוחזן' וככה כהא דאיבו סהדותא על עדימותא דמניאותא ולא אחר' סהדותא על מניאותא לכד חלל מניאותא דמניאותא דאיבין חזן' כפי' חזן' הכל :

והנה יש מי שמאמינים שנת' הוא עובד האלילות כהתלבשות ח"ס בתוכו ויש מי שמאמינים שיק' ו'הס נשיה דאיבולת ולית לבנו מנייה וגם כאלה לא בחר' ה' הטעם שאם נאחד ש"ס מתלכס בת' בלי אמצעות חזן דרין העולם לתהו וכדו' לשי שלא נשברו הכלים לא יען כי לא הוה חזן' דיכול לחסכל כהאי כשמתא ולכן נשברו ומתו אס' כן במחזן כוה' האובן כרי שיעשה סבירה וכו' דהאי שאז' יטלוט הקליפה' עליו ודאן' דחזן' שיק' ו'הס הכשירה כלי שום פנימיות בנויה' כמזא' שפסקין לנסותא דכל חיי מן עלמא ויזון' דכסיק האי נשמת' ורחמי דאית נשמתא אחריתית ישתני הוא והוכרני כדאיתא' באיירא רבא ע"ש ובאיומות אלו הנזכרים אע"ג שהם כדק' אית יען כיוס מהם שחלכיש הנשמה בלא לבוסא ויש מהם שלכוס הנשמה עושה אותה נשמה לבן אין בהם נכוזה לפי שח' כיועט מדבריהם הנשמתא דכל חיי מן הגוף שאם יפוא הנשמה כדק' חלל' חלל' חזן' ו' או יטברו חללי' והשפ' חולבת' כמזא' סוכרי הנש' מן הגוף . ואס' ויאמר שיק' הוא נשמה כלי שום פנימיות או נורה נשמת' דכל חיי לא עייל בנויה ואז' נכ' מפרד' הנש' מן הגוף וכסגוף מתברד והנשמה או יטברו כמת' וזולתת' הקליפה' עליו ח"ס אליבו וכד' אית תסתלק' מן הגוף אשתררו כלבו סויהן' כמזא' בלא נשמתא כלבו סויהן' דייקא לפי שכל עשר' שיות סויהם יצחקים מהם רחמי לעשר' פרימיום' דהעולות כלבו סויהן' חלל' יתברך כי כפי' הכשולת' דק' וקרא' ואל' תתוה' כוה' שיק' יתכן אדס' ח' סויהן' לו עשר' שיות' סוכרי תמנייה' ככנו ח"ס שכו' החלל' כה'

עשרה. לזה אית דאיה בווהר שמתן ק"ג ע"ב ו"ל ובעוד דפמי ושפחתי מרחשין לביה יכוון רעותיה ויתלבק לעילא
לעילא ליחזק כלל בראו דרוין דמתן תקיעו דכל רעותין ומחשכין בראו דקיימו כח"ס עכ"ל. הרי מדאמר ליהודא כלל
ברא דרוין וכו'. בראו דקיימו כח"ס ט"ו דעל ידי הגשמתו דכל חיי מתיידוין כללו עלמין. תו איתא בווהר בראשית קי
ו' ע"כ ס"ל ובהיא נקודה אקרי אבי ועליה שריא ההוא דסתים דלא אתגבלייא והיינו הוי"ה וכלל חד עכ"ל. ידוע הוא מה שאמר
הואר גו רח"ל דח"ס הו"ה אקרי בואת ההקדמה נכוא לכאר מאמר זה שואת נקודה שנקרא אבי היא שכינת עוון דמלכא קדישא
ואמר המלך ועליה שריא ההוא דסתים ולא אתגבלייא והיינו הו"ה. הרי שגשמתו דכל חיי אהוקה בה כמו שהיא אהוקה בח"ק.
וכמו כן תמצא בווהר בראשית קי קמ"ד ע"ב ח"ל בהאי וזה שאר מאן דשארין שאל להווא דסתים דלא ידוע כלל קול יעקב
אקרי בהאי אתמוי מהיכותא דכלל ההוא דסתים ולא ידוע כלל בהאי שריא הו"ה שלימו דכל סטריק עכ"ל.
הנה. מה שאמר המאמר בהאי וזה שארין מאן דשארין שאל להווא דסתים דלא ידוע כלל קול יעקב אקרי היינו מלכא קדישא
דאיהו נקרא קול יעקב ואיהו שאל להווא סתים. ומה שאמר בהאי שריא הו"ה שלימו דכל סטריק היינו גשמתו דכל
חיי כדאמרינן לעיל. תו איתא בווהר ויקרא ק"ט ע"ב ח"ל אבי יחוד קב"ה ושכינתיה אע"ג דאיוון כגשמתו לגבי
כרסייא ומלאכין הכי אינון לבנדך יעלת העילות כגופא לבנדך ואנת הוא דמיחד לון ומקרב לון ובגין דא אמונה דילך בהון ואנת
לית עלך גשמתו כתיב אנת כגופא לבגביה דאנת הוא גשמה לגשמות ולית לך גשמה עלך ולא אלהא אחרא עלך עכ"ל. כבר
הודענון כדגוש העלות שלפעמים קורא לגשמתו דכל חיי עלת העילות ורואיה מה המאמר שאמר לעלת העילות אנת הוא
גשמה לגשמות ולית לך גשמה עלך ואמר כרישא קב"ה ושכינתיה אע"ג דאיוון כגשמתו לגבי כרסייא ומלאכין הכי אינון לבנדך
עלת העלות כגופא לבנדך ואנת הוא דמיחד לון ומקרב לון ובגין דא אמונה דילך בהון. הרי שעלת העילות דאיהו גשמתו דכל
חיי מחש שריא כקב"ה כגשמתו כגופא. ורואיה גם כן שאיהו מיחד כלל דאמר אנת הוא דמיחד לון ומקרב לון עכ"ל.
וכמו כן תמצא בווהר ויקרא ק"ט ע"ב ח"ל ויגד מאי נר. נר נורה בנז נורה דא הוה ויגד. ומהו נורה בנז נורה.
תרין שיהן דאתקרי שם מלכא ה' אלהים וגו' וכמה אתכלילו בדיוקנא פילאה דא דאקרי אדם וגו' וכל דא למה בגין
לאשתלפא ולעילא ביה סתים דסתיםא עילאה עד סופא דכל סתמין דא הוא דכתיב ויפח באפיו גשמת חיים גשמתו דכל חיי
דעילא ותתא תליין מההיא גשמתו ומתקיימן בה. הרי דמלכא קדישא דאיהו אדם גשמתו דכל חיי התלבשת לו כמו שאמר
המאמר וכל דא למה בגין לאשתלפא וכו'. דא הוא דכתיב ויפח באפיו גשמת חיים. הרי שגשמתו דכל חיי התלבשת
במלכא קדישא דאיהו אדם עילאה ושורה ביה. וגם רואיה שבהאי גשמתו מתיחד כלל ומקיים כלל מדאמר כסיפא גשמתו דכל
חיי דעילא ותתא תליין מההיא גשמתו ומתקיימן בה מתקיימן בה דוקא. וכמו כן תמצא בווהר חדש ק"ו ע"ב ח"ל אלן
עשרה שמתן כללו כגופא דקליפה לחוחא ואע"ג דכללו מוחא כללו כהורין עלאין ובוסימין עילאין לית מאן דקאים בקיומיהו אבל
כללו כגופא דקליפה לגבי מה דלא ידוע ולא קיימו כחכותא כלל וכל שכן דא דאין סוף וזהו כגופין אינון קליפה לגביהו
וכלל דא לגו מן דא מוחא סתימאה לגו כגו דלא איתדע כלל עכ"ל. מדאמר מוחא סתימאה לגו כגו ונ"ט דמזכר על
הגשמה שהיא שורה בתוך מלכא קדישא יען כי אחר בתחילה אבל כללו כגופא דקליפה לגבי מה דלא ידוע ולא קיימו כחכותא
כלל ואמר כך אחר לגו כגו מוחא סתימאה שמה מינה דמה דאמר כרישא אבל כוללו כגופא דקליפה לגבי מה דלא ידוע היינו
על מלכא קדישא. ומה שאמר מוחא סתימאה לגו כגו היינו גשמתו דכל חיי דהוא לפני לפני: תו איתא בחיקיני וזהו
חדש דק"ט ע"א ח"ל ומסטרט דעלת על כל עילאין אתקריאת שכינתא אמונה דישאל. וידוע הוא מה שדרשנו כדגוש העלות.
שלפעמים עלת העילות היא רחוק לגשמתו דכל חיי וכבר ברור בתפילת איהו ח"ל בגין דאיהו מלגאו שוי אמונת ישאל בהון דהיינו
בגלגל קדישא ושכינתיה וכן אומר המאמר מסטרט דעלת על כל עילאין אתקריאת אמונה ישראל ס"מ דגשמתו דכל חיי לא
פריש מן שכינתא גם כן לעלמין. וכמו כן תמצא בהיקוני וזהו חדש דק"י ע"א ח"ל ועלת על כל עילאין לא נחית
עליה יחודיה עד דאפיק ליה בת חזיה כלילין מעשר ספירות ובגיה נחית עליה יחודיה בגין דתהא חביבה עליה ואיהו דאחיד
בתעביהו ובגין דא אינון חד מסטרטא כלל חושבן עכ"ל. הרי שגשמתו דכל חיי דאיהו עלת על כל עילאין נחית בהו ואחיד בהו
ובגיהו אינון אחד ונסימיה כלל חושבן. מדאמר אחיד ככו ט"מ דלא פסיק מיניה לעלמין. הרי מוכל המאמרים הנו"ל
גשמתו דכל חיי היא אחיד כלל והיא אהוקה במלכא קדישא ושכינתיה ולא נפרד מהם לעלמין.

הדפוש שיש בין מ"ק ושכינתיה אותה הבחינה ממש יש בין
 ע"ק לנו"ק דהיינו ש"ק אנו מכנים כדמיון ושכינתיה בדין
 וכמו שתקרא שכינתיה לגביה מ"ק דין כן יקרא ע"ק דין לגבי
 ע"ק ד"ק שדמיון נגד החסדים הם בדין והשלשה אלה הם
 בצדד חסד דין ורחמים והאי נשמתא היא כוללת כלם . שנה
 ח"ל לומר לא חסד ולא רחמים ולא דין בתחלה אבל אחר כך
 בהתפשטותה הם פועלים נכחה וכאלו היא פעולות וכפסוק
 של ויגדר כדרש לב' פנים הא' ויגדר בב' יוד"ן לרמוז על ע"ק
 ד"ק ומ"ק והאי נשמתא כוללת לון ורחמים כואו וב' יוד"ן
 שה"ל נר ה' אלהים ומאי ויגדר אלא ו' י' נר ב' שה"ן דאינון
 ה' אלהים דרוחמים כו"ן . ועי"ל חסד אחר שה"ל נר
 ה' אלהים ו"ש בב' יוד"ן למה כלומר דיי לו במלת ונר אלא
 רוא דע"ק ד"ק ומ"ק כדאייתא בזהר ו"ל כתיב סוד ה' ליראיו
 וכתוב ויגדר ה' אלהים את האדם בב' יוד"ן אשלים תיקונא
 מתיקונא : ס"א . תיקונא גו תיקונא טכרא דגושפנקא
 ולא הוא ויגדר . ב' יוד"ן למה רוא דעתיקא קדישא ורוא
 דד"א ע"כ . ונריך להבין הא' וכתוב סוד ה' ליראיו לית ליה
 קשר לעילא . דאם הוא ראה למ"ש לעיל בה"ן אילת לא
 התחמדו בר למחנדי חקלא והכי ראה ממקרא דסוד ה'
 ה"ל דכתיב סוד ה' ליראיו מאי וכתוב בוא"ו . ועוד מה
 קשר יש לפסוק השני של ויגדר אצל סוד ה' דקאמר ג"כ וכתוב
 בוא"ו הע"ף דמשמע שה' פאוקים באים לראיה א' :

וי"ל בהקדמות שהקדמו שכתב חידושי שפתיקא קדישא
 ד"ק ונשמתא דכל חיי שהיא נשמתו דע"ק ד"ק היא
 היא מתלבשת בח"ק ולשון האידרא דלעיל חן דא' סיים
 בשלשן זה כלל לא לכל חילק עתיקא דעתיקין ו"א כלל חד כלל
 הוה כלל הוי כלל יתא . ונריך להבין אם מק"נ שהוא סוד
 החסדים והגבורות גם נתחזה אחר התיקון ולא הוה מקודם
 איך אמר כלל הוה שהרי על תחוייבו אומר כלל הוה לא שהוה
 כמו שאמרנו שארש החסדים והגבורות שהם הם דהוה כלל
 כע"ק דכל קדישיא בצדד חסד וגבורה דיניה ח"ש כלל חד ולא
 תאמר שאחר התיקון נעמד כלל חד לא כלל הוה מקדמות דא'
 וראה לזה ה"א מלבד ראייה שאח"כ קבלה ה"א ראייה ממקרא
 ג"כ ולכן אמר וכתוב סוד ה' ליראיו וכבר הקדמונו ע"ק דכל
 קדישיא נחמו שהו"ה פאשה דסוד ה' הוא רמוז על נשמתא .
 ליראיו שנים שהם ח"ק' שנהם תלוי ביראה וראיה אחרת
 וכתוב ויגדר ככל יודין ח"א דעתיקא קדישא ד"ק רוא ד"ק
 שהם סוד דל' יוד"ן : וס' אשלים תיקונא מתיקונא הוא

ישראל דאינו לכדועיר אנפין נשמה נשמה דהאי כלל היא היא
 מעתיקא קדישא . הרי שאינה מתלבשת הנשמה בתוך הנוף
 כי אם על ידי לבב . וכמו כך תמצא בזהר ויקרא דף רכ"ז
 ע"כ ו"ל מחשבה דלכא דא י"ד ה"א ו"א ה"א וימינא אינו מים
 ואינו יד הנדולה משמאלתא אש ואינו יד החוקה בעמודא
 דאחזעייתא י"ד רעה דאינו רוא דקודשא כלל כן י"ה עכ"ל :
 הנה מזה דייק החומר לעיל כלבו לא נאמר אלא אל לבו
 נשמע מדיוק החומר דלכא קדישא אינו רמוז כלב
 ועיר אנפין אלא בפנימיות הלב דעיר אנפין דאלו הוה רמוז
 כלב דעיר אנפין היה לו לומר ויתעב כלבו דהכל הוא מחלק
 הנוף לכך אמר אל לבו דהיינו אל אותו לב שבתוך לבו דאינו
 פנימיות הלב וזו שאמר החומר הוה מחשבה דלכא דא מ"ה
 הרי כבירור שהיה שבתוך הלב אינו שם מ"ה שכן אותו מחשבה
 ה"ה חש"כ מ"ה או מ"ה חש"כ . הרי שהפנימיות הלב הוא שם
 מ"ה שכבר ועיר אנפין נוכח ביד רמה שזכר החומר דאינו
 עמודא דאחזעייתא : וכמו כן תמצא בתיקוני הוהר
 דף פ"ד ע"כ ו"ל הו"ה מקום לשם מ"ה דאינו סתים ונעלם
 ובגין דא חתקרי עולם דנריך לאעלמא ליה מכל עלמא דאינו
 עלם ושכינתא נעלמה דא הוא דכתיב ונעלמה מעיני כל חר
 עכ"ל . הרי כבירור דהו"ה דעיר אנפין אינו מקום לשם מ"ה
 דאינו ע"כ קדישא . הרי מכל החומרים האחרים לעיל
 שאסור לאדם שיתפוס בו"ן לבדו בלתי מלכא קדישא . ואם
 אחר יאמר החומר שהאי שם מ"ה הוכר שהוה בפנימיות ד"א
 הוא הוה הנשמה דכל חיי ולית נשמה לגזוז מיניה . בודאי
 שצדקה כל החומר כן שכבר חזינו בזהר ויקרא דף קל"ב ע"א
 ו"ל תא חוי הכינוי לעילא אית לבושא ונשא ונשמות לנשמתא
 שנייא וחיל הון חילין אינון לבושא ונשמת ישראל דא גופא
 לעקבלא לנשמתא דאינה תפארת ישראל ועל דא אינו גופא
 לנשמתא נשמתא דאחרן דא תפארת ישראל דאינו אורייתא
 ממש ונשמתא לנשמתא דא אינו עתיקא קדישא וכלא אחר דא
 כדא על"ל : הנה כבר חזינו בתיקוני הוהר דף י"ח
 בתפילת ארבעה ע"כ שם מ"ה דאינו נשמתא לגופא
 וזוהי יביה ראייה להאי תפארת ישראל דאינו פנימיות דעיר
 אנפין שלכך קורא אותה נשמה . וכאן כבירור אמר ונשמתא
 לנשמתא הוא עתיקא קדישא . ש"מ דאית ליה נשמה להאי
 נשמה דאינו שם מ"ה . וכמו כן תמצא בזהר בנשמת ד'
 קח"ו ע"א ו"ל תגו כנרא סתים נפקא זוהר' אכפתא רית
 דכרא כלילת מתרין גולתין דמתחברן כדא' וגו' כהאי זוהר

שאריו מאן דשרי שאז לכהו דסתים דלא ידיע כלל קול יעקב
 אקרי בהאי אתחזי עמימתא דכלת ההו דסתים ולא ידיע
 כלל . פירוש המאמר מנ סתרא סתימאה היינו אמא עילאה
 נפקא וזהר אסקלריא דנהרא כלילא מתרין גוויין היינו ז'ין
 דעיר מתקרי אסקלריא המאירא בהאי וזהר שארי מאן
 דשארי היינו מ"ק ולפי דלא אית ליה סס ידיע בתורה לכך לא
 פירוש לו סס אלא אחר שארי מאן דשארי לכך להודיעני מי
 הוא אחר דאיהו שאל להווא דסתים וכבר ביארנו בפירקין
 דלעיל בענין הוא ושמו ש"ק הוא סס לכשתא דכל חיי יען
 כי איהו לגו מיניה ולא פריש לעלמין והאי דשארי בנו האי
 וזהר יתקרי קול יעקב דהוהר הוא יעקב דהיינו ז'אל ומה דכנויה
 יתקרי קול יעקב הרי שהכשמה מתלבשת בהווא פנימי דעיר
 אנפין דאיהו מלכא קדישא : וכמו כן תמצא בכירור
 בוהר ויקרא דך ר"ל ע"ב וז"ל כהורא דאתגלייא אקרי
 לבושא דמלכא . כהורא דלגו בנו ההוא כהורא הוא מאן דלא
 אתפרש ולא אתגלייא עכ"ל הרי בכירור שז"ן אתקרי לבושא
 ולגו מיניה האי כהורא דאיהו מלכא קדישא ולגו מן ההוא
 כהורא ההוא דסתים ולא ידיע כלל דאיהו כשתא דכל חיי .
 וכמו כן תמצא בוהר חדש דך ו' ע"ב ח"ל הכי נתידא אלן
 עשרה שמהו כללו כנוונא דהאי קליפא לזוחא ואע"ג דכלהו
 מוחא כללו כהורין עלאין וכוסעין עילאין לת מאן דקאים
 בקווימיהו אבל כללו כנוונא דקליפא לגבי מה דלא ידיע ולא
 קיישא כחמתא כלל וכל שכן רוא דאין סוף והכי כנויין אינון
 קליפא לגבייהו וכלא דא לן מן דא מוחא סתימאה לגו בנו
 דלא אתידע כלל . הרי שגשג ספירות דכללן איהו ז'אל
 אע"ג דאינון מוחא קרי לון בקליפא לגבי ההוא מוחא דלגו
 שוכייהו וסיים המאמר ואחר דא לגו מן דא מוחא סתימאה לגו
 בנו דלא אתידע כלל . ומה שאמר דא לגו מן דא היינו מלכא
 קדישא דאיהו לגו מן ועיר אנפין והאי מוחא סתימא שדכר
 על כשתא דכל חיי אחר עלה לגו בנו כלומר לגו כהווא
 דאיהו בנו . הרי שגשגתא דכל חיי בנו מלכא קדישא . הרי
 מכל המאמרים המכריים לעיל שזלכא קדישא אית כנויה
 כשתא דכל חיי ובודאי דמאן דאחר דמ"ק איהו כשתא דאצילו
 לכח פסקי להווא כשתא הקדומה מעלמא דמחוי דאיהו
 מתלבשת בכל עלמין לרוב העלמותא והדבר איפכא משתמע
 בוהר דלא עביד כל אינון דרגין וכל פרעוף אדם אלא כרי
 שמתלבש הווא כשתא כהו כדאצטא בוהר ויקרא דך קמ"א
 כלל דכל תילין עתיקא דעתיקין כועיר אנפין כל אחד ונג'
 אתתקן

כיה שהקדמנו שע"י התיקונים שרצה לתקן למקו ואתתקן הא
 ג"כ כנ"ל ח"ש אשלים תיקו"כ מתיקונא כלומר מתקונא שתיקן
 למקו נשלים תיקונא דדיה ג"כ ליקראות אדם קדמאה כנו"ל
 וזהו כוונת הפסוק בלשון זה וי"ד וי"ד שהם ע"ק ד"ק חקו"ו נר
 הו"ה אלהים ר"ל שהם בסוד דא"ל . ועי"ל כרי לבוא אל
 מהות המאמר שכפי המוכן משמע דא"ל הם המזיירים את
 האדם והכא אחר הזהר שוייגר בב' יודין הוא רוא דעתיקא
 קדישא דכל קדישאי ותלכא קדישא . והנה ידוע
 תדע כי אע"ג דא"ל נקראו מולידים אין בהם כח לזייר אס
 לא יהיה באותם הטיפין כח הנשמה המזיירת שזהו שאמר
 הכתוב כי אבי ואמי . עובדי ו' יאשפני שהיא הגינונא
 דכנוינא דקדרינותא שמתלבשת בתוך החיין דוכרין ומזיירת
 אותם בתוך מעי אמא כמאז שהמזייר עצמו הוא הוא משורש
 ע"ק ד"ק וכן ידרש הפס' וי"ד . יו"ד נר . ר"ל וי"ד דאיהו ע"ק
 ד"ק נר ליו ד דאיהו מ"ק כלול פס שכינתיה בסוד ה' אלהים
 סס מלא ח"ש וייגר בב' יודין : עוד רצה לרמוז הפסוק
 דרך אחר שא"ל שלייער רמז לזור קו הישר שהוא רמז
 לוא' דהיינו סוד הגינונא דכנוינא דקדרינותא שנתפשטה
 בנו הב' עטרין . לזייר אותם והב' עטרין רוחים בב' יודין
 דוייגר שהם סוד ב' טיפין ונר אותם הוא ויעשהם סס מלא
 פרעוף שלם דכו"ן כחדא שהוא ה' אלהים וזהו כוונת הפסוק
 וא"ו . יו"ד יו"ד . נר . ר"ל וא"ו שהיא הגינונא הנקרא' קו החדה
 ליו"ד יו"ד נר ועשהם סס מלא ה' אלהים הווי וייגר ה' אלהים
 ודרשת הזהר יו"ד יו"ד שהם הב' טיפין נר אותם ועשהם ה'
 אלהים שהם מק"ו . ח"ש הזהר נר נורה בנו נורה . ושאל
 ואחר מהו נורה בנו נורה שאם הוא כמשמעותו נר נורה בנו
 נורה הוא הולך כמעט אהו ליוה נחית לשאל ומהו נורה בנו
 נורה דזיל קרי ביה רב מדשאל . הוא להסיר השמעות וז"ש
 מהו נורה בנו נורה אם הוא כמשמעותא אי אפשר שדרשה
 נורה בנו נורה הוא לרמוז על ב' יודין והב' יודין כהווא צתקן
 דאזא לא נר נורה בנו נורה רמז על ב' שמהו דה' אלהים דאינון
 דכו"ן כחדא וזהו נורה בנו נורה דשכינתיה הוה כלילת ביה
 ח"ש הזהר ורא הוא רוא דב' יודין דוייגר כלומר כל הדרשה של
 נורה בנו נורה הוא לרמוז על ב' יודין דוייגר כמו שאמרנו
 לרמוז על ב' עטרין ואינון הווי מק"ו . ח"ש וכיה אתכלילו
 הב' עטרין אלו למהוי חד דאזרנו דהוא נורה בנו נורה .
 הדר ואמר את האדם ז'ש הזהר וכיה אתכלילו שאבו אמורים
 שהוא נורה בנו נורה לזה אחר בדיוקנא עילאה דא דאקרי
 אדם

זאת כפרושי דאזילות וככל העולמות מתלבשת על ידי מק"ו
 כנזכר היו לבעל החוטם אזי מתפלל וכו' :
 זמ"ט ויהי האדם לנפש חיה ככר ידעת לעיל עינין נפש
 חיה מהו שהיא היחידה וכבודת נכסח בו ע"ק דכל
 קדישא נשמתא דכל חיי נודק כל כך עד שהיה כבוד יחידה
 שהיא נפש של חיה . הו' ויפח באפיו נ"ח יהי האדם לנפש
 חיה נהגא ע"י התלבשותא בנז מק"ו נעשו הם כנשמתא
 לשאר בעולמות ולשאר הפרנפים ונותלכשת על ידם כנו כל
 הפרנפים וכנו כל העולמות וז"ל הוה וכל דא למה בנין
 לא שתלשא ולעילא ביה סתים דשתיחא עילאה עד סוף דכל
 סתיחא וכו' נהגא ע"י מק"ו האי נשיותא משתלשא ככלא
 זמ"ט ככלא וכו' הוא חד ויתפשט ככלא ושליט ככלאו
 כיוניו להדין מכל הנוצר שנשמה דע"ק דכל קדישא היא היא
 היורדת עד סוף כל העולמות כהיותה נשמתא דמק"ו הרי
 שנשמתא דא כליל עילאין ותתאין והיא סתיחא מכל סתיחין
 דסתיחיים שהיא היתה כנו ע"ק ד"ק לכן כל ימין דידר דאית
 כשיותא אחריתי בר מהאי ישתני הוא ודוכרי לררי דרין
 כדאיתא באדרה רבא וז"ל אין דכסיק האי ען עלמא כמה
 דכסיק נשמתא דא זמ"ט דאית נשמתא אחרת בר מהאי ישתני
 הוא ודוכרייה לררי דרין עכ"ל :

ועתה צריך להבין מאן איבו זמאן גרמיה ומאן חיווי . ונקדים
 לך מה דאיתא בוותר שמות דף ר"ח ע"א וז"ל בנין דקולחנא
 דקב"ה כתרין פטרין כשייפין דנפח לבר זלית תריסר שייפין
 אחרין פתיחין לנזמן נפח עכ"ל . הרי שלגן מן פרנפין דנפח
 אית שייפין אחרין דאינון פרנפין דמלכא קדישא . וכזו כן
 תמצא בוהר ויקרא דף קל"ט ע"ב וז"ל תאנא כל אינון
 כתרין קדישין דמלכא כד אתתקן בתקוסי אקרין אדם דיוקנא
 דכליל כלא זמ"ט דמלכא כהו אלקרי שהא קדישא ותערא
 זמ"ט דכיה אלקרי זמ"ט . אלקרי אדם ככללא דתערא זמ"ט
 דכיה עכ"ל . הרי משני מאזרים חלו כביזר דאית פרנפין
 לנזמן פרנפין ופרנפין החיטן אלקרי תערא זמ"ט דמלכא כיה
 אלקרי שהא קדישא דהיינו שם ע"ה . ואיבו מלכא קדישא
 ודפרנפין החיטן והפניתי ככללות יחד אלקריאו זמ"ט שרונה
 לומר שנתהויה הפנימי כחיטן זהו שאמר ותערא זמ"ט דכיה
 הו"ה אלקרי שאין להפריש בין מלכא קדישא לזמ"ט אדפין זהו
 שחייב המאמר ואולי יתקרי אדם ככללא דתערא זמ"ט דכיה
 ככללא דיקרא דמה דכיה שכן הנוף לא יקרא אדם אם לא יהיה
 על ידי הנשמה שבו ואיבו אדם וזהו מה שאמר המאמר דלעיל
 איבו וגרמיהו מד כהון . גרמיהו היינו פרנפין דלכר איבו
 היינו מלכא קדישא הו"ה איבו וגרמיהו מד . חיווי היינו נשמתא
 דכל חיי ומאמר שבה שלבר מיניה יתקרי אחד חכ"ט כיה

דלגאו מיניה הו"ה איבו וחיוויי מד כהון כרין הוא בדיק שחיה לעלם ולעלמי עלמין חכ"י :

דכ"ה שאמר בכ"ה הק"ש י"ה שכתר עליון נקרא שם מ"ה המדש . זה כבוד ככתבי האר"י ז"ל וענין הוא שמקודש שיגא
 פרנפין דמלכא קדישא ושכינתיה לא היה עדיין בחיבת חסדים וגבורות נכרות ועל ידי תקינן דמ"ק אשכינתיה נתקנו
 כלאו עלמין ונגלו החסדים מן הגבורות כאשר מבוחר לעיל ועל כן נקרא מ"ה המדש שנערסם ונגלה וזה שלא היה מקודש וזהו
 המדש שלא היו גבורות וחסדים גלויים ועל ידו נגלו לכן נקרא מ"ה המדש . עוד טעם אחר דמקודש לאו זהו פרנפין אדם
 ועל ידי שנתקן פרנפין דמלכא קדישא כפרנפין אדם נתקן הכל ג"כ כפרנפין אדם כמו דאתור בוהר וכד אתתקן תקינן כל תקינן
 דעילאין ותתאין : וא"ת א"כ לא היו לו להקרות מדש עין כי אין הבן יונא כפרנפין זה אלא נשמתא אבא ואמת ולכיה קרא שם
 מ"ה המדש דארכא שם ע"כ יקרא מדש כי הוא אלא . וי"ל כמה שאמר רז"ל ישראל עלה במחשבה תאלה ואותה השתקפה
 שעלתה לעצת פרנפין דמלכא קדישא כפרנפין אדם הוא הוא המדש ראשון ואע"ג שאמר בן נעשו כלים להשיגאז לפרנפין ז"ה
 זיהיבו אבא ואמת מ"ה המדש לא קאי אלא אמחשבה ראשונה שחמת אותה מחשבה נתהוו הכלים לאפיק אומנא לאומנותיה
 הו"ה ישראל עלו במחשבה תאלה . וכן איתא בכתבי האר"י ז"ל כדרוש אדם קדמון כבוד הכרודים שהוא שם מ"ה שהיה ששוע
 ראשון : והנה יש להבין בענין זה שמכתבי האר"י ז"ל נראה ששם מ"ה ינא עמוחא לאדם קדמון דרך החוטם ואכן כפי מה
 דמייניתא כפירקין דלעיל משיע ששם מ"ה נעשה על ידי דאבא ואמת וכפי דמייניתא בוהר נראשית דף כ"ע"א וז"ל
 ח"ל רבי מלה סתיחאה הו"ה קחיה קב"ה וגלי במתיבתא עילאה ודא הוא כשעתא דסתים דכל סתיחין כעא לאתגליי עבד
 פרישא נקודא חדא ודא סליק למיהו מחשבה צייר בה כל ציורין חקק בה כל גליפין ואגלין גו כוניהא קדישא סתיחא גליפו
 דחד ציורא סתים קדשים ככניא עמיקא דנפח מנ מחשבה ואלקרי מי שירחא לככניא קיימא ולא קיימא עמיק וסתים
 כשמת לא אלקרי אלא מי עכ"ל : והנה אש המאמר הזה עכרה דהאי מי דאיהו כינה לא שיק למיטר דנפח מנ מחשבה
 שידוע

כ"ט

עון לא־הים פרק י"ח

שידוע הוא מחשבה . שהיא חכמה בינה לא נפקת מנו חכמה לא יגדו שכן אדם נחזה לו כרצונן היו וכתיב ויקח א' מלבוטיו
אצל לא מנו מחשבה . ועוד ידוע הוא שבזניח הוא נקראת בינה ונקראת בוניח דקדיונותא ויה שנקראת בוניח הוא זשעם שהיא
בית קיבול כמו הנר שנקבל את האור שאם אין הנר היכן תשרה השלהובא ולכן נקראת בוניח ואי ינרא דנקרא מי יתוליק
בנו האי בוניח א"כ אי אבשר לומר שהאי מי איבו הבוניחא ענשה דאיבי בינה שכן כתב ואלגיק . נו בוניח קדישא סתים נליפו
דחד זיורא סתיחא הרי שנגלף בנה גליבו אחד דחד זיורא כיון הולך בפשי אמו דרר זורה בנו זורה וכלא כח דהיא נקודא
דהתחיל המאמר בה ומדאעורהתאזו דנפק מנו מחשבה ולא אחר מחשבה ש"מ דהיא נקודא דתייא מלעילא כפקא מנו מחשבה
דאיבו אבא . וכוה נבוא לבדון דיקן וייתישב מה שאמרנו איתנו ומה שאמר האר"ל ה"ה שמה שזכיר האר"ל ששם מ"ה ינא
מיוחס דאדם קדמון דרך החוטם כסוד ברודים . הענין הוא שכבר ידוע ג"כ בכתבי האר"ל שכבר חכמה בינה דעלבות דאדם
קדמון נקראים עתיקא קדישא נמצא שחכמה ובינה של עלכות דאדם קדמון נקראים עתיקא קדישא . א"כ האי שמה דעתיקא
קדישא שייך דווקא לכל חכמה ובינה הנסמרת :

והנה למעלה מלכות אדם קדמון אין שום חכמה ובינה כי אם כתר חכמה ובינה דאדם קדמון . ומאחר שחכמה ובינה דמלכו'
אדם קדמון נקרא עתיקא קדישא . חכמה ובינה של אדם קדמון חש נקראים עתיקא קדישא דכל קדישין . וכבר אמרנו
שמלכא קדישא מחסד ונבונה דליה . אם כן השעשוע הראשון שהיה ביוחסא דאדם קדמון דהיינו ישראל עלה במחשבה תחלה
שעלה ברצונו להניח פרטוף כמלכא קדישא ושיכנייה . היינו מה שאמר האר"ל ו"ל ששם מ"ה ינא חכמה דאדם קדמון דהיינו
מן המות שמתגלה בחזק כזה דאיתא עת רעון כמנח דאריך אכנין מתגלה כן רצון דעתיקא קדישא דכל קדישין נמצא דאדם
קדמון נתגלה והיינו שם מ"ה החדש שינא דרך החוטם וכתהיה השעשוע דיוחסא דאדם קדמון . הוי ישראל עלה במחשבה
תחלה אכל ינאו תרין עטרין לבד כלולים ביחד כסוד נקודא חדא ואח"כ הוצרכו לבזוז דרך אבא ואעא להתנייר בניורה
דפרטופא דנושא דאדם ובוניח דהיא שיפה דאיבי דהיה נקודא הוה הנינוחא דבוניחא דקדיונותא שהיא המכירת את הפרטוף
ועוברת הנקודה הזאת דרך אבא ונכנסה נו אחא ושם נגטייר . וזהו שאמר המחמ' בשעתא דסתים דכל סתימין בעא לאתגלייא
עבד בדישא נקודא חדא . היינו מה שאמרנו כד בעא ע"ק דכל קדישין לאתגלייא באותו שעשוע ישראל עלה במחשבה
וינאו הכ' עטרין דאיבו שם מ"ה החדש כסוד נקודה . הוי עבד בדישא נקודא חדא ומה שאמר ודא סליק למהו מחשבה ר"ל
דעייל כנו אבא למהו מחשבה שד סליק בנזיה או תקרא אותה נקודה מחשבה (גם שאז אבא יקרא מחשבה דהיינו שם"מ מ"ה .
ימן כי עבד שם מ"ה החדש שהיא מחשבה הקדומה בנזיה או יקרא אבא מחשבה דהאי סליק ר"ל דעייל בנזיה כאשר ענינו . וזהו שמוות
לאורה המחשבה הקדומה . וזהו שאמר ודא סליק למהו מחשבה דהאי סליק ר"ל דעייל בנזיה כאשר ענינו . וזהו שמוות
דך ר"ל ע"כ ו"ל נהירו דשמתא עילאה סלקא לנו כנו וכהיר לכלא הרי דמלח סליק היינו דעייל לנו כנו כדי להנהיר בכלא
דאם האי סליק הוא דעלה לעילא או לא נהיר לכלא ודייקא נזי דאם האי סליק הוא דנתעלה הוה ליה לחימר סליק לעילא
לעילא ולא הוה ליה לחימר לנו כנו מדאחר לנו כנו שזע מינה דשאלת בנו כל עלמין לאנכרא לכלא ודייקא נזי דהאי
סלקא הוה דעייל שהרי נשמתא עילאה היא לעילא ולית לעילא מינה ואם האי סלקא הוא שנתעלית היכן תתעלה לאנכרא ליה
דלית לעילא מינה : והו' דאבילו תיחא דהאי נשמתא אית לעילא מינה בנודאי שהאי דלעילא מינה נהיר יותר מחכמה
שכל הנבזה מחיברו נהיר יותר מזה דלתתא מינה אם כן אם האי סלקא הוא דעלתא נשמתא וכי הנבזים מינה גרדיים לאורה
דאחר סלקא לנו כנו לאנכרא לכלא . אלא ודאי ש"ו מה דאחר האחר סלקא כנו לנו לאנכרא לכלא היינו שנכנסת לנו כנו
דעלמות למהו לאנכרא לכלא . וכוה נבוא לבדון דיקן מאי דמייחא ודא סליק למהו מחשבה ש"ו שנכנסה בתוך אבא למהו
מחשבה ולכך מקייסאזיל כעיינא עתיקא דנפק מנו מחשבה דנפק ינו דייקא והיינו הנקודה הנבזת . וכבר אמרנו לך גם כן
שכנסכנסה אותה בקודה בתוך אבא או אבא נקרא גם כן מחשבה לכך אחר דנפק ינו מחשבה ואתגליפת נו בוניחא דהיינו בינה
גלישו דחד זיורה סתים קדש קדיש . הרי שמה שנכנסה הנקודה הזאת ועברה דרך אבא ואחא הוא דווקא להטנייר בניורה
דהאי פרטופא דאדם . אכל עיקר אבילותא הוא מעתיקא קדישא דכל קדישין דהיינו מיוחסא דאדם קדמון כנוכר והטניירותה
הוא בבינה עילאה . (ואחר פירוש הוואחר הוה כלו תמלחתי כבשר תענומות) :

וכמו בן תמחא בו ה' - שמת דך סא ע"כ ו"ל כטתירו דעטורין ארבייה רשימו חד דלא איתו ולא אתגלייא הווא
רשימו

בשכיבה וכו' יקרא מאריה' עלמין הנשמתא וכו' יודע און
שכינתא עם עתיקא קדישא דכל קדישא אינון חד. הן מסטרא
דנשמה דילה הן מסטרא דפרינפא . זש"ה וואן משכילים
אילין דאית בהון טבל למנדע לאחריה עלמין דאיהו עילת על
כל השלמין וואן דלא ידע האיו חושב טבל מה שוקבלת
השכינה הוא חזה שוקבלת חז"ק לכד לא ידע רזא דמדינתא
לעלמין דז"ח ז יעשה פירוד בין קב"ה ושכינתיה שבשעת
היוונג הם א' אבל כשאין היוונג כגון עכשת שאט בגלות יהיה
פירוד ביניהם ח' וזאת שאין היוונג . חננס כפי עניינינו
שהוא אחיית הפירוד אינו לא בכלים אבל מסטרא דנשמתיהון
לעולם הם באחדות שאינן ח' ויוונג תחתון . עם כל זאת
מסטרא דנשמתיהון הם א' כזכור וז"ש אליהו ועוד מסטרא
דעמוזא דאחזנייתא אתקדימת בית קיכול להאחזין נחית לה
בכיעו והיא חלה ולהחזין איהו זכאה כגון אפי חלאת הלכתי
זרקא השכינה א' אבל מסטרא דעילת על כל העולות לא יחסר
זלא יעדיק נביוא דנהורא רבוי דאיה למה שאמרנו בכיור
צמור שהשכינה מקבלת מעילת על כל העולות בלי שום
אחזניית שזה בשוה כמו ח' ק ועל כן היא אחד עמו בלי פירוד
אבל מסטרא דיוונג דילהון . איהו לוימין ח' אליהו ולא
עוד אלא מסטרא דאחזנייתא ד' עמיה תלת עשר אחד הכינוי
אבל מסטרא דעילת על כל העולות איהו ח' ולא ככל ח' הכינוי
זהינו לבי שאחדות של הכינוי והכינוי אית ליה דאשי' ואחרית
ייחודה דילהון מסטרא דנשמתא דלית לה דאשית ואחרית ולא
עסיק יחודה דילהון לעלמין אבל יחודה מסטרא דפרינפא
אית לה כינוי ומנוי בסוד כי א' קראתיו ולכן נקרא אדם זש"ה
זהאי דיונקא אלדס הוא הנקרא חק' זכיה דייקא נקרא אדם ;
ודע שכשאלכא קדישא ושכינתיה מתלבשים באחילת או
נקרא בשמות אחרים לפי שזנקים ממה שעליהם
שאז"ש שהיניקה אינו להם מאחר שהם כמען היונקים נקראו
ע"ש היונקים והמשל בזה כשאדם אוכל אין הנשמה אוכלת
שחיית הנשמה אם יתפסק אפילו רגע א' יוונג ואז"ש שאינה
אוכלת נראית כאוכלת ע"כ גם ע"ק כהיותו בתוך פרטוף
האחילת ומקבל או יקרא קב"ה ושכינתיה דהיינו שמתכרך
מיהו שלמעלה היינו כאשר וכדנו ונקרא ז"א לעומת ארין
אכפין דאיהו עתיקא קדישא דכל קדישא ;
ותדע ענין ארין אכפין וזעיר אכפין הוא זה ולאו שזה אפינ
ארוכים וזה אפינ קצרים . אלא כשעתיקא קדישא
ד"ק הוא לעילא ולעילא כהכינוי למטה עד שיכוח אורו דהיינו

יקרא הכמה רוחא ודייקא בני דקאשר רוחא עילאה לרמז
דאית רוחין אחרון לתתא מיניה אבל דא נקרא רוחא עילאה
דלגבי ועיר אכפין נקרא רוחא אבל לגבי כלא דלתתא מיניה
יקרא נשמתא דכלא ולכן במאמר הזהיר ויקרא דק קב"ה ע"כ
שדודר על אדם דאחילת דרש הוהר האיו פסוק דויפח באפינ
וג' על נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי תליין מההיא נשמתא
ומתקיימן כה ולאו הוא על בינה שאם האיו נשמתא דכל חיי
איהו בינה איך שייך למימר ויפח באפינ נשמת חיים שהרי
נשמה זאת על ידי דבפיהה דכנשא באדם דאחילת ומאחר
שאפינ ומא הוא אפינ ואחז' כפח בו זמנה נשמה הוא
ממה דלגבי מיניה טבל הכופח ממה שנתנו כופח אס כן איך
יתכן שהאיו נשמת חיים תהי' בינה שהרי בינה ילדנהו וזכופח
הוא המאחיל העליון נשמה ממה שנתנו גם כן בהכרח נאמר
לומר שהאיו נשמת חיים דכדרש על אדם דאורח אחילת הוא
נשמתא דכל נשמתין ולכן דייק המאמר ואמר נשמתא דכל חיי
ולא אמר נשמתא דחיי כמה דכתיב נקרא נשמת חיים לפי
דאיהו נשמתא דכל נשמתין דעילאי ותתאי תליין מההוא
נשמתא ומתקיימן כה . ועוד ראה ברורה ומלן דייקא דאית
נשמתא אחריית בר מהאי וישתני הוא הדוכריה . ואם האיו
נשמתא דויפח באפינ נשמת חיים הוא על ביה כמה נשמות
אית למפלה מיניה שהרי הכמה גם כן נקרא נשמה ואיך אמר
חזון דייקא דאית נשמתא אחריית וישתני . אלא ודאי שהוא
בדבריו שהאיו נשמת חיים דדריש באדרא רבא במאמר הכ"ל
הוא על נשמתא דכל נשמתין והיינו נשמתא דכל חיי ומה
שנקרא בינה נשמת חיים גם כן הוא לערך אדם השכל ;
ואגב אורחין נכאר איזה מאמרים דשייכי לנשמתא דכל
נשמתין ומהם תראה גודל נשמתא דכל חיי והתלכשותא
בכלא . איתא בוורה בראשית דף ע"ו ע"א בשעתא
דדוחא דכל רוחין ארים צבימו דנשמתא ומתמן כפיק קלא
דקליא חילין אתכדר לארבע סטרי פלמא חד סליק לסטר
חד . חד נחית לבהוא סטר . חד עייל בין תרין . תרין מתערין
לא מתערין בתלת . תלת עיילי בחד . חד אפיק גוונין
שית מכהו לסטר חד . ושית מכהו נחתי לבהוא סטר .
שית עיילי בתריסר תריסר מתערין בעשרין תרין . שית
כלילין בעשרה עשרה קאים בחד . ווי לאינון דניימי שיבתא
באורייהו לא ידעו ולא מסתכלין או יקומוו דבינא עכ"ל ולכא
אל ביאור המאמר הזה ידוע שכבר אמרנו לעיל שחכמה נקרא
רוחא עילאה וכינוי שחכמה נקרא רוחא כן עתיקא קדישא

דכל קדישין נקרא רוחא דכל רוחין ונשמתא נשמתא דכל
 נשמתין . וזהו כוונת השומר כד רוחא דכל רוחין ארים
 בסמיו נשמתא רוצה למר כד עתיקא קדישא דאיהו רוחא
 דכל רוחין אפיק דבר שתתעדן כל הנשמה והוא הוא הפרטוף
 דמלכא קדישא ושכינתיה שבהם מתלבש הנשמה ומתרחקות
 בצוד איה למושב לו הוי בסמיו נשמתא . ומתמן נפיק קלא
 דקלייא . ר"ל שמאותו פרטוף שהוא בסמיו נשמתא נפיק נשמה
 לת"ת הוי מתמן נפיק קלא דקלי' של תפארת נקרא קול וקלא
 דקלייא הוא נשמת התפארת דהיינו מה שהולידו חק"ו . חילין
 איתבדרו לארבע סטרי עלמא רוצה לבאר כינד נתחלקו
 העינין ונתהווה מהם ארבע יסודות ומהם מתקיימין .
 דיע שכל חק"ו שאמר בוהר נחית לההוא סטר' רוצה לרמז על
 נוקבא : ועתה דע כי שני עטרין נפקו מעתיקא
 קדישא ועצרא חד חקרי חסד ועטרא חד חקרי גבורה ונכנסו
 בנו דאכא ואמא : וחדו שאחר תד סליק לסטר חד היינו
 עטרא דחסד וסליק בנו אכא וחד נחית לההוא סטר היינו
 עטרא דגבורה דנחית בנו אכא ולפי שלעולם הנוקבא פחותה
 מן הזכר לכן מה דעילל בנו אכא קרי ביה היינו העלה .
 וזהו דעילל באכא קרי ביה נחית . חד עייל בין תרין ר"ל
 משני עטרין אלין נעשו פרטוף דמלכא קדישא ושכינתיה ונשמה
 אחת בנו תרווייהו והיא נשמתא דכל חיי שהיא היא נשמתא
 דע"ק בסוד ויפח באפיו נשמת חיים כדאית' באדרא רבא ע"ש .
 הוי חד עייל בין תרין הנזכר נשמתא חדא בין מלכא קדישא
 נשכינתיה . תרין מתעטרין בתלת ר"ל על תלת קשרי
 דמהימנותא שם עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינתיה שח"ק
 נשכינת' מתעטרין בעתיקא קדישא שהוא השלישי ומניה באין
 עטרין למלכא קדישא ושכינתיה בסוד דמיון דזכרין ומ"ג הוי
 מתעטרין בתלת כלומר בהתחבר הקשר השלישי עמהון אז
 מתעטרין ויהיה להם מוחין הוי מתעטרין בתלת . וזהו כפי לשון
 ל"א . ובוהר דאמר ב' מתעטרין בחד . העבין הוא שגל ידי
 הנשמה שבתוך האדם יקרא חיו וכשהו יסג שעולה חלק הנשמה
 אז לא יקרא חיו נמו' וכשתמשך הנשמה בתוכו אז יעור יתקרא
 חיו גמור . הוי תרין מתעטרין בחד דהיינו נשמתא דכל חיי שעל
 ידו מתעוררין לכל . דבר עי"ל תרין מתעטרין לזווג' ע"י השלישי
 הוי תרין מתעטרין בתלת . תלת עיילי בחד רוצה לומר
 שתלתהון עיילין בחושבן דחד על ידי נשמת' דכל חיי דתייחד
 לון מתקריין חד . הוי תלת עיילי בחד . חד אפיק נובין שית
 מכהון לקטרא חד . דעכי בכל עור דלא נפקו מלכא קדישא
 ושכינתיה

עד שיגיע אורו למטה יש התפשטות הרבה ע"ו נקרא אריו
 חנפין דהיינו שאור פניו מתפשט באורך עד שיגיע למוטה ועל
 כן נקרא אריו חנפין אבל ו"א חק' לו מקום להתפשט הרבה כי
 הוא באמצע שיעור קומה דאזילנות ועל זה נקרא ו"א : וגם ח"ק
 בהתלבש בו"א יקרא ו"א ונקרא בונינא דקרדוניותא זה השם
 אינו שם כמו שזכרנו באחרים ששמות אחרים שנקרא בהם .
 הוא על שם מלכוסו . אבל זה השם של בונינא דקרדוניותא הוא
 על שם נשמתו שכן שהנשמה מאירה לאדם בעשר חושים שלו .
 כן נשמתא דח"ק מאירה במלכא קדישא ושכינתיה וכמו כן ח"ק
 ושכינתיה דאינון נשמתא לגופא . מאירים בכל האזניות
 וכלל ההענלות ועיקר התגברות הנשמה היא בתוך הלב
 ומשם מתפשט לכל חלקי הגוף וכמו שעלכ מלב בגוף כן ח"ק
 מלב בכל האזניות : וכבר הודענוך שעתיקא קדישא
 דכל קדישיא נקרא גם כן אדם קדמיון ח"ש הפסוק עד ה' נשמת
 אדם ר"ל מי שהוא מאיר בהוי"ה שהוא ח"ק הוא נשמת אדם
 קדמיון . הוי עד ה' נשמת אדם . ולכן נקרא הנשמה בונינא
 דקרדוניותא כי תלת קארדייתא בלשון זני לב . ובונינא הוא
 כד ר"ל כד הלב הוי נר ה' שהוא מלכא קדישא דאיהו לבא דכל
 לבין . כנזכר בוהר על פסוק ויתעצב אל לבו ללבא דכל לבין
 וזו אפשר לומר שלבא דכל לבין תקרא הנשמה דאם הוא
 הנשמה . לא מתקרי' לב שלב צריך שיהיה נשמה בתוכו וג"כ
 ואם הוא נשמת דכל חיי לית נשמה לה ולא מתקרי' לב אלא
 מאן דאית נשמה בנויה הרי שלבא דכל לבין הוא ח"ק דהאי
 נשמתא דכל חיי שריו בנויה אלפי שלת מתפרש מניה לעלמין
 והוא מאיר בו"א דהוא לב האזניות לכן הוא גם כן יקרא
 בונינא דקרדוניותא שמאיר בלב שהוא ו"א דאזילות נמצא שמה
 שנקרא זה השם הוא ע"ש נשמתו ולא על שם מלבוסו כשאר
 השמות והוא הנקרא מלב לבני ישראל כאשר נכתבאר בפרק
 ואלה המלכים והוא מלכנו ואחזנו עבדנו ואילו תפילתינו
 וכוונתינו ואפילו או"א מוהרים לכבד את הבן הזה וליראה
 ממנו לפי שהוא החלק השלישי על כלא ואפילו שיצא הכן הקדוש
 הזה מאו"א יתבאר לקחן שהעיקר היה הוא אבל בכל זאת
 אחשול לך משל אס יתלך א' ויהיה לו אב ואם לזי גריכין העם
 לעבוד בודאי לתלך ואפילו אכיו ואמו גריכים לו לפי שהוא
 חלק על זה אחר נשקו בר פן יאכף וגו' ואומר בוהר נשקו ידן
 להאי ברא קדישא כי שולטנותו יתייב ליה על כלא ואם איתא
 שהם יכבו ליה שולטנות הו"ל שולטנותו יתייב ליה מחדאמר
 אתיבה מאתר אחרא עילאה אתיבה ליה הרי שאפילו או"א
 גריכין לו ; ומ"ש

דכל נשמתן איז נשמת דעתיקא קדישא דכל קדישין כנוכר לעיל : וכמו שתמצא בחיקוני זוהר חדש דף י"ג
 ע"א ח"ל ועילת על כל עילות לא נחית עליה ייחודה עד דאפיק ליה בת זוויה כלילי מיגשר ספירות וכנינה נחית עליה
 ייחודה בגין דתא חסיכה עליה וליה דאחיה בתריויה וכגון דא איגון חד מספריה בלא חוספן עכ"ל . מדאמר ועילת
 על כל העילות לא נחית עליה ייחודה ולא אחר לא נחית עליה לכד . הרי דא נחית על מלכא קדישא הוא נשמתיה
 דעתיקא קדישא ממש דאיהו ייחודה זהו שאמר וכנינה נחית עליה ייחודה . וזה שאמר וכגון דא איגון חד מספריה בלא
 חוספן העינין הוא שכבר אמרנו לעיל דעתיקא קדישא יקרי חד ולא בחוספן מטעם שגשגה הנפיק מיניה תקיפו וכו' לא יפול
 במנין כמו כן מאחר דהיא נשמתא מתלבשת במלכא קדישא ושכינתיה ואינה נפרדת מהם לעלמין לכן לא יפול עליהם חוספן
 לפי שהוא אחו לעילא ולא יספק הקו וכל דבר שאינו נפסק אינו נאמר וכו' דא איגון חד מספריה בלא חוספן .
 הרי מכל האימורים דלעיל שגשגתא דכל נשמתן דהיא נשמתא דכל חיי לית נשמה לה והיא לעילא מן בלא ולגו מן כלא והיא
 היא נשמתא דתלת קשרי דהיינו נשמתא דאיון עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינתיה ועל ידה מתייחדין כלהו עלמין דאיהו
 מתפשטת בכלא על ידי מלכא קדישא ושכינתיה בדין הוא וכדין שיהי לעלם ולעלמי עלמין חזין :

ובזה שאמר בכ"ק הקדשים שכתר חתיה בינה דמ"ק נעשו מהתרון עטרין . לזה יש רמז בוהר שמות דף קכ"ב ע"כ ו"ל
 דתיבא ברוח דרוין רישא דמלכא אתתקין בחסד בצורה עכ"ל . וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דף ר"א ע"א ח"ל מאי
 ידועא דא עטרין דהו גמין בנווייה ואחסינו לכן דא מספרא . דאבא הוב גביו בנויה חד עטרא . דאקרי חסד ומספרא דאמא
 חד עטרא דאקרי נטורה וכלהו מתעטרין ברישה ואחיד לון עכ"ל . וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דף ר"ב ע"ב ח"ל
 כד אתחברו אבא ואמא אב הוא מחוץ דגביו בעתיק יומין וכיה אתגבא האי אוירא ואכליל לנינושא דנפיק מכוונא דקרדיתותא
 דגביו כמעין דאמא וכד אתחברו תריויהו ואתכלילו דא כדא כפיה נולגלתא חד תקיפא ואתפשט כסטרוי דא כמטרא דא ודא
 כמטרא דא עכ"ל . הרי מן המאמר הזה דמה דהוב גביו באבא ומה דהוב גביו באמא כד אתחברו אבא ואמא אתעביד כמיינה
 חד נולגלתא . הרי מן האימורים הנזכר דרישא דמלכא דאיון בתר חתיה בינה דיליה אתעבידו מהתרון עטרין דהו גמין
 בנווייה דאיון ח"ג דעתיקא קדישא ושאר הפרגוף דמ"ק נכנסו מנשמת השבע מלכין קדוין דמות כאשר מבורר בבק"ה ע"ס :
 ובזה שאמר בבק"ה הקששכיל הכשש מייכים אמתו לעוכדו . לזה אית ראיה בחיקוני זוהר חדש דף ט' ע"א ח"ל ומספרא
 דעילת על כל עילאין אתקריאית שכבתא אמונה דישרא . הרי שמחתה היא נשמתא דכל חיי דאיהו עילת על כל עילאין
 דמתלבשת בצוה אתקריאית שכבתא אמונה דישראל . וכמו כן תמצא בחיקוני זוהר חדש דף י"ג ע"א ח"ל ואיהו דקשר
 עשר ספירות פנימיים ועשר ספירות חיצוניים לגבייהו וכגון דאיהו מלגאו שני אמונה דישראל כהון עכ"ל . הרי מן האימורים
 האלו דגמין דעילת על כל עילאין דאיהו נשמתא דכל נשמתין שרייא כגו מלכא קדישא ושכינתיה בגין דא חייכים אנו לעוכדו
 בגין דא הוא אמונה דישרא ולכן אתקריאו אמונת ישראל כמה דאמר האמר וכגון דא שני אמונה דישראל כהון שיהיו מאמינים
 כהון לפי שיעקר האמונה כנשמתא דכל נשמתין ולפי שהיא מתלבשת בהון והוא ואיון חד איגון לכך שני אמונה דישראל כהון
 וחאן דמאזין כהון באלו מאזין ביה לפי דעיקר האמונה הוא כנשמתא דכל נשמתין בדאיתא כתיקוני זוהר חדש דף י"ב ע"ג
 ח"ל ועלה איתמר ודמות על ראשי החיה רקיע דאיהו רקיע דבבתרא עילאה דאיהו מרכבה לההוא דאתקרי עיקר האמונה
 עילת על כל עילאין עטור ועגב עכ"ל . הרי כבירור שיעקר האמונה הוא עלת על כל עילאין דאיהו נשמתא דכל נשמתין
 וכגון דאיהו מלגאו דמלכא קדישא שם אמונה דישראל כהון :

זמה שאמר בבק"ה הקששכנסה נשמתא דכל חיי כגו מק' וסודך בל כן עד שיהיה בסוד יחידה שהיא נפש של חיה הוי ויפח
 באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה שכוונת הפסוק לומר שעל ידי הנשמת חיים שנפח באפיו ויהי האדם לנפש
 חיה דהיא היחידה זה כבר מטואר בבק"ה הקששכנסה דלעיל שבכל נשמת נשמה שהיא למעלה מחברתה נשמת נפש למה שלמטה
 הימנו ולכן נפש חיה היא היחידה ונשמת רוח זה ג"כ בוהר שמות דף י"ב ע"א ח"ל והיא אוקמה כמה דכתיב תנוח הארץ נפש
 חיה הארץ דא כנסת ישראל נפש חיה נפשא דאדם קדושה עילאה כמה דאיתמר עכ"ל . וכבר ביארנו לעיל שכנסת ישראל היא
 שכנית עוון דמלכא קדישא וכפירקן דלהלן תמצא שתיחוד דמק'ו באים נפש לזעיר ונזקקיה שכחו דאית אב ואם כגופא כך אית
 אב ואם כנשמתא כדאיתא בוהר זהו שאמר המאמר תנוח הארץ נפש חיה נפשא דאדם קדושה עילאה לפי שיש תלת אדם קדוין
 בכ"ע

ושיתופא דילה א"ח ותרווייהו אחד כלומר כגון דכר ונוקבא
 שבהודונם יקראו א' אבל כשהם כפירודא לא מתקריין א'אלב
 יחודא דמלכא קדישא ושכינתיה עסיטרא דנשמתא דמלכא
 קדישא ושכינתיה דילהון לא פסיק יחודא דילהון לעלמין :
 והו שאמר המאמר חכל מסיטרא דעילת על כל העולות
 אינון אחד בלי שתוף כלומר אפי' דלא מחונו ביחד אינון אחד
 שהנשמה אינה נפרדת לעולם מכנייהו וכזה יקראו לעולם
 אחד . הרי ג"כ בכירור דמסיטרא דגרוטפא יתקרי שנים אבל

מעני אמת ולפי שהנינונא פטישא חזקה שנתלכש בעג מסד
 דעתיקא קדישא דכל קדישיא שהם הא"ד שכלו לאבא לכן
 אבא מורה כחז' הו' ד לפי שיש בהם כח הנינונא פטישא חזקה
 ולכן אמרו ר"ל שכל מי שאינו יורה כחז' אינו מוליד לפי
 שבהיות שאינו יורה כחז' אין בה בלתי טיפה כח הנשמה
 המניירת לכן אינו מוליד שאותם הטיפות אינם מנטיירם
 ונפלטים ע"כ :

ולכא

מסטרט דנשיותא לעולם הם אחד . עוד איתא במאמר ולא עוד אלא מסיטרא דא"ח אייה' ד' עמיה י'ג אחד המכוני חכל מסיטרא
 דעילת על כל עילמין אייהו אחד ולא ככל אחד הכנוי והכנוי הרי שמסיטרא דעזודא דאנציעיתא דהיינו מסיטרא דגרוטפיינו
 שיך בהון מכיין וכבתחכום ביחד שניהם דהיינו א"ח וד' ועלו שניהם במכיין אחד דהיינו י'ג ולא עלום למכיין אחד כי אם
 בהתחברות א"ח עם הד' אבל מסיטרא דעילת על כל עילמין דאיהו הנשמה אינון אחד ולא במכיין ר"ל בלי שיתחברו דע"ס א"ח
 להיות אחד אינון אחד וזה האחדות אינו באחד הכנוי והכנוי אלא אינון אחד בלי מכיין שמסיטרא דנשמתהון לא שיך בהון מכיין
 שאינו נפסק החוט כדי שימנו שאין המכיין נופל אלא בדבר הנפרד מן השורש לכך מלכא קדישא ושכינתיה מחמת ששורש נשמתם
 היא לעילא בעתיקא קדישא דכל קדישין מסיטרא דנשמתא לא שיך עליהם מכיין . עוד איתא במואמר זה ח"ל ועוד מסיטרא
 דעזודא דאנציעיתא אתקריאת בית קבול דלוימונין נחית לה נביעו ואיהי מלכא ולוימונין אייהו יבשה כגון אפי' מלכא הלכתי
 וריקם השיכני ה' ומסיטרא דעילת על כל עילמין לא יחסר ולא יעדף נביעו דנהורא . הרי בכירור דמסיטרא דגרוטפיינו
 גראין כב' ופעמים היא מלכא ופעמים היא יבשה ונריכה לבעלה אבל מסיטרא דנשמתא דכל חיי אייהו שיהיה שיהיה עם
 לפי שאינה נוקבל ממלכא קדישא כי אם מהיאה נשמתא בעגתא . הרי בכירור שמסיטרא דנשמתא דכל חיי אייהו שיהיה שיהיה עם
 מלכא קדישא כמה דמכיל להלן המאמר וכגינה נחית עליה יחודיה דהיינו הנשמה ובגין כך אינון אחד מסיטרא בלא מחסכן
 כנזכר לעיל . הרי מכל המאמר נתבאר לך שלא יקראו שנים מלכא קדישא ושכינתיה . אלא מסיטרא דגרוטפיינו בהתלכשותם
 ובהתחברותם ביחד או יקראו אחד אבל מסיטרא דנשמתהון אינון אחד לעולם בלי פירודא :

וכזה
 שאמר בבית קדש הקדשים שהשכינה יורדת בין הקליפות הוא דבר ברור במאמר שאין השכינה נפרדת מישראל כמו
 שאמר ושכנתי בתוכם ומאחר שאנו בעולם השפל וכל הקליפות סביבותינו כקונים ואומים כשאנו גולים
 ביניהם גם השכינה גולה עמונו כמו שאמר ר"ל גלו למצרים שכינה עמם שאמר אנכי ארד עמך מצרימה גלו לבבל שכינה
 עמהם שאמר ואני בתוך הגולה על נהר ככר וכן כולם ולמשורכמת אינה נריכות ראייה :

וכמה
 שאמר בבית קדש הקדשים דשכינה לאו אייהו דירה לקודשא ברין הוא כי אם פלגא דגופא ליה אית ראייה כוורר
 בראשית דף כ"ד ע"א ו"ל וכד אייהו סליקת לעילא ברישא דכל רישין סלקא ובגינה מלאכייא אחרין אייהו מקום כבוד
 עכ"ל . ואם השכינה היתה דירה אין יתכן שתכל דירה שלמותה לעלות ברישא דכל רישין דלמה הוצרך להאי דירה תנן .
 ועוד דמה שאמר מלאכייא אייהו מקום כבודו אם איתא שהשכינה היא דירתו ולכן נקראת שכינה היה להם למר אייהו מקומו .
 אלא הענין הוא שהשכינה היא כבודו חמש וכיון שאינן יודעים לאיזה מקום עולה שואלים ואומרים אייהו מקום כבודו מקום של
 כבודו רובה למר מקום של שכינתו דאיהו כבודו : וא"ת שכוונת הפסוק הוא כך שכבוד אייהו קב"ה ומקומו אייהו שכינתיה .
 והוא שאמר אייהו מקום כבודו כלומר אייהו שכינתו כדי לעזור למאן דאמר שהשכינה אייהו דירתו של הקב"ה הוי אייהו מקום כבודו .
 אי אפשר למר זה שכבר אמרו ברין כבוד ה' ממקומו יתכן שתברכין אותו מן השכינה שהיא מקומו שאין מערכין לבעל הבית
 מכא הבית . והו שהרי שלשה דברים נזכרו כהן כבוד ושם הוי"ה ומקום דמאמר כבוד ה' היינו שכינה דאם לא כן היה
 להם למר ברין הכבוד ממקומו . ומאחר כבוד ה' היינו השכינה . ומה שאמר ממקומו היא ויתברכת מן השם מתחלת אותו
 אתר שהוא שרי ביה עתה בהתעלמותה הוי ברין כבוד ה' ממקומו : וכמו כן תנונא כוורר ויקרא דף רכ"ו ע"כ ו"ל
 ואיהו סליקת כעמודא דאנציעיתא דאיהו תדיר עמה בלא פירודא סליקת לאן סליקת לאתר דאתגרת מתמן דאיהו אין סוף
 ואיהו

יב

ואיזה נבזה הכל כבודת עכ"ל . הכה האחר הוא לאו רשיה סיפיה שבת חילול אורחיהו סליקת בעמודא דאזעיתא שמיב
 שהסליקו דילה איבו להתייחד עם בעלה דאיבו עמודא דאזעיתא . ולכסיף אחר לאן סליקת לאתר דאתגורת מתין דאיבו
 אין סו . אס כן לאו סליקו דילה הוא לצבי בעלה . ויש לומר מדוע האחר אחר ואיבו סליקת בעמודא דאזעיתא דהיה לו
 לומר ואיבו סליקת לצבי עמודא דאזעיתא האחר סליקת בעמודא דאזעיתא חסוד תרתי וסוד דכד איבו סליקת סליק
 בעלה בה"ש וזה שאחר ואיבו סליקת בעמודא דאזעיתא כלומר סליקת עם עמודא דאזעיתא . ומסייע לזה מה דמייני
 בסודך וכד איבו סליקת אחיון בה כל ספורות ואיבו סליקן עיה אס כן . מהאי לישא חסוד דמה שאחר ואיבו סליקת בעמודא
 דאזעיתא ר"ל ואיבו סליקת עם עמודא דאזעיתא . וזה שאחר ולאן אחר סליקת לאתר דאתגורת מתין דאיבו אין סו .
 הרי שיעקר אנילותה הוא מהאס טויר ונניח אחר דאתגור גם כן חלכא קדישא . ומאחר שגיבס מתקום אחד לא יתכן
 ליקראת לשכינתא דירה כי אס בת ונו סהירה אינה מנצת טורש בעל הדירה ויהא שכינה נתגורת מתין סוף אחר
 דאתגור חלכא קדישא ש"ת שהיא בת ונוגו וכדאייתא בתיקוני הוורה דק ס"ב ע"כ ו"ל ואית אורייתא עלאה דלא אתקד"ב
 בריאה חלא אנילות דליבו וריא הוא כלל חד עכ"ל . הרי שהשכינה שהיא שכינת עוה דחלכא קדישא היא שכינה איבו בת
 אנו דוקא זמינה וביה מנצת כמו שאחר האחר חלא אנילות דליבו וריא הוא כלל חד . חכל יש שכינה שהיא חסישא
 דבריאה שאותה שכינה נקראת כבוד כבוד ולא כבוד חלא . וכמו שהשכינה היא אתקד"ב לכבוד כבוד בעלה גם כן כיוו
 ואיבו נקרא ועיר דבריאה וכמו ששכינתא עלאה שרייא בנו היא שכינה דאיבו כבוד כבוד ואי כבוד כבוד איבו לכבוד
 נאלכך ועיר חסין דבריאה איבו לשם לזיביר חסין דאנילות וכיון כו"ן דאנילות הם לבוש ליק"ו דאינון אדם דאורח
 אנילות . והאחרים שהשכינה הוא חלשן דירה לא ידעו בכנימות כלל ולכן קראו חלשן דירה כדאייתא בחוק כו"ן וזה
 חדש דק"ב ע"כ ח"ל אחר ליה כדאייתא חתון דאינון לבושין דק"ב דאתקד"ב על שמה דאתקד"ב דהא הוא דתתכיל
 הנקרא בשמי זלכבודי כדאייתא חתון דאינון כבודא חלא חתון דיתדלה כאורח אנילות לאו תיין חוסכנא ולא כו"ן כבודא ונניח
 דא ובהר ינא יתענדנו . הרי דאית תורה דהיא שכינה היא חסודא דבריאה והיא שכינה אתקד"ב כבוד כבוד וס"ך בה
 כידורא ואת נקרא דירה שהעלין דריבה . ואית אורייתא דאיבו שכינה חסישא דאנילות דליט בה כידורא כלל הוא וריא
 חד אינון דאיבו פלגא דנפשא דליבו פלגא דנפשא דליבו וריא וריא חד . איבו דאתקראת חמוכה דישל
 ובהוא דאיבו כבוד כבוד שייך בה דאה כהה דמייני כו"ן . ומסודא דכבוד כבוד נקראים עבדים ומסודא דכבוד נאל
 נקראים בני . והענין הוא שנקראים עבדים כמו שהעבד נרץ לרעה ידעו כן חסישא דכבוד כבוד שייך בה יראה . חכל
 חסישא דכבוד נאל נרץ להאחין בו שבו שייך האמונה בנין דהיא נשמת כלילת . כהן כדאייתא בתפילת אליבו בנין דאיבו
 חלשן שתיחונת יחאל כהן כמו הכן שם עובד לאביו הוא חמוכה ולא יראה . חוה שאחר קראת אס חכ איבו כבודא חס
 אדונים איבו יורחי . וחן שאחר כבית קדש הקדשים שיערך תיעת האלהות הוא לידע ששכינה ועתיקא קדישא הם אחד
 דאי לא דיע הוא וחוס שזא כבוד כבוד לא דיע אל התו ולא ידע כי אס הלבוש לבד כדאייתא כו"ן בראשית דק"ב כ"ב א"ו"ל
 הוא דתרין שמהן כלילן כדאזעיתא וכלילן חלשן תלת ואת הדון אחד דא לקבל דא ואיבו שמה נלבא חזקא כלילן כדאי כדא
 דמה יומתא עכ"ל . הרי שברוא דמה יומתא תרין כלילן כדאזעיתא ואת הדו אחד יין כי אינון חד וחוה הוא דהיינותא לידע שייך
 הם אחד עם עתיקא קדישא כאשר תינא כו"ן ויקרא דק"ו א"ו"ל כלילן דכל חלילן עתיקא דעתיקן כו"ל כלל חד כלל
 הוא כלל הוי כלל הוי לא אשתי ולא שזא עכ"ל . הרי שחלכא קדישא כלל חד ולית בהו כידורא . וכיון כן תינא חלילן כו"ן
 ע"כ ח"ל דא הוא חזא דתרין יודין דייצר דער גורם כנו גורם ותיבן גורם כנו גורם תרין שתין דאתקד"ב שם חלא הוי"ל אלבים .
 ומה את כלילן דיוקנא עלאה דאתקד"ב חס דכליל דכר ומקבא עכ"ל . הרי דחלכא קדישא ושכינתיה הם פתיך אחד וביה
 דעתיקא קדישא איבו חד עם ועיר חסין דאיבו ח"ק כן עתיקא קדישא איבו חד עם שכינתיה בנין דאינון חסיה וביה ושכינתיה
 כו"ן ויהו כהה דמייני חלילן וכל דא למה בנין לאשתלבא להיא נשמתיה ונו דכתיב דכח באכה נשמת חיים . וכיון כן איתא
 כו"ן ויקרא דק"ו ח"ל ע"כ ח"ל אכל סהרא דען חיים היא נקודה דלגאו חסיה איבו כחובע דליט ליה ספק דכתיב וכמו
 חס אשה לא יכחו מייני עכ"ל . הרי ששכינתא גם כן לית לה פסק לבטיבו דליה . וכיון כן תינא ח"ל ויקרא דק"ו ח"ל
 פ"א ח"ל עתיקא קדישא דכל פתיקן סתים דכל סתייאן אתקן ולא אתקן וכו' כדאתקן חסיקא כהיון דלשון חסיה

מתקוני

עין לבלתי פרק כ'

תורה צריך להבין האוי שיהיה דין המורה הוא המורה ודוקרלה לאוי כיצוהו קו המורה חזרע דלית קו שאינו של מדה דלמס איתא
 דליתא קו אחריני די לו שיקראוהו קו מדאזר קו המדה ש"מ דלית קו שאינה של מדה . ועוד דנשתא דהיא כוונת
 דקדיונותא איך יתכן לקראוהו קו המדה שרי בה לית מדה ושיעור שאפילו חזן דאזר כנשתא איתא קו מדה ושיעור
 כדאיתא בת יקני וזהו חדש דף י"ג ע"א אבל המעטרה דעלת על כל עלאין לית לה גבול מעטרה ולא תחום מעטרה ולא
 רשו עלה ולא כר מינה ולית לה מדה ושיעור . ואם לחזן דאזר בה כנשתא יחזת דאזר כנשתא יתקראת דלית בה מדה
 ושיעור תכל סין כנשתא דלית אית בה מדה ושיעור ואיך יתקראת קו המדה . ויש לומר שכאלת קו המדה יש שני משמעות
 הראשון שונה לומר קו שזורים בו הוי קו המדה . ושני קו שהנתי את המדה הוי קו המדה שהנתי ינאת כסוכתו ואתקרי
 על שם המעלה שפיל והראשון הוא שם הפנים דהיינו שבו מודדים כמו שאזרו ר"ל כחבל המדה שהיא חמשים אמה והסוד שהיא
 חמשים אמה הוא בסוד הנ"ן שהיא השכינה שהיא המקבלת את השפע ומצבת לכל עליוהו בידה ובחשקל כפי מה דחזו ליה ולכך
 היא קרויה דעלמין ועל זה השם נקרא הניצוהו קו המדה שפיל החשיבות חן המאזר הוהדר בויקרא דף ה"ב ע"ג ה"ל מכוונת
 דקדיונותא נפקת ניצוהו פטישא חוקה תקיפה מקראת לה בכל הנהו כנויין דנבחרות דהיינו כשש חוקה תקיפה שפע חוקה
 שהיא ניצוהו היתה שורש הנבחרות . וכבר מבאר בזה ויקרא דף ר"א ע"א ח"ל המעטרה דאבא בה גבול כוונת חד עשרה
 דאיקרי חסד ומעטרה דאזר חד עשרה דאיקרי גבורה עכ"ל . והדין עשרין חלק אינן שורש החסדים והנבחרות הרי חן
 המאזר כבוד דעשרה דאיקרי גבורה הוי גניזא גו אית . זמאזר המאזר דלעיל כינה להאוי ניצוהו בכל הני כנויין
 דגבורה פטישא חוקה תקיפה . שדע מינה דהיא כנשתא היתה שורש הנבחרות וכמה חסדים ואולי כד אתחברו אבא ואחא אב
 הוא מרוחא דגניו כעתיק חסן וכיה איתגבחי הוי אומר ואכל"ל לניצוהו דנפיק מכוונת דקדיונותא דגניו כוונת דאזר עכ"ל .
 הרי שאזר דכיון דהיינו שורש החסדים דהוה כנו אבא אכל"ל להאוי ניצוהו דנפיק מכוונת דקדיונותא דהוי גניזא חשיבו
 דאזר . הרי כבודו שהניצוהו הוא שורש הנבחרות דאזר לכמה מעתיקא קדישא אס כן ליודין מינה שהניצוהו היא שכינתא
 דמלכא קדישא והיא שורש הנבחרות ולכן אתקראת קו המדה שהנבחרות צותרת במדה וכשיעור ואע"ג דאזר קו כלומר הפשטות
 מ"מ יהיבת במדה ולכן אתקראת קו המדה ולכן שם ב"ן דאזר שכתבתי איהו כולו כוד דווי'ן שם קדים כוד יוד' ה"ה ו' ה"ה
 דהיינו הוי' דיש בה ו' ר' הדל"ת צורתה שני וו"ן הוי שלשה חו"ן וכל ה"ה כמילואה מרתה ששה ווי"ן דהיינו כל ה'
 שלשה ווי"ן סך הכל י"א חו"ן שעל"ן כתיב ק"ב וד' איתיות הוי"ה הדיק' . הרי ששם ב"ן דאזר הניצוהו פטישא . חוקה .
 תקיפה . עולה כמנין ק"ו ולכן נקרא קו המדה . ושם מ"ה עולה משפירו כמנין ק"ל כוד יוד' ה"א וצ"ו ה"א כל אל"ף
 צורתה מ"ד וד' דל"ת שעולה פשיים . ושלה פשיים עשרים של שלשה אש"ן הוי ששים . ויש בה אחד עשר חו"ן דהיינו ו' דל"ת
 ש"י יוד' שלשה צורות . של ח"ן של ה"ה ראסונה שלשה . הרי ששה . הגני וו"ן של דא"ו . ושלה של ה"ה אחרונה . הרי חמשה .
 חמשה וששה המכר הוי אחד עשר . י"א ווי"ן הס ששים וששה . וששים של השלשה אל"ף הוי קב"ו וששה של הוי' הוי כתיבין
 קנ"ל הרי שם מ"ה עולה כמנין קנ"ל היינו דכתיב הקול קול יעקב כלומר השם הוי שעולה כמנין קנ"ל נקרא קול יעקב . והוי
 שאזר הבכיא ישעיהו קו לקו קו לקו הענין הוי שבשר אחרנו שהשכינה נקראת קו דהיינו שם ב"ן ושם מ"ה נקרא קול היינו לק"ו
 וכמו שיש שם מ"ה ושם ב"ן עמיים דאינון מ"ק כן יש שם מ"ה ושם ב"ן חמישים דאינון עשר ומקביה ו"ש הכתוב שני פעמים
 קו לקו קו לקו . הרי נתבאר לך ענין הניצוהו ולמה נקרא קו המדה ולמה נקרא בוניא דקדיונותא . וכבר ביארנו לעיל
 שתלכא קדישא יקרא ג"כ בוניא דקדיונותא מטעם הנזכר בכ"ק שהיא כד המאזר כלל דאזר עשר אשכין כמו שהנשתא נקראת
 בוניא דקדיונותא על שם שאזר כלכל דכל לבין . דאזר ותלכא קדישא . כן מ"ק נקרא בוניא דקדיונותא על שם שאזר
 בו עיר אשכין דאזר ל"ב . ובה יתיישב ג"כ מה שאזר המאזר בזה ויקרא דף ר"ב ע"א ח"ל מכוונת דקדיונותא נפק חד
 ניצוהו פטישא . חוקה . תקיפה . היינו על השכינה דנפקת ממלכא קדישא שהיא פלגא דנופא דליה הוי מכוונת דקדיונותא
 דאזר מלכא קדישא נפק מכוונת דאזר מלכא קדישא הוא שורש החסדים לכך אחר בהיקני הוהדר דף ל"ו ע"א
 ז"ל כריש הורמונותא דמלכא בוניא דקדיונותא לא חיזור ולא שומק ולא ירוק ולא אוכס כלל ובהוי בוניא איהו קו המדה עכ"ל .
 כדכתיב המאזר הוי כן מ"ש כריש הורמונותא דמלכא בוניא דקדיונותא היינו שתחלה מה שעלה בחשבתו היה מלכא קדישא
 שהיא בוניא דקדיונותא כמו שאזר ח"ל ישראל עליה במחשבה תחלה הוי כריש הורמונותא דמלכא בוניא דקדיונותא .

פרטופים דאצילות שהם כל הדעות . וזה הסוד כי אל דעות
 ה' נמצא שפוצר ויכל דבר ללא עיילא בחושבן לכן נקרא חד
 ולא בחושבן וקסה דהקאמר חד איך אחר ולא בחושבן שהרי
 כבר נמצא ואמר חד לא לעולם אינו חד אבל לא עייל בחייו
 עם העשר ולא בחייו למעלה מן העשר ו"ש עשר ולא תשע
 עשר ולא אחד עשר . עשר ולא תשע שאם יאמר תשע יראה
 שהוא לקח חלק מכל פרטוף ופרטוף ואו יאחרו תשע לקאמ' עשר
 ולא תשע שלא לקח מחיוב הפרטופי . עשר ולא י"א לומר דלאו
 אינו בחושבן עמיון לפי שהעשר פרטופי אלו הם בחינת פרטוף
 הגוף ואינם זויס זה זויס . אבל תלכא קדישא הוא בחינת נשמה
 נפיק ועייל א"כ איך יתמנה בכלל תלמי הגוף לכך נאמר חד'
 ולא בחושבן וזה שאמר גם כן ספר יצירה עשר ספירות בלמיה
 ונתחטטו בה רבות' קמאי הקמאי כל אחד משיים בה פירוש אח'
 והנראה לי פירושו כך עשר ספירות בלי שם יו"ה היו בלי מ"ה
 יען דלא עייל חושבן על העשר לפי שהוא נשמה והנשמה אינה
 נחשבת בכלל תלמי הגוף :

וּמִשֵׁי וְעֲלִיּוֹת אֲחֵרֵי מַגִּיד מֵרֵאשִׁית אַחֲרֵית הַטּוֹבָה הַיּוֹד
 שר"ל שבכרת שהוא ראשית מגיד שדרך להיות יולכות
 שהיא אחרית והענין הוא כך שכבר אורנו שכל פרטוף יש לו
 עשר ספירות ולמה הוצרך בכל פרטוף עשר ספירות לפי שהם
 עשר פרטופים . ונבאר לך פרטוף אחד ויחזנו תבין האשר תדע
 שהפרטופים הם מלובשים זה בתוך זה והם כלולים זה יווה כיוו
 פרטוף הגוף שהוא גוף אחד וכו' תלקים הרבה . ואם יהיה כאש
 אפילו באצבע קטנה יכאיש כל הגוף לפי שכל אחד כלולה
 מעשר ובאופן זה הם הספירות שבתר דעתר היא כתר דארך
 אצטין בעצמו . חכמה דעתר הוא כתר חכמה . בינה דעתר
 היא כתר דבינה . גדולה דעתר היא כתר הגדולה . גבורה
 דעתר היא כתר הגבורה . ת"ת דעתר היא כתר דת"ת . נגח
 דעתר היא כתר הנגח . הוד דעתר הוא כתר הוד . יסוד דעתר
 הוא כתר דיסוד . חלבות דעתר הוא כתר חלבות . נמצא שמה
 שהיה כתר מעשר ספירות מגיד שדרך להיות חלבות שהיא
 אחרית שאם היה מע' לא היה מגיד על החלבות וכדיעתו עשר
 כתרים רמזו על כתר של חלבות וזהו מגיד מראשית אחרית
 וזהו שאמר גם כן כתר עליון אינו כתר חלבות כלומר חלבות
 דעתר נעשה כתר לחלבות נמצא שכתר עליון נעשה עשר
 כתרים לעשר פרטופים וכן כתר חכמה נעשה עשר חכמות
 לעשר פרטופים כדרך זה כתר חכמה . אינו חכמה דעתר .
 חכמה דחכמה . היא בחינת חכמה כפרטוף חכמה . בינה

האל ה' בורא השמים ונוטרים האל ה' דוקא כאשר ביארנו
 בפרק תשיעי דאינו מלכא קדישא אינו ברא את השמים ונעם
 הרי מלכא קדישא על ידי זיווגם יצאו נשמות לזון ותקנו כל
 העולמות . ובה יובן מה שאמר רז"ל כדדרש רבה שאל רבי
 יהושע בן יהונתן את רשב"כ לפי ששמעתי עליך שאתה בעל
 הגדה האורה מהיבין נבראת תחלה . אמר ליה תלמד שנתעטף
 הקב"ה בה והפסיק ויו הדרו מסוף עולם ועד סופו ואמר ליה
 בלתיסה ח"ל זה מקרא מלא הוא שגאמר שטה אור כשלמה .
 וצריך להבין האומר למה של בלבן אורה ולא אמר האור
 מהיבין נבראת תחילה . ועוד דקרא לא אמר אורה
 לא אור . ח"כ זה שאל על האורה מהיבין מתוך : עוד צריך
 להבין מה בין אור לאורה דיושאל בלבן אורה ולא שאל בלבן
 אור שמה מינה דאית הפרש בין אור . לאורה . כמו דאמר
 אורה שאני . וכירש"י רש"י ז"ל דאורה הוא לשון יוס עיין סס .
 הרי שיש הפרש בין אור לאורה . ומשאל על לשון אורה צריך
 להבין עתה מה בין אור לאורה כפי הסוד לפי שכפי הדקדוק
 אור הוא דבר אורה הוא נוקבא . אם כן הוא הכך כוננת רש"י
 דנמצא שמה שאני אורה דהוא לשון יוס שזן הראוי הוא שאור
 יהיה ביים ואורה יהיה בלילה דיום ולילה הם מעין דבר
 ונוקבא . אלא הטובה הוא שאור הוא עצמות ואורה הוא
 התפשטות האור שתקדם היה אור דלאו אינו אור וכשנתפשט
 האור לאור אז קרא אורה ובה נקדק זה שאמר האומר
 האורה מהיבין נבראת תחלה . ויתרף לו תלמד שנתעטף בה
 והפסיק ויו הדרו שיהיה לו לומר והפסיק אורו . למה התקשן
 שאל באור והמתין תירן כיוו באלו הדיוקים כגוף לתירון
 האומר . כבר אירגנו מהאור הוא עגם האור בלי הארה ומה
 שניתפץ יאמר לאורה הוא ה"א וה"א הוא נורת דל"ת ו"א'
 דהיינו הו כיה דאחרי' בנמצא בקדושתו טב לוייתב טו הו דאינו
 זיווג וזהו שאמר האורה מהיבין נבראת תחלה כלומר האור
 שזיווג דהיינו הו הוי אורה שרונה ליה אור' דיו מהיבין נבראת
 תחילה איך היה זיווג אור באור ח' תלמד שנתעטף הקב"ה
 רינה לומר דזיווג אור באור אינו לא כי אם בעשופת לפד ולכך
 איה ליה בלתיסה שהוא קבלה שזיווג אור באור אינו אלא
 בעשופת לפד חזר ליה ליה אתה ית יאמר לומר זה . זה מקרא
 מלא הוא שגאמר שטה אור תלמי . ולכך מתרן לו כפסוק
 שטה אור זה שאל על החומה שאם שאל על האור' ר"ל איך
 יתכן אור ליה תלמד שנתעטף אחר ליה מקרא מלא הוא שגאמר'
 שטה אור כשלמה לכן מתרן לו כפסוק שטה אור כשלמה על

עז לאלהים פרק כ"א

שית קדש הקדשים פרק כ"א

מה שאל על האורה . ומה שהקשינו למה נכנסה באור .
 ותירך ביו . תדע שתולדות האורה הוא היו וזה שאמר
 כתבשף הקב"ה בה והבהיק ויו הדרו שאין אור ממש אלא ויו
 הנובע ממנו וכן תמצא גם כן רמז שזלת זיו עיקר המלה הוא וו
 והיו"ד ושישית במקום חיר"ק ותשאר המלה זו או ר"ל זעיר
 ומוקביה שהבהיקו מה הוא זיווג דאור באור דאיהו מלכא קדישא
 ושכינתו וזה שאמר המאמר מלמד שכתבשף הקב"ה בה והבהיק
 ויו הדרו ר"ל והבהיק ויו דהיינו זעיר ומוקביה דאיהו הדרו
 כזה דאמר קרא הוד והדר לבשת ולפי דמלכא קדישא מתלבש
 בגו דזעיר ומוקביה לכך אמר והבהיק ויו הדרו דהיינו לבושיה
 כמו הוד והדר לבשת . הרי גם כן ראיה שזיווג מלכא קדישא
 ושכינתיה יצאו כשמות זעיר ומוקביה ונתקנו כל העולמות :
 וכמו כן תמצא בזהר ויקרא דף ל"ד ע"ב ו"ל כי עיך
 מקור חיים וגמ' דא קפ"ה דאיהו אילכא עילאה
 במוציאות גינתא דעין דאחיד לכל סיסרן וגו' ועל דא באורך
 נראה אור עב"ל : הגה כוונת הפסוק הוא במה שהקדמנו
 שאלמלא זיווג דמלכא קדישא ושכינתיה שהוציאו כשמות זעיר
 ומוקביה ונתקנו העולמות לא היו יכולין העולמות להתענג מן
 האור ולא לידע אותו אלא על ידי זיווגם יצא מהם אור יותר
 חלש מן הראשון והיינו היוו שאמרנו ועל ידי זה האור דהיינו
 היוו יכולים מניה להביר האור של יום זהו שאמר הפסוק כי עמך
 מקור חיים כלומו כשזוהו עיך מקור חיים דהיינו שכינת עיך
 הנקרא סיהרא דעץ חיים כדאיתא בזהר ויקרא דף רמ"ח
 ע"ב ז"ל אכל סיהרא דעץ חיים הריא קודא דלגו מניה איהי
 כמבוגא דלית לה פסק דכתיב וכזונא מים וכו' מדאמר
 כמבוגא דלית לה פסק ש"מ שנקרא מקור חיים ואפילו שכינה
 גם כן נקרא מקור חיים מ"מ המזין דברי יראה ויבין שהוא שם
 מושל לה כמו שאמרנו בענין ווי ברא אלה שם שם מ"י הוא שם
 מושל לבינה ע"ש . אכל שכינת עוון דמ"ק נקראת ויקור
 חיים הוי כי עמך מקור חיים . ויכא זכס אור אחר כאותו
 האור שינא נייך יכולים לראות באותו האור הקדמון הוי באורך
 נראה אור כלומר על ידי אורך נראה אור יותר פנימי וזה עולת
 עמך רמזו לשכינתא שכן עיך עולה במזין ק"ל דהיינו החמש
 גבורות שהם חמש היו"ת שעולים למזין ק"ל והו שאמר המאמר
 ועל דא באורך נראה אור : ואפי"ש לומר גם כן שזהו כוונת
 הפסוק שאמר יהי אור ויהי אור ולא אחר ויהי כן שלו אחר ויהי
 כן היה יושפע אותו אור ממש לכך אחר ויהי אור דהיינו אור
 אחר יותר חלש מן הראשון לכך לא אחר ויהי כן אלא ויהי אור
 כמו"ל

דחכמה . היא החכמה של בינה . גדולה של חכמה . היא
 החכמה של גדולה . וכן כל פחינת החכמה . וכן בינה נעשית
 עשר בינות לעשר פרזופים באופן זה . כתר דבינה היא בינה
 של כתר . חכמת הבינה היא בינה של חכמה . בינה של בינה .
 היא בינה של בינה במקומה . חסד של בינה . היא בינה של
 חסד . וכן כל עשר בחינות דבינה נעשית עשר בינות לעשר
 פרזופים . וכן על זה הדרך כל העשר פרזופים דהיינו
 שמהכתר נעשו עשר כתרים לעשר פרזופים ומהחכמה עשר
 חכמות ומהבינה עשר בינות וכן כלם . הרי הודענוך איך כל
 אחד כלולה מעשר . וכלולה בעשר וכתבאר פירוש הפסוק
 מניד מראשית אחרית : ופ"ש . והאי דיוקנא דאדם כליל
 עלאין ותתאין היינו מה שאמר בפסוק כי אל דעות ה' : וכן
 תמצא שמו כולל העשר פרזופים שמו דהיינו ישראל עילאה
 וישראל עולה למזין תקו"ס עם ה"ה אותיות . וכח"כ חג"ת
 כה"ס ר"ת שלהם עולים לנושאר תקו"ס ועל זה אמר אתה
 תקום תרחם זיון . וגם כח"כ גג"ת כה"ס עולים למזין
 ישראל פשוט . וכשהגדולה תעשה חסד דהיינו ואיש אשר יקח
 את אחותו שהיא ה"ה . הגדולה תקרא חסד דהיינו שבניקום ג'
 תעביד ח' שהוא שיוכה שהתוספת הוא ה' ולו יעלה הר"ת של
 עשר פעמים למזין תקום שהוא ישראל עם ה' דהיינו האותיות
 כמצא כשעולה תקום אז רחם את זיון הוי אתה תקו"ס שר"ל
 שתתחבר ישראל עם ה' דהיינו שכינתיה אותה שעה תרחם
 זיון : ופ"ש . והוא בעל בחירה ברזון וכו' כבר ביארנו
 לך שהבחירה כזה מסטרא דאור חוזר כנוכר לעיל וכל סוד אור
 קדישא פרזופי הוא חסד האור חוזר כנוכר לעיל וכל סוד אור
 חוזר איך לשאול למה עשה כך ולא עשה כך . לפי שיש לו גבול
 ועד גתה היה חסן ככך והדר ביה נחיתת אור חוזר כיוצא
 שאלכא קדישא הוא בחירי ורזון מסטרא דכשתתא דכל חיי
 שהוא רזון פשוט . וכבר אמרנו שז"ק הוא האציל וברא ויגד
 ועשה ואין לשאול למה בראו עתה ולא קודם ולא אחר כך .
 לבי שהוא בחירי שאין קושיא זאת נופלת אלא אילכא דמ"ד
 שהאין סוף האציל הכל הוא יתקשה שישאר שהוא רזון
 פשוט ואין בו דינים איך נשתנה רזונו ובראו עתה ולא קודם
 ותעמוד קושיא זאת עד שיבא לומר ח"ו שהעולם קדמון והוא
 כוכב בעיקר כנוכר ככר לפי שלראשית אין סוף אין ראשית :
 אבל בזלכא קדישא אע"פ שלא תתנה בתשובת בבחירי לשיב
 לך שזעית שנתהווה ברא העולמות וכוה לא תוכל להקשות
 למה בראו עבשיו ולא קודם שזעית שנתהווה בראם :
 ולכא

ששאל לבינה דאיהו אמא משתא לאבא ש"ח דכאומן יקרא שמש למעבד ליה מה שירנה ולמדיון גורה שיה לאבא גם כן שמש שיה
לגורה שיה מה שמש האמור כבינה הוא חנון אף שמש האמור כאן הוא חנון . הרי שאבא ואמא נקראו חנונים לחלכא קדישא
זכר הוא הכנין שעתיקא קדישא שלח הב' עטרין בגויהו למעבד להו פרוצא דגושא הרי שיה שמשו בכבר היה להגויא כל ענייני
האגילות הרי שאבא ואמא הם ככלים לאפיק אומנא לאומנותיה . ואע"ג דע"ק יצא בדרך אבא ואמא אגילו הכי לא מתקרייא
אביו כדאיתא בוורה ויקרא דף ע"ד ע"ב ח"ל ורזא דמלה דכתיב דברי למזאל וגו' כן חכס ישמח אב כלל דא מ"ק לעילא ישמח
אב סתם עכ"ל . ולכוא אל ביאור החומר נרץ לדקדק בפסוק שאמר בן חכס ישמח אב וכן כסיל תונת אמו דלאו רישיה סיפיה .
או היה לו לומר זכר כסיל תונת אב כמו שהתחיל בן חכס ישמח אב . או היה לו לומר בן חכס ישמח אביו כמו דיוסיים וכן
כסיל תונת חנון . דמלת אמר אביו אלמא אב משמע דלאו אביו הוא אלמא אב סתם משמח אב . וא"כ קשיא למה הוצרך לקרותו
בן . יאמר החכם משמח אב דמדרקראו בן ליה לא אמר בן חכס ישמח אביו . וזה שאמר בוורה כלל דא מ"ק לעילא ישמח אב סתם
ר"ל מלכא קדישא דלעילא ישמח לההוא דאיקרי אב דאיהו חכמה וזה שקראו בן חכס ישמח אביו כדאיתא קודם . וזה שלח
קראו אביו משום דאיו חלק דידיה כי אם מה"ב עטרין שכחו מעתיקא קדישא ואם כן אבא לא ניקרי אביו אבא ע"ק מתקרי בן
שנפתלש דרך אבא ואמא אבא משם ולאיהו תונת אמו . אבא כמ"ל לא שייך לזימר באבא ואמא דאיון אביו ואמיה דלא איתגורו
זוניהו כדאיתא בוורה ויקרא דף רכ"ז ע"כ עולת תמיד דא שכיתא דסליקת לעילא וגו' לאן סליקת לתר דאתגורת מתין
דאיהו חין סוף עכ"ל . הרי שאפילו שכיתא דמלכא קדישא איתגורת ח"ל ולא מחבא ואמא : חו איתא בוורה ויקרא דף
רכ"ב ע"ב ח"ל ויבניא דקרדכותא נבך כינונא פשיטא תוקה תקיפא דנטש ואפיק זיקין לעליון קדמחין ומתערבי כאוירא דביא
ואתבטו דא ברא בד איתכרו אבא ואמא אב הוא מרוחא דגבני בעתיק יומין וביה איתגורו באוירא ואכליל לנינונא
מבנינא דקרדכותא דגבני במעו דאמא עכ"ל . הרי שהנינונא איהו דעביד ואפיק הזיקין ועבר דרך או"א כאשר נבאר לעיל
כל הוצא . הרי מכל האמור לעיל שאנ"א שמשו לכלים לאפיק חנונא לאומנותיה : וכמו כן תריז בוורה בראשית דף
כ"ה ע"ב ח"ל באי קרא אוקמה אבא אהר האל ה' בורא שמים ונוטיהם דא קב"ה לעילא לעילא דאיהו בורא השמים ומתקין
ליה תדיר בכל זינונא רוקע הארץ ונאכאיה דא ארעא קדישא כרוחא דחיי עכ"ל . וכבר ביארנו לעיל בפרק ט' מאמר זה שיה
שאמר ונוטיהם ולא אמר ונוטם רכב לרחו אפילו על חכיה וכינס בו ונוטיהם של השמים . ומדאמר קרא בורא השמים ונוטיהם
ש"ח דברא לו"ן ולנוטיהם של ו"ן ודייקא מלאמר קב"ה לעילא לעילא פיין סס בפרק ט' וראיה לזה תינונא בתיקונים דף ד'
ע"ב ח"ל נוטה שמים לבדו וואן נוטה ליה עלת על כלל לבדו יחידא בלא תנתיבא עכ"ל . והנה מהאמור הוא קשיא למה דאמרו
לעיל דכה אמר האל ה' הוא על קב"ה לעילא לעילא ודרשו ונוטיהם דהוא על אבא ואמא . ואלא אמר האמור איהו דנטה ליה
דיושע איפכא ומהיא דלעיל דהנוטה איהו בעצמו כמו שאמר נוטה שמים לבדו . וי"ל בזה דאמר קרא אף ידי יסדה ארץ וינייני
טפחה שמים דהאי אף מה בא לרבות שהי"ל ידי יסדה ארץ וינייני טפחה שמים . ויודע הוא שהאי רלת אף הוא שייך על הב'
בני על היד ועל היינין . לא הענין הוא שיה הכרוך הוא שאבא ואמא עבדו לשמים וארץ דהיינו ו"ן ועתה בא קרא להודיענו דלאו
הס לבדו עבדו זאת הנטיה אלמא אף ידי יסדה ארץ וינייני טפחה שמים כלומר גם ידי וינייני שהם הב' עטרין היתה עמוק בסיוע
דלאו לא היה הנטיה הוה עבדי אותן הטיפין . כמנא דעיקר הנטיה היא הנשמה שאומרת לו גדל לבך אמר במאמר עלת על
כלא . איהו נוטה לבדו הרי דאיהו עבד אפילו לאבא ואמא כמה דאמרו בורא השמים ונוטיהם וכן תהניא בוורה ויקרא דף
ל"ה ע"ב ח"ל ה' אלהי אתה ארוחך אודה שייך כי עשית פלא . פלא כמה דכתיב ויקרא שמו כלא . וזה איתמר ענות מרחוק
כמה דלת אמר יועץ עכ"ל . והנה האמור הוה כבר נדרש בפרקין דלעיל ולא באנו עתה אלמא להודיעו שאמר ה' אלהי אתה
ארוחך ודאי דאיהו מדבר על מ"ק דאי לא תינא הכי אלמא שהוא התפארת קשיא חייך יתכן שתפארת עבד לפלא ויועץ דאיון
או"א כיון דאמר האמור כי עשית פלא כמה דאתאמר ויקרא שמו פלא . אלמא ודאי שהוא על מלכא קדישא ולו כזה הוהאמרת
כי הוא רס וגשא הויה אלתי אתה ארוחך יען כי אתה עבדת כלא הוי כי עשית פלא דתקן לאבא ואמא . כמו ויעש אלמים
את הרקיע . הרי מכל האמור לעיל דאבא ואמא לא עבדו למלכא קדישא אלמא אדרבא הוא תקן יתכן ויהו שאמר קרא בראשית
ברא אלהים את השמים ואת הארץ ולא הקדים אלהים למלת ברא לומר לך שבכח דההוא ראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ
כמו דאמרו בן אהר האל ה' בורא השמים ונוטיהם לבך לא הקדים מלת אלהים למלת ברא :

בית קדש הקדשים פרק כ"ב מהימנותא דכלא עון לצלהים פרק כ"ב

ולבא אל ביאר המאמר זה נריך להבין שכל מי שיקרא אדם נריך שיהיה בו הרכבת ד' יסודות והם ארנו"ע ודע שאלו ד' יסודות כ' נולדים מב' . והם שמים שהם ארבעה הא כינה האש הוא חס ויבש . והמים קר ולח . ויובן כ' אלו נולדו כ' אחרים שהם הרוח והעפר הרוח לקח חמימות האש ולחות של מים וכעשה חס ולח והעפר לקח היובש של האש וקרירות המים וכעשה קר ויבש הרי שמהכ' נולדו כ' . הרי שהדין והחסד שהם האש והמים הולידו כ' אחרים שהם הרוח והעפר שהם רחמים ודילא רפוא ועיקר הדינים קשים והחסדים כבר כתבאר לך מהיבן ינאו כפסוקי אברהם הוליד את יצחק הרי שבהיות חסד וגבורה יש גם כן ד' יסודות . וזה שאמר שהחסדים והגבורות הם שורש ד' יסודות

וזה שאמר בבית קדש הקדשים שפרנץ חלבא קדישא כרכ מעשר דעות . לזה יש רמז בוודר שנות דף ד' ע"כ וז"ל פתח תניינות ההוא סבא פטרוכא דכלא ומדכר שזיה מ"ה עכ"ל . הכה ידוע הוא מכל המוקדם מפרקין דלעיל שמ"ק דאיהו שס"ה . הוא הדעת ולפי שהדעת הוא אדון הגוף כונה דאמר קרא גם בלא דעת נפש לא טוב וכתב ג"כ וכדעת חדרים ימלאו וידוע הוא בכתבי האר"י ז"ל בחמשה הפרצופי' שכל פרנץ אית ליה כזה היינו חלק לדעת העיקרי המתלבש בהם כנשמה בכל חלקי הגוף דאף על גב דהנשמה שרייה כמות מתפשטת בכל חלקי הגוף הוי כדעת חדרים ימלאו ולכן יש דעת בכל אבר ואבר לעשות רצון הדעת העליון השרוי כמות ולכן שס"ה שהוא הדעת

ויסודות ארנו"ע ובהיות שמלבא קדישא מחסדים וגבורות כנזכר במזא ששורש ד' יסודות מהם ובהיות כן לכן שיכים אליו יתברך כל התוארים והכינויים השייכים אל האדם התחתון הם שייכים אליו יתברך שהוא האדם העליון כסוד ובכשרי אהיה אלוה ורשינויים שלו ים כפי מעשה התחתון והיינו שמשחנר מרחמים לדין ומדין לרחמים :

יקרא פטרוכא דכלא . וידוע הוא גם כן מהמזכר מפרקין דלעיל שסס מ"ה נקרא עתיק יומין . וזה שאמר המאמר פתח תניינות ההוא סבא פטרוכא דכלא ומדכר שזיה מ"ה . הרי בכיור שסס מ"ה הוא דעת של כל פרנץ ופרנץ : ובמו כן תמצא ביהר כראשית דף ק"ג ע"כ וז"ל ר' שמעון אמר כודע בשערים בעלה מאן שערים כזה דאת אחר שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ובגין אלין שערים דאינון דרגין עילאין בנייניהו אתידע קודשא בריך הוא וזי לא לא יכלין לאתדבקה ביה . תא חוי דהא נשמתא דבר נש לאו איהו מאן דיכול למנדע לה אלא בגין אלין שייפין דנפשא ואינון דרגין דעבדין אומנותא דנשמתא בגין כן אתידע ולא אתידע כן קודשא בריך הוא אתידע ולא אתידע בגין דאיהו נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא גני' וטויר מכלא אכל באינון שערים דאינון פתחין לנשמתא אתידע קב"ה עכ"ל .

הרי ראה ין המאמר זה למה שאמרנו שקודשא בריך הוא כסוד הדעת המתפשט בכל האברים והאברי דנפשא כודע שהוא הדעת וזהו שאמר המאמר נודע בשערים בעלה על ידי שערים דנפשא דאינון עשר חלקי הגוף כודע בעלה דאיהו קב"ה מה הוא ואע"ג שהוא שומר תגיו לעילא מחמת השערים ידוע וזהו מה דמסיים קרא בשבתו עם זקני ארץ כלומ' איצ"פ שהוא יושב לעילא עם זקני ארץ דאינון כתר . חמה . בינה . אשילו הכי ע"י השערים דהיינו חלקי הגוף כודע . הוי נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ . וזהו דמסיים המאמר תא חוי דהא נשמתא דבר נש לא אית מאן דיכול למנדע לה אלא בגין אלין שייפין דנפשא ואינון דרגין דעבדין אומנותא דנשמתא ר"ל מחמת דאית בהון דעת לזועבד רצון הכנשה ש"ה שהנשמה מתפשטת בהאקשי חלק הדעת הידוע לאותו אבר שכן תמצא שכל אבר יש לו פעולה בפני עצמו ולא רצוה כראי זה ומדבל אחד עושה כשולתו

הוא שכינתיה כלולים מחסדים וגבורות כנזכר במזא ששורש ד' יסודות מהם ובהיות כן לכן שיכים אליו יתברך כל התוארים והכינויים השייכים אל האדם התחתון גם כן שהוא מורכב מל' יסודות אם היה מורכב מה כשזה מכלול כדרך משל ד' משקלם וכל יסוד או כוואי היה חי תמיד כלי מיתה שאין היותו בא אלא התגברות יסוד על יסוד וזה שאמר לפנחס הכני נותן לו את בריתי שלום כל יסודות ולפיכך לא מת נזנא כי אין מיתה אלא מנד התגברות . וזעמיה כשאנו מנבירים מלצטה בדיכים או ישתו למעלה גם כן נמצא כי מקטרא דליה הוא כזר השוה שאין שום שינוי והשינוי מסטר דילן ולפי שאדם התחתון הוא מורכב מל' יסודות לכן מטאנו עושה רושם שזנביר גם כן היסוד של מעלה ביסודות פנימיים . וז"ש המאמר השינויים שלו הם כפי מעשה התחתונים :

וכיאר

פרנץ ד"ר בכירור שני כדמותו בללמו והס' ה' אותיות הנרחמים בחלקי הנוף בספר יצירה בשלש אמות ושבע כפולות ושנים
 עשר פשוטות הוי ברישומי דלתון ת"ו רשים רשימו לעתיק יומין דכיה תליא תמים דעות . ואל"ת לימא רשים רשימו לעתיק
 יומין ולישתוק ימאי האי דקאמר דכיה תליא תמים דעות דמשמע דכיה תליא תמים דעות ולא באחר . והענין הוא שכתפארת
 גם כן רמזו כיה דעת והדעת שלו הוא מאכא כדכתיב ויש דעה בעליון . אבל לא תליא כיה האי שאז שיהיה כו עשרה דעות
 כמו דאחריבין כולכא קדישא לעיל לכך הוצרך למיט לעתיק יומין דכיה תליא דעות דתמים דעות כלומר בעתיק יומין שייד האי שאז
 לאתקרייתמים דעות שלל הדעות כיה אבל כו"ק איכין רמזו לאתקרי דעות דהיינו דעת דאכא דדעת דאחז הבאים ליה הוי
 רשים רשימו לעתיק יומין דאחזר דאית כיה דעות מיעוט דמים שנים שייד לחימר כיה גם כן אל דעות ה' אבן בעתיק
 יומין הוא תמים דעות :

עוד יתכן לומר בכמוק זה מה שאמר אל תרכו תדברו גבוהה גבוהה ונא עתיק יומיכם שהגבוהה של הפסוק הוא בן
 כזאתם אומרים שהוא סיבה ראשונה אין לה גבול . דבר שאין לא גבול יכולים איתם להגבילו . כפיכס דהיינו לבנות
 לו סס ולהזיאו מפיכס . וזה ינא עתיק מפיכס כתיביה כלומר אל תרכו תדברו גבוהה גבוהה לומר שהוא סיבה ראשונה דאס הוא
 סיבה ראשונה דאיהו עתיקא דעתיקין ונא עתיק מפיכס כלומר יכולים איתם לבנות לו סס . כפיכס שאיגו ינא מן הפה אללא דבר
 המושג יהיעתו הוי כי אל דעות ה' . וכדאיתא בבוהר ויקרא דף ק"ע"ב ו"ל תורה אחרא דקיימא על פה מאן איהו פה דא הוא
 דעת דאיהו פה עכ"ל . הרי שהדעת הוא הפה . א"כ מאריעלמא דמתכנה בשמא . צריך שיהיה מן הדעת הונא מן הפה לבך אמר
 אל תרכו תדברו גבוהה גבוהה דאס אין דעת באדם איך יכיר הסיבה ראשונה . הרי שהציקר הוא הדעת . הוי גי' אל דעות ה' .
 וזיהו דתתא דכלא כדאיתא בבוהר ויקרא דף ק"ל ע"ג ו"ל מאי דכתיב שוש אשיט בה' בעתיק יומין איתער דאיהו דתויתא
 דכלא עכ"ל . הרי דעתיק יומין דאיהו אל דעות איהו ה' . והנה מזה שאמרנו עשמע שמלכא קדישא דאיהו אל דעות הוא
 אלהי האלהים ואין עוד יולכדו והוא השם היוצא מן הפה דאיהו הדעת . וקשה להביא דרך המנוכא סבא דאמר לבעל החוטם
 אני ימותשלל . כדאיתא בבוהר ויקרא דף ק"ל ע"ג ו"ל תאנא כד הוה רב המנוכא סבא בעי לגלחא גלותיה אמר לבעל החוטם
 אני מתשלל לבעל החוטם אני מתחזק ודיינו דכתיב ותהלתי אחטם לך האי קרא לעתיק יומין אחרו עכ"ל . ויש להשיב כוה
 שהן אית שהשמה כנסת דק החוטם כדכתיב ויפח באשיו נשמת חיים . אבל לא יודע גדולת הנשמה כי אס מן הפה שהוא
 היוגלה גדולת הנשמה הואת שאס לא יהיה פה באדם מהיכן יודע מה דאית בעוה ולכך קרא דעת שהוא מודיע ומגלה הנסתר
 ואין יוכל האדם לתפוס הנסתר כלל דעת . אבל כניסת הנשמה בעוף הנוף הוא מדרך החוטם וגלוי הנשמה הואת הוא מדרך
 הפה ודיינו דאמר לבעל החוטם אני מתשלל שלא קרא בעל תורה אללא מי שיוודע תורה . הרי שגכנס החוטם והיוצא מן
 הפה הכל אחד שאין דיבור מתגלה אס לא יהיה הרוח נכנס מן החוטם דהיינו נשמת חיים וכלל אחד ולא קשא . הרי עכ"ל

עוז לאלהים טרק כ"א

האומר לעיל תבין היטב סיד כי אל דעות ה' :

וכו שאמר בבית קדש הקדשים שברוא עולם ימח תפילין עינין בוזהר כראשית דק' י"ג ע"כ. ויו"ש בבית קדש הקדשים שישראל
עילאה כליל עילאין ותתאין רמוז בוזהר דק' רל"ט ע"א ח"ל וכנין ללא ישתבח עלת על כלל בעילאין ותתאין פחות
מיניה אפילו כחד מינייהו אתקרי אמונת ישראל עכ"ל. הרי שלמלא קדישא דאיהו עלת על כלל כגו"ל כליל כלל :

חו איתא בתיקוני הוזהר דק' י"ג ע"א ח"ל וכנין דאנת חלגאו כל וואן דאפריש חד מן חכדיה מאלין עשר אתחשיב ליה כאג
אפריש נך עכ"ל. הרי שהוא כולל כולם. הרי לך בכירער מהמאמרים הנז"ל שישראל עילאה דאיהו חלכא קדישא כליל כלל :

וכו שאמר בבית קדש הקדשים שהוא בחירי ברעון. יש רוח לזה בוזהר חדש דק' ג' ע"ב ח"ל ותניא חיר רבי אבא איר רבי
יוחנן קודם שברא הקב"ה את העולם היה הוא ושמו אחד והיה בדעתו לברוא את העולם וברא קודם אלף עולמות
שנאמר האלף לך שלמה. ואח"כ ברא עולמות אחרים להודיע שהכל נגדו כאין והיינו דאמר רבי חייא למה אלף ראשונה
באותיות מפני שבתחילה ברא אלף עולמות שנקדמו לשאר עולמות ואחריו ב"ת שהוא בנין שמים וארץ עכ"ל. והנה יש להבין
המאמר הזה מה שאמר והיה בדעתו לברוא את העולם מאי האי דעתו שאמר שהיה לו לומר והיה ברצונו לברוא את העולם ולמה
הוצרך לומר והיה לימא ועלה בדעתו כמו שאמר האר"י ז"ל כשעלה ברצונו דיולת והיה אינו מראה חדש אלא ביה שנקדמו
בפרקין דלעיל יתגוף הכל השמו היינו עתקא קדישא והוא היינו נשמתיא דמינייה וביה וקודם שברא העולם היו הכל אחד ולא
היה כיכר לא פחיתת חסדים ולא בחינת גבורות והו שאמר היה הוא ושמו אחד לפי ששמו הוא בחינת שורש החסדים והגבורות
למכר לעיל ופסלא היה ניכר היה הכל אחד אבל בכחינת הגבורות היה ברצונו לברוא את העולם. וידוע הוא שבחינת החסדים
והגבורות דהיינו שמו היתה בו החשבה הזאת לברוא את העולם וכל עוד שלא רצו הגבורות שהיא הבחירה היה נעלם הרצון
ולו החסדים והגבורות הוא הדעת המכר שכשנתלה נודע מה שהיה בחשבה כמו שאמרנו לעיל שהפה הוא הדעת דהיינו גלוי
הכשמה ולכן נקרא חלפא קדישא ושכגיאתיה דעתו דהיינו גלוי רצונו חבוש שאמר והיה בדעתו לברוא את העולם ולא אייר ברצונו
שרצונו שייך על חלת הוא כמו שפרשנו לעיל. אבל למה שאמר האר"י ז"ל ה"ה כשעלה ברצונו לפי שזכר רצונו לכך אחר כשעלה
דהיינו כשעלה מאותה הבחינה שהיא דעתו לברצונו ולכן אחר כשעלה אבל בדעתו דאיהו בחינת שורש החסדים והגבורות כמכר
לא אחר ועלה בדעתו גאלא והיה בדעתו. אלא והיה דייקא. בדעתו דייקא. ולכן נרמזת אלף ביש אלף בית. שהאל"ף
נודתה יו"ד שהוא סוד התלת קשרי דהיינו שח כמכר בפרקין לעיל ואותיות האל"ף ב"ת הם רמז לבנין בעולמות ומה דאית בהו
לכך אלף הרמות לשמו כגו"ל שרני בראש האל"ף ב"ת לומר לך שכל העולמות האלו היו בדעתו דהיינו שמו כמכר והיינו דאמר רבי
חייא למה אלף ראשונה באותיות מפני שבתחילה ברא אלף עולמות שנקדמו לשאר עולמות ואחריו ב"ת שהוא בנין שמים וארץ.
הרי שכ"כ אותיות רמזי כל עלמין ומה דאית בהו. ולמה ינו מיכה שהוא ושמו היה קודם כלל והוא בחירי ברעון ר"ל בחירה עם
רצון. בחירה אור פשוט ולא שייך ביה למור שורש חסדים וגבורות. אבל בשמו איכא שורש ח"ו וביה שייך איך ולמה ואין דאיהו שורש
החס"ו ואיהו דעתו כמכר. והו שאמר הכתוב כי א דעות ה'. ולו נתכנו עלילות שמה שהם חושבי שהו סביה ראשונ' דהיינו א"ס
וזא פשוט בתכלית הפשיות מבלי שום שורש ח"ו לאו איהו שורש החסדים והגבורות דאם כן לא ויקרי פשוט והא"ס לא קיימא
ב"ה דעה לא למעבד ראש ולא למעבד סוף ושייך עליו קושיות איך ולמה ואין כמכר בפרק ח' ולא קיימא לאודעא כדי שאכתנו נדע
ל"ה ונעבדה א"כ המאמין בזה למי עובד אחר דלא קיימא לאודעא כאו עובד לתבו כמו דאמר קרא כל הגוים כאין נגדו מאכס
ותבו נחשבו לו ר"ל כל הגוים שבאים נגדו ורוני לעבוד למאן דלית ביה תפיסה ולא קיימא לאודעא הוי כל הגו' כאין וכזה באים
בדל לכן מאכס ותבו נחשבו לו ר"ל מאמתן עבודות של אפס ותבוו קחשבו לו שגמו טעוה המרכיב וינה בלא ויניה כן טעוה מי
שאינו רוצה להרכיב וינה בויניה וכמו שזה תבוה כן זה תבוה הוי מאכס ותבוו נחשבו לו לכן אחר אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה
לפי שאל"ה האלהים דאיהו אלהי ישראל הוא אל דעות כמכר הוי כי אל דעות ה' רוצה למור מה שאמרתי לכם שאל תרבו תדברו
גבוהה גבוהה הוא מטעם שאל דעות ה' וקיימא לאודע ולו נתכנו עלילות ר"ל דביה שייך איך ולמה ואין וכזה יתראה כי הוא
המאמין הכל ולא שייך ביה קושיות איך ולמה ואין דאם בחירי ברעון הוי ולו נתכנו עלילות :

טוהרו וטוהרו יודע הוא שהאלהות נרדף יהיה בו עשרה ולפי
שאין האלהות פחות מעשר לכך אמר ומכלעדי אין אלהים לפי
שהוא השלים לזמין יצירה עילית ותתא :

עודר לעבדנו מה שאמר המאמר קוסרא בגולמא ענין
בעיקרא הכיזור בעוד שהינונא פשיטא חוקה לא
עברה דרך אור"א לבחוק אותם היו אברהם זצ"ה טוהטומים
ו"ש קוסרא בגולמא בעין בעיקרא כלומר שהיוקדוהו שלהם היו
קשורים בגולמא ותחובים בתוך רחם זהו עיקרא הוי געין
בעיקרא והיינו טוהטומים היו שהטוהטומים אע"פ שיהיה זכר
חו נקבה ככל עוד שלא יצדק לא יודע אם זכר אם נקבה לכן
אמר לא תיוור ולא אוכס ולא ירוק ולא פומק . זכרד' גוונים
אלה נגד ד' בחינות שהם סוד ד' יסודות ארמ"ע . זכרד' ידעת
סודתה ונכורה שהם בסוד ו"ן נתיביו מהם ד' יסודות המכר .
לכן ככל עוד דהו טוהטומים לא הוה לא תיוור ולא אוכס וכו'
וזה שזכר ד' גוונים כנגד ד' בחינות שהם חיוור נגד החשד שלא
היו חפדים אוכס נגד דיכא קשיא שלא היו דירים . ירוק נגד
הרחמים שלא היו רחמים . סוויק דיכא רפיא שלא היה דינא
רפיא . ומ"ש ולא גוון כלל ולא אחר שום גוון רצה לרמז שלא
תאמר לא היו כל"א לבדו אלא היו נכללים זה בזה ולכן אמר
ולא גוון כלל אפילו ועורכים הגוונים זה בזה ויונא גוון אחד
כלול אפילו זה לא היה לכן אמר ולא גוון כלל :

המשל כזה ורע אילן אין בו שום גוון מהגוונים אשר באילן
כי באילן יש בו ד' גוונים העץ אוכס העלה ירוק
הפרח לבן הפרי אדום ואם תערבם יחד הו' גוונים אלג ילא
גוון אחד מושגה כלל אחרבעתן ולא דמוי לרע לפיכך אמר
ולא גוון כלל ; ומ"ש כד מדיד משיחא עביד גוונין
לאהרא האידמד היינו כשירד האור דעתיקא קדשא דכל
קדשיא לתקן תיקוניו על ידי אותה הירידה נתיבארהשדים
והנברות דהיינו אור ישראל חוזר . וז"ש עביד גוונין
לאהרא דווקא ולא לאנטבעא דאז"כ הנכיעו דנפיק נבע
הגוונין וכן תיונא כלשון ערבי' באצילות נקרא אישטימדת ר"ל
התפשטות האור ועל ידי ההתפשטות זה עביד גוונין לאהרא
לגו כגו בוניא דליהי אמת ; ומ"ש כפיין חד נכיעו
דמיה אנטבעו . עד עתה הוה קשור בגולמא ולא נודע כמה
דאמר במאמר קוסרא בגולמא ועתה בא לפרש איך היה
התנוונות וז"ש נפיק חד נכיעו שהם הב' עטרין שהוא שם ט"ה
כאשר בתיקונים תיקון ראשון ששם ט"ה הוא הנכיעו דמניה
אנטבעו גוונין לתתא :

ירחין דליהו העבוד הנדול . הרי שהאדם מורכב מארבעה
גוונין דהיינו ארבעה יסודות וגם ראייה שהשני עטרין הם
שורש הארבעה יסודות :

ומה שאמר בנב"ה שפי שאלם מורכב מארבעה יסודות
לכן מטאתו עשה חסם . נרין שתדע שיש הפרש
בין חסא לחסא כל עון דליהו באיכרי דנופא אותו עון אינו
עושה רושם באתר דליהו מחשבה וכל עון דליהו במחשבה
ארתו עון עושה רושם במחשבה . זשענין הוא שבענין עבירות
שהא עון שעושה אדם באיברו זה העון אינו כונם במחשבה
עליונה . ולכן אמרו רבנן מחשבה דרע אין הק"ב מנרפה
למעשה . אבל בכנין ע"ל שהוא עבודה זרה זה העון עושה
רושם במחשבה עליונה שאין עבודה אלא בלב כמה דאמר קרא
לדמן תפוס ישראל כלכם . וזהו שאמר המאמר בתיקוני
הוהר דק מ"א ע"ל וז"ל שכינתא תתא אתקרי מחשבה .
חכמה עילאה אתקרי מחשבה ולעילא ולעילא מחשבה ולעילא
מכלהו ומחשבה דליתא לעילא מתייה ויהא סתימא דכל סתימין
עילאה דכל עילאין אי תימא דסליק מחשבתיה דאדם תמן לא
דאתיור ביה ואירא כי עירוס אנכי ואמכא דליה עירוס אחוה
דאתפשט הלבושיה ונבין דא אתמר באבא ואמכא וכברא
ויסתר משה עכ"ל ; הגה מאמר שקרא לכל אחד ואחד
מחשבה ולעילא מן כלל מחשבה סתימא דכל סתימין
האחד דשכינתא אתקרי מחשבה שהוא פרנף הגוף בוס
פלקא דעתיך דהחוטא באיברי הגוף שיעשה פגם ליוחסבות
עליונות לכך שאל ואמר . ואי תימא דסליק מחשבתיה דאדם
תמן היינו כשעובד עבירה שמהוה פוגמות אותה מחשבה
למעלה . לאו הכי שהרי כתוב ואירא כי עירוס אנכי דמשמע
שלא פגם אלא בלבושו שהוא הגוף ולפי שערסו מאותו מלבוש
לכן נתיבא ומדנתמכא ש"מ שראה שמתעבנו לא נכנס עדיין
דאלו העון שעשה היה פגם המחשבה מה לו ליראה ולהכחא
עוד . וגם ראייה שלא פגם כי אם במלבוש דהיינו בשכינתא
שהוא פרנף הגוף ששם שייך התיבחות מלאמר כחמה ויסתר
משה פניו כי ירא מהבוטאל האלים . א האלהים דייקא דהיא
שכינה דכבוד האלהים הסתר דכך לכן אמר קרא ואירא כי
עירוס אנכי ואמכא ; וכמו קתנינא בתיקוני הוהר
דק ק"ג ע"ב וז"ל אמר ליה אבא אשתמודע בגין ההוא חושך
דאמסקין בין עילת העילות למחשבה סתימא וכו' אמר דהיא
כדי היא דאם אילין כהורין ומחשבתן הווי מנייה לא הווי יכיל
מוסין לאפרשא עכ"ל . הרי שהעון אינו פוגם כמה שהוא לבד

עז לאלהים פרק כ"ג

בית קדש הקדשים פרק כ"ג

מן גופא • כמו דאמר המאמר ודאי הכי הוא דאם אליו כהורין ומחשבין הוי מיניה לא הוי יכול חשך לאפרשא ר"ל לא הוה יכול חשך לאפרשא בין מחשבות דליומן מחלקי הגוף לאותה מחשבה דאינה מחלקי הגוף והוה שאמר המאמר דאם אין כהורין ומחשבין הוה מיניה • מיני דייק' לא הוה יכול חשך לאפרשא שאין מחשבין העכירה פונמות אל בחשבה דאינה מחלקי הגוף • הרי שאין העון פונם אלא בחלקי הגוף דלגילא • אבל ביוחסנה דאינה מחלקי הגוף אינו פונם • ואם תאמר והרי אחריו חכמים שאדם הראשון כבר בעיקר וקשיא למה שאמרתי • יש לומר דהאי כבר בעיקר שאמר והיינו בחלכות שהיא עיקרא דביתא והיינו שאמר ואירא כי עירום אכזי ואבא כנוצר לעיל • וגם דייקא מהאמר ואירא שהוא מלשון יראה שהיא נולכות כדכתיב ראשית חכמה יראה ה' ומחכה נרץ ליראה כמו שאמר משה רבינו ע"ה ויסתר משה פניו כי ירא והביט אל האלהים • אל האלהים דייקא והוה שאמר ר"ל כבר בעיקר היה • הרי שאין חטאו לא בחלכות שהוא בסוד עז הדעת טוב ורע ;

כבר ידעת שנסחזת הכרובים דאנליות כמו חכיה • וז"ש דתיקיה אנטבעו גמתיך שודע כל גוון בענמו על ידי הנשמה שבא להם חזמו הוי מניה אנטבעו גוונין לתתא והוא סתים גו סתייון כידוע שהוא כנשמתא לברטופים דאנליות יען דאינה בא מעתיק קדישא דכל קדישיא שהוא רוח דאין סוף • דהיינו מה שהיה גוון בתוך איה סוף הוי מרחא דאין סוף ; בקע ולא בקע אירא דיליה לאתידע היינו כשבא הבטיעו הוה בקע ולא בקע • בקע מלעילא לעבר באבא שגנו בתוכם קודם השכירה בעת מניאותם • ולא בקע לתתא שהיו בסוד טומטומים • אירא דיליה לא אתידע כשכיל דעדין לא ינא לחון מאבא לפי שהיו בסוד טומטומים • עד דמנו דחיקו דבקיעותיה נהיר נקודא חדא סתייון עילאה • הרי שבכח ההוא נכינו דעבר בנו אבא נקודא אבא ונהיר בסוד יו"ד שניא יסודו לחון שהוא העוקף התחתון הוי עד דמנו דחיקו דבקיעותיה נהיר נקודא חדא סתייון עילאה שהיא היו"ד שכל עוד דלא הוה דוכרא לא הוה נהיר בגונוי שהגוונין של דוכרא הם חסד ורחמים • וז"ש לעילא כד מדקדמישית

עבד גוונין לאבא לא לנו בנו כוניה דהיינו גוונין דאבא האירו בנו אבא דאינה כוניה הוי נהיר נקודא חדא סתייון עילאה ; וז"ש בתר האי נקודא לא אתידע כלל • נרץ להבין למה לא אמר בתר כן הוה נקודא לא אתידע • וז"ל שאנו בעלבינו לראות לפני לפנינו אנו באים עד הוה נקודא • אכל לבתר האי נקודא לא אתידע כלל כלוורו מהאי נקודה ולהבין לא אתידע כלל • בנין כן אקרי האי נקודה ראשית מאמר קדישא דכלא לכן התחילה התורה בראשית ותרגומו כזכרתא שהיא סוד דהאי נקודה ;
(ובמאמר זה יש רזין דרזין בכמה דרכים וכולם ישרים ואם יעזור ה' כתיים יתבארנו באר היטב בחיבור תענומות באורך אי"ה)

עז לאלהים פרק כ"ד

בית קדש הקדשים פרק כ"ד

ומה שאמר בבית קדש הקדשים על ענין סוד גילוי עתיקא • קדישא דחבורא כוונה בראשית דף ט"ו ע"א ח"ל בריש הרמנותא דמלכא גליף גליפו כטהירו עילאה כוניה דקדישיותא כפיק מנ סתייון דסתייון מרחא דאין סוף קוטרא בעלמא כעין בעוקא לא חיוור ולא אופס לא סומק נלת ירוק נלא גוון כלל כד מדקדמישית עבד גוונין לאבא לא לנו בנו כוניה כפיק חד כניעו דמיניה אנטבעו גוונין לתתא סתייון גו סתייון מרחא דאין סוף בקע ולא בקע אירא דיליה לא אתידע כלל עד דמנו דחיקו דבקיעותיה נהיר נקודא חדא סתייון עילאה

ביאור מאמר זה מואמר שנעשו עד והוציאו הכלים דנשמתא דחיי דמלכא קדישא ושכנתיה כבר כתבאר משמעותא לעיל ולבא אל ביאור המאמר וכשינא וכו' נרץ להודיע כי כמו שיש לויטה פרוקי פרקין כך מכתר למעלה ואילך מתפשט כפרקי פרקי • ודע שסוד העתיקא קדישא דכל קדישיא הוא למעלה מביצית הפרגוף הבולב כל האנליות • עוד נרץ להודיע כי בשלמא לז"א שבאים לו מוחין דאבא ואינו תינח שיש להם זיווג שעל ידי המוחין הבא להם מתעורר זיוונם אבל למ"ק שאינו מקבל מוחין לא כנוצר אס כן מיהין באים להם מוחים

מאמר

נשחך דעתיקא קדישא ד'ק'מחש אכל נשחך של הו' פרנפוסים
הם יוזחין דעתיקא קדישא דכל קדישא ולא נשחחא ואפילו
זה אינם סוכלים אותם מיד אלא על ידי שמתעכרים בשלכא
קדישא ושכינתיה :

ומ'ש' וכל נייחא וניחא וכו' הוא כמו שאחרנו שאלו הנייחין
מושכים השבץ אלו מושכים לחזן ואלו מושכין לפנים
כנ"ל לכן כולהו אקרון חשיכא דמכועא ומכועין סתימא דהיינו
מחכמה סתימאח שבישא דעתיקא קדישא ד'ק' ולכן אחר
מיוכועין סתימאחן שיש מכועין דלא סתימין ואינן מכועי
דנשח' דאם יסתם מקור הנשחח' ו' יראה קינזן אכל הפוחין
הם סתומין בתוך הראש והשערות אינן יונקים מן הנשחח כי
אם מן הפוחין הוי משיכא דמכועא ומכועין סתימין דפוחא
סתימאח דעתיקא קדישא דכל קדישא : ומ'ש' וכד
מתחברין לכר וגו' הכיבור הוא מ"ש לכר דייקא ולא בתוך
האצילות אלא לעילא מן האצילות כנזכר שבהיותו מלכ'קדישא
ושכינתיה בתוך האצילות מתלבשים בתוך הפרנפוסים מלכא
קדישא בתוך ישראל ושכינתיה בתוך רמ"א אס' וידווגו עתה בתוך
האצילות נחשח שזינו ויונגס אלא ויונג הכלים ואם יכואו
היזחין דעתיקא קדישא דכל קדישא עכשו למ"ק ושכינתיה
לני ידרו יוזחין הללו ר"ל למי ינאו הפוחין האלה מנו מלכא
קדישא ושכינתיה שזעיר ולמטה הוא עלמא דפירודא ואין
יתכן שזחין כאלו ידרו לעלמא דפירודא אלא כוודאי שאין
ויונג מלכא קדישא ושכינתיה ללכר מן האצילות ואז הוא ויונגס
מחש ולא ויונג הכלים בסוד ויהיו האדם ואשתו שניה ערומים
ולא יתכסשו ועל זה אחר כך מתחברן לכר מוחא דעתיקא
קדישא ד"ק וגו' עם מוחא דמ"ק כאלו אתעבידו חד העבין הוא
בתקוהות שאם יהיה ניכר פתוח בין התקור וכין המים אז
יתשכ כאלו הם התהום מחש ואע"פ שגראה ככ' מקוהות מאחר
שהם פתוחים זה לזה ומשיכא דמכועא ביניהם אז יחשכ כאלו
הס' א' וזה שאמר כאלו אתעבידו חד מוחא שאע"פ שיראה
שמוחא דמ"ק הוא ברישא דמ"ק ומוחא דעתיקא קדישא ד"ק
הוא ברישיה כיון שהשכיבו דמכועין סתימין שהם השערות
מתחברן כחדא כנזכר לעיל אתעביד כחילו הוא חדא ועל זה
אזכר כאלו ולא אחר אתעבידו חדא ו"ש בסוד חכמות בחזן
תרונה דהיינו כשעולה מ"ק ושכינתיה לעילא מן האצילות הם
ב' חכמות דעתיקא קדישא ד"ק ומלכ'קדישא ושכינת' כרחובות
תתן קולה דהיינו באותו המושכ' דמכועין בסוד רחובות הנזכר
באותם הרחובות אתעבידו חד . עוד יתכן לפרש חכמות

בחזן

אתחוי ראשית הגלוי בסוד נקודה ולכן נרמזת ציו"ר . אכל
צריכין אנו למודעי מאי האי עד דקאח' דהיינו עד דמנו דחיק
שהיה לו לומר זמנו דחיק . ועוד האי עד איך קאי ארשא
דקאמר דקע ולא כקע או אסיפא דאמר אורח דליה לא
אתידע . יש לומר שהאי עד קאי לאורח דכיה דהיינו
דאורח דליה לא אתידע עד דמנו דחיקו דבקיעותיה נהיר
הנקודה ואז התחיל להתודע וכעוד דלא נהיר האי נקודה לא
אתידע ולכן הוגרף לומר עד ומה שאמר בטר היה נקודה לא
אתידע כלל . וקשה מאחר שאמר שנקרא ראשית מאמר
קדמאח איך אחר דלא אתידע כלל אלא יש לומר שהאי בטר
האי נקודה לא אתידע אינו רחב לומר שהיה נקודה לא
אתידע אחר כך שכבר האי נקודה נקרא ראשית אלא האי
בטר האי נקודה רונה לומר שהנקודה נודעת אלא בטר היה
נקודה לא אתידע כלל כלומר שהוא דקאי אחר היה נקודה
לא אתידע כלל . הרי נכתבך לך הגלוי איך הוה כביאור
המאמר הזה ואין נולד הארבעה יסודות וכלא :

ומה שאמר בבק' הק דכתיב חמש לשלכות לאדם קדמיה
במקום מלכות ובמקום כתר לאצילות בסוד אני
ראשון ואני אחרון . לזה יש רמזו בזהר בראשית דף פ"ג
ע"כ ו"ל אשתכח דאית לה כרסייא לכרסייא וכרסייא
לגבי עילאה עלייהו וכד תסתכל בדרגן משכח רחא דמכתא
כהאי מלה וכו' כנונג דנהורא דבנינא דנהורא תתא דאיני
אוכמא ואתדבקת בפתילה אתעבידת כרסייא לנהורא עילאה
חורא דשרייא על ההוא נהורא אוכמא לכתר כד מתדבקן
תרוייהו אתעבידת ההוא נהורא חורא כרסייא לנהורא
סתימא דלא אתחוי ולא אתידע מה דשריא על ההוא נהורא
חורא עכ"ל . הרי שמה שהוא כסא לעליון רכיב על התחתון
בכתר וכן כתר שהוא ראש לאצילות הוא בחינת כסא לאדם
קדמאח דאינו מלכות : וכמו כן תמצא בזהר חדש
דף ס"ה ע"א ו"ל רקיע עילאה עמיר דקיימא בנגיחו חד
סעירה נגיחו עמירא דכלא עליה האי אתאחד ולא אתאחד
בזה דלא אתידע ולא קיימא בסוכלתנו רחא כלל דכלא בריך
הוא בריך שמה לעלם ולעלמי עלמא עכ"ל . הנה תדע
שחכמה גם כן נקרא רקיע שכמו שת"ת נקרא רקיע שכן נאמר
מה שמו ומה שם בנו . וכן תמצא שהנקודה של חכמה רומזת
לרקיע דאינו פתח שהפתח נקרא רקיע שכן תמצא בזהר
שדורש בנקודת קמץ ועל ראשי החי'רקיע דהמיה היא הנקודה
ועליה הפתח דהיינו גורת קמץ הוי ועל ראשי המיה רקיע :

לח במנינו

עץ לאלהים פרק כ"ד

בית קדש הקדשים פרק כ"ד

מצינו לעדין דפתח יקרא רקיע וכן אמר שכל הרקיע אית חד ספירה ח"ל רקיע עילאה וכו' וחד ספירה גביא טמירא דכלא עליה . הרי שמדבר על הכתר שהוא על החמה ועל האי ספירה אחר . ומה שאמר אתאחד ולא אתאחד במה דלא איתידע ולא קיימא כבוכלט . רוצה לומר האי ספירה דאיהו כתר אתאחד במה דלא איתידע למשמש במקום חלכות ולא אתאחד דלא עלכות איהי שהיא כתר מאולגת והחלכות נרדף שיהיה מיניה וביה הוי אתאחד ולא אתאחד . הרי שכתר משלים לעשר לעילא והיא ראש העשר לתתא :

ומה

בחזן תרנה על זק"ו כזהם חזק מתקדם דהיינו שיתלכסם בלחטה באגילות או נדחים ב' חכמות הוי חכמות בחזן תרנה אבל כשעולים למעלה באותן הפולחות שאין להם קץ או יבוי א' הוי בחזכות תתן קולה . עוד יתכן חכמות בחזן תרנה ב' כד יתקראו דודים דאיינן ככירודא או הם ב' אבל כפיא להם מוחין מרחובות הגהר או יזווננו והיו לבשרא הוי בחזכות תתן קולה כלומר עם רחובות הגהר : ומ"ש והאי דברים לון נחבר לון כחדא . והאי רחזו לעתיקא קדישא ד"ק דברים לון לפי שינאו יוק"ו אדוקים כזכר ומה דברים לון כדו לחברא לון אפינן באבין וויזוננו לון כחדא רחזו לויזוננו התחתין ואתכסיו דא כדא שיהדו המוחין לביניא הנשמות ח' כרמפוס דאגילות

וכדין אתתקנו עילאין ותתאין דהיינו עילאין אתתקנו חמ"ק ושכינתיה לויזוננו . ותתאין שינאו ח' כרמפוס דאגילות שלא היו עדיין מתוקנים כי היו עדיין בתוך הכלים של הו' חלכין לבי שלא היה בהם נשמה לחיות וכשזוויזוננו י"א נעשו הפרטוף לפי שהנשמה נרדף שתייה קודמות לנף לפי שצ"י הנשמה חמשייר הנף כדאמרין בנינוא ע"ז לא היתה בירור שני עד שמק"ו הוציאו נשמות של הו' פרמפוס והחיו אותם או עלו להתברר . ודע כי המוחין הם כוה הטל יקרא טלא דבדחלא ח"ש כי טל אורות טלין וארץ רפאים תכיל ר"ל כי כשכא הטל טלין שהוא טל אורות דייקא נמי שאמר אורות ולא אמר אור או אורה רחזו על הו' נשמות הוי טל אורות טלין או הארץ רפאים תכיל שהוא שריבא את הו' חלכיס ככירודא איתם בירור מווקק דהיינו כביורר ראשון עלו הדעות לכד שהם הנשיות כנ"ל נחזא שכל שאר הפרטוף נשאר אבל עתה כביורר שני עלו חכמות של כל פרטוף ופרטוף כולו בעשר ספירותיו וינאו פרמפוס והנשמות שלהם הם זוויזוננו ח"ק ושכינתיה כנוכר : ומ"ש כבוד כי ששת ימים עשה ה' ונו' היים . שמק"ו עשו הנשמות של הו' קנות ולכן אמר כי ששת ימים ולא אמר בששת ימים שהוא עשה לששת ימים שהם הנשמות דפרטופי דאגילות שינאו חמ"ק ושכינתיה הוי כי ששת ימים עשה ה' נחזא ששבת אונג של ישראל דלעילא ינאו הששה כמים שהם הו' קציות וכוה יתורן הקושיא שהקשינו שאין לאה שהוא בינה ילדה ששה כמים ח' ומה הוא ת"ת . שהוא יעקב איך יתכן שילדה את בעלה : אבינם שלהה נקרא שכינתא עילאה בת וזנו ד"ק קורחל שכינתא תתאה בת וזנו ד"א ואם איתא שכינתא עילאה הוא כמו שזוויזוננו שהיא בינה חמש קשה שלעולם שכינה לא קאי אלא אבת אונגה דקב"ה כיוו שאנו אומרים ליחדא שיהי דקודשא ברוך הוא ושכינתיה וכו' אלא לית פירודא דלא מתפרשין לעלמין ואין שייך ליחדא ועוד דאם הוא בינה איך שייך ליחדא אותו באונג :

אלא ודאי דהא דאמרין שכינתא עילאה רחזו לשכינתא דח"ק שכמו שהוא נקרא ישראל עילאה כן שכינתיה נקרא שכינתא עילאה וכמו שישראל עילאה הוא חלכא קדישא מתלבש בתוך ת"ת שהוא וציר שהוא ישראל כער כן שכינתיה שהיא בת וזנו הנקרא שכינתא עילאה מתלבשת בחלל שהיא שכינתא תתאה כנחא כשאנו אומרים שכינתא עילאה שהיא לאה על בת וזנו דמלכא קדישא הרי שלאה ילדה את יעקב ובהתלבשות מק"ו בתוך דו"ן כשזוויזוננו וז"ן או יראה כאלו לאה חזווננו עם יעקב בנה :

עץ לאלהים פרק כ"ה

בית קדש הקדשים פרק כ"ה

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שכמו שיש למטה באגילות פרקי פרקין כך יש למעלה . לזה אית ראיה בזוהר כראשית דף ק"ג ע"כ ח"ל ר' שמעון פתח גודע בשערים בעלה מין .

ביאור . מאמר זה כבר הודעתין שלא נתעוררו א"ל לויזוננו פעם שני כי אם אחר שינאו הנשמות של כרמפוס מיוזוננו ח"ק ושכינתיה וכדין נתעוררו א"ל לויזוננו וביהודא אותם

השחק לי אח ומכלעדי אין אלהים שאין לי בן . כל זה לא שייך
 אלא בנשמת דכל חיי שאין לה לא אב ולא אח ולא בן אבל
 צפרטפוס ואפילו כמלכא קדישא ושכינתיה שייך כל העניינים
 הנקבר שהרי קורא אותנו אחים ורעים וכנים ואפילו תרצה
 ה' רמוז הכסוף הזה על מ"ק שייך ביה ג"כ לעי שהוא נשמתו
 ילגוסא וכבר אמרנו דאע"פ דכפך מאו"א לא שהם נשאלו
 אלא אדרבא הוא עשה אותם כנוכר וזהו הוא עתיקא קדישא
 ד"ק שהוא התפשטותו דחסד וגבורה דלביה ליה אמר אחי
 דאשון אע"ג שתראובי שינאמי אמר ואלה המלכים ונאמי
 מאו"א . אחי ראשון שאין לי אח . אחי אחרון שאין לי אח .
 כלומר אפילו שינאמי דרך או"א לא שהם אמוניאמי . דאם
 איתא שהם המניאמי היה לי אח . דהיינו שהפרטותים שאנו
 אמוניאמי או"א הם בקראים לבו אחים . ולכן אמר ואני אחרון
 שאין לי אח וראיה לדבר שכל העולמות . חק"ו מתלכשים
 בכלם שאם היה לו אח היה זה שולט בעולם זה היה שולט
 בעולם זה לכן אמר ואני אחרון שאין לי אח ר"ל שהוא יורד
 עד אחרית דעולמות הוי ואני אחרון שאין לי אח וז"ל מ"ש
 דר"ל על פסוק גם בן נאח אין לו . אח אין לו אבל אחות יש
 לו . וקשה מאחר שיש לו אחות אף אמר ואני אחרון אלא
 צריכות שכלכא קדישא ושכינתיה הם ממקור א' ולא באו מכח
 או"א ולכן אע"פ שהם כפרדים בהתלכשותם בעולמות . לא
 יקראו כ"א אחד וזהו ואני אחרון שאין לי אח והאי אחות היא
 אני מאם ובהיות שהיא אחי מאם לכן היא שולטת בכל העולמות
 למטה הוי ואני אחרון וזה רמז ג"כ כפסוק שהי"ל אני ראשון
 ואחרון מהו ואני אלא האחד כדדוש לעצמו דהיינו אני ראשון
 שהוא למעלה בראשית העולמות שהוא האצילות ואני שהיא
 השכינה אחרון באחרית העולמות ומכלעדי אין אלהים שאין
 לי בן ואע"ג שהנניא נשמות פרטות האצילות לא שהם שולטים
 לבדם ומכלעדי ז"ש ומכלעדי אין אלהים שאין לי בן שישליט
 לבדו או שירשני כי אחי בכל הוי ומכלעדי אין אלהים ;
 וס"ש וקוד תחיית המלכים ה"ל הוא סוד תחיית המתים
 וגו' כדך להודיעך כי היות העליון הוא מליילי שבת
 לליילי שבת כבוד עונות ת"ח ודע כי יש ויתג מיוזג וכמה
 פנים לפניו ואלו היוזגים שאנו אומרים שהוא מליילי שבת
 לליילי שבת הוא למטה אבל זיווג העליון האמיתי שמשם יצאו
 נשמות ישראל הוא מליילי שבת לליילי שבת מתיים העליונים
 דהיינו כל ז' אלפי שנה ובזיווג הראשון יצאו נשמות ישראל
 כולם הוי ילדה ש' ירכי כרסן אחד ולעתיד לבוא ג"כ יהיה

אתתקו איהו אתתקנו כלל כמה דאמר כד אתתקו תקין כל
 תקונין דעילאין ותתאין . הרי נשמו אותה בחינה שאתתקין
 הוא תקין ג"כ לבוליה עלמין שהיו דומין לאותה בחינה שלו .
 הרי שפני בחינת הפנימי כך אתהו החיצון והפנימי מתקדם
 בבחינת תקוה לתקון החיצון וזהו שאמר המאמר כל רישא
 דעמא דלא אתתקו איהו בקדמיתא לית עמא מתתקנא . הרי
 שאין החיצון מתהווה אלא מעין הפנימי . חו איתא בזורר
 זיקרא דק קמ"א ע"א וז"ל כלל דכל מילין עתיקא דעתיקא
 דעזר אנפין כלל מד כלל הוא כלל הוי כלל לא אשתגב
 זלא שנא אתתקן בתיקונין אלן דיוקנא דכליל כל דיוקנין
 דיוקנא דכליל כל שהן דיוקנא דאחמי כגונוני דהאי דיוקנא
 לאו האי דיוקנא הוי . לא בעין האי דיוקנא עכ"ל . הרי מאם
 שאמר המאמר אתתקן בתיקונין אלן ופסיים וזויל דיוקנא
 דכליל כל דיוקנין יוכן שהתיקון שאתתקן הוא שנתהווה בחינת
 פרטות אדם דאיהו דיוקנא דכליל כל דיוקנין דאע"ג דהפרטות
 אינו דוחיני כפי ערך הגשמה אבל מקום מפרטות הגוף יודב
 מפרטות הגשמה . וזהו שאמר המאמר כהאי דיוקנא לאו האי
 דיוקנא כלומר דבחינת הפרטות אינו כל כך דוחיני כפי בחינת
 הגשמה הוי כהאי דיוקנא לאו האי דיוקנא הוי . אלא כעין האי
 דיוקנא כלומר ברוחניות אינו דומה לגשמה אבל בדיוקן דמי
 מעין הגשמה . וזהו שאמר המאמר כהאי דיוקנא לאו האי
 דיוקנא הוי שאינו דומה ברוחניות הפרטות לגשמה אלא כעין
 האי דיוקנא כלומר מעין הגשמה בדיוקנו . עוד יתכן לומר כפי
 שאמר המאמר אלא כעין האי דיוקנא כמה דמיייתי בתיקוני
 הזוהר דק י"ג בתפיל' איה כמה לבושין תקינת לון דאתקריא
 גפי לגבי לבושין דמכסיין עליהו והענין הוא שגשמתא דכל
 נשיותין אית ליה לבוש א' דאיהו מיני' וביה ואיהו יולכא קדישא
 ושכינתיה' ולגבי הגשמה יתקרי איהו מלבוש אבל לגבי האצילות
 יהיה בערך נשמה והאצילות יקרי לבוש לגבי וכן מדרגא לדרגא
 ומעולם לעולם וזהו שאמר כמה לבושין תקינת לון דאינון
 לבושין מתקריין גפי לגבי חנוניים דמכסיין עליהו ואף ע"ג
 שהלבוש הפנימי יקרא נשמה לאו הוא נשמה ממא אלא כעין
 נשמה לגבי החיצון וזהו שאמר המאמר כהאי דיוקנא לאו האי
 דיוקנא הוי לפי שאינו נשמה אלא לבוש הגשמה אבל מתדומה
 כעין נשמה לגבי החיצון וזהו שאמר אלא כעין האי דיוקנא שבת
 שהגשמה הוא חיות ללבוש הפנימי . כך הלבוש הפנימי הוא
 חיות ללבוש החיצון הוי לא כעין האי דיוקנא וכן בענין הפרטות
 שהחיצון דומה לפנימי . והפנימי לבוש הפנימי דפנימי עד יוקנא

עת לזלתיים פרק כ"א

בית קדש הקדשים פרק כ"ה

שנת הנהו עבדתיקון . הרי בביכוכ שון הפשתון יצדע
 קבליון וכעו דלית באגזלות חמש פרוצפים שהם בחיל ברצף
 ארבע בק אית לעילא בענין פרוצף דארס קדמון ;
ובמה שאמר בבית קדש הקדשים שהחזין . דמלכא קדישא
 אתיין ליה מעתיקא קדישא דכל קדישין . לזה יש
 רמז בוורה שזית דף קכ"ב ו"ל דתניא בראש דרוין
 רישא דמלכא אתתקן כהמד ובגבורה כהאי רישא תליין שערי
 גימין וגו' . כולנה אחרון שערי דמלכא כלומר משיכותא
 דאתתקן ממלכא קדישא וכלא נחית מעתיקא סתימא קדישא
 עכ"ל . הנה מהאמר הנה נראה שהשערי הם משיכו
 לדוכתין כמ"ש בללו . אחרון שערי דמלכא כלומר משיכותא
 דאתתקן ממלכא קדישא וידוע הוא שכן השערות הוא יין
 באזוזין ולפי לקות החזן כך יתרכי השער וגם כבר ביארנו
 לעיל ששם מ"ה איכו לנו מן כתר כמו מוצא לרישא וסמ"ה
 איכו ממלכא קדישא . גמלא שהשערות דהאי רישא הם מושכים
 דמלכא כלומר משיכותא . דאתתקן ממלכא קדישא . ומה
 שאמר וכלא נחית מעתיקא סתימא קדישא היינו שזעתיקא קדישא
 הרי שהחזין גלתיין למלכא קדישא אינון מעתיקא קדישא סתימא ;
ובמה כן תמצא בוורה . ויקרא דף רכ"ב ע"א על פי דרך אחת ו"ל
 האי דאוקיימא אכ ואם בעתיקא אחידא בתקוניו דהא
 גמולא סתימא דכל סתימין תליין ומתאחדן ביה ואע"ג דעתיקא קדישא
 אתתקן בלחודו כד יסתכלון בכל חילי כולא
 הוא עתיקא בלחודו הוא הוי ובהו יא וכל בני תיקונין ביה אכ ואם
 מהאי מוצא נפקו וכיה תליין וכיה אחידן ועיר אנפין
 דבעתיקא קדישא תליין ואלא חזקתא עכ"ל . הנה עין הוציא
 הוה תדע בהכרש שיש בין מלכא קדישא לאכ ואם דמוחא
 קדישא יתקרא חזן גמולא בתוך רישא דאריין אנפין והוא
 דאכ ואם סתימא אכל מלכא קדישא המתכנה בשם ועיר
 אנפין אור האמא בעתיקא קדישא תליין ואחיד .
 הרי לך ראה דכל מה דאתי למלכא קדישא לא אתי אלא
 מעתיקא קדישא דכיה תליין וכיה אחידא . (ושאר כוונת
 המאמר תענוות) כה"ל ;

וינון ויאלו נשמות חדשות וחאלו הנשמות יהיה תחית
 כמותיה בכלים נשכרים של זה מלכיה . ודע כי כבוד
 החיות הוא סוד העליה למעלה כמו נשמתו הכלים עליו
 הנשמות למעלה והנשמות האלו יתעשו גופם לנשמת אחרת
 שיכחו אזינון מלכא קדישא ושכינתיה כבוד תורה חדשה נמצא
 עה שאירע לכלים למעלה כד יאירע לנו וכמו שהנשמות
 שיכחו ממלכא קדישא ושכינתיה החיו אותם הכרוכות פך
 יחיו נשמות ישראל ו"ש סוד תחית הכלים האלו הוא סוד
 תחית המתים דכתיב ונחן ה' וגו' דהיינו נשמות הק"ו שהם
 נחמות ושיעו לנשמות שלנו שיתלבשו בתוכם כמו הנשמה
 לנו ועל ידי זה לא יהיה עוד מות לפי שאז הנשמה תהיה
 מתקו ואין מלאך המות שולט עליה הוי והית' כמן רוח וכחוצא
 מים אשר לא יכובו מימיו דלא פסוק לעליון . ומה שהם
 סוד הכלל דנרמיה חזר על האמור לעיל שהנשמה שהיא
 מצוירת את הנוף היא הכלל דנרמיה הנקרא קיסטא דמי
 כנוכר לעיל ;

נס

ובמה שאמר בבית קדש הקדשים שחזון מלכא קדישא ושכינתיה
 הוא למעלה מן האגזלות . לזה אית ראה בוורה שזית
 דף קכ"ב ע"א ו"ל פתח ואמר מי כה' אלהינו המגביה לשבת וגו'
 מי כה' אלהינו דמליק ואתעטר לאתימכא ככתרא עילאה
 קדישא גבינו על כל בנינו דנהרו כרתין ועטרין עכ"ל . הרי
 דמלכא קדישא מושב יקרו בכתרא עילאה ; הו איתא
 דתיקוני וער מדר דף קכ"ב ע"א ו"ל ומסערא דעילת על כל
 עלאין אתקרויאת שכינתא אמונה דישאל עכ"ל . הרי שגם
 שכינתא חית לה מוסרת עילאה קמטרא דעלת על כל עלאין
 ולכן צריך להעלותה ליועלה ליחדא לה תמן עם בעלה ;
ובמה תמצא בוורה . ככאשיתך כד ע"א ו"ל פתח כאלקדמין
 ואמר וקרא . דאי בתיקן למלכא נלותא לה ביה אתר ידועה
 ביה דהיא אכנת דקריעה דאורוקת לאתר ידוע הכי צריך
 למלכא מחשבתיה בלתימיה כהאי . תנא חזן מוכללת ומשוררת
 דאתר כה כל הנוקף וקף בשם דערין למלכא לה תמן וכהוא
 אתר דמליק לה על עקבו לא ימשיך . דאתמר כה חמש
 רועה חזן ישראל לא ימשיך וצריך למלכא
 קדישא חזן סוף עכ"ל . הרי לך ראה מן המאמר שצריך
 להעלותה לה לעילא ליחד אותה עם בעלה כהא
 שאמר דצריך למלכא לה תמן וכהוא אתר דמליק לה
 על עקבו לא ימשיך . צריך להקדק בלשון הוה שיש
 וצוירתנו

ובמה

כבוד לכבוד המאמר הזה • עה שאמר המאמר עד לא עסק
תקוני דמלכא ועטורי צטורין רונה לומר שכלל עמד שלא
המשיך הכני עטורין בקראין עטורי צטורין כאשר נתבאר
בפרקין דלעיל ואימון אקרון תקוני דמלכא שירותא וסמאל
לא הוה • ר"ל שלא היה בחינת אבא
ואמא שלא נקראו אבא ואמא דאינון
ראשית ואחרית אלא על שבא הכני
עטורין וסברה היא שלא קראו אבא ואמא •
אם לא ינאו מהם בניס לך ככל ענה
דלא נפק מלכא קדישא לא נקראו אב
לכדו ואם לבד • עמה טעמים שנוכח
בפרקין דלעיל הוי שירותא וסמאל לא
הוה • דמימא חכמה ובינה כמו שפירש
הראב"ד ר"ל • הרי שכלל עמד דלא אמת
מלכא קדישא לא הוה ידווגא דלאו
בראוי • וכמו כן תמצא בזהר וקראו
דף קמ"ג ע"ב ח"ל ותמצא בנצינונות
דספרא ליון דאתבסמו לעילא כלל
דאדם גופא קדישא דבר ונוקבא •
אתחברו וימצא תליתאה ופקן
אתבסמוותא דכלא ואתבסמו עלמין
עילאין ותתאין ומלאן אשתכלל עלאה
דלעילא ותתא ע"ל • הרי דעד לא
אתבסמו פרנק דמלכא קדישא כינו
שבתקן בתקומי לא נתחברו אבא ואמא
לבוניאזו"ן דאזיל' לפי שלא היה עדיין
מה שינויית המין דוכרין ונקיין
נוקדין וכשתבסמו פרנק ומוק' • ע"י
זיווגם הוניאו נשות לאו'ן לתקן השין
דוכרין והמין מקדין דאבא ואמא • חנה
שאתר בעלה וכד אתבסמו לעילא כלל
דאדם גופא קדישא דבר ומקברה דמינו
שנוחמנו לכוני' הכשמות על ז' או
אתחברו לאו'ן דמלא תליתאה לכוני'
פרנק דז'ן כלשאר נתבא בפרקין דלעיל
הרישאל הולטכלל עהשלא היה מלכא
קדישא וסימניה לא עזאו'ן דלעילא
והח' שאמר בבית קדש הקדשים סנה

בנוק

אדם יכול לנלות כשכלו לעיני כהם כמו אין חקר לתבוכתו
וכל העולמות האלו אצ"י שהם בחינת דע"ק ד"ק חושל כהם
מק"ו כבוד אמנך בחינן שהיו חזקין באיגלות למעלה כנוכר
בפרקין דלעיל הרי שפסקו מורה שר' ומשתעשע באותם
העולמות ומה שהיו עולה יותר משאר
הברייתים לפי שכבר הכושר שהיו הוה
עתיקא קדישא ד"ק והוא בערך גשיה
דאזילותא שרין בן כשאר הברייתים
ולכן הוא עולה למעלה אבל לא שאר
הברייתים כי מק"ו הוא התפשטות
מעתיקא קדישא ד"ק הן נגד נשתתא הן
מנד פרופייה וכל העשר פרופייה
דאזילות מייחלת לא כמו האדם כשישן
שמיחל שתבוא אליו הנשמה ועיניהם
מבזות ליו כדאיתא בזהר וכד מסתכלין
אפין דאפין כלבו עלמין בחיוד לך
עיניהם תליות אליו לבי שם התלבשות
נגשיה בסוד עק דעין שכן תראה
כשדמס חכמי אל חכירו אהובו בהכנת
שיניהם דה שכלבם ולכ ולכידכדכוזלפי
שתית מ"ק הוא לשמן נו"א כבודאזה
לחושכלו כי תראה הוה לעינים לכן
עיניהם נכות אליו כדי שיכמת רחמי
וישב על כשאו ושכון בתוכם על זה אה'
ועיניהם נכות ליו דייקא לפי שאם אינו
שוכן בתוכם אין שם לא זיווג ולא יחוד
ועיקר החיית העולמות היא ע"י מוחין
שכאן ע"י זיווג ויחוד ואם אין שמחה אין
זיווג אבל כד מק"ו בתוכם כלבו עלמין
כחידו לא יורדין מוחין לנורן קיום
העולמות על זה אמר ותרביחן אליו שאם
אין הוא אין מוחין ככה ע • ומ"ש
והאזילות כפני אהילות דאזילות ונו'
הוה שידע כי האחד מתפשט ומתלבש
בשנין זה שהאזילות דאזילות שאמר
הוה בחינת עתיקא קדישא דכל קדישא
וכמה נתמלא כל האזילות ממנו בחסדי'
ונכחות דליה שהוה בחינת מק"ו נמצא

שכל

אצילות דאצילות ושם יש כמרה
אלפים ודביות עילמות אשר אין
להם חקר וכלם נקרא אצילות
דאצילות בדינת דע"ק וכלם מושל
בהם מלכא קדישא ושכיניה לפי
שהוה עצבו ע"ק וכלם סייחלים
אליו ועיניהם צופיות אליו וצריכים
אליו וב"ש שצד העולמות שמהם
ולכטה • והאצילות בפני אצילות
דאצילות הוה כנוס בפני הענק •
וכן בי"ע לפני האצילות שרופה
מאלו העשר פרופייה דאצילות
הנ"ל אימיוכל לעלות מוצת הפרס'
הנ"ל אלא מלכא קדישא ושכיניה
דוקא וזה סוד תבחינש לכל לראש
ר"ל אין מי שמתנשא למעל' סמאל
הפרסא ששטם הוא עהיקא קדישא
שהוה דישא דכל רישין לא אהדי
מ"ק ושכנת עיון לפי שאהדי
הוה והוה אחה כה שאין כן שצד
העשר פרופייה דאצילות כבוד
ראו עתה כי אני הוה הוה
דייקא דהייט ע"ק דאחור כ"ל
דסק'ו כדאיהא כפ' חוקה ד'ל רבי'
אבא אבא בכל אחר הוא וקריין
היא דבר ומקבא כחדא וכל' ל' א'
עילאה ה'נוקבא ד'כר' א' כלל
דכלא דהא א' בשליבו שריא
זכאין אינון ישראל דאע"ג דאינון
לתתא אינון אחרין בכללא עילאדי
דכלא דבנין כן כתיב הוה עשנו ולא
אנחנו בצלף כתיב דא' ה'ר' כלל
ד'ד' ד'ה' כלל כלל

הוצרך מק"ו לזה יש רחם בוודאי שמו' דף כ"ו ע"א ו"ל כאל שדי
 אתחזינא ליה מנו אספקלריא דלא כהרא ולא אתחזינא מנו
 אספקלריא דהרא עכ"ל הרי מן המאמר משמע שהנזר פרנץ
 מק"ו ושכינתיה ופרנץ דון"י כדי למתחזי בכל אתר כדקא חזי
 ליה שיש עלמות שאינם סובלים לראות פנים דדוכרא וזו
 אתחזי ליה מנו אספקלריא דלא כהרא ואיהו נוקב' ולכך הונרך
 הוז פרנץ: וכמו כן תינא בוודאי ויקרא דף ק"ח א'
 ע"כ ח"ל ויירר מתי נר . נר נורה כנו נורה וזו הוא ויירר .
 ושכו נורה כנו נורה רח דתרין שמהן דאתקרי שם מלא הוי"ה
 אלהים וזו הוא רח דתרין יודין' דויירר וכו' וכמה אתכלילו
 בדיוקנא עילאה דאתקרי אדם . אדם דכליל דכר ונוקבא
 עלאה וכו' וכל דא למע בנין לאשתלא ולעילא ביה סתימא
 דסתימא עילאה עד סופא דכל סתימין דזו הוא דכתיב ויפח
 באזינו נשמת חיים וכו' בגין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא
 בכלא ומתפשטא בכלא ולמהוי הוא כלחוזי עכ"ל . הרי
 בכירור שמה שהנזר בחינת פרנץ מק"ו דאיהו אדם דכליל
 דכר ונוקבא כדי למהוי ההיא נשמתא מתפשטא בכלא כדמכרש
 ואזיל בגין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא בכלא ומתפשטא
 בכלא וכו' ואתיין כמו שפירשני בבית קדש הקדשים שחלכא
 קדישא אינו יכול לירד למטה מאזילות שאינם סובלים את
 אותו אלא השכינה שהיא מטטרא דגבור' היכולת בידה לגמס
 אורה תחת גבורתיה ועל ידה הנשמה מתפשטת בעולמות
 בריאה יטרה עשה וסולטת . על הכל . הרי שמה שהנזר
 פרנץ חלכא קדישא ושכינתיה הוא למהוי ההיא נשמתא
 מתפשטא בכלא כנו"ל :

שכל האזילות נגד העולמות דע"ק ד"ק כננכו ככני ענק וכן
 מאזילות לכי"ע מה שיוורר לכי"ע הוא חלכות ואזילות לכד .
 כננא שכי"ע נגד האזילות הוא באזילות נגד אזילות דאזילות
 והוי כננכו ככני ענק . ומ"ש ואם פרנץ חלכו העשר
 פרנפים דאזילות אינו יכול לעלות למעלה ויהפסא הנ"ל
 אלא מלכא קדישא ושכינתיה דווקא . מטעם הנזכר ונדרש
 פסוק זה והמתנשא לכל לראש כשני פנים דהיינו באור הראשון
 הוא שכל הפרנפים הם שלו כבוד לך ה' הגדולה והגבורה
 והת"ת והנצח והאדו כי כל דא יקוד לך ה' המלכה דא מלכות
 והמתנשא לכל לראש אשילו הכתר שראש הוא חכמה וכינה
 והמתנשא לכל לראש הוא כתר הרי שכלם שלו והביאור השני
 הוא שאלת המתנשא היא מיותרת על עשר שהרי זה כבר הוזכר
 לכל לראש הוא לרבות כא"ב שהם כל הראש ניונא שתיבת
 והמתנשא נדרש לחוד ר"ל ו' ה' . מתנשא לכל לראש ותיבת
 והמתנשא הוא נתיבת טעם למה שאמר לך ה' הגדולה וכו' כזה
 האופן אומר הכתוב לך ה' הגדולה וכו' ה' המלכה וכו' ואת
 והרי הם מאו"א ואין אומר שהם שלו כבוד לך ה' וכו' . וי"ל
 אין ה"ג שהם אפי' שינאו מאו"א הם שלו לכי שהיא גדול מאו"א
 בהיות שמתנשא למעלה חכלם . והוי המתנשא לכל וא"ו ה"א
 שהם מק"ו מתנשא לכל . עד אותו רישא דכל רישין הוי לראש
 לכך הוא גדול יותר מכתר חכמה וכינה כל שכן ושאר
 הפרנפים לפי שאין מוי שיתנשא וידבק ויתעלה למעלה כע"ק
 ד"ק אלא הוא לפי שהוא הוא ע"ק ד"ק וע"ק ד"ק הוא הוא :
 והמשל כזה שני שלהכות כ"ל כננא דאע"ג שמתפשטים
 ומתלבשים באזילות ונראים כשנים מ"מ שורשם
 למעלה אחד וידוע כי השני שלהכות הם מק"ו . ושורשם עליון
 הוא עתיק קדישא ד"ק ובעולמותו מק"ו לאתר ע"ק ד"ק אז יראה
 הכל א'זה סוד חכמות בחזן תרכה דהיינו כשיהיה חזן מעולה'
 ע"ק דהיינו שהוא באזילות אז תרכה שנים אכל כשיעל לאותם
 רחובות שהם עלמות דע"ק ד"ק שאין להם סוף שלכן נקרא
 רחובות אז יראה הכל אחד ולא יבחן בין ע"ק ד"ק לחק"ו הני
 תתן קולה חד כננא שאתה הוא מק"ו הוא הוא ע"ק ד"ק ו"ש
 לפי שאתה הוא והוא אתה ואתה רוחו על מק"ו שהאלף רוחו
 בע"ק ד"ק שהוא ראשית המחשבה וכל תכלית המחשבה היה
 להזינא פרנץ . דמ"ק לכך לקח איתו התי"ו שהוא תכלית
 המעשה וחכרם כחד להורות שתזילות הנוחשבה הוא סוף
 המעשה והה"א רוחו לשכינה כנודע . עוד י"ל כי הוא הוא
 ע"ק ד"ק שהוא כסתר והוא שלל לכך לכך מדבר לכך
 ונקטר

וכמה שאמר בכ"ק הק' כפר"ה שנסמה דאזילות בהתלבשותה
 באזילות מקיימת התצת . לזה יש רחם בוודאי שחזת
 דף ר"א ע"א ח"ל כנפא אית תריסר שייפין דקייסין בעוכרא
 דנפא למה דאוקימנא ואינון שייפין דנפא
 ופולחנא דקודשא בריך הוא דעוכרא קייסא כהו בגין דפולחנא
 דקודשא בריך הוא בתרין סטרין כשייפין דנפא דלבר ואית
 תריס' שייפין אחרין פנימאין לגו מן נפא ואינון רח דחכמתא
 עילאה ואתי' קיינו כני סכריא וזכאה חולקאן . ואינון תקוין
 פנימאין לגו מן נפא לאתתקבא כהו . תקווא . דרוחא דאיהו
 פולחנא יקרא פנימאיה דקודשא בריך הוא כמה דאוקימנא גו
 חזין פנימאין דקאמר דבי שמעון עכ"ל . הנה מן המאמר הזה
 נראה ששם שטרין האדם למפלח לקודשא בריך הוא כשייפין
 קיינאיים דנפא כן נריך למפלח ליה כשייפין פנימאין דנפא .
 ה

ואת אחרונים אני הוא חף על פישט אחרים לראשון אני הוא . וכי אחרים יש לראשון הן . שמו המיוחד הוא ראש ומיוחד
אחרים הם האדני' אלהים שדי' א"ל נבוא'ת והם מתכנים כיתודו והוא הוא יתברך ממש דכתיב זאת אחרונים אני הוא עכ"ל .
הנה מן המאמר הזה משמע דלית ביה שיעור קומה שאמר אני ה' ראשון שדי' לו שאמר אני ראשון כמו דאמר במאמר דלעיל אני
ראשון ואני אחרון ולא אמר אני ה' ראשון כמו דאמר באן : ועוד צריך להבין האני דאמר זאת אחרונים אני הוא דמהאי
לישנא לא משמע שנקרא אחרון כמו דאמר שם ואני אחרון שכי' בהוא דלעיל היה לו למר זאת אחרונים אני אחרון כמה דאמר
אני ה' ראשון דהאמר זאת אחרונים אני הוא משמע דלאו איהו אחרון אלא שיושב עם אחרונים . ועוד האני מלת הא מיוחדת
שהיה לו למר זאת אחרונים אני ודי בזה מאי מלת הוא דקאמר . וי"ל שפסוק אני ראשון ואני אחרון מדבר על הגשמה ולכן לא
הוזכר באינו כמקום שם שם יען כי לא אחרשים בשום רשימוזלכן לית ליה שום שם לפיק דדבר הכתוב סתמא וכלשון יחיד
דליתו ראשון לכל ואחרון לכל אבל כהאי קרא דמייתי המאמר הזה דאין ביה מתת' לדבר בהוא דשיח דאחרים פראשית הכל
ולכן הוזכר בכאן שם הוי"ה וכוה השם שייך מלת ראשון דמלת ראשון משמע דהוא תחילת ההוי"ה שגרשם קודם ככל ומה דלא
שוב רשום וגרשם קודם הכל שייך ביה שם ראשון וזהו שאמר אני ה' ראשון ולכן תמצא שדרשו באני ראשון . שאין לי אף דלמה
הינדך לומר שאין לי אב יאידר אני ראשון שקדמתי לכל ומחילא משמע שאין לי אב לא מחמת מלת ראשון משמע שראשון שגרשם
הראשון שגרשם . אלא אני ראשון שאין לי אב ולא אמרו אני ראשון שקדמתי לכל שאו היה משמע שגרשם קודם הכל ולכן לא
הוזכר בו שם לפי שהוא לא גרשם וי"י שלא גרשם לא תלוי בשמא אבל כהאי קרא שהוזכר בו שם מדבר בהוא רשימו דאחרים
דחשונה . ואמר אני ה' ראשון כלומר כי שייך מלת ראשון שגרשתי קודם הכל הוי'ה אני ה' ראשון אני ה' דוקא שייך כי מלת ראשון
זכרדך טבע היונא ראשונה אי אפשר לומר שהוא אחרון שכבר הוא ראשון . בדרך משל אם יספור האדם עשרה סלעים הראשון
היונא מן הוד יקרא ראשון והעשירי יקרא אחרון ואין יתכן שהראשון יאמר עליו . אחרון אלא הכעס הזה אינו נופל אלא בדבר
המורגש והנפקח מן היוקוד שהראשון יקרא ראשון והשאר יקראו אחרונים לו אבל בשם הוי"ה דליתו מלכא קדישא ושכינתיה
שזיה קודם הכל ואינה נכשמה לכל הכפירות מאחר שמתלכס בתוך כל הכפירות הנקראים אחרונים לו חף על גב שהוא ראשון
ימצא בתוך האחרונים ויכונה עליו שם האחרון נ"כ אבל לא לגמרי שהוא יצא ראשונה וזהו שאמר אני ה' ראשון ואת האחרונים
אני הוא ולא אמר אני אחרון אלא עם האחרונים אני גם כן בתוכם הוי'ה ואת האחרונים אני הוא הראשון הוי'ה אני ה' ראשון ואת
אחרונים אני הוא : עיד יתכן לומר במלת אני הוא שיאמר שההוא נשמח קדומה דהיא נשמח דכל מיי מתלכסת
כהאי שאר קדישא דליהו מלכא קדישא ושכינתיה ואדוקה בו כמו שאמר בכשמה אני ראשון ואני אחרון יען כי מתלכסת בכל
ראשון ואחרון כך ילכא קדישא דליהו מניה וזיה דהיא נשמח . שייך ביה למימר דראשון ואחרון וכן דרש קרא . אני ה' ראשון
ואת אחרונים יען כי אני הוא רוכה לומר כי אני הוא הוא הכשמה . הרי מכל האמור לעיל שלכשמה אין לדמותה בשום צורה ולא
בשום נקודה ואות . אבל יושם הוי"ה ראשונה מתחיל הציור : ואגב אורחין כבאר פסוק אחד תמוה שנקבלת וזהו יש אחד
ואין שני גם כן ואין אין לו ואין קן לכל עמלו גם עיניו לא תשבע עושר ולמי אני עמל ומחסר נפשי מעונה גם זה הכל וענין רב
הוא . יש לקדק בעמק הזה הרבה דיוקים ראשונה יואי האני דקאמר יש אחד ואין שני שהיה לו למר יש אחד ואין לו שני שאם
כוונת הפסוק לומר שאין כמותו היה לו לומר ואין לו שני . שני' מה שאמר גם כן ואין אין לו האני גם מה בא לרבות שהיה לו
לומר וכן ואין אין לו . ומאחר שאמר גם כן היה לו לומר גם כן אם אח אין לו . ועוד האני גם עיניו מה בא לרבות . עוד קשה
האי שישא דאמר ולמי אני עמל ומחסר נפשי מעונה על מי קאי על הראשון ואין שני או על אחר שמדבר שאם הוא כפכרת רש"י
ז"ל דקאי ארישא דקרא דהיינו על ראשון ואין שני . אם כן חסורי מחסרא שהיה לו לומר ולא אומר למי אני עמל . ועוד
דאשילו תיחיד דדבר הכתוב כלשון קצרה הוי"ו של ולמי מיותרת שהיה לו לומר למי אני עמל . ויש לומר דככל התורה יש נסתר
ונגלה ודרך הנסתר שפסוק הזה הוא ששלמה המלך מגיד סוד רזא דיתודא ואומר בהיות שיש דבר כזה למי אני עמל ומחסר נפשי
עמוכה וכך פירוש הפסוק כמה שהקדמנו לעיל שאמר אני ראשון שאין לי אב כמאז שמה שנקרא ראשון הוא כשכיל שאין לו אב
דאי הוה לו אב הוה מתקרי שני לבי שהאב הוא כח ראשון והבן הוא כח שני והוה שאמר הכתוב יש אחד ואין שני לפי שיש אחד
שהוא שני דהיינו שיבא מאבא ואמא וכאמר עליו כי אחד קראתיו ואע"פ שנקרא אחד הוא כח שני וכמאז דמתקרי אחד ושני

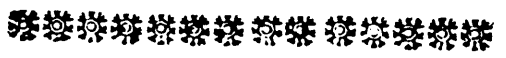
ומדכנאל **ס**

בשנים שזה מלכא קדישא ושכינתיה כן הנשמה שהיא הנפשו
 שבה עתיקא קדישא דכל קדישא אתפשט בשנים דהיינו
 בחלכא קדישא ושכינתיה והפרט שיש בין יחוד הגוף ליחוד
 הנשמה כי הנשמה היא אפילו שנתלכשה בהם לא פסק מקורה
 מלעילא כי הוא ההתפשטות כלכד שמתעטט בהם עד סוף כל
 היגוליות בלי הפסק אבל מסתרא דפרופס כשאתלכשים
 באיגלות נראים כשגלה וכשמתעלה מק"ו למעלה או נראה
 הכל אחד הרי שהגלה אלין משני סטריהם אחד הן מבחינת
 יפרופס הן מבחינת נשמתהו הן ראו עתה כי אני אני הוא
 זלכן הוא אלהינו הוא דייקא כנוכר וכל כוונתינו צריך לכווין
 האלו השגה קשרי דהיימנותא עם התלכשותם דליכון קב"ה
 זשכינתיה וכל התורה בלה ארונה על זה הענין הן מברכות הן
 מכוונותינר הכל הולך אל מקור אחד וכל מעשיך יהיו לשם כי
 עיקר האמונה בהן תליא הוא אלהיט ואין עוד אחר - אחת
 ילכנו אחת דייקא ואפס זולתו ככתוב בתורה וידעת היום
 זהשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ובכל
 היפרופים דאיגלות ועל הארץ מתחת אפי' עד נוקבא דתהומות
 רבא אין עוד מלבדו על כן בריך הוא בריך שמי וברוך זכריה
 לעלם ולעלמי עלמין אמן ;

עד כאן הגיע פירוש רז"ל דרז"ל דמהיימנותא שלימתא דכלת
 ונקרא שמו בית קדש הקדשים ;

דליכון חד דאם התלת אי אשכר להיות חד כפי דעתייהו אידך
 יתכן העשר להיות חד : ואם העשר יתכן להיות חד מכל
 שכן התלת דליכון חד . ולפיכך לשכר מתלעות טופ"דים
 הוכרחתי לאסף כל המאמרים דשיכי זעגין תלת קשרי
 דמהיימנותא וקודם הכל נביא מאמרים לידע אם יש תלת
 קשרי דמהיימנותא ואבא היום אל העין עין משפט היא קדש
 הלא הוא בוהר ויקרא דף ס"ב ע"א ו"ל פתח רבי אלעזר
 ואמר יעלזו חסידים בכבודו וירגנו על משכבותם תאנא בתלת
 עשר עיבין אחקש קשרא דמהיימנותא לאשתכחא ברכאין
 לכלא וכל מהיימנותא דקב"ה בתלתא אסתעו . ועל האי בתלת
 עשר מיכין אורייתא מתעטרא כמה דאוקיימא עכ"ל . הרי
 בכיורר ראייה דכל מהיימנותא דקב"ה בתלתא אסתמו . ואם
 תאמר שאין לו הכנה למאמר הזה שמתחל בתלת עשר עיבין
 ומסי' בתלת והדד ואמר ועל האי בתלת עשר מיכין אורייתא
 מתעטרא דמה שייכות יש לתלת עשר לתלתא . ועוד מאי
 האי דאמר רבי אלעזר בתלתא אסתמו שהיה לו לומר דכל
 מהיימנותא דקודשא בריך הוא בתלתא הוי . מאי האי אסתמו
 דקאמר אלא תרע שהתלת קשרי דמהיימנותא דכלת לא עלילת
 בחושבנא עם העשר ספירות לפי שהם סתומים לנו בעו דעשר
 ספירות כאשר נכאר להלן בפ"ב . וכל עיקר בעשר ספירות
 והתלת קשרי סתומים . אבל מי שאכה לראות באור פני מלך
 תיים ידע לנו . ולכן בתיקוין דכלתא יעראו תלת עשר
 כנגד עשר ספירות ותלת קשרי ולכן אמר ועל האי בתלת
 עשר מיכין אורייתא מתעטרא ולא בעשר כמו שהם ישר
 דברות והענין הוא שכיבא לפרש התורה בשלש עשרה כללים
 ולכן בפירוש התורה הם י"ג כללים כנגד י"ג עיבין הדומים
 יען כי בפירוש יתגלה הסתום ואז יהיה תלת עשר . עו איתא
 בוהר ויקרא דף ק"א ע"א ו"ל שבעה קשורין אינן דמתקשרי
 אינן דמתקשרי בהו רז"ל דמהיימנותא והם תלת אבהן ד' אחרנין
 היינו לקשר וליחס רז"ל דמהיימנותא וכלת ד' אחרנין
 אבות לכל יחודין דעלמא הוי תלת אבהן וארבעה אחרנין .
 חו איתא בוהר בראשית דף רל"ב ע"א ו"ל בשעתא דסליק ברענותא דרז"ל
 תלת גוויין חיוור וסוקין וירוק כחדא אשתליכאן דא עם דא עכ"ל .
 הרי לך מן המאמר הזה ג"כ רז"ל לדברים אלו שמתחל
 כל דבר היו התלת קשרי מדאמר לאפקא ולא אחר להמניא ש"מ דהווי מקדם .
 הרי דתלתא חיוור וכל הדברים דרז"ל דמהיימנותא בתלת הויין כמה דאיתא
 דרכי חסדא בריך רחמנא דיהב לן אוריין תליתאי על יד תליתאי לעם תליתאי
 בשילוש כדכתיב והחוט המשולש לא במהרה ינתק וכן בפרופק אדם דאמר קרא
 משולש . וראשונה אגיד לך ככללות האדם . הראש הוא חלק אחד . החזה
 עד הטרכס שהוא מקום הלב הוא חלק שני .

עץ גאלהים פיק כ"ח

מהטעם ולטעם הוא חלק שלישי שהוא מקום המעייס • ולכל חלק יש אחד ויתלבש בו שהוא יולך יואמו חלק • חלק הראש
 הוא החוץ • חלק הגוף הוא הלב • חלק הכטן הוא הכבד • (שלושתהון נקראין חלק אחד דהיינו אותיות מ"ך כוטרקון מו"ח
 ל"כ כ"ד • יוכל חלק יש בו שלוש בעצמו • דעושה הראש יש לו ב' חלקים אחד מכלן ואחד מכלן והראש הרי שלש • החוץ יש
 לו ב' חלקים אחד מכלן ואחד מכלן עם הגוף הרי שלש • הכטן יש לו ב' חלקים והכטן הרי שלש • וכל ג' מחלק אחד יוכל חלק
 הם בצורות אל"ף דהיינו אורך הראש ושני חלקים הם בצורות אל"ף • אורך הגוף ושני חלקים הם בצורות אל"ף • חן הוורטס
 עד ראש הגויה וב' חלקים בצורות אלף • ממנה שהאל"ף הוא נורות ג' אלפין ולכן שם מ"ה שעולה כונן אדם יש בו ג' אל"פין
 דהיינו אדם ככוכב ולכן חיוב לידע רוא דמהימנותא כמו שאמרו רז"ל ארבעה הכירו את בוראם מעצמם ואלו הם אברהם ואיזב
 וכו' • ג' איוב אמר בדבריו ומכשרי אמוה אלוה • קלנו מן תלת קשרי לו דפרנופא דנופא דאמיא שראשי תיבות מל"ך איתא תלת
 קשרי דמהימנותא דכלא ורמוזים בחדם התמתן גם כן והוא החייה את האדם ואינון נשמה ורוח ונפש • והם רומזים לעתיקא
 קדישא ומלאך קדישא ושכרתי • נשמה במוח • ורוח בלב • ונפש בכבד • הא לך תלת קשרי דמהימנותא דכלא ואינון
 המחיים את פרנוף אדם ולכן הם סתומים בתוך האדם כנשמתא לגופא ולכן אמר רבי אלעזר לעיל וכל מהימנותא דקב"ה
 בתלתא חסתינו • כוונא שם ג' קשרי נו תלת תלת ג' חלקי הגוף ואינון ראש וחזה וכטן וכתום מוח לב כבד ולגו מנייהו נר"ן
 וכמו • כן תמצא בזהר שמות דף ע"ג א' רמז ל'ה ו' ל'תריין מתעטרן בתלת תלת עיילי בחד עכ"ל • והענין הוא שכבד
 : 3 : ב'ארנו לך שהשגה חלקי הגוף השמים הם לזוטה דהיינו החוץ והכטן והחלק השלישי דהוא הראש הוא עטרה להו וזהו
 שאמר תריין מתעטרן בתלת כלומר הב' קשרי ויתעטרן בקשר השלישי וכשתעטרין בראש אז יהיה השלשה אחד • וזה שאמר
 תלת עיילי בחד כלומר אז השלשה עיילי בחושבן אחד שהכל פרנוף אחד ; ורומז לזה תמצא בזהר ויקרא דף ר"ג ע"ב
 וז"ל ה' אלהינו ה' • דא הוא רוא דליה מראש נורים איבו ואתידא ברישא בטעא ושכילא • ה' דא רישא עילאה אורא דמלאך •
 אלהינו דא נוצא דאתור נוצ ישי • ה' דא שכיבו דלתתא ועל רוא דא אתידא ביומא דקרא יאות עכ"ל • הכה ב'ארנו הו
 מראש לך שני פעמים תלת קשרי • כתיביות ומיטיות הוי"ה אלהינו הוי"ה הם תלת קשרי פנימאין • והוא שאמר דא הוא רוא
 דליה מראש נורים איבו כלומר ג' חלקי תלת קשרי הם מאתר עילאה שהוא למעלה מן האבות הוי מראש נורים איבו דכתיב
 הכינו אל נור חוככם ואתידא חלקי תלת קשרי דמהימנותא דכלא בתלת קשרי תתאין דאינון רישא ונוצא ושכילא • רישא
 אורא דמלאך דהיינו כתר דמלאך לעילא עד אין סוף • נוצא היינו תפארת דאיבו נוצ של ישי אכינו של דוד • שכילא היינו
 מלכות • וזה שאמר ב'ארנו ועל רוא דא אתידא ביה כדקא יאות • רוצה לומר מאתר שהם תלת התתאין • דאינון רישא ונוצא
 ושכילא לכן נתיחדו בהן התלת עילאין שכל זוכא אויל לויניה ; וכמו כן תמצא בתיקוני זוהר דף ג' ע"ב וז"ל דעשר
 ספירות דאזילנת מלאך בהן איבו ונרייהו חד בהן איבו ונרייהו חד בהן • מה דלאו הכי בעשר ספירות דבריא דלאו אינון
 ותייהו חד לאו אינון ונרייהו חד עכ"ל • הרי דתלת קשרי ומחויבים סיהו מכל מקום בין מלמטה למעלה בין יוכייהו לחינון
 כמו שאמר המאמר דעשר ספירות דאזילנת מלאך בהן איבו ונרייהו חד בהן • איבו ותייהו חד בהן • הרי שיש שלשה דברים
 איבו • ונרייהו • ומייהו • ואע"ג דכלא חד ; הו • איתא בזהר חדש דף ג' ע"ב וז"ל אל"ף רוא דא הא אתידא נו כדרא
 דרב הימנותא סבא וכו' הכי ענין דא אלף פשרה שיהן כולו כוונא דהוי קליפה לתוחא ואע"ג דכלאו יומא כולו כוונא עילאין
 וכוסמין עילאין לית מאן דקאים בקווייהו אבל כלאו כוונא דקליפה לגבי ישי • דלא ידוע ולא קיימא בכתתא כלל וכל שכן רוא
 דאין סוף והכי כוויין אינון קליפה לגבייהו וכלא דא לגו מן דא ויומא סתמא לגו כוונא דלא אתידע כלל עכ"ל • ונר"ך דמין
 הוואמר האי סיפא למה לי דאמר וכלא דא לגו מן דא וכו' שכבר אמר דהעשר שיהן הם בקליפה לתוחא לגבייהו דלא ידוע וכל
 שכן לגבי רוא דאין סוף אם כן סיפא ישי באלאמיוטי • אל"ף תדע דאלו לא הוה סיפא הוה אמיבא שזינו ויתלבש זה בתוך זה •
 וזה שאמר בקליפה לתוחא • היינו בערכין שבערך ההוא דלא ידע דמין ערך דעשר שיהן כערך הקליפה לגבי יומא כענין
 רוחניותם שקליפה לעולם יותר מורגשת מהיומא ולעולם הוה אמיבא דאינו ויתלבש דא בתוך דא לכן הוורטס סיפא לעומר
 וכלא דא לגו מן דא דיעה שאמר בקליפה היינו דהוא דלא ידוע שרי כוניה דאין עשר שיהן ואלו ידעו עשר שיהן בקליפה הוורטס
 את הכה ולא שהעשר שיהן הם קליפה חס ושלום כמה דמייטי ברישא חלק שיהן כלאו כוונא דהוי קליפה לתוחא ואע"ג דכלאו
 יומא • קרי שלא דיעה אותם בקליפה אל"ף כשכיל דהוא דלא ידע כווייהו • וזה שאמר ב'ארנו יומא סתמא לגו כוונא דלא

אתידע

עון לאלהים פרק כ"ח

מה

השכינתא לעילא מקה רוצה לומר תנך יולך כוונתו לסגולתא דהיינו תלת קשרי הוי שופר הולך סגולתא . ולבך חין להפסיק
 בעשם של דוקא עד סגולתא ששארם וזרק את האבן אי אפשר לאותה האבן לנוח עד שתעלה למקורה ששם נתגזרת כדכתיב
 השם רועה אבן ישראל ויהאיו כוונה חין הקליפה יכול לשלוט בה כמה דיווייתו כסיפא דנריך לסלקא לה תנך ובההוא אחר דסליק
 לה לגבי בעלה אפילו כחש כרוך על עקבו לא יפסיק ויהאיו לא . יפסיק לא קאי אהדס שלא יפסיק ותפלתו הלא קאי אהדס שאפילו
 שיהיה נדך עליו ששלט עליו ויחמת חיה עון לא יפסיק תפלתו הכחש מנח כוונת . הואת ואף על גב שניתן לו רשות מן שמיא
 כמה דכתיב ואתה תשאנו עקב מ"מ בכונה זאת לא יוכל הכחש להפסיק תפלתו ולא לשלוט עליה זהו שאמר והכילו כחש כרוך
 על עקבו לא יפסקו זה מוכח מן השלבוהא שאמרנו שאי אפשר להפסיק בין שלהובא תכלתא ללכנה . ולא מלכדא לאוכחא ובהאי
 שלבוהא מתחזין כל רזין דמיינומותא כדאיתא בזהר שנות דף פ"ח ע"כ ו"ל אשתכח דאית כרכייתא לברכייתא וכרכייתא לברי
 עלאה עליהו וכד תסתכל כדרגין תשכח רזא דמחמתא בהאי חלה וכלא הוא חכמתא לאתדבקה בהאי גווגה מילין כתיבין .
 תא חוי כפש דאיהו אתערותא תתאה דאתדבקה ביה כגופא כוונתא דנהורא דכוכבא דנהורא תתאה דאיהי תכלתא ואתדבקה
 כפתיילא אתערבית כרכייתא לנהורא עילאה חיוורא דשרייתא על' הווא נהורא . תכלתא לכתר כד אתדבקה תרוייכו אתערבית
 הווא נהורא חורא כרכייתא לנהורא בתמאה דלא אתחוי ולא אתידע בה דשרה על . הווא נהורא חורא וכדון נהורא שטי' וכך
 איהו כר נש דאיהו שליט בכלא וכדון חקרי קדוש כמה דאת אמר לקדושים אשר בארץ המה וכו' כוונתא דא כרוח עלאה עכ"ל .
 וכמו כן תמצא בזהר בראשית דף ע"ב ו"ל תא חוימאן דבעי לידע תכונתא דיהודא קדישא יתכלל ב' הלוכה וכו' עכ"ל .
 גרי לך שסוד התלת קשרי דאיהו חד מוכרח מנח משל כנר שאמרנו שהתלת קשרי דמיינומותא אי"פ דמתחזין תלת אינון חד :
 ועתה נריך לידע מיהו התלת קשרי ידוע תדע שבכמה עקמות כוונה . אינו מוכיר כי אם עתיקא קדישא וזעיר אנפין
 כדאיתא בזהר וקרא דף קצ"א ע"ב ו"ל כלל דכל מילין עתיקא דעתיקין כוועיר אנפין כלל מד כלל הוא כלל
 הוי כלל . יהא לא אשתכח ולא שפא עכ"ל . והנה קשה למה חולג על ההרים מקפץ על הגבעות שהם האכות והאמהות ומקשר
 עתיקא דעתיקין כוועיר אנפין לכד . ואם רזונו לקשר ולכלול מדישא לסיפא יאמר כל מה דאיהא בעתיקא דעתיקין וכל
 מה דאיהא בה"א ואו"ן ו"ל כלל חד ולמה נקט וועתיקא דעתיקין עד זעיר אנפין לכד . והנהי הכל כלי הזכרה . וכמו
 כן תמצא שם בע"ב ו"ל וזעיר בתרין יוד"ן למה הוא דעתיקא קדישא רזא דזעיר אנפין ולא הזכיר שום פרוקף אחר . וכמו כן
 תמצא בזהר וקרא דף ר"ע ע"ב ו"ל אמר רבי שמעון כל מה דאיהא בעתיקא קדישא וכל מה דאיהא כוועיר אנפין כלל חד
 הוא כלל חד מלה . לא תלייח ביה פירודא בריך הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין עכ"ל . הרי עיניך רואות את המאמרים
 האלו שלא הזכיר אבא ואמא מכל וכל . ואם תאמר גם כן לא הזכיר מלכות ידוע הוא שהאדם לא יקרא כי אם דבר ונוקבא
 כדא' ובהיות שזכיר זעיר אנפין דאיהו פלגא דנופא בהזכיר פלגא דנופא האתד כלול בו פלגא דנופא השג' דאיהו נוקבא וכוה
 יתורן למה אינו מזכיר כי אם זעיר אנפין ולא נוקבא חבל לענין אבא ואמא קשוא למה אינו נזכיר . יש לומר ששכחוהו
 סמין עתיקא קדישא לו"א אז מדכר בשלכא קדישא ושכינתיה ואף על גב דקרא' איהו זעיר אנפין קיינו שלגבי עתיקא קדישא
 יתקדי אלגא קדישא ושכינתיה זעיר אנפין : ואינו נריך לזכיר נוקבא לפי דמלא קדישא ומזינתיה דו פרגוץ חיינו וכוין
 תלכא קדישא ושכינתיה לעתיקא קדישא ליכא עום כרוזף בנייהו כמה דיט בין אריך אנפין לזעיר אנפין ולכן אמר כל מה
 דאיהא בעתיקא קדישא וכל מה דאיהא כוועיר אנפין כלל חד כלל הוא הוא דייקא נריך הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי
 עלמין אמר : רוצ' שהפלת קשריהם עתיקא קדישא דכל קדישיא ואלכא קדישא ושכינתיה עונו דנקבא מן אורניתא ואלו הם
 תלת קשרי דמיינומותא דכל עמינומותא ודכר זה ברור בכמה מקומות בזהר . ראשון כדראשון . באהר שנות דף פ"ח ע"ב כ"ל
 אמר רבי אלעזר אלעזר חין סעודתי אף מתקבן אתר לים לזליש דשכתיא כתיב וזכרתיך על כמותי ארץ ציה צלע לייח
 ואתכרתי מעורניתא ופני כר נש לחמדי כחדותא ולמיכל בסעודתא דמורניתא : בתיא דשכתיא . בסעודתא קדישא וכו'
 וסעודתא דעתיקא עכדינו וסעודתא דציה היא ודאי וכו' בסעודת' פליתיא וכו' דא היא סעודתא ד"א דהוי בשלימותא וכו' וכע
 כך גש לחמדי כבעדמיה ולאם לאם אלין סעודתי דאיתן סעודתיה דמיינומותא שלימותא דזרעא קדישא דשראל דימיינומותא
 עילאה דא דלהון ולא קעמין עובדי ע"א וכגון כך אמר רבי וכוין בני ישראל עכ"ל . הרי תלת קשרי דמיינומותא חין דאיתן
 עתיקא קדישא ונולכא קדישא וסגבת עונו הראשון בתלת סעודתי אלין חמין מיינומותא דשראל נוקבא ולא דעובדי ע"א

התרוץ
 שאלו
 הם כותב
 ימין ושמאל
 ולא כפי
 המעשה

וכמו
בג

עוז לעלהים פרק כ"ח

וכמו קצתווא בוהר ויקרא ד' רפ"א ע"ב ו"ל דמאן דזכי בהו זכי למהמותא שלמותא חד סעודתא דמטרוניתא וחד
 סעודתא דמלכא קדישא וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתמא דכל סתמין ובההוא עלחז יוכי בהו לחלין עכ"ל . הרי לך
 צבירור ידיעת שם תלת קשרי מי הס . ואלין תלת חיובן חד כלל פירווא שכן תמנא רמו לוח . בוהר שמות דק רל"ח
 ע"ב ו"ל פנין דתלת רוחין קשרין כחדא רוח תתאה דאקרי רוח הקדש . רוח דלעז באמצעייתא דאקרי רוח חכמה וכינה וכן
 אקרי רוח תתאה . ה' אכל האי רוח דנפיק מנו שופר כליל באשא ומיח רוח עילאה דאיהו . סתים בחשאי דכיה קיימין כל רוחין
 קדישין וכל חכפין צהירין ובגין כך אהדרת עולה דות ממש עכ"ל . הא קמך דתלת רוחין קשרין כחדא : ואלין תלת
 קשרי דאחיבא דחיובן עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינטיה דמיין כגופא וכשמתא וכשמתא לגשמתא כדאיתא בתיקוני ווהר
 חדש בתפילת אליהו אכת הוא דמקשר עשר ספירות פנימין ועשר ספירות חיצוניים לגבוהה ובגין דאכת מלגז
 טוית חכמת ישראל כהון . הרי דלעשר דמלכא קדישא קראם פנימין זלעשר דשכינטיה קראם חיצוניים והגשמתא איהו
 דמיחד לון וכמו כן תמנא בוהר ויקרא דק קכ"ב פ"א ו"ל תא חוי הכי כמי לעילא אית לבושא וגופא וכשמתא וכשמתא
 לכשמתא שמיח וח חליהון חלין חיובן לבושא וככסת ישראל דא גופא דמקבלא לכשמתא דאיהו תפארת ישראל ועל דא איהו גופא
 לכשמתא שמיח דאמחרן דא תפארת ישראל דאיהו אורחיתא חמש וכשמתא לכשמתא דא איהו עתיקא קדישא זכלא אחיד דא בדא
 עכ"ל . הרי כבירור שלשכמה קראם גופא ויולכא קדישא קראו כשמתא והכניתי כשמתא לגשמתא ותלתייהון חיובן חד ורויזים
 במלת הו"ו כמו שאמר קרא הו"ו עשם הוא דייקא דאיהו עבד כלל זלכך סידור חכמי כנסת הגדולה לומר הוא אליהו ואין עור
 אחר כמו דאמר קרא חגי' הוא שמי כאשר נדרש בפרקין דלעיל שזלת הוא כולל' התלת קשרי דוהימותא ה' שכינתא ו' מלכא
 קדישא ח"לף עתיקא קדישא דכל קדישוי דאיהו כללות דכל תלת . וכן תמנא בוהר ויקרא דק קפ"ג ע"ב ו"ל רבי אבא
 אומר ג"ל אחר הוא וקריין היא דבר ונוקבא כחדא וכללא עילאה **ה** נוקבא **ו** דוכרא **ז** כללא דכלל דהא ח"לף
 בשלימו שריח עכ"ל : וצריך להבין החומר הזה . ראשונה מה שאמר ח"לף כללא דכלל דהא ח"לף עתיקא
 קדישא . שנית למה ליה לומר דהא ח"לף בשלימו שריח . והבנין הוא דאלו הוה אומר ח"לף עתיקא קדישא משום דחיובן
 תלת יוסרדין וכדי להורות שהשנים שפירש כלול' באחד אחר ח"לף כללא דכלל לומר שה' זהו' שדרש אותם כלולים בח"לף
 ולכך לא אחר ח"לף כליל לון שאו היה משמע שזלכא קדישא ושכינטיה חופרדים ועתיקא קדישא כליל לון כשנכנס בגווייהו
 אכל לא שם מיכיה וכיה לכך אומר **ז** כללא דכלל לרמוז שמו שח"לף ג' צורות ובהם אות אחת כך החי' ה"ה שומר כלול'
 באות ח' שהוא הקדיון ה' **ז** כללא דכלל ואתי החומר כאחד ואולי דאם תאמר למה לא דרשתי **ז** על פרוק עתיקא
 קדישא לבד . הוא משום דהא **ז** בשלימו שריח כלומר דהא בצורת ח' נראין שלשה צורות דחיובן עתיקא קדישא
 ומלכא קדישא ושכינטיה . הוה דהא ח"לף בשלימו שריח . ולכך לא אמרתי ח"לף עתיקא קדישא . דכל קדישין אלא ח"לף
 כללא דכלל . הרימבאר דתלת קשרי חיובן אחד זהו' אליהו . ולכך שם אותם בגלה חדא דחיובן הוא לרמוז שהם אחד
 ולכך רמזה ח"לף ברש ח"לף ב"ת להורות שזלת קשרי דחיובן חד קודמין לכל זהו' דעבד כלל ועל כך הם ברש ח"ב .
 ועשה חשבוה שיהיה אחד להורות על אחדות של תלת קשרי שחף על פי שערט לון בצורתה ושם הח"לף שלשה צורות . אלו
 לא היה ברש ח"ב לפלות בחושבן אחד לא הוה ייחוד דחיובן אחד שכל דבר שפקדושה יש בו כלל ופרט . ביוקם שצורה
 ופרט ייחד בחשבון וכולל הפרט בגויה . ובמקום שצורה ייחד ופרט בחשבון שהרי כבר כלולאכרט בצורת האות ה' כינה
 ח"לף שצורתה שלש אותיות ח"לף ב"ת דהיינו יו"ד ויו"ד ל"ת כוה **ז** הונרך לשם אותה ברש ח"לף ב"ת שיהיה
 חשבוה אחד להורות שזלת קשרי הם אחד ויו"ד שהיא נקודה אחד עם חשפיה עשר לבי שאין מקום לשעית נצורה . ואם
 יאמר כינה העשר יהיו דבר אחד . ועש' לו הרינו יו"ד ששפיה עשר והיא נקודה אחת ואם יאמר כינה אפשר שאחד יהי
 שלשה תראה לו הריהאלף ששפיה אחד והיא שלשה נורות . וראיה ליה תמנא בוהר חדש דק ת' ע"ה ו"ל וכי תיחא
 ויו' דאיהו אהפשותא חד פשיטו כלל דיוקנין אחרנין אחי רוח דיליה שיתא ואל"ף דאיהו תלת דיוקנין אחי רוח דיליה חד
 אלא תבא רוח דסליקין כשזא קדישא אסיר לאסגאה לון כפרטא . ואלא לחברא כולאו וליחד לון כחדא למהו חד ובה חיובן
 כחדא ככללא חדא כדיוקנא חדא אית לפרטא לון ולמעבד פרשין דנפיקי וזהו' כללא דאיתור ועל דרך כלל איתבדד ליהוה
 פרט שרש איתבדד ליהוה כלל דא' ויו' דאתבדד ליהוה פרט כהו' דשית ואיהו פשיטו חד בלחוחי . פרט ח"לף תלת
 דיוקנין

עץ לאלהים פירק כ"ח

כל רוחין קדישין וכל אנפין נהדיין עכ"ל. הרי שתלת קשרי דאצילות קראם תלת רוחין יען כי הרוח הוא בערך מלבוס לבשמה ולמו כן תנוא בווהר שמות דף רכ"ו ע"כ ו"ל וכדמתדבקו רוחא ברוחא כדון רוחא עילאה סתימאה שארי על האי רוחא דאמנעמא פד כאן לשונו. הרי שהאזיר תלת רוחין דאינון ועיר וזוקביה ורוחא עילאה :

ואלו הם המלת קשרי הרמוזים באצילות ואינון חד לכל האצילות הוא ענש אחד. וכן תמנא שרונא אותם בוורר כשגש אותיות שבין ד' י"ד איתא בוורר ויקרא דף"ג ע"פ ו"ל י"ד רישא לכלא אב לכלא. ו' צ"ן דאוליד וכפ"ק מיניה וינייה אשתכח. דל"ת בת. אטרוניתא דכל דינין בידהא אשתכחו עכ"ל. תו איתא בוורר ויקרא דף"ג ע"א ו"ל תלת אטון שלימותא דכלא ראשיתא דכלא. י"ד עילאה דכלא. וי"ו אמנעמא שלימותא דכל כטרון מעבר לכל רוחין כיה תלייא מה יזכותא. דל"ת דא גרודא דחיי עכ"ל. הרי לך מן המאמרים הנזכרים לעיל שרונא המלת קשרי דאצילות במלת אות י"ד לבורות גם כן דאף על גב דמתקריין לבוסא אינון מוחא וכלא חד. ולפעמים תמנא שמושב התלת קשרי מן הכנייני עד הכניין דהיינו גופא ונשמתא ונשמתא לבשמתא כדאיתא בוורר ויקרא דף"ג ע"א ו"ל כהורא דאמנעמא אקרי לבוסא דחלבא.

כהורא דלגו — לטעמהו כהורא הוא מה דלא איתפרש ולא התגבלייא עכ"ל. וכמו כן תמנא בהקוני דווהר דף"ג ע"ב ו"ל בתהורא דעשר ספירן דאצילות מלכא בהון איהו וגרמיה חד. בהון איהו וחיינו חד בהון מה דלא הכי בעשר כפיראן דכריאה דלאו אינון וחייון חד לאו אינון וגרמיון חד עכ"ל. תו איתא בוורר ויקרא דף"ג ע"ב ו"ל אלא רוא דא הא איתמור גו ככרא דרב אמנוכא סכא דכל בני שמהן עילאין אינון קיימין כגופא לבשמתא עילאה דלא איתדע ולא התגבלייא וכו' אלין שויהן עשרה בלרו כגווא דהאי קליפה למוחא ואע"ג דכלהו מוחא בלרו כהורין עילאין ובוסמין עילאין לית מואן דקאים בקיוציהו אבל כלבו פגווא דקליפה לבני מה דלא ידיע ולא קיימא בחכמתא כלל. וכל שכן רוא דאין סוף והני כנויין אינון קליפה לבנייהו וכלא דא לנו מן דא ומוחא סתימאה לבנו דלא איתדע כלל עכ"ל. וכמו כן תמנא בתקוני וורר דדש דף"ג ע"ב ו"ל ולאו איהו כגווא דבר נש דאיהו אחד וכנויי אחר אלא קודשא בריך הוא ושוייה וכנוייה כלל חד עכ"ל. הרי שרונא התלת קשרי כגופא ונשמתא ונשמתא לבשמתא. לא יקשה לך בראותך זה לאמור והלא ה' קשרי הם עילא ותתא ואמנעמא וחאלו המאמרים שממע שר' קשרי הם דא לנו מן דא. והענין הוא שראחר ששמייתא שבנו מלכא קדישא איהי נשמתא דעתיקא קדישא ענש הוה ליה כאלו הזכיר עתיקא קדישא ומלכא קדישא. ועאחר דשכינתא נרמזת בגופא דילכא. כדאיתא ג' וורר דף"ג ע"א ו"ל תא חוי כנסת ישראל דא גוכא דאקבלא לבשמתא דאיהי תבארת ישראל וכל דא איהי גופא לבשמתא. נשמתא דאחר דא תבארת ישראל דאיהי אורייתא ענש. ונשמתא לבשמתא דא איהו עתיקא קדישא וכלא אחיד דא כדא עכ"ל. הרי כמו שאמרנו שכשחושב מפנינו לחינון היינו תלת קשרי דאמנעמא שם עתיקא קדישא. ומלכא קדישא. ושכינתיה. כמו שאמר האחר לעיל שהבאתי. הוא. ושמייה. וכינוייה. כלל חד. הוא דהיינו נשמתא. שמייה היינו הו"ה. כנוייה הייע אדני.

וכשמוכיר התלת קשרי בפירוש דהיינו עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינתיה. הם תלת קשרי הפנימיים דהבאי נשמתא הקדומה כלולה בהון. כדאיתא בוורר בראשית דף"ב ע"ב ו"ל תלת נפקי מחד חד בתלת קיישא עכ"ל. רוצה לומר שהתלת קשרי אלו שרשיהון ועיקרהון מההיא נשמתא. וכו' שאחר תלת נכקי מחד ואע"ג דאמרינן דתלת נפקי מחד לא שנקבו התלת והיא נשמתא למעלה. לא חד בתלת קיישא תדיר ולא פסקי חכהון לפלמין שעל זה התלתהון אינון חד ולא עייל בחושבנא שמהון למיהו ארבע. יען כי היא אינה מלתא אחרת בפני עצמה אלא דבר הויחד לשלשתהון כדאיתא בבראשית דף"רמ"ה ע"א ו"ל תלת נשמתין אינון ועל דאינון תלת ארבע אינון עכ"ל. הרי שאינו חושב כי אם שלשה. ומאחר שהם שלשה מוכרזים אנו לומר דאית נשמתא אחרת דמייחדת לכו ליוהי חד וכו' שאחר המאמר ועל דאינון תלת ארבע אינון כגומר מאחר שאנו חושבים תלת בתל כרחין לומר שיש נשמה הרביעית המייחדת לון למיהו חד. הוי ועל דאינון תלת ארבע אינון ומה שלא חשב אלא שלשה יען כי היא כללות דשלשתהון ואחדות דילכהן גאיכה נחשבת בפני עצמה כי היא ואינון חד אינון. וכמו כן תמנא בחיקוני וורר דדש דף"ג ע"א ו"ל איהו אפיק תשע ספירן דאינון כלל דא"ל דאיהו עמודא דאמנעמא דכליל מאינון תשע ועילת על כל עילאין לא נחית עליה יחודיה עד דאפיק ליה בת ונויה כלילן מעשר ספירות ובנויה נחית עליה יחודיה בגין דתבא חביבא עליה ואיהו דאחיד בתריוייה ובגין דא איהו חד מקטריה בלא חושבן עכ"ל. הרי מדאמר המאמר ועלת על כל עילאין לא נחית עליה יחודיה ולא אחד ועלת על כל עילאין לא נחית עליה. מדאמר יחודיה שפע. מינה דעל נשמתא דכל

בתהורא

מר

נשמתין

ען לשלמים פרק ט"ח

כשיתן קמח דאיהו המיוחד לון ובניו כן אינון אחד עסטריה בלא חושבן - דתלת קשרי חלין לא עיילי בחושבנא... דתלת קשרי חלין אחד ונסטריה בלא חושבן. ומאחר דמלכא קדישא ושביתיה לא עיילי בחושבנא עם הספירות דלעילות מכל שכן עתיקא קדישא הגרמו כעילת על כל עילאין כדאיתא בוהר דאשית דף כ"ב ע"ב וז"ל דלעילת על כל עילות לית ליה תבניתא דנטיל ענה מעינה דאיהו יחיד קדם בלא זולית ליה שותפא ובגין דא אחד דאז עתה כי אזני אזני הוא ואין אלהים עמדי דנטיל ענה חזיקא דלא חית ליה תבניתא ולא שותפא ולא חושבנא דאית אחד בשותף כגון דכר ונוקבא ואתער בהון כי אחד קראיתו. אבל חזינו חד בלא חושבן בלא שותף ובגין דא ועוראין אלהים עמדי תל"ל. הרי מהאחרים האלו דעתיקא קדישא לא עיילי בחושבנא ומלכא קדישא ושביתיה כיון דאינון מיניה וביה עמשא חסדים ונבגות דיליה לבך גם כן לא עיילי בחושבנא:

ואחר שהודענוך את כל זאת שיש תלת קשרי ומי הם התלת קשרי ומה בין התלת קשרי דהיינוכותא דכלל לתלת קשרי סתם עתה נריכין לנו להודיעך שהתלת קשרי הם הם עיקר האמונה של ישראל כדאיתא בוהר שמות דף פ"ח ע"ב ח"ל וכפי בר נש לתחדיה בסעודתיה ולא שלמה חלין סעודתי מהימנותא שלימתא דרעא קדישא דרשא דיהימנותא עילאה דא דיליהן ולא דעמין עבדי עבודה זרה ובגין כך אמר בינו ובין בני ישראל תא חזי בסעודתי חלין אשתמודעון ישראל דאינון בני מלכא דאינון יהיכלא דמלכא דאינון בני מהימנותא ומאן דעגיס חד סעודתא ויכייבו אחזי פנימיתא לעילא ואחזי גרמיה דלאו מכני מלכא עילאה הוא דלאו מכני היכלא דמלכא הוא דלאו מארעא קדישא דאשרא ליה ויהיבין עליה חומרא דתלת חלין דינא דגהינס וכו'. עכ"ל. הרי שיש שאינו מאמין בתלת קשרי ושביתיה דאינון חד לאו מכני ישראל הוא דהאי חומרה היא חומרת ישראל כדכתיב בינו ובין ישראל:

הו. איתא בוהר שמות דף קכ"ד ע"א וז"ל אמר רבי יוחנן זכן כלל שאר זמנין זמנין דהא יכלהו אחידן בשמא קדישא עילאה ועל דא תניבין מאי דכתיב שלם פעמים בשנה משום דכרו תלייא מהימנותא עכ"ל. וכמו כן תמצא בוהר זיקרא דף ק"ב ע"א וז"ל וכל מהימנותא דקודשא בריך הוא בתלתא אשתימו עכ"ל. תו איתא בוהר זיקרא דף ע"ג ע"א וז"ל ובגין כך תניבין קיומא דכלל ומהימנותא דכלל לקשרא קשרא דמהימנותא דא כדא דקרא חזי עכ"ל. וכמו כן תמצא בחיקויי זוהר חדש דף י"ד ע"ג וז"ל ועל אשתא דהיות על דאשי הויה רקייע דאיהו רקייעא דככתרא עילאה דא יהו מדבבה להויה דאתקרי עיקר האמונה עילת על כל עילאין עזיר ונגזו עכ"ל. הרי שלעילת על כל עילאין דאיהו סוד הנסתר דבנו עתיקא קדישא דכל קדישא דאיהו ונשיתיה חד אינון אתקרי עיקר האמונה וזהו דקיע דאחר הוואער דככתרא עילאה דאיהו מדבבה להויה דאתקרי עיקר האמונה איהו מלכא קדישא דהויה נשמתא גם כן מתלבטת ביה ונשכנית עוון כדאיתא בוהר זיקרא דף ק"ט ע"ב ח"ל הכי יחוד קודשא בריך הוא אע"ג דאינון כשמתין לגבי כרסויי ומלאכין. הכי אינון לגבך עלת העילות כגופא לגבך ואנת הוא דחיד לון ומקרב לון ובגין דא חומרה דילך בהון עכ"ל. וכמו כן תמצא בחיקויי זוהר חדש דף י"ג ע"א וז"ל ואיהו דקשר גשר בסירות פניוואין ועשר ספירות חינוכיים לגביהו. פירוש מלכא קדישא ושביתיה ובגין דאיהו מלגאו שוי חומרה דאיהו עכ"ל. ובגין דא קרא לה חומרה דאיהו דכא אשתמודעו עילאין ותמאין לעילת על כל עילאין ומאן דמייחד ליה ביה. כאלו מייחד ליה ואחליך ליה על כל עילאין ותמאין עכ"ל. הרי לך כבידור מכל האחרים הנזכרים לעיל שעיקר האמונה תלוי בתלת קשרי דמהימנותא ומאן דמקשר

מייחד לון כאלו מייחד ליה ואחליך ליה על כל עילאין ותמאין ומאן דמלעג על תכמתא דא לית ליה חולקא בעלמא דאתי כדאיתא בוהר שמות דף קע"ח ע"א וז"ל מאי זכוו יקלו דא הוא מאן דלא ידע ליחידא שמא קדישא ולקשרא קשרא דמהימנותא ולא חשכא לאתר דאנשריך ולא קורר שמא דמאריה טב ליה דלא אתצרי עכ"ל. וכדחיי שכל ימיו שחי בהאי מעבולא עילאה לא יעלו בחושבנא קמ מלכא קדישא כדאיתא בוהר שמות דף רס"ב ע"א וז"ל ומאן דלא חשלים ולא קשר קשרא דאיהו כדקראיתו כד קריב קמיה מאריה זנלי נלזתא ולא חיש על יקרא דמאריה טב ליה דלא אתצרי וקודשא בריך הוא אמר קמיה את האיש הזה ערירי גבר לא יעלה בימיו ודא איהו גזול אכיו ואמרו הכא אישתלים בלא לעילא ותתא רוחא דשמא קדישא שליטא לעילא עכ"ל. הרי שימיו אינם מונחלים ולא עיילי בחושבנא קמיה מלכא קדישא כדכתיב גבר לא יעלה בימיו וכתבת הסמוק שכל מה שעשה בימיו ומצות אין לו הנלמה בהון יען כי כבר בעיקר האמונה דאיהו ליה בענו"ם ועכו"ם ששבת חייב חיתה דוקא ששבת חייב חיתה יען כי אין האמונה הזאת לעכו"ם אלא לבני ישראל ולכן כל הצופר באמונה זאת אינו

מייחד לון כאלו מייחד ליה ואחליך ליה על כל עילאין ותמאין ומאן דמלעג על תכמתא דא לית ליה חולקא בעלמא דאתי כדאיתא בוהר שמות דף קע"ח ע"א וז"ל מאי זכוו יקלו דא הוא מאן דלא ידע ליחידא שמא קדישא ולקשרא קשרא דמהימנותא ולא חשכא לאתר דאנשריך ולא קורר שמא דמאריה טב ליה דלא אתצרי עכ"ל. וכדחיי שכל ימיו שחי בהאי מעבולא עילאה לא יעלו בחושבנא קמ מלכא קדישא כדאיתא בוהר שמות דף רס"ב ע"א וז"ל ומאן דלא חשלים ולא קשר קשרא דאיהו כדקראיתו כד קריב קמיה מאריה זנלי נלזתא ולא חיש על יקרא דמאריה טב ליה דלא אתצרי וקודשא בריך הוא אמר קמיה את האיש הזה ערירי גבר לא יעלה בימיו ודא איהו גזול אכיו ואמרו הכא אישתלים בלא לעילא ותתא רוחא דשמא קדישא שליטא לעילא עכ"ל. הרי שימיו אינם מונחלים ולא עיילי בחושבנא קמיה מלכא קדישא כדכתיב גבר לא יעלה בימיו וכתבת הסמוק שכל מה שעשה בימיו ומצות אין לו הנלמה בהון יען כי כבר בעיקר האמונה דאיהו ליה בענו"ם ועכו"ם ששבת חייב חיתה דוקא ששבת חייב חיתה יען כי אין האמונה הזאת לעכו"ם אלא לבני ישראל ולכן כל הצופר באמונה זאת אינו

“ספר עוז לאלקים” לנחמיה חייא חייון

ב“קריית ספר” כרך כ”ט עמ’ 284 כתב ח. ליברמן על ס’ עוז לאלקים שנדפס בברלין בשנת תע”ד, שהוא ראה שבטופס זה יש קטע שהושלם בכתב יד בדף עא, והוא כתב ש“כנראה מן התוכן היתה זו השמטה מטעמי צנוורה”. בספרית בית המדרש לרבנים בלונדון יש שני טפסים של ספר זה, ובאחד מהם תמצא שטחי נייר חלקים לפני דף כא ובדף עא, ולא כתוב בהם דבר, אבלל בטופס השני יש עמוד שלם בכתב יד עם הכותרת “קודם דף כא” וקטע קטן יותר, אף הוא כתוב ביד, בדף עא. וכאן כתוב “מפני החקיר”, וזה מוכיח שהשערתו של ליברמן נכונה.

רות פ. לעהמאנן

קריית ספר

רבעון לבובליוגרפיה

של בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי בירושלים
בדרך מ'ג' חוב'ר'
אלול תשכ"ח

"ספר עוז לאלקים" לנחמיה חייא חייין

ביקורת ספר" כרך כ"ט עמ' 284 כתב ח. ליברמן על ס' עוז לאלקים שנדפס בברלין בשנת תע"ד, שהוא ראה שבטופס זה יש קטע שהושלם בכתב יד בדרך עא, והוא כתב ש"כנראה מן התוכן היתה זו השמטה מטעמי צנוורה". בספרית בית המדרש לרבנים בלונדון יש שני טפסים של ספר זה, ובאחד מהם תמצא שחתי נייר חלקים לפני דף כא ובדף עא, ולא כתוב בהם דבר, אבלל בטופס השני יש עמוד שלם בכתב יד עם הכותרת "קודם דף כא" וקטע קטן יותר, אף הוא כתוב ביד, בדרך עא. וכאן כתוב "מפני החקיר", וזה מוכיח שהשערותו של ליברמן נכונה.

רות פ. לעהמאנן